

ตอนที่ 851 จินอูพ่ายแพ้ต่อธน

<https://novel-lucky.com>

แต่ทว่าองค์ชายจินอูนั้นไม่เสียทีที่มีชาติกำเนิดมาจากวิหคสุริยัน ภายเนื้อของเขาแข็งแกร่งอย่างมาก แม้ว่าจะถูกยิงด้วยธนูที่กำเนิดมาจากอักษรคำว่าเจีย แต่ยังคงเป็นการบาดเจ็บเฉพาะภายนอกเท่านั้น ไม่สามารถสังหารเขาได้

“ฮา ฮ่า แม่นางเจียน ต่อให้เจ้ายิงสักร้อยดอก ก็ไม่สามารถสังหารข้าได้เหมือนเดิม!” องค์ชายจินอูหัวเราะลั่นออกมาด้วยความมั่นใจ ในตนเองเต็มเปี่ยม ร่างกายของเขาในเวลานี้เปล่งประกายสีทองวูบวาบ บังเกิดเป็นขนนกปรากฏออกมา ในขณะนี้ ต่อให้ยังมีธนูที่กำเนิดมาจากอักษรคำว่าเจียลอบยิงใส่ตัวเขา ก็ไม่สามารถทำอันตรายตัวเขาได้อีก

ผู้คนจำนวนมากรู้สึกหนาวสะท้านขึ้นมาเมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว นับว่าเป็นการยากจริงๆ ที่จะต่อกรกับองค์ชายจินอู หากจะพูดถึงเรื่องความเร็ว เขาก็มีความเร็ว หากจะพูดถึงความคล่องแคล่ว เขาก็มีสิ่งนี้ หากจะพูดถึงแง่ของการป้องกันเขาก็มีเช่นกัน เท่ากับว่าเขาคือยอดฝีมือที่ครบเครื่อง คู่ต่อสู้เช่นนี้ต้องนับว่าเป็นศัตรูที่ทรงพลังและเล่นยากที่สุด!

ในเวลานี้ ธนูส์จกั้วลึในมือของเจี้ยนอู่ซวงเปล่งประกายเจิดจ้าขึ้น
ปรากฏลुकธนูเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาแล้ว ในเสี้ยววินาทีนี้เอง ธนูดอก
นี้ได้ลือกเป้าเอาไว้ที่ตัวขององศ์ชายจินอูเอาไว้

“รับธนูดอกนี้ของเจ้าสักดอกจะเป็นอะไรไป!” นาทีนี้ องศ์ชายจินอู
มีความมั่นใจที่เปี่ยมล้น เขาถูกจำกัดเอาไว้ด้วยน้ำแข็งที่พิสดาร
ทำให้ความเร็วของเขาได้รับผลกระทบอย่างยิ่ง ทำให้เชื่องช้า
กว่าเดิมไปมาก เวลานี้เขามีขนนกที่มีมาแต่กำเนิดของเผ่าวิหค
สุรียันคอยคุ้มกาย มั่นใจว่าสามารถต้านกับธนูดอกนี้ของเจี้ยนอู่
ซวงได้ ไหนๆ แล้วจึงเลือกที่จะไม่หลบก็แล้วกัน

“ป...” เสียงที่ดังขึ้น ปรากฏลुकธนูดอกหนึ่งถูกยิงออกมา ต่อให้องศ์
ชายจินอูคิดจะหลบเลี่ยงก็คงทำไม่ได้ ธนูดอกนี้ก็เหมือนดังเป็น
หนอนที่สามารถไซเข้าไปฝังไว้ในกระดูกอย่างนั้น อีกทั้งเป็นธนู
ดอกหนึ่งที่ยิงทะลุเข้าไปยังจุดที่เป็นช่องโหว่ เป็นธนูดอกหนึ่ง
ที่ร้ายแรงที่สุด

หลังจากที่ถูกยิงด้วยธนูดอกนี้แล้ว ปรากฏเลือดสดๆ ที่พุ่งกระฉูด
ขึ้นสูงลิบลิว! ธนูที่กำเนิดมาจากอักษรคำว่าไต้ว ธนูดอกหนึ่งที่พุ่ง
ไปยังจุดที่เป็นช่องโหว่ ยิงทะลุจุดที่อ่อนแอที่สุดของร่างกาย เป็น
ธนูดอกหนึ่งที่นำหวาดกลัวอย่างยิ่ง

“ตึง ตึง ตึง...” องค์ชายจินอูต้องถอยหลังไปหลายก้าวเมื่ออุกธนู ดอกนี้ยิ่งเข้าใส่ หน้าของเขาขาวซีด ขนนกของเขาอุกธนูที่กำลังเด้ง ลากอักษรคำว่าโถ้วยั้งจนทะเลและยั้งอุกร่างของเขา เกือบคร่ำเอา ชีวิตของเขาไป!

หากไม่เป็นเพราะเขาคือวิหคสุรียัน มีกายเนื้อที่แข็งแกร่งมากล่ะก็ เกรงว่าคงต้องเสียชีวิตภายใต้คมธนูดอกนี้เสียแล้ว

ในพริบตาเดียวกันนี้ ธนูสลักแก้วจีของเจี้ยนอู่ชวงนั้นเปล่งประกาย เฉิดจ้าออกมา ในขณะที่เดียวกันองค์ชายจินอูก็ได้จัดการขจัดเอา น้ำแข็งสุดพิสดารนั้นออกไปจนหมดสิ้น ทำให้ความเร็วและความ คล่องแคล่วของเขาได้กลับมาเหมือนเดิมอีกครั้ง

“แม่นางเจี้ยน เกรงว่าธนูดอกนี้คงยังไม่ถูกข้าหกรอกนะ!” หลังจากที องค์ชายจินอูได้ขจัดน้ำแข็งพิสดารนั้นออกไปได้แล้ว พลันทำให้ ความเชื่อมั่นกลับคืนมา คำรามเสียงยาวออกมาครั้งหนึ่ง

“ตึง...” แต่แล้ว เจ้าวิหคสุรียันเฉกเช่นองค์ชายจินอูยังไม่ทันได้บิน ขึ้นไป ภายในกายของเขาได้ปรากฏเป็นโซ่เทวะออกมา และโซ่เท

วะแต่ละเส้นก็ได้ทำการมัดตัวของเขาเอาไว้ เสียงดัง "ตึง" ตัวของเขาถูกแขวนเอาไว้กลางอากาศ!

ก่อนหน้านี้ อองค์ชายจินอูได้ถูกธนูที่กำเนิดจากอักษรคำว่าโด้วซึ่งไซเหวะได้อาศัยธนูดอกนี้ปักตึงเข้าภายในร่างกายของเขาไปแล้ว!

"แว้งค์..." อากาศธาตุเหมือนว่ามีการสั่นสะเทือนชนิดหนึ่ง พลังแก่นฟ้าดินถูกรวบรวมเอาไว้กับธนูดอกนี้ ฉับพลันนั้น ธนูดอกที่กำเนิดขึ้นมาจากอักษรคำว่าแจ่อถูกยิงออกไป ภายใต้ธนูหนึ่งดอกได้รวบรวมพลังแก่นฟ้าดินเอาไว้ทั้งหมด ไม่มีสิ่งใดสามารถต้านทานได้

"เปิด..." เวลานี้ อองค์ชายจินอูคำรามเสียงดังออกมา กายของเขาได้เปล่งประกายที่เจิดจ้าไร้ขีดจำกัดออกมา เห็นเป็นดวงตะวันดวงหนึ่งปรากฏอยู่ตรงด้านหน้าของเขา เป็นแนวป้องกันที่อหังการที่สุดของเผ่าวิหคสุรียันของพวกเขา

"โครม" เสียงดังสนั่นหวั่นไหว แม้จะมีดวงตะวันกั้นขวางอยู่ตรงหน้าของอองค์ชายจินอูก็ตาม แต่ธนูจากอักษรคำว่าแจ่อยังคงยิงทะลุผ่านดวงตะวันนั้น และพุ่งทะลุผ่านหน้าอกของอองค์ชายจินอูไป พลันทำ

ให้เลือดไหลหยดลงพื้น ภายใต้ธนูดอกนี้ได้ทำให้หน้าอกของเขา
ปรากฏเป็นรูเลือดที่น่ากลัวขึ้นมา!

ผู้คนจำนวนมากต้องเสียวสันหลังวาบเมื่อได้เห็นภาพนี้ ถึงกับ
พึมพำออกมาว่า “ศาสตร์ธนูของตระกูลเจี้ยนยอดเยี่ยมเป็นหนึ่งใน
มีสองจริง ๆ!”

การที่องค์ชายจินอูได้ทำการผสมข้อเด่นของเคล็ดวิชาทั้งสอง
ตระกูลเข้าด้วยกัน ทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องหวั่นเกรง ระดับ
ปราชญ์ลงมาแทบจะไม่มีใครสามารถต่อกรกับเขาได้! แต่ทว่าเวลา
นี้นาทีนี้ เขากลับถูกเจี้ยนอูซวงจับแขวนเอาไว้แล้วเลือกยิงเอา
ตามใจชอบ แล้วจะไม่ให้ผู้คนต้องสะท้านในใจได้อย่างไรกัน

ขณะเดียวกัน อีกด้านหนึ่งกลับไร้ซุ่มเสียงใดๆ หลังจากที่หลงจิง
เขียนบุกฝ่าเข้าไปภายในค่ายกลสวรรค์ของสำนักค่ายกลสวรรค์
แล้ว หลงจิงเขียนก็เหมือนหนึ่งล่องหนหายไปอย่างนั้น ไร้ซุ่มไร
เสียงใดๆ

ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนสวนหนึ่งต่างรู้สึกเสียดาย เมื่อเห็นหลงจิง
เขียนหายเงิบไปในค่ายกล สายหน้ากล่าววว่า “หญิงสาวที่งาม

หยาดยิ้มขนาดนี้กลับต้องมาตายอย่างอนาถท่ามกลางค่ายกล
เช่นนี้”

“อี เจ้าคนไม่รู้จักคำว่าตาย แค่ผู้เยาว์ที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนามก็คิดจะ
ทำลายค่ายกลของสำนักค่ายกลสวรรค์เราอย่างนั้นรี” ยุวกษัตริย์
ค่ายกลสวรรค์ยิ้มเยาะที่หนึ่ง กล่าวอย่างยโสว่า “ค่ายกลของข้านะ
เว้ย พัฒนาขึ้นมาจากค่ายกลราชันเซียนนะ ต่อให้ไม่เท่ากับค่าย
กลราชัน แต่ก็สามารถกักขังระดับปราชญ์เอาไว้ได้อย่างง่ายดาย!”

นับว่ายุวกษัตริย์ค่ายกลสวรรค์มีความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยมสำหรับ
ข้อนี้ว่า ค่ายกลของสำนักค่ายกลสวรรค์เป็นหนึ่งในไม่เป็นสองรอง
ใครในหล้า ยิ่งไปกว่านั้น ตัวเขาเองก็คือดาวรุ่งด้านค่ายกลอยู่แล้ว
แม้แต่เยชินเงินยังต้องเชิญเขาไปช่วยวางค่ายกลให้!

ในเวลาตัวเอง เจี้ยนอู๋ซวงนับว่ากำชัยอย่างเห็นๆ นางถึงกับจ้องมอง
ไปยังค่ายกลนั้นแวบหนึ่ง กล่าวเยาะเย้ยว่า “ตานี้ข้าชนะได้แน่”
กล่าวพลาถ ธนูสัจแก้ววิเปล่งประกายเจิดจ้า ในขณะที่คาถาได้
กลับกลายเป็นลูกธนู หวังอาศัยธนูดอกนี้ทำการสังหารองค์ชายจิน
อูเสี่ย

“ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม...” ชั่วพริบตาเดี๋ยวนี้เอง เสียงดังสนั่นหวั่นไหวจน
พื้นดินแยก ค่ายกลที่เป็นหอและวิหารโบราณแต่เดิมที่ทำการปิดบัง
ซ่อนเร้นทางเข้าแดนอสูรปีศาจเอาไว้ พลันถล่มลงกลายเป็นเถ้าธุลี
และในเสี้ยววินาทีนี้เอง คาถาที่ถักทอเป็นแนวตั้งแนวตั้งของค่าย
กลก็ได้ปรากฏแก่สายตาของผู้คนทั้งหมด

ที่น่าอัศจรรย์ใจก็คือ หลงจิงเขียนถึงกับสามารถแปรเปลี่ยนการ
แปลงของค่ายกลได้โดยที่ไม่มีใครรู้ตัว ทำให้ระบบค่ายกลและ
คาถาที่วางเป็นค่ายกลเอาไว้ทั้งหมดเกิดระเบิดขึ้น และย้อนกลับไป
ระเบิดใส่ยอดฝีมือที่เป็นผู้กำกับค่ายกลนี้

“อ้ากก...” เสียงร้องอันน่าเวทนาดังขึ้นเป็นระยะ เลือดสดๆ ที่พุ่ง
กระชูดขึ้นอย่างรุนแรง เสมือนหนึ่งดอกไม้ที่เบ่งบาน บรรดายอด
ฝีมือที่คอยกำกับเปลี่ยนแปลงของค่ายกลทั้งหมดต้องตาย
ท่ามกลางการระเบิดของค่ายกลตนเอง พวกเขาคิดจะควบคุมการ
เปลี่ยนแปลงของค่ายกลแต่ก็ไม่ทันกาลเสียแล้ว

“อ้ากก...” ในเวลานี้เอง เสียงร้องอันน่าเวทนาอีกเสียงหนึ่งดังขึ้น
เป็นเสียงร้องขององค์ชายจินอู เขาถึงกับยอมฉีกร่างของตนให้ปริ
แยกออกไป และหนีหายไปอย่างรวดเร็วภายในเสี้ยววินาทีนั้นเอง
เหลือทิ้งเอาไว้เพียงเศษเสี้ยวของร่างกายเอาไว้เท่านั้น.

เดิมทีเจี้ยนอู่ซวงได้เตรียมการยิงธนูที่ประกอบด้วย “หลิน-ปิง-โต้ว-เจ่อ” ที่เป็นตัวอักษรสี่คำเรียงกันเป็นประโยคออกไป หมายถึง เต็ดซีฟองค์ชายจินอูเสี่ย แต่ทว่านางถูกเสียงระเบิดของค่ายกลดึงเอาความสนใจออกไป เสียเวลาไปกับการมองแวบบเดียวเท่านั้น

ทำให้องค์ชายจินอูจกฉวยโอกาสที่หาได้ยากนี้ ยอมสละทิ้งเศษเสี้ยวของร่างกายตนไปส่วนหนึ่ง เพื่อหลุดรอดจากการถูกตรึงด้วยโซ่เทวะนั้น จนสามารถหนีเตลิดไปได้ในที่สุด

“ฮ่า ฮ่า เจี้ยนอู่ซวง ข้าชนะแล้ว!” ในเวลานี้ หลงจิงเขียนได้คววมังกรคาร์วิ้งเข้ามา กล่าวด้วยท่าทีลำพองออกมา

เจี้ยนอู่ซวงส่งเสียงฮึแสดงความไม่พอใจออกมา เดิมทีนางเป็นผู้กำชัยชนะอยู่เห็นๆ หากไม่เป็นเพราะเกิดการระเบิดขึ้นของค่ายกลนางคงเด็ดซีฟองค์ชายจินอูด้วยธนูดอกนั้นไปแล้ว!

“อย่าได้ทำไม่ยอมรับกับผลที่เกิดขึ้น” หลี่ชีเย่หัวเราะและสายหัวเบาๆ กล่าวว่า “ให้ถือเสียว่านี่คือบทเรียน ในสมรภูมिरบ ชั่วพริบตาเดี๋ยวมักเป็นสิ่งที่ตัดสินชัยชนะหรือพ่ายแพ้ได้เสมอ!”

เจียนอู่ซวงเก็บธนุสัจเกล้าวชิขึ้น นิ่งเงียบไม่พูดไม่จา ภายในใจของนางยอมรับว่าตนเองประมาทมากจนเกินไป หาไม่แล้ว องค์กรชายจีนอู่ไม่มีทางที่จะมีโอกาสหนีรอดไปได้แน่นอน!

ในเวลานี้ ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างนิ่งเงียบกันไปหมด องค์กรชายจีนอู่พ่ายอย่างหมดรูปให้กับเจียนอู่ซวง หลงจึงเขียนถล่มค่ายกลของสำนักค่ายกลสวรรค์ ตั้งแต่ต้นจนจบหลี่ชียเอ่ไม่ได้ขยับแม้แต่ นิ้วมือด้วยซ้ำ ก็สามารถจัดการกับศัตรูได้อย่างง่ายดาย ซึ่งเห็นได้ชัดถึงธาตุแท้ภายในของหลี่ชียเอ่ได้เป็นอย่างดี!

“เซอะ เดิมทีข้ายังนึกว่าค่ายกลของสำนักค่ายกลสวรรค์จะวิเศษสักแค่ไหนเชียว แค่อสองสามทีก็จัดการได้เสียแล้ว เอาค่ายกลราชันของพวกเจ้าออกมาเถอะ ข้ายังสนใจอยากจะทำลายดูอีกสักครั้งหนึ่ง!” หลงจึงเขียนที่นั่งอยู่บนหลังของมังกรคาบแก้วด้วยความลำพองออกมา

ในขณะนี้ สีหน้าของยุวกษัตริย์ดูปั่นยากสุดๆ เขามีความมั่นใจในค่ายกลของตนเองเป็นอันมาก ซึ่งนับว่าเป็นสุดยอดผลงานชิ้นโบว์แดงของสำนักค่ายกลสวรรค์แล้ว แม้ว่าอาจไม่เท่าค่ายกลราชัน แต่ก็นับว่าเป็นค่ายกลขนาดใหญ่ที่สุดยอดมากที่สุดทีเดียว

แต่แล้วค่ายกลดังกล่าวกลับถูกหญิงสาวนิรนามทำลายลงอย่าง
ง่ายดาย กล่าวสำหรับสำนักค่ายกลสวรรค์แล้ว เป็นความอัปยศ
อย่างใหญ่หลวงเลยทีเดียว

หลงจึงเขียนทำลายค่ายกลลงอย่างง่ายดาย ซ้ำยังสามารถ
แปรเปลี่ยนค่ายกลให้กลับมาระเบิดไสยรอดฝีมือที่เป็นผู้ควบคุมค่าย
กลจนเสียชีวิตทั้งหมด เรื่องนี้ไม่ถือเป็นเรื่องประหลาดแม้แต่บ่อย
นิด นางผู้มีชะตาเขียนแต่กำเนิด หากจะกล่าวถึงด้านพรสวรรค์
แล้วไม่มีใครเทียบเทียมนางได้! ต่อให้ค่ายกลที่ลึกล้ำพิสดาร
เพียงใดก็ตาม นางมองแวบเดียวก็สามารถแก้และทำลายได้! เรียก
ได้ว่าค่ายกลในใต้หล้าที่สามารถทำให้นางจนแต้มได้คงมีอยู่ไม่
มากนัก!

“ฮึ ทำลายค่ายกลได้แล้วยังไงละ” ยุกษัตริย์ค่ายกลสวรรค์กล่าว
ด้วยน้ำเสียงน่าเกรงขามว่า “แดนอสูรปีอานเป็นสิทธิร่วมกันของ
ผู้คนใต้หล้า หลี่ชียเอ เจ้าคิดจะฮุบเอาไว้แต่เพียงผู้เดียวอย่าหวังเลย
อย่าว่าแต่ฟ็องของข้าไม่เห็นด้วย สำนักค่ายกลสวรรค์ของพวกเขา
เราก็ไม่เห็นด้วย!”

“ไร้ยางอาย...” คำพูดของยุกษัตริย์ค่ายกลสวรรค์ได้ทำให้บรรดา
ผู้บำเพ็ญตนที่อยู่รอบๆ ต้องสบถออกมา

หลี่ซีเยมองดูยวุกษัตริย์ค่ายกลสวรรค์แวนหนึ่ง แล้วก็มองดูบรรดา
ผู้อาวุโสของสำนักค่ายกลสวรรค์ที่อยู่ในเหตุการณ์ เพยอมุมปากที่
หนึ่ง ยิ้มกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “ในเมื่อสำนักค่ายกลสวรรค์ของ
พวกเจ้าต้องการรณหาที่ตายให้ได้ ข้าจะสงเคราะห์ให้พวกเจ้าก็แล้ว
กัน สำนักค่ายกลสวรรค์ หรือเยชินเฉินอะไร ในสายตาของข้ามัน
ยิ่งกว่าเพื่อฝันเสียอีก!”

“บังอาจ!” ในเวลานี้ มีผู้อาวุโสของสำนักค่ายกลสวรรค์ที่อดรนทน
ไม่ไหวต่อไป กระโดดขวางออกมากล่าวด้วยเสียงอันดังว่า “หลี่ซีเย
ค่ายกลราชันของสำนักค่ายกลสวรรค์พลันสำแดงออกมา เบื้องบน
สามารถเช่นฆ่าเทพ เบื้องล่างสยบมาร! หากแน่จริง ไปที่สำนักค่าย
กลสวรรค์ของพวกเรา แล้วลองเข้าไปในค่ายกลราชันสักครั้ง!”

“สำนักค่ายกลสวรรค์แน่สักแค่ไหนเชียว! วันนี้จะเช่นฆ่าพวกเจ้า
เสีย เก่งจริงก็นำค่ายกลราชันของพวกเจ้าออกมา!” ในขณะนั่นเอง
บนท้องฟ้าปรากฏเสียงหนึ่งดังขึ้น เสียงนี้มีความอหังการและใส
ชัดเจนมาก พลันที่ได้ยินเสียงนี้ก็สามารถรู้ได้ทันทีว่าเป็นเสียงของ
หญิงสาว

แต่ทว่าน้ำเสียงที่ออกมาจากหญิงสาวผู้นี้กลับเข้มแข็งและทรงพลัง เป็นอันมาก ไม่ด้อยไปกว่าผู้ชายออกสามศอกคนใดเลย!

ได้ยินเสียงดังตุ้มตาม บนท้องฟ้าปรากฏแผ่นดินที่ใหญ่โตมโหฬาร ลอยมา ยามที่มันลอยเข้ามานั้นได้ปิดบังท้องฟ้าเอาไว้ ทำให้ผู้คน จำนวนนับไม่ถ้วนต้องแหงนหน้าขึ้นมอง

แผ่นดินขนาดใหญ่ที่อลังการมากได้ปล่อยให้หลักกฎเกณฑ์ที่ เสมือนดั่งน้ำตกลงมาเป็นสายๆ แต่ละสายมองดูคล้ายกับเป็น เทือกเขาแต่ละแห่งอย่างนั้น เหมือนว่ามันสามารถบดขยี้ทุกสิ่ง อย่างได้ ไม่มีสิ่งใดสามารถขัดขวางการย่างก้าวของแผ่นดินที่ ยิ่งใหญ่นี้ได้ หากมีสิ่งใดกั้นขวางอยู่ด้านหน้าของมัน ก็จะถูก แผ่นดินขนาดใหญ่โตมโหฬารแห่งนี้บดขยี้ทำลายไป!

“อาณาจักรราชัน เหมยอ้าวหนาน!” มีผู้คนที่ร้องเสียงหลงออกมา เมื่อได้เห็นแผ่นดินที่มีขนาดใหญ่โตและอหังการเช่นนี้

อาณาจักรราชัน เหมยอ้าวหนานเป็นดาวรุ่งที่ปรากฏขึ้นมาต่อ จากเยชินเงิน ขณะที่เยชินเงินมีชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วหล้า เหมย อ้าวหนานเพิ่งจะเข้าสู่ยุทธภพ แต่ทว่าภายในระยะเวลาอันสั้นเพียงไม่กี่ปี เหมยอ้าวหนานกลับสยบใต้หล้า ทำการปราบยอดฝีมือและ

ผู้ยิ่งใหญ่มาอยู่ใต้อำนาจเป็นจำนวนมากมาย จึงมีบุคคลที่ยโส
โอหังอย่างยิ่งจำนวนมากมารับใช้นาง

ภายในระยะเวลาอันสั้นไม่กี่ปี ชื่อเสียงของเหมยอ้าวหนานก็ตามเย
ชินเงินไปติดๆ แม้ว่าเยชินเงินในเวลานี้ยังได้รับการยกย่องให้เป็น
ยอดคนอันดับหนึ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ของแดนสมุนไพรร่ำธาตุอยู่ แต่
ทว่ามีผู้ที่คิดว่ามันมีความเป็นไปได้ที่เหมยอ้าวหนานจะแย่งชิงเอา
ฉายายอดคนอันดับหนึ่งของเยชินเงินไปแล้ว

ทั้งสองต่างก็ได้ชื่อว่าเป็นดาวรุ่งที่แข็งแกร่งที่สุดแห่งยุคของแดน
สมุนไพรร่ำธาตุ เหมยอ้าวหนานกับเยชินเงินทั้งสองคนต่างก็หันเห
เป้าหมายเข้าหากัน สองฝ่ายมีการขัดแย้งกันเสมอมา ขาดแต่เพียง
ดาวรุ่งทั้งสองไม่ได้ห้าหั่นกันโดยตรงด้วยตนเองเท่านั้น!

ตอนที่ 852 อาณาจักรราชัน

<https://novel-lucky.com>

การมาถึงของเหมยอ้าวหนาน พลันทำให้สถานที่แห่งนี้ต้องเงียบ
สงบ ยอดฝีมือจำนวนไม่น้อยต้องรู้สึกสะท้อนขึ้นภายในใจ นับแต่
อดีตที่ผ่านมา ต้นไม้ย่อมต้องมีเงา คนเราก็ต้องมีชื่อแซ่ จะดีหรือ
ชั่วก็ต้องปรากฏออกมา วันนี้ชื่อเสียงของอาณาจักรราชันเหมย
อ้าวหนานไม่ได้ด้อยไปกว่าเยชินเงินอย่างแน่นอน

แม้ว่าเหมยอ้าวหนานจะมีชาติกำเนิดมาจากตระกูลเจียนหลง แต่
ทว่าความสำเร็จที่นางได้มา กลับไม่ได้อาศัยความเป็นตระกูล
เจียนหลงของนางเลย ยกเว้นด้านความเป็นบุตรของตระกูลเจียนห
หลงแล้ว กับด้านอื่นๆ ไม่ปรากฏเงาของตระกูลเจียนหลงที่ออกมา
จากตัวของนางเลย

ในฐานะบุตรของตระกูลเจียนหลงที่เป็นหนึ่งสำนักสามราชัน เหมย
อ้าวหนานกลับไม่ยอมอาศัยตระกูลเจียนหลง นางได้แผ้วถาง
เส้นทางที่เป็นของนางขึ้นมาเอง ทั้งยังสยบไปทั่วหล้า ชื่อเสียงรด
ต้นคอเยชินเงิน นับว่าเป็นความยอดเยี่ยมมากของนาง

คำพูดที่ส่งลงมาจากอาณาจักรราชันของเหมยอ้าวหนาน ได้สร้าง
ความโกรธแค้นอย่างมากต่อยุวกษัตริย์ค่ายกลราชัน และบรรดาผู้

อาวุธโสของสำนัก จะชั่วดีอย่างไรสำนักค่ายกลราชันของพวกเขาก็เป็นถึงสายสำนักราชันเซียน ขณะที่เหมยอ้าวหนานในเวลานี้พลันปริปากก็ประกาศว่าจะเช่นฆ่าล้างสำนักค่ายกลสวรรค์ของพวกเขาเท่ากับไม่ได้มองสำนักค่ายกลสวรรค์ของพวกเขาอยู่ในสายตาเลย

“เหมยอ้าวหนาน อย่าคิดว่าตัวเองมีชื่อเสียงขึ้นมาก็สามารถทำอะไรได้ตามใจชอบ เมื่อเทียบกับพีรองของข้าแล้ว เจ้ายังด้อยกว่าชั้นหนึ่ง” ยุวกษัตริย์ค่ายกลสวรรค์กล่าวน้ำเสียงน่าเกรงขามออกมา

“เยชินเงินนับเป็นตัวอะไร อย่าคิดว่าเขาแค่ได้ฉายาว่าเป็นยอดคนอันดับหนึ่งก็หลงคิดว่าตัวเองไร้ผู้ต่อกรในหล้า คุณชายอย่างข้ายังไม่เห็นเขาอยู่ในสายตาเลยนะจะบอกให้!” คำพูดของเหมยอ้าวหนานอหังการยิ่งนัก น้ำเสียงที่ไพเราะชัดเจนกลับเป็นคำพูดที่อหังการยิ่ง “ในเมื่อสำนักค่ายกลสวรรค์ของพวกเจ้าจะงัดเอาชื่อของเยชินเงินมาออกหน้าให้ได้ งั้นดีละ คุณชายอย่างข้าก็จะจัดการเช่นฆ่าพวกเจ้าให้สิ้นซาก ไม่กลัวว่าเยชินเงินจะไม่ปรากฏตัวออกมา จัดการฆ่าพวกเขาให้หมด!”

ขาดคำของเหมยอ้าวหนาน ปรากฏผู้ยิ่งใหญ่ที่กระโดดลงมาจากอาณาจักรราชัน ยามเมื่อยอดฝีมือคนแล้วคนเล่าที่ลงมาจากอาณาจักรราชันนั้น พลันปรากฏลมปราณดั่งคลื่นยักษ์ในทะเลที่

บ้ำคลั่งซัดเข้าหาบริเวณซอกปรักหักพังของอาณาจักรสวรรค์
เสมือนหนึ่งต้องการพลิกกลบบริเวณซอกปรักหักพังของ
อาณาจักรสวรรค์อย่างนั้น

คนแรกที่ลงมาจากอาณาจักรราชันก็คือพี่สาวของมังกระกาสีตา
มังกระกาเถระ

“มังกระกาเถระ...” เจ้าสำนักที่เป็นรุ่นอาวุโสคนหนึ่งจดจำประวัติ
ความเป็นมาของนางได้ ร้องออกมาด้วยความตื่นตระหนกเมื่อได้
เห็นมังกระกาเถระ

มังกระกาเถระนับว่าเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงเคียงคู่กับราชามังกรพยัคฆ์
แห่งเมืองสยบอสูร มีชื่อเสียงโด่งดังในยุคนั้น ไม่มีใครไม่รู้จักนาง

คนที่สองที่ลงมาจากอาณาจักรราชันเป็นมดขนาดยักษ์ตัวหนึ่ง
เจ้ามดยักษ์ตัวนี้มีสีเหลืองทองทั่วทั้งร่าง เสมือนว่าเป็นมดที่หล่อ
ขึ้นมาจากทองคำอย่างนั้น อีกทั้งเจ้ามดขนาดยักษ์ตัวนี้ยังมีดวงตา
คู่ที่เป็นสีแดงชาด เหมือนเป็นอัญมณีที่เลี่ยมเอาไว้อย่างนั้น

“ราชามดทอง!” ปีศาจกษัตราผู้หนึ่งรู้สึกตกใจอย่างมาก เพราะว่า
เขาคือจอมโหดที่มีชื่อเสียงโด่งดังมาก เคยเป็นผู้โหดเหี้ยมที่

ปกครองแคว้นที่ประกอบด้วยมดจำนวนนับสิบล้านชีวิต และได้ก้าวสู่ระดับปีศาจกษัตริษามานานมากแล้ว

ผู้ที่ลงมาจากอาณาจักรราชันเป็นคนที่สามเป็นมังกรดำ[1]ที่มีเกล็ดทั้งตัว เจ้ามังกรดำตัวนี้มีหัวเป็นมังกรแล้ว และเกล็ดสีดำบนตัวเหมือนมีสีทองเหลือบขึ้นมา คล้ายดั่งกำลังจะแปรเปลี่ยนเป็นมังกรแท้จริงอย่างนั้น

“มังกรเทพแห่งแม่น้ำสวรรค์!” ระดับบรรพบุรุษที่ซ่อนตัวอยู่หลังจากต้องมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป เมื่อได้เห็นมังกรดำผู้นี้

ในเวลานี้ปรากฏผู้ยิ่งใหญ่ที่ลงมาจากอาณาจักรราชันคนแล้วคนเล่า ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่มีชื่อเสียงโด่งดังทั้งสิ้น บ้างเป็นปีศาจกษัตริษ บ้างเป็นศิลากษัตริษ ยิ่งไปกว่านั้นยังมีผู้ที่มีชาติกำเนิดเป็นเจ้าถิ่นที่นั่นแล้ว...

ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่อยู่ในเหตุการณ์เมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว ถึงกับเสียวสันหลังวาบ บรรดาผู้ยิ่งใหญ่เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่หยิ่งยโสยิ่งนัก มีความหยิ่งผยองอย่างมาก แต่ทว่าเวลานี้พวกเขากลับทำงานภายใต้หมยอ้าวหนานทั้งหมด ย่อมเป็นที่ประจักษ์ว่าหมยอ้าวหนานมีกำลังที่น่าเกรงขามเพียงใด

“กองกำลังเช่นนี้เรียกได้ว่าสามารถหาบรื้อมีกับสามสิบหกบรรพ
บุรุษจักรพรรดิที่อยู่ภายใต้บัญชาของเยชินเงินได้เลยนะเนี่ย
อาจจะด้อยกว่าบ้างเล็กน้อย แต่ก็ไม่ได้แตกต่างกันนัก” มีผู้ที่
พิมพ์้าออกมา

“แหะ แหะ สำนักค่ายกลสวรรค์ สุนัขรับใช้ของเยชินเงินนะสิ ข้าไม่
สบอารมณ์กับสุนัขรับใช้ของเยชินเงินมานานแล้ว ฆ่า!” ราชามด
ทองคำรามเสียงยาว ร่างของเขาจุดตั้งเป็นจักรทองลุยเข้าหาสำนัก
ค่ายกลสวรรค์ทันที

ในเวลานี้ บรรดาผู้ยิ่งใหญ่แต่ละคนแจกเช่นมังกรระกาเถระ มังกร
เทพแห่งแม่น้ำสวรรค์เป็นต้นต่างลุยเข้าหาสำนักค่ายกลสวรรค์
เหมือนดั่งสุนัขจิ้งจอกที่เข้าไปในฝูงแกะ

“ฆ่า...” ยุวกษัตริย์และเหล่ายอดฝีมือของสำนักค่ายกลสวรรค์ไม่มี
ทางหนี ค่ายกลของพวกเขาถูกหลงจิงเซียนทำลายจึงไม่มีที่ที่จะ
พึ่งพิงได้ ได้แต่รับมือกับศัตรูที่บุกเข้ามา

“อ้ากก...” เสียงร้องนำเวหนาดังขึ้น พลันที่สองฝ่ายปะทะกันก็
ปรากฏเป็นเลือดสดๆ ที่พุ่งกระฉูดอย่างรุนแรง เหมือนนบพวาโลहित

แต่ละดอกที่บานเบ่งอยู่บนท้องฟ้า พร้อมกับสีระยิบระยับไม่ขาดสาย ร่างแต่ละร่างที่ล้มลงไป

สำนักค่ายกลสวรรค์ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของมังกรระกาเถระอยู่แล้ว พวกเขาประจวบตั้งจิ้งจอกที่บุกเข้าไปในท่ามกลางฝูงแกะอย่างนั้น พลันที่เข้าไปก็ก่อเกิดคลื่นโลหิตขึ้นเป็นระยิบ

ในบรรดายอดฝีมือที่บุกทะลวงเข้าไปในสำนักค่ายกลสวรรค์นั้น ดวงตาทั้งสองของมังกรระกาเถระเปล่งประกายเจิดจ้า ยามที่ประกายตาของเขากวาดผ่านไป ปรากฏยอดฝีมือแต่ละคนของสำนักค่ายกลสวรรค์ถูกทำให้แข็งเป็นหิน สำหรับราชามดทองนั้น เคลื่อนไหวรวดเร็วตั้งสายฟ้า กำมคูหน้าของเขาเสมือนตั้งเป็นกรรไกรทองอย่างนั้น ที่ที่เขาวิ่งผ่านไปจะบังเกิดเสียงตัด "คร้าก คร้าก" ดังขึ้นไม่ขาดสาย ยอดฝีมือของสำนักค่ายกลสวรรค์ถูกตัดเข้าที่บริเวณเอวจนขาดเป็นสองท่อน ขณะที่มังกรเทพแห่งแม่น้ำสวรรค์สุดอหังการยิ่ง กงเล็บมังกรขนาดยักษ์ที่กระที่บลงอย่างแรง ทำให้ยอดฝีมือของสำนักค่ายกลสวรรค์ต้องกลายเป็นหมูบะช่อไป ...

ในขณะนี้ เลือดสดๆ ที่กระจุดออกมาพร้อมๆ กับเสียงร้องอันน่าเวทนา สำนักค่ายกลสวรรค์ไม่สามารถเป็นคู่ต่อสู้กับกองกำลังที่ดุจฝูงจิ้งจอกแลพยัคฆ์ได้อยู่แล้ว ภายใต้การบดขยี้ของพวกมังกร

ระกาเถระ เพียงชั่วพริบตาเดียวก็ทำให้พลพรรคของสำนักค่ายกล
สวรรค์ต้องบาดเจ็บล้มตายกันระนาว เป็นการเช่นฆ่าเพียงฝ่าย
เดียวเท่านั้น

“เสกค่ายกล!” พลันที่มีการปะทะกัน สำนักค่ายกลสวรรค์ก็ต้องพบกับ
ความพ่ายแพ้อย่างราบคาบ ทำให้บรรดาผู้อาวุโสของสำนัก
ค่ายกลสวรรค์ต้องคำรามเสียงดังออกมา พวกเขาได้เสกเอาภาพ
ค่ายกลออกมามาภาพหนึ่ง เพียงชั่วพริบตาเดียว ตัวของเหล่าผู้
อาวุโสก็ซุ่มไปด้วยเลือดอย่างรวดเร็ว พวกเขาได้นำเอาเลือดวิฆเนศ
ทั้งหมดทำการบูชาลงยันต์ลงไปบนภาพค่ายกลภาพนี้

“ตูม” เมื่อภาพค่ายกลนี้ถูกบูชาด้วยเลือดวิฆเนศปริมาณมากแล้ว
ปล้นกางออกเป็นค่ายกลขนาดใหญ่ ทันใดนั้น อำนาจราชันเซียน
ดุจดั่งเป็นแห้วที่กว้างใหญ่ไพศาลครอบเข้าหาพวกมังกรระกา
เถระ

“นั่นมันค่ายกลราชันรี?” มีผู้ที่รู้สึกใจหายใจคว่ำ เมื่อรับรู้ถึงอำนาจ
ราชันที่ยิ่งใหญ่นั้น

“ปัง” แต่แล้ว ขณะที่ค่ายกลยิ่งใหญ่ยังไม่ทันได้ทำการสยบทุกสิ่ง บนอาณาจักรราชันได้มีเสาศิลาที่สลักอักขระยันต์ลึกลับเต็มไปหมดแห่งหนึ่งพุ่งลงมา พลันเสียบเข้าไปในค่ายกลยิ่งใหญ่ นั่น

เสาศิลาแห่งนี้เสมือนหนึ่งมีพลังเวทมนต์ที่ทรงพลังยิ่ง สามารถดูดเอาอักขระยันต์ทั้งหมดที่ปรากฏอยู่บนค่ายกลนั้นไปทั้งหมด ขณะเดียวกันก็ได้ดูดกลืนเอาเลือดวณะที่อยู่บนภาพค่ายกลนั้นไปจนหมดสิ้นด้วย

จากเดิมที่เป็นสุดยอดค่ายกลใหญ่ที่ทรงพลังยิ่ง กลับต้องถูกทำลายไปในชั่วพริบตาเดียว ค่ายกลทั้งหมดถูกเสาศิลาแห่งนี้กลืนกินไปจนสิ้น

“โอ้ ไม...” บรรดาผู้อาวุโสของสำนักค่ายกลสวรรคร์ร้องออกมาด้วยความสิ้นหวัง เมื่อได้เห็นภาพนี้ เพราะว่าสิ่งนี้คือที่พึงพิงสุดท้ายของพวกเขา เดิมทีพวกเขาคิดว่าสามารถอาศัยสิ่งนี้ขวางศัตรูเอาไว้ แต่ไม่นึกเลยว่ากลับถูกฝ่ายตรงข้ามทำลายไปในทันที

“หากพวกเจ้านำเอาค่ายกลราชันของราชันเซียนเจิ้นจื่อออกมาใช้ ยังพอจะขวางกั้นการย่างก้าวของข้าได้! คิดอาศัยค่ายภาพกลราชันที่วาดขึ้นมาแล้วมาขัดขวางการย่างก้าวของคุณชายเช่นข้า

มันช่างไร้เดียงสาเสียจริง” คำพูดที่อหังการของเหมยอ้าวหนานถูกส่งลงมาจากอาณาจักรราชัน แม้จะรู้ว่านางเป็นหญิงสาวคนหนึ่ง แต่ยังคงสามารถรับรู้ได้ถึงความเกรงและอหังการของนางได้!

“อ้ากก...” เสียงร้องนำเวหนาดังสลับ ในเวลานี้แม้แต่ระดับผู้อาวุโสของสำนักค่ายกลสวรรค์ก็ถูกสังหารโดยเหล่าราชามดทอง เมื่อปราศจากสุดยอดค่ายกลเป็นที่พึ่งพิงแล้ว พวกเขาหาใช่คู่ต่อสู้ของราชามดทองเลย

สำนักค่ายกลสวรรค์ก็ได้ขึ้นชื่อว่าเป็นสายสำนักราชันเซียนเช่นกัน พวกเขาก็มีค่ายกลราชันที่ราชันเซียนเจินลี่ทิ้งเอาไว้ในครอบครอง แต่ทว่าอย่างไรเสีย พวกเขาก็ไม่ใช่เป็นสิ่งที่จัดตั้งเพื่อการสืบทอดที่ก่อตั้งโดยราชันเซียนเจินลี่เอง แต่ตั้งขึ้นโดยศิษย์ของราชันเซียนเจินลี่อีกที ดังนั้นหากเทียบกับสายสำนักราชันเซียนที่แท้จริงแล้ว ชาติหมู่ภายในของสำนักค่ายกลสวรรค์ดูจะด้อยกว่า

กล่าวสำหรับสำนักค่ายกลสวรรค์แล้ว ค่ายกลราชันคือสมบัติประจำสำนัก ปกติจะไม่นำติดตัวออกมาโดยง่ายตายอยู่แล้ว!

“ไม่...” ท้ายสุด แม้แต่ยุวกษัตริย์ค่ายกลสวรรค์ก็ต้องตายอย่างอนาถภายใต้กรงเล็บอันแหลมคมของมังกรเทพแห่งแม่น้ำสวรรค์

ก่อนยุคสมัยที่ค่ายกลสวรรค์จะตาย ดวงตาทั้งสองของเขาเบิก
โพล่ง เขาไม่ยินยอมที่ต้องมาตายเช่นนี้ ในใจของเขาเปี่ยมไปด้วย
ความมุ่งมั่นปรารถนา เขารอคอยวันที่เขชินเงินได้บรรลุเป็น
ราชันเซียน รอคอยวันที่ถูกแต่งตั้งให้เป็นจักรพรรดิเทพอยู่นะ!

แม้ยุคสมัยที่ค่ายกลสวรรค์จะไม่ยินยอมต้องตายในลักษณะเช่นนี้
แต่ทว่าศพของเขากลับถูกมังกรเทพแห่งแม่น้ำสวรรค์โยนทิ้งไป
ด้านข้างเหมือนโยนทิ้งขยะชิ้นหนึ่งอย่างนั้น

ภายในระยะเวลาอันสั้น พวกของมังกรระกาเถระก็เหมือนตั้งเป็น
พายุหมุนที่กวาดไปที่สำนักค่ายกลสวรรค์ ทำให้ยอดฝีมือทั้งหมด
ของสำนักค่ายกลสวรรค์ที่อยู่ในเหตุการณ์ถูกเขินฆ่าจนสิ้น ไม่
ปล่อยให้หนีรอดไปได้แม้แต่คนเดียว

ในเวลานี้ กลิ่นคาวเลือดคละคลุ้งไปทั่วทั้งแผ่นดิน ขณะที่บนพื้นดิน
เลือดไหลนองตั้งลำธารที่ไหลเอื่อยๆ และไหลย้อมซึมลงพื้นดิน
แม้ว่าบรรดาผู้บำเพ็ญตนต่างก็ได้พบเห็นกับความตายมาแล้ว แต่
ภาพของการเขินฆ่าเช่นนี้ได้สร้างความหนาวสะท้านในใจให้กับ
ผู้คนจำนวนไม่น้อยทีเดียว

เป็นการปฏิบัติการที่รวดเร็วตั้งสายฟ้า และด้วยวิธีการที่แลกมา ด้วยเลือด การที่เหมยอ้าวหนานสามารถสร้างชื่อเสียงไปทั่วหล้า ภายในระยะเวลาสั้นๆ เพียงไม่กี่ปีเท่านั้น ชื่อเสียงนั้นไล่ตามเยชินเงินไปติดๆ จึงหาใช่เป็นชื่อเสียงจอมปลอม

ผู้คนจำนวนไม่น้อยที่ได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้า ต้องพึมพำออกมาว่า "กำลังจะระเบิดศึกขึ้นมาแล้วละ"

ทุกคนในแดนสมุนไพรร่ำธาตุต่างทราบกันดีว่า เยชินเงินต้องเป็นราชันเซียนให้ได้ ขณะที่เหมยอ้าวหนานก็ตั้งใจจะเป็นราชันเซียนเสียสองตัวอยู่ถ้าเดียวกันไม่ได้ อีกทั้งชะตาฟ้ามีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น การศึกระหว่างเยชินเงินกับเหมยอ้าวหนานต้องเกิดขึ้นไม่ช้าก็เร็ว!

ขณะที่การแย่งชิงชะตาฟ้าระหว่างเยชินเงินและเหมยอ้าวหนานนั้น ไซ้จะเป็นเพียงเรื่องระหว่างพวกเขาทั้งสองเท่านั้น เพราะว่าเบื้องหลังของทั้งสองต่างก็มีกำลังที่ยิ่งใหญ่และเข้มแข็งทั้งคู่

เยชินเงินมีแคว้นยอดภูผาศิลา ทั้งยังมีผู้ติดตามตัวเขาอีกเป็นหมื่นพัน ยังมีบรรดาแคว้นเจ้าลัทธิจำนวนมากมายกระหังสายสำนักราชันเซียนที่ให้การสนับสนุนตัวเขาอย่างแข็งขัน แม้แต่สายสำนัก

ราชันเขียนแจกเช่นหุบเขากีบสวรรค์ก็อาจจะให้การสนับสนุนเย
ชินเงินในการแย่งชิงชะตาฟ้าในครั้งนี้อย่าง!

ยอมเป็นที่ประจักษ์แล้วว่า เยชินเงินมีกองกำลังที่ใหญ่โตมโหฬาร
เช่นใดให้การสนับสนุน กระทั่งอาจกล่าวได้ว่า เยชินเงินสามารถ
สร้างความสะเทือนหวั่นไหวครึ่งหนึ่งของแผ่นดินทั้งหมด

ในด้านของจำนวนผู้ติดตาม เหมยอ้วนหนานอาจเทียบไม่ได้กับเย
ชินเงิน เนื่องจากเยชินเงินเป็นผู้ที่คบสหายไปทั่วหล้า มีเป็น
จำนวนมากที่เป็นระดับผู้สืบทอดของสำนักเจ้าลัทธิ กระทั่งระดับ
องค์ชายของสายสำนักราชันเขียนก็ยินดีติดตามเขา ขณะที่เหมย
อ้วนหนานนั้นเป็นคนที่หยิ่งผยองยโสมาก จะไม่ค่อยคบหามิตร
สหายสักเท่าไร แม้วนางจะได้ดึงเอาบรรดาผู้ยิ่งใหญ่จำนวนไม่
น้อยมาคอยรับใช้นางก็ตาม

แจกเช่นมังกรกระกาเถระ มังกรเทพแห่งแม่น้ำสวรรค์ ราชามดทอง
เป็นต้น แต่ทว่ากองกำลังที่จะคอยให้การสนับสนุนเบื้องหลังของ
นางนั้น ต้องยอมรับว่าเหมยอ้วนหนานสู้เยชินเงินไม่ได้

อาจกล่าวได้ว่าเยชินเงินพลันเป่าประกาศ ก็จะมีผู้คนใต้หล้า
ติดตามเขามากมายดั่งเงา แต่ทว่าต้องไม่ลืมว่าเหมยอ้วนหนานมี

ชาติกำเนิดมาจากตระกูลเจียนหลง เป็นถึงบุตรของตระกูลเจียนหลง หากตระกูลเจียนหลงเข้าสู่ยุทธภพเพื่อให้การช่วยเหลือเหมยอ้าวหนานอีกแรงละก็ เช่นนั้นแล้วต่อให้ผู้ดำรงอยู่เฉกเช่นหุบเขากีบสวรรค์ก็ต้องรู้สึกสั่นเทาเช่นกัน

.....

[1] 黑蛟 (龙) hēi jiāo (lóng) เฮย-เจียว-(หลง) ถือเป็นมังกรประเภทหนึ่ง ซึ่งแตกต่างจากมังกรแท้จริงคือ 1) มังกรแท้จริงนับเป็นเทพในตำนาน ขณะที่เจียวหลงถือเป็นสัตว์ชนิดหนึ่ง 2) หางของเจียวหลงจะเกลี้ยงเหมือนหางงู 3) เจียวหลงมีขาอยู่เพียงคู่เดียว ขณะที่มังกรมีขาสองคู่ 4) ส่วนเขาของเจียวหลงจะเป็นเส้นตรง ขณะที่มังกรแท้จริงมีก้านแยกหนึ่งคู่ 5) ตาของเจียวหลงจะนูนออกมานิดหนึ่ง ขณะที่มังกรแท้จริงจะโปนออกมา 6) เจียวหลงอาศัยอยู่ในแม่น้ำ ขณะที่มังกรแท้จริงตามหลักต้องอยู่บนเมฆดูแลเรื่องฟ้าฝน เจียวหลง ถือเป็นต้นกำเนิดของมังกรแท้จริงในอนาคต หลังจากพ้นวิบากกรรมแล้วก็จะได้กลายเป็นมังกรแท้จริงต่อไป

ตอนที่ 853 เหมยอ้าวหนาน

<https://novel-lucky.com>

เมื่อนึกถึงตรงนี้แล้ว บรรดาเจ้าสำนักที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างรู้สึกหนาวสะท้านภายในใจขึ้นมา พวกเขาสามารถจินตนาการถึงวันที่เกิดศึกทั่วทั้งแดนสมุนไพรรธาดูได้ หากถึงวันนั้นจริง ไม่รู้จะมีแคว้นเจ้าลัทธิ และสายสำนักราชันเขียนจำนวนเท่าไรที่พัวพันเข้าไปกับการศึกครั้งยิ่งใหญ่ครั้งนี้

นาทีนี่ มีเจ้าสำนักบางคนต้องระแวงระวังอย่างเจียบๆ ในใจว่าต่อไปนี้จะต้องออกห่างจากศึกชิงชะตาฟ้าที่เป็นสงครามครั้งยิ่งใหญ่ให้ได้ มิฉะนั้นแล้ว สิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดแจกเช่นพวกเขาจะต้องถูกเครื่องจักรบดขยี้จนไม่เหลือแม้แต่ซาก

“น่าสนใจ” หลี่ชีย่เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่เฉยเมย เอามือลูบคางแล้วกล่าวอย่างช้าๆ ออกมาหลังจากเห็นเสาศิลาแท่งนั้นลอยเข้าไปอยู่ในอาณาจักรราชันแล้ว

“ทางเข้าแดนอสูรปีอาน...” เวลานี้ “ไม่รู้ว่าใครส่งเสียงร้องด้วยความตระหนกออกมา

เสียงร้องนี้ได้ดึงดูดสายตาของผู้คนเป็นจำนวนมากในทันใด ทุกคนต้องก็หันไปจ้องมอง เห็นประตูปราศภูอยู่บนหอที่ทรุดโทรม ภายในบริเวณซอกปรักหักพังนั้น โดยที่ประตูนี้มีการเปล่งประกาย เหวะที่วูบวาบออกมา

มองดูผ่านประตูนี้แล้ว ดูเหมือนจะได้เห็นลักษณะหน้าตาของแดน อสุรปีอาน มองผ่านประตูนี้คล้ายดังสามารถมองเห็นภายในนั้นมี ศาลา มีอาคารบ้านช่อง ระเบียบโบราณต่างๆ เป็นต้น เป็นเงาต่างๆ ตั้งอยู่

ครั้นประตูโบราณปราศภูแก่สายตา มียอดฝีมือที่อดรนทนไม่ไหว จะช้ำอยู่ไยหากเวลานี้ไม่รีบเข้าไปยังแดนอสุรปีอาน จึงวิ่งเข้าไป และพุ่งตัวเข้าไปยังประตูโบราณนั้นทันที

“ปุ...” ยามที่ยอดฝีมือผู้นี้เพิ่งจะแทรกตัวเข้าไปยังประตูโบราณนั้น จังหวะนี้เอง ยอดฝีมือผู้นี้ถูกประกายเหวะบริเวณประตูโบราณบาด อัดจนกลับกลายเป็นหมอกเล็ดไปในทันที

ภาพที่น่าตื่นกลัวเช่นนี้พลันทำให้เหล่ายอดฝีมือจำนวนมากที่วิ่งตามกันมา ต้องหยุดก็อยู่กับที่ ไม่กล้าวิ่งตามขึ้นไปอีกต่อไป

“นี่ นี่ นี่เรื่องมันเป็นอย่างไรกันแน่? ” มีผู้ที่ยังไม่หายจากอาการ
ตระหนกกล่าวว่า “ประตูทางเข้าแดนนอสุรปี่อานมันเปิดออกมาแล้ว
ซัดๆ แล้วทำไมจึงสามารถบดอัดยอดฝีมือคนหนึ่งให้กลับกลายเป็น
หมอกเลือดได้นะเนี่ย”

หลี่ชีย่สายหัวยิ้มกล่าวว่า “ขณะที่โลกทั้งสองยังไม่ทันได้เชื่อมเข้า
ด้วยกันอย่างสมบูรณ์ แล้ววิ่งเข้าไปในเวลานี้ ย่อมต้องกลายเป็นไส้
เนื้อมดที่อยู่ภายในเครื่องบดอัดอยู่แล้ว”

ผู้คนจำนวนมากที่ได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้วได้แต่หยุดอยู่แค่นั้น ไม่
กล้าเดินหน้าอีกต่อไป แต่ทว่า พวกเขาก็ไม่อาจตัดใจและไม่
ต้องการไปจากบริเวณนั้น ทำได้แค่เฝ้ารออยู่หน้าบริเวณประตู
ทางเข้า รอจนกว่าไม่มีอันตรายอีกต่อไปค่อยบุกเข้าไป

ในขณะนี่เอง มังกระกาเถระได้เดินเข้ามาใกล้กับหลี่ชีย่ว่า
“คุณชายหลี่ คุณชายของเราต้องการพบท่าน”

“เซอะ นังหนูเหมยอ้าวหนานมันวางมาดอะไรนักหนา” เมื่อได้ยิน
คำกล่าวนี้แล้ว หลงจึงเขียนจึงกล่าวด้วยท่าที่ดูแคลนว่า “นางแค่
ฝึกฝีมือมาแค่ไม่กี่วันก็ทำเป็นเสแสร้ง เจ้าชีย่เหมิน ให้ข้าขึ้นไปอัด
นางนั้นให้นวมไปเลย ดูซิว่านางยังกล้าเสแสร้งอีกหรือไม่! ”

กล่าวพลาง นังหนูนี้แสดงท่าทางแยกเขี้ยวกางเล็บ ท่าทางยโสยิ่ง
นัก

บรรดายอดฝีมือที่อยู่ในเหตุการณ์เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้พลันต้อง
อิงไปตามๆ กัน แม้แต่มังกรระกาเถระยังต้องรู้สึกจนด้วยเกล้า

แต่ทว่า หลงจิงเซียนไม่ได้สนใจแม้แต่บ่อย ความจริงแล้ว นางเองก็
มีดีอย่างแท้จริง แม้ว่าเหมยอ้าวหนานจะแข็งแกร่งก็จริง แต่ทว่า
เมื่อเปรียบเทียบกับหลงจิงเซียนที่เป็นชะตาเซียนแต่กำเนิดแล้ว
นางก็ไม่เห็นจะมีความได้เปรียบสักเท่าไร

หลี่ชียี่นมือขวางนังหนูที่แยกเขี้ยวกางเล็บเอาไว้ สายหน้าเบาๆ
กล่าวว่า “นังหนู อย่าได้ตื่นเต้นนัก ข้าจะขึ้นไปบนอาณาจักรราชัน
สักครั้ง เพื่อจะได้พบกับคนๆ หนึ่งพอดีเลย!” กล่าวพลางได้หรีต
ทีหนึ่ง

หลังจากนั้น หลี่ชียี่ให้พวกหลงจิงเซียนรวมตัวกันเอาไว้ ส่วนตัว
เขาติดตามมังกรระกาเถระขึ้นไปบนอาณาจักรราชัน แน่นอน หลี่
ชียี่ขึ้นไปบนอาณาจักรราชันไม่ได้เพื่อต้องการพบกับเหมยอ้าว
หนาน

เหมยอ้าวหนานต่อให้ดีเลิศเพียงใดก็ตาม กล่าวสำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว นางยังไม่คุ้มค่าสำหรับเขาที่ต้องไปพบด้วยตนเอง

มองดูหลี่ชียเอ่ที่ขึ้นไปบนอาณาจักรราชันแล้ว ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยที่ต้องรู้สึกอิจฉากับสิ่งนี้ เนื่องจากเหมยอ้าวหนานนั้นหยิ่งยโสยิ่งนัก เว้นแต่ผู้ยิ่งใหญ่ที่มีชื่อเสียงโด่งดังเท่านั้น มิฉะนั้นแล้ว ต่อให้เป็น ดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ก็อย่าหวังจะได้รับการให้ความสนใจจากนางเลย เวลานี้เหมยอ้าวหนานกลับต้องการพบหลี่ชียเอ่ด้วยตนเอง มันช่างเป็นสิ่งที่น่าอิจฉาเพียงใด

“เหมยอ้าวหนานไม่เพียงเป็นดาวรุ่งที่ยอดเยี่ยมเหนือความคาดหมาย ยังเป็นสาวงามที่สุดยอดคนหนึ่งนะเนี่ย” ได้มีกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่เคยพิมพ์ข่าวขึ้นมาด้วยความอิจฉาและริษยา

หลี่ชียเอ่ติดตามมังกรกระภาเถระขึ้นไปบนอาณาจักรราชัน เมื่อทอดสายตามองออกไป เห็นอาณาจักรราชันดูจัดเป็นอาณาจักรที่เป็นเอกเทศของตนเอง ณ ที่ตรงนี้ เห็นภูเขาที่ขึ้นลงสลับ อาคารและศาลาตั้งเรียงราย มีน้ำตกที่พุ่งลงมาจากยอดเขาเดี่ยวดาย มีต้นสนที่ยังรากอยู่โดดเดี่ยวบนหน้าผาที่สูงชันที่อันตราย...

อาณาจักรราชัน พื้นดินที่ล่องลอยอยู่กลางอากาศผืนนี้ ไม่ได้ด้อย
ไปกว่าพื้นที่บรรพบุรุษของสายสำนักราชันเซียนสักแห่ง ด้วย
พื้นที่ที่สามารถลอยและเคลื่อนที่อยู่บนอากาศเช่นนี้ ย่อมเป็น
พื้นที่วิเศษที่สร้างความอิจฉาให้กับผู้คนจำนวนไม่น้อยทีเดียว

“อิม ที่แท้พื้นที่วิเศษผืนนี้ถูกคนเก็บเศษขยะครานั้นเก็บเอาไป
นั่นเอง” หลังจากที่หลี่ชีย่ได้พิเคราะห์พิจารณาอาณาจักรราชัน
แล้ว ถึงกับยิ้มและพึมพำออกมา

ณ ตำแหน่งทิวเขาแห่งหนึ่ง ในที่สุด หลี่ชีย่ก็ได้พบกับเหมยอ้าว
หนาน เห็นเหมยอ้าวหนานนั่งอยู่โดดเดี่ยวบนบัลลังก์ เผยลักษณะ
ท่าทางของความเป็นผู้ยิ่งใหญ่และสูงเด่นออกมา ลักษณะท่าทาง
เช่นนี้ของนางหาใช่เป็นการเสแสร้งแกล้งทำอย่างแน่นอน

เหมยอ้าวหนาน นางก็เหมือนตั้งชื่อของนางนั่นแหละ หมางمينต่อ
บุรุษในใต้หล้า ด้วยชื่อของนางเช่นนี้ที่ลิขิตให้นางเป็นสตรีที่ไม่
ด้อยไปกว่าบุรุษ ลิขิตให้ชาตินี้ของนางที่ไม่ยอมพ่ายแพ้อย่าง
เด็ดขาด ต้องไม่เป็นสองรองใครให้กับผู้ใดอย่างแน่นอน!

เหมยอ้าวหนานนับได้ว่าเป็นโฉมตรูที่มีหน้าตาสะสวย หน้าตาของ
นางเรียกได้ว่าสวยหยาดยิ้มทีเดียว หากจะเปรียบความงามของ

นางว่างามจนหมู่มวลบุปผาต้องอาย ดวงจันทร์ต้องหลบ ห่านฟ้า
ลี้มบินจนร่วงลงมาจากท้องฟ้า เหล่ามัจฉาลี้มแหวกว่ายจนจมลงสู่
ก้นแม่น้ำ นับว่าไม่เกินเลยแม้แต่น้อย

บางที นางอาจจะไม่ได้งดงามเป็นหนึ่งไม่มีสองเช่นหลงจิงเซียน
อย่างนั้น ไม่ได้มีรูปร่างที่แม่แต่หญิงสาวด้วยกันยังต้องตกตะลึง แต่
หากจะว่ากันในส่วนของหน้าตาแล้ว นางไม่ได้ด้อยไปกว่าเจี้ยนอู
ซวงเลย

ด้วยหญิงสาวที่งดงามเป็นหนึ่งไม่มีสองเช่นนี้ แต่นางกลับแต่งตัว
เป็นดังเช่นบุรุษคนหนึ่ง สวมชุดเกราะทอง ผ้าคาดเอวมังกร สวม
หมวกทေးเมฆาเหิน ทำให้นางแลดูเปี่ยมไปด้วยความร้ายกาจและ
อหังการยิ่งนัก

เจี้ยนอูซวงเองก็เป็นคนหยิ่งผยองคนหนึ่ง นางเองก็เป็นหญิงสาวที่
ยกตนข่มท่านเหมือนกัน แต่ เมื่อเปรียบกับเจี้ยนอูซวงแล้ว เหมย
อ้าวหนานกลับต่างกัน

หากจะกล่าวว่า เจี้ยนอูซวงคือหงส์เซียนที่หยิ่งผยองตัวหนึ่ง
เช่นนั้นแล้ว เหมยอ้าวหนานก็ดูจัดเป็นหงส์ทေးที่ดุเดือดน่าเกรง
ขามตัวหนึ่ง!

ในบรรดาหญิงสาวที่หลี่ซิเย่รู้จักนั้น ปิงหวีเซียก็เป็นผู้หนึ่งที่ชอบแต่งตัวเป็นบุรุษ แต่ เหมยอ้าวหนานต่างจากปิงหวีเซีย การแต่งกายเป็นบุรุษของปิงหวีเซียให้ความรู้สึกในท่วงท่าของคุณชายในกลียุค ทั้งหล่อและอ่อนโยน ยังคงความงดงามอย่างนั้น ยังคงทำให้ผู้คนสามารถรับรู้ได้ว่านางเป็นหญิงสาวคนหนึ่ง

ขณะที่การแต่งกายเป็นบุรุษของเหมยอ้าวหนาน กลับให้ความรู้สึกที่ไม่เหมือนกัน ยามที่มองเห็นนางมักจะทำให้ผู้คนต้องลืมนางคือสตรี ลืมนางคือโฉมตรูที่เป็นหนึ่งไม่เป็นสองคนหนึ่ง ยามที่มองเห็นนาง ทำให้ผู้คนรู้สึกเหมือนมองเห็นกษัตริย์องค์หนึ่งที่ประทับอยู่ตรงหน้า หรือนักเลงเจ้าถิ่นที่มีท่าทีคุกคามผู้คนนั่งอยู่ตรงหน้า

หลังจากที่หลี่ซิเย่ได้ก้าวเดินเข้ามาแล้ว มองหน้าเหมยอ้าวหนานที่หนึ่ง จากนั้นก็นิ่งอืดๆ ตรงหน้าเหมยอ้าวหนานอย่างไม่เกรงใจ ไม่ว่าจะป็นเจ้าถิ่นเช่นใด ไม่ว่าจะป็นกษัตริย์อย่างไร ในสายตาของหลี่ซิเย่แล้วมันก็ได้แตกต่างกัน

“ข้าได้ยินชื่อเสียงของสหายหลี่มานานแล้ว” เหมยอ้าวหนานที่มี
กลิ่นอายรุนแรง ถึงแม้นางจะเป็นหญิงงามที่เป็นหนึ่งไม่มีสอง แต่
ยังคงให้ความรู้สึกถึงกลิ่นอายที่สตรีเพศไม่ควรจะมีกับผู้คน

ในเวลาตัวเอง หลี่ชียเอ๋ิงได้ค่อยๆ ชื่นชมตัวของเหมยอ้าวหนาน เขา
มองดูเหมยอ้าวหนานทุกจุดอย่างละเอียด เหมือนกำลังชิมรสชาติ
อย่างละเอียด ต้องการมองดูทุกๆ ส่วนบนร่างของเหมยอ้าวหนาน
ให้ทะลุปรุโปร่งจึงยอมเลิกกรา

สายตาของหลี่ชียเอ๋ิงบ่งบอกว่าบังอาจมาก โดยไม่ได้ยี่หระว่านางนั้นเป็น
หญิงสาวคนหนึ่ง ล้อมมองดูเรือนร่างของนางจนเต็มอิม

ทำให้เหมยอ้าวหนานต้องเพ่งสายตาไปข้างหน้ากับหลี่ชียเอ๋ิงที่มี
สายตาที่บังอาจถึงเพียงนี้ นางไม่แสดงความโกรธแต่เปี่ยมด้วย
อำนาจ ด้วยกลิ่นอายของความเป็นกษัตริย์ที่สามารถคุกคามผู้คน
หากคนผู้นั้นไม่มีจิตที่ห้าวหาญเพียงพอ แค่ได้รับรู้ถึงกลิ่นอายของ
ความเป็นกษัตริย์ของนางแล้วก็ต้องเข่าอ่อน

แต่ทว่า หลี่ชียเอ๋ิงกลับหมางเมินต่อกลิ่นอายกษัตริย์ที่เปี่ยมด้วย
อำนาจรุนแรง ผ่านไปชั่วครู่ใหญ่จึงได้ละสายตาจากนาง

หลังจากที่หลี่ซีเย่ละสายตาจากนางเรียบร้อยแล้ว เหมยอ้าวหนานได้กล่าวอย่างเนิบนาบว่า “อาณาจักรราชันก็มีกฎเกณฑ์ของอาณาจักรราชัน หวังว่าสหายหลี่คงจะเข้าใจ!”

เหมยอ้าวหนานได้กลายเป็นผู้มีกำลังทัดเทียมกับเยชินเงินในยุคปัจจุบัน ซึ่งหาได้อาศัยคนใดคนหนึ่งเป็นการเฉพา ที่มากกว่านั้นก็คือความพยายามของนางเอง นางเองเป็นผู้ที่มีพรสวรรค์ยอดเยี่ยมมากคนหนึ่ง บวกกับความขยันและไม่หวั่นเกรงต่อสิ่งใด ทำให้นางประสบความสำเร็จตั้งฐานะที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

“ในสายตาของข้าแล้ว กฎเกณฑ์ของข้าเท่านั้นที่เป็นกฎเกณฑ์” หลี่ซีเย่ยิ้มกล่าวด้วยท่าทีเหนียวหนาย

เหมยอ้าวหนานส่งเสียงฮือออกมา พลันกลืนอายุภักซ์ตรีย์ดังคลื่นยักษ์ในทะเลที่โหมสาดซัด เพียงพอที่จะซัดสาดถึงบนท้องฟ้าได้ ทันใดนั้น กลืนอายุภักซ์ตรีย์เหมือนดังเขาไท่ซัวที่ท่วมเข้าหา สามารถสยบทุกสิ่งทุกอย่างได้!

ยอมไม่ต้องสงสัย เหมยอ้าวหนานลงใจแสดงอำนาจต่อหลี่ซีเย่ ด้วยพลังที่ทรงพลังอย่างยิ่ง อาศัยเพียงแค่กลืนอายุภักซ์ตราของนางก็สามารถให้ผู้คนได้รับรู้ถึงกำลังของนางได้แล้ว กล่าวได้ว่า การที่

เหมยอ้าวหนานมีอำนาจชื่อเสียงในวันนี้นั้น หาใช่เป็นชื่อเสียง
จอมปลอม การแย่งชิงฉายาอันดับหนึ่งของนางกับเย่ชินเงิน ยาก
จะกล่าวได้ว่าใครจะเป็นฝ่ายแพ้หรือชนะ

หลี่ชีย่เพียงแค่โบกมือไปมาเบาๆ ลักษณะเหมือนกำลังไล่แมลงวัน
อย่างนั้น กับกลิ่นอายกษัตราของเหมยอ้าวหนาน กล่าวอย่าง
เหนียวหนายว่า “นั่งหนู อย่าได้เอาวิธีการที่เจ้ากระทำต่อลูกน้อง
หรือศัตรูมาใช้กับข้า อำนาจอะไรหรือกลิ่นอายกษัตราอะไรนั้น
กล่าวสำหรับข้าแล้วมันก็ไม่ต่างอะไรกับแพ้อ้วนหรือกนะ!”

“เจ้า...” ถึงแม้เหมยอ้าวหนานต้องการทาบบุรุษ ต่อให้ไม่ยอมพ่าย
แพ้ให้กับบุรุษ แต่เวลานี้ยังคงต้องมีใบหน้าสีแดงกำ จ้องมองหลี่
ชีย่ด้วยความโกรธเคือง แม้แต่ยอดคนอันดับหนึ่งเฉกเช่นเย่ชิน
เงินยังไม่กล้าทำหยาบคายต่อหน้าของนางเช่นนี้

หลี่ชีย่เหลือบมองดูนางด้วยท่าทีน่าเกรงขาม กล่าวอย่างเนิบนาบ
ออกมาว่า “นั่งหนู หากว่าเจ้าต้องการร้องขออะไรกับข้าหรืออะไร
อย่างนั้น ช่วยแสดงท่าทีให้มันสุภาพหน่อย! ข้ารู้ว่าเจ้านั้นหยิ่ง
ยโสมาก และก็มิดีพอที่จะทำเช่นนั้นได้ แต่ทว่า ความหยิ่งยโส
ความสามารถเหล่านี้ของเจ้าก็ไม่ได้นับว่าเป็นอะไรในสายตาของ
ข้า ที่ข้ามาที่นี่ในวันนี้หาใช่เป็นเพราะชื่อเสียงของเจ้า และไม่ใช่ว่า
ที่คลั่งไคล้ในตัวเจ้า”

“ถือโอกาสเวลานี้ข้ายังพอมีเวลาว่างอยู่บ้าง เจ้าอยากจะพูดอะไรก็พูดออกมาได้เลย” หลี่ชีย่ นั่งฟังแก้อื้อเอ๋อขึ้นด้วยท่าทีที่เหนื่อยหน่าย

เหมยอ้าวหนานเพ่งมองไปข้างหน้า จ้องมองหลี่ชีย่อย่างเย้ยหยันอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้าย นางกล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ดูท่าสหายหลี่มีความมั่นใจเต็มเปี่ยมสินะ! มั่นใจว่าสามารถหมางเมินต่อตัวหล้าได้! ”

“เมื่อเทียบกับเจ้าแล้ว สมควรที่ข้าจะต้องมั่นใจยิ่งขึ้น” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าว

เหมยอ้าวหนานสุดลมหายใจเข้าลึกๆ สุดท้าย นางยอมเปลี่ยนแปลงท่าทีอ่อนลง กล่าวสำหรับเหมยอ้าวหนานที่ทำตัวสูงเด่นมาโดยตลอดแล้วนับว่าเป็นเรื่องที่ไม่ง่ายเลย นางกล่าวด้วยท่าทีที่จริงจังและความจริงใจ “ข้าต้องการชักชวนสหายหลี่เข้าร่วมกับอาณาจักรราชัน ไม่ทราบวาสหายหลี่สนใจหรือไม่? ”

“เพราะอะไร? ” หลี่ชีย่มองดูเหมยอ้าวหนานที่เปลี่ยนท่าทีอ่อนลงอย่างเอ้อระเหย

เหมยอ้าวหนานกล่าวด้วยความจริงใจว่า “ข้าเชื่อว่าสหายหลี่เองก็ต้องการให้อาณาจักรราชันของพวกเราดำรงอยู่ วิชาศาสตร์โอสถของสหายหลี่นั้นเป็นหนึ่งในไม่มีสอง เป็นความจริงที่สามารถหาผู้สนับสนุนได้ไม่ยาก แต่ทว่า สหายหลี่เคยคิดหรือไม่ว่า หากคิดจะก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งราชันโอสถล่ะก็ จำเป็นต้องมีผู้ให้การสนับสนุนที่ทรงพลังยิ่งใช่หรือไม่? หากต้องการแรงผู้คนพวกเรามีคน หากต้องการแหล่งวัตถุดิบ ใ้ว่าอาณาจักรราชันของข้าคุยโว ขอเพียงสหายหลี่ต้องการสมุนไพรมโหด อาณาจักรราชันของข้าพร้อมหามาให้กับสหายหลี่ได้ทุกเมื่อ”

“หากวันหน้าข้าได้ก้าวขึ้นสู่ราชันเซียน ข้าคงไม่ต้องสาธยายถึงผลประโยชน์ที่จะได้ ถึงเวลานั้น สหายหลี่ต้องการลมได้ลม ต้องการฝนได้ฝน สามารถทำการที่ยิ่งใหญ่ วาดลวดลายได้เต็มที่” ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว เหมยอ้าวหนานไม่เพียงมีความเชื่อมั่นในตนเอง ยังพกพาเอาความจริงใจมาด้วย

ตอนที่ 854 มนุษย์ศิลา

<https://novel-lucky.com>

กล่าวสำหรับเหมยอ้าวหนานแล้ว ตำแหน่งราชันเซียนในชาตินี้ นอกจากนางแล้วจะเป็นใครไปไม่ได้ สิ่งนี้นอกจากจะมาจากความเชื่อมั่นในตนเองแล้ว ยังมาจากความทะเยอทะยานของนางเอง หากไม่ได้เป็นราชันเซียนจะไม่ยอมเลิกราอย่างเด็ดขาด

ยอมไม่ต้องสงสัย สิ่งที่เหมาะอ้าวหนานถูกใจในตัวหลี่ชีย่คือศาสตร์โอสถที่เป็นหนึ่งไม่เป็นาสองรองใครของเขา ส่วนทักษะยุทธ์ของหลี่ชีย่จะเป็นเช่นใดนั้น มีกำลังกล้าแข็งเพียงใด ล้วนไม่ใช่เรื่องสำคัญสำหรับเหมยอ้าวหนาน

ความจริงแล้ว เหมยอ้าวหนานมีความมั่นใจในตนเองตลอดมา มีความหยิ่งโสเป็นอันมาก โลกทรรศของนางสูงมาก กลุ่มคนรุ่นใหม่ของแดนสมุนไพรร่ำรวยไม่มีใครอยู่ในสายตาของนางเลย แม้แต่ระดับองค์ชายจินอูก็ไม่เคยอยู่ในใจ หรือเยชินเงินที่มีความตั้งใจแย่งชิงชะตาฟ้าด้วยนั้น เหมยอ้าวหนานก็มั่นใจว่าสามารถเอาชนะเขาได้!

ดังนั้น ในสายตาของเหมยอ้าวหนานจึงมองว่า ทักษะยุทธ์ของหลี่ชีย่จะแข็งแกร่งหรือไม่ นั่นไม่สลักสำคัญอะไร ที่นางพอใจก็คือ

ความเป็นผู้ที่เป็นหนึ่งในไม่มีสองด้านศาสตร์โอสถของหลี่ซีเย และนี่ก็
เป็นเหตุผลที่นางต้องการพบหลี่ซีเย

หลี่ซีเยหัวเราะขึ้นมา เมื่อได้ยินคำพูดของเหมยอ้าวหนาน

“มันน่าขันมากนักรหรือ?” เหมยอ้าวหนานจ้องมองตรงไปยังหลี่ซีเย
กล่าวอย่างมั่นใจและไม่สะทกสะท้านว่า “เจ้ากับข้าร่วมเป็น
พันธมิตรกันจะได้ประโยชน์ทั้งสองฝ่าย เจ้าสามารถไปเป็นราชัน
โอสถได้อย่างสบายใจ อาณาจักรราชันของข้าจะคอยคุ้มกันให้กับ
เจ้า! ในอนาคตเมื่อข้าได้เป็นราชันเซียนแล้ว จะให้เจ้ามีวัตถุดิบ
อย่างเพียงพอไปกลั่นโอสถเซียน ไม่นานนัก เจ้าอาจจะได้เป็นราชัน
โอสถที่สุดยอดที่สุดนับแต่อดีตเป็นต้นมา!”

“นั่งหนูน้อย ยังไม่ต้องพูดถึงว่าเจ้าจะได้เป็นราชันเซียนหรือไม่
สำหรับข้าแล้ว ไม่ได้สนใจอะไรกับราชันโอสถ” หลี่ซีเยเผยให้เห็น
ถึงรอยยิ้ม มองดูเหมยอ้าวหนานที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง “อีก
อย่าง ชาตินี้หากมีข้าอยู่ด้วย เจ้าคิดจะเป็นราชันเซียนคงไม่มี
โอกาสแล้วล่ะ”

เหมยอ้าวหนานสองตาเพ่งไปที่หลี่ซีเย กล่าวว่า “แสดงว่าเจ้าคิดจะ
แย่งชิงชะตาฟ้ากับข้านะสิ!”

หลี่ซิเย่มองดูนางทีหนึ่ง หัวเราะและสายหน้า "นั่งหนูน้อย เจ้าเข้าใจ ผิดทั้งหมดแล้วละ ใช้ว่าข้าจะแย่งชิงชะตาฟ้ากับเจ้า แต่ชะตาฟ้ามีไว้สำหรับข้าเท่านั้น เจ้าทำได้แค่นินดูอยู่ข้างๆ "

"ดูท่าสหายหลี่จะมั่นใจในทักษะยุทธของตนเองอย่างเต็มเปี่ยมสินะ!
" เหมยอ้าวหนานพลันมีปณิธานการสู้รบที่ฮึกเหิมขึ้นมา มีที่หา ต้องการท้าดวลกับหลี่ซิเย่ "ก็ดีเหมือนกัน วันนี้ข้าขออน้อมรับการ สั่งสอนจากสุดยอดเคล็ดวิชาของสหายหลี่สักครั้ง ดูว่าสหายหลี่มี คุณสมบัติเพียงพอที่จะแย่งชิงชะตาฟ้ากับข้าหรือไม่! "

นับว่าอหังการโดยแท้ ทั้งๆ ที่เป็นเพียงหญิงสาวคนหนึ่งแต่กลับไม่ ยอมอ่อนข้อให้กับบุรุษ ไม่ว่าจะต่อหน้าใคร ก็พร้อมก้าวออกมาท้า ดวลได้ตลอด และมั่นใจว่าสามารถเอาชนะคู่ต่อสู้ได้

หลี่ซิเย่ถึงกับหัวเราะออกมากับปณิธานการสู้รบที่ฮึกเหิมของเหมย อ้าวหนานเช่นนี้ กล่าวว่ "นั่งหนูน้อย นับว่าเจ้าเยี่ยมยอดมากโดย แท้ แม้ว่าชาติกำเนิดจะมาจากตระกูลเจียนหลง แต่กลับไม่ได้ฝึก เคล็ดวิชาใดๆ ของตระกูลเจียนหลงของเจ้าเลย มาในแนวของ ตัวเอง แม้ว่าเจ้าจะได้รับการชี้แนะจากผู้เยี่ยมยุทธ แต่ทว่า ด้วย ผลงานเช่นนี้ ต้องนับว่าเยี่ยมยอดมาก หากว่าเจ้าเกิดในยุคอื่นละก็

ไม่แน่มันอาจเทียบเคียงได้กับราชันเซียนยวีหลง (ราชันเซียนมังกรหยก) ปฐมบรรพบุรุษของตระกูลเจียนหลงพวกเจ้าได้!

“เสียดาย เจ้าน่ะเกิดผิดยุคเสียแล้ว เจ้าไม่ควรเกิดในยุคเดียวกันกับข้า!” หลี่ชีย่สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ในยุคของข้า หากเจ้าเป็นมังกรก็จงขุดตัวเอาไว้ หากเจ้าเป็นพยัคฆ์จงนั่งยองๆ แต่โดยดี! หากขวางทางของข้าล่ะก็ ข้าจะเหยียบย่ำลงบนซากศพของเจ้า!”

ในเมื่อสหายหลี่มีความมั่นใจถึงเพียงนี้ งั้นเจ้ากับข้าก็มาตัดสินชี้ขาดกันสักครั้ง เพื่อยืนยันในกำลังความสามารถของสหายหลี่” คำพูดที่ขี้เสเช่นนี้ของหลี่ชีย่ ทำให้เหมยอ้าวหนานลุกขึ้นมาทำดวลกับหลี่ชีย่อย่างไม่ลังเล

หลี่ชีย่เพียงมองหน้านางด้วยท่าทีเหนื่อยหน่าย กล่าวว่า “นั่งหนูน้อย การที่ข้าขึ้นมายังอาณาจักรราชันไซ้จะมาเพื่อทำดีทำต่อกับเจ้า และไม่ได้มาเพื่อคุยมโม่ไ้อวดกับเจ้า ข้าต้องการพบอาจารย์ของเจ้า หรือมนุษย์ศิลาที่คอยให้การชี้แนะแก่เจ้า ให้เขาออกมาพบข้า!”

“เจ้าเป็นใครกันแน่!” เหมยอ้าวหนานปล้นส่งสายตาที่ดูตันออกมาพริบตาเดียวกันนี้เอง ดวงตาของนางส่องประกายการฆ่าแวง

ออกมา ก่อนหน้านั้นที่หลี่ชียเอากล่าวคำอวดดีออกมานางก็ไม่ได้แสดงปณิธานการฆ่าให้เห็น แต่ทว่า นาที่นี้สายตาของนางกลับเผยปณิธานการฆ่าขึ้นมา!

“อย่าได้มีความคิดสังหารข้า” หลี่ชียเอหัวเราะเยาะทีหนึ่งกล่าวว่า “เห็นทีบรรดาตาเฒ่าของตระกูลเจียนหลงคงไม่ได้บอกกล่าวต่อเจ้าว่าข้าเป็นใคร! ข้าชี้คร้านจะไปคิดเล็กคิดน้อยกับเรื่องบ้านอเรื่องนี้อีก! ไปตามมนุษย์ศีลามาพบข้า หากไม่ละก็ ระวังข้าจะรื้ออาณาจักรราชันของเจ้าเสีย แล้วจัดการฝังมันเอาไว้กับแดนนอสุรปอานอีกครั้ง!”

“เป็นใครกันที่บังอาจกล่าวว่าจะฝังข้าเข้าไปอยู่ในแดนนอสุรปอาน!” ในเวลานี้เอง เสียงที่มีเพียงลมหายใจแต่ไร้เรียวแรงเสียงหนึ่งดังขึ้น เห็นเงาสายหนึ่งเดินเข้ามา

ร่างเงาที่สูงใหญ่มาก ดูไปแล้วก็เหมือนยักษ์ตนหนึ่ง หากจะกล่าวให้ถูกต้องแล้วต้องบอกว่าป็นรูปปั้นหินที่ใหญ่โตมาก มนุษย์ศีลาขนาดสูงใหญ่ที่อยู่ตรงหน้าเห็นได้ชัดว่าไม่ใช่มาจากมนุษย์ศีลาเป็นแน่แท้ ควรจะบอกว่ามันดำรงอยู่ในสถานะของหินที่เกิดจากการแกะสลักมากกว่า!

ถ้าหากบรรดาผู้อาวุโสของสำนักปีศาจนพเก้าแห่งแดนมนุษย์ กษัตราอยู่ ณ ที่ตรงนี้และมาเห็นมนุษย์ศิลาที่ใหญ่โตนี้ละก็ ต้อง ตระหนกตกใจเป็นแน่แท้ เพราะมนุษย์ศิลาคืออยู่ตรงหน้าเหมือนกับ มนุษย์ศิลาที่เป็นจตุรพิทักษ์ของสำนักปีศาจนพเก้ามาก!

หากจะกล่าวว่ามันไม่เหมือนกัน ข้อแตกต่างหนึ่งเดี๋ยวก็คือ มนุษย์ ศิลาที่สวมหมวกทเวะเอาไว้บนศีรษะ ดูเหมือนว่า มนุษย์ศิลานี้จะมี ระดับที่สูงกว่าจตุรพิทักษ์ของสำนักปีศาจนพเก้าอยู่นิดหนึ่ง

“เป็นท่านหรือ?” หลังจากที่มีมนุษย์ศิลาที่สูงใหญ่ก้าวเข้ามาแล้ว เขาได้กวาดตามองหลี่ซีเย่พร้อมกับเอ่ยถามด้วยเสียงที่มีลมหายใจ แต่ไร้เรี่ยวแรง

“ถูกต้อง เป็นข้าเอง” หลี่ซีเย่ยังคงนั่งอยู่ที่ตรงนั้นด้วยท่าทีที่เหนื่อย หน่าย เลิกหนังตาที่หนึ่งแล้วกล่าวว่า “หินขยะอย่างเจ้านี้มาดไม่ เบาเลยนะ เป็นใครกันนะที่ครานั้นหลอกขุนเย่อ (ราชันเซียนกลืน ตะวัน) จนลุ่มหลง? หากไม่เป็นเพราะเจ้าหนุ่ขุนเย่อจิตใจดีละก็ สมควรหรือไม่ที่ข้าจะจับเขาไปถ่วงเอาไว้ในหนองน้ำ!”

มนุษย์ศิลาพลันก้าวถอยหลังตืดตืดตืดติดต่อกันหลายก้าว เมื่อได้
ยินคำพูดเช่นนี้ ทันใดนั้น เขามีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนอย่างมาก มองห
ลීชีย่เหมือนตั้งมองเห็นผิอย่างนั้น

“อาจารย์” เหมยอ้าวหนานถึงกับตะลึงงันเมื่อเห็นท่าทีของมนุษย์
ศิลา เป็นที่ทราบกันดีว่า อาจารย์ของนางไม่เคยหวั่นแม้จะต้อง
เผชิญหน้ากับจักรพรรดิเทพก็ตามที

“พวกเราสองคนสมควรคุยกันสักครั้งหนึ่ง” หลีชีย่กล่าวกับมนุษย์
ศิลานี้

มนุษย์ศิลามองหน้าหลีชีย่แบบไม่อยากจะเชื่ออยู่ครู่ใหญ่ ในที่สุด
เขาได้กล่าวกับเหมยอ้าวหนานอย่างซ้าๆ ว่า “ลูกเอ๊ย เจ้าออกไป
ก่อน ข้ามีเรื่องส่วนตัวนิดหนึ่ง”

เหมยอ้าวหนานมองดูหลีชีย่ทีหนึ่ง แล้วนางก็จากไปอย่างไม่ลังเล
แม้แต่น้อย เป็นการตัดสินใจที่เด็ดขาดรวดเร็ว โดยไม่ชักช้า

“นี่ นี่ นี่เป็นท่านจริงๆ หรือเนี่ย?” มนุษย์ศิลามองดูหลีชีย่ มีความ
เคลือบแคลงสงสัย เอ่ยออกมาด้วยความลังเลอยู่ครู่หนึ่ง

“เจ้าคิดว่ายังจะมีใครที่รู้เรื่องเกี่ยวกับการหลอกลวงราชันเซียนนุหนเยอที่ยังอยู่ในวัยหนุ่มจนลุ่มหลง แล้วจะมีใครที่รู้ว่าหากไม่เป็นเพราะราชันเซียนนุหนเยอที่ปากหน้ามาขอร้อง ข้าจึงไม่ได้จับเจ้าไปถ่วงเอาไว้ในหนองน้ำ หลังจากที่ทำลายอาณาจักรสวรรค์อสูรทะเลแล้ว นอกเหนือจากข้าแล้ว ยังมีใครบ้างที่สามารถมีเจ้าสิ่งนี้ไว้ในครอบครอง” หลี่ซีเย่ยิ้มพลาบหยิบเอากระบองทองแดงนั้นออกมา

มนุษย์ศีลามองดูกระบองทองแดงที่อยู่ในมือของหลี่ซีเย่แล้ว ต้องก้ำวถอยหลังติดต่อกันหลายก้ำว แม้แต่สีหน้าก็แปรเปลี่ยนไปพึมพำออกมาว่า “ข้ารู้้อยู่แล้ว ข้ารู้้อยู่แล้ว ข้าสมควรเข้าใจตั้งแต่การปรากฏตัวของแดนอสูรปีอานในชาตินี้แล้วแหละ! แต่ข้าก็ยังหวังว่าจะปลุก!”

มนุษย์ศีลาบ่นพึมพำกับตัวเอง จากนั้นทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่งถึงกับยกมือขึ้นเกาหัวแคร่ก ๆ ถึงแม้เขาจะไม่มีผมสักเส้นก็ตาม แต่ก็ยังเกาอย่างแรง กล่าวด้วยสีหน้าที่เจ็บปวดว่า “ท่าน ท่าน ท่าน ไม่ ไต่เท้าอีกาหมิพ ท่าน ท่าน ท่านถึงกับออกโรงเองในชาตินี้แล้ว ท่าน ท่าน ท่านจะให้ข้าอยู่อย่างไรกันล่ะ ไม่ถ้ายันัก กว่าข้า ข้า ข้าจะบ่มฝึกต้นกล้าราชันเซียนขึ้นมาได้ต้นหนึ่ง!”

“เจ้าควรจะขบใจข้า ที่ข้ายังคงเห็นแก่ความสัมพันธ์อันน้อยนิดที่
ได้รู้จักกันในครั้งครานั้น หาไม่แล้ว ข้าชี้ค้ำจะมากทักทายกับเจ้า
จัดการจับเจ้าถ่วงหนองน้ำโดยตรงให้มันสิ้นเรื่องสิ้นราว”

“ไต่เท้า ท่านจะทำเช่นนี้กับข้าไม่ได้นะ ข้า ข้า ข้านะได้บรรลุความ
เข้าใจกับเมืองปีอานเรียบร้อยแล้ว เวลานี้ เวลานี้ข้านะไม่ได้มีคดี
ติดตัวอีกต่อไปแล้ว” มนุษย์ศิลากล่าวด้วยท่าทีจนด้วยเกล้ายั้ง

“เจ้าต้องการบ่มพีภราชน์เซียนขึ้นมา หรือคิดจะให้แดนอสุรปีอาน
มีเจ้าของกันแน่?” หลี่ชีย่เหลือบมองเขาทีหนึ่ง

มนุษย์ศิลารีบเร่งกล่าวว่า “ไต่เท้า ข้าทราบดีว่าท่านมีกำลังอำนาจ
มหัศจรรย์เป็นหนึ่งในไม่มีสอง มิไต่เท้าอยู่ละก็ ศิษย์ของข้าหมดหวังที่
จะได้เป็นราชันเซียน แต่ทว่า ท่านคงไม่คิดจะแย่งตำแหน่งในแดน
อสุรปีอานนี้กระมัง”

เจ้าคิดว่านางสามารถทำได้จริงหรือ?” หลี่ชีย่สายหน้าและหัวเราะ
ออกมา

มนุษย์ศิลาเร่งรีบกล่าวว่า “ไต่เท้า เรื่องนี้น่าจะไม่มีปัญหา ศิษย์ของ
ข้านี้มีสายเลือดดั้งเดิมที่บริสุทธิ์ที่สุดของเผ่ามนุษย์ศิลา รับรอง

ได้ว่า เลือดที่ไหลรินอยู่ภายในกายของนางเป็นสายเลือดที่บริสุทธิ์ที่สุดของราชันเซียนยวีหลง นางต้องทำได้อย่างแน่นอน ใต้เท้าก็รู้ถึงประวัติความเป็นมาของราชันเซียนยวีหลง ข้าเชื่อว่า นางจะต้องสามารถครอบครองสืบทอดต่อแดนอสูรปีอานได้แน่นอน”

“เจ้าก่อนหินนะ เจ้าก่อนหิน เจ้านี้กำลังหาหมอสุมสี่สุมห้า ด้วยความกระวนกระวายใจเมื่อป่วยหนัก!” หลี่ชีย่สายหน้า “หากเรื่องราวมันง่ายตายถึงเพียงนี้ ครั้งครานั้นอาณาจักรสวรรค์อสูรทะเลคงคว้าเอาแดนอสูรปีอานมาครอบครองแล้วละ! และปลุกแดนอสูรปีอานให้ตื่นนานแล้วละ! ยังรอให้เจ้ามาเป็นผู้ครอบครองอยู่อีกหรือ? ต่อให้ในอนาคตศิษย์ของเจ้ามีโอกาสกลับสู่ดั้งเดิม นางก็ทำไม่ได้! สิ่งนี้ไม่ได้มีความสัมพันธ์อะไรกับเผ่ามนุษย์ศิลาแต่อย่างใด! ไม่ได้มีความเกี่ยวพันในด้านที่เป็นพื้นฐานที่สุดกับแดนอสูรปีอาน!”

“มัน มันไม่แน่ละมั้ง” มนุษย์ศิลาลังเลนิดหนึ่งกล่าวว่า “ศิษย์ของข้าต้องกลับคืนสู่ดั้งเดิมได้ ข้ารู้สึกได้อย่างนั้น นางจะต้องกลับสู่ดั้งเดิม และสามารถปลุกให้ตื่นได้เป็นผลสำเร็จแน่นอน”

“หากเทียบกับราชันเซียนปีสื่อแล้ว เจ้าคิดว่านางเป็นเช่นใด?” หลี่ชีย่กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “เจ้าควรเข้าใจถึงประวัติความเป็นมาของราชันเซียนปีสื่อ เขาเองก็ทำไม่ได้! ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเผ่ามนุษย์

ศิลาอีกเลย ครานั้น เจ้าอุกอากาศจักรพรรค์อสูรเหาะหลอกจน เปื่อย หรือว่าเจ้ายังจะเชื่อคำพูดบ้าง แบบนั้นอีกหรือ? "

"เรื่องนี้..." เมื่อเอ่ยถึงเรื่องนายอายุครานั้นแล้ว มนุษย์ศิลาต้อง หัวเราะแห้งๆ กล่าวว่า "ครานั้นก็เป็นเพราะราชันเขียนปี่สือ ข้าจึง ต้องทำการทดลองด้วยวิธีอื่นๆ มิฉะนั้นแล้ว ข้าก็คงไม่ร่วมมือกับ อากาศจักรพรรค์อสูรเหาะ แม้ว่าข้าได้ทำผิดพลาดไปในเรื่องนี้ ถูก เมืองปีอานลงโทษขับไล่ แต่ทว่า ข้ายังคงทำเพื่อแดนอสูรปีอาน"

"นี่เป็นการกระวนกระวายใจเมื่อป่วยหนัก แล้วหาหมอสมสี่สมห้า ของเจ้า" หลี่ชีย่สายหน้า "หรือว่าการที่ถูกจับถ่วงเอาไว้ในหนอง น้ำยังไม่สามารถทำให้เจ้าได้สติอีกหรือ? ในอนาคตหากเจ้าเดิน ผิดแม้เพียงก้าวเดียว เจ้าคิดว่าจะมีผลอะไรเกิดขึ้นรี? ครานั้นมี ผู้ติดตามอยู่ข้างกายเจ้าจำนวนเท่าไร แล้วผลสุดท้ายจุดจบเป็น เช่นไร"

เมื่อเอ่ยถึงเรื่องราวในอดีตแล้ว มนุษย์ศิลาก็กับมีท่าทีที่สลด เขา หอดถอนใจเบาๆ กล่าวว่า "ข้ารู้ ครานั้นข้าไม่ควรเชื่อฟังและให้ อากาศจักรพรรค์อสูรเหาะหลอกใช้ แต่ทว่า ในตอนนั้นข้าต้องการ ทดลองสักครั้งหนึ่ง! "

“แดนอสุรปืออันข้าจะเอาไว้นั้น” หลีซียะกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมย “ที่ข้ามาคราวนี้ก็เพื่อที่จะคุยเรื่องนี้”

“ไต้เท้า นี่ท่าน?” มนุษย์ศิลาไม่ค่อยจะยินยอมนัก กล่าวหาว่า “ไต้เท้า ท่านเองก็ไม่สามารถปลุกให้แดนอสุรปืออันตื่นขึ้นมาได้ การที่ไต้เท้าต้องการฮุบเอาแดนอสุรปืออันมาเป็นของตนแต่เพียงผู้เดียว สิ่งนี้ นี่ นี่เกรงว่าคงจะไม่ได้กรรมัง อีกอย่าง ไต้เท้า ศิษย์ของข้าควรจะได้ทดลองบ้าง ไต้เท้า ครานี้ที่ข้ารับโทษทัณฑ์ ไต้เท้าได้ช่วยข้าออกจากหนองน้ำ และข้าได้กลับไปยังเมืองปืออันอีกครั้ง ยินดีรับโทษทัณฑ์ ต่อมาได้กล่อมจนเมืองปืออันเห็นชอบด้วย หากข้าสามารถค้นหาคนที่เหมาะสมได้ละก็ เมืองปืออันเห็นด้วยที่จะให้ข้าได้ทดลอง!”

ตอนที่ 855 ความลับในอดีต

<https://novel-lucky.com>

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว มนุษย์ศิลายอมไม่อาจทำได้ กล่าวว่า “ไต่เท้า ข้า ข้าได้อดทนต่อการลงทัณฑ์จากเมืองปีอานในพันล้านปีที่ผ่านมา หลังจากออกจากเมืองปีอานแล้ว ได้ใช้เวลานานมากในการฝึกฝนจนขาดแคลนได้หายเป็นปกติ แล้วใช้เวลาอีกนานมากจึงค้นพบผู้ที่เหมาะสมมาได้ หาก หากไต่เท้าไม่ยอมให้ข้าได้ทดลองสักครั้ง แล้วจงฉวยเอาแดนอสูรปีอานไปเป็นของไต่เท้า มัน มันมันไม่ยุติธรรมสำหรับข้าเลยนะ!”

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวว่า “เจ้านีช่างมีความมั่นใจเหลือเกินเลยนะ”

“ไต่เท้า อย่างน้อยให้อโอกาสศิษย์ของข้าได้ลองดูสักครั้ง!” มนุษย์ศิลาเร่งรีบกล่าวต่อว่า “หากศิษย์ของข้าสามารถทำได้สำเร็จละก็เช่นนั้นแล้ว ย่อมมีประโยชน์ต่อไต่เท้าในอนาคต ในอนาคตศิษย์ของข้าจะต้องช่วยให้ไต่เท้าได้เกรียงไกรไปทั่วทั้งเก้าแดนได้”

“ความจริงแล้ว เรื่องนี้สำหรับข้าแล้วมันไม่ได้มีความสำคัญอะไรเลย” หลี่ซีเยมองดูมนุษย์ศิลาที่หนึ่ง กล่าวว่า “แต่ว่า อยู่มาจนถึงวันนี้แล้ว คนที่สามารถรู้จักข้าก็มีอยู่ไม่มากแล้ว ข้าจะเห็นแก่เจ้าที่

ตั้งใจทำเพื่อแดนนอสุรปอาน หากว่าข้าไม่ให้ออกาสเจ้าสักครั้งก็ดูจะ
กระไรอยู่ เอาละ คนอย่างข้าทำอะไรก็มีความยุติธรรมเสมอ ข้าจะ
ให้ออกาสเจ้าสักครั้ง ให้ศิษย์ของเจ้าได้ลองสักครั้งหนึ่ง!”

“ใต้เท้าช่างมีน้ำใจโอบอ้อมอารีย์ ข้ารู้สึกขอบคุณอย่างหาที่สุด
มิได้” เมื่อมนุษย์ศิลาได้ยินแล้วรู้สึกตื่นเต้นดีใจเป็นอันมาก รีบลุก
ขึ้นมาโค้งคำนับ

“แต่ว่า โอกาสนั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเสมอภาคนะ คนของ
ข้าก็จะเข้าไปยังเมืองอสุรเหมือนกัน ศิษย์ของเจ้าจะทำได้หรือไม่
นั้น อย่าได้คาดหวังว่าข้าจะออมมือให้เป็นพิเศษ” หลี่ชียะกล่าวเฉย
เมย

“ความหมายของใต้เท้าก็คือ ใต้เท้าเองก็มีผู้ที่เหมาะสมอยู่แล้ว? ”
มนุษย์ศิลาได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้วต้องตะลึงงัน

“เจ้าพูดถูกแล้ว ข้ารู้ว่าเจ้าน่ะเข้าใจว่าตัวเองนั้นรู้ดีเกี่ยวกับแดนนอ
สุรปอานมาก แต่ทว่า เจ้าอย่าลืมนสิ พวกเจ้านั้นมาได้อย่างไร? ”
หลี่ชียะสายหน้าเบาๆ ยิ้มกล่าวว่า “ความจริงแล้ว เรื่องความเข้าใจ
เกี่ยวกับแดนนอสุรปอานนั้น ข้านะมีความเข้าใจยิ่งกว่าพวกเจ้าเสีย

อีก พวกเจ้ารู้แค่งูๆ ปลาๆ เท่านั้นเอง หรือหากจะพูดแบบไม่เกรงใจ
ล่ะก็ แदनอสูรปีอานนั้นเป็นของข้า!

“สามารถทำได้สำเร็จจริงหรือ?” มนุษย์ศิลาถึงกับรู้สึกตื่นเต้นดีใจ
อดที่จะเอ่ยถามไม่ได้

“แล้วเจ้าคิดว่าล่ะ?” หลี่ซีเยกล่าวอย่างเฉยเมยว่า “เจ้าคิดว่าข้าเป็น
คนที่ไม่ทำเรื่องที่ไม่มีความมั่นใจอย่างนั้นหรือ?”

“หากว่าไต่เท้าสามารถทำได้สำเร็จจริง ไต่เท้าคิดจะไปสถานที่แห่ง
นั้นหรือไม่?” ท่าที่มนุษย์ศิลาเหมือนทนไม่ไหว รีบเร่งเอ่ยถาม
ขึ้นมา

“ดูท่าเจ้าก็คาดหวังให้ข้าทำได้สำเร็จเหมือนกันนี่”

มนุษย์ศิลาต้องหัวเราะเจื่อนๆ ออกมา กล่าวว่า “ข้าไม่ได้อาศัยศิษย์
ของข้ามาเป็นวิธีที่จะบรรลุความมุ่งมาดปรารถนาที่มีมาแต่เดิม ข้า
เฝ้าดูแลนางตั้งแต่เล็กจนเติบโตใหญ่ ข้าถือว่านางเป็นลูกสาวคนหนึ่ง
ของข้า ในเมื่อไต่เท้าสามารถให้โอกาสพวกเราสักครั้งหนึ่ง ต่อให้
ต้องพ่ายแพ้ ข้าก็ไม่มีอะไรจะพูด ข้ายังคงภูมิใจในตัวศิษย์คนนี้ของ

ข้า นางเป็นลูกที่สวยอดมากคนหนึ่ง! " ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว ต้อง
ทอดถอนใจออกมาเบาๆ

"นับว่าไม่เลวเลยนี่ แม้แต่ก้อนหินก็มีวันที่ใจอ่อนเหมือนกัน" หลี
ชีเย่ย์มกล่าวอย่างเฉยเมย "การออกจากเมืองปีอานก็ไม่นับว่าเป็น
เรื่องเลวร้าย อย่างน้อยก็ไม่ได้เป็นก้อนหินที่เย็นชา อย่างน้อยยังดู
เหมือนเป็นคนเป็นๆ คนหนึ่งนะ"

"ใต้เท้าพูดล้อข้าเล่นแล้วละ ครานั้นหากไม่เป็นเพราะใต้เท้าที่
เมตตา ข้าก็คงอยู่ไม่ถึงวันนี้ กลายเป็นก้อนหินก้อนหนึ่งที่หึ่งแข็ง
หึ่งเหม็นในหนองน้ำแล้วละ ที่มีวันนี้ได้ก็เป็นเพราะใต้เท้าเป็นผู้
ประทานให้" มนุษย์ศิลากล่าวด้วยความจริงใจ

หลีชีเย่ย์โบกมือ แล้วกล่าวว่า "ไม่ต้องขบใจข้า ครานั้นที่เจ้าต้อง
ติดหล่มอยู่ท่ามกลางหนองน้ำยังจะหลอกทุนเย่ออีก ด้วยความเห็น
ส่วนตัวในครานั้นคือ ช่างเถอะ ปล่อยให้เจ้าถูกฝังอยู่ในหนองน้ำ
นั่นก็แล้วไป แต่ทว่า ทุนเย่อที่อยู่ในวัยเยาว์จิตใจดี มาขอร้องแทน
เจ้า ดังนั้น ข้าจึงได้จับเจ้าโยนออกมาจากหนองน้ำนั้น"

"ครานั้น เป็นเพราะข้าเห็นว่าทุนเย่อนั้นเป็นคนที่สามารถนำมาขัด
เกลาได้ ดังนั้น จึงคิดจะแนะนำเขา ข้าไม่ทราบว่ามีใต้เท้าคอยให้

การคุมครองอยู่ มิฉะนั้นล่ะก็ ต่อให้ข้าบังอาจแค้ไหนข้าก็ไม่กล้า
แย่งลูกศิษย์กับไต้เท้าแน่นอน” มนุษย์ศิลาหัวเราะแห้งๆ ท่าทีเก๋อ
เขินอยู่ในที!

“เอาละ ล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องเก่าแก่นมนานทั้งสิ้น ไม่มีอะไรต้องเก๋อ
เขินหรือคะ วันนี้ที่ข้ามาก็เพื่อเตือนเจ้าว่า อย่าได้ขัดขวางทาง
ของข้า อย่าแคะกะการทำงานของข้า ส่วนเรื่องอื่นๆ นอกเหนือจาก
นี้ ข้ายังไ้ก็ได้” หลี่ซีเยโบกมือ ลูกศิษย์นั้นจะเดินจากไป

“ข้าว่า ถ้าหาก ถ้าหาก ไต้เท้าสามารถทำได้สำเร็จจริงๆ ล่ะก็ คิดจะ
ไปที่นั่นหรือไม่?” มนุษย์ศิลาริบแรงเอ่ยขึ้น

หลี่ซีเยเหลือบตามองเขาที่หนึ่ง กล่าวว่า “ดูท่าเจ้านี่ล่ะนะไม่ยอม
เลิกล้มความตั้งใจจริงๆ เลยนะ บรรดาก่อนหินที่อยู่ในเมืองปีอานยัง
ไม่ยึดมั่นถือมั่นมากเช่นเจ้าเลยนะ”

“ข้าแค่ต้องการความชัดเจนเท่านั้นเอง พวกเรายอมไม่อาจอยู่ๆ ก็
โผล่ออกมาไข่ม้อยละ ข้าอยากรู้ว่า เป็นผู้ดำรงอยู่ในสถานะใดกันนะ
ที่สร้างพวกเราขึ้นมา พวกเราไม่ใช่เผ่าพันธุ์มนุษย์ศิลา และก็ไม่ใช่
เผ่าปีศาจ เป็นเพียงก้อนหินที่ถูกแคะสลักขึ้นมา! ดังนั้น ข้าจึง
อยากรู้ว่าพวกเรามาได้อย่างไรกัน หากว่าบนโลกนี้จะมีคำตอบ

เรื่องนี้จริง ก็คงมีเพียงสถานที่แห่งนั้นเท่านั้น! ” มนุษย์ศิลาพูด
ออกมาจากใจ

หลี่ซีเยกกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “สถานที่แห่งนั้น เจ้าเองก็พอรู้ที่อยู่
บ้างนี่ เจ้าคิดว่าเจ้าไหวรี? ”

มนุษย์ศิลมาถึงกับเงิบขริมขึ้นมาครู่หนึ่ง จากนั้นเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า
จริงจังว่า “สำหรับสถานที่แห่งนั้น เป็นความจริงที่ข้ารู้เพียงน้อยนิด
สิ่งที่ข้ารู้มีจำกัดมาก แต่ ข้าเชื่อว่าใต้เท้าต้องรู้แน่นอน และหากว่า
คิดจะไปยังสถานที่แห่งนั้นละก็ ในโลกนี้คงมีเพียงใต้เท้าเท่านั้นที่
ทำได้! ข้าเคยได้ยินราชันเซียนทุนเยอกล่าวภายหลังว่า ในโลกใบนี้
ผู้ที่สามารถประสบความสำเร็จได้นั้นมีเพียงใต้เท้าคนเดียวเท่านั้น”

“แหะ แหะ ที่แท้เจ้ายังได้เคยพบกับเจ้าหนูทุนเยอนั้นอีก” หลี่ซีเย
ถึงกับหัวเราะออกมา

มนุษย์ศิลาหัวเราะแห้งๆ กล่าวว่า “ภายหลังแดนอสูรปีอานได้เปิด
ออกอีกครั้ง ข้ากำลังรับโทษอยู่ที่เมืองปีอาน ราชันเซียนทุนเยอ
เห็นแก่ความสัมพันธ์เก่าก่อน เคยมาพบกับข้าครั้งหนึ่ง”

“ข้ารู้” หลีซีเยหัวเราะกล่าวว่า “เจ้าหนูทุนเยอนั้นถึงแม้จะตั้งชื่อเสีย
อหังการยิ่งนัก แต่ลึกๆ ในใจของเขายังคงไม่สามารถแก้โรคซี
เมตตาของเขาไปได้!”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลีซีเยกล่าวว่า “ถึงเวลานั้นแล้วค่อยว่ากัน
ข้าจะไปสักครั้งหนึ่ง ส่วนรายละเอียดเป็นเช่นใดนั้น เวลานี้ยังไม่
สามารถบอกกล่าวต่อเจ้า”

“ขอบคุณใต้เท้า!” เมื่อได้ยินเช่นนี้แล้ว มนุษย์ศีลาริบแรงโค้งคำนับ
และดูจะดีใจเป็นอย่างยิ่ง

หลีซีเยพยักหน้าแล้วก็เดินจากไป ในขณะที่เขาเดินจากไปนั้น
เหมยอ้าวหนานจ้องมองดูเขาเสมือนว่าต้องการมองหลีซีเยให้ทะลุ
ถึงด้านในอย่างนั้น

หลังจากที่หลีซีเยได้จากไปแล้ว ภายในวิหารมีเพียงเหมยอ้าว
หนานและมนุษย์ศีลาอยู่กันลำพังสองคน มนุษย์ศีลานั่งเหม่ออยู่บน
เก้าอี้ไม่อาจเรียกสติกลับมาเป็นเวลานานสองนาน

“ท่านอาจารย์ หลีซีเยบอกอะไรท่าน?” เหมยอ้าวหนานเห็นมนุษย์
ศีลานั่งเหม่อ จึงเอ่ยถามขึ้น อาจารย์ของนางแข็งแรงแรงดูจ

จักรพรรดิเทพ กระทั่งจักรพรรดิเทพทั่วไปยังเทียบไม่ได้!
ตลอดเวลาที่ผ่านมาอาจารย์ของนางมันคงดั่งก้อนหินขนาดใหญ่
น้อยครั้งนักที่จะมีท่าทีเช่นนี้

“ลูกเอ๊ย คราวนี้พวกเราเข้าไปยังเมืองปีอาน เจ้าก็ลองดูสักครั้ง
หากเจ้าสามารถทำได้สำเร็จย่อมเป็นการดีที่สุด แต่หากล้มเหลว
ข้าคิดว่าจะทำการพณิกร่างและฝังเจ้าเอาไว้ หลบหายไปจากโลกนี้”
มนุษย์ศีลามองดูเหมยอ้าวหนาน และพูดอย่างแผ่วเบา หลังจากได้
สติกลับมาแล้ว

“พณิกร่างฝังเอาไว้? ทำไมจะต้องพณิกร่างฝังเอาไว้? อาจารย์ ต่อให้
เรื่องของเมืองปีอานทำไม่สำเร็จ ชาตินี้ข้าก็ยังคงมีเรื่องราวต้องทำ
มากมาย ครอบครองชะตาฟ้า เพื่อบรรลุเป็นราชันเซียน! เป็นความ
พยายาม และเป็นเป้าหมายของข้า และก็มีความมุ่งหวังของท่าน
อาจารย์มิใช่หรือ?”

มนุษย์ศีลาพยักหน้า ท่าทีเหมือนจนด้วยเกล้า “ลูกเอ๊ย ไซ้ว่าข้าไม่
เชื่อมั่นในตัวของเจ้า ความจริงแล้ว ในสายตาของอาจารย์ เจ้า
เหนือกว่าเยชินเงินเสียอีก! เยชินเงินได้รับการบ่มฝึกจากปราชญ์
จำนวนมากมาก่อน จึงทำให้มีความปราดเปรื่องเป็นที่น่าทึ่งในชาติ
นี้ เมื่อเปรียบเทียบกับเยชินเงินแล้วเจ้าขาดเพียงแค่ระยะเวลา
เท่านั้น บนหนทางแห่งชะตาฟ้าอันยาวไกลในอนาคต ต่อให้เจ้า

ต้องพบกับผู้ปราดเปรื่องเช่นเยชินเงิน เจ้าก็มีโอกาสเอาชนะเขา
ได้

“เรื่องนี้มันแน่นอนอยู่แล้ว! ชะตาฟ้ามีไว้เพื่อข้าเท่านั้น!” เหมยอ้าว
หนานเปี่ยมด้วยความมั่นใจ และเชื่อมั่นในตัวเองสูงมาก แต่ทว่า
นางเองนับว่ามีคุณสมบัติเช่นนี้อย่างแท้จริง นางเข้าสู่ยุทธภพช้า
กว่าเยชินเงิน แต่ทว่าชื่อเสียงและอิทธิพลไล่ตามเยชินเงินอย่าง
ติดๆ นางมีความมั่นใจว่าสามารถเอาชนะดาวรุ่งอย่างเยชินเงินได้!

“แต่ว่า เรื่องบางเรื่องจะอย่างไรเสียแผนการก็ไล่ตามความ
เปลี่ยนแปลงไม่ทัน” มนุษย์ศิลาทอดถอนใจออกมาเบาๆ “ชาตินี้
ไม่ว่าใครก็ตามหากคิดจะแย่งชิงชะตาฟ้าล่ะก็ จะต้องหลีกทางให้!
ต่อให้เป็นดาวรุ่งที่ยอดเยี่ยมเพียงใดก็ไม่ไหว!”

“หลีกทางให้กับใคร?” เหมยอ้าวหนานกล่าวด้วยน้ำเสียงไม่
ยอมรับ “ท่านอาจารย์ ต่อให้เป็นดาวรุ่งที่ยอดเยี่ยมมากกว่านี้ข้าก็
ไม่หวั่น จิตใจข้ามันคงดั่งเหล็กไหล สาบานว่าจะแย่งชิงชะตาฟ้าให้
ได้!”

“ลูกเอ๊ย จิตแห่งเต่าเจ้ามันคงเพียงใดข้าไม่เคยสงสัยเลย และข้าก็
เชื่อว่าเจ้ามีความสามารถเช่นนี้” มนุษย์ศิลายิ้มเจื่อนๆ กล่าวว่า

“แต่ทว่า ชาตินี้เจ้าจะต้องหลีกทาง ใ้ว่าอาจารย์บีบบังคับเจ้า แต่เป็นเพราะอาจารย์ไม่ต้องการเห็นเจ้าตายอนาถ เจ้าพินิจและผังร่างชาตินี้ หลบหลีกไปก่อน แล้วค่อยออกมา ก็ยังไม่สาย หาไม่แล้ว หากชะตาฟ้าปรากฏ แล้วเจ้าเข้าร่วมศึกชะตาฟ้าล่ะก็ เกรงว่าคงจะรอดยาก ต่อให้ข้าออกโรงให้การคุ้มครองเจ้าด้วยตนเอง เกรงว่าจะไม่สามารถให้เจ้าได้กลับออกมาได้อย่างปลอดภัย”

“เหตุใดท่านอาจารย์ถึงได้หมดกำลังใจถึงเพียงนี้?” เหมยอ้าวหนานกล่าว “อาศัยกำลังของท่านอาจารย์เพียงพอที่จะหมายเมินต่อเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน! ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อใดที่ข้าได้เป็นรัชทายาท โยต้องเกรงกลัวต่อจักรพรรดิเทพ ยิ่งไม่ต้องเกรงกลัวต่อดาวรุ่งคนอื่นๆ ! ข้าจะต้องเกรียงไกรไปทั่วทั้งเก้าแดน!”

“จักรพรรดิเทพ รัชทายาทรี ทั้งหมดล้วนไม่นับเป็นอะไรได้” มนุษย์ศิลาต้องทอดถอนใจออกมาว่า “เมื่อใดที่เขาโดดเข้าร่วมศึกชะตาฟ้าล่ะก็ จักรพรรดิเทพ รัชทายาทมันก็แค่มดปลวกเท่านั้นเอง!”

“เขา?” เหมยอ้าวหนานต้องกล่าวว่า “ท่านอาจารย์หมายถึงหลี่ชี่เยรี?”

“ถูกต้อง เป็นเขานั่นแหละ” มนุษย์ศิลาถึงกับมองดูห้องฟ้าในระยะไกล กล่าวว่า “ในโลกนี้ นอกจากเขาแล้ว ยังมีผู้ใดสามารถทำให้อาจารย์ต้องหลีกทางให้อีก!”

“ท่านอาจารย์ อย่างไม่ได้เพิ่มพูนความทะเยอทะยานของศัตรู แล้วทำลายความฮึกเหิมของตนเอง” เหมยอ้าวหนานไม่ถือว่าเป็นสาระอะไร กล่าวว่า “แม้หลี่ชีย่จะขึ้นชื่อว่าโหดแล้วยังไงละ หากกล่าวถึงด้านพรสวรรค์ ด้านจิตแห่งเต๋า ด้านกำลัง ข้าเชื่อว่าสามารถเอาชนะเขาได้!”

“ลูกเอ๊ย เจ้าไม่เข้าใจหรอกนะ” มนุษย์ศิลาสายหน้าเบาๆ “เจ้าไม่อาจเอาชนะเขาได้ตลอดกาล นับตั้งแต่ยุคอเวจีแล้วก็ไม่มีใครที่สามารถเอาชนะเขาได้อีกเลย...” ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว เขาได้หยุดไม่ต้องการจะพูดมากความต่อไปอีก

“ท่านอาจารย์หมายถึงเผ่าอเวจีในตำนานอย่างนั้นรึ?” เหมยอ้าวหนานเอ่ยถามขึ้น โดยตีความผิดไป นางรู้สึกแปลกใจอย่างมาก หลี่ชีย่ได้คุยอะไรกับอาจารย์ของนางกันแน่ ถึงกับทำให้อาจารย์ของนางต้องสูญเสียกำลังใจขนาดนี้

“ลูกเอ๊ย เรื่องราวเกี่ยวกับตระกูลเจียนหลงของเจ้า เจ้าคงต้องรู้สินะ” มนุษย์ศิลา กล่าว “การที่ตระกูลเจียนหลงตัดขาดจากโลกภายนอกไม่เข้าสู่ยุทธภพ ข้าเชื่อว่าบรรพบุรุษของตระกูลเจ้าต้องได้เคยเอ่ยถึงอยู่บ้าง!”

“บรรพบุรุษท่านน้อยครั้งที่เอ่ยถึงเรื่องนี้ บอกแต่เพียงว่า ครานั้นตระกูลเจียนหลงพ่ายแพ้สงคราม ถูกควบคุมโดยสิ่งต้องห้าม ดังนั้นตระกูลเจียนหลงจึงไม่ต้องการเข้าสู่ยุทธภพ” เหมยอ้าวหนาน กล่าวด้วยความตะลึง

“ถูกต้อง ก็คือสิ่งที่ดำรงอยู่ในฐานะต้องห้ามที่ตระกูลเจียนหลงของเจ้าได้เอ่ยถึงนั่น!” มนุษย์ศิลา กล่าวอย่างเชื่องช้า

ครั้นเหมยอ้าวหนานได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้ว พลันสายตาของนางดูเจิดจ้าขึ้น เผยให้เห็นถึงปณิธานการสู้รบขึ้นมา กล่าว “ท่านอาจารย์ ความหมายของท่านก็คือ เบื้องหลังของหลี่ซิเย่มีสิ่งที่ดำรงอยู่ในฐานะต้องห้ามที่อยู่ในตำนานคอยหนุนหลังเขาอยู่อย่างนั้นรึ?”

ตอนที่ 856 ตำนานสังหารราชันเซียน

<https://novel-lucky.com>

“จะพูดแบบนี้ก็ได้” มนุษย์ศิลาได้แต่ยิ้มเฉือนๆ กับศิษย์ของตนที่เผยปณิธานการสู้รบที่สูงเช่นนี้ เขาไม่ได้พูดอะไรมากไปกว่านี้อีก หากว่าเขาจะบอกว่าตัวของหลี่ชียเอเองก็คือตัวตนของสิ่งต้องห้ามนั้นละก็ เกรงว่าศิษย์ของตนคนนี้ที่ไม่เคยเกรงกลัวฟ้าดินคนนี้ต้องไปเสี่ยงเป็นเสียงตายกับหลี่ชียเออย่างแน่นอน!

“เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าจึงสมควรจะมีเหตุผลเพียงพอที่จะต่อสู้กับหลี่ชียเอ!
” ท่าทีของเหมยอ้าวหนานรุนแรงมาก ในขณะนี้ นางเปรียบเสมือนเป็นเทพธิดาองค์หนึ่ง ที่เปี่ยมด้วยปณิธานการสู้รบ แข็งกร้าวอย่างยิ่ง กล่าวว่ “ข้ากลับต้องการรู้ว่า ผู้สืบทอดของสิ่งต้องห้ามที่ว่านั้นเลือกมานั้นยอดเยี่ยมสักเพียงใด! ”

“ลูกเอ๊ย สุดลมหายใจเข้าลึกๆ เอาไว้ สงบจิตสงบใจของเจ้าเสีย ในการบำเพ็ญเพียร สงครามเป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้นเอง ไม่จำเป็นต้องตื่นเต้นขนาดนี้ก็ได้ ยามที่เจ้าเผชิญหน้ากับการศึกสงคราม จิตใจที่นิ่งตั้งมั่น นั้นแหละจึงถือเป็นผู้กล้าที่ผ่านเกณฑ์” มนุษย์ศิลาเมื่อเห็นเหมยอ้าวหนานมีปณิธานการสู้รบที่รุนแรง จึงเอ่ยขึ้นมาอย่างเชื่องช้า

ไม่ถ่างนั้ก เหมยอ้าวหนานสุดลมหายใจเข้าลึกๆ จากนั้นจ้องมองตรงไปยังมนุษย์ศิลา กล่าวอย่างจริงจังและหนักแน่นว่า "อาจารย์ข้าต้องการต่อสู้กับหลี่ชียเอ!" "

มนุษย์ศิลาหัวเราะเจือปนๆ มีริ้วที่เขาคะไม่เข้าใจอุปนิสัยของศิษย์? เขาสายหัวเบาๆ กล่าวว่า "ลูกเอ๊ย อย่าใจร้อน จุดอ่อนของเจ้าก็คือใจร้อนและหยิ่งผยอง หากเจ้าไม่แก้ไขจุดอ่อนของเจ้า ไม่แน่ว่าสิ่งนี้อาจเป็นจุดอ่อนที่ทำให้เจ้าต้องถึงแก่ชีวิตได้นะ"

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้ มนุษย์ศิลาได้จ้องมองเหมยอ้าวหนานอย่างจริงจัง "ข้ารู้จักตัวตนของเจ้า หากเจ้าไม่ได้ต่อสู้กับหลี่ชียเอละก็ชาตินี้เจ้าต้องไม่ยอมแน่นอน แต่ เจ้าไม่ต้องรีบนัก รอให้เจ้าเอาชนะเขาเสียก่อน ข้าจะหารือกับเขา ให้เจ้ากับเขาได้ทดสอบฝีมือกัน แต่ไม่ต้องให้ถึงตายไปข้างหนึ่ง"

"ท่านอาจารย์ หรือว่าท่านเกรงว่าข้าจะเอาชนะหลี่ชียเอไม่ได้ อย่างนั้นหรือ!" เหมยอ้าวหนานกล่าวอย่างไม่ยอมรับว่า "หากข้าเอาชนะเขาเสียเงินได้ ข้าก็ต้องเอาชนะหลี่ชียเอได้แน่นอน!" "

“เจ้าผิดแล้ว” มนุษย์ศิลา กล่าวว่า “หากเปรียบเทียบกับหลี่ซีเย เย ซินเฉินนับเป็นตัวละครอะไร หากว่าหลี่ซีเยต้องการฆ่าเยซินเฉินให้ตาย ละก็ เยซินเฉินก็เหมือนดั่งมดปลวกตัวหนึ่งเท่านั้น”

เหมยอ้าวหนานเป็นเหมือนดั่งลูกวัวแรกเกิดที่ไม่เกรงกลัวต่อพยัคฆ์ นางอดไม่ได้ที่จะกล่าวว่า “อาจารย์ ท่านเองก็แข็งแกร่งถึงเพียงนี้ แล้ว ยังต้องเกรงกลัวต่อมือที่มองไม่เห็นในตำนานขนาดนี้เลยรี เขาน่ากลัวมากถึงเพียงนี้เชียวรี?”

“น่ากลัวรี?” มนุษย์ศิลาถึงกับหัวเราะเจื่อนๆ สายหัวเบาๆ ว่า “คำว่าน่ากลัวไม่สามารถนำมาเปรียบเทียบกับเขาแล้วละ เจ้าคิดว่า ตระกูลเจียนหลงของเจ้ายิ่งใหญ่แค่ไหน? เจ้าคิดว่าแคว้นโอสถมีความแข็งแกร่งเพียงใด? แต่ทว่า ตระกูลเจียนหลงของเจ้า ยังมีแคว้นโอสถ สภาพในตอนนี้องพวกเขาเป็นไงบ้าง? แม้กระทั่ง ตระกูลเจียนหลง และแคว้นโอสถที่แข็งแกร่ง ล้วนแล้วแต่ไม่กล้า กลับเข้าสู่ยุทธภพ.....”

“..... บุคคลภายนอกอาจไม่รู้ แต่ว่า เจ้าต้องรู้อะไรมาบ้าง ที่ ตระกูลเจียนหลงของเจ้าเกรงกลัวก็คือมือที่มองไม่เห็นนั่น! มีเพียงผู้ ที่เคยผ่านสมรภูมิการสู้รบในศึกอาณาจักรสวรรค์อสูรเหาะแล้วจึงรู้ว่า อะไรที่เรียกว่านรกอเวจี การศึกในครั้งนั้น ศพกองเกลื่อนกลาด เต็มพื้นที่! ทำให้ทั่วทั้งแดนสมุนไพรร่ำธาตุต้องสลด ส่วนที่เหลืออีก

แปดแดนต้องเข่าอ่อน "ไม่มีใครกล้าเหยียบเข้าแดนสมุนไพรแร่ธาตุ
แม้แต่ก้าวเดียว! "

มนุษย์ศิลาเพียรพยายามสอนสิ่งชี้แนะด้วยความจริงใจ เขารู้ว่า
ศิษย์ของตนเองนั้นเปรียบเหมือนลูกวัวเกิดใหม่ยอมไม่กลัวเกรงต่อ
พยัคฆ์ เขาเฝ้ามองดูการเติบโตใหญ่ของเหมยอ้าวหนาน เขาจึงไม่
ต้องการเห็นเหมยอ้าวหนานที่ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ ในที่สุดต้อง
ตายอนาถด้วยน้ำมือของหลี่ชียเอ่

คำพูดของมนุษย์ศิลาได้ทำให้เหมยอ้าวหนานต้องเจียบขริมขึ้น
นางยอมรับรู้ถึงเหตุผลที่ตระกูลเจียนหลงของนางไม่กลับคืนสู่ยุทธ
ภพบ้าง แต่ทว่า ในใจของนางกลับไม่เห็นด้วยกับสิ่งนี้ และด้วย
สาเหตุนี้เอง นางจึงได้ออกจากตระกูลเจียนหลงมา

"บางที่เจ้าอาจจะคิดว่าตระกูลเจียนหลงของเจ้านั้นแข็งแกร่งมาก
หรือบางที่เจ้าก็จะคิดว่าราชันเซียนนั้นไร้ซึ่งผู้ต่อกร" มนุษย์ศิลา
ทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า "แต่ทว่า เมื่อเปรียบกับสิ่งที่ดำรง
อยู่ในฐานะสิ่งต้องห้ามแล้ว ราชันเซียนก็ไม่แน่ว่าจะสู้เขาได้....."

"ราชันเซียนนั้นไร้ซึ่งผู้ต่อกร! " เหมยอ้าวหนานกล่าว ความจริง
แล้ว สิ่งนี้ก็เป็นความรู้ทั่วไป นับแต่อดีตกาลมา ผู้บำเพ็ญตนทุกคน

ยอมรู้ว่า ราชันเซียนนั้นไร้ซึ่งผู้ต่อกร อย่างน้อยในยุคที่เขาครอง
อำนาจอยู่

“ข้ารู้ ราชันเซียนนั้นไร้ซึ่งผู้ต่อกร” มนุษย์ศิลาพยักหน้ากล่าวว่า
“แต่ทว่า การดำรงอยู่ของสิ่งต้องห้ามนั้น ความน่ากลัวของเขา อยู่
เหนือจินตนาการของเจ้า”

“มันน่ากลัวขนาดนี้จริงหรือ?” เหมยอ้าวหนานอดที่จะเอ่ยถาม
ขึ้นมาด้วยความสงสัย พุดกันตามตรง สำหรับเรื่องนี้แล้ว ในใจของ
นางรู้สึกเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง อย่างน้อยที่สุด นางไม่เชื่อว่าเจ้ามือที่
มองไม่เห็นมีความน่ากลัวอะไรเพียงนั้น

“เราจะยังไม่พูดถึงว่า นับแต่อดีตที่ผ่านมา ราชันเซียนจำนวน
เท่าไรที่เบื้องหลังมีเงาของเขาอยู่” มนุษย์ศิลากล่าวว่า “พุดกันถึง
เรื่องการชนฆ่าครั้งใหญ่ก็แล้วกัน เผ่าพันธุ์อเวจีเจ้าคงรู้จักนะ”

“เคยปกครองเก้าแดนมาเป็นเวลานาน นำมาซึ่งวันเวลาที่น่ากลัว
มืดมิดให้กับเก้าแดน” เหมยอ้าวหนานพยักหน้ากล่าวว่า “มีผู้คน
ในยุคหลังกล่าวว่า เผ่าอเวจีเป็นเผ่าที่แข็งแกร่งมากที่สุดในโลก
ความแข็งแกร่งของพวกเขาอยู่เหนือทุกเผ่าพันธุ์ กระทั่งเผ่าวิญญาณ
เทพที่ได้ชื่อว่าเป็นลูกรักของสวรรค์ก็ไม่สามารถเทียบได้”

“เจ้ารู้หรือไม่ว่า? ช่วงเวลาอันยาวนานที่มีดมิดนี้ไปสิ้นสุดในมือที่มองไม่เห็นนั้น การรบสุดท้ายได้นำพาแสงสว่างมาสู่เก้าแดน! ”
เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว มนุษย์ศิลาได้หยุดนิดหนึ่ง

จากนั้น มนุษย์ศิลาได้กล่าวด้วยท่าทีจริงจังว่า “เล่าลือกันว่า ในการรบครั้งสุดท้าย มือที่มองไม่เห็นซึ่งอยู่เบื้องหลังได้เลือดล้างเก้าแดน และจัดการถอนรากถอนโคนพื้นที่ทุกแห่งในเก้าแดนที่เป็นแหล่งของเผ่าอเวจีทั้งหมด หลังจากนั้น เก้าแดนไม่หลงเหลือซึ่งเผ่าอเวจีอีกแล้ว เผ่านี้ได้กลายเป็นประวัติศาสตร์นับแต่นั้นเป็นต้นมา!”

เมื่อเหมยอ้าวหนานได้ฟังเรื่องราวเหล่านี้แล้ว นางสามารถจินตนาการได้ถึงฉากนั้น ฉากแห่งวันเวลาที่เป็นลมดาวฝนเลือดในช่วงนั้น!

“เคยได้ยินชื่อราชันเซียนองค์สุดท้ายของยุคอเวจีหรือไม่? ” มนุษย์ศิลาเอ่ยถามอย่างช้าๆ

เหมยอ้าวหนานพยักหน้ากล่าวว่า “ราชันเซียนหลงหมิ่น ตามตำนานเล่าว่าเป็นเผ่าอเวจีที่มีสายเลือดมังกรแท้จริง ตำนานเล่าว่า เขามีมังกรคะนองศึกที่ทรงพลังเป็นอันมากเป็นพาหนะ”

“เจ้ารู้ใหม่ว่า โดยหลักการแล้ว ในยุคที่ราชันเซียนครองอำนาจอยู่นั้น ราชันเซียนเป็นผู้ที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกร ไม่มีใครสามารถสังหารเขาได้! แต่ว่า ในการรบครั้งสุดท้ายนั้น บางทีเจ้าอาจจะยังไม่รู้ และผู้คนในโลกก็น้อยคนที่จะรู้ ราชันเซียนหลงหมิ่นตายในสมรภูมिरบกับการรบครั้งสุดท้ายนั้น”

“ลือกันว่า การรบในครั้งครานั้น ราชันเซียนหลงหมิ่นตายอย่างน่าอนาถมาก” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว มนุษย์ศิลาเองก็ต้องเหม่อลอย แม้ว่าเขาไม่สามารถเห็นภาพการรบครั้งนั้นกับตาตนเอง และเป็นการฟังจากคนเขาเล่ามา แต่ทว่า เมื่อนึกถึงการตายอย่างอนาถของราชันเซียนองค์หนึ่งแล้ว ก็ต้องทำให้ผู้คนต้องหนาวสั่นอยู่แล้ว

“มีคนที่สามารถสังหารราชันเซียนได้ด้วยหรือเนี่ย?” เหมยอ้าวหนานรู้สึกเสียบสนหลังวาบเหมือนกัน รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้

มนุษย์ศิลาหัวเราะเฉือนๆ กล่าวว่า “โดยหลักการแล้ว ยุคที่ราชัน
เขียนครองอำนาจอยู่เขาเป็นผู้ที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกร แต่ทว่า อย่างไรก็ตาม
มีข้อบกพร่อง! เหมือนดังเช่นมือที่มองไม่เห็นที่อยู่เบื้องหลัง เขาย่อม
มีวิธีที่จะทำให้ลายราชันเขียนองค์หนึ่งได้! หรือดังเช่นกรณีของราชัน
เขียนท่าคง สุดท้ายแล้วก็ถูกราชามังกรดำลากออกจากชะตาฟ้า
มิใช่หรือ!”

“ตามหลักการแล้ว ราชันเขียนคือผู้ไร้เทียมทาน การที่จะสังหาร
ราชันเขียนสักองค์หนึ่งมันยากเสียยิ่งกว่าการบ่มพิภพรราชันเขียน
ขึ้นมาสักคนร้อยเท่า แต่ทว่า กล่าวสำหรับมือที่มองไม่เห็นซึ่งอยู่
เบื้องหลังนั้น หลักการมีเอาไว้เพื่อทำลาย เจ้าเข้าใจหรือไม่?”
มนุษย์ศิลากล่าวอย่างจริงจัง

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ๆ เหมยอ้าวหนานได้สุดลมหายใจเข้า
ลึกๆ มองหน้าอาจารย์ของตนกล่าวอย่างมั่นคงว่า “ท่านอาจารย์
ข้ายังคงต้องการต่อสู้กับหลี่ชียเอ่ ไม่ว่าผลจะแพ้หรือชนะ! ข้า
ต้องการรู้ให้ได้ว่า ศิษย์ที่สิ่งต้องห้ามในตำนานคัดเลือกมานั้นมันมี
ความยอดเยี่ยมตรงไหนกันแน่!”

“นายยก่องในความกล้าหาญ” มนุษย์ศิลายิ้มเฉือนๆ พยักหน้า
กล่าวว่า “หากเจ้าต้องการ ข้าจะไปปรึกษากับเขา ให้เป็นการ

แลกเปลี่ยนความรู้เท่านั้น แนนอน สิ่งที่อาจารย์เสนอแนะนั้น เจ้าลองพิจารณาดู”

“ข้าเองก็พลิกกลับไปกลับมาเป็นเวลานานมากแล้ว เป็นแล้วก็ตาย ตายแล้วฟื้น ฝังกลบแล้วก็กลับออกมา หลังจากนั้นก็ฝังไปอย่าง เดิม! ข้าเองก็คงอยู่ได้ไม่นานนัก ชาตินี้คงผ่านไปได้อีกไม่นานมีปัญหา อะไร” มนุษย์ศึลากล่าวอย่างจริงจังว่า “หากว่าเจ้าคิดจะหลบเลี่ยง ชาตินี้ไปละก็ เมื่อเจ้าฝึกและฝังร่างเอาไว้แล้ว อาจารย์เองยินดีที่จะกลับไปยังบ้านเกิดอีกครั้งเพื่อต่ออายุขัยอีก รอจนกว่าเจ้าจะแย่งชิงชะตาฟ้าในยุคนั้นไป แล้วอาจารย์จะมาส่งเจ้าอีกครั้งเป็นครั้งสุดท้าย!”

“ท่านอาจารย์ ผลแพ้ชนะยังไม่ปรากฏ จะคุยเรื่องนี้กันทำไมกัน นี้มิใช่เป็นการเพิ่มพูนความทะเยอทะยานของศัตรู แล้วทำลายความฮึกเหิมของตนเองหรือ?” เหมยอ้าวหนานสายหน้า นางไม่คนที่จะยินยอมหลีกทางด้วยการฝึกฝังร่างเอาไว้ นางเลือกที่จะต่อสู้จนถึงที่สุดมากกว่า

“เรื่องเช่นนี้หาใช่เป็นเรื่องที่น่าอายไม่ ใครให้เจ้าเกิดไม่ถูกจังหวะ” มนุษย์ศึลาปลอบนางว่า “ครานั้น ที่แดนมนุษย์กษัตราธิบดีสุดยอด ดาวรุ่งของเขาไม่ประหลาด เขาเหนือกว่าเจ้าเสียอีก แต่ทว่า เมื่อ

เขาต้องพบกับการดำรงอยู่ของสิ่งต้องห้าม เขาก็หลบหลีกด้วยการ
ผนึกและฝังร่างเอาไว้ เพื่อหลบให้พ้นจากชาตินั้นไปก่อนเช่นกัน! ”

“ท่านอาจารย์ ในขณะนี้ข้าจะยังไม่พิจารณาถึงเรื่องการหลบออก
จากโลกภายนอกหรอกนะ” เหมยอ้าวหนานกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยว
ถึงแม้จะเป็นเช่นนี้ นางยังคงมีความมั่นใจอยู่เต็มเปี่ยม ยังคงเปี่ยม
ด้วยความมั่นใจในตนเอง

มนุษย์ศิลาไม่ได้กล่าวสิ่งใดอีกต่อไป มีรีที่เขาจะไม่เข้าใจใน
อุปนิสัยศิษย์ของตน? ต่อให้เขาเกลี้ยกล่อมมากกว่านี้ก็ได้
ประโยชน์

ภายในหุบเขากีบสวรรค์ มียอดเขาเหวหะที่สูงตระหง่านทะลุฟ้า มี
พื้นที่ที่กว้างขวางมาก องค์ชายจินอู๋นั่งอยู่บนยอดเขานั้น มองดู
ท้องฟ้าอย่างเหม่อลอย เวลานี้ ท่าทีขององค์ชายจินอู๋ไม่ได้มี
ลักษณะอันน่าเกรงขามและหยิ่งผยอง นั่งอยู่ที่ตรงนั้น จ้องมอง
ท้องฟ้าอย่างเหม่อลอย ลักษณะคล้ายคนที่ขวัญหายอย่างนั้น

การสู้รบระหว่างองค์ชายจินอู๋กับเจี้ยนอู๋ซวง เขาต้องหลบหนี
เนื่องจากพ่ายแพ้ กล่าวสำหรับเขาแล้ว กายเนื้อถูกทำลายนั้น
สามารถซ่อมสร้างขึ้นมาได้ใหม่ อาการบาดเจ็บสามารถรักษาได้

แต่ทว่าความหยิ่งในศักดิ์ศรีของตนเองไม่สามารถเรียกกลับมาเหมือนเดิมได้ กระทั่งเรียกได้ว่า ศักดิ์ศรีของเขาถูกทำลายจนแหลกลาญเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยเกลื่อนเต็มพื้นไปหมดเวลานี้

องค์ชายจินอูเป็นผู้ที่ภูมิใจในตนเองยิ่ง หากจะกล่าวถึงเรื่องพรสวรรค์เขามีสิ่งนั้น หากจะกล่าวถึงความสามารถเขามีพร้อมสรรพ อีกทั้งเขาขยันหมั่นเพียรในการฝึกปรือ ซึ่งเท่ากับเป็นการลิขิตเอาไว้แล้วว่า เขาต้องได้เป็นดาวรุ่งที่มีชื่อเสียงโด่งดังในยุคนี้ของแดนสมุนไพรร่าธาตุ

แม้ว่าองค์ชายจินอูจะสู้เยชินเฉินไม่ได้ แต่ทว่า เขามั่นใจในตนเองว่าจะไม่แพ้พ่ายให้กับบุคคลอื่นอย่างแน่นอน

แม้จะกล่าวว่า ในใจขององค์ชายจินอูชื่นชอบต่อเจี้ยนอู่ซวง แต่ทว่า ลึกๆ ในใจของเขายังคงเปี่ยมด้วยความเชื่อมั่นและความภาคภูมิใจในตนเอง ในสายตาของเขามองว่า ถึงแม้เจี้ยนอู่ซวงจะเป็นที่ดึงดูดใจของเขาโดยแท้จริง แต่ ความแข็งแกร่งของเจี้ยนอู่ซวงยังห่างชั้นกับเขาอยู่มาก เขาเชื่อมั่นว่า อาศัยความแข็งแกร่งของตนเอง อาศัยกำลังของตนเอง ต้องกำราบเจี้ยนอู่ซวงได้แน่นอน และสามารถครอบครองใจของนางได้

ในมุมมองขององค์ชายจินอู ขอเพียงเขายินยอมสละเวลาสักนิด
ทุ่มเทจิตใจสักหน่อย อาศัยความแข็งแกร่งด้านกำลังของเขา การ
ที่จะพิชิตนางหงส์ที่ยิ่งผยองดั่งเจี้ยนอู๋ชวงนั้นขึ้นอยู่กับปัญหา
ด้านเวลาเท่านั้นเอง

แต่ทว่า คิดไม่ถึงเลยว่าการประลองชี้ขาดกับเจี้ยนอู๋ชวงในครั้งนี้
เขากลับต้องพ่ายแพ้อย่างหมดรูป ต้องหนีหัวซุกหัวซุน อีกทั้งตั้งแต่
ต้นจนจบ เจี้ยนอู๋ชวงกลับไม่ได้ใช้เคล็ดราชันของตระกูลเจี้ยน
แม้แต่ชนิดเดียวด้วยซ้ำ

เรียกได้ว่าผลแตกต่างทางด้านนี้เป็นการกระทบกระเทือนต่อองค์
ชายจินอูอย่างแรง องค์ชายจินอูเข้าใจว่าตนเองสามารถอาศัย
ความเยี่ยงมยุหฺรของตนเอง เพียงอาศัยเวลาอย่างเพียงพอ ต้อง
สามารถพิชิตใจเจี้ยนอู๋ชวงได้แน่ ต้องทำให้เจี้ยนอู๋ชวงที่ยิ่งผยอง
ดั่งนางหงส์สยบต่อเขาทั้งกายและใจ และมีใจให้กับเขา และลงเอย
ด้วยการพาสาวงามกลับไปได้สมดังปรารถนาอย่างแน่นอน

แต่แล้ว เรื่องราวทั้งหมดกลับไม่ได้เป็นไปตามที่วาดหวังเอาไว้ เขา
ได้ทำการหลอมรวมจุดเด่นของสองตระกูลเข้าด้วยกัน มั่นใจว่า
ตนเองคือดาวรุ่งท่าสุดยอดที่สุดของเผ่าวิหคสุริยันนับแต่อดีตถึง
ปัจจุบัน แต่ทว่า กลับต้องพ่ายแพ้อย่างยับเยินด้วยน้ำมือของ
เจี้ยนอู๋ชวงในที่สุด

สิ่งนี้เป็นการทำลายความหวังในศักดิ์ศรีขององค์ชายจินอูอย่างแรง
ทำให้เขาไม่สามารถสู้หน้าใครได้อีกต่อไป!

Novel-Lucky

ตอนที่ 857 คำว่ารักทำร้ายคนได้มากที่สุด

<https://novel-lucky.com>

บนยอดเขาเหาะ ความมืดยามราตรีแลดูงดงามเป็นพิเศษ องค์กรชาย
ฉินอูที่มีท่าทีขวัญไม่อยู่กับเนื้อกับตัวนั่งอยู่ตรงนั้น ในเวลานี้เอง
ร่างเงาที่งดงามสายหนึ่งเห็นฟ้ามาถึง

นางคือเมี่ยวฉานนั่นเอง ไม่ว่าจะเป็นเวลาใดก็ตาม นางยังคงความ
เป็นผู้มีกลิ่นอายกษัตริย์อันสูงส่ง ไม่ว่าจะเวลาใดก็ตาม นางยังคง
สุขภาพเยือกเย็นงดงามมีสติปัญญาเสมอ นางสมเป็นกุลสตรีที่
ฉลาดและมีความเข้าอกเข้าใจอย่างแน่นอน

หลังจากที่เมี่ยวฉานมาถึงแล้ว มองดูองค์กรชายฉินอูอย่างอ่อนโยน
จากนั้นนั่งลงข้างกายองค์กรชายฉินอูอย่างช้าๆ

ขณะที่องค์กรชายฉินอูได้แต่มองดูท้องฟ้าอย่างเหม่อลอย ตั้งแต่ต้น
จนจบไม่เคยเหลียวมองเมี่ยวฉานแม้เพียงครั้งเดียว เขายังคงมี
จิตใจที่ไม่อยู่กับเนื้อกับตัว และไม่อาจเรียกสติกลับมาได้

“ศิษย์น้อง แพ้ชนะถือเป็นเรื่องปกติ ไม่จำเป็นต้องคิดมาก” เมี่ยว
ฉานต้องทอดถอนใจเบาๆ เมื่อมองเห็นท่าทางที่จิตใจไม่อยู่กับเนื้อ

กับตัวเช่นนี้ กล่าวว่่า “ต่อให้ราชันเซียนผู้ปราดเปรี๊งที่สุด ต่อให้ราชันเซียนที่ไร้ผู้ต่อกรเพียงใด ในยามที่พวกเขาังอยู่ในวัยหนุ่ม ล้วนแล้วแต่เคยล้้มเหลวทั้งนั้น ดังเช่นราชันเซียนท่าคง ชั่วชีวิตของเขาไม่รู้ว่าเคยพ่ายแพ้มาแล้วกี่ครั้ง หรือดังเช่นราชันมู่เซ่า เทพมังกรศิลาต่างเคยเอาชนะต่อราชันเซียนท่าคงมาแล้ว”

“แต่ว่า ถึงท้ายที่สุดแล้ว ความพ่ายแพ้ต่างๆ เหล่านี้ล้วนแล้วแต่ไม่มีอะไรทั้งสิ้น เมื่อท่านได้ยืนอยู่บนจุดสูงสุดของราชันเซียนแล้ว หวนนึกถึงวันเวลาที่เคยพ่ายแพ้ในครั้งครานั้น มันก็คือการขัดเกลาอย่างหนึ่งมิใช่หรือ? ต่อให้มีพรสวรรค์ที่น่าทึ่งเพียงใด ก็ต้องผ่านการต่อสู้และทดสอบมาอย่างโชกโชน มิเพียงผ่านการล้้มเหลวมา จึงจะประสบความสำเร็จได้”

“ขอเพียงมีจิตที่เข้มแข็งดังหิน ไม่เกรงกลัวต่อการพ่ายแพ้ ก้าวต่อสู้ไปข้างหน้าอย่างอาจหาญ จึงสามารถยิ้มเป็นคนสุดท้ายได้ จึงสามารถเป็นสุดยอดราชันเซียนได้” เมียวฉานปลอบประโลมองค์ชายจินอูตั้งพี่สาวคนโต นางช่างมีความอ่อนโยน และเอาอกเอาใจอะไรปานนั้น

กล่าวได้ว่า เมียวฉานเสียสละให้องค์ชายจินอูมากมายเหลือเกิน แต่ทว่า องค์ชายจินอูไม่เคยชอบพอนางเลย กระทั่งหลบหน้านางด้วยซ้ำ!

อย่างไรก็ตาม องค์ชายจินอูยังคงไม่ได้ส่งเสียงใดๆ ออกมา ยังคง ล้องมองดูห้องฟ้า เหมือนดังไม่ได้ยินคำพูดของเมียวฉานอย่างนั้น

เมียวฉานล้องมองดูเขา ได้แต่ทอดถอนภายในใจเบาๆ แต่ ยังคง ปลอบประโลมว่า “แม้ว่าคราวนี้ท่านจะพ่ายแพ้ แต่ทว่า ศิษย์น้อง ท่านยังมีความสามารถที่จะสู้อีกครั้ง พรสวรรค์ของท่านนั้นไม่ต้อง สงสัยอยู่แล้ว คราวนี้ท่านเสียเปรียบตรงที่เตรียมตัวไม่พร้อม ท่าน นำเอาสัจจอาวุธชีพของราชันเซียนจินเสอไปด้วย บวกกับสุดยอด เคล็ดวิชาทั้งสองตระกูลที่ท่านได้หลอมผสมผสานเป็นหนึ่งเดียวนั้น รับรองว่าจะต้องทำให้กำลังของท่านก้าวขึ้นไปอีกหลายชั้นเลย ทีเดียวนั้น การที่จะเอาชนะเจี้ยนอู่ชวงจะไปยากอย่างไร?”

ไม่ว่าจะเป็นเวลาใดก็ตาม เมียวฉานก็คอยคำนึงถึงเรื่องขององค์ ชายจินอูอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นเวลาใด นางก็คอยวางแผนเสนอ ข้อคิดเห็นให้กับองค์ชายจินอู คอยคุ้มกันให้กับองค์ชายจินอู

“หากว่าศิษย์น้องคิดจะสู้รบอีกครั้ง ข้าจะขออนุมัติจากบรรดาผู้ อาวุโส เพื่อขอยืมสัจจอาวุธราชันของราชันเซียนจินเสอมาให้ เพื่อ ช่วยท่านอีกแรง...”

“พอแล้ว...” ในเวลานี้ องค์กรชายฉกรรจ์ที่เหม่อมองห้องฟ้ามาโดยตลอดกลับตวาดด้วยความโกรธออกมาว่า “ข้าไม่ใช่เด็ก เรื่องของข้าไม่จำเป็นต้องให้เจ้ามาเสนอความคิดเห็น!”

เมื่อยานถึงกับงุนงงกับการตวาดด้วยความโกรธขององค์กรชายฉกรรจ์ถึงกับพูดไม่ออก

“ข้าไม่ต้องการความช่วยเหลือจากเจ้า และไม่ต้องการความสงสารของเจ้า!” องค์กรชายฉกรรจ์ในเวลานี้แสดงออกถึงการมีอารมณ์อย่างมาก! เขากล่าวด้วยเสียงอันดังว่า “สิ่งที่ข้าต้องการจะได้ ข้ามีปัญญาที่จะได้มันมาด้วยความสามารถของตัวเอง! ตำแหน่งผู้สืบทอดเป็นเช่นนี้ อาวุธราชันก็เป็นเช่นนี้! ไซ้ว่าข้าจะต้องได้รับการช่วยเหลือหรือหลีกเลี่ยงให้จึงสามารถได้ทุกสิ่งที่เป็นอยู่ในวันนี้! อย่าเอาแต่คิดว่าเจ้าหลีกเลี่ยงให้ข้าจึงได้รับตำแหน่งผู้สืบทอด และข้าต้องเป็นหนี้บุญคุณเจ้าไปตลอดชีวิต! ต่อให้ครานั้นเจ้าไม่หลีกเลี่ยงให้ ข้าก็จะพยายามอย่างเต็มที่ ข้าเองก็มีกำลังความสามารถเป็นผู้สืบทอดของหุบเขากีบสวรรค์ได้...”

ยิ่งพูดกันไป ดูองค์กรชายฉกรรจ์จะมีอารมณ์มากยิ่งขึ้นกว่าเดิมเรื่อยๆ จนสุดท้ายแล้วเขาถึงกับร้องคำรามออกมาด้วยความโกรธ กล่าวสำหรับองค์กรชายฉกรรจ์แล้ว ภายในใจของเขารู้สึกไม่สบอารมณ์มาโดยตลอด แม้ว่าเขาจะเป็นผู้สืบทอดของหุบเขากีบสวรรค์ เป็นดาว

รุ่งอันดับหนึ่งของหุบเขากีบสวรรค์ แต่ทว่า ภายในใจของเขารู้ดีว่า หากไม่เป็นเพราะการหลีกทางให้ของเมี้ยวฉานแล้ว ใครจะได้เป็น ดาวรุ่งอันดับหนึ่ง ใครจะได้เป็นผู้สืบทอดก็คงจะพูดยาก!

ตราบใดที่มีดาวรุ่งแจกเช่นเมี้ยวฉานอยู่ มันทำให้ผู้สืบทอดของหุบเขากีบสวรรค์ ดาวรุ่งอันดับหนึ่งของหุบเขากีบสวรรค์ ต้องรู้สึกอึดอัดจนหายใจแทบไม่ออก

เวลานี้เขากลับต้องมาพ่ายแพ้ให้กับเจี้ยนอู๋ซวงอีก กล่าวสำหรับ เขาแล้วเป็นเรื่องที่ยากจะทานทนได้อย่างยิ่ง ทำให้ความหยิ่งในศักดิ์ศรีของเขาแหลกลาญจนไม่มีชิ้นดี!

“ศิษย์น้อง ข้าไม่ได้หมายความว่าอย่างนี้ ครานั้นที่มีการแย่งชิงตำแหน่งผู้สืบทอด ทักษะยุทธของท่านเหนือกว่าข้า ความสามารถก็แข็งแกร่งกว่าข้า อีกทั้งบรรดาเหล่าบรรพบุรุษก็เห็นดีเห็นงามในตัวของท่าน...” เมี้ยวฉานเร่งรีบกล่าวไป

องค์ชายจินอู๋หลังจากที่คำรามด้วยความโกรธอยู่พักหนึ่ง ไม่สนใจต่อคำกล่าวของเมี้ยวฉานอีกต่อไป คำพูดของเมี้ยวฉานเขาฟังไม่เข้าหูเอาเสียเลยแม้แต่ครึ่งคำ เขาหันหันจากไปทันที จับพลันก็หายไปกับขอบฟ้า

เมื่อยฉานถึงกับมีท่าทีที่สลดมองดูร่างเงาขององค์ชายจินอูที่จากไกลออกไป นั่งเหม่อลอยอยู่ตรงนั้น ภายในใจรู้สึกถึงความระทมยิ่งที่ไม่อาจกล่าวเป็นคำพูดออกมา!

“โง่จะต้องทำเช่นนี้กันแล้ว” หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก ปรากฏร่างเงาหนึ่งบนยอดเขาแห่งนี้ เขาเดินเข้ามาและนั่งลงข้างกายของเมื่อยฉานอย่างแผ่วเบา

“ลูกเอ๋ย เจ้าหนูจินอูคนนี้ไม่คุ้มค่ากับที่เจ้าทำไปเลยนะ” ผู้ที่มาก็คือเจ้าหุบเขากีบสวรรค์ และก็คือบิดาของเมื่อยฉานนั่นเอง

เมื่อยฉานถึงกับยิ้มเฉือนๆ ออกมา นั่งนิ่งเงียบอยู่ตรงนั้น ไม่ได้กล่าวสิ่งใดออกมา

เจ้าหุบเขากีบสวรรค์กล่าวว่า “ลูกเอ๋ย หากจะพูดถึงเรื่องฝีมือ เรื่องความสามารถ เรื่องพรสวรรค์ เรื่องทักษะยุทธ เจ้านะทิ้งห่างเจ้าหนูจินอูไปหลายช่วงตัว ต่อให้ต้องต่อสู้กับเยชินเฉินก็ไม่ใช่ปัญหาแต่อย่างใด! ฮี หากไม่เป็นเพราะเจ้าหลีกทางให้ เจ้าหนูจินอูในวันนี้ก็เป็นได้เพียงศิษย์คนหนึ่งของหุบเขากีบสวรรค์เท่านั้น! ไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง...”

“...เจ้าหนูคนนี้ไม่รับไมตรีจากเจ้าเอาเสียเลย เจ้ายอมเสียสละตั้งมากมาย แต่ไม่คุ้มค่าเลยนะ” เจ้าหุบเขากีบสวรรค์ยิ่งพูดไปยิ่งรู้สึกไม่พอใจในความอยุติธรรม กล่าวหาว่า “ลูกเอ๋ย หากเจ้าหวนคืนสู่ยุทธภพในเวลานี้ก็ยังทัน ขอเพียงเจ้ามีจิตที่จะครอบครองไต้หหล้า มีจิตที่จะแย่งชิงชะตาฟ้า ในอนาคตต้องปราบเจ้าหนูจินอูได้แน่นอน ภายในสำนักก็ยังคงมีบรรพบุรุษที่หนุนเจ้าอย่างเต็มที่อยู่!”

“พ่อจ๋า ข้าไม่มีจิตที่จะครอบครองไต้หหล้า ข้า ข้า ข้าแค่หวังจะมีที่พึ่งพิงเท่านั้นเอง” เมี่ยวฉานเอ๋ยขึ้นมาอย่างแผ่วเบา

“แต่ เจ้าหนูจินอูมันหาใช่ที่พึ่งพิงที่ดีอะไรเลยนะ! เขาไม่คู่ควรกับเจ้าเลย! ฮี เจ้าหนูนี้เวลานี้ถูกเยชินเงินบังตาเอาไว้แล้ว จะช้าหรือเร็วก็คงหนีความตายไปไม่พ้น คอยดูกันต่อไปก็แล้วกัน เขาทำตัวใกล้ชิดกับเยชินเงินขนาดนั้น ข้าเร็วสักวันต้องถูกเยชินเงินหลอกจนต้องตายแน่นอน!” เจ้าหุบเขากีบสวรรค์กล่าวด้วยความโกรธที่รู้สึกว่ามันไม่เป็นธรรม “ถ้าหากลูกรักของพ่อต้องการหาที่พึ่งพิงที่ดีสักที่ พ่อสามารถช่วยหาผู้ชายคนอื่นให้ ขอเพียงพ่อปล่อยข้าออกไป ผู้คนไต้หหล้าที่ต้องการแต่งงานกับลูกของพ่อก็มีมากจนนับไม่ถ้วน!”

กล่าวสำหรับเจ้าหุบเขากีบสวรรค์แล้ว เขาย่อมต้องรักลูกของตัวเองอยู่แล้ว ครานั้นที่บุตรสาวของตนหลีกทางให้เขาเองก็ไม่ได้เห็นด้วย แต่ทว่า เวลานั้นเมียวฉานได้ตัดสินใจเด็ดขาดไปแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น ในเวลานั้นเผ่าวิหคสุรียันก็ต้องการด้นองค์ชายจินอูขึ้นสู่ตำแหน่ง สุดท้าย เจ้าหุบเขาก็ได้แต่เลยตามเลย มิฉะนั้นแล้ว องค์ชายจินอูไม่สามารถนั่งตำแหน่งนี้ได้ด้วยซ้ำ!

ในสายตาของเจ้าหุบเขามองว่า หากองค์ชายจินอูได้นั่งตำแหน่งผู้สืบทอดแล้วดีต่อบุตรสาวของตนเอง และแต่งงานกับบุตรสาวของตน เขาก็ยินดี จะอย่างไรเสียทั้งสองตระกูลก็นับว่าเหมาะสมกันดี อีกทั้งยังเป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่เด็ก นับว่าบุตรเขยของตนก็ไม่ใช่ว่าใครอื่นไกล!

แต่ทว่า องค์ชายจินอูไม่ได้สนใจต่อเมียวฉานเลยแม้แต่น้อย เขาไม่ได้มีใจคิดจะแต่งงานกับเมียวฉานเลย แล้วจะไม่ให้ในใจของเจ้าหุบเขากีบสวรรค์รู้สึกไม่สบายใจได้อย่างไร!

“พ่อ ข้าไม่ใช่สินค้านะ”

“พ่อรู้ ลูกเอ๋ย” เจ้าหุบเขากีบสวรรค์กล่าวว่า “แต่ทว่า การที่เจ้าทำเช่นนี้มันไม่คุ้มค่าเลยสักนิด! เจ้ามีผู้สืมเจ้าหนูจินอูเสียจะดีกว่า

แล้วตั้งใจบำเพ็ญเพียรจะดีกว่า! ใ้ช้ว่าตระกูลของเราจะไม่มีกำลัง!
ลูกต้องการอะไรพ่อจะหาให้ทั้งหมด หากเจ้าคิดจะเปลี่ยนผู้ชายสัก
คน พ่อเห็นด้วยอย่างแน่นอน! ”

“บางที นี่ก็คือมารผจญของข้ากรรมัง” เมียวฉานยิ้มอย่างขมขื่น
และกล่าวว่า “หากมารผจญไม่ได้รับการขจัด แล้วจะบำเพ็ญเพียร
ได้อย่างไรกันเล่า? ”

เจ้าหุบเขาในเวลานี้ก็ได้แต่ทอดถอนใจออกมา เดิมทีบุตรสาวหัว
แก้วหัวแหวนคนนี้ของเขาสามารถแปลงประกายเจิดจ้า และ
สามารถเป็นหนึ่งไต้หล้าได้อยู่แล้ว แต่ต้องมาแย่งเพราะเจ้าหนองค์
ชายฉุนฉุนนี่แหละ!

“ลูกเอ๋ย ความจริงแล้วเจ้าสามารถโยนเจ้าหนองค์ทิ้งไป พวกเรา
เปลี่ยนสถานที่ใหม่ จะไม่อยู่ที่นี้อีกต่อไป ขอเพียงไม่ต้องเห็นหน้า
เจ้าหนองค์ ต่อไปเจ้าก็จะลืมเขาไปได้เอง! ขอเพียงลูกสาวหัวแก้ว
หัวแหวนของพ่อสามารถลืมเจ้าหนองค์นี้ได้ พ่อไม่เป็นเจ้าหุบเขาก็
ได้ พ่อจะท่องไปทุกที่กับเจ้า” เจ้าหุบเขากล่าวด้วยความรักในตัว
ของบุตรสาว!

“พ่อจะ หุบเขากีบสวรรค์ขาดท่านไม่ได้” เมียวฉานสายหัวเบาๆ

“ถึงแม้หุบเขากีบสวรรค์จะไม่มีพ่อ ก็ยังคงอยู่ได้ต่อไปเหมือนเดิม
อีกอย่าง พ่อมีเจ้าที่เป็นลูกสาวหัวแก้วหัวแหวนเพียงคนเดียว พ่อ
ไม่ต้องการเห็นเจ้ามีชีวิตอยู่อย่างไม่สบายใจเช่นนี้!” เจ้าหุบเขา
กล่าวด้วยความจริงจังว่า “ขอเพียงลูกสาวของพ่อสามารถ
ดำรงชีวิตอยู่อย่างสบายใจ ทุกสิ่งล้วนคุ้มค่าทั้งนั้น!”

เมื่อยานถึงกับเจียบขริมขึ้นมา จ้องมองดูท้องฟ้า ในเวลานี้ นาง
ถึงกับรู้สึกว่ามันช่างกว้างไกลสุดลูกหูลูกตาเหลือเกิน

ณ ยอดเขาเดี่ยวดายแห่งหนึ่ง เยชินเงินนั่งอยู่ที่ตรงนั้นอย่างมั่นคง
ต่อให้เขานั่งอยู่ที่ใดก็ตามก็สะท้อนหวั่นไหวไปทั่ว ภายใต้การ
ครอบคลุมจากรัศมีเทวะของเขา เสมือนหนึ่งเหล่าปราชญ์หมอบ
กราบ เหล่าเทพมาชุมนุมเฝ้า ไม่ว่าจะเป็นเวลาใดก็ตาม เยชินเงิน
ก็จะปรากฏตัวในลักษณะท่าที่เหมือนองค์กษัตริย์ที่ปกครองทั่วหล้า
อย่างนั้น

องค์ชายจินอูนั่งอยู่ตรงข้ามกับเยชินเงิน แต่ทว่า องค์ชายจินอูใน
เวลานี้ไม่ได้มีท่าทีที่มีอำนาจน่าเกรงขามและหยิ่งผยอง เวลานี้หน้าที่
นี้ เขายกไหสุรารอกใส่ปากที่ละใหญ่ ดั่งกำลังดื่มน้ำเปล่าอย่างนั้น

ลักษณะท่าทางขององค์ชายจินอู่ในเวลานี้ตกอยู่ในสถานการณ์ที่ ยากลำบากและอึดอัด สุดจะจินตนาการได้ว่า เขาคือผู้สืบทอดของ หุบเขากีบสวรรค์ที่หมางเมินต่อเหล่าผู้กล้าไต้หล้าคนนั้น คือดาวรุ่ง ที่ยโสโอหังยิ่งคนนั้น

“พีจินอู่ โยท่านต้องทำเช่นนี้ ผู้หญิงไต้หล้ามีอยู่ตั้งมากมาย โฉน ต้องมาผูกติดกับคนเพียงคนเดียวเท่านั้น” เมื่อเห็นองค์ชายจินอู่ดื่ม สุราอย่างหนัก เย่ซินเฉินจึงเอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ ว่า “ด้วยท่วงท่าที่เป็น หนึ่งในไม่มีสองของพีจินอู่ ขอเพียงพีจินอู่ยินดี ไต้หล้านี้ไม่รู้ว่ามีองค์ หญิง เทพธิดาจำนวนเท่าไรที่พร้อมเข้าสู่อ้อมอกของพีจินอู่ ทำไม พีจินอู่ถึงต้องไปรักคุณหนูตระกูลเจี้ยนเพียงข้างเดียวกันแล้ว”

องค์ชายจินอู่ยังคงไม่พูดไม่จา ยังคงกรอกสุราเข้าปากอย่างไม่ หยุดไม่หย่อน เขาต้องการเลิกราต่อเมื่อเมาเท่านั้น แต่ทว่า อาศัย ทักษะของเขา ต่อให้เป็นสุราเท่าแม่น้ำทั้งสายเกรงว่าคงยากที่จะทำ ให้เขาเมามายได้

“พีจินอู่ ในฐานะที่เป็นพี่น้องกัน ข้าขอกล่าวคำที่ไม่น่าฟังสักคำ” เย่ซินเฉินกล่าวอย่างช้าๆ ว่า “กล่าวตามตรงเลยนะ คุณหนูตระกูล เจี้ยนไม่มีอะไรที่ต้องไปอาลัยอาวรณ์เลย นางเป็นผู้ที่ยิงยโสและ ไม่หวาดหวั่นต่อผู้ใด คิดจะกำราบนางสักก็ เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เลย”

“ข้ารู้” องค์ชายจินอูกล่าวเพียงแค่นี้ จากนั้นก็กรอกสุราเข้าปาก
อย่างบ้าคลั่งต่อไป

“ในเมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว พี่จินอูโยต้องทำเช่นนี้กันแล้ว” เยชินเงินยิ้ม
กล่าวว่า “สำหรับเรื่องแพ้ชนะนะหรือ ข้าคิดว่า พี่จินอูยังไม่สมควร
เอามาใส่ใจ ไม่แน่ว่า ในอนาคตข้าเองก็ต้องพานพบกับดาวรุ่งที่
กล้าแข็ง ไม่แน่ว่าอาจมีโอกาสป่ายแพ้ได้เหมือนกัน”

ตอนที่ 858 แผนชั่วของเย่ซินเงิน

<https://novel-lucky.com>

องค์ชายจินอู่ทำหูทวนลมกับคำพูดของเย่ซินเงิน ยังคงกรอกสุราเข้าปากอย่างบ้าคลั่ง เหมือนหนึ่งต้องการอาศัยสุราให้เมามายจะได้ลืมความทุกข์ได้ทั้งหมด ในใจของเขารู้สึกอึดอัดจนสุดจะทน

เย่ซินเงินมองดูองค์ชายจินอู่ที่ต้องการจะเมาทำเดี๋ยวแล้วถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวว่า "พีจินอู่ หากจะกล่าวถึงสถานะของพีจินอู่แล้ว ความเห็นส่วนตัวของข้ามองว่า ความจริงแล้วพีจินอู่ นั้นเป็นที่อิจฉาสำหรับคนทั่วหล้ามากพออยู่แล้ว ข้าเองรู้สึกว่แม่นางเมียวฉานไม่ว่าจะด้านความงาม หรือว่าด้านพรสวรรค์ และหรือด้านสติปัญญา รับรองได้ว่าไม่ได้ด้อยไปกว่าคุณหนูของตระกูลเจี้ยน มิแต่ดีกว่าไม่มีด้อยกว่า! อีกทั้งแม่นางเมียวฉานก็มีใจที่ลึกซึ้งต่อพีจินอู่..."

"อย่าได้กล่าวถึงนาง!" ในเวลานี้ องค์ชายจินอู่เสมือนหนึ่งแมวที่ถูกเหยียบหางเข้าให้อย่างนั้น พลันลุกขึ้นยืนในทันที คำรามเสียงดังที่หนึ่ง กล่าวว่า "อย่าเอ่ยถึงชื่อของนาง พวกเราจะยังคงนั่งดื่มสุราก็ได้!"

“เอาสะ เอาสะ เอาสะ พี่จिनออย่าได้มีอารมณ์ ไม่พูด ไม่พูด ข้าไม่พูดถึงอีกก็แล้วกัน” เย่ชินเงินหัวเราะกล่าวพร้อมโบกมือเชิงให้นั่งลง

องค์ชายจिनอส่งเสียงฮือออกมา ทิ้งตัวลงนั่งพร้อมกับยกสุราขึ้นชดอย่างหนักต่อไป

เย่ชินเงินมองดูองค์ชายจिनอแล้วเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มออกมา กล่าวว่่า “พี่จिनอมีใจที่มั่นคงต่อคุณหนูตระกูลเจี้ยน ความจริงแล้ว ใ้ชว่าพี่จिनอจะไม่มีโอกาส พี่จिनอยังคงมีโอกาสดั้ครอบครองสาวงามได้อีก”

“โอกาสเช่นใดกัน?” องค์ชายจिनอวางไห้สุราที่อยู่ในมือทันที จ้องมองไปที่เย่ชินเงินเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้

เย่ชินเงินทำท่าไ้ไตร่ตรองอยู่นิดหนึ่ง กล่าวว่่า “เรื่องนี้นะหรือ ใ้ชว่า ข้าไม่ยอมบอกกล่าวต่อพี่จिनอ เพราะหากข้าพูดมากไป เกิดเข้าถึง หูเม่ นางเมี่ยวฉานเข้าละก็ ข้ามิกลายเป็นคนไม่ดีในสายตาของทุกฝ่ายรึ?”

“เรื่องของข้าไม่จำเป็นต้องให้นางมายุ่ง!” องค์ชายจินอูคำรามออกมา ในขณะที่ เขาได้พยายามที่จะสะกดอารมณ์โกรธของตัวเองอยู่ มิฉะนั้นแล้ว เวลานี้เขาคงคลั่งไปแล้ว

มองดูเยชินเงินที่ทำที่จะพูดแต่ก็ไม่พูด ทำให้องค์ชายจินอูกล่าวน้ำเสียงน่าเกรงขามออกมาว่า “พี่เย ท่านกับข้ายังคงเป็นพี่น้องกันหรือไม่? หากเป็นพี่น้องกัน ก็ขอให้บอกมาตามตรง!”

“ได้ ได้ ได้ พี่จินอูอย่าเพิ่งมีอารมณ์ ข้าบอกแล้ว แต่พี่จินอูอย่าได้ไปบอกต่อแม่นางเมียวฉานล่ะว่าเป็นความคิดของข้า เพื่อไม่ให้แม่นางเมียวฉานเข้าใจผิดว่าเป็นความคิดของข้าที่ให้พี่จินอูไปตามจับคุณหนูตระกูลเจี้ยน ถึงเวลานั้นแม่นางเมียวฉานเข้าใจผิดคิดว่าข้าเป็นคนแยกพวกท่านสองคนออกจากกัน ข้ากระโดดลงแม่น้ำก็แก้ตัวไม่ได้เลยเชียวนะ” เยชินเงินเร่งรีบกล่าวออกมา

องค์ชายจินอูกล่าวจริงจังว่า “ใครบอกว่าข้ากับนางเป็นคู่กัน! ข้ากับนางไม่เคยเป็นคู่กันมาตั้งแต่ต้นอยู่แล้ว!”

เยชินเงินเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มออกมา จากนั้นกล่าวอย่างซ้าๆ ว่า “ความจริงแล้ว พี่จินอูคิดจะได้ใจของคุณหนูตระกูลเจี้ยนนั้นใช่หรือจะเป็นไปไม่ได้ คุณหนูตระกูลเจี้ยนเป็นผู้ที่ยิ่งผยองและถือดี คิด

จะสยบนางก็แค่ต้องแข็งแกร่งกว่านาง เหตุใดคุณหนูตระกูลเจี้ยนถึงได้ไปอยู่กับหลี่ชียะ? ก็เพราะชื่อความโหดของหลี่ชียะที่กระฉ่อน เคยสู้รบกับแคว้นโอสถ ซึ่งก็เป็นที่ชื่นชอบของนางพอดีเลยละ”

“หลี่ชียะ! ” องค์ชายจินอูปล้นขบเขี้ยวเคี้ยวฟันทันทีที่ได้ยินชื่อนี้ เมื่อนึกถึงหลี่ชียะและเจี้ยนอู่ชวกร่วมโอบบิณไปด้วยกันแล้ว เขาต้องริษยาจนแทบจะคลั่งขึ้นมา!

เยชินเงินกล่าวอย่างช้าๆ ว่า “หากว่าพีจินอูต้องการพิชิตหัวใจของคุณหนูตระกูลเจี้ยนมันก็ง่ายมาก ข้อแรก เอาชนะหลี่ชียะ ข้อสอง สंहารหลี่ชียะเสีย การเอาชนะหลี่ชียะก็เท่ากับทำให้ภาพเพื่อฝันในความเป็นผู้ไร้ซึ่งผู้ต่อกรของหลี่ชียะที่อยู่ในใจของคุณหนูตระกูลเจี้ยนต้องมลายไป การสंहารหลี่ชียะเท่ากับเป็นการตัดขาดความคั่นหาของคุณหนูตระกูลเจี้ยน”

องค์ชายจินอูถึงกับเงิบขริ่มขึ้นมาพักหนึ่ง ทำท่าไตร่ตรองเมื่อได้ยินคำพูดของเยชินเงิน

“เหอะ เหอะ พีจินอูไม่ต้องบั่นทอนความฮึกเหิมของตนเองแล้ว เพิ่มพูนความทะเยอทะยานของผู้อื่น” เยชินเงินพูดให้กำล้งใจกับ

เขา "ความจริงแล้ว พี่จินอูได้หลอมรวมจุดเด่นของเคล็ดวิชาสองตระกูลเข้าด้วยกันแล้ว เป็นการควบรวมสุดยอดเคล็ดวิชาเอาไว้ ในกลุ่มคนรุ่นใหม่ของยุคนี้ นับว่าไร้ผู้ต่อกรแล้วละ แม้แต่ข้าเองก็ไม่เห็นจะกล้าแข่งไปกว่าพี่จินอู การที่พี่จินอูพ่ายแพ้ในครั้งนี่ ก็เป็นเพราะประมาทศัตรูมากเกินไปเท่านั้นเอง หากว่าพี่จินอูลงมืออีกครั้ง ขอเพียงมีการเตรียมการอย่างเต็มที่ รับรองว่าไม่มีใครสู้ได้"

คำพูดของเยชินเงินทำให้องค์ชายจินอูต้องลังเล คราวนี้ที่เขาต้องพ่ายแพ้แก่เจี้ยนอูชวง มันเป็นการทำลายความมั่นใจในตนเองโดยแท้จริง ทำให้ในใจของเขาไม่มีความมั่นใจอีกต่อไป

"พี่จินอูลองนึกดู การที่ท่านพ่ายแพ้ในครั้งนี้นั้น ความจริงแล้วมันก็เพราะความประมาทชั่ววูบเท่านั้นเอง ท่านไม่นำเอาอาวุธราชันติดตัวไปด้วย อาศัยลำพังเพียงมือเปล่าไปสู้กับคุณหนูตระกูลเจี้ยนแล้วมันจะไม่เสียเปรียบได้อย่างไรกัน?" เยชินเงินทั้งปლობทั้งให้กำลังใจ

"มันก็จริง" ภายใต้การปლობและให้กำลังใจของเยชินเงิน องค์ชายจินอูที่มีอาการเมาแต่เดิมอยู่แล้ว พลันมีดวงตาทั้งสองที่ลุกวาวขึ้นมาทันที

เยชินเงินกล่าวว่า “พีจีนอู่ได้บรรลุสุดยอดเคล็ดวิชาของราชัน
เซียนจินเสอสมบูรณ์เรียบร้อยแล้ว และได้หลอมรวมกับสุดยอด
เคล็ดวิชาของเผ่าวิหคสุรียันของพวกท่าน ตามความเห็นส่วนตัว
ของข้า หากพีจีนอู่สามารถได้รับสัจจอาวุธของราชันเซียนจินเสอ
ล่ะก็ อาศัยสัจจอาวุธชิ้นนี้บวกกับเคล็ดวิชาที่พีจีนอู่ฝึกมา จะมี
พลังอำนาจน่ากลัวเพียงใด แล้วผู้ใดจะสู้ได้? ”

“หากว่าพีจีนอู่มีสัจจอาวุธราชันอยู่กับตัว ต่อให้เป็นข้าเกรงว่าก็คง
สู้พีจีนอู่ไม่ได้แน่นอน” เยชินเงินพยายามชี้แนะ

คำพูดของเยชินเงินทำให้ดวงตาที่เต็มไปด้วยความมั่นใจมาจาก
ฤทธิ์สุราขององค์ชายจินอูดูสดใสมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ และในเวลา
นี้เอง บนตัวของเขาได้เปล่งประกายของดวงตะวันออกมาอีกครั้งหนึ่ง

ความจริงแล้ว สิ่งที่เยชินเงินพูดมานั้นก็ไม่ได้แตกต่างอะไรกับที่
เมียวฉานพูดสักเท่าไร เพียงแต่องค์ชายจินอู่ฟังคำพูดของเมียว
ฉานไม่เข้าหูเท่านั้น!

“หากว่าพีจีนอู่สามารถเกลี้ยกล่อมเหล่าบรรพบุรุษภายในสำนักได้
สำเร็จ อัญเชิญสัจจอาวุธราชันของราชันเซียนจินเสอออกมา แล้ว
มีการเตรียมตัวให้พร้อมอย่างเต็มที่ จากนั้นค่อยไปทำดวงลกับหลี่ชิว

เย่ การสังหารหลี่ชียเย่ก็ไม่ใช่เรื่องที่ง่ายราวกับปอกกล้วยเข้าปากเลยรี? ” เย่ชินเงินช่วยออกอุบายให้กับเขา

“ครั้นหลี่ชียเย่ถูกสังหารไปแล้ว คุณหนูตระกูลเจียนก็ตั้งใจระสำไว้ที่ฝั่ง ถึงเวลานั้น พี่จินอูอาศัยกำลังที่แข็งแกร่งไปสยบนางเอาไว้ มิเท่ากับลงแรงเพียงครึ่งแต่ได้ผลเต็มเม็ดเต็มหน่วยอย่างนั้นหรือ? หญิงสาวที่ยิ่งผยองและถือดีเช่นนาง หากเจ้ายังมีความแข็งแกร่งเท่าไร นางก็จะหลงใหลมากยิ่งขึ้นเท่านั้น” ขณะที่องค์ชายจินอูตั้งหน้าตั้งตาฟังอย่างตั้งใจนั้น เย่ชินเงินก็ได้หลอกลวงเขาให้ติดหลุมไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว!

“อี เจ้าแก่ตระกูลเมี่ยวไม่ยอมให้ข้าได้สัจจอาวุธราชันเซียนอยู่แล้ว!” หลังจากได้ฟังเย่ชินเงินพูดจบแล้ว องค์ชายจินอูส่งเสียงอีออกมาอย่างไม่พอใจ ทั้งตัวลงนั่งพร้อมกับกล่าวออกมาด้วยความแค้นเคือง

ความจริงในระยะหลังมานี้ เจ้าหุบเขากีบสวรรค์ไม่ค่อยจะพอใจในตัวเขาอยู่หลายเรื่อง ในสายตาขององค์ชายจินอูมองว่า สิ่งนี้เป็นการจงใจกลั่นแกล้งของเจ้าหุบเขากีบสวรรค์ เกรงว่าในอนาคตหากเขาได้ก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งเจ้าหุบเขาแล้วจะแย่งอำนาจกับเขา! ในสายตาขององค์ชายจินอูมองว่า เจ้าหุบเขากีบสวรรค์ต้องไม่ยอมสละตำแหน่งให้เขาด้วยความยินดีแน่เลย!

“เรื่องนี้ไม่เห็นจะยากตรงไหนเลย” เย่ชินเงินยิ้มกล่าวว่า “ขอเพียงพีจีนอุไปพูดคุยกับแม่นางเมียวฉานสักสองสามคำ อาศัยอิทธิพลของแม่นางเมียวฉาน บรรดาเหล่าบรรพบุรุษของหุบเขากีบสวรรค์ มิเห็นชอบตามข้อเสนอของแม่นางเมียวฉานหรือกรี้”

“ข้าไม่ต้องการความช่วยเหลือจากนาง!” องค์ชายจินอูกล่าวอย่างน่าเกรงขามว่า “จะว่าไปแล้ว ก็ใ้ไข่ว่าจะมีเพียงนางเท่านั้นที่มีอิทธิพล ผู้ที่จะบงการหุบเขากีบสวรรค์ได้ไม่ใช่นางที่เป็นหญิงอ่อนแอ แต่เป็นเผ่าวิหคสุริยันของเรา!”

“ถูกต้อง ถูกต้อง” เย่ชินเงินรีบเร่งยิ้มกล่าวว่า “ในแดนสมุนไพรร่ำธาตุ มีใครบ้างละที่ไม่รู้ว่าเผ่าวิหคสุริยันเป็นเผ่าปีศาจที่แข็งแกร่งที่สุด เผ่าวิหคสุริยันถึงจะเป็นเสาหลักของหุบเขากีบสวรรค์ที่แท้จริง!”

คำพูดเช่นนี้ของเย่ชินเงินสร้างความพึงพอใจลึกๆ ในใจให้กับองค์ชายจินอูเป็นอันมาก เขาพยักหน้าอย่างเงียบๆ

“ถ้าหากพีจีนอุยังรู้สึกว่าจะไม่เพียงพอ ในฐานะที่เป็นพี่น้องกัน ข้าสามารถช่วยพีจีนอุได้อีกแรงหนึ่งนะ”

“ไม่ทราบว่าคุณพี่เย่ยังมีข้อเสนอแนะอะไรอีก? ” องค์ชายจินอุริบเอ่ยถามขึ้น เขาได้ถือเอาเย่ซินเงินเป็นอาจารย์ที่ดีและมิตรแท้ มองว่าเย่ซินเงินเป็นเพื่อนเป็นเพื่อนตายกัน จึงให้ความเชื่อถือในคำพูดของเย่ซินเงินเป็นอันมาก!

เย่ซินเงินกล่าวว่า “ต้นกำเนิดของเผ่าวิหคสุริยันมาจากเพลิงแก่นสุริยัน บังเอิญที่ข่ามีเคล็ดวิชาลับอยู่แผ่นหนึ่ง สามารถกระตุ้นพลังของเพลิงแก่นสุริยันได้ หากพี่จินอุได้ใช้เคล็ดวิชาลับนี้แล้ว จะทำให้พลังแฝงของพี่จินอุสามารถระเบิดพลังออกมาได้อีกหลายเท่าตัว! กระทบถึงสิบเท่า เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว ต่อให้หลิขีเยมี ความแข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม ก็มีแต่ตายสถานเดียวเท่านั้น! ”

“เรื่อง เรื่องนี้ไม่ดีกรรมัง เคล็ดวิชาลับของแคว้นยอดภูผาศิลาจะถ่ายทอดให้กับบุคคลภายนอกได้อย่างไรกัน” องค์ชายจินอุส่ายหน้า

เย่ซินเงินยิ้มกล่าวว่า “พี่จินอุเข้าใจผิดแล้วละ เคล็ดวิชาลับนี้เข้าได้มาโดยบังเอิญ หาใช่เคล็ดวิชาของแคว้นยอดภูผาศิลา ในเมื่อท่านกับข้าเป็นพี่น้องกัน แล้วจะต้องเกรงใจกันทำไม? ขอเพียงพี่

จินอูสามารถสังหารหลี่ชีย่ได้ ข้ายอมต้องให้การสนับสนุนพี่จินอู
อย่าเต็มที่อยู่แล้ว กับแค่เคล็ดวิชาลับเท่านั้นจะนับเป็นอะไรได้! "

"ในเมื่อพี่เยมีน้ำใจกับพี่น้องเพียงนี้ ข้าก็ไม่กล่าวขอบคุณละนะ วัน
หน้าหากพี่เยมีอะไรที่จะใช้ข้า ขอพี่เยบอกมาได้เลย " องค์กรชายจิ
นอูกกล่าวด้วยความรู้สึกขอบคุณเป็นอย่างยิ่ง

"พี่จินอูกกล่าวเช่นนี้ออกจะห่างเหินเกินไปแล้วละ ท่านกับข้าก็ไม่ใช่
คนอื่นไกล" เยชินเงินหัวเราะและตบป่าของเข

หลังจากที่เยชินเงินได้มอบเคล็ดวิชาแผ่นนั้นให้กับองค์กรชายจินอู
แล้ว องค์กรชายจินอูจึงได้จากไปยังเร่งรีบ ก่อนจากไปได้กล่าวว่า
"ถึงแม้เจ้าแก่ตระกูลเมียวจะไม่ยินยอมมอบสัจจอาวุธราชันเซียน
ให้กับข้า แต่ทว่า เผ่าวิหคสุรียันของข้าก็มีของวิเศษเหมือนกัน! รอ
ให้ข้าได้ของวิเศษมาแล้ว ข้าจะต้องสังหารหลี่ชีย่กับมือให้จงได้"

"ขอให้พี่จินอูประสบผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย เมื่อถึงเวลานั้น
ข้าจะไปคอยควบคุมการต่อสู้ด้วยตนเอง ช่วยส่งเสียงเชียร์ให้
กำลังใจพี่จินอู! " เยชินเงินยิ้มกล่าว ท่าที่เปี่ยมด้วยน้ำใจและมี
ความจริงใจยิ่งนัก!

หลังจากส่งสายตามองตามองค์ชายจินอู่ไปไกลแล้ว เย่ซินเฉินได้
ละสายตากลับมา เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่เข้มข้นออกมา

“คุณชาย ท่านคิดว่าองค์ชายจินอู่จะทำได้สำเร็จหรือไม่?”

หลังจากเวลาผ่านไปนานแล้ว เมฆินทร์เห็นเถระโพล่ออกมาและเอ่ย
ขึ้นมาอย่างช้าๆ

“สำเร็จนั้นหรือ?” เย่ซินเฉินสายหน้า กล่าวว่า “นั่นมันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย เป็นการรันทาที่ตายของเขา หากหลี่ชีย่สามารถสังหารได้ง่ายดายเช่นนี้ละก็ แคว้นโอสถจะยอมปล่อยให้เขากำริบเสิบสานเช่นนี้หรือ!”

“เช่นนั้นแล้ว องค์ชายมิต้องสูญเสียดลัดลับนั้นไปหรือหรือ?”
เมฆินทร์เห็นเถระเอ่ยขึ้น

เย่ซินเฉินกล่าวด้วยความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยมว่า “ก็แค่เคล็ดวิชาลับวิชาหนึ่งเท่านั้นจะเป็นไรไป หากว่าองค์ชายจินอู่ตาย เมื่อเป็นเช่นนั้น หลี่ชีย่คงต้องยุ่งแน่ๆ เลย เผ่าวิหคสุริยันต้องไม่ยอมเลิกราแน่ ด้วยอิทธิพลของเผ่าวิหคสุริยันในหุบเขากีบสวรรค์แล้ว หุบเขากีบสวรรค์ต้องเปิดศึกกับหลี่ชีย่แน่นอน ถึงเวลานั้นแล้วก็ได้เวลาที่พลิกฟ้าพลิกแผ่นดินกันแล้วละ!”

“หากองค้ชายจีนอุตาย” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้ สายตาของเย่ชินเงิน
เพ่งมองไปข้างหน้า เผยรอยยิ้มออกมา กล่าวว่ “เกรงว่เมี่ยวฉาน
จะต้องเสียใจจนใจแทบขาด กระทบต้องไปสู้ตายกับหลี่ชีย่ ข้า
อยากรู้ันกว่า สุดยอดดาวรุ่งอันดับหนึ่งที้แท้จริงของหุบเขากีบ
สวรรค์จะมีความแข็งแกร่งเพียงใด! หากเมี่ยวฉานตายไป ก็จะมี
แรงเข้าไปได้มากที้เดียว ขาดคู่แข่งไปอีกหนึ่ง แล้วทำไมเรื่องนี้ถึง
ทำไม่ได้! ”

“คุณชายมีสติปัญญาที้เฉียบแหลมและมีสายตาวไกล เท่ากับยิง
กระสุนนัดเดียวได้นกสองตัว ต่อให้หลี่ชีย่มีฝีมืออย่างไร ก็หนีไม่
พ้นฝ่ามือของคุณชาย” เมฆินทร์เห็นเถระกล่าวชื่นชมออกมา

ตอนที่ 859 แดนอสูรปีอานเปิด

<https://novel-lucky.com>

เวลานี้ เยชินเงินจ้องมองไปยังที่ระยะห่างไกล กล่าวด้วยความหดหู่ ว่า “น่าเสียดายกับเมียวฉาน หญิงสาวที่เป็นหนึ่งไม่เป็นสองเช่นนี้ ช่างเป็นหญิงสาวที่ดีแสนดีเพียงใดนะเนี่ย ทั้งเฉลียวฉลาดทั้งกล้าหาญ บริสุทธิ์ มีเมตตา งดงามและสูงส่ง หากสามารถแต่งงานกับหญิงสาวเช่นนี้ ช่างเป็นสิ่งที่ไฝ่ฝันของบุรุษจำนวนเท่าไร”

“น่าเสียดาย จินอูกลับเป็นไอ้จิ้งจอกหนึ่ง แม้มีพรสวรรค์แล้วจะมีประโยชน์อันใด!” เยชินเงินยิ้มกล่าวอย่างจริงจังว่า “หากว่าจินอูแต่งงานกับเมียวฉาน พวกเขาสองประสานแม้แต่ข้าก็คงต้องหวั่นเกรงอยู่สามส่วน! การประสานของพวกเขาทั้งสองเป็นสิ่งที่น่ากลัวแน่นอน เสียดายนะเสียดาย ที่จินอูไม่รู้จักหวงแหนสิ่งนี้แม้แต่หน่อย!”

เมฆินทร์เห็นเถระกล่าวว่า “นับว่าเมียวฉานเป็นหญิงสาวที่ยอดเยี่ยมโดยแท้ แม้ว่าชื่อเสียงไม่เป็นที่ปรากฏ แต่รับรองว่าต้องไม่ด้อยไปกว่าใครอย่างแน่นอน”

“ทุกสิ่งก็จะกลับกลายเป็นอดีตไป เมื่อองค์ชายจินอูตาย ต่อให้เมียวฉานไม่ไปหาหลิชีเยเพื่อสู่ตายไปข้างหนึ่ง เกรงว่าคงเสียใจจน

แทบขาดใจ และปลื้มตัวออกจากโลกภายนอก เมื่อถึงเวลานั้น นางก็ไม่สามารถสร้างความกดดันให้กับข้าได้อีก” เยชินเงินกล่าวด้วยความมั่นใจ

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เยชินเงินละสายตากลับมา สั่งการกับเมฆินทร์เห็นเถระว่า “ท่านเจ้าไปบอกกล่าวต่อพีใหญ่ของข้าว่า ข้าเตรียมไปทำดวลกับเหมยอ้าวหนาน เพื่อแก้แค้นให้กับน้องสามที่ตายไป!”

“คุณชาย นีมัน...” เมฆินทร์เห็นเถระถึงกับตะลึงนิดหนึ่งเมื่อได้ยินเช่นนี้ เพราะเขารู้ดีว่าคุณชายของเขาเป็นคนเช่นใด!

“แน่นอน ที่ข้าให้เจ้าไป ไม่ใช่แค่บอกกับเขาเพียงเรื่องนี้เรื่องเดียว เจ้าควรจะเรียบๆ เคียงๆ ถึงเวลาที่ข้าทำดวลกับเหมยอ้าวหนาน พีใหญ่ของข้าสามารถนำพาสิบแปดยุคกษัตริย์ไปกวาดล้างอาณาจักรราชัน ถึงเวลาที่พวกเขาควรจะได้สร้างชื่อกันสักทีแล้วล่ะ” เยชินเงินกล่าวว่า “สำหรับว่าจะต้องทำอย่างไรนั้น ข้าไม่จำเป็นต้องกล่าวมากความแล้วนะ”

“เรื่องนี้คุณชายโปรดวางใจ เมื่อถึงเวลานั้น ราชันราชสีห์เก้าเศียร และสิบแปดยุกษัตริย์ต้องลงมือกับอาณาจักรราชันอย่างแน่นอน เรื่องนี้มอบให้เป็นหน้าที่ของข้า”

“อืม ดีมาก เจ้าทำงานข้าวางใจ ถึงเวลานั้น ข้าก็จะวางใจไปสอให้ เหมยอ้าวหนานออกมา”

เมฆินทร์เห็นเถระกล่าวด้วยน้ำเสียงไม่มั่นใจนัก “หลังจากที่เหมยอ้าวหนานไปจากอาณาจักรราชันแล้ว อาณาจักรราชันก็จะกลายเป็นมังกะไรหัว เมื่อถึงคราวราชันราชสีห์เก้าเศียรกับสิบแปด อรหันต์ลงมือกวาดล้างต่ออาณาจักรราชันล่ะก็ คงจะง่ายดาย ละมัง?”

“ท่านเถระ เจ้านะประมาทศัตรูมากไปอีกแล้วนะ” เยชินเงินสายหน้า “หากทำเช่นนี้แล้วสามารถกวาดล้างอาณาจักรราชันได้ล่ะก็ เจ้าคิดว่าข้าจะปล่อยให้เหมยอ้าวหนานกระโดดโลดเต้นได้ถึง ตอนนี้นะหรือ? หากว่าเหมยอ้าวหนานสามารถฆ่าให้ตายง่ายดาย เพียงนี้ล่ะก็ นางคงไม่สมเป็นศัตรูคู่แข่งสำคัญของข้าได้หรอกนะ!”

“ความหมายของคุณชาย?” เมฆินทร์เห็นเถระลั้งเลนิดหนึ่ง กล่าว
ว่า “หรือว่า... คุณชาย จะ จะให้พวกสิบแปดยวักษัตริย์ไปตาย...”
เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว เขาริบหุบปากไม่พูดต่อ

“นี่เรียกว่าเป็นการเสียสละ!” เยชินเงินกล่าวอย่างเมินเฉยว่า “คิด
จะทำการใหญ่ ก็ต้องมีได้มีเสีย! ถึงเวลาที่ควรจะได้จับสั่นกันเสียที่
แล้ว! หลังจากเรื่องของแดนอสุรปี่อานจบสิ้น ทุกอย่างก็ควรจะได้
สิ้นสุดลงเสียที! ตระกูลเจียนหลงก็ดี บรรดาสายสำนักราชันเซียนก็
ช่าง ล้วนแล้วแต่จับสั่นกันได้แล้ว! ถึงเวลานั้นข้าก็จะได้นั่ง
บัญชาการทั่วหล้าอย่างมั่นคงไม่มีผู้ใดมาสั่นคลอนได้ เมื่อถึงวัน
นั้น ไม่ว่าจะเป็นผู้ใด ไม่ว่าจะเป็นสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดใด ล้วน
แล้วแต่ต้องอ่อนข้อให้กับข้า! ไม่มีผู้ใดสามารถวางทางที่จะก้าวสู่
ตำแหน่งราชันเซียนของข้าได้!” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว ดวงตาทั้งสอง
ส่องประกายที่นำกลัวออกมา

“ข้าเข้าใจแล้ว” เมฆินทร์เห็นเถระพลันตาสว่างขึ้น กล่าวว่า “หาก
ว่าสิบแปดยวักษัตริย์ต้องตายอยู่ในอาณาจักรราชัน เช่นนั้นละก็
แคว้นเจ้าลัทธิทั้งสิบแปด และสายสำนักราชันเซียนต้องไม่ยอม
เลิกราอย่างแน่นอน เมื่อถึงเวลานั้น บัญชีแค่นี้ก็จะต้องไปคิดกับ
ตระกูลเจียนหลง! ถึงเวลานั้น คุณชายออกมาเป่าประกาศก็
สามารถเรียกให้แคว้นเจ้าลัทธิทั้งสิบแปด และสายสำนักราชัน
เซียนมาเป็นศัตรูกับตระกูลเจียนหลงได้!”

“ท่านเถระนะท่านเถระ กลยุทธการมองของเจ้าถูกใจข้ามากจริง ๆ แต่เจ้ายังมองขึ้นไปนิดหนึ่ง” เยชินเงินยิ้มกล่าวว่า “นี่เป็นเพียงหนึ่งในเป้าหมายเท่านั้น การกระทำเช่นนี้ก็เป็นทดสอบดูธาตุแท้ภายในของตระกูลเจียนหลงไปในตัวด้วย หากเราสามารถรู้ถึงธาตุแท้ภายในของตระกูลเจียนหลงแล้ว ก็ารู้ถึงธาตุแท้ภายในของแคว้นโอสถและเมืองสยบอสูรได้ด้วย”

“หากตระกูลเจียนหลงไม่กลับเข้าสู่ยุทธภพ แล้วยังมีสิ่งใดยากอีก? ในเมื่อหุบเขากีบสวรรค์ก็ถูกข้าจุ้งจุมุกเดินตามอยู่แล้ว” ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้ สายตาทั้งสองของเยชินเงินพุ่งตรงไปข้างหน้า กล่าวว่า “หากว่าตระกูลเจียนหลงกลับสู่ยุทธภพ แหะ แหะ ได้ยินมาว่าตระกูลเจียนหลงเคยมีสิ่งต้องห้ามอยู่ เล่าลือกันว่า หากตระกูลเจียนหลงกลับสู่ยุทธภพจะต้องพบกับภัยพิบัติถูกล้างตระกูลได้ แหะ แหะ ข้ากลับต้องการจะรู้ว่ามันจะเลือดนองปฐพีกันเช่นใด!”

“ความคิดคุณชายยอดเยี่ยมมาก” เมฆินทร์เห็นเถระยังต้องนับถือทั้งกายและใจ กล่าวว่า “ไม่ทราบว่ามีใครคุณชายจะจัดการกับหูลีชีเย่?”

“วางใจเถอะ ไม่ว่าจะเป็นอย่างไหนก็ดี เหมยอ้าวหนานก็ช่าง ไม่ว่าจะ เป็นใครก็ตาม ฮี พวกมันล้วนแล้วแต่ไม่อาจมีชีวิตรอดไปจากแดน อสุรป้อานได้!” เยชินเงินกล่าวอย่างน่าเกรงขามว่า “เว้นแต่ข้าจะ พยัคหน้า มิฉะนั้นแล้ว ไม่ว่าจะใครก็ตามอย่างไรได้หวังมีชีวิตรอดออก จากแดนอสุรป้อานเลย!แดนอสุรป้อานคือทุ่งสังหารของข้า!” เมื่อ กล่าวถึงตรงนี้แล้ว ดวงตาทั้งสองของเขาส่องให้เห็นถึงปณิธานการ ฆ่าที่นำกล่าวออกมา

“คุณชายโปรดวงใจ ข้าจะไปพบกับราชันราชสีห์เก้าเศียรเดี๋ยวนี้ เมื่อถึงเวลานั้น สิบแปดยุคกษัตริย์จะต้องปรากฏตัวอย่างแน่นอน” เมฆินทร์เห็นเถระตบอภัยนัยอย่างมั่นใจเหมาะๆกับเยชินเงิน

“ไปเถอะ” เยชินเงินพยัคหน้ากล่าวด้วยความมั่นใจใน ความสามารถของเมฆินทร์เห็นเถระอย่างยิ่ง

“ตุ้ม...” เสียงดังสนั่น สร้างความสะเทือนหวั่นไหวไปทั้งบริเวณซาก ปรั๊กหักพัง ภายใต้การคาดหวังของทุกคน ในที่สุดแดนอสุรป้อานก็ ได้ปรากฏตัวขึ้นมาแล้ว บรรดาผู้ยอดฝีมือบำเพ็ญตนที่เฝ้าอยู่ ณ บริเวณซากปรั๊กหักพังทั้งหมดลุกขึ้นยืนทันที นั่งกันไม่ติดอีกต่อไป

ยามเมื่อแดนอสุรปือานปรากฏนั้น ปรกาศศกดีสิทธิไร้สิ้นสุดได้
ปะทุออกมาจากประตู เหมือนเม็ดที่สว่างไสวไร้จ้ดกัฏกโปรยขึ้น
ไปบนห้องฟ้า สองแสงสว่างจนห้องฟ้าสว่างไสวไปทั่ว แม้แต่ดวง
ตะวันที่อยู่บนห้องฟ้ายังคงต้องอับแสงลงไป

ในที่สุด เมื่อปรกาศศกดีสิทธิได้จางให้ไปแล้ว ทำให้ประตูคงที่ไม่
มีการเคลื่อนไหวอีกต่อไป โดยขณะนี้ไม่ปรากฏเม็ดที่สว่างไสว
พวยพุ่งออกมาอีกแล้ว เมื่อมองลอดผ่านประตูเข้าไป สามารถ
มองเห็นภายในแดนอสุรปือานอย่างเลื่อนราง

“แดนอสุรปือานปรากฏแล้ว บุคเข้าไป” ในเวลานี้ ทุกคนเหมือนบ้า
คลั่งกันไปแล้ว ต่างยื้อแย่งกันเข้าไปไม่มีใครยอมใคร ดังคลื่นทะเล
ที่ถาโถมเข้าไปภายในประตูนั้น

ในเวลานี้ บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ในบริเวณซอก
ปรักหักพังทั้งหมด ต่างตื่นเต้นดีใจเป็นยิ่งนัก ทั้งหมดคึกคักเหมือน
ไก่ที่ถูกฉีดยากระตุ้นเข้าไปยังนั้น ไม่มีใครยอมช้ากว่าใครในอันที่
จะเข้าไปยังแดนอสุรปือานให้ได้

จะอย่างไรก็ตาม ไม่มีใครอยากจะทำสำหรับโชคยิ่งใหญ่อะไร
เช่นแดนอสุรปี่อานนี่ไป กระทั่งมีสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดบางแห่ง
ต้องการจะได้สุดยอดศิลาศักดิ์สิทธิ์ในหล้าสักชั้นหนึ่ง

การปรากฏตัวของแดนอสุรปี่อานทุกครั้ง จะมีสิ่งที่เป็นหนึ่งไม่มีสอง
ในหล้าปรากฏออกมาด้วย เป็นต้นว่าไอสถเขียนที่อยู่ในตำนาน
หรือสุดยอดเคล็ดวิชาโบราณที่หลงเหลือมาตั้งแต่ครั้งอดีตกาลที่
เนิ่นนานมาแล้ว หรืออาวุธสมัยโบราณ และหรืออาวุธเหล่าท้าวที่
อยู่ในตำนาน...

ครั้งที่สร้างความฮือฮาที่สุดก็คือ คราที่แคว้นไอสถได้รับศิลา
ศักดิ์สิทธิ์ก้อนหนึ่ง เล่าลือกันว่า ครานั้นจู่ๆ แดนอสุรปี่อานได้เกิด
การเปลี่ยนแปลงที่ประหลาดขึ้นอย่างกะทันหัน เป็นที่หวั่นไหวอย่าง
ยิ่ง

รายละเอียดเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหันครานั้นไม่ได้มี
การจดบันทึกเอาไว้โดยละเอียด แต่ทว่า ผู้คนจำนวนมากในยุค
หลังต่างก็รู้ว่า จากการเปลี่ยนแปลงที่ประหลาดในครั้งนั้น ปรากฏ
ศิลาศักดิ์สิทธิ์ก้อนหนึ่งหล่นลงมาจากแดนอสุรปี่อาน และศิลา
ศักดิ์สิทธิ์ก้อนนี้แคว้นไอสถเป็นผู้ที่ได้ครอบครองมัน

ต่อมา ศิลาก้อนนี้ได้บรรลุมรรคผล และสืบทอดชะตาฟ้า กลับกลายเป็นราชันเซียนที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกร และก็คือราชันเซียนองค์ที่สองของแคว้นไอศธราชันเซียนปีสี่นั่นเอง

การปรากฏตัวทุกครั้งของแดนอสูรปีอานก็จะมีผู้ที่ได้รับผลประโยชน์อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยกลับไป มีคนที่ต้องตายอย่างอนาถอยู่ในแดนอสูรปีอาน และที่ยิ่งกว่านั้นก็คือ สิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดบางแห่งต้องตายเรียบทั้งสำนักก็มี แต่ทว่า ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ไม่มีสิ่งใดที่จะมาขวางกั้นอาภรณ์ที่ต้องการเข้าไปภายในแดนอสูรปีอานได้ ทุกคนต่างต้องการเป็นผู้โชคดีทั้งสิ้น ทุกคนหวังจะเป็นผู้ได้รับโชควาสนาที่ดีที่สุดจากแดนอสูรปีอานทั้งสิ้น

เมื่อเห็นประตูอยู่ในลักษณะคงที่แล้ว หลี่ชียเอหัวเราะที่หนึ่งและกล่าวกับทุกคนว่า “พวกเราก็เข้าไปกันเถอะ มิของดีรอพวกเรายู่นะเนี่ย”

ฮูหยินจื่อเยียนเอ่ยถามขึ้นว่า “ไม่รอเทพธิดาหมิงหรือ?” นางเองก็รู้ว่า คุณชายน้อยเคยนัดหมายกับหมิงเย่เสวี่ยเอาไว้ว่าจะเข้าไปยังแดนอสูรปีอานพร้อมกัน

“พวกเราเข้ากันไปก่อน ข้าจะพาพวกเจ้าไปสถานที่บางแห่ง สำหรับเยเสวียนะหรือ รอให้ข้าจัดแจงเรื่องราวต่างๆ ของพวกเจ้า ให้เรียบร้อยเสียก่อน แล้วข้าค่อยไปยังเมืองปีอานกับนาง” หลี่ซีเย สายหัวเบาๆ

“อิ อิ เจ้าซีเยเหม็น ข้าก็จะไปเมืองปีอานด้วย!” เมื่อเปรียบเทียบกับคนอื่นๆ แล้ว หลงจิงเขียนใจกล้ามากกว่า นางยิ้มแฉ่งและพูดจา ตามต่อพัวพันกับหลี่ซีเยทันที

“ไม่ เจ้าควรไปที่เดียวกันกับอู๋ซวง” หลี่ซีเยมองดูหลงจิงเขียนที่ตาม ต่อและสายหน้า

“นี่ เจ้าทำอย่างนี้หมายความว่าอะไร?” ดวงตาที่กลมโตและดูดัน ดั่งพยัคฆ์ของหลงจิงเขียนจ้องเขม็งไปที่หลี่ซีเย มือเท้าสรวเอวและ กล่าวว่ “หมิงเยเสวียอาศัยอะไรไปเมืองปีอานได้ แต่เข้าไปไม่ได้! หรือว่าหมิงเยเสวียองดงามกว่าข้าอย่างนั้นรึ? หรือว่าหมิงเยเสวียมี เสน่ห์มากกว่าข้า?”

หลี่ซีเยเอามือบิบจุมุกโด่งของนางแล้วกล่าวว่า “เจ้าพริกชี้หูน้อย บ้าให้มันน้อยๆ น้อย การที่ข้าพาหมิงเยเสวียไปเมืองปีอานหาใช่

เรื่องของของวิเศษ! การไปเมืองป้ออันของนาง เป็นเพราะวาสนา
ของนาง! เข้าใจไหม”

“เซอะ ข้าไม่เชื่อหรอกนะ ลือกันว่า ที่ที่เป็นวาสนาดีทีสุดก็คือเมือง
ป้ออัน ลือกันว่าที่ตรงนั้นมีสมบัติเขียนของป้ออันอยู่ในนั้น” หลงจึง
เขียนทำตาค้อนใส่หลี่ชียเอทีหนึ่ง “เจ้าอย่าทำเป็นหลอกข้าเพราะ
เห็นว่าข้าอายุยังน้อยไม่รู้เรื่องอะไร!”

“เมืองป้ออันมีวาสนายิ่งใหญ่อยู่นะไซ้ แต่ทว่า วาสนาที่ว่านั้นก็ต้อง
ขึ้นอยู่กับว่าเป็นใคร ไซ้ว่าเจ้าอยากได้ก็ได้เลย วาสนาเช่นนั้นต่อ
ให้เป็นราชันเขียนก็ไม่สามารถได้มันมา เจ้าไปเมืองป้ออันเท่ากับ
เป็นการเสียโอกาสโดยเปล่าประโยชน์กับการที่มีโอกาสได้มาสัก
ครั้งที่แดนอสุรป้ออัน!” หลี่ชียเอบิบจมูกที่สวยโด่งของนางกล่าวว่า
“ไม่ต้องมาต่อรองกับข้า สรุบ ข้าไม่พาเจ้าไปเมืองป้ออันอยู่แล้ว!”

“ฮึ มันจะมีดีอะไรนักหนา ข้าไม่เห็นอยากจะได้เลย!” หลงจึงเขียน
เหลือบมองหลี่ชียเอด้วยท่าทีที่ยิ่งผยอง จากนั้นก็จ้องไปที่หลี่ชียเอ
“เจ้าชียเอเหม็น ถึงแม้ข้าจะไม่ไปยังเมืองป้ออัน แต่ก็ไม่เห็นจะต้องไป
ด้วยกันกับนังหนูเจี้ยนนี่”

“ใครเขาอยากจะได้ไปกับเจ้า? เจ้าคิดจะได้ไปกับข้า ข้ายังไม่ยินดีเลย!” เลี่ยนอู๋ซวงกล่าวดูแคลนด้วยท่าทีจริงจังต่อหลงจิงเซียน

“เซอะ เจ้าคิดว่าข้าอยากนักหรือ” หลงจิงเซียนโต้ตอบทันที “ต่อให้ต้องอยู่กับนายหมานายแมว ข้าก็ไม่ต้องการไปกับเจ้า!”

เมื่อไรที่พวกนางทั้งสองทะเลาะกันขึ้นมา พวกมังกรกระกาสีตาได้แต่หลบไปให้ไกลๆ ไม่อยากโดนลูกหลงเข้าไปด้วย!

“เออละ พวกเจ้าสองคนเลิกทะเลาะกันได้แล้ว” หลี่ชียะกล่าวตัดบทพวกนาง กล่าวว่ “ข้าบอกว่พวกเจ้าสองคนต้องอยู่ด้วยกันก็ต้องอยู่ด้วยกัน อย่ามากเรื่อง!”

การทะเลาะกันระหว่างหลงจิงเซียนและเลี่ยนอู๋ซวงมีเพียงหลี่ชียะเท่านั้นที่สามารถสลวยได้ เมื่อใดที่หลี่ชียะขมึงตาใส นางทั้งสองได้แต่หุบปากเสีย

ขณะที่หลงจิงเซียนรีบคล้องแขนของหลี่ชียะเอาไว้ นั่งอยู่ข้างกายหลี่ชียะ ก้มหน้าเบาๆ เหมือนหนึ่งเป็นภรรยาที่ได้รับความไม่เป็นธรรมมา กล่าวอย่างแผ่วเบาว่า “ข้าเชื่อฟังคำพูดของท่านพี่”

การเปลี่ยนแปลงท่าทีที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ทำให้ฮุหยุนจื่อเยียน
ที่เพิ่งมาใหม่รับไม่ทัน พลันรู้สึกอึ้ง นีมันจะเปลี่ยนแปลงรวดเร็ว
เกินไปละมัง

ขณะที่เจี้ยนอู๋ซวงส่งเสียง "เซอะ" ออกมา มองหน้านางแวบหนึ่ง
อย่างดูแคลน ขณะที่หลงจิงเขียนกับดิ่งตัวหลี่ชียเออาไว้อย่างสนิท
สนม และมองเจี้ยนอู๋ซวงอย่างทำทนาย เจี้ยนอู๋ซวงเลยหันมองไปที่
อื่นเสียเลย

ตอนที่ 860 ความมหัศจรรย์ของแดนอสูรปีอาน

<https://novel-lucky.com>

วังมังกรลากจูงรถมาค่อยๆ วิ่งไปยังประตู โดยมีฮูหยินลือเยียน
ควบคุมเชือกบังเหียนด้วยตนเอง หลี่ซิเย่นอนอยู่บนรถม้าอย่าง
เหนื่อยหน่าย มีเจี้ยนอู๋ซวงนั่งอยู่เคียงข้าง

มังกรกระภาสิตากับตะพาบเต๋ามันั่งอยู่ท้ายรถ สำหรับเจ้าเล็กพริก
ซีหนุอย่างหลงจึงเขียนประเภทหนึ่งกับที่ไม่ติดอยู่แล้วนั้น นางซีมังกร
คาวิชาเดี่ยวด้วยความยโสและร้องตะโกนออกไปว่า “ฆ่ามัน ข้า
มาแล้วแดนอสูรปีอาน สมบัติวิเศษทุกชิ้นล้วนเป็นของข้า!” กล่าว
พลาง ควบมังกรคาวิชาเดี่ยววิ่งนำหน้าไปคนเดียว

ยามที่รถม้าวิ่งไปยังประตูนั้น ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่อยู่รอบๆ ต่าง
หลบให้รถม้าผ่านไป โดยไม่มีใครกล้าขวางทาง

ชื่อของคนโหดหลี่ซิเยมีใครบ้างที่ไม่รู้จัก? เช่นฆ่าคราวเดียวนับ
ล้าน คำพูดเดี่ยวทำลายสำนักได้ คนโหดเช่นนี้ใครจะกล้าไปยุ่ง
ด้วย? สำหรับยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ในเหตุการณ์ พวกเขา
ยอมหัวนเกรงและขอหลบไปห่างไกลจะดีกว่า

ก่อนหน้านี้ บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนเยื่อแยงกันเพื่อเข้าไปในแดนอสูรปีศาจดั่งคลื่นในทะเลที่กาโถมเข้าไป แต่ทว่า เมื่อธรรมาของหลี่ชี่เย่ค่อยๆ ริงเข้ามาถึง พวกเขาทั้งหมดต่างทยอยกันหลบเป็นทางและปล่อยให้หลี่ชี่เย่ได้เข้าไปก่อน พวกเขาไม่ต้องการเห็นคนโหดโกรธขึ้นมาแล้วต้องเกิดเหตุเลือดสาดกัน! กลายเป็นว่ายังไม่ทันได้ของวิเศษ แต่ต้องมาตายอนาถภายใต้เงื้อมมือของคนโหดผู้นี้ มันไม่คุ้มค่ากันเลย

แต่ก็มีคนที่เห็นภาพนี้แล้วรู้สึกอิจฉายิ่งนัก กระทั่งเรียกว่าริษยาเลยก็ว่าได้ มีปีศาจกษัตริย์แห่งยุคเช่นฮูหยินจื่อเยียนเป็นผู้บังคับบัญชาเหียนม้าด้วยตนเอง ข้างกายก็มีเจี้ยนอู๋ซวงที่เป็นโคมตรูเป็นหนึ่งในไม่เป็นสองรองใครเคียงข้าง

คนหนึ่งคือปีศาจกษัตริย์แห่งยุค เคยเป็นถึงอดีตกษัตริย์แห่งแคว้นอีกคนคือคุณหนูแห่งตระกูลเจี้ยน เป็นที่หลงใหลกันทั่วหล้า หยิ่งผยองดั่งนางหงส์ มาวันนี้ หลี่ชี่เย่กลับได้รับหญิงสาวทั้งสองเคียงข้าง ฐานะเช่นนี้มีใครเล่าเสมอเหมือน? ต่อให้เยชินเงินก็ไม่ได้รับสิทธิเช่นนี้!

ผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนไม่น้อยต่างจ้องตาเป็นมันที่สามารถได้รับการปฏิบัติเช่นนี้ หากตนเองได้รับการปฏิบัติเช่นนี้

บ้างละก็ ต่อให้ไม่ได้ครอบครองตำแหน่งราชันเซียนก็ไม่เสียดายที่ได้เกิดมาในชาตินี้แล้วละ

เมื่อก้าวเท้าผ่านเข้าไปในประตู ทุกอย่างดูแปรเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ชั่วพริบตาเดียวก็คล้ายดังได้เข้าไปยังโลกอีกโลกหนึ่ง เป็นโลกที่สุดจะโบราณโลกหนึ่ง!

ครั้นเหยียบย่างเข้าไปในแดนอสุรปี่อาน กลิ่นอายที่โชยเข้ามาปะจุมุกกลับเป็นกลิ่นอายที่ โบราณและผ่านสรรพสิ่งมาอย่างโชกโชน จากนั้น ก็จะเป็นกลิ่นอายของสัตว์ดุร้ายในที่ที่รกร้างโชยเข้ามาแทน

เมื่อก้าวเท้าเข้าสู่ดินแดนแห่งนี้ พลันรู้สึกกว่าตัวเองไปปรากฏอยู่ ณ สถานที่ที่เก่าแก่โบราณของสัตว์ดุร้ายโดยไม่รู้ตัว เสมือนหนึ่งว่าที่ตรงนี้ได้อยู่อย่างเป็นเอกเทศมานานแสนนานแล้ว ที่ตรงนี้คล้ายดังเป็นโลกของสัตว์ดุร้าย เป็นสวรรค์ของบรรดาสัตว์ดุร้ายทั้งหลาย!

ยืนอยู่ ณ บริเวณทางเข้าและมองไกลออกไป เห็นเป็นเทือกเขาที่ขี้นลงสลับ น้ำตกที่สูงลิบ แม่น้ำลำคลองที่คดเคี้ยว สภาพที่รกร้างพลันปรากฏแก่สายตาของผู้คน

ท่ามกลางความเลือนรางเหมือนหนึ่งสามารถได้ยินเสียงมังกรคำ
รณพยัคฆ์คำราม และหากมองไปยังจุดที่ไกลออกไปอีก ก็จะได้เห็น
เป็นเค้าโครงของหมู่บ้านและตึกรามบ้านช่องที่เหมือนจะปรากฏ
ออกมาอยู่แวบๆ คล้ายกับว่าที่ตรงนั้นมีผู้คนอาศัยอยู่อย่างนั้น

“อิม ตำแหน่งของคราวนี้กลับอยู่ตรงนี้นะเนี่ย” หลังจากที่รถม้าวิ่ง
เข้าไปยังแดนอสูรปีอานอย่างช้าๆ แล้ว หลี่ซีเย่สังเกตเห็นรอบๆ แล้ว
ได้กล่าวคำๆ นี้ออกมา

“แดนอสูรปีอาน! หนึ่งในหกบ้านเก่าเซียนนะเนี่ย” เมื่อได้เหยียบ
ย่างเข้ามาในแดนอสูรปีอานแล้ว แม้กระทั่งบรรดาระดับบรรพบุรุษ
ของแคว้นเจ้าลัทธิที่ปกติจะไม่ต้องการปรากฏตัว นาทีนี้ยังคงต้อง
ลุกขึ้นยืน และกล่าวด้วยความตื่นเต็นออกมา

แดนอสูรปีอาน อันเป็นหนึ่งในหกบ้านเก่าเซียนโบราณในตำนาน
ในฐานะความเป็นบ้านเก่าเซียนโบราณเมื่อเปรียบเทียบกับสิบสอง
หลุมฝังศพแล้ว บ้านโบราณเฉกเช่นแดนอสูรปีอานก็จะมีระดับ
อันตรายที่ต่ำกว่าอยู่ไม่น้อยทีเดียว

สำหรับเรื่องที่ว่า แดนอสูรปีอานมีประวัติความเป็นมาเช่นใดกันแน่
นั้นไม่มีใครล่วงรู้ และไม่มีใครสามารถอธิบายได้อย่างชัดเจน มีคำ

เล่าลือกล่าวกันว่า เณกเช่นแดนอสุรปี่อานเป็นดินแดนเก่าแก่ที่
เหล่าเซียนในสมัยโบราณใช้เป็นสวรรค์วิมานและเหลือทิ้งร้างเอาไว้
ดังนั้น จึงได้มีคำกล่าวเกี่ยวกับบ้านเซียนโบราณที่เล่าลือกันมา

ขณะที่ในยุคของอาณาจักรสวรรค์อสุรเทวะนั้น อาณาจักรสวรรค์
อสุรเทวะได้คุยโตว่าแดนอสุรปี่อานเป็นรังเก่าของสัตว์บกเซียนและ
สัตว์ปีกเซียน ขณะที่บรรพบุรุษของอาณาจักรสวรรค์อสุรเทวะก็
กำเนิดมาจากแดนอสุรปี่อานนี่แหละ!

สำหรับคำกล่าวที่คุยโตโอ้อวดเช่นนี้ของอาณาจักรสวรรค์อสุรเท
วะ ได้กลับกลายเป็นคำกล่าวที่ไม่มีที่น่าเชื่อถือ หลังจากที่
อาณาจักรสวรรค์อสุรเทวะถูกทำลายไปแล้ว

“โอ้ว...” เสียงคำรามของสัตว์ดั่งขึ้น พลันที่ผู้คำจำนวนมากเพียงจะ
เหยียบย่างเข้ายังแดนอสุรปี่อาน ปรางค์พยับคัมภ์ร้ายตัวหนึ่ง
กระโดดลงมาจากภูเขาสูงหนึ่ง และยื่นขวางทางพวกเขาเอาไว้ เจ้า
พยับคัมภ์ตัวนี้มีรูปร่างที่สูงใหญ่เป็นอย่างยิ่ง มีขนาดความสูงราวห้า
สิบฟุต บนหลังของมันมีหนามแหลมขนาดเขื่องหลายอัน เสมือน
ว่ามันสามารถทิ่มแทงทุกสิ่งให้ทะลุได้!

“อ้ากก...” เสียงร้องอันน่าเวทนาดังขึ้น บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่เพิ่งจะได้ก้าวเข้ามาด้วยความตื่นเต้น ไม่ทันระมัดระวังตัว จึงทำให้มีผู้บำเพ็ญจำนวนสามคนต้องตายอย่างอนาถภายใต้กรงเล็บอันแหลมคมของเจ้าพยัคฆ์ตัวนี้

“เจ้าเดรัจฉาน อย่าได้ทำร้ายผู้คน!” ยอดฝีมือของแคว้นเจ้าลัทธิเมื่อเห็นเจ้าพยัคฆ์ตัวนี้ทำร้ายผู้คนจึงนั่งกันไม่ติด เสกเอาของวิเศษออกมา พลันเห็นประกายทอหะรุนแรงที่เปล่งออกมา และสำแดงสุดยอดเคล็ดวิชาออกมา ภายในไม่กี่กระบวนท่าก็สามารถสังหารเจ้าพยัคฆ์ตัวนี้ได้ในที่ที่สุด

“ปัง” เสียงดังที่เกิดจากการล้มลงของเจ้าพยัคฆ์ขนาดยักษ์ แต่ว่าเมื่อร่างของพยัคฆ์ได้ล้มลงกองกับพื้นแล้ว ปราบกฏเสียงดัง “จืด จืด จืด” ขึ้นมา เหมือนว่าซากศพของเจ้าพยัคฆ์กำลังมีการเปลี่ยนแปลงอย่างนั้น

ก่อนหน้านี้ยังดูเป็นซากพยัคฆ์ แค่เพียงชั่วพริบตาเดี๋ยวมันกลับกลายเป็นดินกองหนึ่ง โดยยังคงความเป็นรูปลักษณ์ของพยัคฆ์อยู่เช่นเดิม!

“ทำไมถึงได้กลายเป็นกองดินได้นะ?” ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่ได้เห็นภาพอันน่าตกใจเช่นนี้ต่างกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า “หรือว่ามันถูกสาปโดยปีศาจอย่างนั้นหรือ?”

มันไม่ได้เป็นเช่นนี้หรอกนะ ตามบันทึกโบราณของแคว้นซำที่ได้บันทึกเอาไว้ แดนอสูรปีอาณมีสัตว์บกและสัตว์ปีกดุร้ายจำนวนมากนับไม่ถ้วน ยิ่งไปกว่านั้นยังมีสิ่งที่ดำรงไว้ซึ่งแข็งแกร่งเป็นยิ่งนักเฝ้ารักษาอยู่ตามเมืองและหมู่บ้านต่างๆ ซึ่งเหล่าสัตว์บกและสัตว์ปีกทั้งหลายเหล่านี้ล้วนแล้วแต่ไม่ได้เป็นสัตว์ที่มีเลือดมีเนื้อ แต่กลายร่างมาจากดินหรือก้อนหิน” ผู้ยิ่งใหญ่จากแคว้นโบราณแห่งหนึ่งส่ายหน้ากล่าวออกมา

ผู้เยาว์ที่มีประสบการณ์จำกัดได้เอ่ยถามด้วยความสงสัยว่า “หรือเป็นเพราะแดนอสูรปีอาณว่างเว้นจากการมาของผู้คนเป็นเวลานาน ดังนั้น ดินและหินของที่นี่จึงได้กลายเป็นปีศาจกันไปหมดแล้วอย่างนั้น?”

“ไม่ใช่” ผู้ยิ่งใหญ่ของแคว้นโบราณแห่งนี้กล่าวว่า “มันหาใช่เป็นเพราะดินหรือหินที่กลายร่างเป็นปีศาจ แต่มันมีรูปลักษณ์เช่นนี้อยู่แล้ว ตามตำนานเล่าว่า เนื่องจากแดนอสูรปีอาณมีพลังของสัตว์เทวะ และพลังเช่นนี้ได้ทำการปกป้องแดนอสูรปีอาณเอาไว้ และทำให้ดินและหินของที่นี่กลายเป็นสัตว์บกและสัตว์ปีกที่ดุร้ายเพื่อทำการ

ปกป้องคุ้มครองดินแดนแห่งนี้เอาไว้ แน่نون คำกล่าวเช่นนี้เป็นเพียงการคาดเดาเท่านั้น ไม่มีใครรู้ว่าเท็จจริงเป็นเช่นใด”

“ไป ไปค้นหาสมบัติกันเถอะ โชควาสนาใหญ่รอพวกเราอยู่นะ” มีผู้บ่าเพ็ญตนที่อดทนรอต่อไปไม่ไหว ร้องเสียงดังออกมาและวิ่งไปยังข้างหน้าทันที

ส่งผลให้บรรดายอดฝีมือผู้บ่าเพ็ญตนต่างกรูกันขึ้นไป วิ่งไปข้างหน้าไม่ไกลนักก็สามารถมองเห็นหมู่บ้านที่อยู่ห่างไกลออกไป หลังจากที่ได้มองเห็นหมู่บ้านแห่งนี้แล้ว ผู้คนจำนวนไม่น้อยได้หยุดชงักลง

หมู่บ้านตั้งอยู่อย่างสงบเงียบ เห็นเป็นบ้านแต่ละหลังเรียงรายกันไปแบบบ้านดูเป็นทรงโบราณ ดูดั่งได้สร้างขึ้นมาในยุคสมัยที่นานนมมาก แต่ทว่า ไม่ว่าบ้านเหล่านี้จะดูโบราณเพียงใดก็ตาม แต่มันยังคงตั้งตระหง่านไม่เสื่อมสลายไปตามกาลเวลาแม้แต่น้อย

ครั้นได้มองเห็นหมู่บ้านในลักษณะเช่นนี้แล้ว ทำให้ผู้คนต้องเกิดมโนภาพขึ้นมา นึกว่าตัวเองได้เข้าไปอยู่ในเมืองมนุษย์ปฤชชนทั่วไป เป็นสถานที่แห่งใดแห่งหนึ่งที่ตนเองบังเอิญเดินทางผ่านไปอย่างนั้น

แต่ทว่า ที่นี้หาใช่เป็นหมู่บ้านใดหมู่บ้านหนึ่งในเมืองมนุษย์ปุถุชน เพราะมันเงียบสงัดจนไม่เห็นผู้คนและควันไฟ และไม่มีเสียงนกสนัขกาไก่ใดๆ ทั้งสิ้น มันเงียบสงัดจนแลดูน่ากลัวยิ่ง

บรรดาผู้บำเพ็ญตบะที่ซังกะตาต่างมองหน้ากันและกัน บางคนก็ใจเสาะถึงกับรู้สึกหวาดกลัวจนขนลุกชู การมาประสบพบเจอกับหมู่บ้านที่เหมือนร้างไม่มีผู้คนในสถานที่แห่งนี้ ทำให้รู้สึกไม่สบายใจยิ่งนัก

“ที่ ที่ ที่ตรงนี้ก็คือที่ที่พวกเราจะมาค้นหาสมบัติและโชควาสนาอย่างนั้นหรือ?” บางคนเริ่มรู้สึกเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งแล้วละ

ในเวลานี้ ผู้บำเพ็ญตบะจำนวนมากต่างจ้องมองกันและกัน และผู้บำเพ็ญตบะจำนวนมากยังจับต้นชนปลายไม่ถูก โดยเฉพาะบรรดาแคว้นเจ้าลัทธิที่ไม่ได้แข็งแกร่งมากนัก พวกเขามีความเข้าใจในแดนอสุรปี่อานน้อยมาก พวกเขาแห่กันมาตั้งฝั่งแต่ครึ่งเพียงเพราะได้ยินว่าแดนอสุรปี่อานปรากฏตัวออกมาเท่านั้น

“ถูกต้อง ตามที่มีการบันทึกเอาไว้ เรื่องมหัศจรรย์ที่พบโดยบังเอิญของแดนอสุรปี่อานล้วนอยู่ในบ้านเรือนเหล่านี้ หากเจ้าสามารถเข้าไปได้ ก็ย่อมมีโอกาสได้รับโชควาสนา แน่อน บรรดาบ้านเรือน

เหล่านี้บางทีก็อาจเป็นบ้านที่สุดอันตราย เจ้าอาจจะต้องตายอนาถ
อยู่ภายในก็ได้” ผู้ยิ่งใหญ่ที่มีชาติกำเนิดจากแคว้นโบราณผู้
นั้นกล่าวด้วยความปรารถนาดี

“เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วจะรออยู่ไย ลุยเข้าไปเลย สมบัติอยู่ในนั้นอย่างไร
พลาดโอกาสไปอย่างเด็ดขาด!” เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ ผู้
บำเพ็ญตนบางคนก็ได้สติกลับมาจึงรีบเร่งวิ่งเข้าหาบ้านเหล่านั้น
ทันที

ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนคนอื่นๆ ก็ไม่ต้องการพลาดโอกาสที่หาได้
ยากยิ่งเช่นนี้ ต่างทยอยกันวิ่งเข้าไปยังหมู่บ้าน ทุกคนล้วนแล้วแต่
ต้องการสมบัติที่อยู่ในนั้นทั้งสิ้น

“ปัง...” ฝ่ามือขนาดยักษ์โผล่มาจากที่ใดไม่มีใครรู้ ทำให้ผู้บำเพ็ญ
ตนที่วิ่งเข้าหมู่บ้านเป็นคนแรกไม่ทันได้ร้องออกมาด้วยซ้ำ พลันถูก
ตะปบตบจนกลายเป็นเนื้อบะช่อ

“โครม...โครม...โครม...” ท่ามกลางเสียงดังและพื้นดินที่สะเทือน
หวั่นไหว ปรากฎวานรศิลายักษ์ตัวหนึ่งโผล่ขึ้นมาจากใต้พื้นดิน
พลันที่เจ้าวานรศิลายักษ์ตัวนี้ปรากฏออกมาก็ตะปบด้วยฝ่ามือยักษ์

เข้าไป หมายจะให้เหล่าผู้บำเพ็ญตนที่เป็นผู้บุกรุกกลายเป็นเนื้อบะ
ช่อ!

“ซ่า...” ในเวลานี้ บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่บุกเข้าไปไม่มีทางถอยได้
อีก จึงได้แต่ฮึดสู้ด้วยการคำรามเสียงดังและบุกเข้าไปหาเจ้าวานร
ศิลา ทันใดนั้น เห็นประกายศักดิ์สิทธิ์วูบวาบพวยพุ่งรุนแรง เคล็ด
วิชาต่างๆ ได้พุ่งเป้าเพื่อสังหารวานรศิลาตัวนั้น

ในที่สุด ภายใต้การร่วมมือของบรรดาเหล่าผู้บำเพ็ญตนทั้งหลาย
สามารถทำการสังหารเจ้าวานรศิลาตัวนี้ได้และเข้าไปในหมู่บ้านที่
เงียบสงัดจนได้

“สมบัติวิเศษจ้า ช้ามาแล้ว” หลังจากที่สังหารวานรศิลาได้แล้ว ผู้
บำเพ็ญตนคนอื่นๆ ก็ได้ลุยเข้าหาบ้านที่ตั้งอยู่ในหมู่บ้านทันที

“ปัง” ดังที่เห็น บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่บุกเข้าไปแล้วเอาตัวกระแทก
เข้ากับประตู ปรากฏว่าไม่สามารถทำให้ประตูเปิดออกและพาตัว
เข้าไปได้ เหมือนว่บานประตูเหล่านี้สามารถป้องกันไม่ให้
บุคคลภายนอกรุกล้ำเข้าไปภายในบ้านได้

“เปิด...” ผู้บำเพ็ญตนที่ไม่ยอมแพ้ ได้สำแดงเคล็ดวิชาของตนเพื่อ
ระเบิดประตู แต่ว่า ไม่ว่าของวิเศษของพวกเขาจะทรงพลังเพียงใด
ก็ไม่สามารถทำให้ประตูเปิดออกได้

“เจ้าโง่เอ๊ย มันต้องอาศัยการเข้าถึงรู้แจ้ง รู้แจ้งกับการแปรเปลี่ยน
ของหลักกฎเกณฑ์ภายในบ้าน” ผู้อาวุโสของแคว้นเจ้าลัทธิดุศิษย์
ของตน ในขณะที่ ผู้อาวุโสผู้นั้นได้ใช้ฝ่ามือทาบกับบานประตูนั้น
ปรากฏเป็นหลักกฎเกณฑ์เป็นสายไหลเข้าไปภายในบ้านหลังนั้น
ตั้งสายน้ำ ผ่านไปชั่วครู่ ได้ยินเสียงดัง “คร้าก” เหมือนกุกญแจถูก
ไขให้เปิดออก และประตูบานนั้นก็เปิดออกมา

ผู้อาวุโสผู้นี้วิ่งเข้าบ้านหลังนั้นไปอย่างไม่มีลังเลทันทีที่ประตูบ้าน
ถูกเปิดออก ผู้ที่อยู่ด้านหลังคิดจะวิ่งตามติดเข้าไปด้วย แต่ “ปัง”
เขาถูกปฏิสเสธไม่สามารถเข้าไปได้

คนอื่นๆ ต่างทยอยกันเลียนแบบผู้อาวุโสผู้นั้น พยายามส่งให้หลัก
กฎเกณฑ์ของตนผ่านบานประตูเข้าไป เป็นไปตามคาด แค่ชั่วครู่
เดียวเท่านั้น ผู้บำเพ็ญตนส่วนหนึ่งสามารถทำได้สำเร็จ เมื่อได้ยิน
เสียงดัง “คร้าก” บานประตูถูกเปิดออก และพวกเขาก็วิ่งเข้าไปใน
บ้านหลังนั้นทันที

แต่ก็มีผู้บำเพ็ญตนที่พยายามทดลองแล้วแต่ก็เปิดประตูไม่ได้ พวกเขาได้แต่ละทิ้งอย่างเคื่องๆ และเปลี่ยนไปทดลองกับบ้านหลังใหม่ต่อไป

“อ้ากก...” มีบ้านบางหลังที่ผู้บำเพ็ญตนเปิดได้และวิ่งเข้าไปในบ้านแค่เพียงครู่เดียวก็ปรากฏเสียงร้องที่น่าเวทนาดังออกมา ไม่มีใครรู้ว่าพวกเขาไปเจออะไรกับสิ่งใดเข้า แต่ไม่ปรากฏมีใครกลับออกมาจากบ้านหลังที่มีเสียงร้องน่าเวทนานั้นหลังเวลาได้ผ่านไปนานมากทุกคนรู้ว่าคนผู้นั้นจะต้องตายอนาคตกอยู่ภายในบ้านหลังนั้นอย่างแน่นอนแล้ว

ตอนที่ 861 โชคชะตาที่พบโดยบังเอิญ

<https://novel-lucky.com>

ยามที่ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากทยอยกันบุกเข้าไปยังหมู่บ้านนั้น บรรดาแคว้นเจ้าลัทธิที่มีกำลังแท้จริง รวมทั้งสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดที่มีความเก่าแก่โบราณเหล่านั้นกลับไม่ได้ให้ความสนใจกับหมู่บ้านเหล่านี้ พวกเขายังคงเดินไปข้างหน้าต่อไป

เป็นไปตามคาด ไม่นานนักก็เริ่มมีผู้คน que พบเห็นเมืองโบราณที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่กิโลเมตร เมืองโบราณนี้ใหญ่โตมาก ประตูเมืองปิดสนิทไม่สามารถผ่านเข้าไปได้ ที่นั่นกลัวยิ่งไปกว่านั้นก็คือ มีอสรพิษสวรรค์ขนาดยักษ์คอยปกป้องเมืองอยู่

“ข้างหน้ามีเมืองโบราณแห่งหนึ่ง” ทันใดนั้น ชาวเรื่องการพบเมืองโบราณก็ได้แพร่กระจายออกไป ทำให้ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากต่างกรูกันไปตั้งฝั่งแต่ครั้ง กระทั่งมีผู้บำเพ็ญตนบางคนที่ได้ค้นพบหมู่บ้านแห่งใหม่ก็ยังละทิ้งและมุ่งหน้าไปยังเมืองโบราณดังกล่าว

“ไป พวกเราไปที่เมืองโบราณกัน” เจ้าสำนักของสำนักเจ้าลัทธิแห่งหนึ่งตัดสินใจละทิ้งหมู่บ้านที่เพิ่งจะค้นพบใหม่ นำพาศิษย์ภายในสำนักมุ่งหน้าไปยังเมืองโบราณแห่งนั้น พร้อมกับกล่าวว่า “ตามบันทึกระบุว่า เมืองโบราณมีหอและตำราบ้านช่องมากกว่าเสียอีก

หากพวกเราสามารถเข้าครอบครองเมืองนั้นได้ จะได้ครอบครอง
โชคมหัศจรรย์ที่สุดยอด ทุกคนลงตั้งใจให้ดี หากว่าพวกเรา
สามารถครอบครองเมืองได้ เช่นนั้นแล้ว การจะฟื้นฟูและทำให้
สำนักเจริญรุ่งเรืองขึ้นมา ก็อาศัยรุ่นพวกเรานี้แหละ! ”

เรื่องราวตำนานเกี่ยวกับเมืองโบราณละที่โชคชะตาประหลาดและ
ของวิเศษมากมายนั้น เป็นที่ดึงดูดต่อบรรดาส่านักและผู้บำเพ็ญตน
จำนวนนับไม่ถ้วน ในขณะที่ ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากได้
ทำการปิดล้อมเมืองนั้นจนกระทั่งน้ำก็ยังเล็ดรอดเข้าออกไม่ได้

แต่ทว่า อสรพิษสวรรค์ที่เฝ้าปกป้องอยู่ ณ ตรงนั้นทรงพลังยิ่งนัก
ทำให้ผู้คนยากที่จะรุกล้ำเข้าไปได้แม้เพียงครึ่งก้าว ในที่สุด อาศัย
ความร่วมมือของแคว้นเจ้าลัทธิจำนวนหลายแคว้นด้วยกัน อีกทั้ง
ยังมีระดับบรรพบุรุษลงมือด้วยตนเอง ท้ายสุดแล้ว สามารถสังหาร
อสรพิษสวรรค์นี้ลง จากการแลกมาด้วยมูลค่าที่สูงมาก เดิน
ทางผ่านเข้าไปยังเมืองโบราณนี้ได้อย่างสะดวกโยธิน

ขณะที่ผู้บำเพ็ญตนและสำนักต่างๆ จำนวนมากกำลังวุ่นวายอยู่กับการ
ค้นหาเมืองและหมู่บ้านใหม่ๆ อยู่ นั้น หลี่ชีย่ได้ทำการคำนวณ
ทิศทางจนแน่ชัดแล้ว สั่งการออกไปว่า “พวกเราไปทางด้านนี้”

รถม้าได้นำพาพวกเขาข้ามภูเขาแล่นเขา ห่างจากบรรดาผู้
บำเพ็ญตนจำนวนมาก มุ่งไปยังสถานที่อีกแห่งหนึ่ง

ระหว่างทางที่มุ่งไปยังจุดหมายปลายทาง ต้องพบเจอกับสัตว์ปีกและ
สัตว์ปีกที่ดุร้ายจำนวนมาก ไม่น้อย แต่ทว่า ยามที่ต้องพจญกับสัตว์
ร้ายเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องรอให้ลี้ชีเยลงมือ หลงจึงเขียนคำราม
เสียงยาว ไส้มังกรคาวิชาเดียวบุกฝ่าเข้าไปทันที เสียงดังตุมตามดัง
ขึ้น ชั่วพริบตาเดียวก็จัดการกับเหล่าสัตว์ดุร้ายทั้งหลายจน
กลายเป็นกองดินกองหนึ่ง

เจ้าเล็กพริกชี้หนุผู้นี้อาศัยทวงท่าที่อหังการและดุร้ายยิ่งนัก ทำให้
พวกมังกรระกาสีตาถึงกับต้องอ้าปากตาค้าง

“เจี้ยนอู๋ซวง หากมีฝีมือก็มาแข่งกับข้า ดูว่าใครสังหารพวกสัตว์
ร้ายได้มากกว่ากัน” หลงจึงเขียนกล่าวท้าทายต่อเจี้ยนอู๋ซวงด้วย
น้ำเสียงที่อหังการยิ่ง

เจี้ยนอู๋ซวงส่งเสียงฮือออกมาอย่างน่าเกรงขาม ไม่พูดพลาမ်ทำเพลง
น้ำวสายธนูยิงซ้ายทีขวาทีปล่อยธนูออกไปสังหารรอบทิศ ฉับพลัน
ก็สามารถล็อกเป้าได้ที่ละตัวๆ ทำการล่าสังหารอย่างถอนรอกถอน
โคน

มีรีที่นั่งหนุอย่างหลงจึงเขียนจะยอมแพ้ต่อเจี้ยนอู๋ซวง นางคำรามเสียงยาวร้องออกไปว่า “ซำมัน...” ซีมังกรคาวิชาเดียวลุดไปข้างหน้าอย่างไม่หวาดหวั่น ทั้งบ้ำบั้นทั้งดุดเดือด!

“แห่ย์ไม่ได้เลย แห่ย์ไม่ได้” พวกมังกรกระกาสีตาต่างหลบกันให้ไกลจากนางทั้งสอง ใครละจะกล้าไปยุ่งกับขุนพลหญิงทั้งสองนางนี้ มีแต่หลบให้ไกล เพราะหากไปยุ่งกับนางละก็ เกรงว่าคงจะรักษาชีวิตเอาไว้ไม่ได้

หลี่ชีย่ได้แต่ยิ้มเฉือนๆ และสายหน้า เมื่อเห็นเจี้ยนอู๋ซวงและหลงจิงเขียนทั้งสองคนที่เช่นซำอย่างไร้ความปราณีอยู่ข้างหน้า ยามที่นั่งหนุทั้งสองบ้ำคลั่งขึ้นมาละก็ สามารถทำเอากระทั่งห้องฟ้ายังทะลุได้

หลี่ชีย่นำพาพวกเขามุ่งไปข้างหน้าเรื่อยๆ ในที่สุด รัถม้าของหลี่ชีย่ได้หยุดลงตรงบริเวณหุบเขาเล็กๆ แห่งหนึ่ง ภายในหุบเขาเล็กๆ แห่งนี้ปรากฏกระท่อมที่มุงด้วยหญ้าคาอยู่ราวสามถึงห้าหลัง เหมือนว่าบริเวณที่ตรงนี้เคยมีใครมาพักแรมชั่วคราวอย่างนั้น

“มังกรกระกา เจ้ากับตะพาบเต๋าก็อยู่กันตรงนี้แหละ” หลี่ชีย่มองดูหุบเขาแห่งนี้แวบหนึ่ง แล้วสั่งการกับมังกรกระกาสีตาและตะพาบเต๋ามา

ตะพาบเตมาไม่มีความเห็นอยู่แล้ว เขาพร้อมทำตามคำสั่งของหลี่
ชีย่ทุกอย่าง ขณะที่มังกรกระกาสีตากพลันทำหน้าสลด ท่าที่ไม่ยินดี
เดินยกย้ายเข้ามาหา

“นายท่าน ข้า ข้ายังคิดว่าพวกเราจะต้องได้ไปยังเมืองโบราณอะไร
สักแห่งหนึ่งนะ สถานที่ ที่ที่เล็กขนาดนี้จะมีโชคชะตาประหลาดได้
อย่างไรกัน” มังกรกระกาสีตากกล่าวอย่างซ้ำๆ

ท่าที่ที่ไม่ยินยอมพร้อมใจของเขาใครๆ ก็สามารถดูออกได้ทันที

หลี่ชีย่เหลือบมองเขาที่หนึ่งกล่าวว่า “ใครบอกว่าพวกเราจะไป
เมืองโบราณกัน? สถานที่ตรงนี้แหละสำหรับเจ้ากับตะพาบเตมา เจ้า
อยู่ที่นี้ทำตัวให้มันดีดี หากไม่สามารถทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน
ออกมาได้ละก็ ไม่ต้องมาพบข้า”

“แต่ว่า ได้ยินว่าโชคชะตาในเมืองโบราณจะมีมากกว่า สุดยอดกว่า
นะเนี่ย” มังกรกระกาสีตากกล่าวพร้อมกับทำหน้าสลด

หลี่ซีเยมองหน้าเขาด้วยท่าทีจริงจัง กล่าวว่า “ใครบอกว่าโชคชะตา
ประหลาดในเมืองโบราณมีมากกว่า? นั่นเป็นเพียงข่าวลือที่ลือต่อๆ
กันมาเท่านั้น ภายในเมืองโบราณมีหอและตึกมากกว่า แนนอน
โอกาสย่อมจะมีมากกว่า ส่วนที่ว่าโชคชะตาประหลาดในเมืองมี
มากกว่านั้นเป็นความจริง แต่ทว่า ใช่ว่าใครก็สามารถพบบอกกับ
โชคชะตาประหลาดที่ว่าได้ ความลับของแดนอสูรปีศาจพวกเขา
เหล่านั้นสามารถล่วงรู้ได้สักแค่ไหนเชียว”

“คิดว่าการที่ข้าพาเจ้ามาที่นี่เป็นการหลอกลวงเจ้าอย่างนั้นหรือ!”
สุดท้าย หลี่ซีเยจ้องเขม็งไปยังมังกรกระกาสีตาที่ไม่สู้จะยินยอมนั้น

“แหะ แหะ แหะ ข้าน้อยเข้าใจ ข้าน้อยเข้าใจ” เจ้ามังกรกระกาสีตา
เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้วพลันรู้สึกดีใจขึ้นมา เหมือนหลิวลุ่ลม
กล่าวประจบต่อหลี่ซีเยในทันที “นายท่านเป็นหนึ่งในไม่มีสองในหล้า
อยู่แล้ว การตัดสินใจของนายท่านย่อมต้องฉลาดปราดเปรื่องยิ่งนัก
...”

“ประจบสอพลอต่อข้าให้มันน้อยๆ หน่อย ใสหัวไปโน่นเลย” หลี่
ซีเยสั่งการออกไปว่า “ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง เจ้าดูแลตะพาดเฒ่าให้ด้วย
ห้ามรังแกเขา หากไม่แล้ว ข้าจะเตะโด่งเจ้าให้ไปไกลสุดขอบฟ้าเลย”

“แน่นอนแน่นอน” มังกระกาสีตาพลันคล้อยตามเหมือนกระแสน้ำ จากนั้นทำท่าลงเลินดิหนึ่ง มองดูหลี่ชียะยิ้มแต่กล่าวว่า “นายท่าน ที่ตรงนี้คงมีตัวดูร้ายเฝ้าอยู่นะสิ ฮิ ฮิ นายท่านจะลองแสดงฝีมือ อันยอดเยี่ยมสักครั้ง บันทอนความฮึกเหิมของเจ้าตัวดูร้ายที่นี้สักที ดีไหม”

“ใส่หัวไปให้พ้น ของวิเศษตั้งหลายชิ้นบนตัวเจ้ามีไว้ทำอะไรหือ?” หลี่ชียะกล่าวว่า “หากเจ้าคิดจะอู้งาน เจ้าก็เอาของวิเศษหลายชิ้นที่อยู่บนตัวเจ้าให้กับตะพาบเตมาไป!”

“แหะ แหะ ล้อเล่นเท่านั้นเอง” มังกระกาสีตารีบเร่งกล่าวพร้อมกับ หัวเราะเจื่อนๆ

“พวกเราไปกันเถอะ” หลี่ชียะไม่ให้ความสนใจต่อมังกระกาสีตาอีก ทั้งเขากับตะพาบเตมาเอาไว้ หันหลังจากไปทันที

“โอ้ แม่จ๋า นี่มันตัวอะไรกันนะเนี่ย ทำไมเล่นยากอย่างนั้น...” แต่ ทว่า พวกของหลี่ชียะยังเดินไปได้ไม่ไกล ก็มีเสียงของมังกระกาสี ร้องออกมาด้วยความตกใจไล่หลังตามมา

ขณะที่ผู้คนมากมายต่างแย่งกันลุยเข้าไปยังแดนอสุรปี่อานนั้น
อาณาจักรราชันที่ลอยอยู่บนอากาศกลับไม่มีการเคลื่อนไหวใดๆ
ไม่ได้รับแรงที่จะเข้าไปยังแดนอสุรปี่อาน

“เอี้ยด...เอี้ยด...เอี้ยด...” ในขณะนี้เอง เสียงของรถม้าที่บิดขยี้
อากาศดังสะท้อนก้องฟ้าดินแล่นเข้ามาอย่างเชื่องช้า เสียงที่
เกิดขึ้นจากการแล่นเข้ามาอย่างช้าๆ ช่างดูมีจังหวะจะโคน
เหลือเกิน ช่างเร้าใจผู้คนเหลือเกิน ทุกๆ เสียงที่ส่งออกมาล้วน
แล้วแต่เหมือนดังค้อนขนาดยักษ์ที่ทุบเข้าไปยังอกของผู้คนอย่าง
นั้น

ในที่สุด รถม้าคันหนึ่งได้ปรากฏต่อสายตาของผู้คนทุกคน เป็นรถ
ม้าคันหนึ่งที่แล่นเข้ามาอย่างเชื่องช้า รถม้าคันนี้ได้เปล่งประกายสี
ทองรุนแรงออกมา ทุกๆ ประกายสีทองล้วนเสมือนดังเป็นกระบี่
สุวรรณยาวนับแสนฟุตแต่ละเล่มที่พุ่งทะลุท้องฟ้า

รถม้าคันนี้ถูกสร้างขึ้นมาจากโลหะสุริยเทพทองคำที่ล้ำค่าและหา
ได้ยากยิ่ง มีการสลักรูปมังกรและหงส์ที่เหมือนจริงมาก คล้ายดัง
กำลังจะบินออกมาจากตัวรถอย่างนั้น

ที่ทำหน้าที่ลากจูงรถม้าคือมังกรเขียวตัวหนึ่ง มังกรเขียวตัวนี้ มีอายุราวหนึ่งล้านปี ยามที่มันหายใจออกมาเหมือดั่งพายุฝนที่โหมกระหน่ำไปทั่วฟ้าดินเป็นพันลี้ กวาดต้อนบรรดาเมฆาที่ล่องลอยอยู่บนท้องนภาหายไปจนหมดสิ้น

สารพัดที่ทำหน้าที่ควบคุมรถม้าคันนี้เป็นระดับจอมกษัตรา แต่สิ่งนี้ยังหาใช่สิ่งที่ทำให้ผู้คนต้องตกตะลึง แต่รถม้าคันนี้ได้เปล่งกลิ่นอายของเหล่าปราชญ์จำนวนมากออกมา เหมือดั่งมีปราชญ์จำนวนมากที่คอยทำหน้าที่คุ้มกันให้กับรถม้าคันนี้

ภายใต้พลังของเหล่าปราชญ์ ไม่ว่าใครก็ตามหากขวางทางละก็ ล้วนแล้วแต่ถูกบดขยี้จนต้องมลายไปสิ้น!

บรรทมม้ามีชายหนุ่มผู้หนึ่งนั่งอยู่บนนั้น! ชายหนุ่มผู้นี้ยังไม่ถึงขั้นมีหน้าตาที่หล่อเหลา เขานั่งอยู่บนรถม้าด้วยท่าทีที่สบาย แต่ทว่าด้วยท่าทีเช่นนี้ของเขากลับปรากฏเหมือดั่งพลังของราชาที่ติดดินอย่างนั้น

ทุกสรรพสิ่งล้วนดูเล็กน้อยมากในสายตาของชายหนุ่มผู้นี้ ไม่ว่าจะ เป็นดาวรุ่งเช่นใด ยอดฝีมือคนใดล้วนไม่เข้าตาของเขาทั้งสิ้น บนตัวของเขาปรากฏพลังที่เป็นนิรันดร์ เหมือดั่งไม่ว่าเขาจะก้าวเดิน

ไปที่ใดก็ตาม ล้วนเหมือนพระราชชาติติดดิน สะเทือนไปทั่วทุก
สารทิศ

ชายหนุ่มเช่นนี้ไม่ว่าจะปรากฏตัวอยู่ ณ ที่ใดก็ตาม เขาคงความ
เป็นเป้าสายตาของผู้คนตลอดไป เป็นศูนย์กลางของผู้คนเสมอมา!

“เยชินเงิน...” เดิมบรรดาผู้บำเพ็ญตนยอดฝีมือจำนวนมากที่
ต้องการลุยเข้าไปยังแดนอสุรปี่อานเมื่อมองเห็นการมาของเยชิน
เงินแล้ว ต่างชะงักการก้าวเดินของตน ยิ่งไปกว่านั้น ยังมีบางคนที่
ร้องเสียงหลงออกมา

พลันที่ได้ยินชื่อของเยชินเงิน ปรากฏสะเทือนไปทั่วทุกสารทิศ ชื่อ
นี้มากด้วยเสน่ห์ เป็นที่หลงใหลของผู้คนไม่รู้จำนวนเท่าไร ไม่ว่าจะ
เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่หรือรุ่นอาวุโส ล้วนแล้วแต่ถูกชื่อที่เต็มไปด้วย
พลังปีศาจทำให้ต้องรู้สึกสะเทือนหัวน้ไหว

เยชินเงิน ยอดคนอันดับหนึ่งแห่งยุค! ช่างเป็นสมญาที่น่าสะเทือน
หัวน้ไหวยิ่งนัก! เป็นสมญาที่ทำให้ผู้คนรู้สึกประทับใจและใฝ่ฝันถึง!

นับตั้งแต่เยชินเงินเข้าสู่ยุทธภพเป็นต้นมาก็ไม่เคยพ่ายแพ้ต่อใครเลย ไม่ว่าจะเผชิญหน้ากับผู้สืบทอดของสายสำนักราชันเซียนหรือยอดฝีมือรุ่นอาวุโส เขาก็ไม่เคยพ่ายแพ้ให้กับผู้ใดมาก่อน

หลายปีที่ผ่านมา ในกลุ่มของคนรุ่นใหม่แล้ว ผู้ที่ท้าดวลกับเยชินเงินมีมากราวกับดอกเห็ด กระทั่งรวมถึงผู้สืบทอดจากสายสำนักราชันเซียน

ในบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ที่ท้าดวลกับเขานั้น ที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดก็คือองค์ชายจินอู ราชันราชสีห์เก้าเศียร องค์ชายเพยยวี... แม้แต่กลุ่มของดาวรุ่งที่ภายหลังได้รวมตัวกันตั้งตนเป็นสิบแปดยุวกษัตริย์ในจำนวนนั้นกว่าครึ่งก็ได้เคยท้าดวลกับเยชินเงินมาก่อน

ผู้ที่มีความกล้าแข็งดั่งองค์ชายจินอู ราชันราชสีห์เก้าเศียร ท้ายสุดแล้วก็สู้เยชินเงินไม่ได้! อีกทั้งดาวรุ่งจำนวนมากที่ท้าดวลกับเยชินเงินแล้ว ก็จะมีผลไปกับท่วงท่าที่สูญหายเป็นหนึ่งไม่มีสองในหล้าของเยชินเงิน กระทั่งยอมศิโรราบภายใต้การบังคับบัญชาของเยชินเงิน และทำงานให้กับเยชินเงิน

ยอดฝีมือระดับผู้อาวุโสจำนวนมากไม่ยอมที่ต่อกรปราบเยชินเงิน เฉกเช่นบรรพบุรุษแปดแขน อ่องเหวะทวนกระแสน ต่างก็เคยคิด

กำราบเยชินเงินมาแล้วทั้งสิ้น แต่ทว่าสุดท้ายแล้วก็ลงเอยด้วยความพ่ายแพ้ และต้องสวมวิกติดอยู่ภายใต้เยชินเงิน

เวลานี้ กระทิงยอดฝีมือระดับผู้อาวุโสเมื่อเห็นการมาถึงของเยชินเงินแล้ว ก็ต้องรู้สึกหัวน้แครงและถอยออกห่าง สำหรับกลุ่มคนรุ่นใหม่อย่างน้อยก็ต้องเงยหน้ามองดูยอดคนอันดับหนึ่งแห่งยุค ซึ่งเป็นความฝันที่บรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ใฝ่ฝันจะได้เป็นเช่นนั้น!

ในบรรดาผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่ เยชินเงินคือชายในฝันของพวกเขา เป็นเป้าหมายที่ทำให้พวกเขามุ่งมั่นจะเป็นตลอดชีวิต

“ในที่สุด ยอดคนอันดับหนึ่งแห่งยุคก็มาถึงแล้ว” มีผู้คนกล่าวออกมาเมื่อเห็นรถม้าของเยชินเงินที่เคลื่อนผ่านมาอย่างเชื่องช้า

“เอี้ยด...เอี้ยด...เอี้ยด...” เมื่อรถม้าวิ่งมาถึงอย่างเชื่องช้า เยชินเงินยังคงนั่งอยู่บนรถม้าด้วยท่าทีที่สบาย เหมือนหนึ่งไม่ว่าเวลาใดก็ตาม เขาก็จะเปี่ยมด้วยความเชื่อมั่นเช่นนี้ตลอด และเอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นอยู่เสมอ

ในที่สุด เมื่อรถม้าได้หยุดลงแล้ว เยชินเงินปล้นลุกขึ้นยืนในฉับพลัน ทันทีที่เขาลุกขึ้นยืนปรากฏฟ้าดินเคลื่อนคล้อย เหมือนดัง

ตัวเขาสามารถนำพาทั่วอาณาจักรให้เคลื่อนที่ตามได้อย่างนั้น
ทุกๆ อริยาบถของเขาสามารถทำให้ทางช้างเผือกต้องหมุนกลับ
ทวนอย่างนั้น

Novel-Lucky

ตอนที่ 862 สิบแปดยวักษัตริย์

<https://novel-lucky.com>

ผู้คนจำนวนมากที่อยู่ด้านนอกแดนอสุรปี่อานต้องกลั่นหาใจเอาไว้ เมื่อเห็นเยชินเงินลุกขึ้นยืน โดยเฉพาะจังหวะที่เยชินเงินมองดูอาณาจักรราชันจากระยะไกล ได้สร้างความระทึกให้กับผู้คนจำนวนมาก บางคนสามารถคาดเดาได้หลายๆ ว่า เยชินเงินกำลังคิดจะทำอะไร

“สหายเหมย ออกมาพบกันหน่อย!” เยชินเงินที่ยืนอยู่บนรถม้า กล่าวพร้อมกับจ้องมองไปที่อาณาจักรราชัน

ไม่ว่าจะเป็นเวลาใด เยชินเงินก็จะมีบุคลิกลักษณะที่โดดเด่นและมีเสน่ห์เป็นหนึ่งไม่มีสอง ไม่ว่าจะเป็นเวลาใดก็ตาม เขาก็จะล้าเลิศในความเป็นกษัตริย์และมีความสง่างาม กลิ่นอายที่เป็นหนึ่งไม่มีสองในเหล่าของเขา ต่อให้ผู้ที่ศัตรูกับเขายังคงต้องนับถือในตัวเขา ด้วยบุคลิกลักษณะอันโดดเด่นอันมีเสน่ห์เช่นนี้ของเขา ไม่สามารถเสแสร้งแกล้งทำได้อย่างแน่นอน และเป็นความจริงที่ว่า บุคลิกลักษณะโดดเด่นที่มีเสน่ห์เช่นนี้คิดจะเสแสร้งแกล้งทำก็ไม่สามารถทำได้อยู่แล้ว

ในขณะที่ ผู้คนจำนวนมากต่างต้องกลั่นลมหายใจ มนุษย์สวรรค์เย่
ชินเงินกับอาณาจักรราชันเหมยอ้าวหนานล้วนแล้วแต่เป็นดาวรุ่ง
ที่สุดยอดที่สุดของแดนสมุนไพรร่ำรวย พวกเขาถูกผู้คนมองว่า
เป็นบุคคลที่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นผู้ช่วงชิงชะตาฟ้าในยุคนี้
พวกเขาทั้งสองคนต่างมีชื่อเสียงที่โด่งดัง อีกทั้งมีการกระทบกระทั่ง
กันมาเป็นเวลานานแล้ว แต่ทว่า การต่อสู้เพื่อตัดสินชีชาดระหว่าง
พวกเขาทั้งสองยังไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

ในขณะที่ ผู้คนจำนวนมากได้ลี้มไปแล้วว่าต้องเข้าไปในแดนอสุรปี
อาน ทุกคนต่างมีความรู้สึกอยู่กลางๆ ว่า ศึกครั้งใหญ่กำลังจะ
เกิดขึ้นแล้ว

“เย่ชินเงิน!” ในขณะที่ เหมยอ้าวหนานปรากฏตัวอยู่ภายนอก
อาณาจักรราชัน นางยังคงนั่งอยู่สูงเด่นเหนือบัลลังก์ ในฐานะเป็น
ผู้หญิงคนหนึ่ง แต่บนตัวของนางกลับไม่แสดงให้เห็นถึงกลิ่นอายที่
อ่อนแอดุจดั่งสตรีเพศแม้แต่น้อยนิด ตรงกันข้าม กลับมีกลิ่นอาย
ของความอหังการเทียมเมฆและหมางเมินใต้หล้า

ถึงแม้ว่าเหมยอ้าวหนานจะเป็นหญิง แต่ทว่า ยามที่นางปรากฏตัว
เป็นความจริงที่ผู้คนจำนวนมากลี้มไปว่านางคือสตรีเพศ ผู้คน
จำนวนมากถูกสะกดด้วยกลิ่นอายอหังการของนาง ประดุจดั่งนาง

คือกษัตริย์ตั้งแต่กำเนิด นั่งอยู่สูงเด่น เป็นที่หวาดหวั่นไปทั่วทุก
สารทิศ

ในเวลานี้ ผู้คนล้าแล้วแต่ต้องกลั่นหายใจกับภาพที่ได้เห็น ใน
ที่สุด สุดยอดดาวรุ่งแห่งยุคก็ได้เผชิญหน้ากันแล้ว อีกทั้งทั้งสองคน
ต่างก็มีลักษณะท่าทีที่แตกต่างกันออกไป เย่ชินเงินนั้น ทุกสารทิศ
ล้าหวั่นไหวเพราะตัวเขา ส่วนเหมยอ้าวหนานอำนาจสยบไปทั่ว
ทุกสารทิศ!

หากจะกล่าวว่า เย่ชินเงินนั้นคือสุดยอดปราชญ์เป็นหนึ่งในสอง
แห่งยุคละก็ เช่นนั้นแล้ว เหมยอ้าวหนานก็คือราชันสุดอหังการใน
หล้าแห่งยุค!

“ได้ข่าวว่าเจ้าจะลงมือต่อข้า ข้ารอเจ้าอยู่ที่นี้มานานมากแล้ว!”
เหมยอ้าวหนานที่ยึดครองอยู่บนที่สูงเด่นกลางนภา ถึงแม้ต้อง
เผชิญหน้ากับคู่ต่อสู้ที่มีฉายาว่าสุดยอดคนอันดับหนึ่งแห่งยุค
อย่างเย่ชินเงิน เหมยอ้าวหนานยังคงมองอย่างเย้ยหยัน กระทั่งมอง
อย่างเหยียดหยาม!

ถึงแม้ว่าทุกคนต่างรู้อยู่แล้วว่า เย่ชินเงินนั้นคือสุดยอดดาวรุ่งเป็น
หนึ่งในสองในหล้า ฉายายอดคนอันดับหนึ่ง แต่ทว่า ผู้ที่โชคดีได้

พบเห็นกับเหตุการณ์ในครั้งนี ไม่ว่าใครก็ไม่กล้าดูแคลนต่อเหมยอ้าวหนาน!

เหมยอ้าวหนานมีชาติกำเนิดมาจากตระกูลเจียนหลง ซึ่งเหมือนถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าต้องไม่ธรรมดาแน่นอน แต่นางกลับมีความหยิ่งผยองที่ผู้อื่นไม่มี ฉีกตัวเองออกจากตระกูลเจียนหลง ก้าวเดินบนวิถีที่เป็นของตนเอง ความอหังการเช่นนี้เชื่อว่าทุกคนสามารถมีเหมือนตั้งนางได้

“พวกเราพี่น้องเลือดชั้นกว่าน้ำ เจ้าสังหารน้องสามของข้า หากข้าไม่แก้แค้นนี้ละก็ เย่ซินเงินอย่างข้าจะยืนอยู่ท่ามกลางใต้หล้าได้เช่นใด...” เย่ซินเงินยังคงมีบุคลิกลักษณะอันโดดเด่น ต่อให้ต้องลงมือกับผู้อื่น แต่ยังคงไว้ซึ่งความมั่งงามสูงส่งและล้ำเลิศดั่งกษัตริย์ดุจดั่งอยู่เหนือมนุษย์ปุถุชนทั่วไปอย่างนั้น

ผู้คนจำนวนไม่น้อยต้องมองตากันและกันเมื่อได้ยินเย่ซินเงินพูดออกมาเช่นนี้ ผู้คนจำนวนมากยอมเข้าใจแล้วว่า ครานี้ระหว่างเย่ซินเงินกับเหมยอ้าวหนานนั้นหากฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดไม่ตายคงไม่ยอมเลิกรา เหมยอ้าวหนานสังหารยุวกษัตริย์ค่ายกลสวรรค์ เย่ซินเงินต้องไม่ยอมเลิกราอย่างเด็ดขาดอยู่แล้ว

“ยอมเสี่ยงอันตรายและเสียสละเพื่อพี่น้อง หากสามารถคบหาเป็นพี่น้องร่วมสาบานกับผู้กล้าเช่นเยชินเงินแล้ว นับว่าชาตินี้ไม่เสียใจอีกแล้ว” ผู้คนจำนวนไม่น้อยรู้สึกหดหู่และชื่นชมอยู่ในใจกับความมีน้ำใจอันกว้างขวางของเยชินเงิน เมื่อได้ยินเยชินเงินกล่าวว่า ต้องการแก้แค้นให้กับยุวกษัตริย์ค่ายกลสวรรค์

อย่างน้อยที่สุด ในบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ต้องรู้สึกอิจฉาอย่างยิ่ง กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว หากสามารถคบหาเป็นพี่น้องกับคนที่เปี่ยมด้วยน้ำใจ สามารถเสี่ยงอันตรายและเสียสละเพื่อพี่น้องดังเช่นเยชินเงินแล้ว นับว่ามีวาสนายิ่งนัก!

“ถูกต้อง สิบแปดยุวกษัตริย์ให้การสนับสนุนต่อพี่เย! ล้างแค้นให้กับยุวกษัตริย์ค่ายกลสวรรค์!” เสียงที่เหมือนดังเสียงฟ้าผ่าดังก้อง ขึ้นมาจากปากฟ้าในเวลานี้ เสียงดังตумตามดังก้องตามมา ธงทิวปลิวไสว เห็นเป็นม้าจำนวนสิบแปดเชือกที่วิ่งห่อเข้ามา ด้านหลังของม้าสิบแปดเชือกยังตามมาด้วยกองกำลังอาซาเหล็กเป็นหมื่นพันตามหลังกันมาเป็นขบวน ท่าทางยิ่งใหญ่มาก!

หลังจากเสียงดังตумตามกึกก้อง กองกำลังอาซาเหล็กจำนวนเป็นหมื่นพันก็ได้มาถึงอยู่ตรงหน้าของทุกคนในบัดดล

ผู้คนจำนวนเท่าไรที่ต้องรู้สึกอกสั่นขวัญหายกับกองกำลังอาซา
เหล็กขนาดใหญ่ที่วิ่งห้อมมาถึง โดยที่กองกำลังนี้เสมือนดั่งน้ำหลาก
อย่างนั้น สุดจะต้านทานได้ ยิ่งผู้นำกองกำลังอาซาเหล็กทั้งสิบแปด
กองกำลังที่เป็นชายหนุ่มทั้งสิบแปดคนด้วยแล้ว ทั้งหมดล้วน
แล้วแต่เป็นยอดฝีมือแห่งยุคทั้งสิ้น ทุกคนต่างมีพลังลมปราณที่
รุนแรง ไม่ว่าพวกเขาจะปรากฏตัว ณ ที่ใดก็ตาม ล้วนแล้วแต่เป็น
ประเภทหมางเมินต่อเหล่าผู้กล้าทั้งสิ้น

“สิบแปดยุคยุทธ์สิบแปดสำนักเจ้าลัทธิ!” หลายคนต้องรู้สึก
ตระหนกตกใจกับกองกำลังอาซาเหล่านี้ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับ
กองกำลังอาซาเหล็กที่ดั่งน้ำหลากเช่นนี้ เกรงว่าผู้คนส่วนใหญ่
เลือกที่จะยอมอ่อนข้อให้

“ที่แท้ก็หมูหมากาไก่ฝูงหนึ่งนะเนี่ย ผู้เยาว์ระดับเช่นนี้ยังบังอาจมา
เรียกร้องความสนใจต่อข้าอย่างนั้นรี” ถึงแม้ต้องเผชิญหน้ากับกอง
กำลังอาซาเหล็กที่ดั่งน้ำหลาก เหมยอ้าวหนานก็เพียงแค่เหลือบ
มองอย่างเย้ยหยันเท่านั้น ไม่ได้เห็นพวกเขาอยู่ในสายตาเลยแม้แต่น้อย

สิบแปดยุคยุทธ์ล้วนแล้วแต่เป็นชายหนุ่มผู้ปราดเปรื่อง เป็นดาว
รุ่งแห่งยุคทั้งสิ้น ถูกเหมยอ้าวหนานกล่าววิจารณ์ต่อหน้าผู้คนใต้
หล้าเช่นนี้ ถึงกับจ้องมองด้วยความโกรธ

สืบแปดยุกษัตริย์ล้วนแล้วแต่เป็นผู้สืบทอดที่มีชาติกำเนิดจาก
แคว้นเจ้าลัทธิกระทิงจากสายสำนักราชันเซียนทั้งสิ้น ในบรรดา
พวกเขาเหล่านั้นมีอยู่จำนวนไม่น้อยที่เคยไม่ยอมรับในตัวของเย
ชินเงินและได้เคยทำดาบลกับเยชินเงินมาแล้ว

ต่อมาภายหลัง พวกเขาได้พ่ายแพ้ต่อเยชินเงิน และต้องใจใน
ความเป็นผู้มีเสน่ห์สุดยอดของเยชินเงิน ทำให้พวกเขาสมัครใจที่
จะรวมก่อตั้งเป็นกองกำลังขึ้นมา และใช้ชื่อว่าสืบแปดยุกษัตริย์
พวกเขาต่างมีกองกำลังอยู่ในบังคับบัญชาจำนวนนับหมื่นนับพัน
ยินยอมเป็นกองกำลังที่คอยให้การสนับสนุนกับเยชินเงิน!

บรรดาสืบแปดยุกษัตริย์ต่างรู้สึกภูมิใจในตัวของเยชินเงิน พวกเขา
เคยประกาศว่า หากวันใดที่เยชินเงินแย่งชิงชะตาฟ้า พวกเขา
ยินดีเป็นผู้ที่คอยแผ้วถางทางให้กับเยชินเงิน ยินดีสู้รบเพื่อเยชิน
เงิน!

“เหมยอ้าวหนาน คำพูดของเจ้าโอหังมากเกินไปเสียแล้ว! เจ้าคิดว่า
เจ้านั้นไร้ผู้ต่อกร ชำนี้แหละจะสู้กับเจ้า แก้วแค้นให้กับน้องสามที่
ตายไป!” ในเวลานี้ เสียงที่ดังกังวานเสียงหนึ่งดังขึ้น คล้ายเสียง
คำรามของสิงโต สร้างความสะเทือนหวั่นไหวให้กับผู้คน

ชายหนุ่มวัยกลางคนผู้หนึ่งเห็นฟ้ามาถึง คนผู้นี้มีหัวเป็นสิงโต พลันที่ได้เห็นก็รู้ได้ทันทีว่า ต้องเป็นสิงโตตัวหนึ่งที่บรรลุมรรคผล อิกทั้งรอบๆ ตัวของเขายังมีเงาหัวสิงห์โตลอยล่องอยู่อีกแปดหัว เงา สิงโตทั้งแปดนี้เสมือนหนึ่งสามารถกลืนกินฟ้าดิน และฉีกร่างคู่ต่อสู้ ได้ทุกคน!

ชายหนุ่มวัยกลางคนผู้นี้มีความอหังการและมีประกายสายฟ้า ภายใต้อประกายสายฟ้านี้เขาก็คือจ้าวป่าตัวหนึ่ง เป็นราชันราชสีห์ที่ สามารถฉีกร่างของศัตรูทุกคนให้กระจุยตัวหนึ่ง!

“ราชันราชสีห์เก้าเศียร!” มีบางคนรู้สึกประทับใจที่ได้เห็นชาย หนุ่มวัยกลางคนผู้นี้ และกล่าวว่า “แม้แต่ราชันราชสีห์เก้าเศียรก็มา ด้วยแล้ว ล้านปีศาจราชสีห์คงอยู่ไม่ไกลจากนี้แล้ว”

ก่อนที่เยชินเงินจะเข้าสู่ยุทธภพ ได้เคยมีดาวรุ่งปีศาจคนหนึ่ง เขา เคยเกรียงไกรไปทั่วทั้งแดนสมุนไพรร่าธาตุ เรียกได้ว่ากลุ่มคนรุ่น ใหม่ในยุคนั้นไม่มีใครสามารถต่อกรกับเขาได้ เขาผู้นี้ก็คือผู้ที่ ได้รับฉายาว่าราชันราชสีห์เก้าเศียรนั่นเอง

ราชันราชสีห์เก้าเศียรมีชาติกำเนิดมาจากจักรวรรดิราชสีห์โบราณ
บรรพบุรุษของพวกเขาเคยเป็นปีศาจในยุคโบราณที่นำกลั้วตน
หนึ่ง ภายหลังได้ผูกสัมพันธ์เป็นสามภรรยา กับเทพแท้จริง จึงได้
ก่อกำเนิดจักรวรรดิราชสีห์โบราณนับแต่นั้นเป็นต้นมา

กองกำลังล้านปีศาจของจักรวรรดิราชสีห์โบราณเคยสร้างความ
เกรียงไกรไปทั่วหล้ามากระยะหนึ่ง โดยเป็นที่อกสั่นขวัญแขวนของ
แคว้นเจ้าลัทธิจำนวนนับไม่ถ้วน สำหรับกองกำลังอาชาเหล็กล้าน
ปีศาจราชสีห์กองนี้

มีผู้กล่าวขวัญกันว่า ยกเว้นสายสำนักราชันเซียนแล้ว จักรวรรดิ
ราชสีห์โบราณคือสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดที่แข็งแกร่งมากที่สุด
ของเผ่าปีศาจ!

ภายหลังเยชินเงินได้เข้าสู่ยุทธภพกลับสามารถเอาชนะราชัน
ราชสีห์เก้าเศียรได้ ทำให้ราชันราชสีห์เก้าเศียรที่ยิ่งยโสมาโดย
ตลอดถึงกับให้การยอมรับต่อเยชินเงินทั้งกายและใจ และยินดีเป็น
พี่น้องร่วมสาบานกับเยชินเงิน!

“อาศัยเจ้านะรี?” เหมยอ้าวหนานที่นั่งสูงเด่นอยู่บนฟ้า เพียงมองดู
ราชันราชสีห์เก้าเศียรที่หนึ่ง แล้วกล่าวว่า “เก้าหัว อาศัยฝีมือตั้ง

แมวสามขาของเจ้านั้นไม่คู่ควรจะกล่าวถึง ไซว่าข้าดูแคลนเจ้า เจ้ากำลังจะหาเรื่องให้ได้ฮาย! ถ้าไม่ไซเยชินเงินเข้ามาสู้กับข้าสักตั้ง ก็เป็นเจ้ากับบรรดาหมูหมากาไก่อะไรสิบแปดยุกษัตริย์นั้นเข้ามาพร้อมๆ กันเลยก็แล้วกัน ไซให้ข้าจัดการกับพวกเจ้าแล้วค่อยสู้กับเยชินเงินก็ได้! "

คำพูดของเหมยอ้าวหนานทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องรู้สึกใจหายใจคว่า มันช่างเป็นความอหังการเสียเหลือเกิน พลันปริปากก็ทำสู้กับราชันราชสีห์เก้าเศียรและสิบแปดยุกษัตริย์เพียงลำพังคนเดียว ในบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่เกรงว่าคงมีแต่เหมยอ้าวหนานเท่านั้นที่พาลได้ถึงเพียงนี้แล้ว

ได้มีระดับผู้อาวุโสกล่าวออกมาจากใจว่า "หากมีบุตรควรให้ได้ฮายอย่างเยชินเงิน หากมีบุตรควรเป็นแบบเหมยอ้าวหนาน แม้กายจะเป็นหญิง แต่ไม่เคยอ่อนข้อให้กับบุรุษเลย! "

"เหมยอ้าวหนาน หากเจ้าต้องการตะลุมบอน กองกำลังล้านปีศาจของจักรวรรดิราชสีห์โบราณของข้าพร้อมสนองทุกเมื่อ! " ในครานั้น ราชันราชสีห์เก้าเศียรก็นับเป็นดาวรุ่งที่มีชื่อเสียงโด่งดัง เพียงคำพูดคำเดียวของเหมยอ้าวหนานยอมไม่อาจสร้างความเกรงกลัวให้กับเขาอยู่แล้ว

เหมยอ้าวหนานลุกขึ้นยืน เอามือไพล่หลัง ท่าที่เหมือนกษัตริย์ที่
ตรวจราชการใต้หล้า ก็มองดูราชาราชสีห์เก้าเศียรแวนหนึ่ง ยิ้ม
เย้ยหยันว่า “เก้าหัว เจ้าอย่าได้ทำอวดเบ่งลั่นปีศาจราชสีห์ของ
เจ้าที่นี่เลย! คำขู่แบบนี้ในสายตาของข้าแล้วไม่เท่าเซ็นต์เดียว! เจ้า
เข้าใจว่าลั่นปีศาจราชสีห์ของจักรวรรดิราชสีห์โบราณของเจ้า
สามารถข่มขวัญผู้อื่นได้จริงรึ? จะว่าไปแล้ว เจกเช่นระดับอย่าง
แคว้นโอสถต่างๆ เหล่านั้นไม่หวนกลับคืนสู่ยุทธภพ มิฉะนั้นล่ะก็
แค่ชื่อเสียงจอมปลอมเท่านั้นมันไม่ติดอันดับอะไรอยู่แล้ว อาศัยเพียง
อ่องเทพสามถึงห้าคนจะลุยเข้าไปยังจักรวรรดิราชสีห์โบราณของ
เจ้ามันง่ายเสียยิ่งกว่าปอกกล้วยเข้าปากเสียอีก!”

“ดี เหมยอ้าวหนาน จักรวรรดิราชสีห์โบราณของข้าขอท้าดวลกับ
เจ้า!” ราชันราชสีห์เก้าเศียรก็ยิ้มเยาะที่หนึ่ง และส่งสารทำรบต่อ
เหมยอ้าวหนาน!

“ได้เลย เจ้าเข้ามาพร้อมๆ กันกับสิบแปดยุคกษัตริย์ก็แล้วกัน ข้าจะ
ได้ให้เจ้าได้สมหวัง ไว้ให้เข้าสังหารพวกเจ้าเสียก่อนแล้วค่อย
ทำลายจักรวรรดิราชสีห์โบราณของเจ้า!” เหมยอ้าวหนานกล่าว
เยาะเย้ยออกมา

“ข่มเหงกันเกินไปแล้ว พี่น้องทั้งหลาย ลุย!” เหล่าสืบแปดยุคกษัตริย์สุดท้ายที่อดกลั้นต่อไปได้อีก เมื่อถูกเหมยอ้าวหนานดูแคลนถึงเพียงนี้ พวกเขาล้วนแล้วแต่เป็นผู้สืบทอดของแคว้นเจ้าลัทธิหรือไม่ก็สายสำนักราชันเซียนทั้งสิ้น พวกเขาก็คือดาวรุ่งที่มีชื่อเสียงโด่งดังในยุคนี้เช่นกัน แม้จะเทียบไม่ได้กับเยชินเฉิน แต่ก็เป็นที่เลื่องลือไต่หล้าเช่นกัน!

มาวันนี้ เหมยอ้าวหนานไม่เห็นพวกเขาอยู่ในสายตาเอาเสียเลยแล้วจะไม่ให้พวกเขาต้องรู้สึกคลั่งไถ่อย่างไร

เสียงคำรามอย่างบ้าคลั่ง สืบแปดยุคกษัตริย์บุกเข้าสังหารเหมยอ้าวหนานในทันใด การลงมือพร้อมกันที่เดียวของสืบแปดยุคกษัตริย์ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นชายหนุ่มผู้ปราดเปรื่องทั้งสิ้น ย่อมสามารถรับรู้ได้ว่าจะมีพลังเช่นใด ทวนยาวที่ฟุ้งหะลุอากาศ ดาบเทวะที่ฉีกนภาเจดีย์วิเศษ...

ด้วยพลังเช่นนี้ ได้ทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องสิ้นเทิ้ม ช่างเป็นเรื่องที่สุดยอดเพียงใดกับการที่เยชินเฉินได้รับการยินดียอมรับใช้ด้วยความเต็มใจจากกองกำลังที่แข็งแกร่งเช่นนี้

“เจ้ามดปลวกฝูงหนึ่งที่ไม่รู้จักประมาณตนเท่านั้นเอง” แต่ทว่า
เหมยอ้าวหนานกลับดูแคลนกับสิบแปดยูกษัตริย์ที่รวมกันบุกเข้า
มา พลันที่กล่าวขาดคำ มือซ้ายถือโล่อันหนึ่ง

“ตูม” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว โล่ในมือที่เข้าปะทะ พลังสามารถสยบ
เทพमार เหล่าชั้นฟ้าพังทลาย ดวงดาราอับแสง

เหมยอ้าวหนานอาศัยท่วงท่าที่สุดยอดบดขยี้ลงไป เห็นอาวุธและ
ของวิเศษต่างๆ ปลิวกระจัดกระจาย สิบแปดยูกษัตริย์พลันถูก
กระแทกจนร่างปลิวออกไป บางคนกระอักเลือดออกมาอย่างแรง
บางคนกระตุกแตกหัก เสียงกระตุกแตกหักดัง “คร้าก” ได้ยินกัน
อย่างชัดเจน

อหังการไร้เทียมทาน เหมยอ้าวหนานแค้ใจมตีด้วยท่าที่สบายๆ ก็
สามารถเอาชนะสิบแปดยูกษัตริย์ได้อย่างง่ายดาย ทำให้ทุกคน
ต้องรู้สึกใจหายใจคว่ำขึ้นมา นี่มันช่างอหังการไปแล้วกรรมัง!

“อย่าได้ทำร้ายผู้คน!” ราชันราชสีห์เก้าเศียรส่งเสียงฮือออกมา
อย่างน่าเกรงขาม เงาของหัวราชสีห์แปดหัวที่ปรากฏอยู่รอบตัว
พลันส่งเสียงคำรามออกมา และอ้าปากกับใส่เหมยอ้าวหนาน
พร้อมๆ กัน

“ของเด็กเล่นเท่านั้นเอง!” ต่อให้ต้องเผชิญหน้ากับราชันราชสีห์
เก้าเศียรหมยอ้าวหนานก็ยังคงดูแคลนเขาอยู่ดี “แครงค์” กระบี่เท
วะที่นางสะพายไว้ด้านหลังออกจากฝัก

Novel-Lucky

ตอนที่ 863 ความหึงผยองของเหมยอ้าวหนาน

<https://novel-lucky.com>

กระบี่เหวะออกจากฝัก ประกายกระบี่สาดส่องไปทั่ว ยามกระบี่ฟาด ฟันออกไป ศีรษะหลุดลอย หนึ่งกระบี่ที่ฟันฉับลงไป บังเกิด บาดแผลบนปากฟ้ามิจางหาย ภายใต้กระบี่เดียว ผู้คนจำนวน เท่าไรที่ต้องอกสั่นขวัญหาย กระบี่เดียวที่สุดยอดในหล้า เรียกได้ว่า ไร้ซึ่งผู้ต่อกร

หัวราชสีห์แปดหัวกระเด็นภายใต้หนึ่งกระบี่ที่ฟาดฟันลงมา ถึงแม้วามันไม่ใช่เป็นหัวราชสีห์แท้จริง เป็นเพียงเงาเท่านั้นก็ตาม แต่ทว่า ยามที่หัวสิงโตถูกฟันจนหลุดกระเด็นไปนั้น ตัวของราชัน ราชสีห์เก้าเศียรกลับต้องตั้งตั้งตั้งเซถอยหลังติดต่อกันหลายก้าว

หนึ่งโล่ที่ปะทะโจมตีไม่มีผู้ใดต้านทานได้ หนึ่งกระบี่ที่ฟาดฟัน ออกไป ยิ่งไร้ซึ่งผู้ต่อกร สีหน้าของทุกคนที่ได้เห็นภาพนี้แล้วล้วน ต้องแปรเปลี่ยนไป ความกล้าแข็งของเหมยอ้าวหนานอยู่เหนือเกิน กว่าที่พวกเขาคาดคิดไปไกลมาก

ทุกคนต่างก็รู้ว่า ชื่อชั้นของเหมยอ้าวหนานนั้นตามจี๊ดติดเยชิน ฉะนั้น แต่ทว่า ไม่มีใครเคยคิดว่า เหมยอ้าวหนานทรงพลังถึงขั้น

สังหารระดับปราชญ์ได้แล้วหรือนี่? ครั้นเห็นเหมยอ้าวหนานลงมือ
ได้ทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องหนาวสั่นภายในใจขึ้นมา

หากยอดฝีมือระดับจอมกษัตราที่ไม่ได้มีอาวุธราชันในมือ แล้ว
หาญกล้าเป็นศัตรูกับเหมยอ้าวหนานล่ะก็ เท่ากับเป็นการรณหาที่
ตายชัดๆ!

“พวกเรามีแต่ชื่อเสียงลอมปลอมทั้งนั้น บังอาจหาญกล้ามาแย่งชิง
อำนาจกับข้า” เหมยอ้าวหนานมองดูบรรดาสิบแปดยุคกษัตริย์และ
ราชาราชสีห์เก้าเศียรอย่างดูแคลน จากนั้นกล่าวเยาะเย้ยต่อเย่ซิ
เฉินว่า “เย่ซินเฉิน ดูไปแล้วมาตรฐานฝีมือของเจ้าก็งั้นๆ ขนาด
พวกเรามีแต่ชื่อเสียงลอมปลอมก็เป็นชนพลของเจ้าเพื่อแย่งชิง
แผ่นดินได้ อาศัยมาตรฐานเพียงแค่นี้ล่ะหรือ? ก็คิดจะแย่งชิงชะตา
ฟ้าอย่างนั้นหรือ? ออกจะกบในกะลามากเกินไปล่ะมั้ง หรือเจ้าคิด
ว่าบรรดาดาวรุ่งใต้หล้าล้วนแล้วแต่เป็นพวก โง่งงอย่างนั้นหรือ? ”

ถึงแม้จะเป็นเพียงผู้หญิงคนหนึ่งเท่านั้น แต่เหมยอ้าวหนานกลับ
เปี่ยมด้วยความอหังการ คำพูดที่ขสและเหยียดหยามทำให้ผู้คน
ต้องอึ้ง แต่ทว่า ไม่มีใครปฏิเสธได้ว่าเหมยอ้าวหนานมีดีพอที่จะทำ
เช่นนั้นได้

“พอแล้ว สหายเหมย” เวลานี้ เยชินเงินเห็นฟ้าขึ้นมาถึง เขายังคง แลดูสง่าผ่าเผย และมีจิตใจที่ซื่อตรงและยิ่งใหญ่ ดุจดั่งหลุดพ้นจาก สามโลก ยามที่เขาเห็นฟ้าขึ้นมานั้น ท้าทุกสารทิศต้องหวั่นไหว เพราะเขา สุริยันจันทราและดวงดาราหมุนรอบตัวของเขา!

ในเวลานี้ สิบแปดยูกษัตริย์ทั้งอับอายทั้งโกรธเคือง แม้ว่าพวกเขา จะได้กลับเข้าไปอยู่ในกองกำลังเป็นหมื่นเป็นพันของตนเรียบร้อย แล้วก็ตาม พวกเขาต้องจ้องมองเหมยอ้าวหนานอย่างโกรธเคือง กระทั่งต้องขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว แค่นี้หาก ไม่ชำระจะไม่ขออยู่เป็นคน!

เยชินเงินที่เห็นฟ้าขึ้นไปยืนอยู่ในระนาบเดียวกันกับเหมยอ้าว หนาน เอ่ยขึ้นอย่างเชื่องช้าว่า “บรรดาयูกษัตริย์ล้วนแล้วแต่เป็น สหายที่สนิทของข้า สามารถร่วมเป็นร่วมตายกับพวกเขาถือเป็น ความภาคภูมิใจเป็นเกียรติของข้า สามารถรู้จักพวกเขานับว่าเป็น วาสนาชั่วชีวิตของข้า การที่สหายเหมยสร้างความอับยศอดสูต่อ พวกเขา ก็เท่ากับสร้างความอับยศอดสูต่อข้า...”

ถ้าหากสิบแปดยูกษัตริย์ที่กำลังโกรธแค้นด้วยความอับอายได้ยิน คำพูดของเยชินเงินในเวลานี้ละก็ จะต้องรู้สึกตื่นตันในใจอย่าง แน่นนอน กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว การที่เยชินเงินปกป้องพวกเขา ถึงเพียงนี้ นับเป็นเกียรติของพวกเขา!

“คำพูดที่ไร้สาระเช่นนี้ไม่น่าฟังเลยสักนิด...” เหมยอ้าวหนานกล่าว ตัดบทเยชินเงินที่ปลุกเร้าอารมณ์ของเยชินเงิน มองหน้าเยชินเงินอย่างดูแคลน ขณะที่สิบแปดยวุกษัตริย์ยิ่งจ้องมองเหมยอ้าวหนานด้วยความโกรธแค้น เพราะเหมยอ้าวหนานไม่เพียงทำให้พวกเขาต้องขายหน้าแล้ว ยังทำให้เยชินเงินที่พวกเขานับถือต้องเสียเกียรติอีกด้วย

เหมยอ้าวหนานที่เปี่ยมด้วยความอหังการ นางจ้องมองเยชินเงินอย่างเหยียดหยัน กล่าวว่า “เยชินเงิน เจ้าที่ขึ้นชื่อว่าเป็นศิลาศักดิ์สิทธิ์ในฐานะเป็นศิลาประจำแคว้น ได้รับการบ่มฝึกและฟังเทศนาธรรมจากบรรดาปราชญ์มาหลายยุคหลายสมัย ท้ายสุดแล้วก็เป็นที่พึ่งจ่าพวกท้าวเถาเท่านั้นเอง ฮ่า ฮ่า เจ้าฉายาว่ายอดคนอันดับหนึ่งในหล้า มันก็แค่อาศัยวิธีการสกปรกไปซื้อใจผู้คนเท่านั้นเอง...”

“...สัจธรรมไร้ผู้ต่อกร มีเพียงการกวาดล้างไปทั่ว สู้บิตาไปทุกสารทิศ ไม่เกรงกลัวต่อคำว่าฟ่ายแพ้ว นี่แหละคือธาตุแท้ของการแย่งชิงชะตาฟ้า! เยชินเงิน ไซ้ว่าข้านะดูแคลนเจ้า แต่เป็นเพราะเจ้านั้นไม่มีคุณสมบัติพอที่จะมาแย่งชิงชะตาฟ้ากับข้า! เป็นเพียงคนถ่อยที่เอาแต่ปลุกเร้าซื้อใจผู้คนเท่านั้น หากแม้คนเช่นนี้ยังสามารถเป็นราชันเซียนได้ ตำแหน่งราชันเซียนช่างไร้ค่าเสียจริง!”

คำพูดของเหมยอ้าวหนานโหดร้ายและอหังการมาก ทำให้ผู้ที่ได้
ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้วต้องอิงไปตามๆ กัน มันช่างยโสเหลือเกิน

ขณะที่สิบแปดยวุกษัตริย์ต้องจ้องมองเหมยอ้าวหนานด้วยความ
โกรธ การที่เหมยอ้าวหนานเหยียดหยามมิตรภาพระหว่างพวกเขา
กับเยชินเงิน ได้ทำให้ยวุกษัตริย์บางคนถึงกับกล่าวอย่างจริงจัง
ออกมาว่า "ถูย อาศัยเพียงเจ้านะหรือ ก็คิดจะมาสร้างความ
แตกแยกในมิตรภาพที่มั่นคงระหว่างพวกเรากับพี่เยอย่างนั้นหรือ!
"

ขณะที่เหมยอ้าวหนานไม่ให้ความสนใจต่อยวุกษัตริย์ผู้นี้เลย ใน
สายตาของนาง สิบแปดยวุกษัตริย์นั้นดำรงอยู่คนละชั้นคนละ
สถานะกับนางอยู่แล้ว

เยชินเงินไม่แสดงอาการโกรธออกมา เขาสายหน้าแล้วกล่าวว่า
"สหายเหมย คำพูดนี้มันออกจะรุนแรงเกินกว่าเหตุแล้วละ คนเรา
อยู่ในโลกนี้สามารถคบหามิตรสหายทั่วหล้า ได้เสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย
กับมิตรสหาย เพื่อมิตรสหายแล้ว ยอมเสี่ยงอันตรายและเสียสละ
เพื่อสหาย ไม่ว่าจะได้เป็นราชันเซียนหรือไม่ ไม่ว่าจะอนาคตจะประสบ
ความสำเร็จเช่นใด ข้าบอกได้เพียงว่า สามารถคบหามิตรสหายทั่ว

หล้า สามารถคบกับเหล่าพี่น้องทั้งหลาย ชาตินี้ข้าก็ไม่เสียดายอีกแล้ว”

ต่อให้ต้องผลญกับคำพูดที่รุนแรงสุดขั้วของเหมยอ้าวหนาน เย่ซินเฉินยังคงมีท่าทีที่ดูสูงส่งอารมณ์ดี บุคลิกลักษณะเช่นนี้ของเขา น่าใจและความใจกว้างของเขาเช่นนี้ ย่อมง่ายที่จะทำให้ผู้คนต้องนับถือเขาทั้งกายและใจ

คำพูดของเย่ซินเฉินได้สร้างความซาบซึ้งใจให้กับสิบแปดยุคกษัตริย์ นับเป็นเกียรติอันสูงสุดในชีวิตของพวกเขาที่มีโอกาสได้รู้จักกับเย่ซินเฉิน ไม่ว่าจะเป็สถานการณ์ใดก็ตาม เย่ซินเฉินก็พร้อมที่จะยอมเสี่ยงอันตรายและเสียสละเพื่อพวกเขา สำหรับพี่น้องและสหายเช่นนี้ พวกเขายินดีบุกน้ำลุยไฟให้กับเขา!

“ไม่ต้องกล่าวคำไร้สาระให้มากความ ลงมือสู้กันเถอะ ” เหมยอ้าวหนานยืนด้วยท่าทีที่หยิ่งผยอง สะพายกระบี่ทवेशเอาไว้ด้านหลัง ในมือถือโล่วิเศษ เวลานี้นาทีนี้ นางมีลักษณะท่าทางที่ฮึกเหิมและสดชื่นเปล่งปลั่ง พลังยิ่งใหญ่อหุยมฟ้า

ในนาทีนี้ เหมยอ้าวหนานได้สร้างภาพลวงตาให้กับผู้คน นางประดุดั่งเป็นจักรพรรดิที่เฝ้ารักษาแคว้นสวรรค์ ในมือถือกระบี่

สามารถสังหารกองทัพนับล้าน โលวิเศษในมือสามารถต้านได้เป็นนิน
รันดร์กับกองกำลังอาซาเหล็ก

นี่แหละคือหมยอ้าวหนานนางละ ยโสและอหังการเสมอ ด้วยใจ
มุ่งมั่นที่จะครอบครองชะตาฟ้า ยามที่นางยืนอยู่บนท้องฟ้า นั้น จะมี
ใครบ้างที่จดจำได้ว่านางคือสตรีเพศคนหนึ่งเท่านั้น มีใครบ้างที่
รับรู้ถึงความงดงามที่เป็นหนึ่งไม่มีสองของนางกันแล้ว? ภาพที่ทุก
คนเห็นคือจักรพรรดิที่เปี่ยมไปด้วยความอหังการ!

“ดี จันทน์ข้าขอทดสอบสุดยอดเคล็ดวิชาที่เป็นหนึ่งไม่มีสองของสหาย
หมยก็แล้วกัน” ในขณะนี้ เยชินเงินเบิกตาทั้งสองล้องมองไป ยาม
ที่เขาเบิกตาทั้งสองข้างนั้น ดุจดั่งเป็นวันที่ฟ้าดินสว่างเจิดจ้ายิ่งนัก
คู่ดวงตาของเขาแสบตายิ่งกว่าดวงตะวันเสียอีก ทำให้ฟ้าดินต้อง
สลดจนหน้าถอดสีเพราะเขา

เวลานี้ เสียงเทศนาธรรมของเหล่าปราชญ์และเทวดาตั้งขึ้น บังเกิด
ภาพปรากฏการณ์ประหลาดมากมายไหลขึ้นมาจากด้านหลัง
ของเยชินเงิน มีการเทศนาธรรมของจักรพรรดิเทพ มีองค์เซียนลุ่ม
ศิระและจับม้วนขึ้นไป อำนาจพรให้มีความเป็นอมตะ มีเหล่า
เวไนยสัตว์ที่ก้มลงกราบแทบเท้า มีปราชญ์คอยให้ความคุ้มครอง...

ทุกๆ ปราบฏการณั้ลั้วนหอบเอาพลังทุกยุคทุกสมัยมาด้วย ดุจดัง
ทุกปราบฏการณั้ก็คือหนึ่งโลกธาตุ ซึ่งในนั้นได้มีการเปล่งออกมา
ด้วยกลืนอายของจักรพรรดิเทพ อำนาจของเซียน พลังของ
ปราชญ์...ลั้วนแล้วแต่สร้างความสะดวกนห้วนไหวไปทั่วทุกสารทิศ
และสยบฟ้าดินเอาไว้

ครั้นผู้คนจำนวนมากที่ได้มองเห็นปราบฏการณั้ประหลาดต่างๆ
มากมาย ต่างรู้สึกได้ถึงซาหังสองข้างที่สั่นเทาไม่หยุด นาที่นี้ เย่ชิน
เงินเสมือนหนึ่งได้กลับกลายเป็นศูนย์กลางของโลกธาตุไปแล้ว
นับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา บรรดาปราชญ์ทั้งหลายลั้วนห้อมล้อมอยู่
ข้างกายของเขา ทุกชาติภพที่ผ่านมา เหล่าเวไนยสัตว์ต่างๆก็ก้มลง
กราบแทบเท้าของเขาเสมอมา

ซาเป็นพลังที่น่าเกรงกลัวอะไรอย่างนั้น ซาเป็นการคุ้มกันที่น่า
กลัวเพียงใด เป็นการปกป้องรักษาที่ทำให้ผู้คนต้องอกสั่นขวัญหาย

“ศิลาประจำแคว้นของแคว้นยอดภูผาศิลานะเนี่ย ได้ผ่านการปก
ปกป้องรักษาโดยระดับปราชญ์ที่ไรซึ่งผู้ต่อกรในหล้าไม่รู้จำนวนเท่าไร
ผ่านการบ่มฝึกด้านธรรมะจากจักรพรรดิเทพมาเท่าไร แล้วยัง
ได้รับการกราบแทบเท้าของเวไนยสัตว์มาจำนวนเท่าไร!”

แม้กระทั่งระดับบรรพบุรุษสำนักเจ้าลัทธิยังคงต้องรู้สึกสั่นเทาในใจ
เมื่อได้เห็นปราบฏการณั้ที่ไรซึ่งผู้ต่อกรของเย่ชินเงินเหล่านั้น

เย่ซินเงินไม่ต้องลงมือด้วยตนเองเลยนะ ด้วยปรากฏการณ์
ประหลาดของเขาเหล่านี้เพียงพอที่จะสังหารศัตรูที่มีฝีมือแก่กล้า
เป็นจำนวนนับไม่ถ้วน การขยับตัวของเขาทุกครั้ง ทุกๆ
ปรากฏการณ์ประหลาดล้วนแล้วแต่สามารถบดขยี้ระดับปราชญ์ได้

แม้กระทั่งผู้ที่เคยเป็นศัตรูกับเย่ซินเงินเมื่อได้เห็นปรากฏการณ์
ประหลาดของเย่ซินเงินแล้ว ต่างรู้สึกตัวสั่นระริก การมี
ปรากฏการณ์ประหลาดเช่นนี้ในครอบครอง เท่ากับเป็นการลิขิต
เอาไว้แล้วว่า เย่ซินเงินต้องไร้ผู้ต่อกรในยุคนี

เย่ซินเงินนั้นถือกำเนิดมาจากศิลาประจำแคว้นของแคว้นยอดภูผา
ศิลา ตลอดทุกยุคสมัยที่ผ่านมา ได้ผ่านการทดสอบจากระดับ
ปราชญ์กระทั่งจักรพรรดิเทพที่มีความปราดเปรื่องที่สุดของแคว้น
ยอดภูผาศิลา เขาได้รับการกราบไหว้จากประชาชนของแคว้นยอด
ภูผาศิลา มาทุกยุคทุกสมัย ตลอดทุกยุคสมัยที่ผ่านมา เขาได้รับ
การบ่มฝึกโดยพลังมปราณจากประชาชนทั่วทั้งแคว้นของแคว้น
ยอดภูผาศิลา

ในที่สุด สวรรค์เบื้องบนได้รับรู้ถึงสิ่งนี้ จึงทำให้ศิลาประจำแคว้นขึ้น
นี้บังเกิดชีวิตขึ้นมา และทำให้ดาวรุ่งที่ปราดเปรี๊องอันน่าทึ่งของ
ผู้คนได้ถือกำเนิดขึ้นมา

ทุกๆ ปราภฏการณ์ประหลาดที่ปรากฏขึ้นด้านหลังของเยชินเงิน
นั้น แทนการทำการปกป้องรักษาจากระดับปราชญ์ หรืออองเทพแต่
ละคนที่มีต่อตัวของเขา เท่ากับว่าสิ่งนี้ก็คือสุดยอดพลังที่ไร้เทียม
ทานของปราชญ์ หรือจักรพรรดิเทพ ย่อมสามารถรับรู้ได้ถึงความ
น่ากลัวของปราภฏการณ์ประหลาดเหล่านี้

ตลอดเวลาที่ผ่านมา มีผู้คนจำนวนมากที่ไปทำสัญญากับเยชินเงิน อยา
ว่าแต่ดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่เลย กระทั่งระดับปราชญ์ที่เป็นระดับผู้
อาวุโสก็เอาชนะเยชินเงินไม่ได้ ขอเพียงเขาสำแดงปราภฏการณ์
ประหลาดออกมาก็สามารถบดขยี้คู่ต่อสู้ลงได้

“การปกป้องจากเหล่าปราชญ์รุ่นใหม่” แต่ทว่า เมื่อต้องเผชิญหน้า
กับท่วงท่าที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกร เหมยอ้าวหนายเพียงหัวเราะเยาะที่หนึ่ง
กล่าวอย่างดูแคลนและอหังการว่า “อาศัยอำนาจของชนรุ่นก่อน
มันก็แค่นี้เองแหละ!” ขาดคำ ปราภฏเสียงดัง “ตูม” นางได้เปิด
ลัคนาออกมาที่ลัคนา

“สิบเอ็ดลัคนา! ” เมื่อแต่ละลัคนาของหมอย้าวหนานปรากฏอยู่เหนือศีรษะ มีคนต้องร้องเสียงหลงออกมา สร้างความหวั่นเกรงจนหน้าถอดสี

เมื่อแต่ละลัคนาของหมอย้าวหนานเรียงเป็นขบวนอยู่เหนือศีรษะของนาง นางก็คล้ายตั้งเป็นจักรพรรดิของแคว้นสวรรค์ที่ก้มมองดูเหล่าไวโนยส์ตว์ หมางเมินต่อทุกสารทิศ!

“เก้าลัคนาเป็นที่ยกย่อง สิบนั้นบริบูรณ์ไร้ขอบเขต สิบเอ็ดสุดมหัศจรรย์ตลอดกาล! ” เมื่อได้เห็นหมอย้าวหนานที่มีสิบเอ็ดลัคนา กระทั่งรุ่นอาวุโสยังต้องตื่นเต้นจนเพิ่มพ้อออกมาว่า “นับแต่อดีตที่ผ่านมา ผู้ที่สามารถสำเร็จถึงสิบเอ็ดลัคนานั้นมีเพียงสามถึงห้าคนเท่านั้นเอง! ”

นับเนื่องแต่อดีตที่ผ่านมา ต้องยอมรับว่า เป็นความจริงที่ผู้สำเร็จถึงขั้นสิบเอ็ดลัคนานั้นมีน้อยคนนัก ที่ถูกจดบันทึกเอาไว้ที่นั่นเรียกได้ว่านับนิ้วได้ บางคนบอกว่านับแต่อดีตมีเพียงสามคนเท่านั้นที่มีสิบเอ็ดลัคนาไว้ในครอบครอง แต่ก็มีคนบอกว่ามีจำนวนห้าคนที่มิสิบเอ็ดลัคนา

ไม่ว่าจะเป็นสามหรือห้าคนก็ตาม ตัวเลขเหล่านี้ล้วนไม่ถูกต้อง
บอกได้แต่เพียงว่า ผู้ที่สามารถสำเร็จได้ถึงสิบเอ็ดลัคนานับแต่อดีต
มามีจำนวนน้อยมากจริงๆ!

“การมีสิบเอ็ดลัคนาในครอบครอง คิดจะไม่รอดดีก็คงยากล่ะนะ!”
แม้จะมีผู้ที่ไม่พอใจในตัวของเหมยอ้าวหนานก็ตามที เวลานี้พวกเขา
ล้วนหมดอารมณ์กันโดยสิ้นเชิง สิบเอ็ดลัคนาได้ทำให้ดาวรุ่ง
ทั้งหมดต้องสลัดจนหน้าถอดสี เกรงว่าแม้แต่เยชินเงินก็ไม่มีสิบเอ็ด
ลัคนาในครอบครอง

“ยอดเยี่ยมมาก ข้าควรนึกได้ตั้งนานแล้วละ” เมื่อต้องเผชิญหน้า
กับสิบเอ็ดลัคนาของเหมยอ้าวหนาน แม้แต่เยชินเงินยังต้องชม
เปาะและอุทานด้วยความตื่นตะลึง ท่าทีของเขาพุ่งตรงไปข้างหน้า
ย่อมไม่ต้องสงสัย เหมยอ้าวหนานก็คือคู่แข่งที่น่ากลัวของเขาอย่าง
แน่นอน

“ลงมือเถอะ” เหมยอ้าวหนานเห็นรอยตัวขึ้นไป แล้วโจมตีใส่เยชิน
เงินอย่างรุนแรง

เยชินเงินคว้ามือข้างหนึ่ง ปราบฏการณ์ประหลาดทางด้านหลัง
ของเขาพลันส่งประกายเจิดจ้า เสมือนว่ามีมือข้างหนึ่งของอ่องเทพ
ที่ยื่นออกไปสยบเหมยอ้าวหนาน

แต่ทว่า เหมยอ้าวหนานกลับไม่ให้ความสนใจแม้แต่น้อย โลวิเศษที่
อยู่ในมือสำแดงการโจมตีออกไป “ตูม” เสียงดังสนั่นดังขึ้น ภายใต้
สปีดเด้ลัคนาที่หอบเอาอำนาจที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกร โลวิเศษเปล่งประกาย
ที่เจิดจ้าออกมา ถึงกับสามารถทำให้มือของอ่องเทพข้างนั้นต้องล่า
ถอยกลับไป เรียกได้ว่าอหังการสุดๆ!

“สหายเหมย อย่าทำให้ผู้บริสุทธิ์ต้องเดือดร้อน และทำร้ายผู้ไม่มี
ความผิด ไปสู่กันนอกโลกเถอะ!” เยชินเงินหันหลังจากไปทันที
พริบตาเดียวก็ก้าวพ้นแผ่นฟ้า ออกนอกโลกไป

แม้จะอยู่ระหว่างการศึกที่ยิ่งใหญ่ เยชินเงินยังคงรักษาเอาไว้ซึ่ง
บุคลิกลักษณะอันโดดเด่นน่าหลงใหลต่อผู้คน ไม่อาจกล่าวได้ว่า
เยชินเงินนั้นมีเสน่ห์ที่สามารถทำให้ผู้คนต้องหลงใหลอยู่ใน
กรอบครองโดยแท้จริง

นอกโลกก็นอกโลก มีฝีมืออะไรก็สำแดงออกมาให้หมด” เหมยอ้าว
หนานที่มีท่าทีหยิ่งยโส ก้าวออกจากบริเวณอาณาจักรราชัน
จับพลันก็ก้าวสู่นอกโลก พุ่งเป้าสังหารยังเย่ชินเงิน

ชั่วเพียงพริบตาเดียว พวกเขาทั้งสองสู้กันพลันเหาะเหินไปพลาจ
และหายตัวไปจากสายตาในที่สุด !

Novel-Lucky

ตอนที่ 864 หนุมรูงามที่เ็นดั่งน้ำแข็ง

<https://novel-lucky.com>

มองดูเยชินเงินและเหมยอ้าวหนานที่หายไปนอกโลก ผ่านไปชั่วครู่ ใหญ่กว่าผู้คนส่วนหนึ่งจะได้สติกลับคืนมา ระดับผู้ยิ่งใหญ่บางคน ถึงกับอดทนต่อไปไม่ไหว ยอมละทิ้งกับการเข้าไปในแดนอสูรปีอาณ ทยานตัวตามขึ้นไปบนอวกาศ

กล่าวสำหรับยอดฝีมือโดยแท้จริงแล้ว หากพวกเขาสามารถเห็น การสู้รบกับตาตนเองระหว่างเยชินเงินกับเหมยอ้าวหนาน ที่เป็น สุดยอดदारรุ่งแห่งยุคแล้ว นับว่ามีประโยชน์ต่อพวกเขาอย่างยิ่ง เนื่องจากการสู้รบระหว่างสุดยอดदारรุ่งในหล้ามักจะทำให้มี ประกายที่แวบเข้ามาทำให้รู้แจ้ง และการรู้แจ้งนี้ก็จะนำไปสู่การ บรรลุถึงเคล็ดวิชาของตน ทำให้สามารถทะลวงอุปสรรคที่กั้นขวาง แล้วก้าวสู่ระดับที่สูงขึ้นต่อไป

เยชินเงินและเหมยอ้าวหนานต่างต่อสู้กันถึงอวกาศ ตามติดไปด้วย ราชันราชสีห์เก้าเศียร เหลือเพียงสิบแปดยุคษัตริย์เอาไว้เท่านั้น

เวลานี้ สิบแปดยุคษัตริย์มองตากันและกัน หนึ่งในยุคษัตริย์กล่าว ด้วยเสียงเข้มว่า "พวกเราต้องขีดใช้ด้วยชีวิต เหล่าปีศาจของ อาณาจักรราชันสังหารพี่น้องและสหายของสำนักค่ายกลสวรรค์ไป

เป็นจำนวนมาก เหล่าปีศาจของอาณาจักรราชันต้องชดใช้ด้วยชีวิต! ”

“ถูกต้อง นี่เลือดต้องชดใช้ด้วยเลือด เหล่าปีศาจของอาณาจักรราชันต้องชดใช้ชีวิตให้กับสำนักค่ายกลสวรรค์! ” ยุกษัตริย์อีกผู้หนึ่งก็ตวาดเสียงเข้มออกมา

“ฆ่ามัน แก้วแค้นให้กับสำนักค่ายกลสวรรค์! ” จากนั้น ปราบกษัตริย์ยุกษัตริย์ผู้หนึ่งวิ่งนำหน้าพาบรรดายอดฝีมือของสำนักบุกเข้าหาอาณาจักรราชัน

“ฆ่า แก้วแค้นให้กับสำนักค่ายกลสวรรค์” สิบแปดยุกษัตริย์ต่างทยอยกันนำกองกำลังนับพันนับหมื่นบุกเข้าหาอาณาจักรราชัน ในเวลานี้ กองกำลังนับพันนับหมื่นก็เหมือนดั่งน้ำหลากที่ไหลป่าเข้าไปภายในอาณาจักรราชันอย่างนั้น

เสียงดังตุมตามดังก้องไปทั่วทั้งฟ้าดิน เห็นเป็นของวิเศษและอาวุธต่างๆ ที่พุ่งเข้าไปยังอาณาจักรราชัน พลังอำนาจนั้นน่ากลัวและดุเดือดเป็นอย่างยิ่ง การลงมือของสิบแปดยุกษัตริย์และกองกำลังของพวกเขา ด้วยท่าที่เหมือนดั่งต้องการถล่มอาณาจักรราชันให้จมธรณีอย่างนั้น!

ผู้คนจำนวนมากต้องรู้สึกงุนงงกับการลงมือนำปากองกำลังของตน
บุกเข้าไปยังอาณาจักรราชันอย่างกะทันหันของสิบแปดยุคสมัย

พวกเขาไม่นึกไม่ฝันว่า พลันที่สิบแปดยุคสมัยบอกว่าจะลงมือ
ต่ออาณาจักรราชัน ก็ลงมือเข้าโจมตีอาณาจักรราชันอย่างหนัก
หน่วงรุนแรงอย่างกะทันหันในทันทีเช่นนี้

“นี่ นี่มันบ้าบิ่นมากเกินไปแล้วกรรมัง มันเป็นสัญญาณแห่งการ
ขัดแย้งอย่างนั้นหรือ?” การนำปากองกำลังนับพันนับหมื่นบุก
โจมตีอย่างกะทันหันของสิบแปดยุคสมัย ถึงกับทำให้ผู้คนต้อง
รู้สึกอกสั่นขวัญแขวนขึ้นมา

ใครจะไปนึกว่าสิบแปดยุคสมัยจะลงมือกะทันหันได้อย่างไรกัน?
แม้ว่าการแย่งชิงชะตาฟ้าระหว่างเยชินเงินกับเหมยอ้าวหนานนั้น
ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้อยู่แล้ว แต่ มันคือศึกการแย่งชิงชะตาฟ้า
ระหว่างดาวรุ่งด้วยกันสองคนเท่านั้น สำนักต่างๆ โดยทั่วไปจะไม่
เข้าไปเสนอหน้าในเรื่องนี้อยู่แล้ว การส่งกำลังเข้าทำลายอีกฝ่าย
หนึ่งอย่างกะทันหันเช่นนี้ เป็นวิธีการก่อศัตรูอย่างแรงทีเดียว

แต่ทว่า สิบแปดยุกษัตริย์ก็กลับทำเช่นนี้ไปแล้ว พลันที่พวกเขาประกาศสงครามกับอาณาจักรราชัน เท่ากับว่าพวกเขาได้ดึงเอาสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดที่อยู่เบื้องหลังของพวกเขาเข้าไปพัวพันกับสงครามครั้งนี้ด้วย

การลงมืออย่างกะทันหันของสิบแปดยุกษัตริย์ไซจะไม่มีการวางแผนกันมาก่อน แม้ว่าการกล่าววาจาเหยียดหยามของเหมยอ้าวหนานที่มีต่อพวกเขาทำให้ต้องขบเขี้ยวเคี้ยวฟันก็จริง แต่ในความเป็นจริงแล้ว สิบแปดยุกษัตริย์ได้มีแผนการดังกล่าวนี้ตั้งแต่ก่อนยกกำลังมาที่นี่แล้ว

แม้ว่าสิบแปดยุกษัตริย์จะมีชาติกำเนิดมาจากแคว้นเจ้าลัทธิกระทั่งถึงสายสำนักราชันเซียนก็ตาม แต่สำนักหรือสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดที่อยู่เบื้องหลังพวกเขายังคงหัวนเกรงต่อเหมยอ้าวหนานอยู่

ถึงแม้ทุกคนจะรู้ว่าเหมยอ้าวหนานแยกตัวออกมาจากตระกูลเจียนหลง แล้วมาก่อนตั้งสำนักของตนเองขึ้นมา แต่ทว่า จะอย่างไรเสียนางก็คือศิษย์ของตระกูลเจียนหลง เป็นคนของตระกูลเจียนหลง อยู่ดี

การที่ต้องเผชิญหน้ากับตระกูลเจียนหลงที่เป็นหนึ่งสำนักสาม
ราชันเซียน บรรดาแคว้นเจ้าลัทธิที่เป็นเบื้องหลังชาติกำเนิดของสิบ
แปดยุคยุทธ์ยี่เหล่านั้น ไม่แน่ว่าจะยอมเป็นศัตรูกับตระกูลเจียนห
หลงเพื่อเยชินเงิน

แต่ว่า จะอย่างไรเสียสิบแปดยุคยุทธ์ยี่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ยอมมี
อารมณ์ร้อน พวกเขาไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนภายใต้
การยุยงของเมฆินทร์เหินเถระ จึงตัดสินใจลงมือในที่สุด พวกเขา
ตกลงกันว่า จะนำพาทองกำลังนับพันนับหมื่นบุกโจมตีอาณาจักร
ราชันในขณะที่ยะชินเงินทำดวลเพื่อชี้ขาดกับเหมยอ้าวหนาน

สิบแปดยุคยุทธ์ยี่พกพาความมั่นใจมาเต็มเปี่ยม พวกเขาเชื่อมั่น
ว่าอาศัยความร่วมมือของพวกเขาทั้งสิบแปดคน บวกกับกองกำลัง
จำนวนนับพันนับหมื่นภายใต้การบังคับบัญชาของพวกเขา ด้วย
กำลังจำนวนมหาศาลเช่นนี้ย่อมสามารถทำลายอาณาจักรราชัน
ให้ราบเป็นหน้ากลองได้แน่นอน

เมื่อใดที่พวกเขาเหยียบทำลายอาณาจักรราชันให้ราบ เมื่อนั้น
พวกเขาก็จะสร้างชื่อเสียงลือไปทั่วหล้า อันจะเป็นการวางรากฐาน
ในอนาคตของพวกเขาเอาไว้ว่า สิบแปดยอดขุนพลไร้เทียมทาน
ภายใต้บัญชาการของราชันเซียนในอนาคต จะต้องเป็นของพวกเขา
เขาอย่างไม่ต้องสงสัย!

“ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม...” ภายหลังจากที่สิบแปดยุกษัตริย์นำพากองกำลังหมื่นพันบุกโจมตีเข้าไปภายในบริเวณอาณาจักรราชันแล้วนั้นปรากฏเสียงดังตุ้มตามดังไม่ขาดเกิดขึ้นในเวลา

“อ้ากก...” จากนั้น ตามมาด้วยเสียงร่อนนำเวหนาดังขึ้น ก้องไปทั่วทั้งแผ่นดิน แค่ได้ยินเสียงร่อนนำเวหนานี้เข้าก็รู้ได้ทันทีว่า การศึกที่คละคลุ้งด้วยกลิ่นคาวเลือดได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

“อาณาจักรราชันสามารถต้านได้กับกองกำลังที่ดุจดั่งน้ำหลากนี้ได้หรือไม่?” มีผู้ที่อยู่ด้านนอกแดนอสุรปี่อานถึงกับพึมพำขึ้นมาเมื่อได้ยินเสียงร่อนที่นำเวหนาดังออกมา

ในสายตาของผู้คนจำนวนมากมองว่า การที่สิบแปดยุกษัตริย์นำพากองกำลังจำนวนนับพันนับหมื่นบุกเข้าโจมตี ด้วยกำลังเช่นนี้มากพอที่จะกวาดล้างสำนักหรือสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดแห่งใดแห่งหนึ่งได้อยู่แล้ว แม้อาณาจักรราชันจะมีความแข็งแกร่ง แต่ทว่า ก็ไม่แน่ว่าสามารถต้านทานกับกองกำลังเช่นนี้ได้

“อ้ากก...” เสียงร่อนแหลมดังก้องท้องฟ้า เหมือนว่ามีการชนฆาที่นำกลัวบางอย่างเกิดขึ้นที่อาณาจักรราชันอย่างนั้น

“นี่ นี่มันเสียงของสิบแปดยุคกษัตริย์นี่” ในเวลานี้เอง มีผู้ที่ฟังออกว่าเสียงร้องที่นำเวหนานี้เป็นเสียงของใคร ต้องกล่าวด้วยความตื่นตระหนกออกมา

“โครม...โครม...โครม...” นาทีนี่ เสียงฝีเท้าที่รีบเร่งและสับสนอลม่านดังขึ้น ขณะที่ผู้คนจำนวนมากกำลังตื่นตระหนกอยู่นั้น เห็นกองกำลังอาชญากรหลายร้อยคนควบออกมาจากอาณาจักรราชันอย่างเร่งรีบ

ที่ควบอยู่หน้าสุดเป็นชายหนุ่มสามคน ขณะที่ด้านหลังของพวกเขาตามติดมาด้วยอีกหลายร้อยคน ล้วนแล้วแต่เป็นยอดฝีมือในกองกำลังอาชญากรทั้งสิ้น ในจำนวนนั้น มีอยู่ไม่น้อยที่เป็นยอดฝีมือระดับจอมกษัตริย์รวมอยู่ด้วย

“นี่ นี่ นี่มันคือสามในสิบแปดยุคกษัตริย์นี่” ทุกคนต้องตกใจกับภาพของชายหนุ่มสามคนที่ควบมาวิ่งหนีอยู่หน้าสุดนั้น

ในขณะนี้ สามในสิบแปดยุคกษัตริย์ และกองกำลังหลายร้อยคน ล้วนแล้วแต่เลือดท่วมตัว ร่างของพวกเขาเต็มไปด้วยบาดแผล

พวกเขาต้องหนีตายอย่างหุ้กหุ้กออกมาจากอาณาจักรราชัน
คล้ายจะเจอกับศัตรูที่น่ากลัวมากอย่างนั้น

“โฮ่ว...” สามในสิบแปดยวักษัตรีที่เพิ่งหนีออกมาจากอาณาจักร
ราชัน พลันปรากฏเสียงดังก้องฟ้าของมังกรดั่งขึ้น ทันใดนั้น มังกร
ขนาดยักษ์ได้พุ่งตัวออกมาจากอาณาจักรราชัน โดยที่มังกรขนาด
ยักษ์ตัวนี้มีลำตัวที่ใสดุดแปลงมาจากน้ำแข็ง

การปรากฏตัวของมังกรขนาดยักษ์ตัวนี้ ทำให้สามในสิบแปดยวักษัตรีและกองกำลังจำนวนหลายร้อยถึงกับวิญญานแทบหลุด
ลอยออกจากร่าง มังกรตัวนี้ไล่ตามทันพวกเขาในฉับพลัน เห็นกรง
เล็บเท้าที่กวาดขวางไปข้างหน้า พลันปรากฏเลือดที่สาดกระเซ็น
พร้อมกับเสียงร้องน่าเวทนา “อ้ากก” ดั่งขึ้นมา กองกำลังอาชา
หลายร้อยคนล้วนถูกสังหารจนสิ้น

“ไม่...” สามในสิบแปดยวักษัตรีจำนวนสองคนพลันถูกกรงเล็บ
มังกรที่มโหฬาร หลอก เสียชีวิตอย่างอนาถในทันที

ท้ายสุด เห็นร่างเงาแวมหนึ่ง มังกรขนาดยักษ์หายไป ขณะที่เหลี่ยยวักษัตรีที่ยังคงวิ่งหนีอยู่อีกคนหนึ่ง ทันใดนั้นตัวของเขา ก็ถูกจับ
เป็นด้วยการเค้นคอและยกขึ้นจนตัวลอย

ในเวลาตัวเอง ทุกคนจึงได้มองเห็นคนผู้หนึ่งที่ยืนอยู่บนห้องฟ้า ไข่มือกข้างหนึ่งถือคอกของยุกษัตริย์เอาไว้ และจ้องมองยุกษัตริย์ผู้นี้ อย่างน่าเกรงขาม

เขาเป็นชายหนุ่มคนหนึ่งที่อยู่ในอาการสับสนยิ่งกว่าหิมะทั้งชุด รูปร่างสูงใหญ่กำยำ ผอมยาวสยายปะปา ร่างของเขาเปล่งประกายที่เยือกเย็นยิ่งนักออกมา หน้าตาของเขาสวยหล่อ สวยหล่อจนออกจะดูหยาดเยิ้มพรราวเสน่ห์ สวยจนเหมือนเป็นหญิงสาวอย่างนั้น หากจะกล่าวว่าเขานั้นคือสตรีเพศที่แต่งกายเป็นบุรุษผู้คนที่ต้องเชื่อว่าเป็นเช่นนั้น

“ข้า ข้า ข้ามีชาติกำเนิดมาจากสายสำนักราชันเซียนนะ...” ยุกษัตริย์ที่ถูกเค้นคอและยกสูงเหนือพื้นเวลานี้วิญญานแทบออกจากร่าง ต้องร้องกล่าวด้วยเสียงอันแหลมออกมา

“ป...” เลือดสาดกระจาย โดยที่ชายหนุ่มผู้นี้ไม่ได้สนใจฟังคำกล่าวอ้างของเขา พลันไข่มือกข้างหนึ่งทะลวงอกของเขา ทำให้ยุกษัตริย์ผู้นี้ต้องเสียชีวิตในทันที

ชายหนุ่มผู้นี้จัดการโยนศพของยุกษัตริย์นี้ออกไปดูลดตั้งโยนขยะ
จากนั้น ล้วงเอาผ้าเช็ดหน้าสีขาวดูจหิมะออกมา บรรจงเช็ดคราบ
เลือดที่ติดอยู่บนมือออกไป แล้วโยนผ้าเช็ดหน้าทิ้งไป โดย
ผ้าเช็ดหน้าสีขาวหิมะที่เปื้อนเลือดเหมือนดั่งดอกโบตั๋นที่เป่งบาน
ลอยลงมาจากบนท้องฟ้า แลดูสวยงามยิ่งนัก

หลังจากที่ชายหนุ่มได้โยนผ้าเช็ดหน้าออกไปแล้ว กวาดตามองดู
ผู้คนทั้งหมดอย่างเยือกเย็น หันหลังกลับเข้าไปในอาณาจักรราชัน
ทันที

แม้ว่าชายหนุ่มผู้นี้จะหายหน้าไปแล้ว แต่ว่าผู้คนทั้งหลายยังคงไม่
ลืมดวงตาคู่นั้นที่เยือกเย็นไร้ซึ่งความปราณีของเขา หลายคนที่ถูก
สายตาที่เยือกเย็นไร้ความปราณีคู่นี้กวาดผ่านไปต้องรู้สึกสั่นเทิ้ม
และเย็นวาบถึงสันหลัง

ตั้งแต่ต้นจนจบ ชายหนุ่มผู้นี้ไม่ได้พูดอะไรออกมาแม้แต่คำเดียว
แต่ทว่า เขากลับสามารถสร้างภาพแห่งความทรงจำที่ไม่มีวันลบ
เลือนไปได้!

ยามที่ชายหนุ่มผู้นี้กลับเข้าไปยังอาณาจักรราชันนั้น ภายในอาณาจักรราชันได้สงบลงแล้ว ไม่มีเสียงร้องนำเวหนาดังขึ้นมาอีก เหมือนว่าทุกอย่างได้สิ้นสุดลงแล้ว

“กองกำลังนับพันนับหมื่นของสิบแปดยุคกษัตริย์ถูกทำลายหมดทั้งกองทัพ!” นาทีนี่เองหลายคนจึงรับรู้อะไรบางอย่างได้ ถึงกับร่างสั่นเทาและพึมพำออกมา

ถึงแม้ว่าทุกคนจะไม่มีใครได้เห็นถึงการศึกในครั้งนี้ แต่ทว่าหลายคนยังคงรับรู้ได้ว่า การศึกในครั้งนี้ ฝ่ายของอาณาจักรราชันอาจจะมีเพียงชายหนุ่มที่เย็นชาและไร้ความปราณีผู้นั้นผู้เดียวที่เป็นผู้ลงมือ

อาศัยคนเพียงคนเดียว เช่นฆ่าสิ้นกองกำลังนับพันนับหมื่น มันช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวอะไรปานนั้น เมื่อนึกถึงตรงนี้แล้ว ทำให้ผู้คนจำนวนไม่น้อยต้องรู้สึกหนาวสะท้านไปทั้งตัว และรู้สึกได้ถึงความน่ากลัวของชายหนุ่มผู้นี้

“ชาย ชาย ชายหนุ่มผู้นี้เป็นใครกันแน่นะ!” ยอดฝีมือรุ่นอาวุโสจำนวนมากก็ 모르จักชายหนุ่มผู้นี้ ด้วยความน่ากลัวและแข็งแกร่งถึงเพียงนี้ ไม่น่าจะไม่ปรากฏชื่อเสียงเรืองนามนะเนี่ย

“คุณชายหิมะ เหมยอ้าวเสวีย!” ผู้เฒ่าคนหนึ่งซึ่งมาจากเขตศิลา
และมีความสัมพันธ์กับตระกูลเจียนหลงได้สติกลับมาในที่สุด ถึงกับ
ร่างสั่นเทิ้ม กล่าวพึมพำออกมาว่า “ผู้สืบทอดของตระกูลเจียนหลง
พีใหญ่ของเหมยอ้าวหนาน!”

เกรงว่าในแดนสมุนไพรร่าธาตุคงไม่มีใครเคยได้ยินชื่อของ
คุณชายหิมะ เหมยอ้าวเสวียผู้นี้เป็นแน่แท้ เพราะชื่อนี้ไม่เคย
ปรากฏออกมา กระทั่งกล่าวได้ว่า ผู้คนจำนวนมากต่างก็เพิ่งจะได้
เห็นหน้าชายหนุ่มผู้นี้เป็นครั้งแรก

แต่ว่า คำว่าผู้สืบทอดของตระกูลเจียนหลงได้สร้างความสะเทือน
หวั่นไหวกับจิตใจของผู้คน ตระกูลเจียนหลงที่หนึ่งสำนักสามราชัน
เซียน แม้ว่าคุณชายหิมะเหมยอ้าวเสวียจะไม่มีชื่อเสียงแต่อย่างใด
แต่ทว่า ยามที่เอ่ยว่าเป็นถึงผู้สืบทอดของตระกูลเจียนหลงแล้ว ก็
ย่อมสร้างความหวั่นไหวภายในใจได้แน่นอน!

แม้ว่าตระกูลเจียนหลงจะทำตัวเงิบเขิบไม่เข้าสู่ยุทธภพ แต่ทว่า
ในฐานะที่เป็นถึงหนึ่งสำนักสามราชัน ผู้สืบทอดของพวกเขาย่อม
ไม่ธรรมดาแน่ และคงไม่ใช่ประเภททำอะไรไม่เป็นโล้เป็นพาย

แน่นอน สามารถเป็นผู้สืบทอดของตระกูลเจียนหลงได้ ย่อมต้องมีกำลังที่สะท้อนฟ้าอย่างแน่นอน

“คุณชายหิมะผู้นี้เก่งกาจขนาดไหนเชียวนะ?” บางคนอดที่จะเอ่ยถามแผลวเบากับผู้เฒ่าผู้นั้นไม่ได้

ผู้เฒ่าผู้นี้นั่งเงียบไปพักหนึ่ง สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ไม่รู้สิ ข้าเองก็ได้เคยเห็นหน้าเพียงครั้งเดียวเท่านั้น น้อยคนนักที่จะรู้เรื่องราวเกี่ยวกับตระกูลเจียนหลง

หลายคนต้องรู้สึกผิดหวัง เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ แม้ว่าเหมยอ้าวหนานจะมีอำนาจสยบใต้หล้า แม้ว่าทุกคนต่างรู้ว่าเหมยอ้าวหนานมีชาติกำเนิดมาจากตระกูลเจียนหลงก็ตาม

แต่ในความเป็นจริงแล้ว ทุกคนมีความเข้าใจในตัวของเหมยอ้าวหนานน้อยมากๆ ไม่มีใครรู้ว่าเหมยอ้าวหนานในฐานะศิษย์ของตระกูลเจียนหลง นางมีฐานะเช่นใดในตระกูลเจียนหลง บุคคลภายนอกไม่มีทางรู้เลยว่า บิดามารดาของเหมยอ้าวหนานเป็นใคร ยิ่งไม่รู้เลยว่าเพราะเหตุใดเหมยอ้าวหนานจึงต้องออกจากตระกูลเจียนหลง เพื่อก่อตั้งสำนักของตนเองขึ้น!

“ตุ้ม...” ในเวลานี้เอง เสียงดังตุ้มตามดังขึ้น อาณาจักรราชันพลัน
ลอยเคลื่อนตัวออกไป ฉับพลันก็บินออกไปบนอวกาศ

“อาณาจักรราชันก็ไปชมการต่อสู้แล้ว พวกเราจะไปกันมั๊ย?” บาง
คนเอ่ยขึ้นมา เมื่อเห็นอาณาจักรราชันบินหายไป

“ข้าไม่ไปหรอกเว้ย” ได้ยินว่ามีคนพบเมืองปีอานเข้าแล้ว ข้าจะเข้า
ไปแล้วละ” ขณะที่ก็มีคนที่หันหลังจากไปทันที ริ่งเข้าไปในแดน
อสูรปีอาน

ผู้คนจำนวนมากทยอยกันได้สติกลับมา ต่างรีบเร่งพุ่งตัวเข้าไปใน
แดนอสูรปีอาน มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ตามไปดูความคึกครื้นบน
อวกาศ

ตอนที่ 865 ศาลเจ้า

<https://novel-lucky.com>

รถม้าวิ่งไปช้าๆ วิ่งข้ามเขาข้ามห้วยวิ่งไปไกลมากๆ ภายใต้ฟ้าดินที่เงียบสงัดนี้เสมือนมีเพียงเสียงของล้อรถม้าเท่านั้น ไม่สิ ยังมีเสียงร้องเอะอะเอ็ดตะโรของหลงจิงเซียน

พวกของหลี่ชีย่เดินไปข้างหน้าเรื่อยๆ ไม่ได้มีทิศทางการกำหนดเอาไว้ เพียงวิ่งไปตามความคิดของหลี่ชีย่เท่านั้น

ระหว่างทางถึงแม้จะได้พยานพบกับสัตว์บกและสัตว์ปีกดุร้ายเป็นจำนวนมาก แต่ทว่า ล้วนแล้วแต่ถูกสังหารโดยหลงจิงเซียนและเจียนอู๋ซวง โดยเฉพาะหลงจิงเซียนที่ไม่สนใจต่อการสูญเสียชีวิตของพลังลมปราณ ยามเมื่อเล็กพริกชี้หนูนี้นำระห่ำขึ้นมาละก็ ดุจดั่งเป็นมังกรดุร้ายตัวหนึ่งอย่างนั้น

ระหว่างทาง พวกเขาผ่านหมู่บ้านบ้างละ เมืองโบราณบ้างละ แต่ไม่ว่าจะเป็นหมู่บ้านหรือเมืองโบราณก็ตาม ล้วนแล้วแต่ปราศจากผู้คนทั้งสิ้น อีกทั้งหมู่บ้านและเมืองโบราณเหล่านี้เกรงว่าคงมีอายุกว่าพันล้านปี แต่ก็ยังคงสภาพดีเหมือนเดิม

ไม่ว่าจะเป็นเมืองโบราณขนาดเล็กหรือใหญ่ ไม่ว่าหมู่บ้านนั้นจะห่างไกลความเจริญหรือไม่ ล้วนแล้วแต่มีสัตว์ดุร้ายเฝ้ารักษาอยู่ทั้งสิ้น แต่ทว่า ไม่มีผู้คนที่มิชีวิตแม้แต่คนเดียว ทำให้รู้สึกน่าหวาดผวายิ่งนัก

ลองนึกภาพดู ภายในแดนอสุรปี่อานไม่มีผู้คนที่มิชีวิตแม้แต่คนเดียว ขณะที่กลับมีหมู่บ้านและเมืองโบราณมากมาย เรื่องราวเช่นนี้ หากคิดไตร่ตรองให้ละเอียดแล้ว ก็ต้องรู้สึกขนลุกเหมือนกัน

หลงจึงเขียนมักจะเอะอะโวยวาย เมื่อยามที่เดินผ่านหมู่บ้านหรือเมืองโบราณอยู่เสมอว่า ต้องการลุยเข้าไปเพื่อชิงเอาของวิเศษมา

แต่ว่า หลี่ซีย่กลับปฏิเสธคำขของหลงจึงเขียนทั้งหมด ทำให้หลงจึงเขียนร้องเอะอะโวยวาย รู้สึกไม่พอใจต่อหลี่ซีย่เป็นอันมาก

ในที่สุดรถม้าได้หยุดลงตรงข้างหน้าที่เป็นป่าไผ่แห่งหนึ่ง สถานที่แห่งนี้เงียบสงบเป็นอันมาก ป่าไผ่ที่งดงาม ลำธารที่มีน้ำไหลเอื่อยๆ ให้ความรู้สึกเหมือนดังได้ก้าวออกจากแดนมนุษย์ปุถุชนกลับกลายเป็นเซียนอย่างนั้น

ภายในป่าไผ่มีบ้านที่สร้างจากไม้ไผ่อยู่หลังหนึ่ง นอกจากบ้านไม้ไผ่แห่งนี้แล้วก็ไม่มีสิ่งอื่นได้อีกเลย กับบ้านไม้ไผ่ที่สร้างอยู่ท่ามกลางป่าไผ่เช่นนี้ เสมือนหนึ่งว่าเคยมีเซียนที่ปลื้กวิเวกมาพักอาศัยอยู่บริเวณนี้เท่านั้น

“จื่อเยียน เจ้าก็พักอาศัยอยู่ที่นี่ก็แล้วกัน สถานที่แห่งนี้เหมาะสมกับเจ้า” หลังจากที่หลี่ชี่เยได้มองดูบ้านไม้ไผ่หลังนี้แล้ว ได้สั่งการกับฮูหยินจื่อเยียน

ฮูหยินจื่อเยียนไม่กล่าวมากความ ก้าวเดินลงมาจากธรรมา เดินตรงไปยังบ้านไม้ไผ่หลังนั้น แต่ทว่า นางเพิ่งจะเข้าไปใกล้บริเวณป่าไผ่พลันได้ยินเสียงของหงส์ดังขึ้นมา เป็นหงส์มรกตที่บินลงมาจากต้นไผ่และขวางทางฮูหยินจื่อเยียนเอาไว้

หงส์มรกตตัวนี้คล้ายตั้งแกะสลักขึ้นมาจากหยกเขียว ดูมีความเฉลียวฉลาดยิ่ง ขนทุกๆ เส้นของมันล้วนแล้วแต่แผ่กระจายพลังแห่งสัจธรรมออกมา มีท่าทีข่มขู่ต่อผู้คน ย่อมไม่ต้องสงสัยว่า หงส์มรกตตัวนี้ทรงพลังเป็นอันมาก

“เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว พวกเรารวมพลกันที่เมืองปีอาน” หลี่ชียेमองดู เจ้าหงส์มรกตแวบหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้ลงมือให้ความช่วยเหลือแต่อย่างใด ส่งการกับฮูหยินจื่อเยียนคำหนึ่งแล้วก็จากไปทันที

หลังจากที่ฮูหยินจื่อเยียนร้องอยู่ที่นั่นแล้ว เจี้ยนอู๋ซวงมานั่งอยู่ข้างหลี่ชียะทำหน้าที่ควบคุมรถม้าแทน ออกเดินทางต่อไปข้างหน้าภายใต้การแนะนำของหลี่ชียะ

“นี่ เจ้าชียะเหม็น แดนอสุรปีอานมีหมู่บ้านและเมืองโบราณจำนวนมากมาย เพราะอะไรกลับไม่มีผู้คนอาศัยอยู่เลย? ไม่มีคนที่มีชีวิตแม้แต่คนเดียว” หลงจิงเขียนอดจะถามด้วยความสงสัยไม่ได้

“ก็ใช่ว่าจะไม่มีผู้คนเอาเสียเลย” หลี่ชียะสายหัวแล้วยิ้มกล่าว “ความจริงแล้ว ภายในเมืองปีอานยังมีสิ่งมีชีวิตอยู่เป็นจำนวนมากน้อยเลยนะ เพียงแต่ว่า รูปแบบในการดำรงชีวิตของพวกเขา แตกต่างจากพวกเราเท่านั้นเอง พวกเขามีชีวิตอยู่ด้วยการอาศัยพลังของเมืองปีอานและอยู่ในรูปแบบของการหลับไหล หรือจะพูดให้มันง่าย ๆ ก็คือ พวกเขาไม่กินอาหารเหมือนมนุษย์ปุถุชน”

“แต่ว่า นอกเมืองปีอานล่ะ? ” หลงจิงเขียนเหลือบมองหลี่ชียะที่หนึ่งกล่าวว่า “หากจะกล่าวว่า แดนอสุรปีอานไม่มีผู้คนอาศัยอยู่ล่ะก็

เช่นนั้นแล้ว ใครเป็นผู้สร้างพวกหมู่บ้านและเมืองโบราณเหล่านี้?
ในเมื่อแดนอสุรปี่อานมีหมู่บ้านและเมืองโบราณมากมายเพียงนี้
นั้นย่อมบ่งบอกว่าที่นี่ต้องเคยมีผู้คนอาศัยอยู่กระมัง”

หลี่ชีย่หัวเราะแล้วกล่าวว่า “สิ่งนี้มันเกี่ยวข้องกับประวัติความเป็นมาของแดนอสุรปี่อาน สำหรับรายละเอียดเป็นเช่นใดเกรงว่าคงไม่มีใครล่วงรู้ เนื่องจากประวัติความเป็นมาของแดนอสุรปี่อานมีมาอย่างยาวนานมาก ยาวนานจนไม่สามารถไล่เรียงได้ กระทั่งมีคนคาดเดาว่า แดนอสุรปี่อานเริ่มต้นขึ้นตั้งแต่ก่อนยุคไร้ซึ่งอารยธรรมอีกยาวนานมากๆ กระทั่งอาจเป็นไปได้ว่าก่อนยุคเทพนิยายไปอีกนานเสียอีก”

“เซอะ ไม่อยากเล่าก็แล้วกันไปเถอะ ไม่ต้องมาอำข้า” หลงจิงเขียนจ้องมองหลี่ชีย่ด้วยสายตาที่ไม่พอใจอย่างมาก เจ้าเล็กพริกชี้หนุผู้นี้ใช้ว่าจะหลอกกันได้ง่ายๆ นางรู้ว่าหลี่ชีย่จะต้องรู้อะไรบางอย่างแน่นอน เพียงแต่หลี่ชีย่ไม่ต้องการบอกเล่าแก่นางเท่านั้น

หลี่ชีย่หัวเราะแล้วจ้องมองดูหลงจิงเขียน ยิ้มกล่าวว่า “นั่งหนูน้อยในเมื่อเจ้ามีชะตาเขียนแต่กำเนิด สวรรค์ลิขิตให้เจ้าต้องไม่ธรรมดา ถึงจะถูก เจ้าเหยียบย่างเข้ามาในแดนอสุรปี่อานมานานแล้ว รู้สึกได้หรือไม่ว่ามีอะไรที่ผิดปกติหรือไป? ”

“เรื่องนี้...” หลงจึงเขียนถึงกับเอียงคอไตรตรง พยายามนึกอย่างรอบคอบ แล้วกล่าวว่า “มีความเคลื่อนไหวของอสูร! ข้ารู้สึกได้ถึงพลังมหาศาลที่มีการสั่งสมอยู่ภายในดินแดนแห่งนี้ ดุร้ายและอหังการมาก คล้ายดั่งมีสัตว์มังกรลอาศัยอยู่อย่างนั้น!”

“เฮ้อ นิ่งหนูน้อยนะนั่งหนูน้อย เจ้ากำลังทำเสียของกับพรสวรรค์ที่เจ้ามีอยู่” หลี่ชีย่รู้สึกหมดหนทางต่อหลงจึงเขียนอยู่เล็กน้อย สายหน้าเบาๆ ว่า “ความรู้สึกของเจ้านั้นถูกต้อง แต่ทว่า อย่าลืมไปสิเจ้านะเป็นชะตาเขียนแต่กำเนิด หากเจ้าตั้งใจไปบรกรรมล่ะก็ สิ่งที่ได้มาก็คงไม่ได้มีเพียงเท่านี้หรอกนะ”

หลงจึงเขียนนั้นมีชะตาเขียนแต่กำเนิด นางมีพรสวรรค์ที่ล้ำเลิศ เป็นหนึ่งไม่มีสอง ไม่มีใครสามารถเทียบเคียงกับนางได้เลย แต่น่าเสียดายที่นางห่วงเล่นมากเกินไป ไม่เคยสนใจหรือตั้งใจที่จะบรกรรมหาไม่แล้ว หากนางตั้งใจไปทำความบรกรรมล่ะก็ ผลที่ได้ต้องสร้างความตะลึงต่อผู้คนอย่างแน่นอน

“เซอะ มาโทษข้าอีกแล้ว เป็นเจ้าที่ไม่ยอมบอกต่อข้าชัดๆ ” หลงจึงเขียนส่งสายตามองอย่างไม่พอใจ

“เออละ หากอยากรู้ความลับมากกว่านี้ละก็ เจ้าจะต้องเชื่อฟังคำ
ของข้า ในอนาคตข้าจะค่อยๆ บอกต่อเจ้า”

คิดจะเปลี่ยนแปลงตัวหนังหนูน้องคนนี้ใช้ว่าจะเป็นเรื่องที่สำเร็จได้ใน
วันสองวัน ต้องค่อยเป็นค่อยไป

“ฮิ มีอะไรดีนักหนา ข้าไม่เห็นอยากจะสนใจเลย” หลงจึงเขียน
กล่าวด้วยท่าทีเหยียดหยามออกไป แม้ว่าปากของนางจะพูดเช่นนั้น
ก็จริง แต่ในความเป็นจริงแล้ว ช่วงเวลาจากนี้ไปต้องนับว่านางเชื่อ
ฟังคำของหลี่ชีย่มากทีเดียว

ในที่สุด หลี่ชีย่ก็ได้้นำพาหลงจึงเขียนกับเจี้ยนอู่ซวงมาถึงสถานที่
แห่งหนึ่ง สถานที่แห่งนี้เป็นที่รกร้างมาก หากเทียบกับ
สถานที่อื่นๆ ของแดนอสูรปีอานแล้ว นับว่าที่ตรงนี้รกร้างเปล่า
เปลี่ยวเป็นอย่างยิ่ง ไม่มีหมู่บ้าน ไม่มีเมืองโบราณ

แต่ว่า ท่ามกลางพื้นที่รกร้างแห่งนี้กลับมีศาลเจ้าตั้งอยู่โดดเดี่ยว
แห่งหนึ่ง มันยังคงตั้งอยู่อย่างนั้นโดยไม่รู้ว่าได้ผ่านกาลเวลามาเนิ่น
นานเท่าไรแล้ว

ยามที่ยืนอยู่ตรงหน้าศาลเจ้าแห่งนี้ นั่นปรากฏกลิ่นอายที่ให้ความรู้สึกเหมือนกว้างไกลและไม่มีที่สิ้นสุดเข้ามาปะทะ ดุจดังมันมีอายุที่ยาวนานมากกว่าหมู่บ้านหรือเมืองโบราณทั้งหมดที่มีอยู่ในแดนอสูรปีอานอย่างนั้น เสมือนว่ามันได้ถือกำเนิดขึ้นมาพร้อมๆ กับแดนอสูรปีอาน

“พาพวกเรามาทำอะไรที่นี้เล่า?” หลงจิงเขียนเหลือบมองศาลเจ้านี้แล้วกล่าวว่า “อี หากจะบอกว่าที่ตรงนี้มีของวิเศษหรือเคล็ดวิชาอะไรสักก็ให้มันแล้วไปเถอะ พวกเราตั้งร่นเดินทางมายาวไกลกว่าจะมาถึงที่นี่ หากเพียงเพื่อต้องการของวิเศษและเคล็ดวิชาแล้ว มันช่างไร้ความหมายโดยแท้”

แม้ว่าผู้คนจำนวนมากจะตื่นเต็นกับของวิเศษและเคล็ดวิชาเป็นอันมาก แต่ในขณะที่หลงจิงเขียนกลับไม่ได้ใส่ใจกับเรื่องเหล่านี้ นางมีของวิเศษมากมายอยู่ในครอบครอง ส่วนเคล็ดวิชาชั้นและเคล็ดลับต่างๆ ยังมีอยู่นับไม่ถ้วนเลยทีเดียว

หลี่ซิเย่มองดูหลงจิงเขียนแล้วกล่าวว่า “นั่งหนูน้อย หากไม่เป็นเพราะเจ้านะคือชะตาเขียนแต่กำเนิด หากอู่ซวงไม่ใช่คนที่ข้าให้ความสำคัญ ข้าจะไม่พาเจ้าทั้งสองมาที่นี้หรอกนะ! เจ้าอย่าได้ดูถูกศาลเจ้าแห่งนี้ การดำรงอยู่ของศาลเจ้าแห่งนี้ยาวนานยิ่งกว่าเมืองปี

อานเสียวอีก อย่าได้คิดแต่ว่าเมืองปีอานเท่านั้นที่เป็นสถานที่ที่มีโชควาสนามากที่สุด เรื่องราวบางอย่างต้องขึ้นอยู่กับวาสนาหรือกนะ”

“ข้างในนั้นมีสิ่งใดอยู่อย่างนั้นรี? ” คำพูดเช่นนี้ของหลี่ชียเอ่ได้สร้างความสนใจให้กับหลงจิงเซียนจนได้ จึงเอ่ยถามขึ้นมาทันที

หลี่ชียเอ่สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “มันจะมีอะไรอยู่ในนั้นก็หาใช่เรื่องสำคัญไม่ กระทั่งกล่าวได้ว่า มันจะมีของวิเศษอะไรอยู่ในนั้นก็หาไม่มีความสำคัญแม้เพียงน้อยนิด ที่สำคัญมันต้องอยู่ที่ตรงนี้” กล่าวพลาง ไข่มือชี้ไปที่หัวใจของตนเอง

“ที่สำคัญคือ จิตแห่งเต๋า การขัดเกลา การทดสอบ และการยืนหยัด” หลี่ชียเอ่กล่าวว่า “หากเจ้าสามารถผ่านศาลเจ้านี้ไปได้ละก็ ไม่ว่าเจ้าจะได้ของวิเศษอะไรมาก็ไม่มีความหมายอีกแล้ว เนื่องจากเจ้าได้มีการแปรเปลี่ยนสภาพของตัวเองไปแล้ว เจ้าจะมีจิตแห่งเต๋าที่ไม่เหมือนเดิมอีก ทำให้เจ้ามีสมาธิ ทำให้เจ้ารู้สึกโล่ง ทะลุปรุโปร่ง”

ครั้นเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอ่มองดูพวกนางทั้งสองอย่างจริงจังกล่าวว่า “การที่ข้าพาพวกเจ้าทั้งสองมาที่นี่ ไม่ได้ต้องการให้พวกเจ้าทั้งสองได้ของวิเศษอะไร แต่หวังให้พวกเจ้าทั้งสองได้รับการขัด

เกลียดจากสถานที่แห่งนี้ หลังจากนั้นไป พวกเจ้าทั้งสองจะวุ่นวาย สับสนอลหม่าน จะอะอะโวยวายอะไรกันก็ไม่ใช้สาระอะไรทั้งนั้น แต่ ระหว่างพวกเจ้าทั้งสองจะต้องมีสัญญาใจที่จะรวมเป็นรวมตาย ต่อกัน มีความเชื่อใจที่หล่อหลอมขึ้นมาจากน้ำแข็งและเปลวไฟ! "

"ฮิ ข้าไม่ต้องการหรอกนะ ใครบอกว่าข้าต้องร่วมมือกับเจี้ยนอู๋ชวง" หลงจิงเขียนไม่พอใจกับสิ่งนี้เป็นอันมาก

"เรื่องนี้ไม่สามารถตามใจเจ้า" หลี่ซีเย่ที่มีท่าทีแข็งกร้าว กล่าวว่า "หากว่าเจ้าคิดจะท่องยุทธภพกับข้า เจ้าจะต้องอยู่กับเจี้ยนอู๋ชวง! ถูกต้อง เจ้านะมีพรสวรรค์ที่น่าตกใจ แต่ทว่า อู๋ชวงเองก็มีหลายสิ่ง หลายอย่างที่เหมาะสมแก่เจ้าไปศึกษา ขณะที่เจ้า อู๋ชวงเองก็สามารถรู้ แฉงอะไรบางอย่างที่นางไม่สามารถรู้แฉงด้วยตนเองผ่านตัวของ เจ้า! เจ้าน่าที่ดั่งเทพธิดานั้นไม่ผิด แต่ เจ้าก็ไม่มีจิตแห่งเต๋าที่ไม่ หวั่นเกรงต่อสิ่งใดและยืนหยัดไม่เลิกราตั่งเช่นเจี้ยนอู๋ชวง! "

"สุดท้าย ข้าขอบอกกล่าวต่อพวกเจ้าอย่างหนักแน่น" ในขณะนี้ หลี่ซีเย่กล่าวด้วยท่าทีที่เข้มงวดชนิดที่พบเห็นได้ยากยิ่งว่า "หากว่า เจ้าทั้งสองไม่ร่วมมือกัน พวกเจ้าจะไม่สามารถฝ่าศาลเจ้านี้ไปได้ หากพวกเจ้าไม่สามารถบรรลุสัญญาใจแห่งการรวมเป็นรวมตายก กัน ระหว่างพวกเจ้าไม่อาจเชื่อใจกันและกันได้ละก็ เช่นนั้นแล้ว

พวกเจ้าจะต้องตายอยู่ที่ตรงนี้ หากเป็นเช่นนั้นจริง นับว่าทำให้ข้า
ต้องผิดหวังยิ่งนัก”

“ตกลง ร่วมมือก็ร่วมมือก็แล้วกัน” ในที่สุดก็หลงจึงเขียนก็ยินยอม
และกล่าวว่า “อี ข้ายอมเสียเปรียบหน่อยก็แล้วกัน ให้เจี้ยนอู่ชวง
ได้รับประโยชน์จากข้า”

เจี้ยนอู่ชวงเพียงมองหน้าหลงจึงเขียนที่หนึ่งอย่างเย็นชา คราวนี้
นางไม่ได้ตอปากต่อคำกับหลงจึงเขียน

หลี่ชี่เย่ลู่บ่ไล่เส้นผมของเจี้ยนอู่ชวงเบาๆ กล่าวอย่างจริงจังว่า “ไป
เถอะ พวกเจ้าทั้งสองต้องเชื่อใจกันและกัน จิงเขียนจะมีประโยชน์
ต่อเจ้าเป็นอันมาก เจ้าต้องสามารถบรรลุหลายสิ่งหลายอย่างบนตัว
ของนางได้แน่ การขัดเกลาในรอบนี้ กล่าวสำหรับเจ้าแล้วมีความ
จำเป็นอย่างยิ่งและสำคัญมากด้วย ในอนาคต ยามที่ทำการกวาด
ล้างไปทั่วทุกที่และการทำศึกท่ามกลางสมรภูมिरบ เจ้าจำเป็นต้องมี
ผู้ที่เชื่อใจได้ เจ้าต้องเรียนรู้การเชื่อใจคนให้เป็น!”

เจี้ยนอู่ชวงนั้นเป็นผู้ที่ยิ่งผยองมาโดยตลอด อีกทั้งทำที่ยกตนข่ม
ท่านของนางนั้น ยกเว้นผู้อาวุโสของตระกูลแล้ว เรียกได้ว่านาง

ยากจะมีสหายอยู่เคียงข้างกายได้ เว้นแต่หลี่ชียเอ่แล้ว เกรงว่าไม่มีคนที่สามารถทำให้นางเชื่อใจได้!

การที่หลี่ชียเอ่จับให้นางอยู่กับหลงจิงเซียนนนั้นมีความหมายที่ลึกซึ้งมาก เจกเช่นเจี้ยนอู่ซวงที่ยิ่งผยองเช่นนี้คงมีเพียงหญิงสาวอย่างหลงจิงเซียนนเท่านั้นที่สามารถทำให้นางเชื่อใจได้ คนอื่นโดยทั่วไปไม่ได้อยู่ในสายตาของเจี้ยนอู่ซวงเอาเสียเลย!

เจี้ยนอู่ซวงไม่พูดอะไรสักคำ เพียงก้าวลงจากรถม้าอย่างเย็นชา

“แม่นางทั้งสอง พยายามเข้า หากสามารถมีชีวิตก้าวออกมาจากในนั้นได้ ในอนาคตพวกเจ้าก็จะเข้าใจได้ว่า ยามที่พวกเจ้าร่วมมือกันกวาดล้างไปทั่วหล้า เกรงว่าในโลกนี้คงไม่มีใครสามารถขัดขวางพวกเจ้าได้!” หลี่ชียเอ่หัวเราะ แล้วก็นั่งรถม้าจากไป

ตอนที่ 866 กองพลไร่เทียมทาน

<https://novel-lucky.com>

หลังจากที่หลี่ชีย่ไปจากศาลเจ้าแล้ว ก็ได้ขับรถม้ามุ่งตรงไปข้างหน้าโดยลำพัง โดยที่ไม่รู้เหมือนกันว่าได้เดินทางไปนานเท่าไร เหมือนหนึ่งต้องการไปให้ถึงสุดทางของแดนอสุรป้อาน

ท้ายสุด หลี่ชีย่ได้ควรถม้าม้าขึ้นไปบนที่ราบสูงแห่งหนึ่ง ณ ที่ตรงนั้น มีภูเขาที่สูงตระหง่านทะลุขึ้นไปบนท้องฟ้า มีภูเขาที่เปรียบเสมือนหนึ่งเป็นยักษ์แต่ละตนที่คอยปกป้องบริเวณฟ้าดินแห่งนี้เอาไว้

ไม่ว่าผู้ใดก็ตาม หากสามารถมาถึงยังที่ราบสูงแห่งนี้แล้ว ก็ต้องรู้สึกหวั่นไหวไปกับพื้นดินที่กว้างขวางยิ่งของมัน เสมือนว่าที่ตรงนี้คือสถานที่ที่อยู่ใกล้กับท้องฟ้ามากที่สุดอย่างนั้น

แต่ทว่า สิ่งที่ทำให้ผู้คนต้องหวั่นไหวยังไม่ใช่พื้นที่ที่ราบสูงที่กว้างขวางสุดลูกหูลูกตาแห่งนี้ แต่เป็นสิ่งควบคุมฟ้าดินบริเวณนี้ที่อยู่ตรงหน้า!

พื้นที่ที่เป็นที่ราบสูงแห่งนี้กว้างขวางเป็นอันมาก เต็มไปด้วยภูเขา
ขนาดยักษ์นับไม่ถ้วน ด้วยพื้นที่เช่นนี้แหละที่ถูกวางค่ายกลเอาไว้
คาถาที่ทรงพลังมากมายถูกนำมาตรึงพื้นที่บริเวณนี้เอาไว้ ภูเขา
ขนาดยักษ์แต่ละลูกล้วนแล้วแต่ถูกแปรสภาพมาแล้วทั้งสิ้น ทำให้
บริเวณที่เป็นที่ราบสูงทั้งหมดแห่งนี้เสมือนหนึ่งเป็นเนื้อเดียวกัน
เหมือนว่ามันได้ลงหลักปักฐานเอาไว้ในส่วนที่ลึกที่สุดของแดนอสูร
ปีอาณ

เสมือนหนึ่งที่ตรงนี้สามารถเชื่อมต่อไปยังบริเวณที่ลึกลับที่สุดของ
แดนอสูรปีอาณอย่างนั้น ด้วยฟ้าดินที่ลึกดำพิสดารที่สุดของแดน
อสูรปีอาณล้วนแล้วแต่ถูกควบคุมเอาไว้กับที่ราบสูงแห่งนี้!

ที่ตรงนี้ถูกคนบางคนวางค่ายกลเอาไว้ ที่ตรงนี้ถูกสุดยอดวิธีฝึก
เอาไว้ ที่ตรงนี้มีสิ่งมีชีวิตที่สุดยอดคอยปกปักรักษาเอาไว้ ต่อให้
ราชันเขียนมาด้วยตนเองก็ไม่แน่ว่าจะทะลุผ่านพื้นที่แห่งนี้ไปได้!

หลี่ชีย่ยืนอยู่ด้านหน้าของที่ราบสูงแห่งนี้ ภายในใจบังเกิดความรู้สึกที่
พรั่งพรูออกมาอย่างบอกไม่ถูก ที่ตรงนี้ได้แบกรับเกียรติยศสูงสุด
เอาไว้ ที่ตรงนี้ได้ฝึกกองพลที่แข็งแกร่งที่สุดในหล้าเอาไว้ ที่
ลับไหลอยู่คือพลังที่เคยให้ความคุ้มครองต่อเผ่าพันธุ์มนุษย์มา
ก่อน!

ที่ตรงนี้ มีกองพลที่เคยเลือดล้างเกล้าแดนมาแล้ว ที่ตรงนี้ มีกองกำลังอาชาเหล็กที่ทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง ที่ตรงนี้ มีกองพลที่ตั้งกระแสน้ำเชี่ยวกรากสามารถสร้างความหวั่นไหวให้กับราชันเซียนได้!

หลี่ชีย่ค่อยๆ เปิดกลางหน้าผากออกมา ปรากฏหลักกฎเกณฑ์ของราชันเซียนที่ลึกล้ำพิสดารแต่ละสายวิวัฒนาการขึ้นภายในส่วนลึกที่สุดของทะเลแห่งความรู้ สุดท้าย บรรดาหลักกฎเกณฑ์ราชันเซียนเหล่านี้ได้วิวัฒนาการจนกลับกลายเป็นสุดยอดคำสั่งถอนการควบคุมสถานที่แห่งนี้ขึ้นมา

“แวงค์” สุดยอดคำสั่งถอนการควบคุมปรากฏอยู่เหนือศีรษะของหลี่ชีย่ อักขระยันต์ที่ลึกล้ำที่สุดในโลกได้กระจายตัวเหมือนน้ำที่กระเพื่อมเป็นวงออกไป

“ซ่า...” ปรากฏสะพานทองแดงขึ้นบริเวณที่ราบสูงแห่งนี้ โดยสะพานทองแดงพาดจากปลายเท้าของหลี่ชีย่ทอดยาวออกไป สะพานทองแดงเช่นนี้มีเพียงคำสั่งถอนการควบคุมที่อยู่เหนือศีรษะหลี่ชีย่เท่านั้นจึงสามารถเปิดได้

หลี่ซีเยควมบรม้าก้าวขึ้นไปบนสะพานทองแดง ตรงไปยังส่วนที่ลึกที่สุดของที่ราบสูงแห่งนี้ ขณะที่อยู่บนสะพานทองแดงสามารถมองเห็นทัศนียภาพของที่ราบสูงแห่งนี้ได้ทั้งหมด สถานที่แห่งนี้สูงชะโงกและเต็มไปด้วยอันตราย ปราศจากผู้คน

ด้วยสถานที่แห่งนี้แหละ หลังจากที่ได้ทำลายอาณาจักรสวรรค์คือสุรทเวหะแล้ว หลี่ซีเยได้อาศัยวิธีการมากมายจนนับไม่ถ้วน ทำการปิดกั้นควบคุมที่ราบสูงแห่งนี้เอาไว้ ต่อมาภายหลัง ราชันเซียนหญิงหงเหียนยังได้วางสุดยอดค่ายกลที่ไร้ผู้ต่อกรเป็นนิรันดร์เอาไว้เพื่อปกป้องรักษาและให้การคุ้มครอง

ที่ตรงนี้ หลี่ซีเยได้ทำการผนึกกองกำลังที่แข็งแกร่งที่สุดของเขาเอาไว้ และที่ตรงนี้ก็ได้อผนึกเกียรติยศที่สุดยอดของเขาเอาไว้ด้วย

ปลายสุดด้านหนึ่งของสะพานทองแดงแห่งนี้เป็นวิหารทองแดงหลังหนึ่ง โดยวิหารทองแดงแห่งนี้ตั้งอยู่บริเวณครึ่งเขาของภูเขาที่ตั้งตระหง่านและใหญ่ที่สุด ตรงส่วนที่ลึกที่สุดของที่ราบสูงแห่งนี้

วิหารทองแดงแห่งนี้เต็มไปด้วยซีสนิมสีเขียว ไม่รู้ว่ามันได้ผ่านกาลเวลามานานเท่าไรแล้ว เหมือนว่ามันได้กำเนิดขึ้นตั้งแต่เริ่มมีโลกก่อกำเนิดขึ้นอย่างนั้น

“เอี้ยด...เอี้ยด...เอี้ยด...” ขณะที่หลี่ชียเอมาถึง ประตูทองแดงที่หนัก อึ้งค้อยๆ เปิดออก หลี่ชียเอได้ขับรถม้าเข้าไปภายในวิหารทองแดง อย่างเชื่องช้า จากนั้น ประตูทองแดงที่หนักอึ้งก็ได้ค้อยๆ ปิดลง เหมือนเดิมอีกครั้ง

หลังจากที่ประตูทองแดงได้ปิดไปแล้วนั้น เหมือนว่าเป็นการตัดขาด จากกันระหว่างโลกมนุษย์ไปอย่างนั้น ตัดขาดกาลเวลาที่ไหลผ่าน พ้นไปเรื่อยๆ ที่อยู่ภายนอกนั้น

ปรากฏเป็นภาพอีกภาพหนึ่งภายในบริเวณวิหารทองแดง แสงอาทิตย์ที่วิจิตรตระการตา เหมือนวาทินีคือสรวงสวรรค์อย่าง นั้น

กลางวิหารทองแดงมีน้ำพุแห่งหนึ่ง แต่ที่พวยพุ่งออกมานั้นหาใช่ เป็นน้ำ เป็นพลังแก่นฟ้าดินที่เข้มข้นมากและไม่มี การสลายหรือ จางหายไป พลังแก่นฟ้าดินที่พวยพุ่งจากที่ตรงนี้ ได้พกพาเอากลิ่น อายที่โบราณและรกร้างมาด้วย เสมือนว่าพลังแก่นฟ้าดินนี้กำเนิด ขึ้นตั้งแต่แรกเริ่มสร้างฟ้าดินอย่างนั้น

แต่ทว่า สิ่งที่ทำให้ผู้คนต้องคลั่งไคล้กลับไม่ใช่ น้ำพุพลังแก่นฟ้าดิน
แห่งนี้ เพราะสถานที่แห่งนี้กองเต็มไปด้วยของวิเศษจำนวนนับไม่
ถ้วน สุดยอดศิลาเขียน หยกเขียนที่เป็นหนึ่งไม่มีสอง โลหะวิเศษ
แห่งชีวิตที่หาได้ยากยิ่งเป็นนิรันดร...

ศิลาเขียน หยกเขียน หรือโลหะศักดิ์สิทธิ์ที่กองอยู่บริเวณนี้ ล้วน
แล้วแต่เปี่ยมด้วยพลังแห่งชีวิตทั้งสิ้น โดยที่พลังแห่งชีวิตเหล่านี้ได้
ปกคลุมไปทั่วทั้งวิหารทองแดงแห่งนี้ บ่มพื้สิ่งมีชีวิตที่อยู่บริเวณนี้
และพลังชีวิตที่ไร้สิ้นสุดเหล่านี้สามารถหักล้างกับการกัดกร่อนของ
กาลเวลาได้

บรรดาศิลาเขียน โลหะศักดิ์สิทธิ์ที่กองสุมกันตั้งภูเขาลูกหนึ่ง
เหล่านี้ ขอเพียงสุมหยิบเอาชิ้นใดชิ้นหนึ่งให้หลุดไปอยู่ในโลก
มนุษย์ ก็จะทำให้ผู้คนต้องคลั่งไคล้ไปกับมัน และรับประกันได้ว่า
จะต้องแย่งชิงกันจนหัวร้างข้างแตกอย่างแน่นอน

ตัววิหารทองแดงมีขนาดใหญ่โตมาก นอกจากน้ำพุ และภูเขาที่
เกิดจากการกองสุมของศิลาเขียนและโลหะศักดิ์สิทธิ์แล้ว บริเวณที่
สูงที่สุดของวิหารยังมีบัลลังก์ตั้งอยู่ บัลลังก์นี้ได้เปล่งประกาย
ศักดิ์สิทธิ์ออกมา เหมือนหนึ่งมีเพียงเขียนอ่องระดับสูงสุดเท่านั้นที่
มีสิทธิ์ได้นั่ง ส่วนคนอื่น ๆ ล้วนไม่มีสิทธิ์ได้นั่งอยู่ตรงนั้น!

รอบๆ บัลลังก์ตัวนี้ปรากฏโลงทองแดงวางอยู่เรียงราย โลงทองแดง
ทุกโลงล้วนห่อหุ้มด้วยหินเลือดกาลเวลาจำนวนมหาศาลเอาไว้ หิน
เลือดกาลเวลาจำนวนมหาศาลไร้สิ้นสุดที่ห่อหุ้มโลงทองแดงนี้
เอาไว้ นั่น เพื่อหักล้างกับผลกระทบอันเกิดจากการกัดกร่อนของ
กาลเวลา

หลี่ชีย่ก้าวลงจากรถม้า ค่อยๆ ก้าวขึ้นไปบนวิหารทองแดงอย่าง
ช้าๆ สุดท้าย เขาได้นั่งลงบนบัลลังก์นั้น ตำแหน่งที่มีเพียงเขา
เท่านั้นที่นั่งได้ นับแต่อดีตที่ผ่านมา!

“เอี้ยด...เอี้ยด...เอี้ยด...” เสียงเคลื่อนที่ของสิ่งของที่มีน้ำหนักมาก
ดังขึ้นมา เมื่อหลี่ชีย่ได้นั่งลงบนบัลลังก์นั้นแล้ว บรรดาโลงทองแดง
ที่เรียงรายอยู่รอบๆ ได้แก้มฝาโลงออก

หลังจากที่ฝาโลงแต่ละโลงได้เปิดออกแล้ว เห็นภายในโลงทองแดง
มีมนุษย์ทองแดงนอนอยู่ในโลงทองแดงแต่ละโลง โดยที่หน้าตาและ
ท่าทางของมนุษย์ทองแดงแต่ละคนแตกต่างกัน พวกมันนอนนิ่งอยู่
ในโลงทองแดงนี้อย่างเงียบๆ

เสมือนหนึ่งบรรดามนุษย์ทองแดงเหล่านี้ล้วนแล้วแต่หลอมสร้าง
ขึ้นมาจากทองแดงอย่างนั้น เยือกเย็นและแข็งเกร็งมาก เหมือน
หนึ่งว่าเป็นรูปปั้นแกะสลักที่ไร้ชีวิต!

“พิธีรีตองให้งดเว้นไปเถอะ กาลเวลาไม่จ่ายเลยนะ ทั้งหมดนอน
หลับไหลกันต่อไปเถอะ” สายตาของหลี่ชีย่กวาดสายตาไปบนตัว
ของมนุษย์ทองแดงแต่ละคน คล้ายตั้งเป็นการตรวจพลของตนเอง
อย่างนั้น

จากนั้น เสียง “เอี้ยด เอี้ยด เอี้ยด” ดังขึ้น โลงทองแดงแต่ละโลงได้
ปิดฝาโลงของตนเอง ตั้งแต่ต้นจนจบมีเพียงหลี่ชีย่คนเดียวที่พูด
โดยไม่ได้ยินเสียงใครอื่นได้อีก

หลี่ชีย่กึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนบัลลังก์ตัวนั้น ในขณะนี้ ไม่รู้ว่าเป็น
เพราะเขารู้สึกเหนื่อยใจหรือไม่ หรือเป็นเพราะว่าได้กลับมายังพื้นที่
ของตน ในที่สุดก็สามารถผ่อนคลายได้แล้ว

หลี่ชีย่หลับตาลง เวลานี้เขาเหมือนว่าได้หลับไปแล้วอย่างนั้น นับ
แต่โบราณกาลเป็นต้นมา เขาก็ได้นั่งอยู่บนตำแหน่งนี้ นั่งมาเป็น
เวลานานแสนนานจริง ๆ

ทั่วทั้งวิหารมีแต่ความเงียบสงัด ณ ที่ตรงนี้เหมือนว่ากาลเวลาได้หยุดนิ่ง ที่ตรงนี้เหมือนว่าทุกสิ่งทุกอย่างได้จับตัวกลายเป็นของแข็งไปหมดสิ้น

ไม่รู้ว่าเวลาได้ผ่านพ้นไปนานเท่าไร เวลานี้หลี่ชีย่ได้ลืมตาขึ้นอย่างช้าๆ มองดูโถงทองแดงแต่ละโถงที่อยู่เบื้องหน้า เขาถึงกับต้องหอดถอนใจออกมาเบาๆ เสียงของการหอดถอนใจเช่นนี้แผงไว้ซึ่งสิ่งต่างๆ เอาไว้มากมาย ความเหนื่อยล้า จนด้วยเกล้า ความผิดหวัง...

“ข้าเองก็เหนื่อยแล้วละ พันล้านปีมันช่างยาวนานเหลือเกิน การก้าวเดินผ่านกาลเวลาที่เนิ่นนานเพียงนี้มา ต้องนับว่าโชคดีที่มีพวกเจ้าเดินทางเคียงข้างกันมา รบทัพจับศึกทั่วทั้งเก้าแดน เช่นฆ่าไปทั่วทั้งหมื่นอาณาจักร! ” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว เขาถึงกับต้องหอดถอนใจออกมาด้วยความผิดหวัง กล่าวว่า “การเช่นฆ่า นั้นสิก็ปีมาแล้วละ ข้าก็เกือบจะลืมเลือนวันเวลาที่เต็มไปด้วยเลือดไปแล้วละ หลายปีที่ผ่านมา มีคนกล่าวหาว่าข้าคือมือที่มองไม่เห็น และก็มีคนด่าว่าข้าคือฆาตกรหมื่นเผ่า! โดยเฉพาะมีคนหาว่าข้าคือปีศาจร้าย...”

“...ทั้งหลายทั้งปวงเหล่านี้ข้าไม่สนหรอกนะ ที่ข้าสนใจก็คือ คนที่อยู่ข้างกายข้าที่แก่เฒ่ากันไปทีละคนๆ แม่ทัพนายกองที่ยกทัพออก

ปราบปรามทั่วหล้า ต้องหลังเลือดสมรภูมिरบเพื่อข้าทีละคนๆ...ไม่ว่าจะอย่างไร ท่ามกลางกาลเวลาที่ผ่านไปอย่างยาวนาน ยังคงมีพวกเจ้าที่คอยเคียงข้างข้าสู้รบจนถึงนาทีสุดท้าย! ” ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว หลีชีเย่ถึงกับต้องหัวเราะอย่างขมขื่น กาลเวลาที่ยาวนานผ่านอะไรมามากมายเสียเหลือเกิน

“แต่ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม มันก็เหมือนคำพูดที่ฮึกเหิมมีพลังว่า พวกเราจะสู้รบถึงสุดท้าย พวกเราต้องทะลวงห้องฟ้านี้ให้ได้! ท้ายสุด จุดสูงสุดยอดใต้หล้ามีเพียงพวกเราเท่านั้นที่สามารถก้าวเดินบนวิถีแห่งการสู้รบและหัวเราะเป็นคนสุดท้าย! พันล้านปีที่ผ่านมา ผู้คนจำนวนเท่าไรที่ต้องพลีชีพหลังเลือด ผู้คนจำนวนเท่าไรที่ต้องก้าวสู่การสมรภูมิครั้งแล้วครั้งเล่า! กองพลไร้เทียมทานของพวกเรา เหล่าราชันเซียนทั้งหลาย เหล่าเซียนอ่องทั้งหลาย ได้ก้าวเดินบนวิถีทางแห่งนี้ด้วยความยากลำบากเพียงใด เศร้าสลดมากน้อยเท่าไร!

ในเวลานี้ ดวงตาทั้งสองของหลีชีเย่ได้เปล่งประกายเจิดจ้ายิ่ง ออกมา เขาได้ระเบิดสุดยอดพลังออกมา เขานั้นแหละคือผู้ยิ่งใหญ่ นิจันรันดร์ ณ ที่ตรงนี้ได้สะกิดให้สุดยอดพลังของเขาฟื้นคืนมาอีกครั้งหนึ่ง!

“พวกเรา จะต้องก้าวเดินต่อไปบนเส้นทางรบเส้นนี้ไปจนสุดทาง จะไม่ถอยอย่างเด็ดขาด สาบานว่าจะไม่มีคำว่าพ่ายแพ้” น้ำเสียงอันอหังการของหลี่ชีย่ดังก้องสะท้อนอยู่ภายในวิหารทองแดงแห่งนี้ “ชาตินี้ พวกเราจะรบไปจนถึงที่สุด ไม่ว่าสงครามครั้งนี้จะดุเดือดเพียงใดก็ตาม ชัยชนะสุดท้ายจะต้องเป็นของเรา! ”

ภายในวิหารทองแดงเงียบสงบ มีเพียงเสียงที่ฮึกเหิมมีพลังของหลี่ชีย่ที่สะท้อนก้องอยู่ ผู้ที่ฟังคำกล่าวที่ฮึกเหิมและมีพลังอย่างตั้งใจมีเพียงมนุษย์ทองแดงที่นอนสงบนิ่งอยู่ในโลงทองแดงเท่านั้น!

ในที่สุด หลี่ชีย่ นั่งอยู่ที่ตรงนั้นอย่างเงียบๆ นั่งอยู่บนบัลลังก์ตัวนั้น นั่งอยู่บนบัลลังก์ที่แม้กระทั่งจักรพรรดิเทพยยังต้องแหงนมอง!

บริเวณทางตาของหลี่ชีย่ชุ่มไปด้วยน้ำตาตั้งแต่เมื่อใดไม่มีใครรู้ ไม่มีใครได้เห็นภาพนี้ ที่ตรงนี้ มีเพียงมนุษย์ทองแดงที่เคียดข้างเป็นเพื่อนหลี่ชีย่อยู่เงียบๆ เท่านั้น

กาลเวลาที่ยาวนาน ด้วยความเป็นอมตะไม่มีวันตายของเขา ทำให้เขาได้รับอะไรมามากมาย แต่ทว่า ที่ต้องสูญเสียไปมีมากกว่า กระทั่งเรื่องล้มหายตายจาก จนเขาได้ชินชากับมันเสียแล้ว!

แต่ทว่า มิใครบ้างที่จะรู้ว่า หลี่ชียเอ่ที่พาล เผด็จการ หมางเมินต่อทุก
สิ่งตลอดมานั้น ภายในจิตใจส่วนที่ลึกที่สุดของเขา ภายในทะเล
แห่งความรู้ส่วนที่ลึกที่สุดของเขา ได้ฝังเอาไว้ซึ่งความผูกพันเอาไว้
เท่าไร ได้ฝังเรื่องราวในอดีตเอาไว้เท่าไร ได้ฝังความสุข ความทุกข์
การได้พบ และการพลัดพรากเอาไว้เท่าไร!

สุดท้าย หลังจากความเจ็บปวดที่ไร้ขอบเขตแล้วนั้นก็คือความซา
ชิน ห้ายสุด เขาเลือกที่จะยิ้มให้กับชีวิต ชีวิตของเขาถูกลิขิตให้
ต้องพาล ต้องเผด็จการเอาไว้แล้ว ทุกสรรพสิ่งในโลกตามใจข้า
อดีตล้วนแล้วแต่บางเบาทั้งสิ้น!

หลี่ชียเอ่ นั่งอยู่ที่ตรงนี้เป็นเวลาเนิ่นนาน นานมาก ถ้าหากเป็นไปได้
เขายินดีที่จะนั่งอยู่เช่นนี้ตลอดชีวิต ถ้าหากบนโลกใบนี้มีบ้านของ
เขาอยู่สักที่ ที่ตรงนี้ก็นับได้ว่าเป็นบ้านหลังหนึ่งของเขา! ที่ตรงนี้มี
ขุนพลแต่ละคนที่เคยสู้รบเคียงบ่าเคียงไหล่เขามาแต่ละยุคแต่ละ
สมัย เลือดที่ร้อนระอุ ความภักดี อยู่เคียงคู่พวกเขาตลอดไป!

ในที่สุด หลี่ชียเอ่ได้ลุกขึ้นยืนและกวาดตามองไปยังทุกสิ่งที่อยู่รอบๆ
เขาทอดถอนใจออกมาเบาๆ ว่า "ข้าควรจะไปได้แล้ว ข้าจะต้อง
กลับมาอีกครั้งอย่างแน่นอน วันใดที่กองพลพยัคฆ์ปรากฏ ก็คือ
วันที่พวกเราจะกรีธาทัพออกศึก การย่างก้าวของพวกเราจะไม่

วันหยุดนี้ พวกเราจะสู้รบไปจนถึงที่สุด สู้รบจนกระทั่งสวรรคตล้ม
หลาย!”

กล่าวขาดคำ หลี่ซีย่หันหลังจากไปอย่างเด็ดเดี่ยวโดยไม่ต้องการ
หันกลับไปมองแม้เพียงแวบเดียว เขาเกรงว่าตัวเองจะกลั่นไม่อยู่

ในที่สุด หลี่ซีย่ได้ไปจากวิหารทองแดง วิหารทองแดงได้ห่างไกล
ตัวออกไปมากขึ้นๆ โดยที่หลี่ซีย่ไม่ได้เหลียวหลังกลับมาอีกเลย
เขาไม่ต้องการหันกลับไปดูอีกครั้ง เขาเกรงว่าตัวเองก็มียามที่ต้อง
หลั่งน้ำตาเช่นกัน

จากการที่วิหารทองแดงถูกทิ้งห่างไปอยู่ด้านหลัง ไม่มีใครรู้ว่า ณ ที่
ตรงนี้มีกองพลที่ไร้เทียมทานอยู่หน่วยหนึ่ง ที่ตรงนี้ มีกองกำลัง
อาซาเหล็กที่เคยเลือดล้างเกล้าแดนมาแล้ว!

กองพลพยัคฆ์ทองแดง! ชื่อที่เคยทำให้ผู้ซึ่งดำรงอยู่จำนวนนับไม่
ถ้วนต้องอกสั่นขวัญหายเมื่อได้ยินชื่อนี้ เคยทำให้สิ่งจัดตั้งเพื่อการ
สืบทอดแทบจะต้องวิญญานออกจากร่างมาแล้วจำนวนนับไม่
ถ้วน!

ตอนที่ 867 เมืองปีอาน

<https://novel-lucky.com>

“ค้นพบเมืองปีอานแล้ว!” ระหว่างที่สำนักต่างๆ จำนวนนับไม่ถ้วน ได้บุกเข้าไปในแดนอสุรปีอานแล้ว ในที่สุดชาวที่ตั้งระเบิดก็ได้แพร่ สะพัดออกมา

ยามเมื่อชาวนี้แพร่ออกมา ได้ทำให้ผู้คนและสำนักต่างๆ จำนวนนับไม่ถ้วนกรุกกันเข้าไปยังเมืองปีอาน ทุกคนต่างมุ่งหวังที่จะได้บุกเข้าไปภายในเมืองปีอาน!

“เมืองปีอานนะเนี่ย ไม่แน่มันพวกเราอาจจะได้บรรดาของล้ำค่าต่างๆ จากปีอานก็เป็นได้!” ไม่ว่าจะเป็นผู้ใด เมื่อได้ยืนยันว่าการค้นพบเมืองปีอานแล้ว ต่างก็มุ่งตรงไปยังที่ตั้งของเมืองปีอานอย่างบ้าคลั่งทันที

บรรดาสถาบันต่างๆ และหรือระดับบรรพบุรุษสำนักเจ้าลัทธิที่มีความเข้าใจในแดนอสุรปีอาน ต่างมีอารมณ์ตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากเมืองปีอานนั้นเต็มไปด้วยตำนานต่างๆ มีการลือกันว่า การถือกำเนิดขึ้นมาของอาณาจักรสวรรค์อสุรเทวะมีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งกับเมืองปีอาน

บ้างก็ลือกันว่า การที่อาณาจักรสุวรรณค้อสุรทเวหะสามารถครอง
ความเป็นใหญ่ได้มาหลายยุคหลายสมัย เป็นเพราะพวกเขา
สามารถควบคุมเมืองป้ออันเอาไว้!

ถึงแม้ว่าคำเล่าลือเหล่านี้จะไม่มีใครรู้ว่าเป็นจริงหรือเท็จ แต่ทว่า มี
เรื่องๆ หนึ่งที่เป็นเรื่องจริงอย่างแน่นอน นั่นก็คือเรื่องราวเกี่ยวกับ
ราชันเขียนป้อคือเป็นเรื่องจริงแท้แน่นอน!

ครานั้นในยุคสมัยหนึ่ง แตนอสุรป้ออันได้มีศิลาศักดิ์สิทธิ์หล่นลงมา
ชิ้นหนึ่ง และภายหลังศิลาศักดิ์สิทธิ์ชิ้นนี้ทางแคว้นโอสถเป็นผู้ได้ไป
ไว้ในครอบครอง และบรรลุเป็นราชันเขียนในที่สุด ซึ่งก็คือราชัน
เขียนป้อคือที่มีอำนาจไปทั่วทั้งเก้าแดนนั่นเอง

ขณะที่ศิลาศักดิ์สิทธิ์ชิ้นดังกล่าวที่หล่นมาจากแดนอสุรป้ออันนั้น ก็
มาจากเมืองป้ออันนั่นเอง

ในเวลานี้ หลังจากที่มีการค้นพบเมืองป้ออันแล้ว ผู้บำเพ็ญตน
จำนวนนับไม่ถ้วนต่างกรูกันไปยังเมืองป้ออันอย่างบ้าคลั่ง ผู้บำเพ็ญ
ตนจำนวนไม่น้อยคาดหวังว่าจะได้สมบัติวิเศษต่างๆ จากเมืองป้อ
อัน แต่ก็มิสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดจำนวนไม่น้อยที่กระหายอยาก

ได้ศิลาศักดิ์สิทธิ์สักชิ้นหนึ่ง เพื่อว่าจะสามารถบ่มพิภพให้เป็นราชัน
เขียนขึ้นมาในอนาคต!

เมืองปีอาน เป็นเมืองศิลาที่ใหญ่โตมโหฬาร มีขนาดที่สูงใหญ่มาก
ความสูงของมันถึงขนาดทะลุเมฆมาได้ ณ ที่ตรงนี้ เมืองปีอานก็
เสมือนดังเป็นสิ่งที่ใหญ่โตมโหฬารสิ่งหนึ่ง

ครั้นมองเห็นเมืองขนาดยักษ์เช่นนี้แล้ว ไม่ว่าจะเป็ใครย่อมต้อง
เข้าใจได้ทันทีว่า ที่ตรงนี้ก็คืศูนย์กลางของแดนอสูรปีอาน ที่นี่คือ
ต้นกำเนิดของแดนอสูรปีอาน!

เมืองปีอานก่อสร้างโดยใช้ศิลาน้ำตาล โดยที่ไม่มีใครรู้ว่าศิลาน้ำตาล
ดังกล่าวเป็นวัสดุศักดิ์สิทธิ์ชนิดใด ถึงได้ทำให้เมืองปีอานมี
ความแข็งแกร่งไม่อาจทำลายได้ และไม่มีใครสามารถปืนได้

ประตูของเมืองปีอานปิดสนิท ที่ตรงนี้ไม่มีสัตว์บกหรือสัตว์ปีกดุร้าย
คอยเฝ้ารักษาเมือง แต่ทว่า ประตูเมืองที่ปิดสนิท ทำให้ทุกคนถูก
ปิดกั้นให้อยู่แต่ภายนอกกำแพงเมืองปีอาน

ผู้บำเพ็ญตนทั้งหมดที่กรูกันมาถึงที่น่อย่างบ้าคลั่ง ต่างก็เข้าไปยัง
เมืองปีอานไม่ได้ ไม่ว่าผู้บำเพ็ญตนเหล่านี้จะใช้วิธีอะไรก็ตาม ก็ไม่

สามารถเปิดประตูเมืองปีอานออกได้ กระทั่งระดับบรรพบุรุษลงมือ
เอง และหอบเอาอาวุธที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกรเข้าโจมตีเมืองปีอาน แต่ยังคง
ไม่สามารถเปิดประตูเมืองที่ปิดสนิทให้เปิดออกได้

“เหตุใดจึงเปิดประตูเมืองไม่ได้? ” ในเวลานี้ ทุกคนต่างรู้สึกร้อนรน
ขึ้นมา ถึงแม้จะค้นพบเมืองปีอานได้แล้ว แต่ไม่สามารถเปิดประตู
เมืองได้ก็เท่ากับไร้ประโยชน์ ทุกคนได้แต่จ้องมองตาปริบๆ อยู่นอก
กำแพงเมือง

“การที่จะเปิดประตูเมืองปีอานได้นั้น ต้องอาศัยกระบองเขียนปีอาน!
” ในที่สุด ได้มีผู้ที่แหงมยิงผู้หนึ่ง เป็นระดับบรรพบุรุษที่แก่จน
ใกล้จะตายเหลือเพียงลมหายใจรวรินเท่านั้นมาถึงที่ตรงนี้ เมื่อ
มองเห็นเมืองปีอานแล้ว จึงได้บอกเล่าถึงความลับนี้ออกมา

“กระบองเขียนปีอาน? มันคืออะไรกันแน่? ” ผู้คนจำนวนมากไม่เคย
ได้ยินแม้แต่ชื่อนี้ด้วยซ้ำ

ระดับบรรพบุรุษที่หายใจรวรินกล่าวว่า “ตามที่มีบันทึกเอาไว้ใน
บันทึกลับของแคว้นซ่งเรา แदनอสุรปีอานจะไม่ปรากฏตัวออกมา
ด้วยตนเอง มันจำเป็นต้องได้รับการเรียกขาน และสิ่งที่สามารถ
เรียกขานให้แदनอสุรปีอานปรากฏตัวได้ก็คือกระบองเขียนปีอาน

ตามตำนานเล่าว่า ทุกยุคสมัยที่ผ่านมา กระบองเขียนปีอานจะมีการเปลี่ยนเจ้าของผู้ครอบครองไปเรื่อยๆ แต่ทว่า ครั้นตกลมาถึงยุคของอาณาจักรสุวรรณค้อสุรทေး ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุใด กระบองเขียนปีอานกลับไม่เปลี่ยนเจ้าของผู้ครอบครองอีกต่อไป ทำให้อาณาจักรสุวรรณค้อสุรทေးได้ครอบครองกระบองเขียนปีอานไปหลายยุคหลายสมัย.....”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว ระดับบรรพบุรุษที่หายใจรายรินได้ส่งเสียงโไททีหนึ่ง จากนั้นเล่าต่อว่า “..... ต่อมา อาณาจักรสุวรรณค้อสุรทေးถูกทำลาย นับแต่นั้นเป็นต้นมา กระบองปีอานก็หายสาบสูญไปไม่เคยปรากฏตัวอีกเลย จนกระทั่งปัจจุบัน”

หลังจากได้ฟังคำจากระดับบรรพบุรุษผู้นี้แล้ว ผู้คนจำนวนมากต่างมองหน้ากันและกัน เนื่องจากไม่มีใครรู้ว่าเป็นใครกันนะที่เรียกให้แดนอสุรปีอานปรากฏตัวออกมา

“ใครเป็นผู้เรียกให้แดนอสุรปีอานปรากฏตัวออกมา?” ในขณะที่ทุกคนได้แต่มองหน้ากันไป มองหน้ากันมา ทุกคนรับรู้ที่แดนอสุรปีอานได้ปรากฏตัวแล้ว แต่ทว่า ไม่มีใครรู้ว่า ผู้ใดกันนะที่เป็นผู้เรียกให้แดนอสุรปีอานปรากฏตัวออกมา

“ไม่แน่นัก ผู้ที่เรียกให้แดนอสุรปือานปรากฏออกมาก็แทรกอยู่ในกลุ่มของพวกเรานี้แหละ เปิดเผยตัวออกมาเถอะ เปิดเมืองปือานออกมาเถอะ ให้ทุกคนพลอยได้รับผลประโยชน์กันบ้างนะ” บางคนอดไม่ได้ที่ต้องกล่าวเช่นนั้นออกมา

“นั่นสิ ขอเพียงให้ช่วยเปิดประตูเมืองปือานเท่านั้น ทุกคนจะไม่แย่งกระบองเซียนปือานของเจ้าหรือคะ” บรรดาผู้ยิ่งใหญ่ก็เริ่มออกปากพูดขึ้นมาแล้ว

กระทั่งมีระดับบรรพบุรุษของสำนักเจ้าลัทธิออกมาบอกให้การรับรองว่า “ขอเพียงเปิดประตูเมืองออกมา ข้านี้แหละขอให้การรับรองว่า จะไม่มีใครกล้าแย่งชิงกระบองเซียนปือานของเจ้าแน่นอน”

เวลานี้ ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยต่างเห็นด้วยกับข้อเสนอนี้ ผู้คนจำนวนมากต่างให้การสนับสนุน กระทั่งมีบรรดาแคว้นเจ้าลัทธิทยอยให้การรับรองว่า จะไม่มีการแย่งชิงกระบองเซียนปือานอย่างเด็ดขาด

แต่ว่า ไม่มีใครก้าวเดินออกมาเพื่อเปิดประตูเมืองปือานนั้น ทำให้เวลานี้ทุกคนรู้สึกห่อเหี่ยว เพราะหากไม่มีกระบองปือานแล้ว ใครก็อย่าหวังได้เข้าไปในเมืองปือาน!

“คนโหดมาโน่นแล้ว” ขณะที่ทุกคนกำลังละเหยใจ “ไม่รู้ว่าใครคน
หนึ่งตาดี มองเห็นรถม้าคันหนึ่งบนขอบฟ้า จึงรีบกระซิบบอกกัน

ในเวลานี้ คู่สายตางำนวนนับไม่ถ้วนได้จ้องมองไปที่ตรงนั้น เห็นรถ
ม้าคันหนึ่งวิ่งมาอย่างเชื่องช้า หลีซีเยในเวลานี้นั่งอยู่บนรถม้า ท่าที่
เหนื่อยหน่ายเหมือนยังหลับไม่ตื่นอย่างนั้น

ยามที่รถม้าวิ่งเข้ามาใกล้ ทุกคนต่างทยอยกันหลบเป็นทาง ไม่มี
ใครกล้าไปขวางทางเดินของเขา การที่ต้องเผชิญหน้ากับคนโหดที่
พลันลงมือก็ทำลายสำนักเช่นฆ่าแคว้นเช่นนี้ ไม่มีใครต้องการไป
วุ่นวายกับเขา ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการไปล่วงเกินต่อเขา

การไปล่วงเกินต่อคนเช่นนี้ย่อมนำมาซึ่งการถูกทำลายล้างอย่าง
แน่นอน หากไม่ทันระวัง ดีไม่ดีอาจนำภัยถึงขั้นสำนักหรือแคว้นถูก
ทำลายก็เป็นได้

เพียงชั่วพริบตาเดียว หลีซีเยก็ได้มาถึงยังด้านหน้าประตูของเมืองปี
อาน เขาได้ล้วงเอาสิ่งหนึ่งที่แลดูคล้ายทำจากทองแดงออกมาอย่าง
ซ้าๆ จะว่าเป็นกระบองก็เหมือนไม่ใช่กระบอง เขาได้ชูสิ่งนี้ขึ้นสูง

“กระบองเขียนปีอาน.....” เมื่อระดับบรรพบุรุษที่เหลื่อมหายใจ รวยรินเห็นสิ่งที่อยู่ในมือของหลี่ซีเยแล้ว ตัวเขาลึงกับตกใจจนลุก ขึ้นยืน ทั้งที่เดิมทีนอนอยู่บนเปลและถูกห้ามเข้ามา

“กระบองเขียนปีอาน!” ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่อยู่นอกประตูเมือง ปีอานจำนวนมากล้วนแล้วแต่ตื่นตระหนก สายตาทั้งหมดจับจ้องไปที่สิ่งของที่อยู่ในมือของหลี่ซีเย

ถึงแม้ว่าสายตาทุกคู่จะจับจ้องรวมกันอยู่กับสิ่งที่อยู่ในมือของหลี่ซีเย แต่ทว่า ในเวลานี้ไม่มีใครกล้าคิดไม่ดีกับหลี่ซีเย ตัวอย่างมิให้ เห็นกันชัดเจนอย่างสำนักสุสานกระดูกที่ถูกล่าหายไปยังติดตรึงตา อยู่ แล้วจะมีใครหาญกล้าไปแย่งชิงของๆ หลี่ซีเยกันเล่า? ”

“แครงค์ แครงค์ แครงค์.....” ในเวลานี้ เกิดการเปลี่ยนแปลง ขึ้นกับกระบองเขียนปีอานที่อยู่ในมือของหลี่ซีเย มันได้กลับ กลายเป็นเหมือนดั่งถุงมือที่สวมอยู่บนมือของหลี่ซีเย มือทั้งสอง ของหลี่ซีเยเวลานี้เหมือนได้สวมถุงมือทองแดงเอาไว้

“เอี้ยด.....เอี้ยด.....เอี้ยด.....” ขณะที่หลี่ซีเยใช้มือทั้งสองที่ สวมถุงมือทองแดงไปผลักประตูเมือง ปรางค์ประตูเมืองได้เปิดออก อย่างช้าๆ

เวลานี้ ทุกคนต่างมองดูประตูเมืองที่ถูกเปิดออกซ้ำๆ อย่างเจี๊ยบๆ
ไม่มีใครกล้าแย่งกันเข้าไปในเมือง ในเมื่อหลี่ชีย่ยังไม่ได้เข้าไป
ใครก็ไม่กล้าแย่งกับเขา

ในที่สุด หลังจากที่หลี่ชีย่ได้ก้าวเท้าเข้าไปภายในเมืองปีอานแล้ว
ทุกคนจึงได้กรูกันเข้าไปในเมืองปีอาน

ผู้คนจำนวนมากต่างรู้สึกหวั่นไหวกับเมืองปีอานที่ได้เห็นอยู่
ตรงหน้า หลังจากที่ได้ก้าวเข้าไปภายในเมืองแล้ว เพราะว่าเมืองปี
อานแห่งนี้ดูมีพื้นที่กว้างขวางมากเหลือเกิน กระทั่งอาจจะใหญ่กว่า
เมืองโบราณที่ใหญ่ที่สุดของแดนสมุนไพรร่ำธาตุเสียอีก

ทั่วทั้งเมืองของเมืองปีอานดูเรียบร้อยดีมาก ที่ตรงนี้ประกอบด้วยตึก
รามบ้านช่องนับพันหลัง ทุกหลังล้วนแล้วแต่ก่อสร้างขึ้นโดยศิลาสี
น้ำตาลทั้งสิ้น

ด้วยเพราะสาเหตุนี้เอง ทำให้ทั่วทั้งเมืองดูเหมือนเป็นเนื้อเดียวกัน
แทนที่จะบอกว่ามันคือเมืองศิลาเมืองหนึ่ง มีสู้บอกว่ามันคืองาน
ศิลปะการแกะสลักหินที่ยิ่งใหญ่ที่สุด!

ถึงแม้ว่า เมืองปีอานมีความใหญ่โตมโหฬารมาก แต่ทว่า ที่ตรงนี้ กลับไม่มีผู้คนอาศัยอยู่เลย แม้แต่คนเป็นๆ สักคน หรือจะเป็น แมลงสาบตัวเป็นๆ สักตัวก็ไม่มี

ที่แตกต่างกับหมู่บ้านหรือเมืองโบราณอื่นๆ ในแดนอสูรปีอานก็คือ ภายในเมืองปีอานกลับมีรูปแกะสลักหินตั้งอยู่สองข้างตามหัวและ ท้ายของถนน ตรอก ซอก ซอยต่างๆ ทุกเส้นทาง

รูปแกะสลักหินทุกตัวจะมีลักษณะแตกต่างกันทั้งหน้าตาและท่าทาง อีกทั้งรูปแกะสลักหินทุกตัวนั้นแกะสลักได้เหมือนจริงมาก เสมือน หนึ่งรูปแกะสลักหินทุกตัวล้วนแล้วแต่เป็นงานประติมากรรมที่ สมบูรณ์แบบทั้งสิ้น

ผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยที่เข้ามายังเมืองปีอานล้วนแล้วแต่ถูกรูป แกะสลักหินดึงดูดเอาไว้ ต่างก็รู้สึกตระหนก เพราะรูปแกะสลักหิน เหล่านี้นับได้ว่าเป็นฝีมือประติมากรรมชั้นยอดเลยทีเดียว เป็นใคร ก็นะที่ลงทุนลงแรงไปแกะสลักหินที่มีลักษณะท่าทางแตกต่างกัน เช่นนี้?

หลี่ชียเอ่หลังจากเข้าไปในเมืองปีอานแล้วก็ตรงเข้าไปด้านในทันที โดยไม่มีการแวะพักแม้แต่น้อย สุดท้าย เขาได้มาถึงตรงหน้าจวน หินที่สูงใหญ่มากแห่งหนึ่ง

มันคือจวนหลักของเมืองปีอาน บนจวนปรากฏรูปแกะสลักศิลา ขนาดใหญ่โตมโหฬารนั่งอยู่ ซึ่งก็คือรูปแกะสลักศิลาปีอานนั่นเอง และรูปแกะสลักศิลาปีอานนี้สามารถแกะสลักได้สมจริงมากคล้าย ดั่งมีชีวิต เสมือนว่ามันจะพุ่งตัวลงมาและสามารถทำลายสรรพชีวิต ที่อยู่ด้านล่างได้ทั้งหมด

หลี่ชียเอ่เดินไปถึงหน้าจวนที่มีประตูปิดสนิท หลี่ชียเอ่เดินเข้าไปหาใช้ มือที่สวมถุงมือทองแดงเคาะประตูเบาๆ กล่าวอย่างเชื่องช้าว่า "ข้า มาแล้ว!"

ปรากฏเสียงการเคลื่อนที่ของสิ่งที่มีน้ำหนักมาก ประตูของจวนหลักค่อยๆ เปิดออก หลี่ชียเอ่ก้าวเท้าเข้าไป จากนั้น ประตูจวนหลัก ก็ได้ปิดลงเหมือนเดิม

ภายในวิหารของจวนหลักมืดมิด และด้านข้างซ้ายขวาทั้งสองข้าง มีรูปแกะสลักศิลาตั้งเรียงรายอยู่ ทุกๆ ตัวก็มีความแตกต่างกัน บ้าง อยู่ในท่ายืน บ้างนั่งยองๆ บ้างนั่งอยู่.....

ภายในวิหารที่มีดมิดและเงียบสงัดมีเพียงเสียงฝีเท้าของหลี่ชียเอ่ที่ก้าวเดินไปอย่างช้าๆ และแผ่วเบา สุดท้าย หลี่ชียเอ่ก็ได้เดินไปจนถึงสุดทางของวิหารแห่งนี้

ภายในจุดสิ้นสุดของวิหาร มีโถ้และม้านั่งหินตั้งอยู่ และรอบๆ ก็มีมนุษย์ศิลานั่งยองๆ อยู่

ในเวลานี้ สายตาของหลี่ชียเอ่ไปตกอยู่ที่ผนังศิลาที่อยู่สุดทางของวิหารแห่งนี้ บนผนังศิลาได้วาดภาพขนาดใหญ่ไว้ภาพหนึ่ง เป็นภาพของภูมิประเทศที่เต็มไปด้วยพลังแก่นฟ้าดิน มีห้องฟ้าที่กว้างขวางเต็มไปด้วยดวงดาว ที่ตรงนี้คล้ายตั้งเปี่ยมไปด้วยพลังไร้สิ้นสุด พลังแก่นเหมือนจะพวยพุ่งออกมาอย่างนั้น

เมื่อมองดูให้ละเอียด เหมือนว่าทุกสรรพสิ่งในภาพนั้นเป็นของจริง ไม่ใช่เกิดจากการวาด โดยเฉพาะกับห้องฟ้าที่พร่าวพร่างด้วยดวงดาว เสมือนหนึ่งมีความลับที่ไร้สิ้นสุดซ่อนอยู่!

ไม่ถ้ายนัก กว่าหลี่ชียเอ่จะละสายตาจากภาพนี้ได้ พึมพำออกมาว่า "ความลับนิรันดรกาลนะเนี่ย ผู้คนจำนวนเท่าไรที่ใฝ่ฝันหา ผู้คนจำนวนเท่าไรที่ต้องการเป็นผู้บงการอยู่ภายในสถานที่แห่งนี้! "

กล่าวจบ หลีชีเย่ทิ้งตัวนั่งลงบนม้านั่งหิน กวาดตามองไปยังมนุษย์
ศิลาที่อยู่รอบๆ กล่าวอย่างเฉยเมยว่า “ผ่านไปก็ปีแล้วละ ไม่ถ่ายนัก
กว่าข้าจะมาที่นี่ได้สักครั้งหนึ่ง ไม่มีสิ่งใดมาเลี้ยงรับรองข้าบ้างเลย
รี? ”

แต่ทว่า วิหารศิลาแห่งนี้ยังคงเงียบสงัดอย่างยิ่ง ยังคงไม่มีเสียงตอบ
รับคำถามของหลีชีเย่

หลีชีเย่หัวเราะที่หนึ่ง ถู่มือทองแดงที่สวมอยู่มือของหลีชีเย่เริ่มมี
การเปลี่ยนแปลง สุดท้าย ได้กลับกลายเป็นตราประทับรูปอีกา ทำ
การสลักเอาไว้บนโต๊ะศิลานั้น จากนั้น บริเวณหน้าผากของหลีชีเย่
ได้ยิงหลักกฎเกณฑ์ออกมา ทำให้โต๊ะหินนั้นเหมือนถูกจุดให้สว่าง
ไสวขึ้น กระทั่งได้จุดให้เกิดความสว่างไสวไปทั่วทั้งวิหาร!

“ใต้เท้าอีกาหิมพ์ ไม่ได้พบกันเสียนาน ข้าเกือบจะจำใต้เท้าไม่ได้
เสียแล้วละ” ในเวลานี้ ปรากฏเสียงหนึ่งดังออกมาจากมุมที่มีดมิด
มุมหนึ่งของวิหารแห่งนี้

ตอนที่ 868 มนุษย์ศิลาเมืองปีอาน

<https://novel-lucky.com>

แดนอสูรปีอานนั้นปราศจากผู้คน ไร้ซึ่งสรรพชีวิต ภายในเมืองปีอานยังไม่มีผู้คนแม้แต่คนเดียว เวลานี้ ภายในวิหารโบราณแห่งนี้ พลันมีเสียงโพล่อกมากะทันหันอย่างนั้น หากเป็นผู้ที่ใจเสาะสัคนิดคงต้องตื่นตระหนกจนขนลุกซู่เลยเชียวนะ

เมื่อสิ้นเสียงที่ดังออกมาจากมุมที่มีมืดมิดแล้ว ปรากฏมีรูปแกะสลักมนุษย์ศิลาทัวหนึ่งได้ก้าวเดินออกมาจากมุมมืดแห่งหนึ่ง รูปแกะสลักมนุษย์ศิลาทัวนี้ไม่ได้มีส่วนที่แตกต่างอะไรกับรูปแกะสลักมนุษย์ศิลาทัวอื่นๆ มากนัก ที่แตกต่างอยู่หนึ่งเดียวก็คือ บนหัวของมนุษย์ศิลาทัวนี้มีมงกุฎศักดิ์สิทธิ์สวมเอาไว้ ซึ่งมงกุฎนี้มีลักษณะเช่นเดียวกับที่สวมอยู่บนหัวอาจารย์ของเหมยอ้าวหนาน

หลี่ชียემองดูมนุษย์ศิลาทัวที่ก้าวเดินออกมาจากมุมมืดมุมหนึ่ง กล่าว ว่า “นอนมานานนับพันล้านปีแล้ว พวกเจ้ายังคงไม่เปลี่ยนแปลงเลยแม้แต่น้อยนิด ยังคงเป็นก้อนหินก้อนหนึ่ง ไม่มีความเป็นมนุษย์แม้แต่หน่อย”

“ได้เท้าล้อเล่นแล้วละ พวกเราหาใช้สิ่งมีชีวิต เป็นมนุษย์ศิลาแต่กำเนิด ถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าต้องปราศจากอารมณ์ความรู้สึกความ

ปรารถนาแบบปุถุชนทั่วไป” มนุษย์ศิลาตัวนี้เดินเข้ามาและนั่งลงตรงข้ามกับหลี่ชียเอ

หลี่ชียเอนั่งอยู่ที่นั่นด้วยท่าทีที่เหนื่อยหน่าย มองดูมนุษย์ศิลา แล้วกล่าวว่า “ผู้มาเยือนก็คือแขก ข้าคือแขกผู้มาเยือนจากแดนไกล จะอย่างไรเสียเมืองปีอานก็สมควรรับรองข้าบ้างสิ สุราปีอานของเมืองปีอานนับเป็นสิ่งล้ำเลิศหนึ่งในเก้าของโลก เลี้ยงข้าสักสองจอกก็แล้วกัน”

มนุษย์ศิลาผู้นี้ทำท่าทักมือ ที่มุมหนึ่งของวิหารใหญ่มีมนุษย์ศิลาเดินมาอีกตัวหนึ่ง เขาได้ยกเอาแก้วสุราหินที่ใหญ่มากมาใบหนึ่ง ครั้นมอบแก้วสุราหินนั้นแล้วก็ล่าถอยกลับไปโดยไร้ซุ่มเสียง คล้ายตั้งเป็นกฎพิวิญญาณตนหนึ่งอย่างนั้น

ภายในแก้วสุราหินมีของเหลวที่มีสีดั่งอำพัน แต่ว่า สุราชั้นเลิศที่อยู่ในแก้วสุราหินนั้นได้แข็งตัวไปแล้ว ดูๆ ไปก็เหมือนเป็นยิบซัมสีอำพันอย่างนั้น

หลี่ชียเอใช้มือข้างหนึ่งกุมแก้วสุราหินนั้นเอาไว้ เพียงครู่เดียวเท่านั้น แก้วสุราหินปรากฏเป็นกลืนอายสุราลอยขึ้นมา สุราในแก้วสุราหินถูกอุณหจนละลายเหมือนน้ำแข็งที่ละลายอย่างนั้น ท่ามกลางสุราชั้น

เลิศกลับปรากฏเป็นร่างเงาของสัตว์เทพปีอานขึ้น กระทั่งได้ยินเหมือนเสียงคำรามของปีอาน เป็นที่ดึงเร้าวิญญาณผู้คนยิ่งนัก

หลี่ชีย่กระดกทีหนึ่งหมดแก้ว เมื่อสุราปีอานลงท้องแล้ว พลันทั่วทั้งร่างของหลี่ชีย่เหมือนมีประกายศักดิ์สิทธิ์ปะทุออกมา คล้ายดังมีปีอานอยู่ภายในกายของหลี่ชีย่ กลิ่นอายที่ทรงพลังอหังการเสมือนดังพายุไต้ฝุ่นที่พัดถล่มพวยพุ่งออกมา

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ กลิ่นอายที่ทรงพลังและอหังการจึงได้ค่อยๆ สงบและจางหายไป หลี่ชีย่ส่งเสียงที่แสดงถึงความรู้สึกตื่นเต้นกล่าวด้วยความจริงใจว่า “เยี่ยมยอด วันเวลาแสนจะยาวไกล จะมีสักกี่คนที่มีโอกาสลิ้มลองสุราที่มีรสชาติเยี่ยมยอดเช่นนี้”

มนุษย์ศิลา นั่งสงบนิ่งอยู่อย่างนั้น รอจนกว่าหลี่ชีย่ดื่มสุราจนหมด จึงได้เอ่ยปากกล่าวขึ้นมาว่า “ไต่เท้าตื้นตื้นเดินทางมาแรมไกล ไม่ทราบว่ามีสิ่งใดจะซีแนะรี?”

“ทำไมรี? ข้าเป็นคนที่ไม่หิวไม่มีธุระแล้วล่ะก็ ไม่มาเลยอย่างนั้นหรือ?” หลี่ชีย่มองหน้าเขาอย่างمينเฉย “จะว่าไปแล้ว แม้ว่าภายในวิหารของเจ้าจะมีของวิเศษที่ยอดเยี่ยมมากอยู่หลายชิ้น แต่ยังไม่ถึงขั้นที่ข้าจะต้องมาแย่งชิงด้วยตนเองหรอกนะ”

“ใต้เท้าเข้าใจผิดแล้ว พวกเราไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น ใต้เท้าคือผู้ยิ่งใหญ่ที่บงการเก้าแดน เวลาของใต้เท้ามีค่า สถานที่เล็กๆ แห่งนี้ของพวกเราไม่กล้าที่จะทำให้ใต้เท้าต้องเสียเวลา” มนุษย์ศิลาเร่งรีบอธิบาย

หลี่ชีย่หัวเราะออกมา “ข้าเข้าใจแล้ว เจ้ากำลังรู้สึกตื่นเต็นว่าข้าคิดอะไรกับแดนอสุรปี่อานของพวกเจ้าอยู่ แต่ทว่า มันก็เป็นความจริงที่ว่า การมาของข้าในครั้งนี้ ข้ากำลังคิดอะไรบางอย่างกับแดนอสุรปี่อานของพวกเจ้าจริง คราวนี้ข้าต้องการจำนวนผู้มีสิทธิ์สองคน เว้นแต่คนที่ข้าได้เลือกเอาไว้แล้ว ไม่ว่าใครก็ห้ามเข้า”

“ใต้เท้าต้องการเข้าไปอีกแล้วรึ?” เมื่อได้ยินคำๆ นี้ มนุษย์ศิลาลิงกับมองไปยังภาพนั้นที่อยู่บนผนังนั้น ท่าทีของเขาแสดงออกถึงความตื่นเต็นจริงๆ

“ช่างเถอะ ที่แห่งนั้นข้าเคยไปมาแล้วครั้งหนึ่ง คราวนี้ผู้ที่จะไปไม่ใช่ข้า” หลี่ชีย่โบกมือเบาๆ “พวกเราคงไม่ต้องมาเกรงใจที่จะพูดคำพูดที่ไม่น่าฟังเอาไว้ก่อน มาคราวนี้ สถานที่แห่งนี้จะมีเพียงคนที่ข้าได้กำหนดเอาไว้แล้วเท่านั้นจึงสามารถเข้าไปได้”

“ไต่เท้า ท่านควรจะรู้ว่า การทำเช่นนี้ไม่เป็นไปตามหลักการของ
แดนอสุรปี่อาน ที่แดนอสุรปี่อานรอคือผู้ที่มีบุญวาสนาเท่านั้น”
มนุษย์ศิลาถึงกับเอ๋อขึ้นมาอย่างล่งเล

หลี่ชียกกล่าวตัดบทเขาว่า “หลักการนะมีไว้ทำลาย จะว่าไปแล้ว
แดนอสุรปี่อานของพวกเจ้าใช้ว่าเพิ่งจะเคยทำลายหลักการเป็นครั้ง
แรก”

“ไต่เท้า มันทำให้แดนอสุรปี่อานของพวกเราทำตัวลำบากมากเลย”
มนุษย์ศิลากล่าวด้วยท่าทีที่ลำบากใจมากกว่า “ไต่เท้าเล่นเอากอง
พลพยัคฆ์มาควบคุมแดนอสุรปี่อานของพวกเราเอาไว้ พวกเรา
นับว่าได้ยกเว้นให้เป็นกรณีพิเศษแล้ว”

“เรื่องนี้ขำรู้ การค้าก็สวนการค้า” หลี่ชียกกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า
“ครานั้นหากไม่เป็นเพราะข้าชี้แนะทางสว่างให้กับพวกเจ้า พวกเจ้า
สามารถกุมอำนาจในแดนอสุรปี่อานอีกครั้งได้อย่างนั้นรี? อีกอย่าง
ครานั้นหากไม่เป็นเพราะข้าที่ทำลายอาณาจักรสวรรค์อสูรเหวอะละ
ก็ แดนอสุรปี่อานของพวกเจ้าต้องปฏิบัติตามพันธะสัญญาที่มีต่อ
อาณาจักรสวรรค์อสูรเหวอะละตลอดไปใช่หรือไม่! พุดให้ตรงประเด็น
พวกเจ้าติดค้างหนี้บุญคุณข้าถึงสองเรื่อง เข้าใจมั๊ย? ”

“ทั้งหมดเป็นเรื่องของศิษย์ทรยศที่ได้ทำเอาไว้!” มนุษย์ศิลากล่าวด้วยท่าทีเหมือนฉนด้วยเกล้าอย่างยิ่ง คำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเยทำให้เขาไม่อาจปฏิเสธได้

มนุษย์ศิลาที่อยู่ตรงหน้าก็คือผู้กุมอำนาจสูงสุดของแดนอสูรปีอาน หรือมีชื่อเรียกว่าหัวหน้าองครักษ์พิทักษ์เมือง ความหมายก็คือ เป็นหัวหน้าองครักษ์ผู้ทำหน้าที่เฝ้าคุ้มครองเมืองปีอาน และแดนอสูรปีอาน

ก่อนหน้านั้น หัวหน้าองครักษ์พิทักษ์เมืองของแดนอสูรปีอานก็คือผู้ที่เป็อาจารย์ของเหมยอ้าวหนาน ยุคสมัยในอดีตที่เนิ่นนานมาแล้ว เพื่อต้องการปลุกแดนอสูรปีอานให้ตื่นขึ้นมา ภายใต้การยุยงของราชันเซียนจากอาณาจักรสวรรค์อสูรเหวะ เขาจึงได้นำพามนุษย์ศิลาจำนวนไม่น้อยไปเซ็นสัญญากับอาณาจักรสวรรค์อสูรเหวะเอาไว้

ภายหลัง หลี่ซีเยได้เดินทางมาที่แดนอสูรปีอาน ตัวเขาที่อยู่ในฐานะอิภามิพีได้นำพาโอกาสที่หาได้ยากยิ่งมาให้กับแดนอสูรปีอาน ทำให้มนุษย์ศิลาที่ไม่เห็นด้วยกับพันธะสัญญาในคราวนั้นสามารถยึดอำนาจสูงสุดในการควบคุมแดนอสูรปีอานคืน และทำการเนรเทศหัวหน้าองครักษ์เดิมออกไปจากแดนอสูรปีอาน!

แต่ว่า พันธะสัญญาในครานั้นยังคงอยู่ แदनอสุรป้อานยังไม่สามารถหลุดพ้นจากอาณัจกรสวรรค้อสุรเทวะ กระทั่งต่อมา หลี่ชียเอ้ได้ทำลายอาณัจกรสวรรค้อสุรเทวะไปแล้ว แदनอสุรป้อานจึงได้พ้นจากอาณัติของอาณัจกรสวรรค้อสุรเทวะอย่างแท้จริง

“นี่มันเป็นเรื่องภายในของพวกเจ้า ใครถูกใครผิดกล่าวสำหรับข้าแล้วหาสำคัญไม่” หลี่ชียเอ้เพียงสายหน้าและกล่าวกับมนุษย์ศิลา

เรื่องราวในคราวนั้น ไม่ว่าจะป้ออาจารย์ของเหมยอ้าวหนานก็ดี หรือจะเป็นหัวหน้าองค์กรพิทักษ์เมืองคนปล้จจุบันก็ช่าง ต่างก็มีจุดประสงค์อันเดียวกันคือทำเพื่อแदनอสุรป้อาน เพียงแต่วิธีการต่างกันเท่านั้นเอง

มนุษย์ศิลาแสดงท่าทีกล่าวต่อรองกับหลี่ชียเอ้ว่า “ไ้้เท้า ครานั้นท่านได้พ้ามมนุษย์ศิลาล่านวนสี่ตัวไปจากแदनอสุรป้อานของพวกเรา และมันก็มีประโยชน์กับไ้้้เท้าอย่างมากที่เดียวมิใช่ริ้?”

“มนุษย์ศิลาสี่ตัวในครั้งครานั้น? เรื่องราวในครั้งนั้น ทุกคนต่างก็รู้ยู่แก่ใจดี หากจะกล่าวให้ถูกต้อง เป็นข้าที่ช่วยให้พวกเขารอดพ้นกลับออกมาจากประตู่ผี” หลี่ชียเอ้โบกมือและกล่าวว้า “ที่ข้ามา

ที่นี้ในครั้งนี่ไม่ได้มาเพื่อต่อรองอะไรกับเจ้า หากเจ้าไม่เห็นด้วย จ้้นข้าจะลงมือเอง เจ้าต้องการให้ข้าเป็นผู้เฝ้าเมือง หรือจะให้ข้าเข้าไปในนั้นด้วยตนเองอีกครั้งหนึ่ง? ข้าเชื่อว่า หากข้าเข้าไปด้วยตนเองล่ะก็ มันคงไม่ใช่เรื่องดีเป็นแน่แท้!”

“ไต่เท้า.....” มนุษย์ศีลารู้สึกตระหนกตกใจกับคำพูดของหลี่ชีย่ กล่าวว่่า “ไต่เท้า ครานั้นท่านเคยรับปากพวกเรานะว่่า เรื่องราวเฉกเช่นในครั้งครานั้นจะไม่มีวันเกิดขึ้นมาอีกอย่างเด็ดขาด”

หลี่ชีย่ยิ้มเฉยเมย ผายมือออกแล้วกล่าวว่่า “นี่คิดจะโทษข้าอย่างนั้นหรือ? ครานั้นข้าแค่ต้องการทดลองดูนึ้ดหนึ่ง ข้าแค่มีแนวความคิดอย่างหนึ่งเท่านั้น ไม่ทันระวัง จึงทำให้มีหินที่อยู่ภายในนั้นถูกกะเทาะหลุดออกมาสามชิ้น”

“ไต่เท้า มันหาใช่เพียงแค่หินถูกกะเทาะออกมาสามชิ้นเท่านั้น” แม้แต่มนุษย์ศีลาที่มีท่าทางเย็นชาถึงกับมีสีหน้าดำคล้ำขึ้นมาในเวลานี้ เขากล่าวว่่า “ไต่เท้า ครานั้นท่านเกือบทำลายเมืองป้ออันของพวกเราแล้ว! ”

ครานั้น หลังจากที่หลี่ชีย่ได้เข้าไปด้านในแล้ว อาศัย์วิธีการที่ฝึนลิขิตสวรรค์ยังทำลายสถานที่แห่งนั้น สุดท้ายแล้ว ต่อให้เป็น

สถานที่ที่สุดยอดในหล้าก็ยังคงถูกหลี่ซีเยกะเทาะเอาศิลาศักดิ์สิทธิ์ออกมาได้ถึงสามชั้น และศิลาศักดิ์สิทธิ์ทั้งสามชั้นนี้ก็ได้ออกไปอยู่ในโลกมนุษย์นับจากนั้นเป็นต้นมา!

หนึ่งในสามชั้นคือเรื่องราวที่ผู้คนในโลกต่างรู้กันดี นั่นก็คือราชันเซียนปีศาจ! หนึ่งในศิลาศักดิ์สิทธิ์สามชั้นที่ถูกกะเทาะออกมานั้น หลังจากบินออกนอกแดนอสูรปีศาจแล้วก็ตกไปอยู่ในมือของแคว้นโอสถ

“ข้าจะไม่รักษาเมือง และหรือข้าไม่เข้าไปก็ได้ หลักการของข้านั้นง่ายมาก คราวนี้ถือเสียว่าทำตามที่ข้าบอก คนที่จะเข้าไปในนั้นมีเพียงสองคนเท่านั้น เป็นสองคนที่ข้าเป็นผู้กำหนด! สำหรับคนอื่น ๆ ไม่ว่าเขาจะเป็นผู้มีวาสนาเพียงใดก็ตาม จะต้องไม่ปล่อยให้เขาเข้าไป!” หลี่ซีเยกล่าวอย่างขำๆ แต่มาคราวนี้ ท่าทีของเขาดูจริงจังเป็นอันมาก

มนุษย์ศิลาถึงกับลังเลขึ้นมา เขารู้ดีว่า ด้วยท่าทีเช่นนี้ของหลี่ซีเย ไม่ได้มาเพื่อปรึกษากับเขา เขาเอ่ยขึ้นมาอย่างฉุนด้วยเกล้าว่า “ใต้เท้า แดนอสูรปีศาจของพวกเราถูกปิดกั้นมานานพอดูแล้วนะ หรือว่าจะต้องให้พวกเราออกไปอีกหนึ่งชาติอย่างนั้นหรือ?”

“งั้นหรือ? เจ้าน่ะดูถูกข้าเกินไปแล้วกรรมัง” หลี่ชีย่ยิ้มแล้วกล่าวว่า “เจ้าคิดว่าหากเป็นคนที่ข้าเลือกละก็ทำไม่สำเร็จอย่างนั้นหรือ? เจ้าคิดว่าโลกนี้ยังมีใครเข้าใจพื้นที่แห่งนี้มากไปกว่าข้าอย่างนั้นหรือ?”

“ความหมายของใต้เท้าก็คือ?” ครั้นได้ยินคำกล่าวของหลี่ชีย่แล้ว มนุษย์ศิลาที่เดิมมีท่าทีลำบากใจพลันมีชีวิตชีวาขึ้นมาทันที กล่าว ว่า “ความหมายของใต้เท้าก็คือ บุคคลที่ใต้เท้าคัดเลือกมาทำได้ แน่แน่นอนอย่างนั้นหรือ?”

“ตัวเลือกอีกคนนะหรือ ข้าไม่อาจรับประกันได้ อีกทั้ง คนผู้นี้เป็น คนที่เพื่อนเก่าเพื่อนแก่ของพวกเขาเจ้าเป็นคนบ่มฝึกขึ้นมา เขาบอก ว่า พวกเขาเคยตกลงกับเขา เวลานี้เจ้าจะอยู่ในฐานะของเจ้าเมืองปี อานหรือว่าจะมีคนอื่นมันก็เป็นเรื่องของพวกเขา จะอย่างไรก็ แล้วแต่ เขาบอกว่าเขาเป็นพวกเขาคนใดคนหนึ่งที่สามารถตัดสินใจได้ นั้น ได้บรรลุข้อตกลงกับเขา

“ฮึ เขายังคงไม่ยอมเลิกล้มความตั้งใจ!” หลังจากที่ได้ยินคำกล่าว ของหลี่ชีย่แล้ว มนุษย์ศิลารู้ได้ทันทีว่า “เขา” ในที่นี้คือใครแล้ว จึง บังเกิดความไม่พอใจขึ้นภายในใจ

“เช่นนั้นก็ง่ายแล้วละ ในเมื่อพวกเจ้าเคยรับปากกับเขา ข้าเองก็รับปากเขาเช่นกัน ก็ให้เขาได้สิทธิ์ที่หนึ่งก็แล้วกัน

มนุษย์ศิลาต้องเงียบขรึมขึ้น มันเป็นเรื่องที่เขาไม่มีสิทธิ์เลือก ที่หลี่ชียเอมาที่นี่ไม่ได้ต้องการหารือกับเขา หากเขาไม่เห็นด้วย หลี่ชียเอก็ต้องทำเช่นนี้อยู่แล้ว ไม่แน่ว่าผลที่ได้อาจจะรุนแรงกว่าเสียอีกก็เป็นได้

“อีกอย่าง บอกข่าวดีต่อเจ้าเรื่องหนึ่ง คนที่ข้าได้เลือกมานั้น กล่าวได้ว่ามีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับแดนอสูรปีศาจของพวกเจ้าเป็นอันมาก หากจะกล่าวถึงชาติกำเนิดแล้วละก็ มนุษย์ศิลาเฉกเช่นพวกเจ้าที่ถูกแกะสลักขึ้นมา ห่างไกลจากนางมากนัก”

“ใต้เท้าหมายความว่า.....” มนุษย์ศิลาตัวนี้เมื่อได้ยินคำพูดดังกล่าวถึงกับลุกพรวดพราดขึ้นมา ดวงตาทั้งสองเบิกโพลง จ้องมองดูหลี่ชียเอแล้วกล่าวว่า “ใต้เท้ากำลังจะบอกว่าท่านทำได้สำเร็จแล้ว? ”

“ถ้าหากข้าไม่มีความมั่นใจ ข้าจะมาที่นี่อีกครั้งอย่างนั้นรึ? ” หลี่ชียเอกล่าวว่า “ดูท่าเจ้านี้ไม่เข้าใจในตัวข้าเอาเสียเลย ในเมื่อข้า

มาแล้ว ข้าก็ไม่กลัวที่จะกล่าวคำที่ไม่น่าฟังเอาไว้ก่อน แदनอสุรป
อานเป็นของของข้าแล้วละ! ”

มนุษย์ศิลาทำท่ามึนงงนิดหนึ่ง ไม่รู้ว่าเป็นดีใจหรือตกใจ หึ่งตัวนั่งลง
ไปทันที เขาไม่ได้สงสัยกับการตัดสินใจและกำลังของหลี่ชียเอ
หลังจากที่ได้สติกลับคืนมาแล้ว ถึงกับจ้องมองหลี่ชียเอแล้วกล่าวว่า
“หากใต้เท้าสามารถทำได้สำเร็จ จะมีความคิดอ่านประการใดรี? ”

“ข้ารู้แน่ว่ามนุษย์ศิลาอย่างพวกเจ้าคิดอะไรอยู่ในใจ” หลี่ชียเอกล่าว
ท่าที่เฉยเมยว่า “แต่ว่า วางใจเถอะ ข้าจะให้คำตอบกับพวกเจ้าเอง
ข้าจะพาพวกเจ้าไปด้วย! ”

“ใต้เท้าพูดจริงหรือเนี่ย? ” มนุษย์ศิลาเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้ว
ถึงกับตื่นเต้นดีใจ ลุกขึ้นยืนและอดที่จะกล่าวด้วยเสียงอันดังทันที

“จริงแน่นอน” หลี่ชียเอกล่าวอย่างเชื่องช้าว่า “หรือเจ้าคิดว่าข้า
จำเป็นต้องพูดโกหกเจ้าอย่างนั้นหรือ? ”

“ตกลง ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ข้ารับปากใต้เท้า” มนุษย์ศิลาสุดลม
หายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง กล่าวตกลงทันที

ตอนที่ 869 กองพลปีศาจราชสีห์

<https://novel-lucky.com>

ภายในเมืองปีศาจดุคึกคักเป็นอย่างยิ่ง เมืองปีศาจที่มีพื้นที่กว้างขวางกลับเต็มไปด้วยผู้คนในทุกๆ ที่ ณ ที่ตรงนี้ ผู้บำเพ็ญตนจากทุกสำนักทุกเผ่าพันธุ์ต่างก็มาชุมนุมกันอยู่ตรงนี้ บ้างกำลังคิดหาวิธีที่เข้าไปยังตีgramบ้านช่องที่อยู่ภายในเมืองปีศาจ บางส่วนก็ค้นหาสมบัติไปโดยรอบ และมีบางส่วนที่มุ่งไปที่รูปแกะสลักหินที่ตั้งอยู่ภายในเมืองว่าจะขนเอาไปได้ได้อย่างไร...

ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่มายังเมืองปีศาจต่างคาดหวังว่าตนเองนั้นจะได้รับโชคที่ประหลาด และคาดหวังจะได้เข้าไปยังตีgramบ้านช่องภายในเมืองปาน! แต่ทว่า หลังจากที่ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากได้ทดลองดูแล้วจึงพบว่า หากคิดจะประสบโชคชะตาที่ประหลาด มันมีความยากเกินกว่าที่พวกเขาได้คาดการณ์เอาไว้มากเลยทีเดียว

ภายในหมู่บ้านหรือเมืองโบราณอื่นๆ ของแดนอสูรปีศาจ อย่างน้อยมีผู้บำเพ็ญตนมากกว่าครึ่งที่สามารถเข้าไปยังตีgramบ้านช่องเหล่านั้นได้ ส่วนเข้าไปแล้วสามารถมีชีวิตกลับออกมา หรือว่าสามารถได้รับโชคชะตาประหลาดหรือไม่นั้น ก็ต้องอยู่ที่โชควาสนาของแต่ละคนแล้วละ

แต่ทว่า ภายในเมืองปีอานกลับแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ผู้ที่คิดจะเข้าไปในตึกรามบ้านช่องต่างๆ ภายในเมืองปีอานนั้นยากยิ่งกว่ายากเสียอีก เรียกได้ว่ามีความยากลำบากมากกว่ากันมากเลยทีเดียว

นอกจากนี้ การที่คิดจะเข้าไปในตึกรามบ้านช่องต่างๆ ที่อยู่ในเมืองปีอานนั้น ไม่ได้เกี่ยวกับกำลังความสามารถของผู้บำเพ็ญตนสักเท่าไร แต่กลับมีความสัมพันธ์กับพรสวรรค์และชะตาของผู้บำเพ็ญตนคนนั้นๆ มากกว่า

ผู้บำเพ็ญตนที่เข้ามาภายในเมืองปีอานแล้ว และสามารถเข้าไปยังตึกรามบ้านช่องต่างๆ ได้มีอยู่ไม่ถึงสิบคน ผู้ที่สามารถผ่านเข้าไปได้หากไม่ใช่दारुंगของสำนักใดสำนักหนึ่ง ก็คือผู้โชคดีที่สามารถควบคุมโอกาสและจังหวะได้ถูกต้อง

หากไม่มีความสามารถในการเข้าใจเข้าถึงที่ยอดเยี่ยม ไม่สามารถบรรลุถึงข้อห้ามต่างๆ ที่มีการสะกดเอาไว้ตามตึกรามบ้านช่องเหล่านี้ ต่อให้มีพลังกล้าแข็งเพียงใด ก็ไม่สามารถผ่านเข้าไปได้

แม้ว่าตีกรามบ้านช่องที่อยู่ภายในเมืองปีอานจะมีจำนวนมากกว่า
สิบล้านหลัง แต่ทว่า ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนส่วนใหญ่ และหรือ
สำนักหรือสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดที่แข็งแกร่งพอ กลับให้
ความสำคัญไปที่จวนหลักที่อยู่ในเมืองปีอานแห่งนี้

ด้านนอกจวนหลักมียอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนอยู่เป็นจำนวนมาก
กระทั่งดาร์รุ่งผู้ปราดเปรื่องอยู่จำนวนไม่น้อย บรรดา ยอดฝีมือและ
ดาร์รุ่งผู้ปราดเปรื่องต่างต้องการเปิดประตูจวนแห่งนี้ให้ได้ และ
อยากเข้าเป็นผู้ครอบครองให้ได้

เนื่องจากมีตำนานเล่าลือกันว่า ภายในจวนหลักของเมืองปีอานมี
โชควาสนาประหลาดที่เลื่องลือรออยู่ ลือกันว่า การที่อาณาจักร
สวรรค์อสูรทะเลสามารถครองความเป็นใหญ่ได้หลายยุคหลายสมัย
นั้น เป็นเพราะได้รับโชควาสนาที่สุดยอดมาจากจวนหลักนี้เอง

กล่าวสำหรับสำนักที่แข็งแกร่งและดาร์รุ่งผู้ปราดเปรื่องแล้ว ไม่ง่าย
นักกว่าจะมาถึงเมืองปีอานได้ พวกเขายอมไม่ยอมละทิ้งโอกาสที่จะ
ได้เข้าครอบครองจวนหลักของเมืองปีอานอยู่แล้ว

แต่ทว่า ไม่ว่าจะบรรดาแคว้นเจ้าลัทธิหรือดาร์รุ่งผู้ปราดเปรื่อง
ทั้งหลายจะได้ทดลองทุกวิถีทางแล้ว ก็ไม่สามารถเปิดประตูของ

จวนหลักแห่งนี้ได้ ต่อให้ดาวรุ่งที่มีพรสวรรค์มากเพียงใดก็ตาม พยายามเข้าถึงและบรรลุเชื่อมถึงกับประตูที่ปิดสนิทเพียงใด แต่ก็ ไม่มีการตอบสนองใดๆ เกิดขึ้น

“ข้าเห็นหลี่ชีย่เข้าไปซัดๆ นีนา” มีผู้ที่ไม่ยอมแพ้ พยายามทดลอง ครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ทว่า ต้องลงเอยด้วยความล้มเหลวในที่สุด

“คนโหดอย่างหลี่ชีย่ยอมไม่ธรรมดา พรสวรรค์ของเขาต้องสูงปรี๊ด จนน่ากลัว แค่ดูผลงานด้านศาสตร์โอสถของเขาแล้วก็รู้แล้วละ สามารถถอนสียอดดาวรุ่งหอมโอสถทั้งสี่ และสยบหอมโอสถได้ ทั้งหมด ด้วยพรสวรรค์เช่นนี้ของเขา อาจมีเพียงมนุษย์เทพเย่ซิน เฉิน และอาณาจักรราชันเหมยอ้าวหนานที่สามารถเทียบเคียงได้ แล้วละ” มีเจ้าสำนักที่พูดออกมาด้วยความหดหู่ ภูเขาวิเศษอยู่ ตรงหน้า แต่กลับไม่สามารถเข้าไปได้ ย่อมมีความรู้สึกสุดจะ บรรยายได้

“มันก็ไม่แน่เสมอไป ฮี หลี่ชีย่มีกระบองเซียนอยู่ในมือ การที่เขา สามารถเข้าไปได้ก็หาใช่เรื่องแปลกแต่อย่างใด” ดาวรุ่งที่ไม่ยอมรับ ในใจกล่าวอย่างจริงจังออกมา

ขณะที่บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนกำลังขบคิดกันว่า จะเข้าไปใน
จวนหลักได้อย่างไร ทันใดนั้น เสียงตุมตามดังขึ้น ฟาดินสะเทือน
หวั่นไหว กลิ่นอายปีศาจที่น่ากลัวดังคลื่นยักษ์ในทะเลที่ถาโถมเข้า
มา ครอบคลุมอาณาบริเวณเมืองปีอานเอาไว้ทั้งหมด

“ตุม...ตุม...ตุม...” ท่ามกลางการสั่นสะเทือนหวั่นไหวของฟาดิน
ปรากฏกองกำลังพลกลุ่มหนึ่งได้บุกเข้ามายังเมืองปีอาน กองพลที่
อหังการยิ่งนี้หลังจากบุกเข้าเมืองปีอานแล้วนั้น เรียกได้ว่าถือ
อำนาจบาตรใหญ่ ทะลุทะลวงเข้ามา ไล่ต้อนผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ตาม
ถนนทุกคนให้หลีกไป! กองพลนี้ไม่มองผู้ใดอยู่ในสายตาเลย

มันคือกองกำลังปีศาจที่ทรงพลังยิ่ง อีกทั้งยังเป็นกองพลที่
ประกอบด้วยปีศาจราชสีห์ทั้งหมด ด้วยกองพลราชสีห์ที่มีพลังอัน
น่าเกรงขามเช่นนี้ และมีกลิ่นอายที่หมางเมินต่อได้หล้าเช่นนี้ นับ
ได้ว่าสามารถวางอำนาจบาตรใหญ่ไปทั่วทุกสารทิศได้

“ กองพลปีศาจราชสีห์ของจักรวรรดิราชสีห์โบราณ...” สีหน้าของ
ผู้คนจำนวนไม่น้อยต้องแปรเปลี่ยนไป เมื่อมองเห็นกองกำลังปีศาจ
นี้เข้า ต่อให้พวกเขาไม่จับไล่ผู้คน ผู้คนที่เดินอยู่บนถนนก็ต้อง
ทยอยกันถอยออกห่างยอมอ่อนข้อให้ หลีกเป็นทางให้กับพวกเขา

กองทัพปีศาจที่อยู่ตรงหน้าก็คือกองทัพปีศาจของจักรวรรดิราชสีห์โบราณนั่นเอง ผู้ที่เป็นหัวหน้านำทัพมาคือราชันราชสีห์เก้าเศียรนั้น และเป็นพี่ใหญ่ร่วมสาบานของเยชินเงิน

กองพลปีศาจราชสีห์ภายใต้การนำของราชาราชสีห์เก้าเศียรนั้น มีชื่อเสียงโด่งดังมากในแดนสมุนไพรร่ำไร ซึ่งไม่เป็นเพราะราชันราชสีห์เป็นดาวรุ่งแห่งยุคเท่านั้น ในขณะเดียวกัน จักรวรรดิราชสีห์โบราณของพวกเขายังเรียกขานตนเองว่า เว้นแต่สายสำนักราชันเซียนแล้ว พวกเขาก็คือแคว้นเจ้าลัทธิเผ่าปีศาจอันดับหนึ่ง

หลายปีที่ผ่านมา กองพลปีศาจราชสีห์ภายใต้การนำของราชันราชสีห์เก้าเศียรแล้ว เรียกได้ว่ามีผลงานการรบที่โด่งดังมาก เคยทำลายสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดไปเป็นจำนวนไม่น้อย โดยเฉพาะค่ายกลราชสีห์ของพวกเขาก็เคยกำชงระดับปราชญ์ผู้หนึ่งเอาไว้จนตายในที่สุด!

เดิมทีราชันราชสีห์เก้าเศียรไปช่วยเยชินเงิน แต่เวลานี้กลับมาปรากฏตัวอยู่ตรงนี้อย่างกะทันหัน ทำให้ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยรู้สึกตระหนก หรือว่าเยชินเงินได้รับชัยชนะกลับมาอย่างนั้นหรือ?

ในขณะที่ กองพลปีศาจราชสีห์ภายใต้การนำของราชันราชสีห์เก้าเศียรได้บุกทะลวงเข้าไป กระทั่งถึงยังจวนหลักของเมืองปีอาน เมื่อพวกเขามาถึงแล้วก็ทำการขับไล่บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนทั้งหมดที่กำลังทดลองเปิดประตูอยู่ในขณะนี้

“จักรวรรดิราชสีห์โบราณของพวกเจ้าอาศัยอะไรมาขับไล่พวกเรา เมืองปีอานหาใช่เป็นของจักรวรรดิราชสีห์โบราณพวกเจ้า ” มีผู้คนไม่น้อยที่ไม่พอใจกับการกระทำของราชันราชสีห์เก้าเศียรในทันที โดยเฉพาะบรรดาแคว้นเจ้าลัทธิที่มีกำลังกล้าแข็ง จึงแสดงออกถึงการคัดค้านการกระทำของราชันราชสีห์

แม้ว่าจักรวรรดิจะมีฉายาว่าแคว้นเจ้าลัทธิเผ่าปีศาจอันดับหนึ่ง ยกเว้นที่เป็นสายสำนักราชันเซียน แต่ทว่า นั่นไม่ได้หมายความว่าแคว้นเจ้าลัทธิอื่นๆ จะไม่กล้าเป็นศัตรูกับพวกเขา

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่แสดงความไม่พอใจ ราชันราชสีห์เก้าเศียรเพียงส่งสายตานั้นากแล้วออกมา ท่าทีที่สยบผู้คน เสมือนหนึ่งเป็นจักรพรรดิปีศาจแห่งยุคอย่างนั้น สามารถกีดคนไม่เลือก กล่าวเสียงห่มดำ่ว่า “บรรดาสายสำนักราชันเซียน ต้องการนำปฎิญาปีอานกลับมาใช้อีกครั้ง ผู้คนส่วนใหญ่ยกให้น้องรองของข้าเป็นผู้ดำเนินการ ดังนั้น ก่อนที่ปฎิญยานั้นจะมีการบังคับใช้ ใครก็ไม่สามารถเข้าไปใกล้จวนหลักเมืองปีอานได้! ”

คำพูดของราชันราชสีห์เก้าเศียรพลันทำให้สีหน้าของบรรดาผู้
บ่าเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยที่อยู่เหตุการณ์แปรเปลี่ยนไป ใน
จำนวนผู้บ่าเพ็ญตนทั้งหลายเหล่านั้นมีอยู่ไม่น้อยที่เป็นเตมาเจ้าเล่ห์
พลันที่ราชันราชสีห์เก้าเศียรพูดออกมาเช่นนี้ พวกเขา ก็เข้าใจได้
ทันทีว่า มันก็แค่เยชินเงินต้องการฮุบความเป็นเจ้าของจวนหลัก
ของเมืองปีอานเท่านั้น การนำเอาปฎิญาปีอานกลับมาใช้อีกครั้ง
อะไรนั่นมันก็เป็นเพียงข้ออ้างเท่านั้น

มีผู้บ่าเพ็ญตนที่ไม่ยอมรับยิ้มเยาะเย้ยกล่าวว่า "แหะ บอกว่าสาย
สำนักราชันเซียนต้องการนำปฎิญาปีอานมาใช้อีกครั้ง เวลานี้ไม่
เห็นมีข่าวว่าจะมีสายสำนักราชันเซียนอะไรมารวม พูดเพียงปาก
เปล่าไม่มีหลักฐาน อย่าเที่ยวนำเอาบารมีผู้อื่นมาชมชุกกันเลย"

แม้ว่าเยชินเงินจะมีอำนาจสยบใต้หล้า มีแคว้นเจ้าลัทธิจำนวนมาก
ที่ยินดีช่วยเหลือเขา แต่ทว่า ก็มีแคว้นเจ้าลัทธิบางส่วนที่ไม่พอใจ
ในตัวเขาอยู่เหมือนกัน หลายปีที่ผ่านมา ท่าทีของเยชินเงินนั้น
ยิ่งใหญ่เหลือเกิน เสมือนหนึ่งว่าเป็นจักรพรรดิน้อยของแดน
สมุนไพรร่าธาตุ ท่าทีเหมือนต้องการเป็นผู้นำของแดนสมุนไพรร่า
ธาตุอย่างนั้น แน่نون ย่อมมีแคว้นเจ้าลัทธิที่ไม่ต้องการสวามิภักดิ์
เขารู้สึกไม่สบอารมณ์

“ในสายตาของเจ้า ต้องเป็นสำนักเช่นใดถึงนับเป็นสายสำนักราชัน
เซียนล่ะ!” ในขณะที่เอง น้ำเสียงที่ยโสและน่าเกรงขามดังขึ้น คนผู้
หนึ่งก้าวเดินเข้ามาล่ำพังคนเดียว พลังแก่นตะวันเสมือนตั้งภูเข
ไฟที่ระเบิดอย่างนั้น ร้อนแรงยิ่งนัก ทำให้ผู้คนรอบๆ ต่างทยอยกัน
ถอยร่นออกไป

ผู้ที่ก้าวเดินเข้ามาทำให้ในใจของผู้คนจำนวนมากต้องใจหายใจ
คว่ำ ผู้ที่เข้ามาก็คือผู้สืบทอดของหุบเขากีบสวรรค์องค์ชายจินอ
นั่นเอง เวลานี้ จึงมีสายตาคำนวณมากที่จดจ้องบนตัวขององค์ชาย
จินอ

ในขณะที่ องค์ชายจินอได้กวาดสายตาไปยังผู้คนทั้งหลาย เวลานี้
เขายังคงมีท่าทีที่สยบผู้คน ยังคงทำให้ผู้คนต้องยำเกรงต่อเขา

สายตาที่นำกล้าวขององค์ชายจินอกวาดไปโดยรอบ จากนั้นกล่าว
ด้วยท่าทีหยิ่งยโสและน่าเกรงขามว่า “หุบเขากีบสวรรค์ของข้า
บวกกับแคว้นยอดเขาศิลา และห้าสิบสี่สำนัก ยกให้พี่เย่เป็น
ผู้ดำเนินการ ใครมีปัญหา!”

พลังที่องค์ชายจินอกล่าวคำนี้ออกมา ผู้คนทั้งหลายต่างมองตากัน
และกัน ทุกคนย่อมรู้ว่า หากแคว้นไอสถ ตระกูลเจียนหลง เมือง

สยบอสูรไม่ปรากฏตัว ใครจะสามารถแย่งชิงความเป็นใหญ่กับหุบเขากีบสวรรค์ได้ ซึ่งไม่มีใครเทียบได้กับหุบเขากีบสวรรค์ในยุคนี้ได้อยู่แล้ว!

แม้ว่าในขณะนี้ บรรดาผู้อาวุโสของหุบเขากีบสวรรค์ยังไม่ถึง แต่ทว่า การที่องค์ชายจินอูสนับสนุนเยชินเงินอย่างแข็งขัน มันก็เท่ากับหุบเขากีบสวรรค์ให้การสนับสนุนเยชินเงินอย่างแข็งขันเช่นกัน!

แม้ว่า องค์ชายจินอูจะพ่ายแพ้ต่อเจียนอูซวงไปก่อนหน้านี้ แต่ยังไม่อาจลดทอนบารมีของเขาลงได้ ในสายตาของผู้คนจำนวนมากมองว่า ต่อให้องค์ชายจินอูพ่ายแพ้ แต่เขาก็ยังคงเป็นผู้สืบทอดของหุบเขากีบสวรรค์ ไม่มีใครสามารถสั่นคลอนต่อเขาได้

ยิ่งไปกว่านั้น เจียนอูซวงก็เป็นคุณหนูของตระกูลเจียน ชื่อเสียงด้านศาสตร์ธนูไม่มีผู้ใดเทียบได้ และนางเองก็เป็นสุดยอดดาวรุ่งแห่งยุค การพ่ายแพ้ต่อเจียนอูซวงก็หาใช่เป็นเรื่องน่าอับอายแต่อย่างไร

ในเวลานี้ องค์ชายจินอูได้ลุกขึ้นมาให้การสนับสนุนเยชินเงินอย่างเต็มที่ ผู้คนจำนวนมากจึงต้องหุบปากอย่างรู้จักกาลเทศะ ลำพังเย

ชินฉินคนเดียวก็ยากจะไปต่อแยกได้แล้ว หากเพิ่มหุบเขากีบสวรรค์เข้าไปอีก มันเท่ากับรันทหาที่ตายชัดๆ

“ต่อให้หุบเขากีบสวรรค์บวกกับแคว้นยอดภูผาศิลาก็ไม่สามารถเป็นตัวแทนของสายสำนักราชันเซียนในแดนสมุนไพรร่ำธาตุ สายสำนักราชันเซียนของแดนสมุนไพรร่ำธาตุยังมีแคว้นโอสถ ตระกูลเจียนหลง เมืองสยบอสูรต่างๆ เป็นต้น!” ระดับจอมกษัตราของแคว้นเจ้าลัทธิผู้หนึ่งรู้สึกไม่พอใจกับวิธีการที่อันธพาลเช่นนี้ขององค์ชายจินอู จึงได้กล่าวคำเช่นนี้ออกมา

“อย่างนั้นรี?” ดวงตาทั้งสองขององค์ชายจินอูส่งประกายเยือกเย็นออกมา และบังเกิดปณิธานการฆ่าขึ้น กล่าวอย่างน่าเกรงขามว่า “เป็นตัวแทนได้หรือไม่ ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับคำพูดของเจ้า!” ขาดคำร่างของเขาเคลื่อนไหวในทันที คล้ายดังงูที่วงไวหนึ่งฝ่ามือซัดใส่จอมกษัตราผู้นี้ทันที

จอมกษัตราผู้นี้ตกใจอย่างมาก พลังลมปราณปะทุรุนแรง สำแดงสุดยอดวิชาออกมา เพื่อรับมือกับการโจมตีด้วยฝ่ามือขององค์ชายจินอู แต่ทว่า องค์ชายจินอูมีความว่องไวยิ่ง เหมือนตั้งแทรกตัวเข้าไปได้ทุกอณู สุดยอดเคล็ดวิชาของเขาจึงไร้ผล ไม่สามารถรับมือกับฝ่ามือนี้เอาไว้ได้

“ปัง” แม้ว่าจอมกษัตราผู้นี้จะได้สำแดงเคล็ดวิชาจักรพรรดิเทพ ออกมา แต่ยังคงไม่สามารถต้านรับกับพลังฝ่ามือขององค์ชายจินอู ได้ ถูกพลังกระแทกจนร่างของเขาต้องปลิวออกไป และกระอัด เลือดออกมา

ไม่ถ่างนักกว่าที่จอมกษัตราผู้นี้จะยืนได้อย่างมั่นคงอีกครั้ง สีหน้า ในเวลานี้ของเขาดูไม่จี๊ดเลย ถึงกับล้องมององค์ชายจินอูด้วยความ โกรธจัด และตวาดออกไปด้วยความโกรธว่า “องค์ชายจินอู อย่ารัง เกกกันมากเกินไป!”

จอมกษัตราผู้นี้มีฐานะเป็นถึงเจ้าสำนัก ท่ามกลางสายตาผู้คน มากมาย ถูกองค์ชายจินอูที่เป็นเพียงรุ่นเยาว์ทำร้ายจนบาดเจ็บ แล้วจะให้เขาเอาหน้าไปไว้ไหน?

“รังแกคนมากเกินไปรี? ” องค์ชายจินอูหัวเราะเยาะ กล่าวอย่างยโส ว่า “รังแกเจ้าแล้วจะทำไม!” หลังจากพ่ายแพ้ต่อเจี้ยนอู่ซวงแล้ว เขาก็อัดอั้นใจจนสุดจะทานทน เวลานี้จึงต้องการฆ่าคนเพื่อสร้าง บารมีและระบายความคับแค้นภายในใจออกไป!

คำพูดขององค์ชายจินอูปล้นทำให้ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยที่รู้สึกไม่สบาย
อารมณ์ คำพูดเช่นนี้ขององค์ชายจินอูช่างพาลและรังแกคนมาก
เกินไปเสียแล้ว แต่เมื่อคิดๆ ดู องค์ชายจินอูเป็นผู้สืบทอดของหุบ
เขากีบสวรรค์แล้ว ไม่ว่าใครก็ไม่ต้องการไปยุ่งกับเขา

สีหน้าของจอมกษัตราผู้นี้ก็ดูปั่นป่วนสุดๆ หากเขาต้องยอมหมดด้วย
สถานการณ์เช่นนี้แล้ว ต่อไปภายภาคหน้าเขายังจะมีที่ยืนอยู่อีกหรือ?
"

"ดี ดี ดี คนหนุ่มมีพลังน่าเลื่อมใส วันนี้ข้าขอคำชี้แนะจากเคล็ด
วิชาที่ยโสโอหังของสายสำนักราชันเซียน ว่าจะมีคามแข็งแกร่ง
สักแค่ไหนเชียว" จอมกษัตราผู้นี้โกรธจัดจนต้องหัวเราะและกล่าว
อย่างน่าเกรงขามออกมา

ตอนที่ 870 เสือวิหคสุริยัน

<https://novel-lucky.com>

ผู้คนจำนวนไม่น้อยที่มองดูจอมกษัตราผู้นี้อยู่ ทุกคนต่างรู้อยู่แก่ใจว่า การเป็นศัตรูกับหุบเขากีบสวรรค์นั้นเป็นเรื่องที่ไม่ฉลาดเอาเสียเลย แต่ทว่าในฐานะเป็นถึงระดับจอมกษัตรา จะอย่างไรเสียก็นับเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงในยุคนี้ กลับต้องมาถูกผู้เยาว์คนหนึ่งทำร้ายจนกระอักเป็นเลือดออกมา ไม่ว่าจะเป็นผู้ใดก็ตาม ย่อมไม่สามารถหาทางลงได้อยู่แล้ว

องค์ชายจินอู้อั่งมองจอมกษัตราผู้นี้อย่างเย้ยหยัน ด้วยปณิธานการฆ่าที่เปี่ยมล้น กล่าวด้วยน้ำเสียงที่หยิ่งยโสและน่าเกรงขามว่า “ในเมื่อเจ้ารันทาที่ตายเอง ข้าก็จะสังเคราะห์ให้เจ้า!”

“ลงมือเถอะ” จอมกษัตราผู้นี้ดูขีบนหลังเสือแล้ว จึงตัดสินใจเด็ดขาด ไหนๆ มาถึงขั้นนี้แล้วก็เดินหน้าเต็มที รอบชีวิตพลุ่งพล่านเลือดวัฒนธรรมพวยพุ่ง เสกเอาอาวุธอองเทพออกมาท่ามกลางเลือดวัฒนธรรมที่พวยพุ่งดั่งน้ำพุ นั้น เหมือนหนึ่งอองเทพมาด้วยตนเองอย่างนั้น!

ครั้งนี้เห็นจอมกษัตราผู้นี้เสกเอาอาวุธอ่องเทพออกมา ทุกคนเข้าใจ
ทันทีว่า จอมกษัตราผู้นี้ต้องการให้ตายไปข้างหนึ่ง จะไม่ยอม
เลิกราเด็ดขาด

“ฆ่า...” องค์ชายจินอูกลับกลายเป็นเหมือนหนึ่งประกายสังหาร
ที่เยือกเย็น ฉับพลันโอบยบินขึ้นสู่ท้องฟ้า เหมือนดังครุฑที่เหินบินสู่
ท้องฟ้า แต่ก็เหมือนดังงูทองที่ร้ายร้ายอยู่บนท้องฟ้า พุ่งตรงไปยัง
จอมกษัตราผู้นั้น

จอมกษัตราผู้นี้ก็คำรามเสียงก้องเหินบินสู่ท้องฟ้า ถือเป็นโอกาสนี้
เต็มที่ สำแดงสุดยอดเคล็ดวิชาของตนออกมา ด้วยอาวุธอ่องเทพ
กอบปรกับอำนาจมหาศาลของอ่องเทพเข้าโจมตี ในเวลานี้เขา
ถึงกับยอมผิดใจสว่างเกินต่อหุบเขากีบสวรรค์ ลงมืออย่างไม่ปราณี
ต่อองค์ชายจินอู

ด้วยระดับจอมกษัตราที่อาศัยอาวุธอ่องเทพ สำแดงเคล็ดวิชา
จักรพรรดิเทพ ย่อมทรงพลังแข็งแกร่งยิ่งนัก ได้ยินเสียง “ปัง”
ท้องฟ้าที่ว่างเปล่ากว้างไกลนับพันลี้แตกเหมือนผลึกแก้วภายใต้
อาวุธอ่องเทพนี้

เสียงร้องยาวของครุฑที่แหลมดังออกมา เห็นประกายศักดิ์สิทธิ์สีทองแวบผ่านไปเพียงเสี้ยววินาที รวดเร็วว่องไวมาก ภายใต้สรรพเคล็ดวิชายังคงไปมาได้อย่างอิสระสุดที่จะป้องกันได้ อีกทั้งประกายศักดิ์สิทธิ์สีทองนี้คมกริบ เหมือนดั่งสามารถทิ่มแทงทุกอย่างได้ทะลุทั้งสิ้น

"ปัง" ทุกคนก็ได้เห็นภาพที่บังเกิดขึ้นบนท้องฟ้า ประกายศักดิ์สิทธิ์สีทองได้แทงทะลุอาวุธองเทพ จากนั้นตามด้วยเสียงร้อง "อ้ากก" อันน่าเวทนา เลือดสดๆ สีแดงย้อมท้องฟ้าจนกลายเป็นสีแดงฉาน ลมกษัตราผู้นี้ร่วงหล่นจากที่สูงอย่างแรงเสียงกระทบพื้นดัง "ปัง" จากนั้นก็ไม่ได้ลุกขึ้นมาอีกเลย

ในเวลานี้ องค์ชายจินอูได้กลับลงมาอยู่บนพื้น โดยที่ตัวของเขาได้เปล่งประกายสีทองกระจายออกมา ในขณะที่หัวหิ้งตัวของเขาเหมือนสวมใส่เสื้อศักดิ์สิทธิ์สีทองเอาไว้ไว้อย่างนั้น อีกทั้งบริเวณด้านหลังท่ามกลางประกายสีทองที่กระจายออกมา ปรางกณกสามขาขนาดยักษ์ตัวหนึ่ง!

ในเวลานี้เอง ทุกคนเพิ่งจะเห็นได้ชัดเจนว่า บนตัวขององค์ชายจินอูได้สวมชุดเสื้อขนนกสีทองตัวหนึ่ง โดยที่เสื้อขนนกทองนี้คล้ายดังถักทอขึ้นมาจากขนนกทองคำอย่างนั้น นุ่มเบาแต่แหลมคม เสื้อ

ขนนกทองคำตัวนี้แลดูนุ่มนวลอย่างยิ่ง แต่ทว่า ขนนกนั้นกลับ
แหลมคมยิ่งนัก เหมือนหนึ่งสามารถทิ่มแทงทะลุได้ทุกสิ่ง

“เสื่อวิหคสุริยัน!” มีผู้ที่สามารถจดจำเสื่อที่อยู่บนตัวขององค์ชาย
จินอแล้ว ต้องร้องเสียงหลงออกมา

รุ่นอาวุโสจำนวนมากเมื่อได้ยินชื่อนี้แล้วต้องมีสีหน้าแปรเปลี่ยนไป
และบางคนพิมพ์ปากออกมาว่า “เล่าลือกันว่า มันสร้างขึ้นจากขนนก
ที่เกิดจากการผลัดขนของปฐมบรรพบุรุษเผ่าวิหคสุริยัน แล้วนำมา
ผ่านพิธีบูชาและสร้างขึ้นมา!”

ผู้คนจำนวนมากต้องมีสีหน้าแปรเปลี่ยน เมื่อเอ่ยถึงปฐมบรรพบุรุษ
ของเผ่าวิหคสุริยัน แม้ว่าเขาจะไม่ได้บรรลุเป็นราชันเซียน แต่ก็เป็นผู้
หนึ่งที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนได้!

เสื่อวิหคสุริยันเป็นสมบัติประจำเผ่าของเผ่าวิหคสุริยัน เมื่อได้สวม
ใส่เสื่อตัวนี้แล้ว ไม่เพียงแต่ทำให้ประสิทธิภาพการโจมตีแหลมคม
ยังสามารถทิ่มแทงทุกสิ่งอย่างจนทะลุ ทั้งยังสามารถนำพาเคล็ด
วิชาให้สำแดงประสิทธิภาพจนถึงขีดสุด

การที่องค์ชายจินอูควรมรสุดยอดวิชาสองตระกูลไว้หนึ่งเดียว นับว่าได้ก้าวไปถึงจุดสุดยอดของระดับจอมกษัตราแล้ว ยามเมื่อ เขาได้สวมใส่เสื้อวิหคสุริยันแล้วย่อมแตกต่างจากเดิม และสามารถ ทำवलกับระดับปราชญ์ได้อย่างแน่นอน

ผู้คนจำนวนมากต้องมีสีหน้าที่เปลี่ยนแปลงไป เมื่อเห็นองค์ชายจิน อูสังหารจอมกษัตราผู้นั้นด้วยการสวมเสื้อวิหคสุริยัน หากคิดจะ เป็นศัตรูกับองค์ชายจินอูที่สวมเสื้อวิหคสุริยันแล้วตัวเองไม่มีอาวุธ ราชันเซียน ต่อให้เป็นจอมกษัตราที่แข็งแกร่งเพียงใดก็เป็นการ รนหาที่ตายชัดๆ ต่อให้เป็นระดับปราชญ์ทั่วไป ก็ไม่เห็นว่ายากจะ ไปยุ่งกับเขา

“ยังมีผู้ใดไม่พอใจอีกหรือไม่?” สายตาคู่นั้นที่แหลมคมและเย้ยหยัน มองอย่างน่าเกรงขามกวาดไปรอบๆ โดยไม่ได้ปิดบังซ่อนเร้นกลิ่น อายการฆ่าและความพาลเกรของเขามาแต่แต่่น้อย!

ผู้คนจำนวนมากที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างไม่สบอารมณ์กับความ หยาบคายไร้เหตุผลขององค์ชายจินอู แต่ทว่านาทีนี้ เหล่าผู้ บำเพ็ญตนก็ต้องเลือกที่จะถอย ไม่ต้องการไปยุ่งกับองค์ชายจินอู ยกเว้นต้องเป็นสายสำนักราชันเซียนแล้วละ มิฉะนั้นแล้ว หากเป็น เพียงแคว้นเจ้าลัทธิทั่วไปแล้วบังอาจเป็นศัตรูกับหุบเขากีบสวรรค์ นั้นหมายถึงการรนหาที่ตาย!

“ใครกันที่มามีทำอะอะโวยวาย” ในเวลานี้อเอง เสียงคล้ายคนที่
เหนื่อยหน่ายมากเสียงหนึ่งดังขึ้น ไม่รู้ว่ามีชายหนุ่มผู้หนึ่งมายืนอยู่
ตรงหน้าประตูจวนหลักตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

“หลี่ชียเอ” พลันบังเกิดเสียงฮือฮาขึ้นในหมู่ผู้บำเพ็ญตนขึ้นทันที
เมื่อเห็นชายหนุ่มที่ยืนอยู่หน้าประตูจวนหลัก สายตาทุกคู่ต่างจ้อง
มองไปที่ตัวของหลี่ชียเอทันที

นาทีนี้ ทำให้ผู้คนจำนวนไม่น้อยเริ่มมองเห็นความหวังอีกแล้ว ทุก
คนต่างก็รู้ว่าหลี่ชียเอนั้นเป็นสุดยอดคนโหดคนหนึ่ง สังหารทุกสิ่งที
ขวางหน้า เวลานี้ทุกคนต่างฝากความหวังไปที่หลี่ชียเอให้ก่อเกิด
ความขัดแย้งขึ้นกับองค์ชายจินอู

หลี่ชียเอที่ยืนอยู่หน้าประตู มองดูราชันราชสีห์เก้าเศียรและกองพล
ปีศาจราชสีห์ด้วยท่าทีเหนื่อยหน่าย กล่าวว่า “เป็นไรไป ปิดล้อม
บริเวณนี้เอาไว้ คิดจะยกเอาจวนหลักนี้กลับไปบ้านของเจ้าอย่าง
นั้นหรือ?”

ราชันราชสีห์มองหลี่ชียเออย่างเย้ยหยัน กล่าวเสียงน่าเกรงขามว่า
“บรรดาสายสำนักราชันเซียนร่วมกันยกเอาปฎิญาปีอาณขึ้นมา

ใช้ โดยมีน้องรองของข้าเป็นผู้ดำเนินการ ดังนั้นก่อนที่น้องรองของข้าจะมาถึง ใครก็ห้ามเข้าไปใกล้จวนหลักแห่งนี้! "

"สายสำนักราชันเซียนอะไรของเจ้า! ไสหัวไปอยู่ข้างๆ เลย" หลี่ชียเอ ทำท่าโบกไม้โบกมือ กล่าวว่า "เรื่องของเมืองปีอานอยู่ที่ข้าเป็นผู้ตัดสิน ข้าจะให้ใครคนไหนมีสิทธิ์ก็คนนั้น ในสายตาของข้า ปฏิญญาปีอานอะไรนั่น เพื่อเจ้อทั้งนั้น!"

คำพูดของหลี่ชียเอได้ทำให้ราชันราชสีห์เก้าเศียรปั่นยากสุดๆ เขา จ้องมองหลี่ชียเออย่าง โกรธแค้น กล่าวอย่างครั้นคร้ามว่า "หลี่ชียเอ เจ้าตัดสินใจจะเป็นศัตรูกับสายสำนักราชันเซียนแน่แล้วหรือ?"

"สายสำนักราชันเซียน ข้า หลี่ชียเอเคยเกรงกลัวสายสำนักราชันเซียนอะไร! ไสหัวไปให้พ้น มิฉะนั้นละก็ ข้าจะสังหารพวกเจ้าทั้งหมด!" หลี่ชียเอมองดูเขาแวบหนึ่ง กล่าวอย่างไม่แยแสออกไป

"สะใจ ต้องเป็นความอหังการเช่นนี้แหละ อย่างไรก็ตามเสียคนโหดยอมเป็นคนโหด" มีผู้คนอดที่จะสงสัยให้กำลังใจหลี่ชียเออย่างลับๆ ไม่ได้ แม้วก่อนหน้านั้นจะมีผู้ที่มองหลี่ชียเอด้วยความไม่สบายใจ แต่ในเวลา นี้ พวกเขากลับมองว่าหลี่ชียเอมีความน่ารัก

ไม่น้อยทีเดียว อย่างน้อยก็น่ารักกว่าพวกของเยชินเงินอยู่มาก
ทีเดียว

“หลี่ชียเอ...” เสียงคำรามด้วยความโกรธ เวลานี้องค์ชายจินอูได้วิ่ง
เข้ามาหาด้วยท่าทีดุตัน เหมือนพกพาเอากลิ่นอายการฆ่าที่รุนแรง
ดังคลื่นยักษ์ในทะเลมาด้วยอย่างนั้น

หลี่ชียเอเพียงเหลือบตามองดวงองค์ชายจินอูที่วิ่งเข้ามาด้วยท่าทีดุตัน
กล่าวว่า “โอ้ นี่มันเจ้าไกองวงที่วิ่งหนีเอาชีวิตรอดตัวนั้นไม่ใช่รี?
ทำไมรี คราวก่อนอยู่ช่วงไม่ได้สังหารเจ้าเสีย ตอนนีกลับมากระโดด
โลดเต้นได้อีกแล้วหรือ!”

คำพูดเช่นนี้ของหลี่ชียเอเท่ากับไปสะกิดเอาแผลขององค์ชายจินอู
เป็นการทิ่มแทงบาดแผลขององค์ชายจินอูชัดๆ ดังนั้นพลังที่ได้ยิน
คำกล่าวเช่นนี้แล้ว ดวงตาทั้งสองขององค์ชายจินอูแทบพ่นเป็นไฟ
แห่งความแค้นออกมา

“เหอะ เหอะ ต้องอย่างนี้สิ สะใจที่สุดเลย” ครั้นเห็นหลี่ชียเอไปสะกิด
แผลขององค์ชายจินอูเข้า มีบางคนที่รู้สึกสะใจเป็นพิเศษ ต้อง
หัวเราะออกมาอย่างลับๆ

“เจ้าคนแซ่หลี่ ไสหัวออกมา ชำนี้แหละต้องการต่อสู้กับเจ้า!” องค์ชายจินอูกัดฟันกรอด ร้องไวยวายออกมา เวลานี้นาทีนี้ เขาแทบอยากจะถลกหนังของหลี่ซิเย่ กินเนื้อของหลี่ซิเย่ และดื่มเลือดของหลี่ซิเย่ให้มันรู้แล้วรู้รอดไป

“อย่างนั้นรี เห็นท่าครั้งนี้เจ้าจะมีความมั่นใจเต็มเปี่ยมเลยนะ เหมือนว่าจะสามารถสังหารข้าได้แน่นอน อย่างนั้น อย่าลืมบทเรียนครั้งก่อนเสียล่ะ” หลี่ซิเย่หัวเราะออกมา กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “คราวก่อนเจ้าหนีไปได้อย่างหวุดหวิด คราวนี้คงไม่โชคดียังนั้นอีกแล้วล่ะ”

“อี วาจาสามหา!” ราชันราชสีห์เก้าเศียรยิ้มเยาะและกล่าวอย่างน่าเกรงขามว่า “มีผู้หญิงคอยหนุนหลังให้กับเจ้าแล้วก็หลงคิดว่าตัวเองนั้นไร้ผู้ต่อกรอย่างนั้นรี? ไม่มีเจี้ยนอู่ซวงคอยคุ้มครองให้กับเจ้าแล้ว เกรงว่าเจ้าไม่สามารถเป็นอะไรได้เลย!”

“นั่นนะสิ คนโหดอันดับหนึ่งอะไรนั่น มันก็แค่ชื่อเสียงจอมปลอมเท่านั้นเอง เมื่อเทียบกับองค์ชายจินอู่ เทียบกับคุณชายเย่แล้ว ไม่คู่ควรจะกล่าวถึงด้วยซ้ำ” ภายในกลุ่มของผู้บำเพ็ญตน มีเสียงที่เย็นชาดังออกมา

ณ ขณะนี้ยังคงมีคนที่ยุติธรรม ถือโอกาสประจบสอพลอพวกองคชชาวย
จินอู หวังจะอาศัยสิ่งนี้เกาะพวกขององคชชาวยจินอู ไม่แน่ว่าอาจ
สามารถอาศัยสิ่งนี้ได้รับผลประโยชน์ก็เป็นได้

การกระทำแต่ละอย่างของพวกองคชชาวยจินอูล้วนแล้วแต่สร้างความ
ไม่สบายใจให้กับผู้คนจำนวนมากไม่น้อย สำหรับผู้ที่ยุติธรรมเช่นนี้ จึง
ได้รับการมองด้วยสายตาที่โกรธเคือง ขณะที่คนผู้นี้กลับหน้าหน้า
หน้าทนทำหัวเราะเหอะ เหอะ

“หลี่ชียเอ่ หากกล้าละทิ้งไสหัวออกมาสู่กันสักตั้ง ม้ามุดหัวอยู่ใต้
กระโปรงผู้หญิงนับเป็นความสามารถอันใด!” องคชชาวยจินอูในเวลา
นี้ชี้นิ้วตำราวมไสหลี่ชียเอ่ กล่าวอย่างยโสและหยองว่า “หรือเจ้าไม่
กล้าออกมาต่อสู้แล้วละสิ ข้างกายไม่มีผู้หญิงคอยให้การหนุนหลัง
แล้ว หรือว่าจะกลายเป็นเต่าที่หดหัวอยู่แต่ในกระดองแล้วสิ!”

การที่องคชชาวยจินอูต้องพ่ายแพ้ต่อเจี้ยนอู่ชวง ทำให้ศักดิ์ศรีของ
เขาต้องหมดสิ้นไป เวลานี้เขาจึงต้องการสร้างความสมดุลขึ้นจาก
ตัวของหลี่ชียเอ่ ต้องการทวงเกียรติยศของตนคืนจากตัวของหลี่ชียเอ่
ด้วยการใช้เลือดของหลี่ชียเอ่มาล้างสิ้นความอับยศของตน

“เหอะ เหอะ หากว่าเจ้ากลัว จะยอมแพ้ออนนี่ก็ยังไม่ทัน!” องค์ชายจินอูหัวเราะอย่างครั้นคร้าม ทำให้หน้าตาที่เดิมทีดูหล่อเหลาต้องบิดเบี้ยวไป กล่าวอย่างจริงจังว่า “ลวดใต้หว่างขาของข้าไป แล้วข้าจะละเว้นเจ้า!”

คำพูดเช่นนี้ขององค์ชายจินอูได้ทำให้ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยต้องมองตากันและกัน ทำให้ทุกคนเข้าใจว่าองค์ชายจินอูต้องการเล่นกันหล่หีชีเย่ให้ถึงตายไปข้างหนึ่ง เรียกว่าไม่ตายไม่เลิก

“อย่างนั้นหรือ?” หล่หีชีเย่ไม่แสดงอาการโกรธสำหรับการทำสูขององค์ชายจินอู ยังคงเอ๋อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ค่อยๆ ก้าวเดินออกมาอย่างเชื่องช้า กล่าวว่า “ในเมื่อเจ้ามั่นใจเต็มเปี่ยมขนาดนั้น ข้าก็จะสู้กับเจ้าสักครั้ง หากข้าไม่ลงมือ เจ้าคงคิดว่าข้าจะรักตัวกลัวตาย เจ้าคงคิดว่าข้าเป็นเต่าหัดหัวจริงๆ”

“วางใจเถอะ ข้าจะไม่สังหารเจ้าหรือ!” ดวงตาทั้งสองขององค์ชายจินอูแสดงความน่ากลัวออกมา หัวเราะออกมาอย่างครั้นคร้ามและโหดร้ายทารุณว่า “รอให้ข้าเอาชนะเจ้าได้แล้ว ข้าจะให้เจ้าตายเสียยิ่งกว่าอยู่ ข้าจะใช้โซ่ล่ามเจ้าเอาไว้แทนสุนัขมารับใช้ข้า!”

“ความคิดของพีจีนอูนี่ยอดเยี่ยมเลยจริงๆ มนุษย์สุนัขตัวหนึ่ง เป็นหนึ่งไม่มีสองในหล้า เมื่อถึงตอนนั้นแล้ว พีจีนอูมิสู้ตั้งชื่อให้กับมันว่า “สุนัขโหดอันดับหนึ่ง” ก็แล้วกัน” เวลานี้ ราชันราชสีห์ถูมือหัวเราะและคอยกล่าวเสริมกับคำพูดขององค์ชายจินอู

พวกเขาทั้งสองต่างพูดคุยเข้าหากัน ลงใจเยาะเย้ยถากถางต่อหลี่ชีย่ โดยเฉพาะราชันราชสีห์เก้าเศียร เขาเป็นพี่น้องร่วมสาบานกับเย่ซินเงิน จึงต้องการให้องค์ชายจินอูกับหลี่ชีย่ให้ต้องตายไปข้างหนึ่ง! ดังนั้นจึงถือโอกาสที่หาได้ยากยิ่งนี้พยายามโหมไฟให้มันร้อนแรงขึ้น

“เจ้านี่พูดมากเกินไปเสียแล้ว” หลี่ชีย่พลิกมือสวนหมัดออกไป โดยชี้คร้านจะหันไปมองด้วยซ้ำ พุ่งหมัดตรงไปยังราชันราชสีห์เก้าเศียร

“ฮี้...” ราชันราชสีห์เก้าเศียรส่งเสียงน่าเกรงขามออกมา ทำมือเป็นท่าราชสีห์ ส่งเสียงคำรามดังราชสีห์ออกมา ปราบฎเป็นราชสีห์แต่ละตัวที่เห็นฟ้าออกมา เข้าปะทะกับหมัดนั้นของหลี่ชีย่

ตอนที่ 871 ต่อสู้กับจินอู

<https://novel-lucky.com>

“ปัง...” แต่แล้ว ภายใต้อพลังเพียงหมัดเดียวของหลี่ชียเอ่ ต่อให้ราชสีห์เป็นเทพไร้ผู้ต่อกร ยังคงไม่อาจต้านทานกับหมัดเดียวหมัดนี้ได้ ท่ามกลางเสียงที่ดังสนั่น ราชสีห์เทพทั้งหมดล้วนมลายสิ้น ภายใต้อหมัดเดียวหมัดนี้

“ปัง” ทำราชสีห์ของราชันราชสีห์เก้าเศียรของเขาพลันถูกทำลาย และตัวเขาถูกพลังกระแทกจนกระดูกเลือดออกมา ร่างของเขาปลิวล่อลว้อออกไปตามแรง

หมัดหมื่นกระบวนท่า เป็นหมัดที่แปลงมาจากหมัดขวานหลายฟ้า พลันที่หมัดนี้ถูกสำแดงออกไป ไม่เพียงแข็งแกร่งยิ่งนัก อีกทั้งยังทรงพลังเป็นอันมาก ภายใต้อหนึ่งหมัดสามารถทำลายสิ่งทุกอย่าง!

“ซ่า...” กองพลปีศาจราชสีห์ต้องการช่วยเหลือผู้เป็นนาย ร้องคำรามกันออกมา จากนั้น ไพโรพลาอาซาเป็นพันเป็นหมื่นพุ่งตรงเข้าหาหลี่ชียเอ่หมายขยี้อให้แหลกลาญ

“มดปลวกฝูงหนึ่งเท่านั้นเอง!” หลี่ซีเยเห็นกองพลอาชานับพันนับหมื่นที่บุกเข้ามา ยิ้มเยาะทีหนึ่ง ในเสี้ยววินาทีนี้เอง บนตัวของหลี่ซีเยปรากฏเป็นแขนออกมาทีละคู่ๆ ขณะจังหวะที่แขนปรากฏออกมานั้น เห็นเก้าแดนค่อยๆ เคลื่อนตัวขึ้นมา พลังทั้งเก้าแดน ล้วนถูกรวบรวมมาอยู่ที่พันแขนนั้น

“หมื่นลักษณะสังหาร...” หลี่ซีเยยิ้มอย่างเอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น พันแขนประสานเข้าหา “ปัง” ปรากฏเป็นประกายโค้งไร้สิ้นสุดสายหนึ่งที่ฟาดฟันออกไป โดยที่ประกายโค้งนี้สามารถก้าวแซงหน้าทุกสิ่ง ฟันฝ่าดินจนขาดจากกัน สะบัดสรรพวิชาจนกระจุย

หมื่นลักษณะสังหาร เป็นเคล็ดวิชาที่อยู่ในพันหัตถ์ฝืนลิขิตเก้าแดนจากการฟาดฟันออกไป ทำให้ศีรษะลอยขึ้นเป็นทิวแถว จากการรวบรวมเอาพลังเก้าแดนมารวมเอาไว้ภายใต้การฟาดฟันครั้งนี้ทั้งหมด อย่างไรก็ตามแต่ฝูงปีศาจราชสีห์ฝูงหนึ่งเลย ต่อเป็นกลุ่มจอมกษัตราภคิต้องถูกสังหารสิ้นในพริบตาเช่นกัน

ครั้นแต่ละศีรษะตกลงและกลิ้งไปกับพื้นแล้ว คอที่ไร้ศีรษะจึงมีเลือดพวยพุ่งเป็นน้ำพุเลือดขึ้นมา ตามมาด้วยเสียง ตบ ตบ ตบ ร่างไร้ศีรษะที่ล้มตัวลงกับพื้น กองพลปีศาจราชสีห์ที่ไร้ศีรษะล้มตัวลง

นอนกับพื้นจนหมดสิ้นทั้งกองพล เลือดสดๆ ไหลนองพื้นจนแดง
ฉานไปหมด!

กองพลปีศาจราชสีห์ที่เคยสร้างความภาคภูมิใจให้กับราชันราชสีห์
เวลานี้พวกเขาไม่มี โอกาสแม้แต่จะตั้งเป็นค่ายกลราชสีห์ที่
แข็งแกร่งที่สุดของเขาด้วยซ้ำ ถูกหลิชิเยสังหารสิ้นภายใต้กระบวน
ท่าเดียวเท่านั้น

กลิ่นคาวเลือดคละคลุ้งโชยมาเตะจมูก ทำให้ผู้คนจำนวนมากต้อง
รู้สึกขนลุกขนพอง หลายคนถึงกับต้องก้าวถอยหลังไปหลายก้าว
บางคนได้พึมพำออกมาว่า "คนโหดอันดับหนึ่งโหดแท้ โหดได้ใจ
จริงๆ "

"อย่าได้กำเริบเสิบสาน!" ครั้นองค์ชายจินอูเห็นหลิชิเยลงมือสังหาร
สิ้นกองพลปีศาจราชสีห์ จึงคำรามเสียงก้องออกมา จับพลันนั้น
เขาได้กลับกลายเป็นประกายสีทองสายหนึ่ง ประกายสีทองสายนี้มี
ความเร็วที่สูงมาก อีกทั้งแข็งแกร่งแหลมคมยิ่งนัก เข้าโจมตีหลิชิเย
ภายใต้ความเร็วที่ผู้คนไม่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน

ต่อให้เป็นระดับปราชญ์เมื่อได้เห็นภาพนี้แล้วก็ต้องมีสีหน้าที่แปร
เปลี่ยนไป ด้วยความเร็วเช่นนี้ พลังสังหารที่แหลมคมเช่นนี้ ต่อให้มี

ของวิเศษคุ้มภัยที่ยอดเยี่ยมเพียงใดก็คงยากจะหลีกเลี่ยงความตาย
ได้พ้น

แต่แล้วในเสี้ยววินาทีนี้เอง เหมือนหนึ่งห้องฟ้าที่ว่างเปล่ามีการสั่น
ไหวทีหนึ่ง บริเวณนอกของหลี่ซิเย่พลันเจิดจ้าขึ้นมา กายเทวะสยบ
อเวจี กายเซียนเหิน กายพิสุทธิ์ และกายขวานหลายฟ้า อันเป็นสี่
กายเซียนพลันถูกขับเคลื่อนออกมาพร้อมๆ กัน

ทันใดนั้นเสมือนหนึ่งเวลาได้หยุดนิ่ง การเคลื่อนไหวทุกอย่างดู
เชื่องช้าลงไป ฉับพลันนั้นหลี่ซิเย่ได้หายตัวไป กระทั่งระดับปราชญ์
ก็มองเห็นความเร็วของหลี่ซิเย่ได้ไม่ชัดเจน ขณะที่องค์ชายจินอูซึ่ง
สวมเสื้อวิหคสุรียันในเวลานี้ก็เหมือนเชื่องช้าลงในทันที

อย่างน้อยที่สุดเมื่อเปรียบกับความเร็วของหลี่ซิเย่แล้ว ความเร็ว
ขององค์ชายจินอนั้นช้าดั่งกับหอยทาก ไม่คู่ควรจะกล่าวถึง

“ปัง...” เสียงหนึ่งที่ตั้งขึ้น เป็นเสียงหนึ่งที่ตั้งสะท้อนทั่วปฐพีและดึง
เอาผู้คนทั้งหมดที่กำลังหยุดอยู่กับเวลาที่หยุดนิ่งให้กลับออกมา ไม่มี
ใครเห็นได้อย่างชัดเจนว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น เห็นเพียงองค์ชายจิน
อูที่ถูกกระแทกจนร่างของเขาลอยขึ้นสูงมาก เลือดสดๆ สาด

กระจายไปทั่ว แม้แต่เสือวิหคสุริยันก็ไม่สามารถปกป้องตัวของเขา
ได้

กายเหวอะสยบอเวจี น้ำหนักที่ไร้ขีดจำกัด สามารถบดขยี้ได้ทุกสิ่ง
กายเขียนเหิน ความเร็วสุดขีด แข่งล้าหน้าทุกอย่าง กายพิสุทธิ์ ไม่มี
มีสิ่งใดสามารถขวางกั้น ทุกสรรพวิชาหลักสี่หนีหาย กายขวาน
หลายฟ้า แข็งแกร่งแหลมคมไร้สิ่งต้านทาน ทรงพลังไร้ขีดสิ้นสุด!

เมื่อผนวกรวมเข้าเป็นหนึ่ง พลังยิ่งใหญ่สุดจินตนาการ ต่อให้เสือ
วิหคสุริยันแข็งแกร่งเพียงใดก็ไม่สามารถคุ้มครองตัวองค์ชายจินอู
ได้ เป็นที่ทราบกันดีว่ากายขวานหลายฟ้านั้นเป็นกายที่มี
คุณสมบัติแหลมคมและพลังมหาศาลมากที่สุดในโลก เคยแหงทะเล
อาวุธราชันเขียนมาแล้ว!

องค์ชายจินอูกระอักเลือดออกมาอย่างแรง ร่างของเขาถูกกระแทก
จนลอยขึ้นสูง แต่ทว่าทันใดนั้นเอง เวลาได้หยุดลงภายใต้กาย
เขียนเหินขั้นต้นของหลี่ซีเย ความเร็วอันเป็นที่ภาคภูมิใจของเผ่า
วิหคสุริยันได้กลับกลายเป็นไม่คู่ควรจะกล่าวขวัญ แม้กระทั่งองค์
ชายจินอูที่สวมเสื้อวิหคสุริยันแล้วสามารถเพิ่มความเร็วได้ก็ไร้
ประโยชน์!

“ปัง...” ท่ามกลางเสียงดังสนั่นที่เกิดขึ้น เวลาที่เหมือนหยุดนิ่งได้ กลับคืนสู่ปกติอีกครั้ง ทุกคนต่างรู้สึกสะเทือนหัวันไหวกับภาพที่เห็นอย่างไม่มีวันลืมเลือน เห็นหลี่ชียเอ่ที่เห็นฟ้าอยู่ได้ยืนเท้ากระที่บลงบนตัวขององค์ชายจินอูอย่างแรง

ถึงแม้ว่าเสื่อวิหคสุริยันบนตัวขององค์ชายจินอูจะปรากฏเป็นชนนุกจำนวนมากขึ้นมา และปรากฏเป็นคาถาของเผ่าวิหคสุริยันไร้สิ้นสุด ออกมาก็ตามที แต่ยังคงไม่สามารถต้านทานกับเท้าที่กระที่บลงบนตัวได้ “คร้าก” เสียงกระดุกที่แตกหักดังขึ้น แม้ว่าองค์ชายจินอูจะมีเสื่อวิหคสุริยันคุ้มกาย แต่ก็ไม่วายถูกกระที่บเหยียบจนกระดุกทั่วทั้งร่างแหลกละเอียด

ในที่สุด “โครม” ร่างขององค์ชายจินอูหล่นลงมาจากที่สูง กระแทกกับพื้นด้านล่างอย่างแรงจนกลายเป็นหลุมขนาดใหญ่ขึ้นมา

ในเวลานี้ สถานที่แห่งนี้พลันกลับกลายเป็นเงียบสงัดยิ่งนัก ความกล้าแข็งขององค์ชายจินอูยอมเป็นที่ประจักษ์ของทุกคน ในบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ยกเว้นเย่ชินเฉินและเหมยอ้าวหนานแล้ว ไม่มีใครสามารถเทียบเคียงเขาได้ ยิ่งถ้าหากเขาได้สวมเสื่อวิหคสุริยันแล้วล่ะก็ ทำให้เขามีคุณสมบัติพอที่จะท้าดวลกับระดับปราชญ์ได้เลยทีเดียว

แต่ทว่านาทีนี่ องค์กรชายฉกรรจ์เมื่อต้องเผชิญหน้ากับหลี่ซีเยแล้วกลับ
มีแต่ถูกกระทำเพียงฝ่ายเดียว ภายใต้ความเร็วของหลี่ซีเย ภายใต้
การโจมตีที่ไร้ผู้ต่อกรของหลี่ซีเย ไม่ว่าจะเป็นการรวมเอาจุดเด่น
ของทั้งสองตระกูลมาเป็นหนึ่ง การรวมเอาสุดยอดแก่นของเคล็ด
วิชาทั้งสองเป็นหนึ่ง หรือเสื่อวิหคสุรียันอะไรนั้น ทั้งหมดล้วน
แล้วแต่ไม่คู่ควรจะกล่าวถึงทั้งสิ้น

ภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้า ช่างสร้างความสะเทือนขวัญไหวเหลือเกิน
ทำให้ผู้คนหวนหนีถึงก่อนหน้านั้นที่เหมยอ้าวหนานอาศัยหนึ่งโล
เอาชนะสิบแปดยุคกษัตริย์ภาพนั้น แต่เมื่อนำมาเปรียบเทียบกัน
แล้ว ดูเหมือนหลี่ซีเยจะอหังการมากยิ่งขึ้นกว่าเสียอีก!

ในขณะนี้ องค์กรชายฉกรรจ์อนึ่งอยู่ตรงนั้น เลือดสดๆ ของเขาได้
เประอะเปื้อนเสื่อวิหคสุรียันของเขาจนแดงฉาน นาทีนี่ตัวเขาเองก็ยังไม่
อยากเชื่อและยอมรับกับความจริงนี้ไม่ได้!

กล่าวสำหรับเขาแล้ว การพ่ายแพ้ต่อเจี้ยนอู่ชวงนั้นเป็นเพราะเขา
ประมาทศัตรูมากเกินไป ไม่ได้พกพาเอาอาวุธที่ทรงพลังมาด้วย
แต่คราวนี้เขาตั้งใจสวมเสื่อวิหคสุรียันมาด้วยเป็นพิเศษ แต่ทว่าผล
ที่ออกมากลับทำให้เขาไม่สามารถยอมรับได้

ต่อหน้าหลี่ชียเยเขาไม่มีโอกาสแม้แต่ตอบโต้ เขามีแต่ถูกกระทำอยู่
เพียงฝ่ายเดียว ความเร็วอันเป็นสิ่งภาคภูมิใจของเขา เมื่ออยู่ต่อ
หน้าหลี่ชียเยกลับไม่คู่ควรที่จะกล่าวถึง

“ครานั้นที่ข้าให้อุชวงลงมือ เป็นเพียงต้องการขัดเกลา
ประสบการณ์เมื่อต้องเผชิญหน้ากับศัตรูเท่านั้นเอง” หลี่ชียเยมองดู
องศ์ชายจินอูที่นอนนิ่งอยู่บนพื้นทีหนึ่ง กล่าวอย่างเอ้อระเหย
เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นว่า “อาศัยเพียงเจ้า ยังไม่มีคุณสมบัติเพียงพอ
ที่จะเป็นคู่ต่อสู้ของข้า! ระดับแค่นี้ยังกล้าเรียกตัวเองว่าเป็นสุดยอด
ดาวรุ่งอันดับหนึ่งของหุบเขากีบสวรรค์ บอกได้แต่เพียงว่าหุบ
เขากีบสวรรค์ของเจ้าตกต่ำลงแล้ว ไม่สามารถค้นหาผู้สืบทอดที่
เข้าทำได้ดีสักคน!”

คำพูดเช่นนี้ทั้งอวดดีทั้งโอหัง ในบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ไม่มีใครสัก
คนที่บังอาจกำเรียบเสิบसानหาญกล้าวิจารณ์หุบเขากีบสวรรค์ แต่
ทว่าเวลานี้ ยามที่หลี่ชียเยกล่าววิจารณ์ออกมากลับไม่มีใครกล้าส่ง
เสียง ไม่มีใครกล้าพูดแย้งสักคำ

“อ้า...” องค์ชายจินอูคำรามอย่างบ้าคลั่ง ภายใต้อำนาจที่คำรามของเขาเต็มไปด้วยความไม่ยอมรับ เต็มไปด้วยความเด็ดเดี่ยว เต็มไปด้วยความต้องการเช่นฆ่า

“ปุ...” ทันใดนั้น กระจกภายในร่างกายขององค์ชายจินอูพล้นแตก เลือดสดๆ สีแดงไหลย้อนจนเส้นโลหิตสีม่วงกลายเป็นสีแดง ในเวลานี้เองชีพแท้ขององค์ชายจินอูพล้นลุกไหม้ขึ้นมา

คาถาแต่ละข้อจากเคล็ดวิชาลับปรากฏขึ้น ทันใดนั้นเลือดวิเศษขององค์ชายจินอูถูกผลาญจนหมดสิ้น ยามเมื่อเลือดวิเศษหมดสิ้น เสมือนเกิดปรากฏการณ์กลับคืนสู่บรรพบุรุษ กลับอายุที่เก่าแก่โบราณไร้จุดสิ้นสุดได้ปะทุขึ้นมา

เลือดสดๆ ที่เปื้อนเส้นโลหิตสีม่วงเปลี่ยนแปลงประกายออกมาจนแทบตา ดุจดังเลือดทุกหยดเหมือนเป็นพลอยสีแดงอย่างนั้น ได้ยินเสียงดัง “จี้ด” ขึ้นมา เลือดสดๆ ทุกหยดซึมหายเข้าไปในเส้นโลหิตสีม่วงจนหมด

“อ้าว...” ปรากฏเสียงนกร้องเสียงยาวดังขึ้น นาที่นี้เส้นโลหิตสีม่วงพล้นพุ่งขึ้นท้องฟ้า และกลับกลายเป็นวิหคสีม่วงสามขาสีทองตัวหนึ่ง ยามที่วิหคสามขาสีทองตัวนี้พุ่งตัวขึ้นไปบนท้องฟ้า นั่น เมื่อ

กางปีกออกทั้งสองข้าง สามารถดบังเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินจนมืด
มืด

“ตุม” เสียงดังสนั่นดังขึ้นมา เห็นหลังของวิหคสุริยันสามขาสีทอง
ตัวนี้ได้แบกเอาดวงตะวันเอาไว้สิบล้านดวง พลังเพลิงแก่นสุริยันที่
ไร้สิ้นสุดได้แผดเผาไปทั่วทั้งท้องฟ้า ทำให้ดวงดาราบนท้องฟ้าล้วน
ถูกเผาผลาญจนกลายเป็นเถ้าธุลีไปสิ้น

“บรรพบุรุษวิหคสุริยันรึ?” ภาพที่ทำลายฟ้าดินเช่นนี้ได้ทำให้ผู้คน
จำนวนไม่น้อยต้องคุกเขาลงกับพื้น ทันใดนั้นวิหคสุริยันสามขาสี
ทองพลันสยบทั่วทั้งฟ้าดิน ภายใต้ทำทึที่ไร้ผู้ต่อกรเช่นนี้ทำให้ผู้ที่มี
ทักษะยุทธอ่อนได้แต่ทำความเคารพกราบไหว้ เพราะไม่สามารถรับ
กับอำนาจที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ได้

“นี่ นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่?” ครั้นเห็นวิหคสุริยันสามขาสีทองที่
ปกคลุมไปทั่วเก้าชั้นฟ้า แม้แต่ระดับจอมกษัตราก็ยังรู้สึกตระหนก

“นี่มันเลือดบรรพบุรุษของเผ่าวิหคสุริยันเลยนะ เป็นการอาศัยเคล็ด
วิชาลับมาขับเคลื่อนให้เลือดบรรพบุรุษสำแดงพลังอำนาจจนถึงขีด
สุด เป็นการเรียกอำนาจบรรพบุรุษของเสี้ยววิหคสุริยันให้ปรากฏ!”

สีหน้าของผู้ที่มองเห็นวิหคสุริยันสามขาสีทองที่อยู่บนท้องฟ้าแล้วก็มีอันต้องแปรเปลี่ยนไป

ตามตำนานเล่าว่า บรรพบุรุษของเผ่าวิหคสุริยันเคยเป็นศัตรูกับราชันเซียน ด้วยการแต่งตั้งตัวเองเป็นเทพแท้จริงไร้เทียมทาน ฉายาเทียบเคียงกับราชันเซียน

“ฟู...” วิหคสุริยันสามขาอ้าปากพ่นเพลิงแก่นสุริยันปริมาณดั่งน้ำในมหาสมุทรออกมา หวังทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง ยามที่พลังเพลิงแก่นสุริยันถูกเทลงมานั้น ผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ภายในเมืองปีอานต่างตระหนกตกใจจนอุจจาระปัสสาวะราดกันระนาว

“แม่จ๋า...” มียอดฝีมือที่ร้องด้วยเสียงอันแหลมดังออกมาหมายจะวิ่งหนีออกจากเมืองปีอาน แต่ทุกอย่างคงสายเกินไปแล้ว ภายใต้พลังเพลิงแก่นสุริยันที่นำกลัวเช่นนี้ เกรงว่าแม้แต่ระดับปราชญ์ก็ไม่พ้นถูกเผาผลาญจนเหลือเพียงเถ้าธุลีไป

ทันใดนั้นเอง “แว้งค์” เสียงหนึ่งดังขึ้น หลี่ชียเอได้เสกเอาประตูเบญจทวารกั้นฟ้าออกมา ประตูเบญจทวารกั้นฟ้าพลันพุ่งออกมาอย่างรุนแรง และทำการปิดกั้นเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินในบัดดล ท่ามกลางเสียงดัง “ตูม ตูม ตูม” ได้กั้นพลังเพลิงแก่นสุริยันที่เทลงมาเอาไว้

“ตุม... ตุม...ตุม...” พลังเพลิงแก่นที่ไร้สิ้นสุดที่เสมือนตั้งอุกกาบาตจากนอกโลกที่พุ่งเข้าทำลายประตูปะตูเบญจทวารกั้นฟ้าครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ว่าจนถึงขณะนี้มันยังไม่สามารถทะลวงฝ่าแนวป้องกันของประตูปะตูเบญจทวารกั้นฟ้าไปได้

ประตูปะตูเบญจทวารกั้นฟ้านับว่าเป็นสุดยอดของวิเศษชั้นหนึ่ง เคยปิดกั้นระหว่างแดนมาแล้ว ต่อให้พลังเพลิงแก่นสุริยันทรงพลังเช่นใดก็ตาม มันก็สามารถกั้นเอาไว้ได้

“แค่นกเพลิงตัวหนึ่งเท่านั้น บังอาจเรียกตัวเองว่าเป็นเทพแท้จริง ช่างไม่เจียมตัวเหลือเกิน” หลี่ชีย่ยิ้มเยาะ เสียงตุมตามดั่งขึ้น ทะเลเลือดพลุ่งพล่านดังคลื่นในทะเล ทะเลเลือดหยินหยางปรากฏ สุริยันสีทองโผล่ขึ้นกลางเวหา จันทราสีเลือดลอยล่อง ในขณะนี้เองเลือดวัณณะของหลี่ชีย่ที่นำเกรงขามและไร้สิ้นสุดปรากฏ เขาได้อาศัยพลังลมปราณที่เยี่ยมยอดทำการขับเคลื่อนประตูปะตูเบญจทวารกั้นฟ้าเอาไว้!

ประตูปะตูเบญจทวารกั้นฟ้าแต่ละบานล้วนแล้วแต่มีภาพอยู่ภาพหนึ่ง นานาที่นี้ภาพวาดแต่ละภาพดูมีชีวิตขึ้นมา ปรากฏสิ่งมีชีวิตที่เก่าแก่โบราณและลึกลับกระโดดออกมาจากภาพวาดเหล่านั้น

“ปัง... ปัง... ปัง...” สิ่งมีชีวิตทั้งห้าที่กระโดดออกมาจากประตูเบญจ
ทวารกั้นไฟนั้น ได้สร้างความสะเทือนหวั่นไหวให้กับฟ้าดิน
สิ่งมีชีวิตทุกตัวล้วนแล้วแต่เคียดข้างอยู่กับคาถาที่สดแสนโบราณ
และลึกลับ พวกมันได้เปล่งกลิ่นอายที่ลึกลับและน่ากลัวออกมา
เสมือนหนึ่งพวกมันคือผู้บงการในยุคที่เก่าแก่โบราณนั้น!

วิหคกลืนสุริยัน สุนัขจิ้งจอกกินจันทร์รา มดกัดแทะดวงดารา
อินทรีปีกฟ้า หนูปิดกั้นพสุธา! ทั้งหมดคือภาพของสิ่งมีชีวิตที่ถูก
ผนึกร่างฝังเอาไว้ภายในประตูเบญจทวารกั้นไฟ

ตอนที่ 872 สงหารจินอู เชือดราชันราชสีห์

<https://novel-lucky.com>

สิ่งมีชีวิตทั้งห้าที่เก่าแก่โบราณเห็นฟ้าออกมา ทันใดนั้นพวกมันได้พุ่งเข้าหาวิหคสุริยันสามขาสีทอง วิหคสุริยันสามขาสีทองใช้ปีกคู่ของมันกวาดออกไป เเนอนเอาดวงดาราบนเก้าชั้นฟ้าลงมา พลังเพลิงแก่นสุริยันได้โหมลุกไหม้ขึ้น โดยมีเปลวเพลิงที่สูงถึงสิบล้านล้านฟุตทีเดียว เผาผลาญทางข้างเผือกไปนับล้าน เสมือนหนึ่งว่าเวลานี้เขาคือเทพแท้จริงที่สุดยอดองค์หนึ่ง การขยับตัวของเขาสามารถสังหารสรรพชีวิตได้นับล้านล้านชีวิต

วิหคสุริยันสามขาสีทองนับเป็นสัตว์เทพที่เก่าแก่โบราณและทรงพลังมาก เคยเกรียงไกรอยู่ในอาณาจักรหนึ่งของยุคเก่าแก่โบราณมา

แต่ทว่าสิ่งมีชีวิตของประตูปะเนญจวารก้นฟ้ามีความเก่าแก่โบราณมากกว่าวิหคสุริยันสามขาสีทอง ทั้งยังมีประวัติความเป็นมาที่สะท้อนปฐพีมากยิ่งขึ้นไปอีก เพียงแค่หนึ่งในนั้นก็เพียงพอที่วิหคสุริยันสามขาสีทองไม่ไหวจะรับมืออยู่แล้ว ยิ่งไม่ต้องพูดถึงลงมือพร้อมกันทีเดียวถึงห้าตัว

“แคว่ก...” เสียงฉีกขาดดังขึ้น สิ่งมีชีวิตทั้งห้าที่เก่าแก่โบราณดูดันจนสุดบรรยาย พวกมันตรงเข้ารุมทั้งวิหคสุริยันสามขาสีทองด้วยการสยบมันเอาไว้ ภายในระยะเวลาอันสั้นก็ทำการฉีกแยกร่างของวิหคสุริยันสามขาสีทองออกเป็นชิ้นๆ ไม่ว่าวิหคสุริยันสามขาสีทองจะดิ้นรนขัดขืนอย่างไรก็ไร้ผลจากการรุมสังหารโหดของสิ่งมีชีวิตทั้งห้านั้น

เพียงชั่วพริบตาเดียว วิหคสุริยันสามขาสีทองก็ถูกสิ่งมีชีวิตทั้งห้าแยกร่างและรุมกิน โดยที่ภาพนั้นน่าสะเทือนหวั่นไหวอย่างยิ่ง การดิ้นรนของวิหคสุริยันสามขาสีทองที่ใกล้จะตายได้สร้างความสะเทือนหวั่นไหวต่อจิตใจของทุกคน

“ไม่...” ระหว่างที่วิหคสุริยันสามขาสีทองถูกรุมทั้งอยู่นั้น องค์ชายจินอูที่อาศัยเลือดบรรพบุรุษมาเพื่อเรียกหาอำนาจของปฐุมบรรพบุรุษก็พลอยมลายหายไปด้วย ในช่วงเวลาที่สุดท้ายองค์ชายจินอูยังคงร้องเสียงดังนำเวทนาออกมาอย่างไม่เต็มใจกับผลที่ลงเอยเช่นนี้

เขาอาศัยเคล็ดวิชาลับทำให้เลือดบรรพบุรุษปะทุออกมา และเรียกหาอำนาจของปฐุมบรรพบุรุษขึ้นมา กล่าวสำหรับเขาแล้ว พลันที่ส่งเจ้าวิหคสุริยันสามขาสีทองออกมา ก็สามารถต้านกับอ่องเทพได้แล้ว แต่ทว่านาทีนี้เจ้าวิหคสุริยันสามขาสีทองกลับถูกฉีกกร่างและ

แย่งกินกันสดๆ เขาต้องพ่ายแพ้อย่างยับเยิน กระทั่งเดิมพันเอาชีวิต
ของตนพวงเข้าไปด้วย!

นาทีนี้ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างถูกข่มจนเสียขวัญ วิหคสุริยันสาม
ขาสีทองตัวหนึ่งปล้นถูกฆ่าและรุมกินร่างในลักษณะเช่นนี้ ช่างเป็น
เรื่องที่โหดร้ายและอหังการยิ่งนัก ไม่ว่าจะเป็นผู้ใดก็ต้องรู้สึกหนาว
สะท้านขึ้นภายในใจ

ในเวลานี้ หลี่ชียเอ่ได้เก็บประตูเบญจทวารกั้นฟ้ากลับคืน กล่าวทำที่
เฉยเมยว่า “หากนำเอาสัจอาวุธชีพของราชันเขียนจินเสอมาด้วย
ยังพอว่า! แต่กับอาวุธของเทพจอมปลอมแล้วไม่มีค่าคู่ควรจะ
กล่าวถึง”

องค์ชายจินอูแม่ต้องตายก็หลับตาไม่ลง การที่เขาสวมใส่เสื้อวิหค
สุริยันมาทำให้มีกำลังเพียงพอที่จะต่อกรกับระดับปราชญ์ได้ แต่
ทว่ายังคงพ่ายแพ้ภายใต้หน้ามือของหลี่ชียเอ่ ในนาทีสุดท้ายเขา
ถึงกับเผาผลาญชีพแท้ของตนเพื่อเรียกเอาวิหคสุริยันสามขาสีทอง
ออกมา กล่าวสำหรับเขาแล้วขอเพียงสามารถสังหารหลี่ชียเอ่ได้
เท่านั้น เขายินดีและพร้อมทุ่มเททุกอย่างอยู่แล้ว

แต่แล้วไม่นึกเลยว่าท้ายสุดตัวเขาเองยังคงต้องกลายเป็นเถ้าธุลีไป!
ต่อให้หน้าที่สุดท้ายก่อนที่เขาจะตาย เขาก็ยังคงยอมรับไม่ได้ บางที
อาจเป็นอย่างไรที่หลี่ชีย่พูดเอาไว้เช่นนั้น หากว่าเขา นำเอาสัจจอาวุธ
ราชันเซียนจินเสอมาด้วย ผนวกกับสุดยอดเคล็ดวิชาของราชัน
เซียนจินเสอที่เขาได้ฝึกมา ไม่แน่มันอาจสามารถสังหารหลี่ชีย่ก็
เป็นได้!

ในเวลานี้ ทิวทัศน์เมืองปีอานเจียบสงบจนถึงขีดสุด ทุกคนต้องจ้อง
มองไปที่หลี่ชีย่ และต้องหน้าถอดสีกับเรื่องที่เกิดขึ้น ก่อนหน้านั้น
ทุกคนเพียงแค่เคยได้ยินเรื่องเล่าลือเกี่ยวกับหลี่ชีย่มาเท่านั้น

ขย่มแคว้นโอสถ หนึ่งในประโยคทำลายสามสำนัก ทั้งหมดล้วน
แล้วแต่เป็นผลงานการรบที่เต็มไปด้วยความดุเดือดและกลิ่นคาวเลือด
ทั้งสิ้น แต่ทว่าไม่ได้เห็นกับตาตนเอง เพราะคำเล่าลือย่อมเป็นคำ
เล่าลือ มาวันนี้พลันได้เห็นหลี่ชีย่ลงมือ มันสร้างความสะเทือน
หวั่นไหวให้กับผู้คนทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์

“ในเมื่อมาแล้ว ยังคิดจะหนีอีกหรือ?” ในเวลานี้เอง ราชันราชสีห์
เก้าเศียรกำลังคิดจะอาศัยความเงิบที่สุดหลบหนีไป เขาเองก็
ตกใจสุดขีด แม้ว่าหากจะเปรียบเทียบกับกำลังแล้ว เขามั่นใจว่า
ไม่ได้ด้อยไปกว่าองศ์ชายจินอูแน่ แต่ทว่าองศ์ชายจินอูขนาดสวม

เสื่อวิหคสุริยัน กระทั่งเรียกเอาวิหคสุริยันสามขาสีทองออกมา แต่ท้ายสุดแล้วยังคงต้องตายอย่างอนาถ

ดังนั้นราชันราชสีห์เก้าเศียรจึงคิดฉกฉวยโอกาสนี้หลบหนีออกจากเมืองปีอานไปอย่างเงียบๆ นำเสียดายแม้ว่าเขาจะมีความมั่งว่องไวสูง แต่ลี้ชีเยรวดเร็วยิ่งกว่า พริบตาเดียวลี้ชีเยก็ขวางอยู่ด้านหน้าของราชันราชสีห์เก้าเศียรแล้ว มองหน้าเขาที่หนึ่งแล้วยิ้มกล่าวอย่างเหนื่อยหน่ายออกมา

ในเวลานี้ สายตาทุกคู่ล้วนจดจ้องไปที่ราชันราชสีห์เก้าเศียร ในขณะที่เดียวกันสีหน้าของราชันราชสีห์ดูปั่นยากจริงๆ เวลานี้เขาอยู่ในสถานะที่ชีหลังเสือเดินหน้าก็ไม่ได้ถอยหลังก็ไม่ได้

ก่อนหน้านี้เขายังมีท่าทีที่ข่มขู่คนอื่นอยู่ ด้วยเหตุผลต่างๆ เขา มีไฟตายในมือ โดยอาศัยกองพลปีศาจราชสีห์ของตนที่สามารถสร้างความเกรียงไกรต่อแคว้นเจ้าลัทธิทั่วไปได้ เบื้องหลังของเขายังมีหุบเขากีบสวรรค์ แคว้นยอดภูผาศิลาที่เป็นสายสำนักราชันเซียนคอยหนุนหลังเขาอยู่ หากแคว้นโอสถ และตระกูลเจี้ยนหลงไม่หวนคีนกลับสู่ยุทธภพละก็ ไม่มีใครกล้าเป็นศัตรูกับพวกเขา

แต่ทว่าเวลานี้กองพลปีศาจราชสีห์ถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง องค์ชาย จินอูผู้ที่คอยหนุนเขาอย่างเต็มที่ก็มาตายอนาถด้วยฝีมือของหลี่ชี่เย่ เรียกได้ว่าเวลานี้เขาไม่เหลือไฟติดอะไรอยู่ในมือที่จะเล่นได้อีกเลย!

ราชันราชสีห์เก้าเศียรก็นับเป็นผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง ทั้งยังเป็นยอดดาوارุงแห่งยุค วันนี้ต้องมาคอตกเพื่อหลบหนีเอาตัวรอด ซ้ำร้ายยังถูกหลี่ชี่เย่จับได้อีก สิ่งนี้กล่าวสำหรับเขาแล้ว เท่ากับชื่อเสียงที่สั่งสมมาตลอดชีวิตต้องถูกทำลายจนป่นปี้

ราชันราชสีห์เก้าเศียรสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง เขายังคงรักษาท่าทีของกษัตริย์แห่งยุคเอาไว้ได้ ยังคงมีท่วงท่าอันสง่างามของยอดดาوارุงแห่งยุค เอ่ยอย่างเชื่องช้าว่า "สหายหลี่ ภูเขาไม่เปลี่ยนแปลง สายน้ำยังคงไหลไป ให้อภัยกันได้ก็จงให้อภัย อย่าได้รังเกียจมากเกินไปนัก..."

"เจ้าผิดแล้ว ในสายตาของข้า นั่น การเป็นศัตรูกับข้า ภูเขาต้องถูกทำลาย สายน้ำต้องสิ้น อภัยได้ก็จงให้อภัยอะไรนั้น สำหรับข้าแล้ว ล้วนแล้วแต่เพื่อเจ้าทั้งสิ้น" หลี่ชี่เย่หัวเราะออกมา สายหัวแล้วกล่าวว่า "ในเมื่อเจ้าเลือกที่จะเป็นศัตรูกับข้า ก็ต้องสำนึกได้ว่าต้องเตรียมพร้อมรับกับความตาย"

ราชันราชสีห์เก้าเศียรสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ยึดอกที่หนึ่ง กล่าวอย่างช้าๆ ว่า "สหายหลิ หนทางมีอยู่มากมาย เส้นทางสู่ราชันเซียนยาวไกล ย่อมต้องมีวันได้พบกัน น้องรองของข้ามีไพร่พลนับล้าน มีร้อยสำนักให้การสนับสนุน..."

"พอแล้ว อย่ายกเอาผู้ให้การหนุนหลังมาชมขู่ข้าเลย" หลีชีเย่กล่าวตัดบทราชันราชสีห์เก้าเศียรว่า "เย่ชินเงินนับเป็นตัวยอะไร? ต่อให้เป็นหุบเขากีบสวรรค์ในสายตาของข้าแล้วก็ไม่มีความจะกล่าวถึง หากเจ้าลงมือในเวลานี้ยังสามารถตายอย่างมีเกียรติสักนิด หากไม่แล้ว ข้าจะถลกหนังของเจ้า ดึงเส้นเอ็นของเจ้าออกมา! ให้เจ้าทรมานตายดีกว่าอยู่!"

ราชันราชสีห์เก้าเศียรสุดลมหายใจเข้าลึกๆ นาทีนี้เขารู้ว่าตัวเองนั้นไม่มีทางเลือกอีกแล้ว เขาจ้องมองไปที่หลีชีเย่แล้วเอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ ว่า "ข้าต้องการต่อสู้กับสหายหลิด้วยมือเปล่า ไม่รู้ว่าสหายหลิกล้ารับคำท้าหรือไม่"

ราชันราชสีห์นั้นฉลาดมาก เขารู้ว่าหลีชีเย่มีสุดยอดของวิเศษไว้ในครอบครอง ดังนั้นเขาจึงเลือกที่จะเสี่ยงกับหลีชีเย่ด้วยมือเปล่า หากเป็นเช่นนี้ยังพอมีโอกาสรอดได้!

“ตกลง ในเมื่อเจ้ามีความมั่นใจ เช่นนั้นลงมือก็แล้วกัน” หลี่ชียเอ ถึงกับหัวเราะออกมา ยืนเอามือโพล่หลัง เอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ราชันราชสีห์เก้าเศียรพลันรู้สึกถึงความหวังถูกจุดขึ้นมาแล้ว อย่างไรก็ตามเสียเขาก็เป็นยอดदारungแห่งยุค จึงมีความมั่นใจในตนเองสูง เขาคำรามเสียงยาว ด้วยเสียงคำรามดุจราชสีห์ “เปิด...” พลันร่างของเขาได้กลับกลายเป็นราชสีห์ทองคำตัวหนึ่ง

เป็นราชสีห์ทองคำที่ใหญ่โตมโหฬาร โดยที่ร่างของเขาใหญ่กว่าภูเขาเทวะลูกหนึ่งเสียอีก แค่ว่าข้างหนึ่งก็สามารถเหยียบทำลายภูเขาให้ถล่มทั้งลูก ยามที่มันวิ่งฮ้อเข้าหาจุดสามารถเหยียบทำลายสิ่งทุกอย่างทุกอย่างที่อยู่ตรงหน้า

“โครม... โครม... โครม” ทันใดนั้นฟ้าดินสั่นไหว ชั่วพริบตาเดียวเองราชสีห์ทองคำตัวหนึ่งได้กลับกลายเป็นราชสีห์ทองคำจำนวนสิบล้านตัว ชั่วพริบตาเดียวฟ้าดินแห่งนี้ได้กลายเป็นดั่งทะเลราชสีห์ทองคำ ด้วยราชสีห์ทองคำเป็นสิบล้านตัวย่อมสามารถกัดกินทำลายได้ทุกอย่าง

ด้วยจำนวนราชสีห์ทองคำมากมายที่บุกเข้ามาเช่นนี้ ช่างเป็นอะไรที่น่ากลัวอย่างยิ่ง ทำให้ผู้คนต้องออกสันขวัญแหวนเพียงใด กล่าวได้ว่าราชสีห์ทองคำสิบล้านตัวที่มุ่งจะเข้ามาสังหาร สามารถจัดการฉีกกินสัตว์เทพตัวหนึ่งได้อย่างสบาย!

“หมื่นราชสีห์ครองโลก เป็นเคล็ดวิชาสุดโหดของจักรวรรดิราชสีห์โบราณ” ผู้คนที่มองเห็นราชสีห์ทองคำสิบล้านตัวมุ่งหน้าเพื่อสังหารหลี่ชียเอ่ ไร้ซึ่งผู้จะต้านทาน ท่าที่เหมือนพานพบเทพสังหารเทพ เจอะเจอมาสังหารมารอย่างนั้น ต่างมีสีหน้าขาวซีด

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับราชสีห์ทองคำจำนวนสิบล้านตัวที่มุ่งเข้ามาสังหาร หลี่ชียเอ่กลับยื่นเอาสองมือประสานไพล่หลัง จากนั้นกางมือขวาออก ฉับพลันกลายเป็นหมัด ทันใดนั้นช่องว่างและกาลเวลาล้วนแล้วแต่ถูกกำอยู่ในกำปั้นของหลี่ชียเอ่ “แว้งค์” มิติแห่งกาลเวลาได้กลายเป็นหลุมดำที่น่ากลัวขึ้นมา

“ปัง ปัง ปัง...” ในเสี้ยววินาทีนี้เอง เสียงเหมือนบางสิ่งที่ถูกทำลายดังขึ้น แม้แต่การบุกเข้ามาเพื่อสังหารของราชสีห์จำนวนนับสิบล้านตัวก็ตาม ทั้งหมดถูกดูดกลืนโดยหลุมดำที่น่ากลัวนั้น และราชสีห์ทองคำที่ถูกดูดกลืนเข้าไปในนั้นพลันถูกบดอัดจนกลายเป็นเศษชิ้นเล็กชิ้นน้อยไป

“ไม่...” สุดท้าย ได้ยินเสียงร้องของราชันราชสีห์เก้าเศียรตั้งขึ้นมา
นาทีนี้ร่างของราชาราชสีห์ทองคำได้มลายหายไป ร่างของเขาถูก
หลุมดำบดขยี้จนเศษเลือดเนื้อกระจายและหายไปอย่างรวดเร็ว ไม่
เหลือแม้แต่ซาก

หมัดหมื่นกระบวนท่า หมัดมารกลืนฟ้า เป็นเพลงหมัดที่
วิวัฒนาการมาจากกายมารกลืนฟ้า อันเป็นหนึ่งในสิบสองกาย
เซียน พลันที่สำแดงพลังหมัดนี้ออกไป สามารถกลืนกินทำลายได้
ทุกอย่าง ไม่มีสิ่งใดสามารถรอดพ้นไปจากหมัดนี้ได้!

“แค่สิ่งโตซีโรคตัวหนึ่งเท่านั้น บังอาจเรียกตัวเองว่าราชัน!” หลี่ชียเอ
กล่าวอย่างเอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น หลังจากทีอาศัยเพียง
หมัดเดียวก็จัดการกับราชันราชสีห์เก้าเศียรลงได้

กระทั่งตัวตาย ราชันราชสีห์ยังคงไม่รู้เลยว่าหากจะอาศัยต่อสู้กันตัว
ต่อตัวแล้วไม่มีใครสามารถเอาชนะหลี่ชียเอได้ ด้วยหมัดหมื่น
กระบวนท่าของเขาก็เพียงพอที่จะสยบคู่ต่อสู้ได้ทั้งหมด ยิ่งหมัด
สยบสวรรค์ของเขาด้วยแล้ว เรียกได้ว่าไร้ผู้เทียบเทียมตลอดกาล
ส่วนกายเซียนของเขานั้นสามารถกวาดล้างทุกสิ่งทีขวางหน้าได้
จนหมดสิ้น!

ในเวลานี้ ทิวทัศน์เมืองปีอานเจียบส่งดจนถึงขีดสุด ไม่มีสายตาของผู้คนจำนวนเท่าไรที่มองหฺลื่อซื่อเย่เปลี่ยนไป เปลี่ยนเป็นหวาดกลัวต่อเขายิ่งนัก

ก่อนหน้านี้ แม้ทุกคนจะเคยได้ยินเกี่ยวกับข่าวลือของหฺลื่อซื่อเย่ แต่หลายคนคงไม่ได้เกรงกลัวต่อหฺลื่อซื่อเย่ ทว่าเวลานี้กลับต่างไปแล้ว เมื่อได้เห็นการชนฆ่ากับตาตนเองแล้ว ทุกคนจึงได้เข้าใจอย่างแท้จริงว่าเจ้าหมอนี่ที่อยู่ตรงหน้าเป็นสุดยอดคนโหดที่ไร้ซึ่งกฎเกณฑ์ใดๆ ใครบังอาจต่อแยะเขา เขาก็จะสังหารคนๆ นั้น!

“คนโหดอันดับหนึ่งสมคำเล่าลือจริงๆ” มีบางคนที่ยอมดูหฺลื่อซื่อเย่แล้วต้องพึมพำออกมา

ในขณะนี้ หฺลื่อซื่อเย่ที่ยืนอยู่ด้านหน้าจวนหลัก มองดูทุกคนแวมหนึ่งกล่าวว่า “แยกย้ายกันไปเถอะ ใครอยากจะทำอะไรก็ไปทำ ตึกรามบ้านช่องทั้งหมดที่อยู่ในเมืองปีอานเปิดให้กับพวกเจ้าทุกคน ขอเพียงมีกำลังมีวาสนา แต่สำหรับจวนหลักแห่งนี้ไม่ต้องไปคิด ข้าเป็นผู้ตัดสินใจ!”

ถึงแม้จะมีผู้คนจำนวนมากไม่เต็มใจ แต่ทว่าพวกเขา ก็ต้องจนด้วยเกล้า คนโหดระดับนี้ฆ่าได้แม้แต่ผู้สืบทอดของหุบเขากีบสวรรค์แล้วยังจะมีใครที่เขาไม่กล้าฆ่าอย่างนั้นรี?

หลี่ชียเอ๋นงอยู่หน้าจวนหลักและหลับตาพักผ่อนกายาอยู่เงียบๆ ไม่ไปให้ความสนใจต่อเรื่องราวใดๆ อีก

ในเวลา นี้ แม้ว่าจะยังมีผู้ที่ยังไม่ยอมละทิ้งกับการได้เข้าไปภายในจวนหลัก แต่ทว่าเมื่อหลี่ชียเอ๋นงอยู่ตรงนั้นจึงไม่มีใครกล้าเข้าไปลองของ ไม่ว่าใครก็ไม่ต้องการไปหาหาใส่หัว หากต้องถูกคนโหดผู้นี้สังหารละก็มันไม่คุ้มเอาเสียเลย

ในที่สุดภายใต้การรอคอยของหลี่ชียเอ๋นง รถม้าคันหนึ่งแล่นเข้ามายังเมืองปีอาน เป็นรถม้าที่สุดแสนจะธรรมดา และดูไปแล้วไม่ได้มีสิ่งทีสะดุดตาผู้คนอะไรนัก

แต่ทว่า ยามที่ปรากฏหญิงสาวผู้หนึ่งก้าวลงมาจากรถม้าแล้ว พลันเป็นที่ดึงดูดสายตาของผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนที่อยู่ภายในเมืองปีอาน เมื่อได้มองเห็นหญิงสาวที่อยู่ตรงหน้าแล้ว ไม่รู้ว่าจะทำให้ผู้คนจำนวนเท่าไรถึงตั้งเป้าจนวนิญาณนอกจากร่าง ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรต้องอุทานขึ้นมาด้วยความประหลาดใจ!

ตอนที่ 873 เข้าไปในห้องน้ำ

<https://novel-lucky.com>

หญิงสาวที่อยู่ตรงหน้า มีความเป็นทายาทกษัตริย์ที่เป็นหนึ่งไม่เป็นสองรองใคร เสมือนหนึ่งนางคือเทพธิดาบนโลกมนุษย์ บุคลิกลักษณะเหมือนอยู่เหนือผู้คน ต่อให้หญิงสาวที่มีความมั่งงามมากกว่านี้ เมื่อต้องมาเปรียบเทียบกับหญิงสาวที่อยู่ตรงหน้าก็ต้องกลับกลายเป็นธรรมดาไป

“เทพธิดาหมิง...” มีผู้ที่จดจำหญิงสาวที่อยู่ตรงหน้าได้ เมื่อได้เห็นรูปโฉมที่งดงามเป็นหนึ่งไม่เป็นสองรองใคร ได้เห็นบุคลิกลักษณะที่สุดยอดแล้ว ถึงกับวิญญูณไม่อยู่กับเนื้อกับตัวและพึมพำออกมา

“สุดยอดสาวงามอันดับหนึ่งของแดนสมุนไพรร่าธาตุในคำเล่าลือ...” บางคนที่ได้เห็นหญิงสาวที่อยู่ตรงหน้าอดที่จะตกใจและประหลาดใจไม่ได้

หมิงเย่เสวี่ย ผู้ที่ก้าวเข้ามาก็คือผู้สืบทอดของแคว้นไอสถหมิงเย่เสวี่ยนั่นเอง การมาถึงของนางได้ดึงดูดสายตาผู้คนเป็นจำนวนมากไม่ถ้วน และทำให้ผู้คนจำนวนมากไม่ถ้วนต้องมีจิตใจที่เคลิบเคลิ้มหลงใหลไปกับนาง

ภายใต้เป้าสายตาของผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วน หมิงเย่เสวียก้าวเดินลงมาจากรถม้าถึงหน้าหลี่ซีเย่ กล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า “ข้ามาสายแล้ว”

ไม่ว่าจะเป็นช่วงเวลาใดก็ตาม นางก็คงความเป็นผู้มีบุคลิกลักษณะที่เป็นหนึ่งไม่เป็นสองรองใคร นางคงความเป็นผู้ที่ทำให้มีจิตใจเคลิบเคลิ้มหลงใหลไปกับนาง

ความจริงหากจะกล่าวถึงด้านรูปโฉมแล้ว หลงจิงเขียนไม่ได้ด้อยไปกว่าหมิงเย่เสวีย เพียงแต่เมื่อเปรียบเทียบกับหมิงเย่เสวียแล้ว จะรู้สึกว่หลงจิงเขียนเหมือนขาดอะไรไปสักอย่าง หากกล่าวว่าหลงจิงเขียนเป็นคนที่ฉลาดไหวพริบดีล่ะก็ เช่นนั้นแล้ว หมิงเย่เสวียก็คือเทพธิดาใต้ดวงจันทร์

หลี่ซีเย่พยักหน้าเบาๆ ช่วยจัดทรงผมให้กับนาง กล่าวว่า “เข้าไปเถอะ เจ้ารอวันนี้มานานมากแล้ว มุ่งตรงไปข้างหน้าโดยไม่หวาดหวั่น ถือเสียว่ากำลังเดินทางกลับบ้าน ยามเมื่อเจ้าเดินไปจนสุดทางแล้ว เจ้าก็สามารถเข้าใจถึงความหมายที่แท้จริงในนั้นได้แล้วล่ะ”

ผู้คนจำนวนไม่น้อยต้องรู้สึกอิจฉาและริษยา เมื่อเห็นท่าทีที่สนิทสนมระหว่างหลี่ชี่เย่กับหมิงเย่เสวี่ย ต่อให้เป็นดาวรุ่งที่ยี่โสโอหังเพียงใด ก็ไม่มีโอกาสได้ใกล้ชิดหมิงเย่เสวี่ยได้ขนาดนี้

หมิงเย่เสวี่ยพยักหน้าเบาๆ ล้วงมองดูหลี่ชี่เย่กล่าวว่า “เจ้าบอกข้าว่าจะบอกเล่าเรื่องราวบางเรื่องกับข้า”

“นั่งหนู ข้าไม่หลอกเจ้าหรอกนะ คำตอบก็อยู่ตรงหน้าของเจ้า” หลี่ชี่เย่เผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม ให้อภัย รักและทะนุถนอม ทั้งหมดล้วนอยู่ในรอยยิ้มนี้ เขากล่าวว่า “เดินตามหัวใจของตน เดินไปตามความรู้สึกของตน แล้วเจ้าก็จะรู้คำตอบเอง”

หมิงเย่เสวี่ยมองดูหลี่ชี่เย่ สุดลมหายใจเข้าไปลึกๆ ทีหนึ่ง สุดท้ายพยักหน้าด้วยท่าทีที่เด็ดเดี่ยวมั่นคง ก้าวเดินไปข้างหน้ามุ่งไปยังจวนหลัก

เมื่อหมิงเย่เสวี่ยก้าวเท้าเข้าไปบริเวณจวนหลัก ปรางค์ประตู่ใหญ่ที่หนักหน่วงได้เปิดออก เพียงชั่วพริบตาเดียวนางก็ได้เข้าไปอยู่ในจวนหลักแล้ว

ทุกคนที่ได้เห็นภาพนี้แล้ว มีบางคนแทบอยากจะวิ่งตามเข้าไปให้
มันรู้แล้วรู้รอดไป อาศัยโอกาสนี้บุกฝ่าเข้าไปภายในจวนหลัก แต่
ทว่าหลี่ชียเยียนอยู่ตรงนั้น จึงไม่มีใครกล้าทำวู่วาม

ครั้นประตูใหญ่ของจวนหลักปิดจนสนิทแล้ว หลี่ชียเยมองไปที่
ระยะห่างไกล เหมยอ้าวหนานยังคงไม่ปรากฏตัว แต่ทว่าหลี่ชียเยไม่
คิดจะรอนาง เนื่องจากเขาได้ตกลงกับมนุษย์ศิลาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว
แล้ว เมื่อเหมยอ้าวหนานมาถึง นางก็สามารถเข้าไปได้เช่นกัน

ในที่สุดหลี่ชียเยขึ้นนั่งบนรถม้า วัวมังกรได้ลากรถม้านั้นค่อยๆ ไป
จากเมืองปีอานอย่างช้าๆ ภายใต้สายตาของผู้คนจำนวนมาก รถ
ม้าค่อยๆ หายไปจากสายตาของผู้คน

เมื่อแน่ใจว่าหลี่ชียเยได้ไปจากตรงนี้แล้ว ผู้คนจำนวนมากพลันบุก
เข้าไปถึงหน้าประตูจวนหลัก ทุกคนล้วนแล้วแต่ต้องการเปิดประตู
ใหญ่ทั้งสิ้น แต่ว่าไม่ว่าพวกเขาจะทดลองอย่างไรก็ตาม ประตูใหญ่
ของจวนหลักก็ยังคงปิดสนิท ไม่ว่าจะป็นระดับปราชญ์ หรือดาวรุ่ง
ที่ยโสโอหังก็ไม่สามารถเปิดประตูนี้ออกมาได้

หลี่ชียเยหลังจากออกมาจากเมืองปีอานแล้ว ได้นั่งรถม้ามุ่งหน้าไป
ทางทิศเหนือ ในเวลานี้วัวมังกรได้วิ่งหือเต็มพิกัดฝีเท้าขึ้นมา

เมื่อใดที่วัวมังกรวิ่งเต็มที่ ความเร็วนั้นเป็นที่น่ากลัวอย่างยิ่ง เวลา
หากมีผู้ใดพบเห็นภาพนี้ละก็ มันหาใช่เป็นกระบือตัวเชื่องที่ลากรถ
ม้า แต่เป็นมังกรเหลืองที่กำลังลากจูงรถม้าวิ่งฮืออยู่ วิ่งข้ามฟ้าดิน
แข่งความเร็วกับแสงและสายฟ้า!

หากจะว่ากันถึงเรื่องของความเร็วเพียงอย่างเดียว แม้แต่รถจตุร
ยุคก็สู้วัวมังกรไม่ได้ อาจกล่าวได้ว่าวัวมังกรเป็นหนึ่งในพาหนะที่
มีความเร็วสูงสุด ยากจะมีสิ่งมีชีวิตใดสามารถเทียบเคียงได้

ภายใต้การวิ่งฮือไปตลอดทาง ในที่สุดหลี่ชีย่ก็เดินทางไปถึงสวนที่
อยู่ลึกที่สุดของแดนอสูรปีอาน นับแต่มีการเปิดแดนอสูรปีอานใน
แต่ละยุคสมัยที่ผ่านมา น้อยคนนักที่จะก้าวมาถึงตรงจุดนี้

ณ บริเวณนี้ หากทอดสายตามองออกไปจะเห็นหนองน้ำที่กว้างสุด
ลูกหลูกลูตา เสมือนตั้งเป็นหนองน้ำที่ไม่มีจุดสิ้นสุดอย่างนั้น

นอกจากนั้น หนองน้ำแห่งนี้ยังปกคลุมด้วยกลิ่นอายชั่วร้ายน่ากลัว
หากเหยียบย่างเข้าไปในหนองน้ำแห่งนี้ ไม่ว่าคนผู้นั้นจะเก่งกล้า
เช่นใดก็ยากจะลอยตัวเหินบินขึ้นมาได้ อีกทั้งยังจะถูกกลิ่นอาย
ความชั่วร้ายซึมเข้าร่าง ทำให้ต้องเสียชีวิตได้ทุกเมื่อ

ท่ามกลางหนองน้ำเช่นนี้ หากไม่สามารถเห็นบินขึ้นมาละก็ โอกาสที่จะจมดิ่งสู่หนองน้ำที่น้ำกลัวแห่งนี้ และไม่สามารถกลับออกมาได้อีกมีได้ตลอดเวลา

หนองน้ำแห่งนี้นับเป็นสถานที่ที่อันตรายยิ่งแห่งหนึ่งของแดนอสุรปี่อาน หลี่ชียเอ่ได้เคยสำรวจและพจญภัยกับสถานที่แห่งนี้มาแล้วครั้งหนึ่งเนิ่นนานมาแล้ว ครานั้นหลังจากที่อาจารย์ของเหมยอ้าวหนานสูญเสียว่านาจไปแล้วและถูกเนรเทศ

ในครั้งนั้นอาจารย์ของเหมยอ้าวหนานมีทางเลือกอยู่สองทางคือหนึ่ง ออกจากแดนอสุรปี่อานตลาดกาล สอง คือเนรเทศมาอยู่ ณ บริเวณพื้นที่แห่งนี้

กล่าวสำหรับมนุษย์ศิลาของแดนอสุรปี่อานแล้ว การออกจากแดนอสุรปี่อานเท่ากับเป็นการรอความตายมาถึง! ดังนั้นท้ายสุดแล้วอาจารย์ของเหมยอ้าวหนานจึงเลือกที่จะถูกเนรเทศมาอยู่สถานที่แห่งนี้

ต่อมาภายหลัง หลี่ชียเอ่ได้พาราชนเซียนทุนเยอที่ยังอยู่ในวัยเยาว์มาที่สถานที่แห่งนี้ ในตอนนั้นอาจารย์ของเหมยอ้าวหนานได้เคยย

ยงหลอกราชันเซียนทุนเยอที่ยังอยู่ในวัยเยาว์ ทำให้หลี่ซีเย่จับเขามาขังเอาไว้ภายใต้หนองน้ำแห่งนี้

กระทั่งในที่สุด ราชันเซียนทุนเยอมาร้องขอ หลี่ซีเย่จึงจับตัวเขาโยนออกมาจากหนองน้ำ ทำให้เขารอดชีวิตได้ในที่สุด

หนองน้ำแห่งนี้มีสภาพที่อันตรายยิ่ง ต่อให้จักรพรรดิเทพก็ไม่กล้าก้าวกล้าเข้าไปยังบริเวณในที่แห่งนี้ แต่ว่าหลี่ซีเย่กลับนั่งรถม้าที่ลากจูงโดยวัวมังกรเข้าไปยังหนองน้ำแห่งนี้โดยไม่ลังเล ชั่วพริบตาเดียวก็หายเข้าไปในกลิ่นอายชั่วร้ายที่เข้มข้นนั้น

วัวมังกรไม่เพียงมีความเร็วที่สูงมากเท่านั้น มันยังชำนาญในการวิ่งไปยังบริเวณที่มีอันตราย มันสามารถขจัดพิษและหลบเลี่ยงอันตรายได้ สามารถรู้ล่วงหน้าถึงความไม่ชอบมาพากล ดังนั้นหากต้องการเข้าออกยังดินแดนที่อันตราย วัวมังกรคือทางเลือกที่ดีที่สุด และนี่ก็เป็นหนึ่งเหตุผลที่หลี่ซีเย่ไปยังเขายอดภูผาสวรรค์ในครั้งนั้น

ในยุคที่เนิ่นนานมากมาแล้ว รถจตุรยุทธคือรถศึกที่หลี่ซีเย่ใช้เมื่อออกศึก ขณะที่รถวัวมังกรใช้สำหรับเข้าออกสุสานและดินแดนอันตราย!

“ทำไมจะทำไมไม่ได้!” ครั้นข่าวการเสียชีวิตขององค์ชายจินอูได้ทราบไปถึงหุบเขากีบสวรรค์แล้ว ทำให้เกิดการทะเลาะกันยกใหญ่เหมือนดั่งเช่นเวลานี้ เสียงที่คำรามออกมาอย่างบ้าคลั่งดังก้องไปทั่วทั้งหุบเขากีบสวรรค์

การที่องค์ชายจินอูเสียชีวิตในการสู้รบ ทำให้หุบเขากีบสวรรค์ไม่สามารถอดทนได้อีกต่อไป โดยเฉพาะบรรดายอดฝีมือทั้งหมด กระทั่งถึงระดับผู้อาวุโสของเผ่าวิหคสุริยันต่างรับไม่ได้ ต้องการส่งกำลังกวาดล้างไปทั่วปฐพี เพื่อสังหารหลี่ชียเอ่ให้ได้ ล้างแค้นให้กับองค์ชายจินอู

เจ้าหุบเขากีบสวรรค์กลับไม่เห็นด้วยกับการกระทำเช่นนี้ ปฏิเสธคำขอของบรรดาผู้อาวุโส ในเวลานี้ ณ วิหารที่เป็นหอประชุมของหุบเขากีบสวรรค์มีการทะเลาะกันอย่างรุนแรง ภายใต้ความโกรธของบรรดาเหล่าผู้อาวุโส ทำให้ทั่วทั้งหุบเขากีบสวรรค์เหมือนหนึ่งสะเทือนวันไหว้ขึ้นมา ทำให้ศิษย์จำนวนไม่น้อยต้องหวาดกลัวอย่างยิ่ง

“ข้าเห็นด้วยกับความคิดของเมี่ยวฉาน หลายยุคที่ผ่านมา พวกเราทำตัวเด่นดังมากเกินไปเสียแล้ว จินอูออกหน้าแทนเย่ซินเฉิน อ้างว่าเป็นตัวแทนของใต้หล้า นำเอาปณิญาปีอาณมาใช้อีกครั้ง เเท่านี้ก็ได้สร้างความโกรธแค้นให้กับผู้คนจำนวนมากแล้ว แม้ว่าพวกเรา

จะเป็นหนึ่งสำนักสองราชันเซียน แต่ทว่าบนหัวของพวกเราที่ยังมี
แคว้นโอสถ ตระกูลเจียนหลงที่เป็นผู้ยิ่งใหญ่ หากพวกเราส่ง
กำลังออกไปรบในเวลานี้ แคว้นโอสถ ตระกูลเจียนหลงพวกเขาจะ
มองพวกเราอย่างไรบ้าง?" เจ้าหุบเขากีบสวรรค์ไม่เห็นด้วยที่จะส่ง
กองกำลังออกไป

ขณะที่ผู้อาวุโส และผู้อาวุโสรุ่นบุกเบิก กระทั่งระดับบรรพบุรุษ
จำนวนไม่น้อยกลับโกรธแค้นเป็นอันมาก โดยเฉพาะบรรดาผู้
ยิ่งใหญ่สายของเผ่าวิหคสุริยันยิ่งไม่ต้องกล่าวถึง พวกเขาสาบาน
ว่าจะต้องแก้แค้นให้กับองค์ชายจินอูให้ได้!

ความจริงแล้ว ในเวลานี้เจ้าหุบเขากีบสวรรค์ได้ตกอยู่ในฐานะที่มี
กำลังด้อยกว่า แม้ว่าตระกูลเมี่ยวของพวกเขาก็มีอิทธิพลในหุบเขา
กีบสวรรค์อยู่ไม่น้อยก็ตาม แต่ทว่าเผ่าวิหคสุริยันกลับมีอิทธิพล
มากกว่า!

"ฮึ เจ้าหุบเขาอย่าลืมนะสิ หากไม่เป็นเพราะท่านที่ไม่ยินยอมให้หิบบ
ยิมส์จอรุราชันเซียนละก็ หลานของข้าก็จะไม่ตายอย่างอนาถด้วย
เงื้อมมือของเจ้าเดรัจฉานน้อยนั่น!" ผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งของเผ่าวิหค
สุริยันกล่าวด้วยน้ำเสียงน่าเกรงขามออกมา

“พวกเรามีสัจอาณาจักรชั้นเซียนอยู่เพียงแค่สองชั้นเท่านั้น ของสองสิ่งนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับหุบเขากีบสวรรค์ของพวกเรา มันคือของวิเศษประจำหุบเขา หากว่าสัจอาณาจักรชั้นเซียนต้องมาสูญหายไประหว่างที่ข้าเป็นผู้กุมอำนาจ ข้าก็คือคนบาปของหุบเขากีบสวรรค์แล้ว เป็นการละอายต่อบรรดาบรรพบุรุษของหุบเขากีบสวรรค์!” เจ้าหุบเขากีบสวรรค์กล่าวเสียงหุ้มต่ำออกมา

ความจริงแล้ว เจ้าหุบเขากีบสวรรค์ไม่ได้มีความรู้สึกที่ดีต่อองค์ชายจินอูอย่างสิ้นเชิง แรกเริ่มเดิมทีเขายังคาดหวังว่าองค์ชายจินอูจะแต่งงานกับบุตรของตน แต่ท้ายสุดแล้วเขาไม่ได้หวังในเรื่องนี้อีกเลย!

“ไม่ว่าท่านจะว่าอย่างไรก็ตาม ผู้สืบทอดของหุบเขากีบสวรรค์จะตายเปล่าไม่ได้ หากไม่ส่งกองกำลังกวาดล้างทั่วหล้า สังหารหลี่ชีย่ แล้วจะให้หุบเขากีบสวรรค์ของพวกเรามีอำนาจเป็นที่เกรงกลัวของใต้หล้าได้อย่างไรกัน แล้วจะสร้างอำนาจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของหุบเขากีบสวรรค์ได้อย่างไร!” ได้มีระดับบรรพบุรุษกล่าวเสียงหุ้มต่ำออกมา

ในขณะนี้ ต่อให้เจ้าหุบเขาที่มีตำแหน่งและอำนาจสูง ได้รับความนิยมนสูงก็ตาม แต่ทว่าผู้อาวุโสรุ่นบุกเบิก และระดับบรรพบุรุษส่วน

ใหญ่ต่างก็เป็นให้การสนับสนุนการตัดสินใจของสายเผ่าวิหค
สุริยันมากกว่า

ณ ยอดเขาแห่งหนึ่งของหุบเขากีบสวรรค์ เมฆวณานั่งอยู่ตรงนั้น
ท่าทางของนางเหมือนขวัญไม่อยู่กับเนื้อกับตัว บริเวณหางตายัง
เห็นเป็นคราบน้ำตาอยู่ นางแอบนั่งร้องไห้เสียใจอย่างเงียบๆ มาแล้ว

นางที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นบุคคลผู้กำหนดนโยบายของหุบเขากีบ
สวรรค์มาแล้ว ตลอดเวลาที่ผ่านมา การประชุมนัดสำคัญของหุบ
เขากีบสวรรค์นางก็ต้องเข้าร่วมด้วยทุกครั้ง แต่ทว่ามาคราวนี้
นางไม่เข้าร่วมอีกแล้ว กล่าวสำหรับนางทุกอย่างไร้ซึ่งความหมาย
อีกต่อไปแล้ว

สิ่งที่นางได้ทำไปทุกสิ่งทุกอย่างล้วนแล้วแต่ทำเพื่อองค์ชายจินอู สิ่ง
ที่นางทุ่มเทให้ไปล้วนแล้วแต่เพื่อองค์ชายจินอู แต่ว่าองค์ชายจินอู
ตายแล้ว ทุกอย่างได้กลับกลายเป็นเมฆหมอกที่มลายหายไป จะ
เป็นอำนาจบารมีอะไร หรือจะเป็นแผนการอะไร ก็ไม่มีความสำคัญ
อะไรสำหรับนางอีกแล้ว

เมื่อยาวนานนั่งอยู่ที่ตรงนั้น นั่งอยู่เงียบๆ ความเศร้าโศกของนางไม่มี
ผู้ใดสามารถแบ่งปันได้ ดวงหน้าของนางในเวลานี้ปรากฏความ
เย็นชา และความเศร้าอาดูร

ไม่รู้ว่าเวลาได้ผ่านไปนานเท่าไรแล้ว เจ้าหุบเขากีบสวรรค์ได้มาถึง
เขานั่งลงตรงด้านข้างของบุตรีตน เห็นได้ชัดเจนว่าเขาพกพาเอา
ความโกรธมาด้วย

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ เมื่อยาวนานได้สติกลับคืนมา นางมองดูบิดา
ของตนเองและกล่าวอย่างแผ่วเบาว่า “พวกเราจะส่งกำลังออกไป
หรือเปล่า?”

“ไม่ต้องสนใจพวกเขา อยากจะทำอะไรก็ทำไป” เป็นที่ชัดเจนว่าเจ้า
หุบเขานั้นโกรธมาก ไม่ง่ายนักกว่าที่เขาจะสะกดความโกรธของ
ตนเอาไว้ มองดูบุตรของตนเอง ถึงกับรู้สึกเจ็บปวดใจขึ้นมา โอบ
ไหล่ของนางเบาๆว่า “ลูกเอ๋ย เจ้าเองก็คิดจะแก้แค้นให้กับสารเลว
คนนั้นหรือ?”

“แก้แค้น?” เมื่อยาวนานถึงกับเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่ขมขื่น ภายใต้
การผสมปนเปกันระหว่างจันด้วยเกล้า ความผิดหวัง และความสิ้น
หวัง

เมี่ยวฉานยิ้มกล่าวอย่างเศร้าสลดว่า “แก้แค้นกับใครล่ะ? เจ้าหลี่ชีย่คนนั้นหรือ? หรือว่าจะเป็นเย่ซินเงิน? แม้ว่าหลี่ชีย่เป็นคนที่สังหารเขา แต่เขานั้นตายด้วยฝีมือของเย่ซินเงิน!”

“ฮึ เจ้าสารเลวตัวนั้นมันไม่เชื่อฟังเอาเสียเลย ก็ดีแล้วนี่ แม้แต่ชีวิตของตงก็เต็มพ้นเข้าไปแล้ว เขาตายนะไม่มีปัญหาอะไร แต่สร้างความลำบากให้กับลูกสาวของข้า!” เจ้าหุบเขากีบสวรรค์กล่าวอย่างแค้นเคือง

ตอนที่ 874 ความแข็งแกร่งของเยชินเงิน

<https://novel-lucky.com>

ผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เมียวฉานหลับตาลง น้ำตาซึมออกมาจนขนตาของนางเปียกชื้น นางกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “พ่อจ๋า การแก้แค้นกล่าวสำหรับข้ามันไม่ได้มีความหมายอีกแล้ว คนก็ได้ตายไปแล้ว ยังจะทำอะไรได้อีก? หากพวกเรายกกองทัพออกไป มันก็แค่ทำให้เยชินเงินสมใจเท่านั้นเอง! เขาแทบอยากจะให้หุบเขากีบสวรรค์ของพวกเรายกกองทัพรุกรานไปทั่วหล้า อุจินเป็นเพียงเบี้ยตัวหนึ่งของเยชินเงินมาโดยตลอด ข้าไม่ต้องการเพียงเพื่อแก้แค้นแล้วทำให้หุบเขากีบสวรรค์ต้องไปตายแทนเยชินเงิน กลายเป็นเบี้ยตัวหนึ่งของเขา!”

“หากจะถามว่าใครเป็นคนฆ่าเขา ไม่ใช่หลี่ชียเอ แต่เป็นเยชินเงิน! เขามองเยชินเงินเป็นพี่น้องคลานตามกันมาอย่างสนิทใจ แต่เยชินเงินมองเขาเป็นเพียงเบี้ยตัวหนึ่งเท่านั้น!” เมียวฉานเอ่ยเสียงแผ่วเบา

“ฮึ เจ้าสารเลวนั้นหากมีเจ้าอยู่ในใจ วันนี้ก็จะมีสภาพเช่นนี้ เขาควรเชื่อฟังคำของเจ้าแต่แรกแล้ว! ฮึ ใจดีแล้วกลับกลายเป็นทำคุณบูชาโทษ ไปนับถือคนถ่อยตั้งเป็นพี่น้องร่วมสายโลหิต เป็นเช่นไร

ละตอนนี้ ตายโดยไร้ที่ฝัง แล้วยังลากเอาหุบเขากีบสวรรค์ลงไปใ
น้ำคร่ำเสียอีก” เจ้าหุบเขากีบสวรรค์กล่าวอย่างเคียดแค้น

“ข้ารู้ การที่เขาไปหาเยซินเงินในครั้งนี่ ข้ารู้แล้วว่าเขาต้องไม่มีจุด
จบที่ดีแน่นอน แต่เขาไม่ยอมเชื่อฟังคำของข้า” ขนตาของเม็ย
วฉานสั่นไหวทีหนึ่ง และพึมพำออกมา “ข้าไม่โกรธคนอื่น ข้าเพียง
โกรธตัวเองที่ใจไม่แข็งพอ เป็นข้าเองที่สร้างมโนภาพให้กับเขา ทำ
ให้เขาเข้าใจว่าตัวเองเป็นดาวรุ่งอันดับหนึ่งของหุบเขากีบสวรรค์
จริงๆ!”

“ลูกเอ๊ย เรื่องนี้โทษเจ้าไม่ได้หรอกนะ ถ้าจะโทษก็ต้องโทษเจ้าสาร
เลวนั้น!” เจ้าหุบเขากีบสวรรค์กล่าวอย่างเคียดแค้นว่า “เจ้าสารเลว
นั้นไม่เคยมีเจ้าอยู่ในใจ หากเขายอมฟังเจ้าสักคำสองคำก็ไม่ต้อง
ไปเป็นสุนัขรับใช้ของเยซินเงิน! เขาตายไปแล้วกลับสบายกว่า แต่
ทำให้ลูกสาวของข้าต้องเสียใจแทบขาดใจ!”

เม็ยวฉานนั่งนิ่งเงียบไปนานมาก หลังเวลาผ่านไปนานมากๆ แล้ว
นางได้แต่ทอดถอนใจเบาๆ เต็มไปด้วยความฉงนด้วยเกล้า เต็มไป
ด้วยความขมขื่น เต็มไปด้วยความผิดหวัง กล่าวว่ “เป็นข้าที่คุณ
ผิดไป ข้าเข้าใจเสมอมาว่าข้าสามารถทำให้เขากลับใจได้ ข้าเฝ้า
รอวันที่เขาจะตื่นรู้ แต่ข้าผิดไปแล้ว...”

เจ้าหุบเขากีบสวรรค์ถึงกับรู้สึกเจ็บปวดใจอย่างมาก เมื่อมองดู
บุตรสาวที่ห่างตามีน้ำตาซึมออกมา กล่าวว่า “ลูกเอ๋ย ช่างเถอะ
ปล่อยให้มันล่องลอยไปตามสายลมเถอะนะ พวกเราไปจากหุบเขา
กีบสวรรค์ ข้าจะพาเจ้าไปเดินเล่นยังสุดหล้าฟ้าเขียวไร่ขอบเขต
จะต้องมีที่ที่สามารถทำให้จิตใจของเจ้าสงบลงได้สักแห่ง”

“พ่อจ๋า พ่อเป็นเจ้าหุบเขานะ...”

เจ้าหุบเขากล่าวตัดบทนาง สายหน้ากล่าวว่า “ลูกเอ๋ย ไม่มีสิ่งใดที่
จะสำคัญมากไปกว่าลูกหรือกนะ อีกอย่าง นับแต่คืนนี้เป็นต้นไป
ข้าก็ไม่ใช่เจ้าหุบเขาอีกต่อไปแล้วละ!”

“เหล่าผู้อาวุโสมีมติไม่ไว้วางใจท่านแล้ว?” เมียวฉานมองหน้าบิดา
ของตน ทั้งรู้สึกเหนือความคาดคิด แต่ก็อยู่ในความคาดคิดเช่นกัน

“ช่างเถอะ ในเมื่อพวกเขาตัดสินใจเด็ดขาด และผู้อาวุโสรุ่นบุกเบิก
ส่วนใหญ่ก็ให้การสนับสนุนองค์ชายจินอู ข้าซึ่งเป็นเพียงเจ้าหุบ
เขาแต่ในนามมันก็ไม่มี ความหมายอะไร มิสู้ไม่เป็นยังจะดีเสียกว่า
พวกเราไปจากหุบเขากีบสวรรค์แล้วท่องไปทั่วก็ดีเหมือนกัน

ตระกูลเมียวของพวกเราเป็นตระกูลใหญ่กิจการก็มีมากอยู่ ถึงไม่มี
หุบเขากีบสวรรค์ แต่พวกเราก็ยังมีมรดก!”

ตระกูลเมียวแห่งหุบเขากีบสวรรค์คือทายาทราชันเซียนฉินหลิน
ปฐมบรรพบุรุษหุบเขากีบสวรรค์ ภายหลังตระกูลเมียวของพวกเรา
ตกต่ำลง จึงส่งผลให้ตระกูลเมียวมีอิทธิพลด้อยกว่าเผ่าวิหคสุรียัน
มาก แต่ทว่าตระกูลเมียวก็ยังคงมีกิจการภายนอกหุบเขาที่มีขนาด
ไม่เล็กอยู่

เมียวจานถึงกับเจียบขริม สุดท้ายแล้วนางเอ่ยออกมาด้วยความขม
ขื่นว่า “เป็นข้าที่ทำร้ายท่านพ่อ เป็นข้าที่ทำร้ายตระกูลเมียว”

หากว่าในครั้งครานั้นนางไม่หลีกทางให้ละก็ องค์ชายจินอูก็ไม่
สามารถรับตำแหน่งผู้สืบทอดหุบเขากีบสวรรค์ได้ ตอนนั้นมีระดับ
บรรพบุรุษจำนวนมากที่ให้การสนับสนุนตระกูลเมียว หากว่านาง
ได้รับตำแหน่งผู้สืบทอดของหุบเขากีบสวรรค์ละก็ จะส่งผลให้
อิทธิพลของตระกูลเมียวในหุบเขากีบสวรรค์ยกระดับขึ้นไปอีกชั้น
แต่ว่านางกลับยกตำแหน่งผู้สืบทอดไปให้กับองค์ชายจินอู ทำให้
อิทธิพลของเผ่าวิหคสุรียันผงาดขึ้นมาได้อีกครั้ง!

“ไม่ นี่ไม่ใช่เป็นความผิดของเจ้า ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นความผิดของเจ้าสารเลวนั้น! เป็นเขาที่ทรยศต่อเจ้า!” เจ้าหุบเขากล่าวอย่างเคียดแค้น

เมื่ยาวนานต้องเจียบขริมขึ้นมา หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก นางพยักหน้าเบาๆ กล่าวว่า “พ่อจ๋า ข้ายินดีไปจากหุบเขากีบสวรรค์ ข้าอยากจะไปเดินดูโลกภายนอก”

“ดี พรุ่งนี้พ่อก็จะพาเจ้าไปจากที่นี่ อย่างไรก็ตามเวลานี้พ่อไร้ตำแหน่ง ไม่มีภาระอันใดอีก” เจ้าหุบเขากีบสวรรค์ก็พยักหน้าด้วยท่าที่หนักแน่น

“หลี่ชีย่อยู่ที่ใด ออกมาสู้กันหน่อย!” เสียงที่ดังก้องไปทั่วทั้งแดนอสุรปี่อานเป็นนิรันดร์ดังขึ้น ยามที่เสียงนี้ดังขึ้นมา คล้ายดังเป็นเสียงเคาะระฆัง เสียงสัจธรรมประสานก้อง

เสียงนี้ได้ดังก้องไปทั่วทั้งแดนอสุรปี่อาน ขณะเดียวกันก็เสมือนหนึ่งไปดังก้องอยู่ภายในใจของผู้คนทุกคน สร้างความรู้สึกที่หวั่นไหวและสะท้อนต่อจิตใจของผู้คน

ท่ามกลางเสียงที่ดังก้องเป็นนิรันดร์ มองเห็นคนผู้หนึ่งที่เห็นฟ้าเข้ามา ดุจดั่งทะเลผ่านอดีตและอยู่ภายใต้การคุ้มครองของเหล่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย เสมือนหนึ่งว่าเขาถูกลิขิตให้เกิดมาไม่ธรรมดาอยู่แล้ว เหมือนว่าเขาถูกลิขิตให้เกิดมาต้องอยู่เหนือผู้คน โดยมีเหล่าปราชญ์คอยคุ้มกันเขาอยู่ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์คอยเทศนาธรรมให้กับเขา

ยามที่บุคคลผู้นี้เห็นฟ้าเข้ามานั้น ปรากฏเหมือนวิถีที่ยิ่งใหญ่ปลดปล่อยออกไปจากใต้เท้าของเขา ดุจดั่งเขาก้าวเดินไปถึงตรงไหน มหาสัจธรรมก็จะมีการวิวัฒนาการอยู่ใต้ฟ้าเท้าของเขา คล้ายดังเขาคือเจ้าผู้บงการฟ้าดิน ไม่ว่าจะเป็นเวลาใด ทุกสารทิศล้วนถูกขับเคลื่อนโดยตัวเขา

“เยชินเงิน...” ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยต้องมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไปเมื่อเห็นผู้ที่เห็นฟ้าเข้ามา! แม้ว่าในขณะนี้เขาจะมาด้วยลำพังคนเดียว แต่ยังคงสร้างความหวั่นไหวไปทั่วทุกสารทิศ เหล่ายอดฝีมือต่างรู้สึกหวั่นเกรงต่อเขา และสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดจำนวนมากต้องหลบเลี่ยงจากเขา

“หรือว่าอาณาจักรราชันเหมยอ้าวหนานพ่ายแพ้ต่อเขาแล้ว?” ผู้ที่รู้เรื่องการต่อสู้ระหว่างเหมยอ้าวหนานและเยชินเงินพลันมีสีหน้าที่

แปรเปลี่ยนไป และต้องพิมพ์ออกมาเมื่อเห็นเยซินเงินปรากฏตัว
ที่นี่

กล่าวสำหรับผู้คนจำนวนมากแล้ว หากแม้นดาวรุ่งที่ยโสโอหังเช่น
เหมยอ้าวหนานยังต้องพ่ายแพ้ต่อเยซินเงินล่ะก็ เช่นนั้นแล้ว ในยุค
นี้คงไม่มีใครสามารถเทียบเคียงเยซินเงินอีกแล้ว การครอบครอง
ตำแหน่งราชันเซียนคงเป็นใครไปไม่ได้นอกจากเขาอีกแล้ว

ในที่สุดได้มีระดับอาวุธที่ติดตามไปดูชมการต่อสู้นำเอาชาวจาก
นอกโลกกลับมา โดยผู้ยิ่งใหญ่ระดับอาวุธผู้เหินชาได้กล่าวว่า
“ไม่ได้เป็นเช่นนั้น การต่อสู้ระหว่างเยซินเงินและเหมยอ้าวหนาน
นั้น ห้ายสุดพวกเขาได้หลงเข้าไปยังสนามรบเก่าแก่โบราณนอก
โลก ตกอยู่ในกาลเวลาที่แปรปรวนและท่ามกลางพายุร้าย โดยเย
ซินเงินสามารถกลับออกมาได้อย่างปลอดภัย ส่วนเหมยอ้าวหนาน
เวลานี้ยังไม่มีข่าวความคืบหน้า”

บรรดารุ่นอาวุธที่เคยไปดูชมการต่อสู้หลังจากกลับมาแล้ว ล้วน
แล้วแต่มีท่าทีที่เหินชา โดยที่ทุกคนต่างก็ไม่รู้แน่ชัดว่าได้เกิดอะไร
ขึ้นกันแน่

“หลี่ซีเยอยู่ไหน ออกมาสู้กันเดี๋ยวนี้!” เย่ซินเงินเห็นฟ้าตรงเข้ามาตลอดกระทั่งมาถึงเมืองปีอาน ยืนอยู่บนท้องฟ้าเหนือเมืองปีอาน สายตาที่ลึกล้ำของเขากวาดมองไปทั่ว เสมือนหนึ่งต้องการมองให้ทะลุทั่วทั้งเมืองปีอานอย่างนั้น

แต่ทว่า หลี่ซีเยได้จากไปแล้ว ต่อให้เย่ซินเงินร้องทำสู้อย่างไรก็ไม่
มีใครตอบรับ

“หลี่ซีเย เจ้าฟังให้ดี เจ้าสังหารพี่น้องของข้า เช่นฆาตกรของข้า
แค่นี้ข้าเย่ซินเงินต้องล้างแค้นให้ได้ ระหว่างเจ้ากับข้าไม่ตายไม่
เลิกรา ไม่ว่าจะสุดหล้าฟ้าเขียวมีเจ้าต้องไม่มีข้า มีข้าก็ต้องไม่มี
เจ้า!” เย่ซินเงินยืนอยู่บนท้องฟ้า ปล่อยขานี้ออกไปต่อหน้า
ธารกำนัล ด้วยคำพูดที่ฮึกเหิมและเปี่ยมด้วยพลัง สาบานว่าจะล้าง
แค้นให้กับราชันราชสีห์เก้าเศียรและองค์ชายจินอูที่ตายไป

“คนเราหากสามารถคบหาพี่น้องร่วมสาบานได้เช่นนี้สักคนก็
เพียงพอแล้วล่ะ!” ครั้นมีผู้ได้ยินเย่ซินเงินกล่าวคำที่ฮึกเหิมและ
เปี่ยมด้วยพลังเช่นนี้ถึงกับกล่าวออกมาจากใจ โดยเฉพาะกลุ่มคน
รุ่นใหม่มองรู้สึกซาบซึ้งใจยิ่งนัก และรู้สึกเลือดในกายที่ระอุ เพื่อพี่
น้องแล้วยินดีบุกน้ำลุยไฟแม้ต้องเดือดร้อนก็ไม่หวั่น และไม่ตายไม่
เลิกรา หากสามารถคบหามิตรสหายเช่นนี้ สามารถสาบานเป็นพี่
น้องได้เช่นนี้ ยังจะมีสิ่งใดต้องเสียใจอีก

มีผู้พูดออกจากใจ มีผู้อารมณห์นุหนันพลันแล่น และมีผู้ที่เย็นชากับคำพูดที่มีน้ำใจกว้างขวาง โดยเฉพาะบรรดารุ่นอาวุโสที่ฉลาดเป็นกรดได้แต่แสดงท่าทีที่เย็นชากับคำพูดที่ฮึกเหิมและเปี่ยมด้วยพลัง เช่นนี้ไม่ต้องการกล่าวสิ่งใดออกมา

จากการที่เยชินเงินประกาศทำสัญญากับหลี่ชี่เย แต่หลี่ชี่เยไม่ได้ปรากฏตัวออกมาตอบรับคำท้า ทำให้ผู้บ่าเพ็ญตุนที่นิยมชมชอบในตัวของเยชินเงิน โดยเฉพาะกลุ่มคนรุ่นใหม่ได้ออกมาพูดจาเยาะเย้ยว่า "ฮี่ หลี่ชี่เยได้แต่รังแกคนอ่อนแอเท่านั้น พอต้องเจอกับมนุษย์สวรรค์แล้วก็หัวหดไม่กล้าโผล่หัวออกมา"

แต่ก็มียอดฝีมือผู้บ่าเพ็ญตุนจำนวนมากไม่น้อยที่มีความรู้สึกที่ดีต่อหลี่ชี่เยออกมาพูดแทนหลี่ชี่เยว่า "คนโหดอันดับหนึ่งเคยกลัวใครที่โหดกัน กล่าวสำหรับคนโหดอันดับหนึ่งแล้ว เยชินเงินก็ไม่ได้อยู่ในสายตา เขาหาญกล้าสั่นคลอนกระทั่งแคว้นไอสถได้ สंहารได้ แม้แต่ฮ่องเทพ มีรีที่เขาจะเกรงกลัวเยชินเงิน?"

"ฮี่ นั่นเป็นเพราะเวลานั้นเขามีหงส์คอยหนุนหลังให้ เวลานี้ไม่มีหงส์เสียแล้ว เขาคงได้แต่ทำตัวสงบเสงี่ยมเฉยๆแล้วล่ะ" ผู้ให้การสนับสนุนเยชินเงินรีบกล่าวให้ร้ายต่อหลี่ชี่เยทันที

เย่ซินเงินมาถึงยังเมืองปีอาน ประกาศทำสู้กับหลี่ซีเย เมื่อเห็นหลี่ซีเยไม่ยอมปรากฏตัว เขาลังเห็นฟ้าลงไปหยุดอยู่ตรงด้านหน้าประตูจวนหลักนั้น จ้องมองดูประตูจวนหลักที่ปิดสนิทอยู่นานสองนาน

เวลานี้คู่สายตาจำนวนนับไม่ถ้วนต่างตกอยู่บนตัวของเย่ซินเงินหลายคนถึงกับกลั่นหายใจเอาไว้

จวนหลักแห่งนี้นอกจากหลี่ซีเยเคยเปิดออก นอกจากหมิงเย่เสวียที่ได้เข้าไปแล้ว คนอื่นล้วนไม่สามารถเปิดประตูเข้าไปได้ ไม่ว่าจะป็นระดับบรรพบุรุษที่ทรงพลังเพียงใดก็ตาม ไม่ว่าจะป็นดาวรุ่งที่มีพรสวรรค์เป็นที่เลื่องลือเท่าไร ก็ไม่สามารถเปิดประตูจวนหลักแห่งนี้ได้

เวลานี้ เย่ซินเงินได้มาถึงแล้ว ผู้คนจำนวนมากจึงต้องการรู้ว่าเย่ซินเงินสามารถเปิดประตูได้หรือไม่ ทัวทั้งแดนสมุนไพรร่ำธาตุต่างรู้ว่าเย่ซินเงินนั้นมีพรสวรรค์ที่เป็นหนึ่งไม่เป็นสองรองใคร ฉายาบุคคลอันดับหนึ่งของกลุ่มคนรุ่นใหม่ หากแม้เย่ซินเงินก็ยังไม่สามารถเปิดออกได้ คนอื่นก็ได้แต่สิ้นหวังกันแล้วละ

ในขณะที่มือของเยซินเงินเทาประตู่เอาไว้ ปากห้องคาถาออกไป
สำแดงวิชาของตน ทันใดนั้นร่างกายของเขาปรากฏเหมือนเรื่อง
แสงขึ้นมา มหาสัจธรรมแต่ละสายปรากฏลอยล่องอยู่รอบกายของ
เขา

แต่ทว่าไม่ว่าวิชาที่เยซินเงินสำแดงนั้นจึงลึกล้ำพิสดารเพียงใด ไม่
ว่าเขาจะห้องคาถาอย่างไร ประตู่จวนหลักยังคงปิดสนิทแน่นโดย
ไม่หวั่นไหวแม้แต่น้อยนิด

เยซินเงินไม่ได้ละทิ้งความพยายาม เขายังคงสำแดงเคล็ดวิชาที่ลึกล้ำ
ลึกล้ำพิสดารที่สุดในโลกออกมา ยามที่มหาหลักสัจธรรมปรากฏ
ออกมานั้น รอบกายของเขามีมังกรทองมาขดตัวอยู่ และหงส์ทေး
โมราโบยบิน ปรากฏการณ์ประหลาดต่างๆ ล้วนปรากฏออกมาให้
เห็น

จากการที่เคล็ดวิชาที่เยซินเงินได้สำแดงออกมาได้ลึกล้ำพิสดาร
มากขึ้นทุกทีๆ ปรากฏการณ์ประหลาดก็ดูจะน่ากลัวมากยิ่งขึ้น มี
เหล่าปราชญ์ที่เคาะประตู มีเหล่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์คอยเบิกทาง ยิ่งไป
กว่านั้น ยังมีเซียนปรากฏตัวยังโลกมนุษย์ มีสัตว์ทေးวูบวาบ
ออกมา...

ช่วงจังหวะทุกๆ เหตุการณ์ประหลาดหมุนเวียนสับเปลี่ยนกันนั้น กลิ่นอายที่น่ากลัวและไร้ผู้ต่อกรได้ปกคลุมไปทั่วทั้งเมืองปีอาน จากการที่ได้รับผลกระทบจากมหาสัจธรรมของเยชินเงิน ทำให้พลังที่อยู่บริเวณฟ้าดินเมืองปีอานถึงกับเกิดการกระเพื่อมขึ้นมา ในเวลานี้ทั่วทั้งเมืองปีอานปรากฏมหาสัจธรรมขึ้นมาเป็นสายๆ และปรากฏเสียงเทศนาธรรมดั่งขึ้น เหมือนดั่งกำลังเทศน์ด้วยเสียงที่แผ่วเบา แต่ก็เหมือนดั่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์กำลังฟังอย่างตั้งใจ...

จากการที่เยชินเงินพยายามสำแดงเคล็ดวิชาอย่างเต็มกำลัง ทำให้ทั่วทั้งเมืองปีอานสว่างไสวขึ้นมา กระทั่งประตูตีกรามบ้านช่อง ภายในเมืองปีอานจำนวนมากก็กระเพื่อมเพราะสิ่งนี้

ย่อมไม่ต้องสงสัย เวลานี้เยชินเงินได้เปิดประตูของตีกรามบ้านช่อง ต่างๆ ภายในเมืองปีอานได้เป็นจำนวนมาก ขอเพียงเขาต้องการตีกรามบ้านช่องเหล่านี้เขาสามารถเข้าไปได้ทั้งสิ้น

“แข็งแกร่งทรงพลังเป็นอันมาก ไม่เสียทีที่เป็นสุดยอดดาวรุ่งไร้ผู้ต่อกรแห่งยุค ด้วยพรสวรรค์เช่นนี้ ไม่มีผู้ใดเทียบเทียมได้แน่!” ไม่ว่าจะป็นรุ่นอาวุโสหรือกลุ่มคนรุ่นใหม่ต่างก็รู้สึกหวั่นไหว เมื่อได้เห็นทั่วทั้งเมืองปีอานต้องกระเพื่อมเพราะเขา

ด้วยฝีมือเช่นนี้ของเยชินเงิน ต่อให้ดาวรุ่งที่ยิ่งยโสเพียงใดเมื่ออยู่
ต่อหน้าเขาแล้วก็ต้องก้มหัวลง พรสวรรค์เช่นนี้เป็นสิ่งที่ไม่มีผู้ใด
สามารถเทียบเคียงได้อยู่แล้ว

แต่ทว่าต่อให้เยชินเงินสำแดงสิ้นทุกสรรพวิชา ต่อให้มีเหตุการณ์
ประหลาดที่หมุนเวียนสับเปลี่ยนไม่ขาด แต่ประตูจวนหลักยังคงปิด
สนิทโดยไม่มีการเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย ไม่มีที่ท่าว่าจะเปิดออกเลย

“นี่ นี่มันไม่น่าเป็นไปได้กระมัง” ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนที่ได้เห็น
ภาพนี้แล้วล้วนไม่ยากเชื่อ ทุกคนคิดว่าเยชินเงินต้องสามารถ
เปิดประตูจวนหลักได้แน่นอน นี่ก็ไม่ถึงเลยว่าย่ชินเงินกลับ
ล้มเหลว หากเรื่องนี้แพร่กระจายออกไปคงไม่มีใครเชื่อ

เยชินเงินมีฉายาว่ายอดคนอันดับหนึ่ง ไม่เคยทำอะไรแล้วไม่
สำเร็จมาก่อน ความจริงแล้วนับตั้งแต่เยชินเงินเข้าสู่ยุทธภพมาเขา
ก็ไม่เคยล้มเหลว เหมือนว่ามีเรื่องใดที่เขาเอาชนะไม่ได้

แต่ทว่ามาคราวนี้เข้ากลับต้องถูกปิดประตูใส่หน้า! เป็นการล้มรส
ความพ่ายแพ้เป็นครั้งแรกของเขา

“มัน มัน มันไร้เหตุผลสิ้นดีแล้วละ อาศัยพรสวรรค์เช่นนี้ของมนุษย์
สวรรค์ ด้วยวิชาที่สุดยอดเพียงนี้ กระทั่งสร้างความหวั่นไหว
กระเพื่อมไปทั่วทั้งเมืองปีอาน แต่ประตู่จวนหลักกลับไม่หวั่นไหว
แม้แต่น้อย มัน มัน มันไม่น่าเป็นไปได้นะ คำเล่าลือไม่ได้เป็นดังนี้
นะ” ระดับผู้อาวุโสบนพื้มพำออกมาอย่างไม่อยากจะเชื่อ

บางคนกลับรู้สึกดีใจอยู่ในใจ คุกกันด้วยเสียงแผ่วเบาตัวเองว่า
“ยังคงเป็นคนโหดอันดับหนึ่งยอดเยี่ยมกว่า เปิดประตู่ง่ายเหมือน
กินข้าว เหอะ เหอะ ยอดคนอันดับหนึ่งก็มีวันที่ต้องพ่ายแพ้
เหมือนกัน!”

มาคราวนี้ เย่ชินเงินมีที่ท่าเฉยเมย เขาถึงกับนั่งบนหลังคาของจวน
หลักให้รู้แล้วรู้รอดไป ปราบกฏการณ์ประหลาดปรากฏและ
หมุนเวียนสับเปลี่ยนอีกครั้ง ภายในระยะเวลาอันสั้น ลวดลายเต่า
ของเขาได้ปกคลุมไปทั่วทั้งเมืองปีอาน!

ตอนที่ 875 ปีศาจสังหารฝ่ามือโลหิต

<https://novel-lucky.com>

ณ เขตชั่วโลกของเมืองปีอาน บริเวณที่ลึกที่สุดของหนองน้ำ ที่ตรงนั้นกลิ่นอายชั่วร้ายปกคลุมไม่มีจางหาย หลี่ชีย่ได้นั่งรถม้าเข้าไป โดยที่รถม้าได้ปรากฏหลักกฎเกณฑ์ที่เก่าแก่โบราณขึ้นคอยป้องกันการแทรกซึมเข้ามาของกลิ่นอายชั่วร้ายนั้น

ขณะที่วัวมังกรซึ่งทำหน้าที่ลากรถม้า ต่อให้พื้นที่นั้นเป็นพื้นที่ที่อันตรายและน่ากลัวเพียงใด มันก็สามารถวิ่งไปตั้งเป็นทางที่ราบเรียบ อย่างไรก็ตามก็สามารถส่งหลี่ชีย่ไปให้ถึงจุดหมายปลายทางได้เป็นผลสำเร็จ

ในที่สุดรถม้าได้หยุดลงแล้ว ที่ตรงนี้ยังคงเป็นหนองน้ำเช่นเดิม และมันก็ไม่ได้แตกต่างอะไรจากสถานที่อื่นๆ เลย

ในเวลานี้ หลี่ชีย่ได้ก้าวเดินบริเวณนี้อย่างเชื่องช้า ด้วยการทิ้งรอยเท้าเอาไว้รอยแล้วรอยเล่า รอยเท้าแต่ละรอยล้วนแล้วแต่คล้ายมีการวัดขนาดกันมาอย่างดี อีกทั้งรอยเท้าทุกรอยดูไม่เหมือนเกิดจากการเหยียบย่ำ แต่เหมือนอาศัยรอยของมหาสัจธรรมสลักออกมาอย่างนั้น

ในที่สุด หลังจากหลี่ชีย่ได้เดินเหยียบและฝากรอยเท้าเอาไว้จนเพียงพอแล้ว รอยมหาสัจธรรมบนรอยเท้ากลับสามารถไหลเคลื่อนที่ได้ และทุกๆ รอยมหาสัจธรรมได้พันและถักทอกันจนกลายเป็นหลักกฎเกณฑ์ สุดท้ายหลักกฎเกณฑ์แต่ละเส้นได้ทำการก่อเป็นเค้าโครงของประตูขึ้นบนสถานที่อันเฉอะแฉะไปด้วยโคลนเลนแห่งนี้

ในขณะนี้ หลี่ชีย่ทำมือเหมือนดังตราประทับ ปากท่องบ่นคาถาไป หน้าผากได้เปิดออก ท่ามกลางทะเลแห่งความรู้ที่ไม่มีที่สิ้นสุด ปราณเสียงดังตุ้มตาม ประตูบานหนึ่งได้ปรากฏตัวขึ้นมา และทอดเงาตรงกับประตูที่อยู่กับโคลนเลนนั้น

จังหวะที่ประตูทั้งสองบานทอดเงาตรงกัน ก็เหมือนดังกุญแจสองดอกจับคู่กันได้เป็นผลสำเร็จ จากการทำหลี่ชีย่ได้ร้องเสียงทุ้มต่ำออกไป "เปิด!" จากนั้น เสียงเคลื่อนไหวของวัตถุที่หนักมากก็ดังขึ้น

ภายในระยะเวลาอันสั้น ท่ามกลางโคลนเลนปรากฏเป็นทางเข้าถ้ำแห่งหนึ่ง ขณะที่ทางเข้าถ้ำแห่งนี้ลอยขึ้นมา มันแลดูเหมือนเป็นป้อมปราการอย่างนั้น จากการทำประตูมีการเคลื่อนที่หมุนวนไปใน

เวลานี้ ป้อมปราการแห่งนี้ได้บังเกิดเสียงดังขึ้น สุดท้าย ทางเข้าถ้ำ
แห่งนี้จึงได้เปิดออกมา

เวลานี้หลี่ซีย่เรียกคืนตราประทับ ปิดหน้าผาก แล้วค่อยๆ นั่งลงบน
รถม้าอย่างช้าๆ

ขณะที่ประตูถ้ำเปิดออกมาแล้ว ปรากฏด้านในเงียบสงัดไม่มีเสียง
ใดๆ เลยแม้แต่ค่อย อีกทั้งปากทางเข้าถ้ำก็ดำมืดมืด ดูเหมือนว่า
ป้อมปราการเล็กๆ นี้จะเหมือนเป็นคุกแห่งหนึ่ง

“ไม่ต้องทำเป็นแก๊งตาย ชำรูนะว่าเจ้ายังมีชีวิตอยู่ ข้าสู้อุตสาห์เสีย
แรงกายแรงใจมากมายจับเจ้าขังเอาไว้ในนี้ ก็เพื่อต้องการให้เจ้ามี
ชีวิตอยู่ต่อไป” หลี่ซีย่ที่นั่งอยู่บนรถม้าด้วยท่าทีเหนื่อยหน่ายมองดู
ถ้ำนั้นแวบหนึ่ง

“เจี๋ยก เจี๋ยก เจี๋ยก...” ในขณะนั้นเอง ภายในถ้ำได้ปรากฏเสียง
หัวเราะที่แปลกประหลาดขึ้นมา เสียงหัวเราะที่น่าสะพรึงกลัวกล่าว
ว่า “เจ้าอิกาทมิพนะ อิกาทมิพ นี่ผ่านมานานเท่าไรแล้วละ เจ้ายัง
ไม่ตายใจอีกนะเนี่ย เจี๋ยก เจี๋ยก เจี๋ยก... วันนี้จะใช้วิธีอะไรอีกละ ใช้
ออกมาได้เต็มที่เลย ต่อให้เป็นการลงทัณฑ์ที่เหี้ยมโหดเป็นนิรันดร์
ข้าก็สามารถทนได้”

“ข้าเชื่อ” หลี่ชีย่ย์มเฉยเมย กล่าวว่า “ข้าเคยเลาะกระดูกของเจ้า มาครั้งแล้วครั้งเล่า เจ้าก็สามารถอดทนและผ่านมาได้ นับว่าน่า เลื่อมใสจริงๆ ปีศาจสังหารฟามีเลือดนับว่าไม่ใช่ประเภทชื่อเสียง จอมปลอม”

“ไม่หรอก ชมเกินไปแล้ว เมื่อเทียบกับเจ้าแล้วยังด้อยกว่านิดหนึ่ง ขณะเป็นเจ้าแพ้เป็นโจร ข้าเกรียงไกรมาพันชาติ สุดท้ายแล้วยังต้อง เสียที่ด้วยมือของอิกาทมิฬ” ปราบกฏเสียงหัวเราะประหลาดดัง ออกมาจากภายในถ้ำ

“พอกัน พอกัน ครานั้นเป็นเจ้ามิใช่หรือที่ใช่ให้ราชันเซียนเทียนถู มาจับเป็นตัวข้า” หลี่ชีย่ย์มเฉยเมย “ทุกสิ่งย่อมมีการหมุนเวียน สับเปลี่ยนกันไป แต่ทว่าเมื่อหมุนมาอยู่ในมือข้าแล้ว มันจะไม่มีวัน หมุนกลับไปมือของเจ้าอีกเลย เจ้าได้แพ้แล้ว ไม่มีวันได้หลุดได้เกิด อีกเลย!”

ผู้ที่อยู่ภายในถ้ำเจียบขริมขึ้นมา ไม่พูดไม่จาอีก ผู้ที่ล่วงรู้ความลับ ในครั้งครานั้นมีจำนวนน้อยมากๆ

“เจ้าไม่มีความหวังอีกแล้ว เผื่อเวลีของเจ้าก็ไม่มีความหวังอีกแล้ว ก็ยุคก็สมัยผ่านไป เจ้ายังคงฝากความหวังไว้กับพวกเขา ยัง คาดหวังว่าพวกเขาสามารถหวนกลับมาได้อีกครั้งหนึ่ง” หลี่ชีย่ยิ้ม กล่าวเฉยเมยว่า “แต่ทว่าเป็นข้าที่จัดการเก็บเกี่ยวมัดเผื่อเวลีของ พวกเจ้าเป็นมัดๆ เผื่อเวลีของพวกเจ้าได้มลายหายไปจากเก้า แदनแล้ว!”

“ข้าเพียงแค่น แค่นที่เลือกคนผิด เจี้ยก เจี้ยก เจี้ยก อีกาหมิพี หาก ไม่เป็นเพราะนิทานเรื่องแพะตัวผู้สะก๊ ก็เกรงว่าฝ่ายที่ไม่สามารถพลิก ฟิ้นกลับมาได้คือเผื่อพันธมิตรมนุษย์ของพวกเจ้า ไม่ใช่เผื่อเวลีของข้า เผื่อพันธมิตรมนุษย์ของพวกเจ้าต้องเป็นทาสของเผื่อเวลีของข้าตลอด กาล!” เสียงหัวเราะประหลาดดังออกมาจากภายในถ้ำอีกครั้ง

หลี่ชีย่หัวเราะออกมาและกล่าวว่า “โลกนี้ไม่มีสิ่งใดที่สามารถ เริ่มต้นใหม่ได้อีกครั้ง หากไม่มีตำนานเรื่องแพะตัวผู้และอีกาหมิพี ก็ต้องตำนานเรื่องอื่นๆ อยู่ดี ที่แน่ๆ ก็คือเผื่อเวลีของพวกเจ้าแพ้ แล้ว เก้าแดนไม่ใช่ที่ที่พวกเจ้าสมควรมา พวกเจ้าไม่ควรคิดตะ ตะต้องเก้าแดน”

“เจี้ยก เจี้ยก เจี้ยก... อีกาหมิพี วันนี้เจ้าคือผู้ชนะ ดังนั้นจึงสามารถ พุดจากรั้วสาระเช่นนี้ได้ เจี้ยก เจี้ยก เจี้ยก หากไม่เป็นเพราะเก้าแดน มิผู้ที่ไม่มีวันตายไม่มีวันสลายเฉกเช่นเจ้า เจี้ยก เจี้ยก เจี้ยก... เกรง

ว่าเก้าแดนของพวกเขาเจ้าต้องล่มสลายไปตลอดกาล ไม่เห็นเดือน
เห็นตะวันไปชั่วนิรันดร์!” เสียงดังออกมาจากภายในถ้ำ

หลี่ซีเยหัวเราะและส่ายหน้า กล่าวว่า “ปีศาจสังหารฝ่ามือโลหิตนะ
ปีศาจสังหารฝ่ามือโลหิต เจ้าปกครองเผ่าอเวจีมานานก็ยุคก็สมัย
แล้วละ เจ้าได้อยู่อย่างอดสูมานานแค่ไหนแล้ว? หรือเจ้ายังคงไม่
เข้าใจอีกหรือ? วิธีการของเผ่าอเวจีลักษณะเช่นนี้จะไม่มีวันคงอยู่
เป็นนิรันดร์! ครานี้ที่พวกเจ้าถูกขับไล่ ในเก้าแดนพวกเจ้าก็ถูก
พวกข้าสังหารจนไม่เหลือซาก เวลานี้เผ่าอเวจีของพวกเจ้ายังมีสิ่ง
ใดเหลืออยู่บ้างละ? อย่างดีก็แค่คงเหลือทหารที่แพ้สงครามหยิบมือ
เดียวที่หลบซ่อนอยู่ในที่ที่ไม่มีใครรู้และหวังดินรนเอือกสุดท้าย
เท่านั้น”

“เจี้ยก เจี้ยก เจี้ยก อย่างนั้นหรือ? ตอนที่เผ่าอเวจีของข้า
ปกครองเก้าแดนทั้งหมด มืดมืดไปทุกแห่งหน เจี้ยก เจี้ยก เจี้ยก
อิกาหมิพี ในยุคสมัยนั้นเจ้าเคยหวาดกลัวบ้างไหม?” เสียงหัวเราะ
ประหลาดเอ่ยออกมาจากภายในถ้ำ

“หวาดกลัวรึ?” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะก๊ากขึ้นมา กล่าวว่า “ข้าเอง
ยังรู้สึกมีชีวิตอยู่จนเบื่อเลย หรือข้าจะกลัวความตายอีก? ถูกต้อง
ข้านะได้รับความทุกข์มาไม่น้อย แต่ทว่าหากจะว่ากันถึงเรื่องความ
วิปริตสะกึ ในโลกนี้ยังมีสิ่งใดวิปริตกว่าข้ารึ? ไซ้ว่าข้าไม่เคยลง

ทัศนัททรมาทกับตัวเจ้ามาก่อน! ข้าได้รับทุกขัททรมาทมาทมาก แต่ ทว่าสิ่งนั้นกล่าวสำหรับข้าแล้วไม่นับเป็นอะไรเลย..."

"... บางครั้ง ความวิปริตของข้าเองยังทำให้ข้ารู้สึกหวาดกลัวอยู่ บ้างเหมือนกัน สำหรับเผ่าอเวจิชองพวกเจ้านะหรือ เป็นความจริงที่ ข้าไม่เคยหวาดกลัวเลย" หลีชีเยกล่าวโดยไม่ต้องปิดบังความจริง ว่า "ถูกต้อง กล่าวสำหรับข้าแล้ว ยุคอเวจิช่างเป็นยุคที่อยู่ยากจริงๆ เป็นยุคที่ยาวนานเหลือเกินอะไรอย่างนั้น ไม่ว่าเดินไปถึงไหน ก็ สามารถมองเห็นสมุนและสุนัขรับใช้ของเผ่าอเวจิช ต่อมาภายหลัง ข้าได้คิดอย่างรอบคอบแล้ว อเวจิชิดี เผ่าพันธมิตรมนุษย์ก็ช่าง หมิ่น เผ่าพันธมิตรไ้้หล้าก็ไม่มีปัญหา มีเพียงวิธีอาศัยเลือดมาล้างให้สิ้นทั้ง เก้าแดน จึงสามารถแลกกับความหวังได้"

"ดังนั้นหลังจากที่ข้าได้คิดอย่างรอบคอบแล้ว และลงมือด้วยการ เช่นฆ่าในเก้าแดนแล้ว ก็ถึงเวลาที่ยุคของอเวจิชองพวกเจ้าต้อง สิ้นสุดลงสักทีแล้ว" เมื่อหลีชีเยได้เอ่ยถึงตรงนี้แล้ว ค่อยๆ หลับตา ลงแล้วกล่าวว่า "ผ่านไปพันล้านปีแล้ว ข้าเข้าใจเหตุผลข้อหนึ่ง และข้าก็ยึดถือเหตุผลข้อนี้้อย่างเหนียวแน่น ในใจของข้าจะมีเส้น ตายอยู่ ก่อนถึงเส้นตาย จะเป็นเผ่าพันธมิตรมนุษย์ก็ดี เผ่าอเวจิชิดีก็ช่าง ผู้ใดขวางทางข้า ข้าจะเลือดล้างมันเก้าแดน! มีเพียงอาศัยเลือด สดๆ เท่านั้นจึงจะตักเตือนผู้คนบนโลกได้ มีเพียงการเช่นฆ่าอย่าง

ขนานใหญ่ จึงสามารถทำให้ชนรุ่นหลังรู้ว่าอิคาทมิฟอย่างข้าจะไม่ยอมให้ผู้ใด หรือสำนักใดก็ตามเข้าใกล้เผ่าอเวจิวอย่างเด็ดขาด!”

“เจี้ยก เจี้ยก เจี้ยก...” เสียงที่อยู่ภายในถ้ำหัวเราะประหลาดออกมา “อิคาทมิฟนะอิคาทมิฟ พุดไปพุดมาเหมือนว่าเจ้าคือพระเจ้าที่ช่วยชาวโลกอย่างนั้น ผู้ที่รู้โฉมหน้าค่าตาที่แท้จริงของเจ้านั้น มีใครบ้างที่ไม่รู้ว่าเจ้าคือฆาตกร!”

“ถูกต้อง ข้าคือฆาตกรคนหนึ่ง” หลี่ซีเย่หลับตาก็ยิ้มเฉยเมยกล่าวว่า “ข้าไม่เคยพุดว่าข้าคือพระเจ้าที่ช่วยคน คนที่ต้องตายด้วยน้ำมือของข้ามีนับไม่ถ้วน บรรดาหมื่นเผ่าพันธุ์ในเก้าแดนที่ถูกข้าสังหารไปนั้น ไม่ได้ยิ่งหย่อนไปกว่าจำนวนเผ่าอเวจิวที่ถูกข้าทำลายไปเมื่อครานั้น! แต่ข้าไม่เคยใจอ่อนกับเพียงเพราะได้เช่นฆาตกรหมื่นเผ่าพันธุ์ในเก้าแดน...”

“... ครานั้นก็เพราะมีพวกเง่าบางคนที่หลงคิดว่าตัวเองนั้นสามารถเกลี้ยกล่อมเผ่าอเวจิวเช่นพวกเจ้า และก็มีพวกเง่าบางส่วนคิดว่าสามารถผสมข้ามพันธุ์กับเผ่าอเวจิวได้ คิดอาศัยหลอกใช้ซึ่งกันและกันเพื่อเป็นใหญ่! เพราะมีพวกเง่าเหล่านี้เองจึงทำให้มีการชกศึกเข้าบ้าน ทำให้เก้าแดนต้องตกอยู่ภายใต้ความมืดมิด ไม่เห็นเดือนเห็นตะวันอีกเลย!”

ครั้นหลีซีย่ได้เอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว เพียงส่งเสียงเยาะเย้ยออกมา

“เจี้ยก เจี้ยก เจี้ยก ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เจ้าอิกาทมิพ์ ถึงแม้เจ้าจะให้ข้าอยู่มิสู้ตายเสียดีกว่า เจ้าเลาะกระดูกของข้าครั้งแล้วครั้งเล่า สำหรับคำพูดนี้ข้าเห็นด้วยอย่างยิ่ง” เสียงหัวเราะประหลาดดังออกมาจากภายในถ้ำ “ครานั้น ต้องโทษพวกเผ่าอเวจีโง่งงาส่วนหนึ่งของข้าที่มีความเมตตา เจี้ยก เจี้ยก เจี้ยก เจ้าโง่บางส่วนที่แต่งงานนานแล้วถึงกับบังเกิดความผูกพันขึ้นมา...”

“... นึกไปว่าตัวเองได้กลับกลายเป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์อะไรนั้นไปแล้ว แต่พวกเขาลืมไปว่าพวกเขาจะต้องเป็นอเวจีตราบนิจนิรันดร์ เลือดที่หลังรินอยู่ภายในกายจะเป็นสายเลือดแห่งความชั่วร้ายตลอดไป! ครานั้นต้องโทษการกระทำของพวกโง่บางส่วน สิ่งที่เราโง่งงาเหล่านี้ได้ตัดสินใจทำลงไป เจี้ยก เจี้ยก เจี้ยก ความคิดที่ต้องการแปรเปลี่ยนให้หมื่นเผ่าพันธุ์กลายเป็นทาสอะไรนั้น ล้วนแล้วแต่เป็นการกระทำที่โง่งงา ควรสังหารหมื่นเผ่าพันธุ์ของเก้าแดนให้สิ้นซากตั้งแต่แรกเริ่ม ไม่ให้หลงเหลือเอาไว้แม้แต่คนเดียว เช่นนั้นแล้ว เก้าแดนก็จะเป็นของเผ่าอเวจีตลอดไป!”

“โง่งงาริ?” หลี่ซียเอถึงกับหัวเราะขึ้นมา กล่าวว่า “ปีศาจสังหารฝามือ โลहितนะปีศาจสังหารฝามือ โลहित มาจนกระทั่งวันนี้แล้ว เจ้ายังคง พุดจาเพื่อเจ้อเช่นนี้กับข้าอีก ข้าไม่ปฏิเสธ นโยบายของเจ้าก็คือ เช่นฆ่าสิ้นหมื่นเผ่าพันธุ์ในเก้าแดน แต่ว่าเจ้ากล้าพุดหรือไม่ว่าเจ้า ไม่มีจิตที่เห็นแก่ตัว ความเห็นแก่ตัวของเจ้าทำให้เจ้าเห็นด้วยกับ การตัดสินใจของพวกเทียนถู...”

“เหอะ เหอะ พวกเจ้าก็แค่ต้องการสยบเก้าแดน ต้องการกองพล จากเก้าแดนที่ยิ่งใหญ่ไร้ผู้ต่อกรที่สร้างขึ้นมามีด้วย โลहितเท่านั้นเอง ปีศาจสังหารฝามือ โลहितเจ้ากล้าพุดหรือไม่ว่า เจ้าไม่เคยเพื่อฝันว่า จะมีโอกาสได้รูกกลับสักวัน?” ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซียเอ หัวเราะเยาะทีหนึ่งแล้วกล่าวว่า “เจ้าก็เหมือนกับพวกแก่จนสมควร จะตายของเผ่าอเวจีที่ถูกข้าสังหารอย่างนั้น ยังคงไม่พอใจ ยังคง ฝันเฟื่องจะมีโอกาสรูกกลับสักวัน”

ผู้ที่อยู่ในถ้ำส่งเสียงฮือออกมาแล้วไม่ยอมกล่าวว่าสิ่งใดออกมาอีกเลย หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก เขาก็กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “ต้องเป็นเผ่าอเวจีของข้าถึงเป็นเผ่าพันธุ์ที่ไร้ผู้ต่อกรเป็นนิรันดร์ เผ่าอเวจีของข้าจึงเป็นผู้บงการของสวรรค์!”

“พอแล้ว ข้ารู้ถึงความมั่งคั่งใหญ่โตสูงของพวกเจ้าแล้ว” หลี่ซียเอสาย หัวกล่าวว่า “เรื่องโชคร้ายในครานั้นก็อย่าเอ่ยถึงอีกเลย คำพุด

เดียว เจ้าเลิกฝันเสียเถอะ เผื่อเวลาของเจ้าจะไม่มีโอกาสอีกเลย
เผื่อเวลาของพวกเขาเจ้ามีชะตาเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น... คือ ล่มสลาย!
"

ผู้ที่อยู่ภายในถ้ำเพียงหัวเราะอย่างน่าเกรงขามและไม่ได้กล่าวสิ่งใด
ออกมา

หลี่ซีเยเอนนอนอยู่บนรถม้า กล่าวด้วยท่าทีเหนื่อยหน่ายว่า "เจ้า
ปีศาจสังหารฟามือโลหิต ที่เข้ามาคราวนี้หาใช่ต้องการมาจ้อเรื่อง
สัพเพเหระกับเจ้า หากเข้าต้องการคุยจ้อเรื่องสัพเพเหระกับเจ้าละก็
ในยุคที่เก่าแก่เนิ่นนานมาแล้วก็สามารถทำเช่นนั้นได้ ที่เข้ามาครั้ง
นี้ยังคงเหมือนเช่นเดิม ข้ามีปัญหาเพียงข้อเดียว มอบกายล่องหน
ออกมา บางทีข้าอาจไว้ชีวิตเจ้าได้ หรือบางทีอาจให้เจ้าได้ตายโดย
ไม่ทุกข์ทรมาน เจ้าเลือกเอาเอง"

"เจี้ยก เจี้ยก เจี้ยก ผ่านไปก็ยุคก็สมัยแล้ว เจ้าอิกาทมิฬเอ๋ย อิกาทมิฬ
เจ้าไม่เคยละความพยายาม ข้าเคยบอกแต่แรกแล้วว่า ในมือ
ข้าไม่มีกายล่องหนอยู่!" คนที่อยู่ภายในถ้ำกล่าวหัวเราะเสียง
ประหลาดออกมา

“คำพูดคำนี้ข้าฟังจนเบื่อแล้ว” หลีชีเย่สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ก็ปีมาแล้ว คำๆ นี้เจ้าได้พูดมาก็ครั้งแล้ว ข้าก็จำจำนวนครั้งไม่ได้แล้วล่ะ ถูกต้อง ในมือของเจ้าไม่มีกายล่องหนอยู่จริง แต่ว่าเจ้ารู้ว่ามันอยู่ที่ไหน เจ้ารู้ว่าทหารแพ่สงครามที่ยังคงหลงเหลืออยู่หลบซ่อนอยู่ที่ใด!”

“เรื่องนี้ ข้าไม่สามารถบอกได้” เสียงหัวเราะประหลาดได้ดังออกมาจากภายในถ้ำ “เอาไงล่ะ จะลงทัณฑ์ข้าอย่างโหดร้ายทารุณเหมือนเช่นในอดีตที่ผ่านมา? หรือจะทรمانข้าล่ะ? บางทีเจ้าอาจจะทำเหมือนในอดีตอย่างนั้น ทหารชั้นเซียนมาสักคนหนึ่ง สะกดวิญญาณของข้า แน่นอนเจ้าก็สามารถฉีกทำลายทะเลแห่งความรู้ของข้า อย่างไรก็ตาม ข้าไม่สนใจกับมันอีกแล้ว เจ้าทำการทรمانข้าจนนับครั้งไม่ถ้วนมาแล้ว เจ้าทำลายทักษะยุทธของข้า ทำลายกายเนื้อของข้า ปั่นกระดูกของข้าจนละเอียด...”

“เออล่ะ ปีศาจสังหารฝ่ามือโลหิตอย่าแสรังทำเป็นน่าสงสารต่อหน้าข้า เจ้ากับข้าต่างก็ไม่ใช่คนดีอะไรหนักหนา หากว่าเจ้าต้องการแสรังทำเป็นน่าสงสาร หรือสาปแช่งข้าว่าทารุณโหดร้ายอะไรโน่นนั้นนั่นล่ะก็ เจ้าควรจะนึกถึงครานั้นคนที่ต้องตายอย่างอนาถภายใต้ฝ่ามือของเจ้า บรรดาชายหนุ่มหญิงสาวที่ถูกเจ้าอาศัยเลือดเนื้อและกระดูกมาก่อสร้างเป็นวังมาร! ความหวาดกลัวก่อนตายของ

พวกเขาเป็นเช่นใด พวกเขาต้องเจ็บปวดมากกว่าเจ้าพันเท่าหมื่นเท่า” หลี่ซีย่กล่าวตัดบทของเขา

“เจ็บก เจ็บก เจ็บก ในครานั้น ข้าไม่ได้เหมือนเช่นเจ้าที่ลงทัณฑ์
ทรมานข้าด้วยวิธีเช่นนี้ ความเจ็บปวดของพวกเขา สาเหตุมาจาก
ความหวาดกลัวของพวกเขา ดังเช่นข้า ใจปราศจากความ
หวาดกลัว ก็จะปราศจากความเจ็บปวดตลอดไป!”

“แล้วถ้าหากเผ่าเวจีของเจ้าถูกข้าทำลายล่ะ เจ้าจะหวาดกลัว
หรือไม่?” หลี่ซีย่ถึงกับหัวเราะออกมา “ข้ารู้ว่าเจ้าไม่กลัวตาย ไม่
กลัวความเจ็บปวด แต่ว่าถ้าปราศจากเผ่าเวจีล่ะก็เจ้ายังจะเหลือ
อะไร? เจ้าที่เป็นผู้กุมบังเหียนที่เก่าแก่ที่สุดของเผ่าเวจี หาก
สูญเสียเผ่าเวจีไปแล้ว เจ้าก็จะไม่เหลือสิ่งใดอีกเลย เจ้าก็เหมือน
เป็นผีไร้ญาติอย่างนั้น!”

คำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีย่ได้ทำให้ปีศาจสังหารฝามือโลหิตภายในถ้ำ
ต้องเงิบขริมขึ้น หลังจากผ่านไปนานมาก เขาหัวเราะอย่าง
ประหลาดกล่าวว่า “น่าเสียดายนะ อีกาทมิฬ เจ้าจะไม่มีโอกาส
ตลอดไป”

“เจ้ามั่นใจตัวเองมากเกินไปแล้ว” หลี่ซีเยหัวเราะกล่าวว่า “นับแต่อดีตเป็นต้นมา สิ่งที่ข้าทำไม่สำเร็จมีอยู่ไม่มาก อย่าลืมไปสิ ข้ามีความอดทนพอ ข้ามีเวลา คงมีสักวันที่ข้าจะตามหาพวกเขาจนพบ!”

“เกรงว่าเจ้าคงไม่มีโอกาสตลอดกาล!” ปีศาจสังหารฟ้ามือโลหิตหัวเราะประหลาดและกล่าวว่า “อีกาหิมพ์ เจ้าเลิกฝันเถอะนะ ต่อให้เผ่าพันธุ์มนุษย์ของพวกเขาเจ้าสูญสลายไป แต่เผ่าอเวจีของพวกเขาข้าจะไม่มีวันล่มสลายตลอดกาล”

ตอนที่ 876 กายล่องหน

<https://novel-lucky.com>

หลี่ชีย่หัวเราะและกล่าวว่า "เมื่อเป็นเช่นนี้ หมายความว่าเจ้าจะไม่ยอมเปิดเผยร่องรอยของกายล่องหนออกมาสินะ"

"ถูกต้อง ข้าจะไม่มีวันบอกกล่าวร่องรอยของกายล่องหนตลอดไป และเจ้า ก็อย่าได้หวังว่าจะมีโอกาสได้กายล่องหนตลอดไปเช่นกัน เจ้าเลิกล้มความตั้งใจเสียเถอะ!"

"เจ้าทำให้ข้าทำตัวลำบากเสียแล้วละ" หลี่ชีย่ทำท่าไตร่ตรองและเอ่ยออกมาอย่างช้าๆ

"เจ้ามีวิธีอะไรที่สำแดงออกมาเลย ถ้าหากข้าร้องออกมาแม้เพียงคำเดียวข้าก็คือลูกสุนัขตัวหนึ่ง" ปีศาจสังหารฝ่ามือโลหิตหัวเราะเสียงประหลาดกล่าวว่า "คราวนี้เจ้าคิดจะใช้วิธีการลงทัณฑ์ที่โหดร้ายทารุณแบบไหนอีกล่ะ เปิดกะโหลกของข้า หรือจะให้ราชันเขียนมาสอดแนมสืบสอบทะเลแห่งความรู้ของข้า หรือจะเอาเพลิงประหลาดอะไรมาเผาผลาญข้าล่ะ?"

“ข้ารู้ว่าความทรงจำของเจ้าได้ผ่านการปกปิดและปิดกั้นมาจำนวนนับไม่ถ้วน การฉีกทะเลแห่งความรู้ของเจ้าออกมันก็เท่ากับทำให้ความทรงจำของเจ้ามลายหายไปเท่านั้น ข้าก็จะได้ข่าวที่ข้าต้องการอยู่ดี” หลี่ชียะยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “แต่จะว่าไปนะ ในเมื่อเจ้าไม่ยินยอมที่จะบอก ข้าก็ไม่อยากฝืนใจเจ้า! คนอย่างข้าละนะ มีความเมตตาเสมอมา ไม่เคยคิดจะให้เจ้าตาย...”

“... หากข้าต้องการให้เจ้าตาย คงไม่เปลี่ยนสถานที่แห่งแล้วแห่งเล่าเพื่อให้เจ้าได้มีชีวิตอยู่ เจ้าเองก็คงเข้าใจ คนที่โกล้งจะตายอย่างเจ้านั้น ให้เจ้าได้มีโอกาสพอที่จะประคองชีวิตรอดไปวันๆ ไซ้เป็นเรื่องที่ง่ายตายนัก มันสิ้นเปลืองแรงกายแรงใจของข้าไม่น้อยเลยทีเดียว!”

เมื่อปีศาจสังหารฝ่ามือโลหิตได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ชียะแล้วต้องหัวเราะด้วยเสียงประหลาดออกมาและกล่าวว่า “ข้าต้องขอบคุณเจ้าที่จับเป็นข้า แล้วทำลายทักษะยุทธทั้งหมดของข้า ทำลายกายเนื้อของข้า ทรมานข้ามานานนับพันล้านปี ทั้งยังต้องคอยเฟ้นหาสถานที่ดีๆ เพื่อต่อชีวิตให้กับข้าทุกยุคทุกสมัย นับว่าเป็นบุญคุณที่ใหญ่หลวงยิ่งนัก!”

“ยังไม่ต้องรีบขอบคุณซ้ำ รอให้ซ้ำปล่อยเจ้าออกไปจากที่นี่โดยมีชีวิตอยู่ค่อยมาขอบคุณซ้ำก็ยังไม่สาย คนอย่างซ้ำมีความเมตตา
มากเลยนะ”

“ปล่อยให้ซ้ำมีชีวิตออกไป?” แม้แต่ปีศาจสังหารฝ่ามือโลหิตยังต้อง
รู้สึกตะลึง เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ชียะ

หลี่ชียะยิ้มกล่าวว่า “ไม่ต้องแปลกใจ ที่ซ้ำมาครั้งนี้ก็เพื่อมาปล่อย
เจ้าออกไป ก็ปีมาแล้วเนี่ย ให้เจ้าอยู่ยิ่งกว่าตายเสียอีก ในใจของซ้ำ
รู้สึกเกรงใจอยู่เหมือนกัน จะอย่างไรเสียเจ้าก็หายใจรยรินคงอยู่ได้
อีกไม่นาน วันนี้ที่ปล่อยเจ้าออกไป ก็หวังว่าเจ้าจะปล่อยวางและ
พักผ่อนเฉยๆ”

“เจ้าอีกาหมิพี เจ้ามีวิชาอะไร หรือมีวิธีการอย่างไรก็สำแดง
ออกมาให้หมด แผนสกปรกของเจ้าจะไม่มีวันสมหวังหรอกนะ”
ปีศาจสังหารฝ่ามือโลหิตกล่าวจริงจังออกมา

“เจ้าไม่เชื่อ ซ้ำก็ทำอะไรไม่ได้” หลี่ชียะหัวเราะและสายหน้าเบาๆ
“พันล้านปีที่ผ่านมา การฆ่าฟันที่ไร้สิ้นสุดซ้ำเองก็เหนื่อยแล้วละ จะ
อย่างไรเสียซ้ำก็ต้องมีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีบ้างเหมือนกัน
ทรมาณเจ้าอย่างแสนสาหัส ให้เจ้าได้อยู่อย่างสบายกับช่วงเวลาที่

เหลืออยู่อีกไม่กี่ปีก็เป็นสิ่งที่สมควร ขอเพียงเป็นคนเป็นๆ ย่อมมีช่วงจังหวะเวลาที่ไม่อาจทำได้ลงคอเหมือนกัน เจ๊ว่าอย่างนั้นหรือไม่ เวลานี้เข้าได้กลับกลายเป็นมีเมตตากรุณาแล้ว ไม่ได้หวังให้มีการฆ่าฟันกันตลอดเวลา”

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า...” ปีสากลสังหารฝ่ามือโลหิตถึงกับหัวเราะก๊ากออกมาเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชี่เย่ เสมือนว่านี่เป็นเรื่องที่ตลกที่สุดในชีวิตเท่าที่เคยได้ยินได้ฟังมา

ปีสากลสังหารฝ่ามือโลหิตหัวเราะก๊าก กล่าวว่ “ความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ความเมตตา ไม่อาจทำได้ลงคอ? ฮ่า ฮ่า ฮ่า อีกาทมิฬเจ้าเห็นข้าเป็นเด็กสามขวบหรือไง? เจ้าก็มีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีกับเขาด้วยรี? เจ้าก็มีเมตตากับเขาด้วยรี? ฮ่า ฮ่า ฮ่า ช่างน่าฆ่าเสียจริง พันล้านปีที่ผ่านมา เจ้าได้ฆ่าคนไปแล้วเป็นจำนวนเท่าไร ไหนเจ้าลองบอกมาซิ เผื่อเวลาของข้าไม่ต่ำกว่าสิบล้าน จำนวนก็น้อยที่ต้องตายภายใต้ฝ่ามือของเจ้า ในยุคอเวจี การศึกครั้งสุดท้ายนั้นมีหมื่นเผ่าพันธุ์จากเก้าแดนจำนวนเท่าไรที่ตายด้วยฝ่ามือของเจ้า ฮ่า ฮ่า ยุคสมัยนั้นเจ้าได้ทำลายสำนักไปจำนวนเท่าไร เจ้าเช่นฆ่าสิ้นแคว้นเจ้าลัทธิไปเท่าไร เจ้าได้อาศัยเลือดล้างตระกูลขุนนางโบราณไปเท่าไร...”

“... ฮ่า ฮ่า ฮ่า ฆาตกรอย่างจ๋าก็มีวันสำนึกผิดชั่วดีกับเขาด้วย มีความเมตตา ฮ่า ฮ่า ฮ่า น่าขันมากนั่น เลือบอกกับกระต่ายว่าวันนี้ ข้ากินเจนะ ฮ่า ฮ่า ฮ่า...” กล่าวถึงตรงนี้แล้ว ปีศาจสังหารฝามือ โลहितหัวเราะก๊ากขึ้นมา

“เจ้าพูดได้ถูกต้อง ข้าณะฆาตคนมาจำนวนนับไม่ถ้วน ข้าไม่เคย ปฏิเสธว่าสองมือของข้าแปดแปดไปด้วยโลहित การรบชั้นสุดท้าย ในครานั้น ข้าได้ทำการทำลายสิ้นทุกสำนักที่สมคบคิดกับเผ่า อเวจี” หลี่ซิเย่หัวเราะ และยิ้มกล่าวอย่างเฉยเมยว่า “แต่ว่าปีศาจ สังหารฝามือโลहित ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของข้าไม่จำเป็นต้องมา พิสูจน์กับเจ้า เพียงแต่หากข้าไม่ยอมปล่อยเจ้าออกไป ชั่งเจ้าเอาไว้ ในนี้ตลอดไป ไม่ให้เจ้าได้เห็นเดือนเห็นตะวัน ในอนาคต หากวัน นั้นวันที่ข้าแก่ตายมาถึง ข้าคงรับไม่ได้กับความรู้สึกผิดชอบชั่วดี นั้น”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซิเย่หยุดนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “เอาเป็น ว่า ที่ข้ามาครั้งนี้ก็เพื่อปล่อยเจ้าออกไป จะเชื่อหรือไม่ก็สุดแล้วแต่ เจ้า”

ปีศาจสังหารฝามือโลहितที่อยู่ภายในถ้ำจำต้องนั่งเงียบ เรื่องเช่นนี้ เกิดขึ้นกะทันหันเหลือเกิน เขาจึงไม่ยากเชื่อ ด้วยคนโหด อย่างเช่นอิกาทมิฬต้องไม่ปล่อยเขาไปง่ายๆ แน่นอน!

“เจี้ยก เจี้ยก เจี้ยก...” ในที่สุด ปีศาจสังหารฟ้ามือโลหิตหัวเราะ ออกมา กล่าวว่า “เจ้าอิกาทมิพนะ อิกาทมิพ บางทีคนอื่นอาจไม่รู้ ว่าเจ้าเป็นคนเช่นใด แต่ทว่าข้า ปีศาจสังหารฟ้ามือโลหิตอย่างข้ามี ริที่จะไม่รู้ว่าคุณนั้นเป็นเช่นใด? ไม่บรรลุตฤประสงค์ไม่ยอมเลิกรา อย่างเด็ดขาด! เวลาที่ข้ามีชีวิตอยู่อย่างสบายไม่ต้องเป็นกังวลสิ่งใด อีกทั้งยังไม่มีวันตาย มันช่างเป็นวันเวลาที่แสนดีเหลือเกิน ข้าคิดว่า ข้าสามารถมีชีวิตอยู่ต่อได้อีกหนึ่งล้านปี”

“ต่อให้เจ้าไม่ยอมไปจากที่นี่ข้าก็จะปล่อยเจ้าไป” หลี่ซีเยที่นั่งอยู่ บนรถม้ายิ้มกล่าวเฉยเมย “ส่วนที่ว่าเจ้าจะไปจากหรือไม่ หรือ จะทำอะไรก็เป็นเรื่องของเจ้า ไม่เกี่ยวกับข้า”

“เจี้ยก เจี้ยก เจี้ยก...” ปีศาจสังหารฟ้ามือโลหิตหัวเราะกล่าวว่า “เจ้าอิกาทมิพนะอิกาทมิพ เจ้าแค่ต้องการล่อเสือออกจากถ้ำ ปล่อยข้าออกไปเพื่อให้ข้าพาเจ้าไปหากายล่องหน เสียตาย เจ้าจะ คิดผิดเสียแล้ว พันล้านปีได้ผ่านไปแล้ว ข้าไม่อาจรู้ถึงแหล่งที่อยู่ ของเผ่าอเวจี ยิ่งไม่รู้ถึงที่อยู่ของกายล่องหนอีกแล้ว ต่อให้เจ้า ปล่อยข้าออกไป เจ้าก็จะไม่ได้อะไรเลย! เจ้าเสียแรงเปล่าแล้วละ”

“ปีศาจสังหารฝ่ามือโลหิต เจ้าคิดมากไปแล้ว ชาตินี้ข้าไม่จำเป็นต้องอาศัยกายล่องหนเสมอไป ผ่านไปนานแค่ไหนแล้ว ข้าก็ยังคงไร้ผู้ต่อกรอยู่ ยังคงสยบเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ต่อให้ไม่มีกายล่องหน ข้าก็สามารถเข้าออกที่นั่นได้อย่างอิสระเสรี” หลี่ชีย่สายหน้ายิ้มกล่าวออกไป

“เจี้ยก เจี้ยก เจี้ยก...” ปีศาจสังหารฝ่ามือโลหิตหัวเราะเสียงประหลาดออกมา กล่าวว่า “ฮา ฮ่า ฮ่า อีกาหมิพนะอีกาหมิพ ความมั่งใหญ่ไฟสูงของเจ้าสุดอยู่เพียงเท่านี้หรือ? ก็ปีผ่านไปกล่าวสำหรับเจ้าแล้ว การกวาดล้างเก้าชั้นฟ้า สยบหมื่นแดน ก็ไม่นับเป็นเรื่องอะไร กระทั่งเจ้าเคยมีโอกาสพลิกทำลายถ้าเซียนมารได้ แต่ว่าเจ้ากลับไม่ได้ทำเช่นนั้น! เจี้ยก เจี้ยก เจี้ยก ไหนเจ้าว่ามาซิ เจ้าวางแผนอะไรอยู่”

“ปีศาจสังหารฝ่ามือโลหิต เจ้าออกจะดูแคลนข้าเกินไปเสียแล้ว” หลี่ชีย่กล่าวด้วยท่าทีที่สงบว่า “ถูกต้อง ข้ามีโอกาสเช่นนั้นจริง แต่ทว่าข้าจะไม่ให้เพียงเพราะเรื่องบาดหมางส่วนตัวแล้วทำให้สรรพชีวิตจำนวนมากมายต้องเอาชีวิตไปทิ้งที่นั่น! หากจะอาศัยโลหิตมาไถ่ถอนความเป็นอิสระของตัวข้า อาศัยชีวิตของผู้บริสุทธิ์มาแลกเปลี่ยนกับชัยชนะของตัวข้าคนเดียว ข้าจะไม่ทำเช่นนั้น และไม่คู่ควรที่จะทำเช่นนั้น หาไม่แล้วในยุคสมัยของราชันเซียนหมิงเห

ริน ข้าก็สามารถถอยยงให้พวกราชันเซียนหมิงเหรินพยายามเสี่ยงชีวิตไปโจมตีถ้าเซียนมารแล้วละ”

“เจี้ยก เจี้ยก เจี้ยก...” ปีศาจสังหารฝ่ามือโลหิตหัวเราะเสียงประหลาด กล่าวว่่า “อึกาหมิพีที่ฉ่าคนดั่งฝักปลาบอกว่่ามีความเมตตา บอกว่่าไม่ยอกให้ผู้บริสุทธีต้องไปตาย ฮ่า ฮ่า ฮ่า... นิทานตลกแบบนี้ไม่เห็นจะน่าขันตรงไหน”

“ปีศาจสังหารฝ่ามือโลหิตนะ ปีศาจสังหารฝ่ามือโลหิต เห็นที่ข้าจะประเมินเจ้าสูงเกินไปเสียแล้ว” หลี่ซีย่สายหน้ากล่าวว่่า “ถูกต้อง ข้าณะฉ่าคนดั่งฝักปลา สองมือเต็มไปด้วยเลือด และเคยสังหารสรรพชีวิตมาเป็นจำนวนมาก! แต่พันล้านปีที่ผ่านมา ข้าสามารถสาบานด้วยชีวิตของข้า ข้าไม่เคยคิดเอาเลือดสดๆ ของผู้บริสุทธีมาเพื่อแลกกับอิสรภาพของตนเอง มิฉะนั้นล่ะก็ข้าคงทำไปนานแล้ว! ชั่วชีวิตของข้า เช่นฉ่าผู้คนมาเป็นจำนวนนับไม่ถ้วน และละลายใจต่อผู้คนจำนวนมาก แต่ทว่่ากับเรื่องนี้แล้วข้าไม่ได้ละลายใจเลย! ในอดีตเป็นเช่นนี้ เวลานั้นก็เป็นเช่นนี้ อนาคตก็จะเป็นเช่นนี้!”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีย่หัวเราะออกมากล่าวว่่า “ฮ่า ฮ่า ปีศาจสังหารฝ่ามือโลหิต พวกเรารู้จักกันมานานขนาดนี้แล้ว เป็นศัตรูกันและกันก็มานานขนาดนี้ ข้ายังคิดว่าเจ้าณะจะเข้าใจข้า ดูไป

แล้ว เจ้าไม่เข้าใจข้าเลยจริงๆ ข้านะประเมินเจ้าสูงเกินไปจริงๆ! ข้าไม่กลัวที่จะบอกกล่าวต่อเจ้า เพื่อเผ่าพันธุ์มนุษย์แล้ว เพื่อแก้แค้น ข้าสามารถฆ่าล้างได้ทุกอย่างทุกอย่าง เนื่องจากโลกใบนี้ยังมีสิ่งที่ข้าอาศัยอาวรณ์อยู่ แต่ทว่าหากเพียงเพื่อต้องการหลุดพ้นจากถ้าเซียนนมาร ให้ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนต้องเสียสละเพื่อข้า ข้าทำไม่ได้! บุญคุณความแค้นของข้า ข้าหวังว่าจะแก้ไขมันด้วยตนเอง!”

ปีศาจสังหารฝ่ามือโลหิตต้องเงียบขรึมขึ้นกับคำกล่าวเช่นนี้ของหลี่ชีย่ หลังจากผ่านไปนานมาก เขาหัวเราะเสียงประหลาดและกล่าวว่า “เจี้ยก เจี้ยก เจี้ยก เจ้าอิกาทมิฬ เรื่องนี้แม้เจ้าจะพูดถูก หรือเจ้าไม่ยอมรับว่าเจ้าเองก็กำลังหลอกใช้ถ้าเซียนนมารอยู่ การที่เจ้าไม่ทำลายถ้าเซียนนมาร นอกจากไม่ต้องการให้ผู้บริสุทธิ์ต้องเสียสละให้เจ้าแล้ว หรือเจ้าไม่เคยคิดที่จะอาศัยถ้าเซียนนมารให้มีชีวิตเป็นอมตะเลยรี? เจี้ยก เจี้ยก เจี้ยก อย่าบอกนะว่าเจ้าไม่ได้อาศัยอาวรณ์กับความรู้สึกที่ไม่ตายไม่สูญสลายแบบนั้น!”

“คริ คริ คริ...” ปีศาจสังหารฝ่ามือโลหิตหัวเราะคริคริออกมาว่า “ความเป็นอมตะแบบนั้นของเจ้า แม้แต่สวรรค์โจรก็ทำอะไรเจ้าไม่ได้ ไม่ว่าจะการทำลายเช่นใด การปราบปรามอย่างไรก็ทำลายเจ้าไม่ได้ คริ คริ คริ ความรู้สึกเช่นนั้นมันสุดยอดเลยจริงๆ เกรงว่าแม้แต่ราชันเซียนยังต้องการยิ่ง เจ้ากล้าบอกว่าเจ้าไม่ได้อาศัยอาวรณ์กับความรู้สึกเช่นนี้เลยหรือ?”

“ปีศาจสังหารฝ่ามือโลหิตนะปีศาจสังหารฝ่ามือโลหิต” หลีซีย่ส่ายหัวยิ้มกล่าวว่า “เจ้ามันแก่ไปแล้วจริงๆ แม้เจ้าจะอยู่มานานมาก แม้เจ้าแอบอยู่เบื้องหลังเผ่าอเวจี นำพาเกียรติยศมากมายให้กับเผ่าอเวจี แต่ทว่าเจ้าน่ะแก่ไปแล้วจริงๆ เจ้าพเนิกและผังร่างของเจ้านานเกินไปแล้ว ไม่ได้ออกมาดูโลกภายนอกเสียบ้าง ความคิดของเจ้าสิ่งที่เจ้าเคยรู้มาก่อน ล้วนแล้วแต่ล้าสมัยไปแล้ว เรื่องราวต่างๆ และความลับต่างๆ มากมาย เจ้าไม่รู้เสียแล้ว”

“เจี้ยก เจี้ยก เจี้ยก...” ปีศาจสังหารฝ่ามือโลหิตหัวเราะเสียงประหลาดกล่าวว่า “บางทีข้าอาจแก่ไปแล้วจริงๆ ก็ได้ แต่ทว่า ข้ากลับรู้อะไรหนึ่งตลอดว่า เจ้าจะไม่มีวันละทิ้งกายล่องหนอย่างแน่นอน! เชื่อข้าสิ ข้ารู้แน่ๆว่าเจ้าก็เหมือนกับข้า ฮ่า ฮ่า ฮ่า เจ้าก็หวังว่ามีสักวันได้รูกกลับ เจ้าก็หวังว่าสักวันจะได้ย้อนกลับไปจูโจม ฮ่า ฮ่า ฮ่า ดังนั้นเจ้าต้องการกายล่องหน!”

“บางทีอาจใช่” หลีซีย่ยิ้มเฉยเมยกล่าวว่า “ข้อนี้ข้าไม่ปฏิเสธจริงๆ ต้องมีสักวันที่ข้าจะยืนอยู่บนเก้าชั้นฟ้า ต้องมีสักวันที่ข้าจะประสบความสำเร็จเป็นนิรันดร์ ต้องมีสักวัน สิ่งที่คุณจำนวนนับไม่ถ้วนกระทำหนุ่เนื่องกันตลอดมาแล้วยังไม่สำเร็จ จะสำเร็จได้ด้วยมือของข้าเอง!”

“แต่ถ้าหากเจ้าคิดว่าเพราะเหตุข้าต้องการย้อนกลับไปจูโจมแล้วจึงต้องการกายล่องหนล่ะก็ เจ้าน่ะคิดผิดแล้ว” หลี่ซีเย่สายหน้ากล่าว ว่า “กล่าวสำหรับข้าแล้ว การมีกายล่องหนได้ย่อมเป็นการดีที่สุด แต่หากว่าไม่ได้มา เชื่อข้าสิ ข้าย่อมมีวิธีการสำรอง ข้าจะต้องหาสิ่ง ที่มาทดแทนกายล่องหนได้แน่! เจ้าควรจะรู้นับแต่อดีตกาลเป็น ต้นมา สิ่งที่ข้าไม่สามารถทำได้สำเร็จนั้น เรียกได้ว่ามีอยู่น้อยมากๆ ที่เดียว”

Novel-Lucky

ตอนที่ 877 การวางแผนให้ร้ายเป็นพันล้านปี

<https://novel-lucky.com>

ปีศาจสังหารฝ่ามือโลหิตถึงกับเงียบขรึมขึ้นเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชีย่ ในฐานะที่เคยเป็นศัตรูตัวฉกาจของอิกาทิมิฟ เขาย่อมรู้ว่าไม่ว่าอิกาทิมิฟจะทำสิ่งใดก็ตาม หากไม่สำเร็จจะไม่ยอมเลิกอย่างเด็ดขาด เหมือนดั่งที่เขาพูดเอาไว้ นับแต่อดีตกาลมา สิ่งที่เขาทำแล้วไม่สำเร็จมีอยู่น้อยมาก

“เจ้าจะเชื่อก็คดี ไม่เชื่อก็อ้าง สรุปก็คือข้าไม่จำเป็นต้องอาศัยกาย ล่องหนเสมอไป” หลี่ชีย่ยิ้มเฉยเมย กล่าวว่า “บอกกันตามตรงเลยนะ ข้าเหนื่อยแล้วจริงๆ ทุกยุคทุกสมัยต้องมาคิดว่าทำอะไร เพื่อให้เจ้าเปิดปากพูดออกมา ทุกยุคทุกสมัยต้องมาคิดว่าใช้วิธีการลงทัณฑ์ที่โหดร้ายทารุณเช่นใดถึงทำให้เจ้ายอมสารภาพออกมา เมื่อเรื่องที่วิปริตเช่นนี้ทำมากเกินไปแล้ว ทำให้ตัวข้ารู้สึกไม่สบายใจเอาเสียเลย สรุปก็คือทุกอย่างจะต้องสิ้นสุดลงในยุคนี้ เจ้าจะไม่บอกก็ดี หรือจะบอกก็ช่าง ข้าก็จะปล่อยตัวเจ้าไป แน่แน่นอนที่สุด หากเจ้ายินดีสารภาพออกมาสักก็ยอมเป็นการดีที่สุด”

“เจี้ยก เจี้ยก เจี้ยก...” ปีศาจสังหารฝ่ามือโลหิตหัวเราะเสียงประหลาด กล่าวว่า “เจ้าอิกาทิมิฟ ข้าไม่เคยเชื่อคำพูดของเจ้าเลย เจี้ยก เจี้ยก เจี้ยก หากว่าเจ้ามีใจคิดที่จะโถมตีกลับ หากว่าเจ้าคิด

จะยืนอยู่บนเก้าอี้ไฟฟ้านั้น และหากว่าเจ้าคิดจะทะลวงสวรรค์ให้
กระฉุย! เจ้ายังมีทางเลือกอีกทางหนึ่ง นั่นก็คือเจ้ากับเข้าร่วมมือกัน!
ภายในใจของเจ้าย่อมรู้ว่า หากมีข้าคอยกวาดล้างสิ่งกีดขวางทาง
ให้กับเจ้า เจ้าก็必将มีความเข้มแข็งมากขึ้น เจ้าก็จะทำอะไรตามใจ
ปรารถนาได้มากยิ่งขึ้น!”

“เจ้าปีศาจสังหารฝ่ามือโลหิตนะปีศาจสังหารฝ่ามือโลหิต ยังเป็น
คำพูดเดิม เจ้าน่ะดูแคลนข้ามากเกินไปแล้วละ” หลี่ชีย่หัวเราะ
ขึ้นมา กล่าวว่า “ไม่ว่าจะเป็นยุคสมัยใด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไร ข้าก็
จะไม่ร่วมมือกับอเวจีอยู่แล้ว ฮ่า ฮ่า ฮ่า ครานั้นเป็นเพราะมีคนบาง
คนที่ยึดเอาความคิดงี่เง่าแบบนี้ จึงเป็นผลทำให้เก้าแดนต้องตกอยู่
ภายใต้การยึดครอง และไม่เห็นเดือนเห็นตะวันอีกนับแต่นั้นเป็นต้น
มา!”

“ฮึ เจ้าจะต้องเสียใจแน่นอน” ปีศาจสังหารฝ่ามือโลหิตหัวเราะเยาะ
กล่าวว่า “ไม่มีกายล่องหน ต่อให้เจ้าแข็งแกร่งดุจราชันเซียน ต่อให้
เจ้าแข็งแกร่งยิ่งกว่าราชันเซียน ในที่สุด จุดจบของเจ้าก็ต้องอนาถ
มากเหมือนกัน!”

“ข้ากลับไม่เชื่อเรื่องนี้” หลี่ชีย่หัวเราะออกมา กล่าวว่า “กล่าว
สำหรับข้าแล้ว ต่อให้เป็นเรื่องที่น่าอนาถมากกว่านี้ข้าก็เคยผ่าน

มาแล้ว ข้าไม่สนแม้แต่ต้องตาย แล้วยังจะมีสิ่งใดที่ทำให้ข้าต้อง
กังวลอีก?”

ปีศาจสังหารฟามือโลหิตยิ้มเยาะทีหนึ่ง แล้วก็ไม่ยอมพูดอะไรอีก
ต่อไป

สุดท้าย หลี่ซีย่หัวเราะทีหนึ่ง กล่าวว่า “เอาละ การสนทนาระหว่าง
เจ้ากับข้าสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ เจ้าจะเชื่อก็ดี ไม่เชื่อก็ช่าง สรุปก็คือ
เจ้าเป็นอิสระแล้ว”

“เจี้ยก...” ปีศาจสังหารฟามือโลหิตหัวเราะเสียงประหลาด กล่าวว่า
“อิกาทมิฬ หากว่าเจ้ามีความเมตตาจริงละก็ ให้ข้าได้ตายอย่าง
สะใจก็แล้วกัน ฆ่าข้าเสีย หากข้าสามารถรับรู้ได้ในปรโลก ข้าก็จะ
ขอบคุณเจ้า! ข้าจะได้ไม่ต้องหวาดระแวงเจ้าตลอดเวลาเมื่อเจ้า
ปล่อยตัวข้าไปแล้ว!”

“ไม่...” หลี่ซีย่สายหน้า กล่าวว่า “หากเจ้าคิดอยากจะตาย เจ้า
สามารถฆ่าตัวตายได้ ข้าจะไม่ฆ่าเจ้าอยู่แล้ว กล่าวสำหรับข้าแล้ว
การสังหารคนแก่เฒ่าที่ใกล้จะตายอยู่แล้วมันทารุณโหดร้ายเกินไป
ข้าไม่ต้องการแบกรับความรู้สึกที่เลวร้ายแบบนี้เอาไว้ หากอยากจะ
ตาย เจ้าไปตายของเจ้าเอง!”

“เออละ ข้าจะส่งเจ้าสักระยะหนึ่ง นับจากวันนี้เป็นต้นไป เจ้าเป็นอิสระแล้ว” ในขณะที่ บริเวณหน้าผากของหลี่ชีย่เปิดออก ปรากฏ บทคมกริ์บทหนึ่งลอยออกมา โดยหลักกฎเกณฑ์จากบทคมกริ์ได้ สลักประทับลงบนป้อมปราการนั้น ได้ยินเสียงที่เหมือนมีการปลด โซ่ตรวนดังออกมา

จากนั้น “ตูม” ป้อมปราการที่กักขังปีศาจสังหารฝามือโลหิตพลัน ลอยตัวขึ้น แล้วบินออกไปจากแดนอสูรป้อานด้วยความเร็วที่สุด คาดคิด ป้อมปราการนี้ได้บินออกไปไกลมาก

ในที่สุด ป้อมปราการนี้ได้หยุดลงและหล่นตู่บอยู่บริเวณชานเมือง หลังจากที่ป้อมปราการได้หล่นลงไปแล้ว เวลาผ่านไปนานมาก จึง ได้มีร่างเงาหมิพร่างหนึ่งก้าวเดินออกมาจากภายใน

หลังจากที่เงาหมิพนี้ได้เดินออกมาจากป้อมปราการแล้วก็ได้รั้ง อยู่กับที่แม่แต่น้อย เดินจากไปทันที

เงาหมิพนี้ได้เดินไปไกลมากๆ พยายามห่างไกลจากสถานที่ทุกแห่ง ที่มีร่องรอยของอิกาหมิพ เขาไม่เชื่อใจอิกาหมิพ ดังนั้นเขาจึงได้

หลบซ่อนตัวอยู่เป็นเวลานานมาก หลบซ่อนตัวอยู่ในโลกมนุษย์
ตลอดมา

หลังจากผ่านไปได้หลายปี เจ้าเงาหมีพนี้มั่นใจว่าตัวเองได้หลุดพ้น
จากอิกาทมิพอย่างแท้จริงแล้ว โดยที่อิกาทมิพไม่ได้มีการตามล่า
เขาจริงๆ

ในที่สุเงาหมีพนี้อดรนทนไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว เขาได้ไปถึงยัง
สถานที่แห่งหนึ่ง เป็นสถานที่ที่ไม่สะอาดตา อีกทั้งเป็นสถานที่ที่ไม่มี
ใครในโลกรู้จัก

หลังจากที่เงาหมีพนี้ได้เข้าไปยังสถานที่แห่งนี้แล้ว ไม่นานนัก
ปรากฏเสียงที่น่าเวทนาดังออกมาจากด้านใน พลันที่ได้ยินเสียงนี้ก็
รู้ได้ทันทีว่าเป็นเสียงที่เกิดจากการได้รับความเจ็บปวดอย่างแสน
สาหัส!

หลังจากผ่านไปนานมาก ด้านในปรากฏมีคนผู้หนึ่งก้าวเดิน
ออกมา เป็นคนตัวเป็นๆ คนหนึ่ง คนๆ นี้แลดูก็เหมือนกับมนุษย์
ปุถุชนธรรมดาทั่วๆ ไป คนที่มีลักษณะเช่นนี้ ไม่ว่าจะอยู่ที่ใดก็ตาม
ก็ไม่ใช่ที่สะอาดตาของผู้คน

“เหอะ เหอะ นับจากนี้เป็นต้นไป จะไม่มีปีศาจสังหารฝ่ามือโลหิตอีกแล้ว ข้าก็อยากรู้นักว่าเจ้าจะตามหาข้าได้อย่างไร!” คนผู้นี้หัวเราะเยาะที่หนึ่ง ห้ายสุดท้ายก็ได้หายตัวไปท่ามกลางฝูงชน เวลานี้ เขาก็เหมือนหนึ่งได้ระเหยไปจากโลกมนุษย์อย่างนั้น โดยไม่เหลือทิ้งร่องรอยใดๆ เอาไว้

อย่างไรก็ตาม หลังจากที่ผ่านไปหลายปีติดต่อกัน ยามที่คนผู้นั้นได้ก้าวเดินออกมาจากสถานที่แห่งนั้น เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น หลี่ชียเอ่ที่อยู่ห่างจากคนผู้นั้นไกลมากๆ พลันหวั่นไหวขึ้นภายในใจ เวลานี้เองหลี่ชียเอ่ได้เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่เฉยเมยออกมา

“ปีศาจสังหารฝ่ามือโลหิตนะปีศาจสังหารฝ่ามือโลหิต ต่อให้เจ้ากลับกลายเป็นเก้าธูลีกี้หนีเงื่อมมือเข้าไปไม่พ้นหรอกนะ คอยดูก็แล้วกัน ต้องมีสักวันที่เป็นช่วงเวลาที่จะเก็บเกี่ยวผลละนะ ข้ามีเวลามากมาย ไม่รีบร้อน!” นาทีนี้ หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าวอย่างเฉยเมย

ณ เมืองปีอาน เย่ซินเงินที่สร้างความสะเทือนหวั่นไหวไปทั่วทั้งเมือง ผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนต้องรู้สึกหวั่นไหวเพราะเขา เขapakหลักนั่งอยู่บนหลังคาจวนหลักอยู่หลายวัน

หลายวันมานี้ เย่ชินเงินไม่พูดไม่จาไม่เคลื่อนไหว แต่ก็ปรากฏ เหตุการณ์ประหลาดแต่ละอย่างหมุนเวียนสับเปลี่ยนกันไป มหาสัง ฆกรรมแต่ละสายที่มีการวิวัฒนาการ ในที่สุดคาถาของเขา และหลัก กฎเกณฑ์ต่างๆ ของเขาก็ได้ปกคลุมไปทั่วทั้งเมืองปีอาน

ยามที่เย่ชินเงินท่องคาถาออกมา ทั่วทั้งเมืองปีอานล้วนแล้วแต่ ปรากฏบุปผาสวรรค์ร่วงหล่นจากสวรรค์ทั่วทั้งเมืองปีอาน เสียง เทศนาธรรมก็ดังขึ้นทั่วทั้งเมืองปีอานด้วยเช่นกัน

นาทีนี้ มหาสังฆกรรมของเย่ชินเงินเป็นใหญ่อยู่ภายในเมืองปีอาน แต่ผู้เดียว มหาสังฆกรรมของเขาอยู่เหนือสรรพวิชาทั้งปวง ทำให้ พลังมหาสังฆกรรมที่อยู่ภายในเมืองปีอานล้วนแล้วแต่สิ้นไหวเพราะ เขา เหมือนหนึ่งว่านาทีนี้เย่ชินเงินได้ทำการขับเคลื่อนพลังของ เมืองปีอานได้ทั้งหมด

เวลานี้นาทีนี้ เย่ชินเงินก็คล้ายตั้งเป็นเซียนอ่องที่นั่งบรรยายธรรม พื้นพสุธาปรากฏน้ำพุทองคำ ดอกบัวเซียนบานสะพรั่ง เหล่าเทวา มาชุมนุมฟังเทศนาธรรม เหล่าปราชญ์กราบไหว้ ทั่วทุกสารทิศ สะเทือนหวั่นไหว ทวยอวยบังเกิดปรากฏการประหลาดขึ้นทั่วทั้งเมือง ปีอาน

ท้ายสุด เย่ชินเงินเสมือนหนึ่งได้ทำการเปิดประตูของตีกรามบ้าน
ช่องทั้งหมดของเมืองปีอานออกมาอย่างนั้น ทุกแห่งหนที่เป็นหอ
หรือตีกรามบ้านช่องภายในเมืองปีอานล้วนแล้วแต่เปล่งประกาย
ออกมา รอยอัศจรรย์เท่าปรากฏ เสมือนหนึ่งขอเพียงเย่ชินเงิน
ต้องการเข้าไปด้านใน ทุกๆ แห่งล้วนสามารถเข้าไปได้อย่าง
ง่ายดาย

แม้ว่าตีกรามบ้านช่องทุกแห่งภายในเมืองปีอานล้วนแล้วแต่เปิด
ออกเพื่อเย่ชินเงิน แต่ทว่ามีเพียงจวนหลักที่ประตูยังคงปิดสนิทไม่
มีความเคลื่อนไหวใดๆ ไม่ว่าเย่ชินเงินจะมีความสามารถเพียงใดก็
ตาม ก็ไม่สามารถเปิดประตูจวนหลักของเมืองปีอานได้สำเร็จ

ในขณะที่เดียวกันภายใต้การปกคลุมของสุดยอดสัจธรรม รูป
แกะสลักศิลาจำนวนนับไม่ถ้วนถึงกับมีการกระเพื่อมสั่นไหวของ
ลายเต่าเกิดขึ้น เหมือนว่ารูปแกะสลักศิลาเหล่านี้พร้อมจะมีชีวิต
ขึ้นมาได้อย่างนั้น

สรุปก็คือ ยิ่งปรากฏการณ์ประหลาดของเย่ชินเงินมีความ
แข็งแกร่งมากเท่าใด การตอบสนองของเมืองปีอานก็จะรุนแรงมาก
เท่านั้น ดุจดั่งภายใต้การขับเคลื่อนและวิวัฒนาการของเย่ชินเงิน
แล้ว เมืองปีอานมีการคล้อยตามมหาสัจธรรมของเย่ชินเงินอย่าง
นั้น

ด้วยวิธีการที่ฝืนลิขิตสวรรค์เช่นนี้ของเยชินเงิน ทำให้ผู้บำเพ็ญตนทั้งหมดที่อยู่ภายในเมืองปีอานต้องรู้สึกหวั่นไหว ครั้นได้เห็นภาพนี้แล้ว ทุกคนต่างก็รู้ว่า ที่เยชินเงินได้ชื่อว่ายอดคนอันดับหนึ่งของแดนสมุนไพรร่าธาตุ หาใช่เป็นชื่อเสียงจอมปลอม

“ขอเพียงเยชินเงินยังคงอยู่ คนอื่นคิดอยากจะเป็นราชันเซียนล่ะก็ เกรงว่าคงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้” แม้แต่ดาวรุ่งที่หยิงยโสเพียงใด เมื่อได้เห็นความฝืนลิขิตสวรรค์ของเยชินเงินแล้ว ล้วนแล้วแต่ต้องสลดจนหน้าถอดสี

ยอดฝีมือรุ่นอาวุโสที่ได้เห็นภาพนี้แล้ว ต้องพึมพำออกมาว่า “นี่มันไม่น่าเป็นไปได้นะ ตามตำนานเล่าลือกันว่า ในอดีตมีดาวรุ่งที่มีฝีมือด้อยกว่าเยชินเงินอยู่มากยังสามารถเข้าไปยังจวนหลักได้ มาคราวนี้เพราะอะไรเยชินเงินถึงเข้าไปไม่ได้?”

ปัญหาข้อนี้ไม่มีใครสามารถให้คำตอบได้ ผู้คนจำนวนมากต่างเข้าใจว่าเยชินเงินต้องเปิดประตูจวนหลักได้แน่ แต่ทว่า นึกไม่ถึงว่าไม่ว่าเยชินเงินจะพยายามอย่างไร ประตูจวนหลักยังคงไม่มีการตอบสนองใดๆ ประตูอันหนักอึ้งยังคงปิดสนิทเงียบเช่นเดิม

จากการพยายามครั้งแล้วครั้งเล่า เยชินเงินสำแดงสีนทุกสรรพวิชา สับเปลี่ยนหมุนเวียนทุกปรากฏการณ์ประหลาด แต่ไม่สามารถเปิด ประตูจวนหลักได้

ในที่สุด กระทั่งเยชินเงินที่ปราดเปรื่องอันน่าทึ่งเป็นหนึ่งในไม่เป็นสอง รองใครอย่างเยชินเงินก็ได้แต่ยอมละทิ้ง เนื่องจากเขาเข้าใจแล้วว่า ไม่สามารถเปิดประตูจวนหลักของเมืองปีอานได้แล้ว

หลังจากละทิ้งความพยายามแล้ว เยชินเงินดูสีหน้าไม่สู้จะดีนัก ไม่มีท่วงท่าที่สง่าผ่าเผยก่อนหน้า ก่อนหน้านั้นไม่ว่าจะเป็นเวลาใดก็ตาม เขาก็จะมีบุคลิกลักษณะที่ดูสง่าผ่าเผย แต่มาคราวนี้สีหน้า ของเขาดูไม่ดีเลย

จะไปโทษเยชินเงินสีหน้าไม่ดีก็ไม่ได้ อาจกล่าวได้ว่านี่คือครั้งแรก ที่เขาได้ลิ้มลองถึงรสชาติแห่งความล้มเหลวนับแต่เขาเข้าสู่ยุทธภพ เป็นต้นมา เนื่องจากเขาไม่เคยล้มเหลวมาก่อนเลย ไม่ว่าจะเป็น เรื่องใดก็ตาม ไม่ว่าจะต้องเจอกับสิ่งอันตรายเพียงใดก็ช่าง เขา สามารถแก้ไขไปได้ง่ายดายเป็น

ต่อให้ต้องพานพบกับศัตรูที่ทรงพลังแค่ไหน เขาก็สามารถรอดพ้นมาได้ เนื่องจากเขาคือดาวรุ่งที่สุดยโสโอหังที่สุด มีต้นทุนที่สูงมาก ไม่มีเรื่องราวใดในโลกสามารถทำให้เขาต้องจนแถม

แต่ทว่ามาคราวนี้เข้าต้องพบกับความล้มเหลวโดยสิ้นเชิง ไม่ว่าจะอาศัยวิธีเช่นใดก็ตาม ก็เปิดประตูจวนหลักไม่ได้ ทำให้เขาหมดอารมณ์โดยสิ้นเชิง

เยชินเงินเป็นผู้ที่เปี่ยมด้วยความเชื่อมั่น เขาเชื่อว่าการจะเปิดประตูจวนหลักกล่าวสำหรับเขาแล้วนับเป็นเรื่องที่ง่ายดายยิ่งนัก แต่ทว่ามาคราวนี้เขาได้ล้มเหลวเสียแล้ว

กระทั่งตัวเยชินเงินเองยังบอกไม่ถูกว่าตัวเองไปพลาดตรงไหน เนื่องจากเขามีความรู้สึกว่าเขาต้องเปิดประตูจวนหลักได้อย่างแน่นอน ภายใต้การสำแดงของเขา เขาสามารถทำให้มหาศาลธรรมของเมืองปีอานคล้อยตามประสานเสียงกับเขา กระทั่งกล่าวได้ว่าสถานที่ทุกแห่งในเมืองปีอานเขาสามารถไปมาได้อย่างอิสระเสรีเลยทีเดียว

แต่ประตูจวนหลักกลับปิดสนิทแนบแน่นให้ได้อย่างนั้น ทำให้เยชินเงินไม่อาจเข้าใจได้อย่างสิ้นเชิง ตามหลักแล้ว การที่ทั่วทั้งเมืองปี

อานล้วนประสานเสียงสอดรับกับเขาเช่นนี้ การจะเปิดประตูจวน
หลักยอมไม่ต้องพูดถึง

เวลานี้ประตูใหญ่จวนหลักกลับปิดสนิทไม่ยอมเปิดออก ทำให้เยชิน
เงินหมดสิ้นหนทางโดยสิ้นเชิง

แน่นอน เยชินเงินยอมไม่รู้หรือว่าหากไม่ได้รับการพยักหน้า
ยินยอมจากหลี่ชีย่แล้ว ประตูใหญ่จวนหลักจะไม่เปิดออกอย่าง
เด็ดขาด ผู้พิทักษ์เมืองของเมืองปีอานยอมไม่ต้องการล่วงเกินต่อห
ลี่ชีย่ หากไม่แล้วจะเหมือนดังเช่นครั้งครานั้น หลี่ชีย่บุกเข้าไปยัง
สถานที่แห่งนั้น แทบจะพลิกแผ่นดินขึ้นมาเลยก็ว่าได้!

เยชินเงินเรียกเอาปรากฏการณ์ประหลาดทั้งหมดกลับคืน จากนั้น
เขาได้สุดลมหายใจเข้าลึกๆ จังหวะที่ดวงตาทั้งสองของเขาเปิดปิด
เสมือนหนึ่งคือกลางวันและกลางคืน ในที่สุดสายตาก็ลึกลงของเขา
ได้ก้มมองฟ้าดิน เสมือนหนึ่งต้องการมองทะลุทั่วทั้งเมืองปีอาน
อย่างนั้น

“หลี่ชีย่อยู่ไหน กล้าออกมาต่อสู้กันหรือไม่ ไม่ตายไม่เลิก!”
เมื่อเยชินเงินเปิดปาก มหาสัจธรรมประสานเสียง สรรพวิชาสั้นไหว
เสียงของเขาดังก้องไปทั่วทั้งเมืองปีอาน

ทุกถ้อยคำทุกประโยคของเขาล้วนเปี่ยมไปด้วยพลัง สร้างความ
สะเทือนหัวใจให้กับจิตใจของผู้คน!

Novel-Lucky

ตอนที่ 878 การรวมตัวของเหล่าผู้กล้า

<https://novel-lucky.com>

เยชินเงินส่งเสียงทำลู่หฺลือชเยอีกคร้้ง เสียงของเขาด้งก้องไปทั่วห้้งเมืองปีอาน ผู้คนจ้ำนวนมากถึงกับต้องกล้่นหายใจเมือได้ยินคำพูดของเยชินเงิน

ขณะเดียวกันก็มีผู้คนจ้ำนวนไม่น้อยที่คาดหวังอยู่ในใจลึกๆ คาดหวังให้หฺลือชเยและเยชินเงินสามารถเกิดการต่อสู้ที่สะเทือนโลกขึ้นมา

เยชินเงินคือยอดคนอันดับหนึ่งแห่งแดนสมุทไพรรแธตุ สมญาว่าไม่มีกลุ่มคนรุ่นใหม่คนใดเทียบเคียงได้ กระห้้งรุ่นอาวุโสก็ยังคงต้องอ่อนข้อให้

ขณะที่หฺลือชเยที่มีชื่อเสียงโด่งดังมาก ไม่มีใครสามารถต่อกรได้เช่นกัน ขย่มแคว้นไอสถ ทำลายสามสำนัก เช่นฆ่ากงพลปีศาจราชสีห์ สंहารจินอู... มีการศึกคร้้งไหนบ้างที่ไม่เขย่าขวัญต่อได้หล้่า ชื่อเสียงโด่งดังกระห้้งกลบชื่อของเยชินเงินและเหมยอ้วหนานด้วยซ้ำ

คนหนึ่งคือยอดคนอันดับหนึ่งของแดนสมุนไพรแร่ธาตุ คนหนึ่งคือ
คนโหดอันดับหนึ่งที่เพิ่งจะผงาดขึ้นมาใหม่ล่าสุด หากพวกเขาเกิด
การต่อสู้ขึ้นมา ย่อมต้องเป็นการศึกครั้งยิ่งใหญ่ที่น่าชมที่สุด

“หลี่ชีย่อยู่ไหน กล้าออกมาต่อสู้กันสักตั้งหรือไม่” เย่ซินเฉิน
ประกาศท้าสู้หลี่ชีย่อยู่อีกครั้ง สายตาของเขาดูลึกล้ำยิ่ง มีความกล้า
หาญเด็ดเดี่ยวไปทั่วหล้า ฟาดดินสะเทือนหวั่นไหวเพราะตัวเขา
เหมือนหนึ่งว่าเขาเป็นผู้บงการของเมืองปีอานอย่างนั้น การยืนอยู่
บนจวนหลักของเมืองปีอาน ทำให้ดูเหมือนตัวเขากับเมืองปีอานก็
คือร่างเดียวกัน!

เย่ซินเฉินในเวลานี้อยู่ในสภาวะระดับสูงสุด คนเห็นคนกลัว เทพ
เห็นเทพหวั่น ต่อให้เป็นผี หากพบเห็นแล้วก็ต้องอ่อนข้อให้ ภายใต้
สภาวะเช่นนี้ของเย่ซินเฉิน แม้แต่ระดับปราชญ์ก็ไม่ต้องการไปยุ่ง
กับเขา!

“เซอะ ก็แค่ก้อนหินก้อนหนึ่งเท่านั้น จะทำยโสไปหาอะไร”
ขณะที่เย่ซินเฉินส่งเสียงท้าสู้กับหลี่ชีย่อยู่ที่นั่น ปรางค์เสียงที่ดู
แคลนเหี้ยมดหยาบดั่งขึ้น

ผู้คนจำนวนมากที่อยู่ภายในเมืองปีอานถึงกับงุนงง เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ ในบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่เกรงว่าคงไม่มีใครหาญกล้าที่จะพูดจาเยาะเย้ยเยิ่นเงินกระมัง

ผู้คนจำนวนมากมองไปตามต้นเสียง เห็นด้านนอกเมืองปีอานมีคนสองคนเดินเข้ามา เป็นผู้หญิงสองคน ล้วนแล้วแต่เป็นสาวงามที่ดึงดูดใจผู้คนในหล้าทั้งสิ้น บุคลิกท่าทางความรู้ความสามารถที่เป็นหนึ่งไม่เป็นสอง ผู้หญิงลักษณะเช่นนี้ไม่ว่าจะก้าวเดินไปที่ใดย่อมต้องดึงดูดสายตาผู้คนได้เป็นจำนวนมาก

“คุณหนูตระกูลเจี้ยน” ผู้คนจำนวนมากสามารถจดจำหนึ่งในสองหญิงสาวได้ สำหรับอีกคนน้อยคนที่จะรู้ถึงประวัติความเป็นมาของนาง

ผู้ที่ก้าวเดินเข้ามาก็คือหลงจิงเซียนและเจี้ยนอู๋ซวง ขณะที่คนพูดก็คือหลงจิงเซียนนั่งหนูผู้นี้เอง

ทั้งหลงจิงเซียนและเจี้ยนอู๋ซวงต่างก็เป็นผู้หญิงที่หยิ่งผยองยิ่งนัก แต่ทว่าความหยิ่งผยองของนางทั้งสองกลับแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง เจี้ยนอู๋ซวงนั้นไม่ไยดีทั้งนั้นไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม ในสายตาของนางไม่ว่าใครก็เหมือนกัน ขณะที่หลงจิงเซียนนั้นต่างกัน นางจะดู

แคลนมากเป็นพิเศษกับพวกที่ได้ชื่อว่าเป็นดาวรุ่ง คนเหล่านี้ใน
สายตาของนางล้วนไม่มีค่าคู่ควรกล่าวถึง

ประวัติความเป็นมาของหลงจิงเขียนน้อยคนที่จะรู้จัก เมื่อได้ยืมนาง
สบประมาทเย่ชินเงินถึงเพียงนี้ ทำให้ผู้คนจำนวนมากถึงกับอึ้ง แต่
ทว่าก็มีผู้คนจำนวนไม่น้อยที่เคยเห็นหลงจิงเขียนทำลายค่ายกล
เป็นหนึ่งในไม่มีสองของสำนักค่ายกลสวรรค์มาก่อน จึงไม่มีใครกล้าดู
แคลนต่อนาง

ดวงตาคู่ที่ลึกล้ำยิ่งของเย่ชินเงินตกลอยอยู่บนตัวของหลงจิงเขียนและ
เจี้ยนอู่ซวง เขาสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “แม่นางทั้งสองเรียกได้ว่า
สุดยอดในหล้า แต่ไม่ควรเป็นศัตรูกับข้า”

“เก่งนักหรือไง!” เจี้ยนอู่ซวงยิ้มเยาะ “ไม่ว่าต้องเผชิญหน้ากับใคร
เจี้ยนอู่ซวงก็จะหยิ่งผยองเช่นนี้เสมอ แม้ต้องเผชิญหน้ากับเย่ชิน
เงิน นางก็กล้าที่จะต่อสู้ด้วย!

“ถูกต้อง ฮี ฮี ไม่เห็นจะยอดเยี่ยมตรงไหนเลย” หลงจิงเขียนหัวเราะ
อย่างนาร์กกล่าวว่า “ก็แค่ก้อนหินก้อนหนึ่งเท่านั้นละนะ” ได้รับการ
บ่มฝึกจากการได้ฟังเทศนาธรรมจากบรรดาปราชญ์และอ่องเทพ
จำนวนนับไม่ถ้วน ก็หลงตัวเองว่าถูกลิขิตให้เป็นผู้ได้รับชะตาฟ้า

แล้ว ต่อให้เป็นเพียงก้อนหินที่ติดด้านก้อนหนึ่ง หากผ่านการบ่ม
พักจากการพังทลายธรรมจากบรรดาปราชญ์และอ่องเทพจำนวน
นับไม่ถ้วนแล้ว ก็ต้องเป็นดาวรุ่งได้เช่นกันล่ะน่า!”

หลงจึงเขียนนับว่าปากคอเราะร้ายมาก อีกทั้งนางไม่เคยเห็นเยชิน
เงินอยู่ในสายตาเลย นางเป็นผู้ที่ยิ่งผยองยิ่งนัก ผู้ที่สามารถอยู่ใน
สายตาของนางได้นับว่ามีอยู่ไม่มากจริงๆ

สำหรับวาจาที่ขี้สอโห้งของหลงจึงเขียน ได้ทำให้ผู้ที่ได้ยินต่าง
มองหน้ากันและกัน นังหนูผู้นี้ดูหังการมากเกินไปเสียแล้ว

“เช่นนี้แล้ว แสดงว่าแม่นางทั้งสองตั้งใจจะเป็นศัตรูกับข้าสินะ เอา
เถอะ ข้าจะสนองตอบให้ก็แล้วกัน แม่นางทั้งสองเข้ามาพร้อมๆ กัน
เลยก็แล้วกัน” เยชินเงินยิ้มด้วยท่าทีสบายๆ เปี่ยมล้นไปด้วยความ
ถือดีและหยิ่งผยอง

“ไม่จำเป็นต้องสองคน!” เจี้ยนอู่ซวงกล่าวท่าทีน่าเกรงขาม ขาดคำ
ธนูแหวกอากาศออกไป ดั่งสายฟ้าฟาดพุ่งเป้าไปที่คอหอยของเย
ชินเงิน ความเร็วของธนูที่ปล่อยออกไป ทำให้ไม่มีใครมองเห็นได้
ชัดเจน

แต่ว่ากับธนูที่ตั้งสายฟ้าฟาดดอกนี้ เย่ชินเงินเพียงแค่ตวัดแขนเสื้อเท่านั้น จากการตวัดด้วยแขนเสื้อทำให้ลูกธนูพลันเปลี่ยนทิศทางพุ่งเป้าไปที่คอหอยของเจี้ยนอู่ซวงแทน

“ปุ” ธนูดอกที่สองของเจี้ยนอู่ซวงถูกปล่อยออกมา และเข้าปะทะกับธนูที่พุ่งเข้ามาหาและร่วงลงสู่พื้น

ดวงตาทั้งสองของเจี้ยนอู่ซวงตั้งธนู ก้าวเดินออกมาล้อมองเย่ชินเงินด้วยท่าทีเหยียดหยัน ในมือกำธนูส่งแก้วลีเอาไว้ กล่าวอย่างน่าเกรงขามว่า “เคล็ดวิชาหมื่นปราชญ์จะมีดีสักแค่ไหนเชียว! ต่อให้เคล็ดราชันของราชันเซียนสื่อเฟิง ก็ไม่อยู่ในสายตาของข้า!” ในขณะนี้ ธนูส่งแก้วลีที่อยู่ในมือของนางได้เปล่งประกายพร้อมกับหลักกฎเกณฑ์ปรากฏออกมา

นาทีนี้ผู้คนจำนวนไม่น้อยที่กลั่นหายใจเอาไว้ เจี้ยนอู่ซวงเคยเอาชนะองค์ชายจินอู เวลาที่นางทำสู้เย่ชินเงิน ทุกคนก็ต้องการเห็นว่านางจะประสบความสำเร็จหรือไม่

“เหอะ เหอะ คนของตระกูลเจี้ยนดูจะพาลขึ้นทุกวัน หรือคิดว่าใต้หล้าเป็นของตระกูลเจี้ยนอย่างนั้นรี?” เวลาที่ ปรากฏเสียงห่มต่ำที่น่าเกรงขามดังขึ้น ด้วยเสียงเช่นนี้ กลับเหมือนค้อนขนาดใหญ่ที่

ทุบลงกลางอกของผู้คน ทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป

ในขณะที่ ปราภคณคนกลุ่มหนึ่งก้าวเดินเข้ามาพลังลมปราณของพวกเขาหนักแน่นยิ่งนัก บนตัวของพวกเขาเปล่งกลิ่นอายราชันออกมา กอดตันจนผู้คนมากมายรู้สึกอึดอัดแทบหายใจไม่ออก

เย่ซินเฉินยิ้มเฉยเมยเมื่อเห็นคนกลุ่มนี้ก้าวเดินเข้ามา กล่าวกับเจี้ยนอู๋ซวงว่า “เห็นทีแม่นางเจี้ยนคงไม่มีโอกาสได้ต่อสู้กับข้าแล้วละ เกรงว่าศัตรูของเจ้าคงไม่ปล่อยเจ้าเอาไว้แน่”

คนกลุ่มนี้ที่เดินเข้ามา นำโดยตาเต๋มาที่แก่หง่อมคนหนึ่งเป็นหัวหน้า แต่ทว่าบนตัวของเขาเปล่งประกายเป็นรัศมีออกมา ด้านหลังศีรษะของเขาปราภคณเป็นวงแหวน แม้ว่าเขาแก่ชรามากแล้วก็ตามที กระทั่งพลังลมปราณก็อ่อน แต่ว่าวงแหวนที่อยู่ด้านหลังศีรษะกลับเจิดจ้าเป็นยิ่งนัก ดุจดั่งเขาได้บรรลุเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งที่ยังเป็นกายเนื้ออยู่อย่างนั้น

กลุ่มคนกลุ่มนี้มีพลังลมปราณที่แข็งแกร่งมากกันทุกคน พลันที่ได้เห็นก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นยอดฝีมือที่น่ากลัว ในบรรดากลุ่มของพวกเขา

เขามีผู้เฒ่าอยู่สี่คนได้แก่คนอายระดับปราชญ์ออกมา ย่อมไม่เป็นที่สงสัยว่ากลุ่มของพวกเขาต้องมีปราชญ์อยู่สี่คนแน่นอน!

โดยเฉพาะผู้ที่ป็นหัวหน้า ซึ่งเป็นผู้เฒ่าที่ด้านหลังศีรษะเปล่งรัศมีออกมานั้น ดูจะเป็นผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดในกลุ่มของพวกเขาทั้งหมด

“คนของพรรคพลิกสมุทร” มียอดฝีมือที่เห็นคนกลุ่มนี้แล้วรู้สึกสะดุ้งนิดหนึ่ง โดยเฉพาะผู้เฒ่าที่ด้านหลังศีรษะเปล่งประกายเป็นวงแหวนนั้น แม้ว่าจะไม่สามารถดูรู้ว่าทักษะยุทธของเขาแข็งแกร่งปานใด แต่ก็พอจะคาดเดาได้ พิมพ์ออกมาว่า “นี่มันผู้ดำรงไว้ซึ่งอมตะมิใช่รี?”

“ใช่จะเพียงแค่ดำรงไว้ซึ่งอมตะเท่านั้น นี่มันระดับสูงสุดของผู้ดำรงไว้ซึ่งอมตะ แต่ดำรงอยู่ในฐานะที่เป็นระดับสามารถแต่งตั้งเป็นเทพและก่อตั้งแคว้นได้แล้ว เป็นระดับปราชญ์สัจธรรม!” มีระดับบรรพบุรุษของสำนักเจ้าลัทธิจดจำผู้เฒ่าผู้นี้ได้

หลายคนที่ได้ยินคำนี้แล้วถึงนั่งตากระตุกที่หนึ่งปราชญ์สัจธรรมนับว่าเป็นระดับที่ดำรงอยู่ในฐานะด้อยกว่าอ่องเทพเท่านั้น ปราชญ์สัจธรรมของสายสำนักราชันเซียนย่อมจนากลัวยิ่งอยู่แล้ว!

เหนือระดับปราชญ์ทั่วไปจะมีปราชญ์โลกาวิถิ และปราชญ์สวรรค
วิถิ โดยที่ปราชญ์โลกาวิถิจะมีอยู่แปดระดับชั้น เรียงลำดับจากต่ำ
ไปหาสูงดังนี้ ปราชญ์หลัก ปราชญ์กษัตรา ปราชญ์ศกดีสิทธิ
ปราชญ์เมธี ปราชญ์ปัญญา ปราชญ์สัจธรรม ปราชญ์เทวา และ
ปราชญ์บรรพบุรุษ!

“ผลึกสมุทรรศกดีสิทธิอันดับหนึ่ง” ระดับบรรพบุรุษสำนักเจ้าลัทธิ
อีกแห่งหนึ่งพิมพ์ออกมาว่า “เกิดอะไรขึ้นกับพรรคผลึกสมุทรรกัน
นะ ระดับปราชญ์ที่ไม่เคยเข้าสู่ยุทธภพล้วนมาทันพร้อมหน้า แม้แต่
ผลึกสมุทรรศกดีสิทธิอันดับหนึ่งก็มาด้วยแล้ว!”

ยอดฝีมือของพรรคผลึกสมุทรรจำนวนนับพันคนพลันไหลออกมาที่
เมืองปีอาน ทำให้ผู้คนจำนวนมากรู้สึกใจเต้นตุบๆ เหมือนมีบาง
สิ่งบางอย่างไม่ดีเกิดขึ้น

ก่อนหน้านี้เรียกได้ว่าไม่มียอดฝีมือระดับผู้อาวุโสของสายสำนัก
ราชันเซียนปรากฏตัวขึ้นที่แดนอสูรปีอานเลย แม้ว่าทุกคนต่างก็ไม่
รู้ว่าเพราะเหตุใดคนของสายสำนักราชันเซียนจึงไม่ต้องการมาที่นี่
แต่ทว่าหลายคนรู้สึกยินดีในใจ เพราะหากสายสำนักราชันเซียนไม่
มา นั่นหมายความว่าพวกเขาจะมีโอกาสมากขึ้น

เวลานี้ พรรคผลึกสมุทรที่ไม่เคยมีความเคลื่อนไหวใดๆ พลันปรากฏตัวขึ้นมาอย่างกะทันหัน ทั้งยังยกกันมาที่เดียวด้วยยอดฝีมือ นับพันคน ระดับปราชญ์สี่คน ทำให้ทุกคนได้กลิ่นอายที่ดูจะไม่สู้ดีขึ้นมาทันที

“นั่งหนูตระกูลเจียน...” เวลานี้ ผลึกสมุทรศักดิ์สิทธิ์อันดับหนึ่ง มองดูเจียนอู๋ซวงแวบหนึ่ง เอ่ยขึ้นมาอย่างซ่าๆ ว่า “ตระกูลเจียนของพวกเจ้าไม่รู้จักส่งสอนชนรุ่นหลังให้ดี ข้านี้แหละจะช่วยตระกูลเจียนส่งสอนชนรุ่นหลังของตระกูลเจียนให้เอง”

เมื่อปราชญ์สี่ธรรมผู้หนึ่งออกปาก ผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ในเหตุการณ์ไหนเลยจะกล้าพูดแทรก กระทั่งถอยออกห่างให้ไกล ต่อให้บุคคลระดับบรรพบุรุษสำนักเจ้าลัทธิยังรู้สึกสะท้อนภายในใจ รู้ว่าพรรคผลึกสมุทรมาเพื่อแก้แค้น

เทพกายเพชรของพรรคผลึกสมุทรตายด้วยน้ำมือของเจียนอู๋ซวง การที่ระดับปราชญ์ที่เยี่ยมยอดผู้หนึ่งต้องมาตายด้วยน้ำมือของผู้เยาว์ กล่าวสำหรับพรรคผลึกสมุทรแล้ว นับว่าเป็นความอัปยศอย่างยิ่ง แล้วพรรคผลึกสมุทรจะอดกลั้นต่อสิ่งนี้ได้อย่างไรกัน

“คนของตระกูลเจียนต้องให้คนของพรรคผลึกสมุทรพวกเจ้ามาสั่งสอนตั้งแต่เมื่อไหร่กัน พรรคผลึกสมุทรของพวกเจ้านับเป็นตัวอะไร!” ขณะที่เจียนอุ่ซวงยังไม่ทันตอบโต้คำพูดของผลึกสมุทร ศักดิ์สิทธิ์อันดับหนึ่ง ปรากฏเสียงที่อหังการเสียงหนึ่งได้ตอบรับคำพูดนี้แทน

ในขณะนี้ ปรากฏกลุ่มคนอีกกลุ่มหนึ่งเดินเข้ามาภายในเมืองปีอาน! ทั้งมีจำนวนไม่น้อยเลยทีเดียว อีกทั้งล้วนแล้วแต่มีพลังรุนแรงและมีความพาลยิ่งนัก โดยเฉพาะชายวัยกลางคนที่เดินนำอยู่ด้านหน้าสุด ดวงหน้าของเขาตั้งพระจันทร์เต็มดวง คิ้วตั้งคมศร ลักษณะท่าทางอีกheimล่าพอง นอกจากคนนี้แล้วยังจะมีใครที่อหังการเช่นนี้

“เจ้าบ้านตระกูลเจียน...” ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่มาจากเขตไอสถ สั่นเต็มภายในใจ เมื่อได้เห็นหน้าชายวัยกลางคนผู้นี้ เนื่องจากชายวัยกลางคนที่อยู่ตรงหน้าคือผู้ที่ขึ้นชื่อในด้านพาลและเข้าข้างคนของตนเองอย่างที่สุด

เจ้าบ้านตระกูลเจียนก็คือบิดาของเจียนอุ่ซวงนั่นเอง ยามที่ได้เห็นบิดาเจียนอุ่ซวงแล้ว ก็จะเข้าใจได้ทันทีว่า เพราะเหตุใดเจียนอุ่ซวงถึงได้หยิ่งผยองและพาลขนาดนั้น ดังคำว่าลูกไม้หล่นไม่ไกลต้น

“เหอะ เหอะ เหอะ ตระกูลเจี้ยนช่างมีอำนาจยิ่งใหญ่เหลือเกินนะเนี่ย” เวลาที่เสียงที่แก่งอมนึกเสียงหนึ่งดังขึ้น “อาศัยตระกูลเจี้ยน สามารถทำอะไรได้สักแค่ไหนเชียวะ?”

ขาดคำ ปราบกฏคนกลุ่มหนึ่งเดินเข้ามายังเมืองปีอาน ยามที่คนกลุ่มนี้เดินเข้ามาแล้ว ปราบกฏเป็นคลื่นความร้อนที่โหมพัดไปทั่วทั้งเมืองปีอาน ผู้คนจำนวนมากไม่สามารถต้านกับคลื่นความร้อนเช่นนี้ได้ ทอยยกันถอยรนออกไป

“เผ่าวิหคสุริยัน ไม่ คือหุบเขากีบสวรรค์” ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยมีสีหน้าขาวซีด เมื่อเห็นคนกลุ่มนี้เดินเข้ามา

โดยเฉพาะการเข้ามาของคนกลุ่มนี้ เรียกได้ว่าพาลเกรและไม่เห็นใครอยู่ในสายตา พวกเขาไม่ได้ซ่อนเร้นคลื่นความร้อนที่รุนแรงของตน ปล่อยให้มันคล้ำยคลื่นยักษ์ในมหาสมุทรโหมพัดซัดต่อเมืองปีอาน เหมือนว่าต้องการละลายเมืองปีอานอย่างนั้น

ภายใต้คลื่นความร้อนที่หนักล้นเช่นนี้ กระทั่งทำให้ผู้คนจำนวนมากไม่สามารถทนต่อคลื่นความร้อนเช่นนี้ได้ ต่างทอยยกันหลบออกจากเมืองปีอาน

ยอดฝีมือของหุบเขากีบสวรรค์จำนวนหลายพันคนได้ปรากฏตัว
ขึ้นมาอย่างกะทันหัน ซึ่งมีจำนวนที่มากกว่าตระกูลเจี้ยน และพรรค
ผลึกสมุทร ที่น่ากลัวมากไปกว่านั้นก็คือในจำนวนพวกเขายังมี
ระดับปราชญ์ถึงเก้าคน

ผู้เต๋าที่เป็นผู้นำดูจะน่ากลัวยิ่งกว่า โดยผู้เต๋าผู้นี้มีร่างเป็นมนุษย์
หัวเป็นนก บนตัวคลุมด้วยเสื้อขนนก ดวงตาคู่ที่ดุจดังตาของ
เหยี่ยวนั้นน่ากลัวยิ่งนัก เมื่อถูกจ้องมองจะคล้ายดังถูกที่มแทงทะลุ
หัวใจอย่างนั้น

ตอนที่ 879 อนุกระตุกราชน

<https://novel-lucky.com>

สิ่งที่ทำให้ผู้คนต้องรู้สึกว่าคุณนี่น่ากลัวก็คือ ด้านหลังของเขาแบกรับดวงตะวันเอาไว้หนึ่งดวง โดยที่ดวงตะวันดวงนี้เสมือนหล่อขึ้นมาจากโลหะเพลิงชาตอย่างนั้น มันแลดูช่างเหมือนจริงเสียเหลือเกิน และมันมีเพลิงแก่นสุริยันที่คล้ายของเหลวไหลรินอยู่ หากว่าเพียงเพลิงแก่นสุริยันดังกล่าวหยดลงพื้นแม้เพียงหยดเดียวก็สามารถเผาผลาญจนพื้นดินทะลุได้

“อ๋องวิหคสุริยัน...” บรรพบุรุษสำนักเจ้าลัทธิแห่งหนึ่งจากเขตอสูรถึงกับหน้าเปลี่ยนสีเมื่อได้เห็นผู้เฒ่าผู้นี้แล้ว พึมพำออกมาว่า “วิหคสุริยันที่มีฉายาว่าอ๋องเทพ!”

ผู้คนจำนวนมากต้องมึนงงไปเมื่อได้ยินชื่อ “อ๋องวิหคสุริยัน” เนื่องจากในยุคสมัยก่อนหน้าหลายยุค อ๋องวิหคสุริยันนับว่าเป็นคนโหดคนหนึ่ง เล่ากันว่าชอบนำร่างของคู่ต่อสู้ที่เสียชีวิตแล้วมาอย่างกิน

ตามตำนานเล่าว่าหลังจากที่เขาได้ก้าวขึ้นสู่ระดับสูงสุดของปราชญ์แล้ว ก็ได้ตั้งตนเป็นอ๋องเทพ แน่นอนที่สุด ฐานะความเป็น

อองเทพของเขาไม่ได้รับการยอมรับจากอองเทพคนอื่นๆ หรือจากราชนเซียน เป็นเพียงการแต่งตั้งตนเองเท่านั้น

การที่หุบเขากีบสวรรค์ปรากฏยอดฝีมือหลายพันคนอย่างกะทันหัน อีกทั้งนอกจากอองวิหคสุริยันแล้ว ยังมีระดับปราชญ์อีกแปดคน ทุกคนเข้าใจแล้วว่าหุบเขากีบสวรรค์ต้องการทำอะไร ต้องการแก้แค้นให้กับองค์ชายจินอู

ท่าทีของหุบเขากีบสวรรค์ทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องหนาวสั่น หวาดหวง ทำให้ผู้คนเข้าใจแล้วว่า การล่วงเกินหุบเขากีบสวรรค์ช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวเพียงใด ยอดฝีมือของหุบเขากีบสวรรค์สามารถฆ่าล้างสำนักเจ้าลัทธิได้อย่างง่ายดาย!

สายตาอองวิหคสุริยันกวาดตามองไปรอบๆ และไปตกอยู่บนตัวของเจียนอูซวง ยิ้มเยาะนิดหนึ่งกล่าวว่า “เจ้าก็คือนั่งหนูเจียนคนนั้นนะสิ เหอะ เหอะ ลูกหลานของเผ่าวิหคสุริยันต้องตายเพราะเจ้า เจ้าสมควรถูกลบฝังเป็นเพื่อนกับเขา!”

“แค่ไถ่ดวงตัวหนึ่งเท่านั้น มาทำคุณโตโอ้อวดอะไรที่นี่ วิหคสุริยันเดมา กล้ารับธนูของเจ้าสักดอกหรือไม่ อย่าได้ทำเป็นเหมือนครั้งก่อนที่หดหางหนีไปแอบซ่อนตัวเอาไว้” เวลานี้เอง ภายในตระกูล

เจียนปรากฏผู้เฒ่าผู้หนึ่ง กล่าววาจาเหยียดหยามอ่องวิหคสุรียัน
อย่างเต็มที

ก่อนหน้านั้น ขณะที่ยอดฝีมือนับพันคนของตระกูลเจียนได้มาถึง
แต่ไม่มีใครได้เห็นผู้เฒ่าผู้หนึ่ง ทว่านาทีนี้ยามเมื่อผู้เฒ่าผู้หนึ่งก้าวเดิน
ออกมา ทำให้ทุกคนต้องสั่นเทา

ผู้เฒ่าผู้นี้มีร่างกายกำยำสูงใหญ่ ท่าทีเย็นชาเด็ดเดี่ยว โคร่งหน้า
แลดูเหมือนเป็นงานแกะสลัก สิ่งที่ทำให้ผู้คนต้องสั่นเทาไม่ใช่กลิ่น
อายที่แผ่กระจายออกมาจากร่างของเขา แต่เป็นคันธนูขนาดยาวที่
สะพายอยู่บนหลังของเขา

ธนูนี้มีสีขาวนวล เสมือนหนึ่งถูกสร้างขึ้นมาจากงาช้างอย่างนั้น
ด้วยธนูคันนี้แหละที่เปล่งกลิ่นอายความชั่วร้ายออกมา ซึ่งกลิ่นอาย
ความชั่วร้ายนี้รุนแรงมาก แม้แต่เทพมารก็ต้องสั่นเทาเมื่อต้องเจออะ
เจอกับกลิ่นอายชั่วร้ายนี้เข้า

อย่าว่าแต่จอมกษัตราเลย แม้แต่ระดับบรรพบุรุษสำนักเจ้าลัทธิที่อยู่
ในเหตุการณ์ เมื่อรับรู้ถึงกลิ่นอายชั่วร้ายที่รุนแรงนั้นยังต้องปรากฏ
สีหน้าที่ขาวซีด และก้าวถอยหลังตึงตึงตึงไปหลายก้าว

“น้องแปดตระกูลเจี้ยน ธนูกระดุมกราชัน!” ระดับบรรพบุรุษสำนักเจ้า
ลัทธิที่มาจากเขตโอสถผู้นั้น จ้องมองธนูที่สะพายอยู่บนหลังของผู้
เฒ่าผู้นั้นด้วยความหวั่นเกรงยิ่งนัก

“น้องแปดตระกูลเจี้ยน...” แม้แต่อ๋องวิหคสุริยันยังรู้สึกไม่สบ
อารมณ์เป็นพิเศษ เมื่อได้เห็นผู้เฒ่าผู้นี้แล้วมีผู้นี้แล้ว

“น้องแปดตระกูลเจี้ยน ก็คือคนที่มีสมญาว่าศาสตร์ธนูอันดับหนึ่ง
แห่งตระกูลเจี้ยนคนนั้นใช่หรือไม่?” บางคนที่ได้ยินฉายนี้อันแล้ว
ถึงกับกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “เขาก็คือคนที่อาละวาดที่หุบเขากีบ
สวรรค์คนนั้น?”

“ฮูว...” เพื่อนของเขารีบส่งสัญญาณ กล่าวว่า “พูดเบาๆ หนอย
อย่าเอ็ดไป ระวังหุบเขากีบสวรรค์จับเจ้าไปเชือด”

ผู้คนจำนวนมากของหุบเขากีบสวรรค์ กระทั่งระดับปราชญ์ทั้งแปด
คนล้วนมีสีหน้าที่ไม่สู้ดีนัก เมื่อเห็นหน้าผู้เฒ่าผู้นี้ หรือก็คือน้อง
แปดแห่งตระกูลเจี้ยน เนื่องจากทั้งสองฝ่ายเคยมีความแค้นอย่าง
ใหญ่หลวงมาก่อน

ที่แท่นองแปดแห่งตระกูลเจียนในครานั้นได้สำเร็จด้านศาสตร์ธนู
ชั้นสมบูรณ์ ขณะที่คนของหุบเขากีบสวรรค์ได้กล่าวคำเยาะเย้ย
เขา หาวว่าศาสตร์ธนูของตระกูลเจียนเป็นเพียงวิชานอกกริตเท่า
นั่นเอง

น้องแปดตระกูลเจียนโกรธจัด จึงนำธนูกระดุมราชันบุกฝ่าเข้าไป
ยังหุบเขากีบสวรรค์ โดยครั้งครานั้นน้องแปดตระกูลเจียนอาศัยธนู
กระดุมราชันที่อยู่ในมือลุดตรงเข้าไปโดยไม่มีใครสามารถขวางเขา
ได้ เคยมีบุคคลที่ยอดเยี่ยมของเผ่าวิหคสุริยันผู้หนึ่งถูกสังหาร โดย
ไม่สามารถรับมือกับธนูของเขาได้เลยแม้แต่ดอกเดียว

ครั้งนั้นน้องแปดตระกูลเจียนอาละวาดหุบเขากีบสวรรค์เสียยับเยิน
เนื่องจากศาสตร์ด้านธนูของเขาแข็งแกร่งเหลือเกิน ที่เหนือกว่านั้น
ก็คือธนูกระดุมราชันที่อยู่ในมือของเขา

ในที่สุดหุบเขากีบสวรรค์ต้องอัญเชิญสัจจอาวุธราชันเซียนออกมา
จึงสามารถทำการขับไล่ให้น้องแปดตระกูลเจียนออกไปจากหุบเขา
กีบสวรรค์

ด้วยเหตุนี้ตระกูลเจียนกับหุบเขากีบสวรรค์เกือบจะถึงขั้นแตกหัก
ท้ายที่สุดระดับบรรพบุรุษทั้งสองฝ่ายนั่งลงเจรจากันเพื่อยุติเรื่องนี้
ไปได้ในที่สุด

เวลานี้บรรดาผู้อาวุโสของหุบเขากีบสวรรค์ต้องมาพบกับน้องแปด
ตระกูลเจียนอีกครั้ง สีหน้าของพวกเขาจะยังคงดูดีได้อีกหรือ?

“ธนูกระดุกราชันนะ ไม่เพียงแต่ดำรงไว้ซึ่งสัจจะราชันเซียน ยังมี
ฉายาว่าเป็นศาสตราวุธร้ายแรงอันดับหนึ่งนะ” ไม่ว่าใครก็ตาม ต้อง
รู้สึกหวาดกลัวเมื่อได้เห็นธนูขนาดยาวที่สะพายอยู่ด้านหลังของ
น้องแปดตระกูลเจียน

ปฐมบรรพบุรุษตระกูลเจียน ราชันเซียนตี่อี่เจียน ทุกคนต่างรู้ว่า
ศาสตรธนูของเขาได้ชื่อว่ายู่ในอันดับหนึ่งไม่มีผู้เทียบเทียมได้
แม้ว่าท้ายสุดแล้วเขาไม่ได้อาศัยธนูเป็นราชันเซียน แต่หาว่าไม่มี
ใครปฏิเสธความไร้ซึ่งผู้ต่อกรด้านธนูของเขา

โดยเฉพาะหลังจากที่เขาได้เป็นราชันเซียนแล้ว มีตำนานเล่าขาน
กันว่า เขาได้ดึงเอากระดูกบนตัวออกมาชิ้นหนึ่ง แล้วสร้างให้เป็น
อาวุธที่ทารุณโหดร้ายที่สุดในโลก ซึ่งก็คือ... ธนูกระดุกราชัน
อาวุธที่สามารถเทียบเคียงกับสัจจะอาวุธราชันเซียนได้นั่นเอง!

ธนูกระดุกราชันถูกขนานนามว่าเป็นศาสตราวุธร้ายแรงอันดับหนึ่ง แม้ว่าธนูกระดุกเขียนอาจไม่แนเสมอไปว่าเป็นอาวุธที่โหดร้ายทารุณที่สุดในโลก แต่ทว่าในบรรดาอาวุธที่โหดร้ายทารุณในโลกแล้ว มันสามารถเบียดตัวเองเข้าไปอยู่อันดับหนึ่งในสิบอย่างแน่นอน!

ผู้คนจำนวนมากในโลกไม่ได้เกรงกลัวต่อสัจอาวุธราชันเขียนของตระกูลเจี้ยน แต่กลับเกรงกลัวต่อธนูกระดุกราชัน เนื่องจากอาวุธชิ้นนี้โหดร้ายเกินไป ธนูที่ปล่อยออกไปจะต้องถึงตาย และอาวุธชิ้นนี้ได้สังหารคนมาแล้วมากมาย

“เหอะ เหอะ เจ้าแปด เจ้าคิดว่าได้พกพาเอาธนูกระดุกราชันมาแล้วสามารถพลิกสถานการณ์วันนี้ได้อย่างนั้นหรือ?” อ๋องวิหคสุริยันยิ้มเยาะ กล่าวว่า “อย่าโอ้อวดมากจนเกินไป เมื่อเทียบกับหุบเขากีบสวรรค์แล้ว ตระกูลเจี้ยนของพวกเจ้ายังอ่อนน้ก การเป็นศัตรูกับหุบเขากีบสวรรค์จะไม่มีจุดจบที่ดี ระวังจะถูกฆ่าล้างตระกูล”

ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนภายในเมืองปีอานไม่มีใครกล้าส่งเสียงไม่พอใจออกมา เมื่อต้องเผชิญกับสถานการณ์เช่นนี้ กระทบมีผู้คน

จำนวนมากได้ถอนตัวออกจากเมืองปีอาน เพราะทุกคนต่างก็รู้ว่า สถานการณ์ไม่สู้จะดีนัก

“หุบเขากีบสวรรค์ได้กลายเป็นผู้ดำรงไว้ซึ่งสามารถสั่งการได้ในแดนสมุนไพรรธาดตั้งแต่เมื่อไหร่กัน” น้องแปดตระกูลเจี้ยนยังไม่ทันได้ตอบโต้ น้ำเสียงที่แฝงไว้ซึ่งความชอบธรรมอยู่สามส่วนดั่งขึ้น

ในเวลานี้ ปรากฏคนอีกกลุ่มหนึ่งก้าวเดินเข้ามา คนกลุ่มนี้มีจำนวนไม่น้อยทีเดียว ทุกคนล้วนมีปรากฏการณ์ประหลาดกับตัว มีทั้งเสียงของมังกรคำรามและเสียงหงส์คำรณ

“ราชามังกรพยัคฆ์ แห่งเมืองสยบอสูร!” ทุกคนรู้สึกหนึ่งตากระตุกที่หนึ่งเมื่อได้เห็นคนๆ นี้ การที่มีคนอีกกลุ่มปรากฏตัวออกมา ทุกคนรู้ว่าสถานการณ์ยิ่งเลวร้ายลงไปอีก

ภายใต้สายตาของผู้คนมากมาย เห็นราชามังกรพยัคฆ์นำพายอดฝีมือของเมืองสยบอสูรจำนวนมากเดินเท้าเข้ามาภายในเมืองปีอาน

พริบตาเดียวเท่านั้น บรรดาสายสำนักราชันเซียนต่างๆ เสมือนหนึ่ง
หน่อไม้ที่ผุดขึ้นมาหลังฝนตก ทำให้ทุกคนรู้สึกได้ถึงหนังตาที่
กระตุก หากจะกล่าวว่าเป็นเรื่องบังเอิญ ต้องไม่มีใคร
เชื่ออย่างเด็ดขาด

เมืองสยบอสูร ชื่อนี้ย่อมสามารถสะกดผู้คนได้เป็นจำนวนมาก หนึ่งใน
สำนักสองราชันเซียน อีกทั้งเมืองสยบอสูรมีประวัติความเป็นมา
เก่าแก่กว่าหุบเขากีบสวรรค์เสียอีก แม้ว่าเมืองสยบอสูรจะปลีกตัว
ออกจากโลกภายนอกมานานมากแล้ว แต่ทว่าไม่เคยมีใครกล้าไป
แหยมเมืองสยบอสูรโดยง่าย!

เมืองสยบอสูรและหุบเขากีบสวรรค์ต่างก็เป็นสายสำนักราชันเซียน
ที่แข็งแกร่งมากที่สุดของเขตอสูร ตลอดเวลาที่ผ่านไป เมืองสยบ
อสูรไม่ยุ่งเกี่ยวกับโลกภายนอก ขณะที่หุบเขากีบสวรรค์ครอง
ความเป็นผู้นำในเขตอสูร แต่ทว่าระหว่างเมืองสยบอสูรและหุบเขา
กีบสวรรค์ใครแข็งแกร่งใครอ่อนด้อยกว่ากันนั้นยังพุดยาก

“เหอะ เหอะ เหอะ เจ้าหนุมังกรพยัคฆ์ เมืองสยบอสูรของพวกเจ้า
ขึ้นชื่อว่าไม่ยุ่งเกี่ยวกับโลกภายนอกมิใช่หรือ? เหตุใดแดนอสูรปี
อานพลันปรากฏ เมืองสยบอสูรของพวกเจ้าก็นิ่งกั้นไม่ติดเสียแล้ว
คิดทำลายคำสั่งของบรรพชนเสียแล้วรึ?” ครั้นเห็นราชามังกร
พยัคฆ์มาถึง อ๋องวิหคสุริยันจึงกล่าวเย้ยหยันออกไป

ทุกคนต่างรู้ว่า เมืองสยบอสูร แคว้นไอสถ และตระกูลเจียนหลงล้วนแล้วแต่ถอนตัวออกจากยุทธภพไม่ยุ่งเกี่ยวกับโลกภายนอก เวลานี้เมืองสยบอสูรกลับปรากฏตัวขึ้นอย่างกะทันหัน แล้วจะไม่ทำให้ผู้คนต้องตกใจได้อย่างไร

ราชามังกรพยัคฆ์หัวเราะกล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า "คำสั่งของบรรพชนไม่กล้าฝ่าฝืน แต่ว่าเร็วๆ นี้พวกเราได้ข่าวว่าหุบเขากีบสวรรค์ของพวกเจ้าต้องการแก้แค้นคุณชายหลี่ ดังนั้นพวกเราเมืองสยบอสูรจึงมาช่วยเหลือคุณชายหลี่อีกแรงหนึ่ง"

"อีกอย่างแม้ว่าเมืองสยบอสูรพวกเราจะไม่เข้าสู่ยุทธภพ แต่หากมีใครหาญกล้ารังแกลูกสาวหัวแก้วหัวแหวนของข้าล่ะก็ พวกเราบรรดาตาเตมาของเมืองสยบอสูรก็พร้อมพิจารณากลับเข้าสู่ยุทธภพอีกครั้ง!" เวลานี้ ราชามังกรพยัคฆ์ตบป้าหลงจึงเขียนอย่างเอ็นดูรักใคร่

เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของราชามังกรพยัคฆ์แล้ว ทุกคนจึงได้เข้าใจถึงประวัติความเป็นมาของหลงจิงเขียน ที่แท่นางก็คือองค์หญิงหรือคุณหนูแห่งเมืองสยบอสูรนี้เอง มิน่าเล่านางถึงได้ไม่เห็นผู้อื่นอยู่ในสายตาถึงเพียงนี้!

ขณะเดียวกันคำพูดของราชามังกรพยัคฆ์ยังทำให้ผู้คนจำนวนมากใจเต้นระทึก เมืองสยบอสูรสงบเงียบมาเป็นเวลานาน ไม่มีใครรู้ว่าเมืองสยบอสูรยังคงมีระดับบรรพบุรุษเหลืออยู่จำนวนเท่าไร หากบรรดาระดับบรรพบุรุษที่ทำตัวเงียบเชียบมาเป็นเวลานานกลับคืนสู่อุทธรภพละก็ ย่อมเป็นเรื่องที่น่ากลัวอย่างยิ่ง!

“เหอะ เมืองสยบอสูรของพวกเขาเจ้ากลายเป็นสุนัขรับใช้ของคนอื่นไปตั้งแต่เมื่อไหร่” อ่องวิหคสุริยันหัวเราะเยาะ กล่าวว่า “ในฐานะสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดที่เป็นหนึ่งสำนักสองราชันเซียน ถึงกับไปเป็นสุนัขรับใช้ให้กับผู้เยาว์คนหนึ่ง ไม่คิดว่าเป็นการทำให้บรรพบุรุษต้องเสื่อมเสียรี?”

ราชามังกรพยัคฆ์ไม่สนใจในคำพูดของอ่องวิหคสุริยันแม้แต่น้อย หัวเราะกล่าวว่า “คนเราต่างความคิด หากคุณชายหลี่ต้องการให้เมืองสยบอสูรของพวกเรารับใช้ละก็ ทุกคนในเมืองสยบอสูรยินดีรับใช้ต่อคุณชายหลี่!”

คำพูดของราชามังกรพยัคฆ์สร้างความตระหนกตกใจให้ผู้คนมากมาย การดำรงอยู่ของเมืองสยบอสูรเป็นเช่นใด? หนึ่งสำนักสองราชันเซียน กำลังล้าลิกยากจะหยั่งถึง แต่เวลานี้เมืองสยบอสูร

กลับยอมรับใช้ต่อหลี่ซีเย มันช่างเป็นเรื่องที่อยู่เหนือความคาดคิด
จริงๆ

หากไม่เป็นเพราะได้ยินกับหูตัวเองจากปากของราชามังกรพยัคฆ์
แล้ว เกรงว่าคงไม่มีใครเชื่อว่าเป็นเรื่องจริง

แม้แต่เยชินเงินที่ยืนอยู่บนลานหลักของเมืองปีอานยังต้องเพ่งตา
มองไปข้างหน้า เมื่อได้ยินคำพูดของราชามังกรพยัคฆ์ สายตาที่
ลึกล้ำยิ่งนักของเขาถึงกับกระตุกที่หนึ่ง

ใครบ้างจะไม่ดีใจ หากจะมีสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดที่เป็นหนึ่ง
สำนักสองราชันเซียนมารับใช้ตน? หากสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอด
เช่นนี้ยอมมารับใช้ตน เท่ากับสามารถทำให้ตนเป็นเหมือนดัง
พยัคฆ์ติดปีกอย่างนั้น

เยชินเงินเช่นเขาได้ห่มเทกายใจไปไม่รู้เท่าไร แต่ก็ไม่สามารถทำ
ให้หนึ่งสำนักสองราชันเซียนมารับใช้ตนได้ เหตุการณ์ในวันนี้เขา
ได้ห่มเทกำลังความคิดไปไม่น้อยจึงสามารถหลอกล่อให้เมืองสยบ
อสูรมาถึงที่ตรงนี้ได้

เวลานี้ ราชามังกรพญาคัมภ์พลันเอ่ยปากก็แสดงตนว่าเมืองสยบอสูร
ของพวกเขายินดีรับใช้ต่อหลี่ชียเอ ทำให้ในใจของเยชินเงินบังเกิด
ความรู้สึกที่บอกไม่ถูกเลยทีเดียว!

ความคิดที่ต้องการให้สิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดที่เป็นหนึ่งสำนักสอง
ราชันเซียนมารับใช้ตน เป็นเรื่องที่เยชินเงินได้กระทำมาโดยตลอด
แต่ทว่าเรื่องเช่นนี้หาใช่เป็นเรื่องที่ทำได้ง่ายดาย

ไม่มีสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดที่เป็นหนึ่งสำนักสองราชันเซียน
ยินยอมรับใช้บุคคลภายนอกง่ายดาย! แต่เวลานี้ราชามังกรพญาคัมภ์
กลับพูดออกมาด้วยปากตนเอง ในฐานะที่เป็นเจ้าเมืองเมืองสยบอสูร
คำพูดของเขาย่อมมีน้ำหนักอย่างแน่นอน ไม่มีใครกล้าสงสัยใน
คำพูดของเขา

ทุกคนต้องตกใจกับคำพูดที่ได้ยิน เรียกได้ว่าทุกคนคิดไม่ตก เหตุ
ใดผู้ยิ่งใหญ่เฉกเช่นเมืองสยบอสูรถึงยอมรับใช้ให้กับหลี่ชียเอที่เป็น
เพียงผู้เยาว์กันนะ!

ผู้คนจำนวนมากรู้สึกแปลกใจ หลี่ชียเอคนนี้มีเวทมนตร์อย่างไรกันแน่
เขาทำอย่างไรถึงสามารถเกลี้ยกล่อมให้เมืองสยบอสูรมารับใช้เขา

ข้อนี้ ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ล้วนแล้วแต่คิดไม่ตก และไม่เข้าใจว่ามัน
เป็นเพราะอะไรกันแน่!

Novel-Lucky

ตอนที่ 880 สิบแปดสำนัก

<https://novel-lucky.com>

ในเวลานี้บรรยากาศทั่วทั้งเมืองปีอานดูตึงเครียดขึ้นมา สถานการณ์โดยรวมเครียดมาก ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้นพลันปรากฏสายสำนักราชันเซียนไหลออกมามากมาย พรรคผลึกสมุทร ตระกูลเจี้ยน หุบเขากีบสวรรค์ เมืองสยบอสูร ผู้ยิ่งใหญ่เหล่านี้ทำให้ผู้คนอึดอัดจนหายใจไม่สะดวก

ในเวลานี้เอง มีสำนักต่างๆ ที่รู้จักลึกลับซ่อนตัวออกจากเมืองปีอานเป็นจำนวนไม่น้อย แต่ก็ยังมีสำนักและสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดจำนวนไม่น้อยที่ปักหลักเฝ้าดูเหตุการณ์อยู่ในเมืองปีอานไม่ยอมละทิ้งเช่นกัน

ภายในเมืองปีอาน บรรยากาศได้ตึงเครียดจนถึงขีดสุด เรียกได้ว่าพร้อมที่จะเข้าห้ำหั่นกันแล้ว พรรคผลึกสมุทรและหุบเขากีบสวรรค์แสดงท่าทีอย่างชัดเจนว่าต้องการคิดบัญชีกับเจี้ยนอู๋ซวง แน่แน่นอนว่าตระกูลเจี้ยนยอมต้องปกป้องคนของตนอยู่แล้ว สำหรับเมืองสยบอสูรก็แสดงท่าทีชัดเจนว่าหนุนตระกูลเจี้ยนอย่างเต็มที่ ในขณะที่กล่าวได้ว่ากำลังทั้งสองฝ่ายกำลังกำกั๊กกันอยู่

สีหน้าของเยชินเงินที่ยืนอยู่บนลานหลักของเมืองปีอานเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มอันสง่างามออกมา เมื่อเห็นบรรดาสายสำนักราชันเซียนต่างตกอยู่ในสถานการณ์ตั้งเครียด กล่าวว่า “เมืองสยบอสูรคือหนึ่งสำนักสองราชันเซียนแห่งยุค บอกว่าต้องการรับใช้ผู้เยาว์คนหนึ่ง เกรงว่าคงยากที่ผู้คนจะเชื่อ การที่เมืองสยบอสูรมาในวันนี้ ใครจะไปรู้ว่าความจริงแล้วมาเพื่อแดนอสูรปีอาน? เขตอสูรมีสำนักต่างๆ นับร้อย ย่อมต้องมีผู้ที่มาเป็นผู้นำ”

คำพูดของเยชินเงินชัดเจนอย่างที่สุด เขากำลังพูดเป็นนัยว่าที่เมืองสยบอสูรบอกว่าการรับใช้หฺลื่อเซียนนั้นเป็นเพียงการหลอกล่อเท่านั้น ความจริงเมืองสยบอสูรมาด้วยเรื่องของแดนอสูรปีอาน

ทุกคนต่างก็รู้ดีว่า ในเขตอสูรผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะแข็งแกร่งที่สุดก็คือเมืองสยบอสูรและหุบเขากีบสวรรค์ แม้ว่าเมืองสยบอสูรจะถอนตัวแล้ว แต่ทว่าหุบเขากีบสวรรค์ยังคงถือว่าเป็นเมืองสยบอสูรเป็นศัตรูอันดับหนึ่งอยู่

กล่าวสำหรับหุบเขากีบสวรรค์แล้ว ขอเพียงเมืองสยบอสูรยังคงอยู่ หากหุบเขากีบสวรรค์ของพวกเขาคิดจะเป็นผู้นำในเขตอสูร คงยากยิ่งกว่าขึ้นไปบนสวรรค์ชั้นฟ้าเสียอีก

การพูดแบบมีนัยของเยชินเงินก็เพื่อต้องการเลี้ยมเมืองสยบอสูร และหุบเขากีบสวรรคค์ให้ความเป็นศัตรูก้าวรุดหน้าไปอีกชั้น การมา เพื่อแก้แค้นของหุบเขากีบสวรรคค์ในวันนี้ ก็ถือว่าได้บรรลุตาม วัตถุประสงค์ของเยชินเงินแล้ว

แต่ทว่าสิ่งนี้กล่าวสำหรับเยชินเงินแล้วมันยังไม่เพียงพอ หากทำให้ เมืองสยบอสูรและหุบเขากีบสวรรคค์เช่นฆ่ากันจนเลือดไหลนองเป็น ธารได้ละก็ นั่นแหละจึงเป็นประสิทธิผลที่เขาต้องการ

พฤติกรรมการเลี้ยมและตีไขไสสี่ของเยชินเงิน ราชามังกรพยัคฆ์ ในฐานะเจ้าเมืองสยบอสูรไม่ได้แสดงท่าทีโกรธออกมา เขาจ้อง มองเยชินเงินแล้วหัวเราะกล่าวว่า "ที่ว่ากันว่าเป็นยอดคนอันดับ หนึ่ง แท้จริงแล้วก็เท่านี้เอง เป็นเพียงชื่อเสียงจอมปลอม เจ้ามันก็ แค่กบในกะลาครอบ สายตาก็มีอยู่เพียงน้อยนิดแค่นี้ เจ้าดูอะไรตื่น เชนเกินไปแล้วละ"

คำพูดของราชามังกรพยัคฆ์กล่าววิจารณ์เยชินเงินผู้ได้รับฉายา ยอดคนอันดับหนึ่งเสียจนไม่เหลือคุณค่าอีกเลย

สีหน้าของเยชินเงินดูไม่สู้จะดีนักกับคำพูดของราชามังกรพยัคฆ์ แต่ทว่าจากนั้นยังคงแสดงท่าทีที่สง่างามและมีความเป็นอิสระ ยังคง

มีรอยยิ้มที่แฝงไว้ซึ่งความเชื่อมั่น การที่ราชามังกรพยัคฆ์วิจารณ์ เขาเช่นนี้ ในใจของเยชินเงินย่อมไม่พอใจ เขามีฉายาว่ายอดคนอันดับหนึ่ง มีใครบ้างที่ไม่ชื่นชมเขา?

“ไม่ว่าพระราชาก็จะวิจารณ์อย่างไรข้าก็ไม่นำมาใส่ใจ เพียงแต่ข้า จักถูกใจดำ ทำให้พระราชาก็โกรธขึ้นมา จึงกล่าวคำโจมตีข้า” เยชินเงินหัวเราะกล่าวด้วยท่าทีสง่าผ่าเผย เหมือนไม่ได้ให้ความสนใจต่อคำวิจารณ์ของราชามังกรพยัคฆ์อย่างนั้น

“เหอะ...” อ๋องวิหคสุริยันก็ยิ้มเยาะที่หนึ่ง กล่าวสำหรับหุบเขากีบสวรรค์ของพวกเขาแล้ว เรื่องราวไซ้จะเพียงแค่นี้ก็คุ้มกับองค์ชายจินอูเท่านั้น การที่พวกเขาแยกทัพใหญ่ออกมาครั้งนี้ แล้งว่าต้องการแก้แค้น แต่ขณะเดียวกันก็มีความทะเยอทะยานต้องการได้แดนอสูรปีอานไว้ในครอบครอง

ราชามังกรพยัคฆ์มองดูเยชินเงินแวบหนึ่งด้วยความสมเพช ยิ้มกล่าวว่า “แค่เด็กไร้เดียงสาคนหนึ่งเท่านั้น กบในกะลาครอบ ยังเรียกตัวเองว่ายอดคนอันดับหนึ่ง!”

แน่นอนว่าราชามังกรพยัคฆ์ยอมไม่ได้มาด้วยเรื่องของแดนอสุรป
ิอาน เวลานี้กล่าวสำหรับเมืองสยบอสุรแล้ว แดนอสุรปิอานไม่ม
ีความสำคัญอีกต่อไป สิ่งที่สำคัญคือหลิชิเย!

คำพูดดังกล่าวของราชามังกรพยัคฆ์ยอมเป็นหนามยอกอกของเย
ชินเงินแน่นอน สีหน้าของเขาเปลี่ยนไป แต่ หลังจากนั้นก็กลับมา
เป็นรอยยิ้มที่ดูเบิกบาน ยังคงมีท่าทีที่เป็นอิสระเสรี

เยชินเงินยิ้มกล่าวว่า "คำวิจารณ์ของพระราชาช้ำขอน้อมรับใส่ใจ
แต่ว่าทุกคนต่างก็อยู่กันที่นี่ และเป็นสิ่งที่ทุกคนได้เห็นกับตา แดน
อสุรปิอานไม่ได้ปรากฏตัวมาหลายยุคหลายสมัยแล้ว ทุกคนต่างก็รู้
ว่าครานั้นที่อาณาจักรสวรรค์คือสุรเหาะสามารถควบคุมแดนอสุรป
ิอานได้นั้น เป็นเพราะครอบครองกระบองเซียนปิอานเอาไว้..."

"... พระราชาบอกว่าต้องการรับใช้หลิชิเย ขณะที่หลิชิเยเป็นผู้
ครอบครองกระบองเซียนปิอานอยู่ ซึ่งหาใช่เป็นความลับอะไรทั้งสิ้น
การได้ครอบครองกระบองเซียนปิอานก็คือครอบครองแดนอสุรป
ิอานได้ เมื่อมีแดนอสุรปิอานไว้ในครอบครองแล้ว ในอนาคตย่อม
สามารถครองความเป็นใหญ่ เมื่อถึงเวลานั้น เมืองสยบอสุรก็
สามารถเป็นผู้นำในเขตอสุรได้ กระทั่งบัญชาการแดนสมุนไพรแร่
ธาต!" ในตอนท้าย คำพูดของเยชินเงินได้ไปสะกิดเรื่องที่ไวต่อ
ความรู้สึกของหุบเขากีบสวรรค์เหมือนไม่ตั้งใจ

เมื่อเยชินเงินพูดออกมาเช่นนี้ ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยต้องมองไปที่ราชามังกรพยัคฆ์

“เหอะ เหอะ เหอะ นึกไม่ถึงเลยว่าเมืองสยบอสูรที่มีฐานะเป็นหนึ่งในสำนักสองราชันเซียนกลับต่ำทรามไร้ยางอายเช่นนี้ เหอะ เหอะ บอกว่าต้องการรับใช้หลี่ชี่เย่ ยังเอาลูกสาวของตนไปอยู่ข้างกายหลี่ชี่เย่ ที่แท้ก็ต้องการกระบองเซียนปีอาน” อ๋องวิหคสุริยันหัวเราะอย่างเยือกเย็น กล่าวว่ “ที่เรียกว่าหนึ่งในสำนักสองราชันเซียนมันก็เท่านี้เอง รู้จักแต่เล่นสกปรก!”

อ๋องวิหคสุริยันยอมต้องถือโอกาสเหินบแนมเมืองอสูรให้ได้รับความเสียหายอยู่แล้ว กล่าวสำหรับหุบเขากีบสวรรค์ เสือสองตัวยอมไม่อาจอยู่ถ้าเดียวกันอยู่แล้ว ยิ่งไปกว่านั้นการที่พวกเขาเกณฑ์ไพร่พลมากันตั้งมากมาย นอกจากต้องการสังหารหลี่ชี่เย่แล้ว ยังต้องการได้ครอบครองกระบองเซียนปีอานเช่นเดียวกัน

เป็นไปตามที่เยชินเงินพูดเอาไว้ หุบเขากีบสวรรค์ก็เคยคิดอยากจะทำลายเป็นอาณาจักรสวรรค์อสูรเหาะ หากสามารถได้กระบองเซียนปีอานมาครอบครอง ก็สามารถควบคุมแดนอสูรปีอานได้!

“ถูก ยอดคนอันดับหนึ่งอะไรนั่น แท้จริงก็แค่คนถ้อยเท่านั้นเอง”
หลงจึงเขียนกล่าวอย่างดูแคลน “นอกจากคอยเสี้ยม ยุยง ปั่นเรื่อง
แล้ว เจ้ายังมีฝีมืออะไร?”

“กล่าวได้ถูกต้อง แม้แต่ต่อสู้กันซึ่งหน้ายังต้องหลบ มันก็แค่คนซึ่
ฉลาดเท่านั้นเอง มีคุณสมบัติอะไรในการแย่งชิงชะตาฟ้า” เวลานี้
เสียงที่พาลดังขึ้น และกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งมุ่งตรงเข้ามา

“เหมยอ้าวหนาน!” มีคนร้องบอก เมื่อเห็นยอดฝีมือที่มุ่งตรงเข้ามา

เหมยอ้าวหนานเวลานี้ได้นำพายยอดฝีมือจำนวนมากจาก
อาณาจักรราชันเรียงแถวเข้ามา ยังมีชายหนุ่มที่เย็นชา แต่หล่อ
เหลาเคียงข้างเหมยอ้าวหนานมาด้วย ซึ่งก็คือเหมยอ้าวเสวี่ย พิ
ใหญ่ของเหมยอ้าวหนาน

ความจริงแล้วก่อนหน้านี้มีคนารู้จักเหมยอ้าวเสวี่ยเพียงไม่กี่คน
เท่านั้น แต่ทว่าเมื่อไม่นานมานี้ เหมยอ้าวเสวี่ยอาศัยกำลังของตน
เพียงลำพัง สंहหารสิ้นสิบแปดยุคกษัตริย์ ทำให้ผู้คนจดจำชายหนุ่ม
ที่หน้าตาดีแต่เย็นชาเช่นเขาได้อย่างแม่นยำ

สิ่งที่ทำให้ผู้คนจดจำชายหนุ่มผู้นี้ได้ยังมีอีกเหตุผลหนึ่ง เหมยอ้าว เสวี่คือผู้สืบทอดของตระกูลเจียนหลง ผู้สืบทอดของหนึ่งสำนัก สามราชันเซียน ไม่ว่าจะเป็นเวลาใด ผู้คนก็ต้องจำได้แน่นอนอยู่แล้ว!

การมาถึงของเหมยอ้าวหนาน ทำให้ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยต้องมอง ตากันและกัน ก่อนหน้านี้ไม่นาน การต่อสู้ระหว่างเหมยอ้าวหนาน และเยชินเงิน ปรากฏว่าไม่มีผลแพ้ชนะ เนื่องจากพวกเขาหลงเข้าไปในสนามรบโบราณนอกโลก โดยเยชินเงินหลุดกลับออกมาได้ ก่อนเหมยอ้าวหนาน

การได้พบกับเหมยอ้าวหนาน เยชินเงินก็รู้สึกประหลาดใจ เขายิ้มอย่างสง่าผ่าเผย และกล่าวไม่สะทกสะท้านว่า "สหายเหมยนำ เรื่องที่หลงเข้าไปในสนามรบโบราณมาโทษซ้ำ ซ้ำก็ไม่ถือสาหรอกนะ!"

"หลบหนีได้ชั่วครั้งชั่วคราว หลบไม่ได้ตลอดชีวิต" เหมยอ้าวหนาน จ้องมองเยชินเงิน กล่าวอย่างอหังการว่า "มหาวิถิชะตาฟ้า มีข้า ต้องไม่มีเจ้า! วันนี้ เมืองปีอานก็คือที่ฝังศพของเจ้า!"

เยชชินเงินอมยิ้มและสายหน้าเบาๆ "สหายเหมย ข้าเองก็อยากจะต่อสู้อันตรายที่แดงกับเจ้า แต่ทว่าวันนี้คงไม่ได้แล้วละ มีคนต้องการคิดบัญชีแค้นกับสหายเหมย!" กล่าวพลาถ ตบมือเบาๆ

สิ้นเสียง เห็นด้านนอกเมืองป้ออันมีกองทัพนับพันนับหมื่นบุกเข้ามา ท่าทีสุดยิ่งใหญ่ ในนั้นยังประกอบด้วยกลืนอายระดับปราชญ์ที่คุกรุ่น

"สิบแปดสำนักเจ้าลัทธิ..." ครั้นเห็นกองทัพที่บุกเข้ามามโหฬาร ทำเอาคนทุกคนตระหนกตกใจกันไปหมด กองกำลังที่บุกเข้ามาแทบจะเรียกได้ว่า ได้ทำการล้อมกรอบเมืองป้ออันเอาไว้เกือบทั้งหมด

กองกำลังที่เห็นอยู่ตรงหน้าก็คือ สำนักต่างๆ สิบแปดสำนักที่บรรดาสิบแปดยุคยุทธ์ยี่สิบวรรค์สังกัดอยู่ ทั้งแคว้นเจ้าลัทธิทั้งสิบแปดต่างเข้มแข็งมาก ในจำนวนนั้นยังประกอบด้วยสายสำนักราชันเซียน แม้จะไม่เท่าเมืองสยบอสูร แต่สิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดเช่นนี้ก็เป็นที่หวั่นเกรงของผู้คน

การปรากฏตัวของสิบแปดสำนัก สร้างความตระหนกตกใจให้กับผู้คนจำนวนมาก

“ประกอบด้วยระดับปราชญ์เจ็ดคน” มีบางคนเมื่อได้เห็นกองทัพ
มหึมาเช่นนี้ แอบนับจำนวนชนิดหนึ่ง ต่อให้เป็นจอมกษัตราก็ไม่
สามารถมองออกได้อย่างชัดเจนว่า ระดับปราชญ์เจ็ดคนที่อยู่ในสิบ
แปดสำนักเจ้าลัทธินั้นมีทักษะยุทธเช่นใด อาศัยการคาดเดาพิมพ์
ออกมาว่า “ในจำนวนปราชญ์เจ็ดคน เกรงว่าคงมีสามคนที่เป็นผู้
ดำรงไว้ซึ่งระดับอมตะ มีสองคนที่เป็นระดับยอดฝีมือในตำนาน
ส่วนอีกสองคนเป็นระดับบรรพบุรุษสำนักเจ้าลัทธิ”

“ทั้งสิบแปดสำนักนี้เกิดอะไรขึ้น นี่มันยกออกมาหมดทั้งสำนักเลย
รี?” ระดับบรรพบุรุษสำนักเจ้าลัทธิมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป รู้ว่า
สถานการณ์ไม่สู้ดีนัก สงสัยญาณให้ศิษย์ภายในสำนักถอนตัว
ออกไปจากเมืองปีอาน แล้วสังเกตการณ์อยู่ด้านนอก

การที่สิบแปดสำนักเจ้าลัทธิส่งกำลังมหาศาลของตนออกมาใน
ฉับพลัน เป็นสิ่งที่อยู่เหนือความคาดคิดของผู้คน เพราะนี่เป็นการ
ยกออกมาหมดทั้งสำนักโดยแท้

ท่ามกลางกองกำลังมหาศาลของสิบแปดสำนักเจ้าลัทธิ ได้มีระดับที่
ดำรงไว้ซึ่งอมตะได้ก้าวเดินออกมากล่าวเสียงทุ้มต่ำว่า “ผู้สืบทอด
ของตระกูลเจียนหลงเช่นฆ่าศิษย์จำนวนนับหมื่นของพวกเรา
ตระกูลเจียนหลงต้องมีคำอธิบายกับพวกเรา”

ผู้ดำรงไว้ซึ่งระดับอมตะผู้นี้จ้องมองไปที่เหมยอ้าวเสวี่ย ขณะที่เหมยอ้าวเสวี่ยมีท่าทีเย็นชา ยังคงหึงผยองเย็นชาไม่กล่าวสิ่งใดออกมา

“ให้ตระกูลเจียนหลงมีคำอธิบายกับพวกเจ้ารี?” เหมยอ้าวหนานมองระดับปราชญ์ผู้นี้อย่างเย้ยหยัน กล่าวด้วยท่าทีอหังการว่า “ถูกต้อง สิบแปดยุคกษัตริย์อะไรนั้น ข้าเป็นคนสังหารเอง แต่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับตระกูลเจียนหลง บุญคุณความแค้นนี้เกิดจากอาณาจักรราชันของข้า และมันก็จะจบสิ้นลงโดยอาณาจักรราชันของข้า มีอะไรก็หาข้าอาณาจักรราชันได้ พวกเจ้าสิบแปดสำนักเจ้าลัทธิคิดจะแก้แค้นอย่างนั้นรี ดีละ เข้ามาได้เลย!”

แม้ว่าต้องเผชิญหน้ากับกองกำลังจำนวนมหาศาลของสิบแปดสำนักเจ้าลัทธิ เหมยอ้าวหนานยังคงความอหังการไม่เปลี่ยนแปลง

“ดี ดี ดี คนหนุ่มมีความห้าวหาญน่าเลื่อมใส ในเมื่อไม่เกี่ยวข้องกับตระกูลเจียนหลง เช่นนั้นก็ดีละ วันนี้ สิบแปดสำนักเจ้าลัทธิก็ขอคิดบัญชีบุญคุณความแค้นกับอาณาจักรราชัน!”

การที่สิบแปดสำนักเจ้าลัทธิยกกำลังออกมาจนหมดสำนักในครั้งนี้ ไม่เพียงต้องการทวงความยุติธรรมให้กับศิษย์จำนวนนับพันที่ตาย

ไปเท่านั้น ขณะเดียวกัน เยชินเงินได้ให้คำมั่นสัญญาว่า รอให้เขาสามารถควบคุมแดนอสูรปีอานได้แล้ว ผลประโยชน์ต่างๆ สุดแล้วแต่พวกเขาจะเลือก

เดิมทีทั้งสิบแปดสำนักเจ้าลัทธิไม่ค่อยจะเชื่อสักเท่าไร แต่ทว่าหลังจากได้เห็นเยชินเงินสามารถเปิดประตูของบรรดาตีกรามบ้านช่องทั้งหมดที่อยู่ในเมืองปีอาน มองเห็นเยชินเงินสามารถทำให้มหาสัจธรรมของเมืองปีอานตอบรับและประสานกับหลักสัจธรรมของเยชินเงินแล้ว ทั้งสิบแปดสำนักเจ้าลัทธิจึงเชื่ออย่างสนิทใจว่าเยชินเงินมีความสามารถที่จะควบคุมแดนอสูรปีอานได้ เวลานี้ขาดแต่เพียงกระบองเขียนปีอานเท่านั้นเอง

ในขณะนี้ ผู้คนจำนวนมากต่างมองหน้ากันไปมา อยู่ๆ ก็มีสำนักต่างๆ และสายสำนักราชันเขียนมากมายปรากฏตัวออกมา กระทั่งเรียกได้ว่าเป็นการปรากฏตัวของระดับปราชญ์จำนวนมากในคราวเดียว

ทั้งหมดต้องไม่ใช่เป็นเรื่องบังเอิญอย่างแน่นอน หุบเขากีบสวรรค์ พรรคพลีกสมุทร กระทั่งสิบแปดสำนักเจ้าลัทธิ ช่างมาได้จังหวะเหลือเกิน

ขณะที่ระดับบรรพบุรุษสำนักเจ้าลัทธิบางคนรู้สึกเขม่นตา จ้อง
มองดูเย่ชินเงิน เนื่องจากเรื่องราวทั้งหมดล้นแล้วแต่มีเงาของเย่
ชินเงินแฝงอยู่!

Novel-Lucky

ตอนที่ 881 ศึกใหญ่กำลังมาถึง

<https://novel-lucky.com>

ราชามังกรพยัคฆ์มองดูสถานการณ์ที่อยู่ตรงหน้า ถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวว่า “ช่างเหมาะเจาะกันดีเหลือเกิน เห็นที่เมืองปีอานคงเป็นสมรภูมิริบที่ไม่เลวเลยทีเดียว”

“ฮ่า ฮ่า เช่นนั้นก็มาสู้รบกันให้มันไปเลย!” เจ้าบ้านตระกูลเจี้ยนเปี่ยมด้วยความอหังการกล่าวว่า “ไม่ถ้านักในวันนี้สามารถรวมอยู่ด้วยกันหมด เช่นนั้นแล้วหนี่เก๋อหนี่ใหม่คิดบัญชีไปพร้อมกันทีเดียวเลยก็แล้วกัน!” กล่าวพลาง กวาดสายตาไปที่พวกของอ๋องวิหคสุริยัน พลิกสมุทรวันต์บหนึ่ง

เยชินเงินหัวเราะก๊ากออกมาด้วยบุคลิกลักษณะอันอาจหาญยิ่ง เขามองดูคนเหล่านั้น แล้วเอ่ยขึ้นมาอย่างช้าๆ ว่า “ในเมื่อทุกคนก็ได้มากันแล้วนับเป็นโอกาสที่หาได้ยาก ถือเป็นโอกาสสะสางบุญคุณความแค้นเสียเลย เมืองปีอานเป็นเมืองโบราณ ต้องมาถูกทำลายมันน่าเสียดายนัก”

ขาดคำ สำแดงเคล็ดวิชาออกมา หลังกฎเกณฑ์หมุนวนรอบตัวเขา โดยตัวเขาได้ทำการขับเคลื่อนหลักกฎเกณฑ์เหล่านี้ “ตูม... ตูม...

ตุม..." ภายใต้การขับเคลื่อนของเยชินเงิน ปราณฟ้าดินสั่นไหว และเห็นสมรภูมิริบโบราณลอยล่องออกมาจากภายในเมืองปีอาน

"ในเมื่อจะรบกัน แล้วทำไมไม่รบให้มันแตกหักภายในสมรภูมิริบโบราณกันเล่า!" เยชินเงินดูมีความอาจหาญยิ่งนัก ก้าวเท้าเข้าไปยังสมรภูมิริบโบราณ

ท่าทีเช่นนี้ของเยชินเงินพลันทำให้หลายคนต้องรู้สึกสะท้าน การที่เยชินเงินสามารถควบคุมสมรภูมิริบโบราณได้อย่างง่ายดาย ทำให้ผู้คนคิดไกลไปถึงว่า หรือเยชินเงินสามารถควบคุมเมืองปีอานเอาไว้ได้ทั้งหมดแล้ว?

"รบก็รบสิ ไม่เห็นต้องกลัวใครเลย!" เจ้าบ้านตระกูลเจี้ยนนำพายอดฝีมือของตระกูลเจี้ยนก้าวเท้าเข้าไปยังสมรภูมิริบโบราณอย่างอหังการ

"สังหารลูกหลานข้า หากแค่นี้ไม่ได้รับการชำระ หุบเขากีบสวรรค์ข้าจะไม่ยอมเลิกราเด็ตขาด!" อ๋องวิหคสุริยันก็นำพายอดฝีมือนับพันบุกเข้าไปภายในสมรภูมิริบโบราณ

“คอยดูก็แล้วกัน ว่าใครจะหัวเราะเป็นคนสุดท้าย” พลิกสมุทร ศักดิ์สิทธิ์อันดับหนึ่งแสดงท่าทีราวกับว่ากำชัยอยู่ในมือแล้วอย่างนั้น หัวเราะอย่างเยือกเย็น นำพายอดฝีมือจำนวนมากเข้าไปยังสมรภูมिरบโบราณเช่นกัน

ภายในใจของพลิกสมุทรศักดิ์สิทธิ์อันดับหนึ่งมันใจเต็มเปี่ยม เนื่องจากเขาได้มีข้อตกลงเป็นพันธมิตรกับเยชินเงินมาแต่ต้น เขาจึงเข้าใจว่าการรบในครั้งนี้ฝ่ายของเขาต้องเป็นฝ่ายที่หัวเราะเป็นคนสุดท้าย

ราชามังกรพยัคฆ์มองดูแวบหนึ่ง หัวเราะและกล่าวว่า “น่าสนใจ อยากรู้เหมือนกันว่าจะมีฝีมือสักแค่ไหนเชียว” กล่าวพลาง ก็นำพายอดฝีมือของเมืองสยบอสูรเข้าไปในสมรภูมिरบเช่นกัน

สำหรับสิบแปดสำนักแน่นอนอยู่แล้ว พวกเขาเป็นพันธมิตรกับเยชินเงินมาตั้งแต่แรกอยู่แล้ว นาทีนี้จึงนำพากองทัพจำนวนมากโห่หารบุกเข้าไปยังสนามรบโบราณ .

ภายในสนามรบโบราณ ปราบกฏหลักกฏเกณฑ์โบราณล้อมรอบ กลิ่นอายที่เก่าแก่ตลบอบอวลไม่มีจางหาย! ไม่มีใครรู้ว่าสนามรบโบราณแห่งนี้เกิดจากฝีมือของใคร แต่ดูจากลักษณะของสมรภูมิ

รบโบราณนี้แล้ว ต้องสามารถรองรับพลังการโจมตีของระดับ
ปราชญ์ได้อย่างแน่นอน

ในขณะที่ภายในสมรภูมिरบโบราณแบ่งออกเป็นสองฝ่าย เดิมที
พรรคผลึกสมุทร หุบเขากีบสวรรค์ต่างมีความแค้นกับตระกูลเจี้ยน
นอยู่แล้ว เวลานี้พวกเขาจะยอมจะต้องยืนอยู่ฝ่ายเดียวกัน

เย่ซินเฉินยืนอยู่ภายในสมรภูมिरบโบราณ เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่
มั่นใจออกมา เขามีความมั่นใจที่จะเป็นผู้ดำเนินการประลองใน
วันนี้

“คราวนี้ ตระกูลเจี้ยนก็ดี อาณาจักรราชันก็ช่าง ล้วนแล้วแต่ต้องมี
คำอธิบาย” เย่ซินเฉินที่มั่นใจตนเองเต็มเปี่ยม กล่าวว่่า “พีฉินอูเป็น
พี่น้องร่วมสาบานกับข้า แต่แม่นางเจี้ยนทำร้ายพี่น้องข้าจน
บาดเจ็บ แล้วยังบงการหลี่ซีเย่สังหารเขา สิบแปดยวุกษัตริย์เสมือน
หนึ่งเป็นพี่น้องของข้า อาณาจักรราชันสังหารพวกเขา ข้าจะไม่
ยอมเลิกเราอย่างเด็ดขาด!”

“วาจาโอหังไม่เบาเลยนี่ เจ้าสามารถเป็นผู้นำในสถานการณ์เช่นนี้
ได้หรือ?” เจ้าบ้านตระกูลเจี้ยนหัวเราะกล่าวออกมา

เยชินเงินไม่ถือสา มั่นใจเต็มเปี่ยม กล่าวอย่างเชื่องช้าว่า “เจ้าบ้าน
ตระกูลเจียน เชื่อข้าสิ ข้ามีกำลังความสามารถเช่นนี้แน่นอน หาก
ตระกูลเจียนยังคงไม่สำนึก ข้ายินดีให้การสนับสนุนหุบเขากีบ
สวรรค์ พรรคผลึกสมุทรทางคืนความยุติธรรม!”

“ดูท่าเจ้ามั่นใจว่าจะต้องเป็นฝ่ายชนะนะสิ แล้วหุบเขากีบสวรรค์ล่ะ”
ราชามังกรพยักคัมมองดูเยชินเงินแล้วหัวเราะออกมา

อ๋องวิหคสุริยันหัวเราะเยาะกล่าวว่า “เหอะ เหอะ ต่อให้เมืองสยบ
อสูรของเจ้าจะยื่นมือเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย อย่างไรก็ตามเสียพวกเราก็ต้อง
จับมือไปด้วยกันกับพรรคผลึกสมุทร หากคุณชายเยยินดี
ช่วยเหลือพวกเราอีกแรงยอมเป็นการดีที่สุด ตระกูลเจียนต้องให้
คำตอบพวกเรา!”

หุบเขากีบสวรรค์มีความสัมพันธ์ระหว่างกันมาต้องแต่ต้นอยู่แล้ว
มาครั้งนี้เยชินเงินปล้นลงมือก็สามารถควบคุมสมรภูมिरบโบราณ
ของเมืองปีอานเอาไว้ หุบเขากีบสวรรค์ยอมยินดีอย่างยิ่งที่ได้
ร่วมมือกับเยชินเงิน ยิ่งไปกว่านั้น เป็นเยชินเงินที่หยิบยื่นไมตรีมา
ให้ก่อน

หุบเขากีบสวรรค์ตั้งใจอยากได้แดนอสุรปีอานอยู่แล้ว เมื่อเยชินเงินมีความสามารถขนาดนี้แล้ว กล่าวสำหรับหุบเขากีบสวรรค์ หากต้องการครอบครองแดนอสุรปีอานแล้ว คงต้องใช้เยชินเงินให้เป็นประโยชน์

“อาณาจักรราชันสังหารศิษย์ของพวกเราอย่างทารุณ ก็ควรให้คำตอบกับพวกเรา!” ระดับปราชญ์ของสิบแปดสำนักกล่าวน่าเกรงขามออกมา

ในขณะนี้ เยชินเงินและหุบเขากีบสวรรค์พวกเขาร่วมมือกัน ด้านกำลังคน ย่อมไม่ต้องสงสัยว่าฝ่ายของเยชินเงินดูจะได้เปรียบ หุบเขากีบสวรรค์ พรรคผลึกสมุทร สิบแปดสำนัก บวกเพิ่มกองกำลังที่อยู่ในมือของเยชินเงิน พวกเขามีความได้เปรียบอย่างมากทีเดียว

“พระราชินี เมืองสยบอสุรของพวกเจ้าถอนตัวในเวลานี้ยังทัน!” เพียงระยะเวลาอันสั้น เยชินเงินได้สำแดงธาตุแท้ภายในของเขา ออกมา การบรรลุเป็นพันธมิตรกับหุบเขากีบสวรรค์ ทำให้ในใจของเยชินเงินมั่นใจว่าชนะแน่นอน เพราะเขายังมีไฟตายที่ยังไม่ได้จุดออกมาเลย!

กล่าวสำหรับเยชินเงินแล้ว เวลานี้หนึ่งเดียวที่เขารู้สึกเสียดายก็คือหลี่ชียังไม่ปรากฏออกมา มิฉะนั้นแล้วเขาจะได้จัดการที่เดียวได้ทั้งหมด!

“อย่างนั้นหรือ?” ราชามังกรพยักคิ้วหวั่นระแวกกับคำพูดของเยชินเงิน “พูดอย่างนี้แสดงว่า ณ ที่ตรงนี้เจ้ามีอำนาจมากที่สุดละสิ”

“มึนแล้ว” เยชินเงินยิ้มด้วยบุคลิกอันสง่างามเผย “หากพระราชายินดีถอนตัวออกไปไม่แตะต้องแดนอสูรปีอานสะก็ ข้าเชื่อว่าพวกอ๋องวิหคสุรียันพวกเขาคงไม่สร้างความลำบากใจให้กับเมืองสยบอสูรหรอกนะ”

“เหอะ...” สำหรับข้อเสนอของเยชินเงิน อ๋องวิหคสุรียันยิ้มเยาะเย้ยที่หนึ่งกล่าวว่า “ข้อเสนอของหลานชายข้าพร้อมพิจารณา หากเมืองสยบอสูรของพวกเจ้าถอนตัวในเวลานี้ จะถือว่าไม่เคยมีเรื่องอะไรเกิดขึ้น”

“วาจาสามหาวเสียจริง” ราชามังกรพยักคิ้วยังไม่หันตอบโต้ เจ้าบ้านตระกูลเจียนกล่าวน่าเกรงขามว่า “เยชินเงิน เจ้าเข้าใจว่าตัวเองได้ควบคุมสถานการณ์เอาไว้ได้แล้วจริงหรือ สามารถไกล่เกลี่ยได้ตามใจปรารถนาอย่างนั้นหรือ?”

“มิกล่า” เยชินเงินยิ้มกล่าวว่า “แต่ทว่าหากเจ้าบ้านตระกูลเจี้ยน
ต้องการให้ข้าช่วยประนีประนอมให้ละก็ ข้าก็จะอาสาไถ่กล่
ให้กับตระกูลเจี้ยน แต่ทว่าเจ้าบ้าน แม่นางเจี้ยนสังหารเทพกายเพชร
แล้วยังใช้ให้หลี่ชียะสังหารพีลีนอู๋ ข้อนี้ออกจะลำบากนิดหนึ่งแล้วละ
...”

“... แน่นอน สวรรค์ยอมไม่สิ้นหนทาง!แม้ว่าพีลีนอู๋จะเสียชีวิตแล้ว
แต่ทว่าหากแม่นางเจี้ยนยินดีไว้ทุกข์และร่วมพิธีศพให้กับพีลีนอู๋
ยินดีแต่งงานกับน้องชายของพีลีนอู๋ ไม่แน่มันอาจสามารถสลาย
ความบาดหมางของทั้งสองตระกูลได้...”

แทนที่จะบอกว่าเยชินเงินตั้งใจสลายความบาดหมางของสอง
ตระกูล บอกว่าเขาจงใจเสี้ยมให้ความบาดหมางของทั้งสองฝ่าย
เลยเถิดไปถึงขั้นแตกหัก และจะไม่ยอมเลิกรักกันทั้งสองฝ่าย!

“เพื่อเจ้อ...” เจี้ยนอู๋ซวงตวาดออกมาคำหนึ่ง ธนูสังเก้าวจีเปล่ง
ประกายเจิดจ้า ธนูดอกหนึ่งแหวกอากาศออกไป พุ่งตรงไปยังเยชิน
เงิน

เยชินเงินแค่พลิกฝ่ามือทั้งสอง ปราณของวิเศษชิ้นหนึ่งบังอยู่
ข้างหน้าของเขา “ปัง” ของวิเศษที่ยอดเยี่ยมของเขาจับมือกับธนูที่
รวดเร็วยิ่งของเจียนอู่ซวงเอาไว้ได้

“ฮึ ตระกูลเจียนต้องขาดใช้หนี้เลือดด้วยเลือด!” พลิกสมุทรรศกดีสิทธิ์
อันดับหนึ่งกล่าวน่าเกรงขามและมุ่งไปที่เจียนอู่ซวง

“พรรคพลิกสมุทรรนับเป็นตัวอะไร! ตระกูลเจียนของข้าต้องการ
เหยียบพรรคพลิกสมุทรของเจ้าให้ราบนั่นแหละ!” เจ้าบ้านตระกูล
เจียนขึ้นชื่อในเรื่องของการปกป้องคนของตนเอง มีความอหังการ
ยิ่ง เพียงคำพูดไม่เข้าหูก็พร้อมนำพายอดฝีมือของตระกูลเจียนลุย
เข้าสังหารคนของพรรคพลิกสมุทรทันที!

“ตระกูลเจียนแน่นมาก แต่ ในเขตอสูรก็หาใช่ที่ที่ตระกูลเจียนมาทำ
กำเร็บเสิบसानได้!” อ๋องวิหคสุริยันกล่าวน่าเกรงขามออกมา พลัน
นำพายอดฝีมือของตนลงมือต่อตระกูลเจียนเช่นกัน

“เขตอสูรให้หุบเขากีบสวรรค์ของพวกเขาเป็นผู้สั่งการได้อย่างนั้น
หรือ?” หุบเขากีบสวรรค์ต้องการช่วยเหลือพรรคพลิกสมุทร ขณะที่
ราชามังกรพยัคฆ์ก็ไม่ลังเลที่จะพายอดฝีมือเข้าโจมตีหุบเขากีบ
สวรรค์

ทั้งสองฝ่ายต่างมีความแค้นกันอยู่ก่อนแล้ว โดยเฉพาะตระกูลเจี้ยนกับพรรคพลีกสมุทร หุบเขากีบสวรรค์มีความบาดหมางกันมาตั้งแต่ก่อนหน้า ขณะที่เมืองสยบอสูรและหุบเขากีบสวรรค์ก็มีการประลองกำลังกันอย่างลับๆ แม้ว่าเมืองสยบอสูรจะปลีกตัวออกจากยุทธภพ แต่ทว่าเมืองสยบอสูรก็จะไม่อยู่นิ่งเฉยปล่อยให้หุบเขากีบสวรรค์เป็นผู้นำของเขตอสูรได้

“ฆ่า...” ศึกใหญ่ทั้งสองฝ่ายพร้อมปะทุขึ้นในทันใด พริบตาเดียวนี้จะมียอดฝีมือหลายพันคน และระดับปราชญ์แต่ละคนที่ลงมือกับการรบตะลุมบอนในครั้งนี้

เยชินเงินถึงกับเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มเฉยเมยออกมา เมื่อเห็นการตะลุมบอนที่กำลังจะเกิดขึ้น ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาต้องการให้เป็นเช่นนี้อยู่แล้ว!

“เยชินเงิน วันนี้จะต้องสังหารเจ้าให้ได้!” แม้ว่าเยชินเงินจะเสี้ยมพวกเมืองสยบอสูรให้เกิดการตะลุมบอนขึ้น แต่ เหมยอ้าวหนานได้ทำสัญญากับเขา นางก้าวเข้าไปในสมรภูมिरบโบราณ ท่าทางกล้าหาญตั้งเป็นขุนพลหญิงแห่งยุค เป็นที่ไฟฝันของผู้คน

“เกรงว่าคงยาก...” เยชินเงินหัวเราะที่หนึ่ง กล่าวว่า “อาณาจักร
ราชันของพวกเจ้าจัดการกับหนี้เลือดสืบแปดสำนักเจ้าลัทธิให้จบ
ก่อน แล้วค่อยมาทำสู้กับข้าก็ยังไม่สาย”

“ถูกต้อง...” ระดับปราชญ์ของสืบแปดสำนักเจ้าลัทธิกล่าวนำเกรง
ขามว่า “หนี้เลือดต้องชดใช้ด้วยเลือด พวกเจ้าเช่นฆ่าศิษย์ของ
พวกเราสามพัน วันนี้จะต้องทำลายอาณาจักรราชันให้ได้!”

“ฆ่าพวกมันให้หมด อย่าให้เหลือแม้แต่คนเดียว!” เหมยอ้าวหนาน
ไม่ได้เลิกกระทงหนึ่งตา ส่งการออกไป

“เหอะ ถูกใจพวกข้าอยู่แล้ว!” พวกของราชามดทองส่งเสียง
ประหลาดออกมา นำพายอดฝีมือของอาณาจักรราชันบุกโจมตี
กองกำลังจำนวนมหาศาลของสืบแปดสำนักเจ้าลัทธิทันที

“ฆ่า...” สืบแปดสำนักเจ้าลัทธิก็ร้องเสียงยาวออกมา กองกำลัง
จำนวนมหาศาลตั้งน้ำหลากที่บุกเข้าหาพวกราชามดทองเช่นกัน

เหมยอ้าวเสวียที่ยืนอยู่ข้างกายเหมยอ้าวหนานพลันส่งสายตาที่นำ
เกรงขามออกมา ร่างกายของเขาแผ่กลิ่นอายที่น่ากลัว เขาหันหลัง

เดินไปทันที หวังจะลอบสังหารระดับปราชญ์ของสิบแปดสำนักเจ้า
ลัทธิ

เหมยอ้าวเสวียนับเป็นบุคคลที่น่ากลัวอย่างแน่นอน เขาในฐานะผู้
สืบทอดของตระกูลเจียนหลง ตลอดเวลาที่ผ่านมาชื่อของเขาไม่
เป็นที่ปรากฏ แต่ทว่าเขามีกำลังพอที่จะสังหารระดับปราชญ์ได้
อย่างแน่นอน

“คิดจะหนี ผ่านด่านของพวกเราให้ได้เสียก่อน!” แต่ทว่าเหมยอ้าว
เสวียนเพียงก้าวเดินไปได้ไม่กี่ก้าว ปรากฏคนจำนวนสามสิบหกคน
กระโดดลงมาจากฟากฟ้า ยามที่คนทั้งสามสิบหกกระโดดลงมานั้น
คล้ายดั่งสามารถสยบฟ้าดินได้อย่างนั้น

ทั้งสามสิบหกคนล้วนแล้วแต่เป็นพวกที่มีผมขาวทั้งสิ้น บนตัวของ
พวกเขาได้แผ่พลังที่น่ากลัวออกมา ในบรรดาพวกเขาเหล่านั้นมี
ทั้งจอมกษัตริย์ที่อยู่ระดับสุดยอด และมีระดับปราชญ์ทั่วไปรวมอยู่
ในจำนวนนั้น!

“บรรพบุรุษแปดแขน อ่องเทวาทวนธารา...” พลันที่คนทั้งสามสิบ
หกคนกระโดดลงมาจากท้องฟ้าก็เข้าล้อมเหมยอ้าวเสวียนเอาไว้
ผู้คนที่อยู่ภายนอกสมรภูมिरบโบราณต้องพึมพำออกมาว่า

“สามสิบหกบรรพบุรุษกษัตรา ถือเป็นมือซ้ายขวาที่แข็งแกร่งมากที่สุดของเยชินเงินนะ คราวนี้เยชินเงินคงต้องการทำการใหญ่ ถึงกับยกกำลังออกมาทั้งหมดเลยนะ”

สามสิบหกบรรพบุรุษกษัตรา คือขุนพลรบที่แข็งแกร่งที่สุดของเยชินเงิน ในจำนวนพวกเขามีบางคนที่มารับใช้จากการถูกเยชินเงินหว่านล้อมมา บ้างมองว่าอนาคตของเยชินเงินไร้ขีดจำกัดเลยอาสาเข้ามา และก็มีบางส่วนที่เคยทำสู้กับเยชินเงิน สุดท้ายรั้งอยู่ข้างกายเยชินเงินเพื่อรับใช้เขา เช่นบรรพบุรุษแปดแขน อ่องเทวา ทวนธารา ก็อยู่ในกรณีนี้

สามสิบหกบรรพบุรุษกษัตรา นับเป็นกลุ่มขุนพลที่แข็งแกร่งที่สุดของเยชินเงิน ในบรรดาพวกเขาทั้งหมด ผู้ที่มีทักษะยุทธต่ำสุดก็คือผู้ที่อยู่ในระดับสุดยอดของระดับจอมกษัตรา มีจำนวนไม่น้อยที่อยู่ในระดับปราชญ์ทั่วไป

การที่ได้รับการสนับสนุนจากสามสิบหกบรรพบุรุษกษัตรา เท่ากับว่าทำให้เยชินเงินได้รับการสนับสนุนจากแคว้นเจ้าลัทธิกระทิงระดับสายสำนักราชันเซียนจำนวนสามสิบหกแห่งที่ให้การสนับสนุนเขา

อาจกล่าวได้ว่า สิ่งนี้คือหนึ่งในไฟเด็ดที่อยู่บนมือของเยชินเงิน
เมื่อเปรียบเทียบกับสิบแปดสำนักเจ้าลัทธิแล้ว สามสิบหกบรรพ
บุรุษกษัตริย์มีชาติกำเนิดที่แข็งแกร่งมากกว่าเสียอีก

อาจกล่าวได้ว่าสิ่งนี้ก็คือต้นทุนในการแย่งชิงความเป็นใหญ่ของเย
ชินเงิน!

Novel-Lucky

ตอนที่ 882 เทพมังกรศิลา

<https://novel-lucky.com>

สามสิบหกบรรพบุรุษกษัตราพลันล้อมเหมยอ้าวเสวี่ยเอาไว้ ในเวลานี้บรรพบุรุษกษัตราทั้งสามสิบหกคนค่อยๆ ล้วงเอาอาวุธของตนออกมา มีทั้งอาวุธอ่องเทพ อาวุธลึกลับอดีตกาล และบรรพบุรุษกษัตราคนหนึ่งถึงกับนำเอาอาวุธราชันเซียนออกมา

“ได้ยินมานานแล้วว่าสหายอ้าวเสวี่ยได้แก่นแท้จากราชันเซียนยวีหลงจนหมดสิ้น วันนี้จะให้บรรพบุรุษกษัตราในบังคับบัญชาของข้าได้ขอคำชี้แนะสุดยอดเคล็ดวิชาราชันของสหายสักหน่อย” เย่ซินเงินเอ่ยออกมาอย่างช้าๆ

เย่ซินเงินให้ความสำคัญต่อเหมยอ้าวเสวี่ยอย่างมาก กระทั่งกล่าวได้ว่าเหมยอ้าวเสวี่ยถึงเป็นศัตรูที่น่ากลัวที่สุดของเขา ไม่ใช่เหมยอ้าวหนาน

ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าเหมยอ้าวหนานก็มีความแข็งแกร่งเช่นกัน แต่ทว่าฐานะของเหมยอ้าวเสวี่ยและเหมยอ้าวหนานไม่เหมือนกัน เหมยอ้าวหนานได้ตัดขาดจากตระกูลเจียนหลงสร้างสำนักของตนเองขึ้นมาเอง ขณะที่เหมยอ้าวเสวี่ยคือผู้สืบทอดของตระกูลเจียนหลง ลำพังด้วยกำลังของเหมยอ้าวเสวี่ยเองก็น่ากลัวแล้ว

ด้วยฐานะผู้สืบทอดของหนึ่งสำนักสามราชชั้นเซียน หากเหมยอ้าว เสวี่ยต้องการแย่งชิงชะตาฟ้าล่ะก็ เขาสามารถเคลื่อนย้าย ทรัพย์สินได้มากเพียงใด สามารถเคลื่อนกำลังระดับบรรพบุรุษได้ จำนวนเท่าใด ด้วยเหตุนี้เองจึงเป็นที่หวาดกลัวของเยชินเงิน!

เหมยอ้าวเสวี่ยเพียงจ้องมองสามสิบกบรพบุรุษกษัตราอย่างน่า เกรงขาม มือขวาของเขาทิ้งลงข้างลำตัว ปราณเสี้ยวขนาดยาว ค่อยๆ คลื่นออกจากมือของเขา ยามที่เสี้ยวนี้ยึดตัวออกมาจากมือ ของเขานั้น มันคล้ายดั่งเป็นมังกรแท้จริงที่ค่อยๆ ยึดลำตัวของมัน ออกมา กลืนอายุที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกรได้ครอบคลุมร่างของเหมยอ้าว เสวี่ยเอาไว้ทั้งหมด

“เสี้ยวมังกรหยก!” แม้แต่สามสิบกบรพบุรุษกษัตราครั้นมองเห็นเสี้ยว ยาวที่อยู่ในมือของเหมยอ้าวเสวี่ยแล้ว ยังต้องรู้สึกสะดุ้งนิดหนึ่ง ทั้ง สามสิบกบรคนพลันมีท่าทีที่หนักแน่นจริงจังขึ้นมา

เสี้ยวมังกรหยกคือสัจอาวุธชีพของปฐมบรรพบุรุษตระกูลเจียนหลง ซึ่งก็คือราชันเซียนมังกรหยก ราชันเซียนองค์แรกของตระกูล เจียนหลง ตามตำนานเล่าว่ายามที่สัจอาวุธชีพของเขาสำแดง ออกมานั้น สามารถกลับกลายเป็นมังกรแท้จริงตัวหนึ่ง!

“ฆ่า...” สามสิบหกบรรพบุรุษกษัตราจารย์เสียงยาว พลันร่วมมือกันอาศัยท่าทางที่ทรงพลังที่สุดเข้าโจมตีเพื่อสังหารเหมยอ้าวเสวีย พวกเขาหวังว่าพลันลงมือก็สามารถสังหารเหมยอ้าวเสวียได้ มิฉะนั้นแล้วหากปล่อยให้เขาสำแดงพลังของเส้ามังกรหยกออกมาเต็มทีละก็ ต่อให้ระดับปราชญ์อย่างเช่นพวกเขาก็เอาไม่อยู่

เหมยอ้าวเสวียยังคงเยือกเย็น เส้ามังกรหยกคล้ายมังกรแท้จริงที่ไร้ผู้ต่อกรขดตัวอยู่ข้างกายของเขา เขาก้าวเดินไปข้างหน้าหนึ่งก้าว หมิ่นอาณาจักรพลันถูกปกคลุมไปด้วยน้ำแข็ง จากการสำแดงด้วยมือทั้งสอง “ตูม” เสียงดังสนั่นกึกก้อง พลันปรากฏมังกรหนึ่งร้อยตัวที่พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า มังกรทั้งหนึ่งร้อยตัวเข้ารับมือกับสามสิบหกบรรพบุรุษกษัตรา ท่าทีการเช่นฆ่าที่ไร้ปราณี เยือกเย็นเด็ดขาดดุจดั่ง!

“สวรรค์ไม่เสียทีที่เป็นผู้สืบทอดของตระกูลเจียนหลง พลันลงมือก็แสดงถึงความมอหังการเช่นนี้ ต่อสู้กับสามสิบหกบรรพบุรุษกษัตราโดยลำพัง ด้วยกำลังเช่นนี้มันน่ากลัวเสียยิ่งกว่าเยชินเงินอย่างแน่นอน” เมื่อได้เห็นการลงมือของเหมยอ้าวเสวียแล้ว ผู้คนจำนวนมากภายนอกสมรภูมิมิรบโบราณรู้สึกอกสั่นขวัญแขวน

ในเวลาตัวเอง ผู้คนจำนวนมากจึงได้เข้าใจว่า หากระดับฝืนลิขิต สวรรค์เช่นหมยอ้าวเสวียลงมือ เกรงว่าสมญายอดคนอันดับหนึ่งของเยชินเงินคงยากที่จะรักษาเอาไว้ได้!

“ถึงเวลาที่เราต้องตัดสินใจแล้วละ” เวลาที่หมยอ้าวหนานที่พกพากระบี่เทวะอยู่ด้านหลัง มือถือโลวิเศษ ลักษณะท่าทางที่อีก เข็มและลำพองใจ เดินเข้าคุกคามต่อเยชินเงิน

“อย่างนั้นหรือ?” เยชินเงินยื่นเอามือไพล่หลัง กล่าวว่า “สหายหมย เมื่อถึงท้ายสุดแล้ว เจ้าจึงรับรู้ถึงความแข็งแกร่งของข้า”

หมยอ้าวหนานมองหน้าเขาอย่างดูแคลน “เยชินเงิน ก่อนหน้านั้น บางที่ข้าอาจถือว่าเจ้าเป็นคู่ต่อสู้คนหนึ่ง แต่มาวันนี้ดูไปแล้ว เจ้าเป็นเพียงคนขี้ขลาดที่ไม่กล้าสู้เท่านั้นเอง การแย่งชิงชะตาฟ้าด้วยการอาศัยวิธีวางแผนการ มันก็แค่วิชานอกกริตเท่านั้นเอง!”

“ดี ในเมื่อสหายหมยเข้าใจเป็นเช่นนั้น เช่นนั้นดีละ ข้าขอรับคำชี้แนะจากสุดยอดเคล็ดวิชาของสหายหมยก็แล้วกัน” ไม่ว่าจะเป็นเวลาใดก็ตาม เยชินเงินก็จะมีท่าทีที่สง่าผ่าเผยเช่นนั้น

พลันที่เยชินเงินกล่าวขาดคำ ปรากฎการณ์ประหลาดบังเกิดขึ้นมา แคว้นที่กว้างใหญ่ไพศาลลอยล่องขึ้นที่ด้านหลังของเขา ภายในแคว้นแห่งนี้มีสรรพชีวิตจำนวนล้านล้านคนกราบไหว้ เหล่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์เทศนาธรรม และในเวลานี้เอง ท่ามกลางปรากฏการณ์ประหลาดนี้มีระดับปราชญ์ที่ดูเก่าแก่โบราณสามคนก้าวเดินออกมา

หน้าตาของระดับปราชญ์ทั้งสามกลับมีหน้าตาเหมือนกับเยชินเงินอย่างกับแกะ เหมือนหนึ่งมีเยชินเงินเพิ่มขึ้นมาที่เดียวสามคนอย่างนั้น แต่ทว่าบนตัวของพวกเขากลับแฝงกลิ่นอายของปราชญ์ที่เก่าแก่โบราณยิ่งออกมา

“สหายเหมย วิชานี้ของข้าคือวิชาแปลงสามปราชญ์ รอให้เจ้าเอาชนะตัวแทนทั้งสามของข้าก่อนแล้วค่อยมาทำสัญญากับข้าก็ยังไม่สาย” เยชินเงินยื่นเอามือไพล่หลังกล่าวด้วยความทะนงตนยิ่งนัก

ผู้คนที่อยู่ด้านนอกสมรภูมิรบโบราณเมื่อได้เห็นระดับปราชญ์โบราณสามคนที่มีหน้าตาเหมือนกับเยชินเงินอย่างกับแกะ ต่างตกใจเป็นอันมาก

“มันเป็นอย่างไรได้อย่างไรกัน?” ยอดฝีมือถึงกับพึมพำออกมา แม่จะกล่าวว่าในบรรดาผู้บำเพ็ญตนที่มีความฝืนลิขิตสวรรค์จะมีความสามารถในการสร้างตัวแทนของตนขึ้นมาได้ แต่ทว่าโดยปกติแล้ว ตัวแทนที่สร้างขึ้นมาจะอ่อนด้อยกว่าตัวจริงค่อนข้างมาก

แต่ทว่าระดับปราชญ์ที่อยู่ตรงหน้ากลับดูเหมือนมีทักษะยุทธที่แข็งแกร่งกว่าเย่ซินเฉินตัวจริงเสียอีก เพราะอยู่ในระดับของปราชญ์!

“จากการบ่มฝึกมานับพันล้านปี ได้รับการปกป้องจากระดับปราชญ์เป็นจำนวนนับไม่ถ้วน มหาสังฆกรรมของแคว้นยอดภูผาศิลาแต่ละยุคสมัยที่สลักบนตัว การกราบไหว้บูชาจากประชาชนทั่วประเทศของแคว้นยอดภูผาศิลามานานนับพันล้านปี ทำให้เย่ซินเฉินบังเกิดร่างแปลงสามร่างที่มีทักษะยุทธแข็งแกร่งกว่าทักษะยุทธของร่างจริงเสียอีก” ระดับบรรพบุรุษสำนักเจ้าลัทธิผู้หนึ่งได้บอกเล่าถึงความลึกลับพิสดารเกี่ยวกับกรณีนี้ออกมา

“แค่วิชามารเท่านั้น” แม่ต้องเผชิญกับร่างแปลงที่มีทักษะยุทธระดับปราชญ์ถึงสามร่าง เหมยอ้าวหนานก็ไม่หวั่นแม้แต่จ้อง ขาดคำปล้นใช้โล่วิเศษดันไปข้างหน้าสุดแรง พร้อมกับกระบี่เทพที่ออกจากฝัก ห้องฟ้าและดวงดาวล้วนสลดอับแสงกันจนสิ้น

เหมยอ้าวหนานอาศัยหนึ่งโล่หนึ่งกระบี่นี้แหละเข้าต่อกรอย่างไม่มี
หวั่นเกรง เข้าต่อสู้อย่างดุเดือดกับร่างแปลงระดับปราชญ์ทั้งสาม
ของเยชินเนิน!

“ซ่า...” ในขณะที่เดียวกัน การทะลุบอนภายในสมรภูมรบโบราณ
ได้ดำเนินไปกันถึงจุดเดือด เพียงชั่วพริบตาเดียว เลือดสดๆ ที่พุ่ง
กระฉูด เลือดเนื้อที่ปลิวว่อนไปทั่วอาณาบริเวณ!

หลงจิงเซียนและเจี้ยนอู๋ซวงทั้งสองต่างตกอยู่ท่ามกลางกองกำลัง
ระหว่างพรรคผลึกสมุทรและหุบเขากีบสวรรค์ แต่ทว่าทั้งสองบุก
ทะลวงสลบซ้ายขวา ยากจะมีผู้ใดสามารถขัดขวางนางทั้งสองได้
ท้ายสุดต้องอาศัยระดับปราชญ์จากพรรคผลึกสมุทรและหุบเขากีบ
สวรรค์สองคน จึงยับยั้งการบุกทะลวงของทั้งสองคนได้

ท่ามกลางศึกทะลุบอนในครั้งนี้ ทั้งสองฝ่ายพลันโรมรันพันตูเข้า
ด้วยกัน ยอดฝีมือของเมืองสยบอสูร ตระกูลเจี้ยน อาณาจักรราชัน
เข้าทำห้ันกับหุบเขากีบสวรรค์ พรรคผลึกสมุทร และกองกำลัง
จำนวนมหาศาลของสิบแปดสำนักเจ้าลัทธิ

ถึงแม้ว่าด้านกำลังคนฝ่ายของเยชินเงินดูจะได้เปรียบอยู่มาก แต่
ทว่าด้านเมืองสยบอสูร ตระกูลเจี้ยน และอาณาจักรราชันก็ไม่
ธรรมดา

แม้ว่าเมืองสยบอสูรจะไม่ค่อยมีเหล่าบรรพบุรุษที่น่าเกรงขามสัก
เท่าไร แต่ทว่ายามที่พวกราชามังกรพยัคฆ์ลงมือก็จะปรากฏสัตว์
เทพและสัตว์ปีกเซียน รวมทั้งสรรพสัตว์นานาติดตามและคอยคุ้ม
กัน ฉับพลันหันใดก็สามารถบดขยี้ยอดฝีมือฝ่ายตรงข้ามเป็น
จำนวนไม่น้อย

ที่อหังการที่สุดต้องยกให้น้องแปดตระกูลเจี้ยน พลันที่ธนูกระดุก
ราชันเซียนสำแดงเดชออกมา นั้นช่างน่ากลัวเหลือเกิน เบื้องบน
สามารถยิงดวงตะวัน เบื้องล่างยิงทะเลหลวงไปถึงนรกอเวจี ธนูหนึ่ง
ดอกที่ถูกยิงออกไป ปรากฏเลือดกระจายเต็มแผ่นฟ้า หันใดนั้น
ยอดฝีมือจำนวนมากของหุบเขากีบสวรรค์ พรรคผลึกสมุทร และ
สิบแปดสำนักเจ้าลัทธิต้องถูกสังหารไปเป็นจำนวนมาก เป็นภาพที่
น่ากลัวมากที่สุด

กลิ่นอายชั่วร้ายของธนูกระดุกราชันรุนแรงมาก ธนูแต่ละดอกที่ถูก
ยิงออกไป ผู้ที่มีทักษะยุทธอ่อนไม่ใช่คู่ต่อสู้เอาเสียเลย ได้แต่ถูก
สังหารสถานเดียวเท่านั้น

ท่ามกลางเสียงดังตุมตาม อ่องวิหคสุริยัน พลิกสมุทรศักดิ์สิทธิ์
อันดับหนึ่งได้เสกเอาอาวุธราชันออกมาต้านทางธนูของน้องแปด
ตระกูลเจียนเอาไว้ แต่ทว่าแม้พวกเขาจะสองประสานเข้าต่อกรกับ
ธนูของน้องแปดตระกูลเจียนก็สะกดไม่อยู่ แม้จะมีอาวุธราชัน
เหมือนกัน แต่กลับถูกคุกคามจนแทบหายใจไม่ออก

“ธนูกระดุกราชัน! ช่างเป็นอาวุธร้ายที่นำกลัวเหลือเกิน” บรรดา
ยอดฝีมือที่อยู่ด้านนอกสมรภูมिरบโบราณรู้สึกหวาดหวั่นยิ่งนัก เมื่อ
เห็นอ่องวิหคสุริยันและพลิกสมุทรศักดิ์สิทธิ์อันดับหนึ่งต้องถูก
คุกคามจนถอยร่นไปเรื่อยๆ โดยเฉพาะจังหวะที่ถูกธนูถูกยิงออก
จากธนูกระดุกราชัน กลิ่นอายราชันอันชั่วร้ายที่สยบแผ่นดินฟ้า ด้วย
ความน่ากลัวของกลิ่นอายราชันอันชั่วร้ายนี้เองที่ทำให้ผู้คน
จำนวนมากต้องคลานกับพื้น

ครั้นเมื่อเยชินเงินมองเห็นความน่ากลัวของธนูกระดุกราชันแล้วก็
ต้องมีสีหน้าที่สลด กล่าวอย่างเนิบนาบว่า “เหล่าบรรพบุรุษ
ทั้งหลาย ยังลังเลอยู่ไย โอกาสเช่นนี้หาได้ยากยิ่ง จัดการกับศัตรู
ให้สิ้นซากในครั้งคราวเดียวเสีย แล้วยังมีใครมาแย่งชิงแดนอสูรปี
อานกับพวกเราได้อีก!”

“ทุกท่าน ถึงเวลาที่ต้องลงมือแล้ว จัดการพวกมันให้สิ้นซากในคราเดียว จะได้ไม่เสียเวลาพวกเรา” ในขณะที่ไม่รู้ว่าคุณด้านหลังของเยชินเงินได้ปรากฏผู้เฒ่าคนหนึ่งตั้งแต่เมื่อไหร่

ยามที่ผู้เฒ่าผู้นี้ก้าวเดินออกมา เสียงของเขาดังก้องไปทั่วทั้งฟ้าดิน ผู้คนจำนวนมากต่างก็ได้ยินเสียงของเขา

ผู้เฒ่าผู้นี้กลับยังคงรักษาร่างกายเป็นหินเช่นเดิม บนตัวของเขาสวมเสื้อเกราะที่คล้ายเกร็ดมังกรเอาไว้ บริเวณคอของเขามีกระดิ่งทองแดงห้อยเอาไว้ ยามที่เขาก้าวเดินออกมา พลันปรากฏกลิ่นอายมังกรตลบอบอวล เหมือนมังกรเทพตัวหนึ่งอยู่ที่นั่น

“เทพมังกรศิลาหลี่ฝานหมิง...” ผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งที่มีชาติกำเนิดมาจากเผ่ามนุษย์ศิลาถึงกับตื่นตระหนกยิ่ง เมื่อเห็นผู้เฒ่าที่ก้าวเดินออกมาผู้นี้

“เทพมังกรศิลา คือคนที่เคยแย่งชิงชะตาฟ้ากับราชันเซียนท่าคงไฉ่มัย? เคยต่อหน้าราชันเซียนท่าคงจนต้องออกจากแดนสมุนไพรร่ำธาตุนั่น!” หลายคนมีท่าที่ร้อนฟ่าวเมื่อได้ยินชื่อของ “หลี่ฝานหมิง”

ชื่อของ "หลี่ฝานหมิง" เคยเป็นเป็นสัญลักษณ์แห่งความภาคภูมิใจ
ของแดนสมุนไพรร่ำธาตุ ในยุคนั้นหลี่ฝานหมิงถือเป็นผู้สูงส่งแห่ง
ยุค ฐานะของเขาในวัยเยาว์ไม่ได้ด้อยไปกว่าเย่ซินเงินในวันนี้
ภายหลังเขาได้ก้าวขึ้นสู่เส้นทางการแย่งชิงชะตาฟ้า

ต่อมาราชันเซียนท่าคงในวัยเยาว์ได้มาที่แดนสมุนไพรร่ำธาตุ หลี่
หมิงฝานในฐานะดาวรุ่งของแดนสมุนไพรร่ำธาตุได้ทำสัญญากับราชัน
เซียนท่าคงในวัยเยาว์แทบจะทันที

ปรากฏว่าราชันเซียนท่าคงพ่ายแพ้อย่างยับเยิน กระทั่งถูกหลี่
ฝานหมิงตามฆ่าจนแทบเอาชีวิตไม่รอด สุดท้ายจึงหลบหนีออก
จากแดนสมุนไพรร่ำธาตุอย่างลึกลับทุเล นับจากนั้นเป็นต้นมา หลี่
หมิงฝานจึงถูกผู้คนขนานนามว่า "เทพมังกรศิลา"!

ในยุคสมัยนั้น กล่าวได้ว่าหลี่ฝานหมิงถือเป็นความภาคภูมิใจของ
เผ่ามนุษย์ศิลา ทั้งยังเป็นความภาคภูมิใจของแดนสมุนไพรร่ำธาตุ
อีกด้วย ผู้คนจำนวนมากต่างเห็นว่าเขาต้องได้เป็นราชันเซียน

น่าเสียดายภายหลังเขาได้เจออะเจอกับราชันเซียนท่าคงอีกครั้ง หลี่
ฝานหมิงกลับไม่ใช่คู่ต่อสู้ของราชันเซียนท่าคงในวัยเยาว์อีก ต้อง
พ่ายแพ้ให้กับราชันเซียนท่าคง ต่อมาหลี่ฝานหมิงได้ทำสัญญากับราชัน

เขียนท่าคงติดต่อกันอีกสามครั้ง แต่ก็จบลงด้วยความพ่ายแพ้ทุก
ครั้งเหมือนเดิม!

หลังจากนั้นเป็นต้นมาหลี่ฝานหมิงไม่กล้าทำสู้กับราชันเขียนท่าคง
อีกเลย และปลีกตัวออกจากยุทธภพ โดยเฉพาะเมื่อราชันเขียนท่า
คงได้กลายเป็นราชันเขียนแล้ว ก็ไม่เคยมีใครเห็นเขาปรากฏตัว
ออกมาอีกเลย

ขณะที่ผู้คนกำลังจะลืมเลือนตัวเขาไป มาวันนี้หลี่ฝานหมิงกลับ
ปรากฏตัวออกมา เขาถึงกับคอยคุ้มกันให้กับเย่ซินเงิน!

ผู้ยิ่งใหญ่จำนวนไม่น้อยในครั้งครานั้นมีโอกาสได้พบหลี่ฝานหมิง
อีกครั้งหนึ่ง ต่างรู้สึกท้อถอนใจด้วยความหดหู่ สุดยอดดาดารุ่งที่
ยโสโอหัง ในที่สุดก็ต้องพบกับความล้มเหลว

หลี่ฝานหมิงยืนอยู่ด้านหลังเย่ซินเงินได้สร้างความอึดอัดให้ผู้คน
จำนวนไม่น้อย การมีหลี่ฝานหมิงเป็นผู้ให้การคุ้มครอง ทำให้เย่ซิน
เงินมีต้นทุนเพียงพอที่จะแย่งชิงชะตาฟ้าได้อย่างแท้จริง

“ปัง...” ธนูกระดุกกราชันที่ไร้ผู้ต่อกร ในพริบตาเดียวกันนี้ น้องแปด
ตระกูลเจี้ยนได้แผลงฤทธิ์ทำให้อ่องวิหคสุริยันและผลึกสมุทร
ศักดิ์สิทธิ์อันดับหนึ่งต้องถอยร่นอีกครั้งหนึ่ง

“ฮิ ถึงเวลาจบสิ้นได้แล้ว!” ในขณะที่น้องแปดตระกูลเจี้ยนกำลัง
อาศัยทวงท่าที่ไร้ผู้ต่อกรทำการปราบอ่องวิหคสุริยันและผลึกสมุทร
ศักดิ์สิทธิ์อันดับหนึ่งอยู่นั้น ปรากฎร่างเงาสายหนึ่งเห็นฟ้าลงมา
และขวางอยู่ตรงหน้าของน้องแปดตระกูลเจี้ยน

ทันทีที่คนผู้นี้มาถึง “ปัง” เขาได้อาศัยพลังทำการกระแทกร่างของ
บรรดายอดฝีมือจำนวนมากที่อยู่รอบๆ กระเด็นกระดอนไปโดยไม่
แบ่งแยกว่าเป็นมิตรหรือศัตรู ทำให้พื้นที่บริเวณนั้นกลายเป็นพื้นที่
ว่างเปล่าที่กว้างขวางมากขึ้นมา

คนผู้นี้มีกายเป็นมนุษย์ แต่เขาเป็นแมงป่อง กายท่อนบนไม่ได้
แตกต่างจากบุคคลทั่วไปมากนัก แต่ท่อนล่างมีขาแมงป่องขนาด
ใหญ่หกขา!

ในมือของคนผู้นี้ถือโล่โบราณเอาไว้ โดยที่โล่โบราณดังกล่าวได้
เปล่งอำนาจราชันออกมา ที่น่ากลัวยิ่งกว่ากลับไม่ใช่โล่ที่อยู่ในมือ
แต่เป็นกลิ่นอายกระหายเลือดที่แผ่กระจายออกมาจากตัวของเขา

ด้วยกลิ่นอายกระหายเลือดที่แผ่ออกมานี้ ทำให้ผู้คนจำนวนมาก
รู้สึกอ่อนแรงไปในทันที รู้สึกเหมือนตัวเองได้พบกับมารร้ายทำให้
รู้สึกหวั่นเกรงอย่างนั้น

ปีศาจครึ่งคนครึ่งแมงป่องนี้ดูไปแล้วเหมือนมีอายุไม่มาก แต่
ลมปราณอ่อน ซึ่งสามารถคำนวณอายุของเขาได้ว่าน่าจะแก่มาก
แล้ว น่าจะผ่านการฝึกหัดมาเป็นเวลาหลายยุคหลายสมัยมาแล้ว

“คนผู้นี้คือใคร...” เมื่อได้เห็นคนที่มีลักษณะครึ่งคนครึ่งแมงป่อง
เช่นนี้ ด้านนอกสมรภูมिरบโบราณไม่มีใครสามารถล่วงรู้ประวัติ
ความเป็นมาของตัวเขาได้เลย แต่ทว่ากลิ่นอายที่กระหายเลือดของ
เขานั้น แม้แต่ระดับบรรพบุรุษของสำนักเจ้าลัทธิยังรับรู้ได้และเกิด
ความหวาดกลัวขึ้นมา

“เทพแมงป่อง ชุนพลไต่บังคับบัญชาของราชันเซียนจินเสอ!”
แม้แต่ราชามังกรพยัคฆ์ยังต้องมีสีหน้าที่ไม่สู้ดีนัก เมื่อได้เห็นปีศาจ
แมงป่องตัวนี้ “เขากลับยังไม่ตายอีก ถึงกับออกมาจากการถูกปิด
ผนึกเอาไว้!”

“เหอะ เหอะ เหอะ ผู้เยาว์ของเมืองสยบอสูรนับว่าสายตาแหลมคม
ปีศาจเฒ่าอย่างข้าฝังร่างอยู่ที่ใต้ดินมานานมากแล้ว ยังคงมีผู้เยาว์ที่
รู้จักปีศาจเฒ่าอย่างข้าได้!” ปีศาจแมงป่องหัวเราะอย่างลำพอง

“คำเล่าลือเป็นความจริง หุบเขากีบสวรรค์ได้มีการพินิจร่างขุนพล
ราชันเซียนเอาไว้จริง! อีกทั้งยังเป็นขุนพลที่รักใคร่เอ็นดูเสียด้วย”
ระดับบรรพบุรุษที่อยู่ด้านนอกสมรภูมिरบโบราณพิมพ์ออกมา

เทพแมงป่องก็คือหนึ่งในไฟเด็ดที่อยู่บนมือของหุบเขากีบสวรรค์กับ
การปฏิบัติการณ์ในครั้งนี้ เขาเป็นขุนพลใต้บังคับบัญชาของราชัน
เซียนจินเสอ แม้ว่าเขาไม่ใช่ขุนพลอันดับหนึ่งของราชันเซียนจิน
เสอก็ตาม แต่ทว่าเขาเป็นผู้ที่ราชันเซียนจินเสอรักมาก โดย
ราชันเซียนจินเสอได้ประทานอาวุธวิเศษของตนให้กับเทพแมงป่อง
ซึ่งก็คือโล่ทองนั่นเอง

ตอนที่ 883 เทพเมงปอง

<https://novel-lucky.com>

“น้องแปดตระกูลเจี้ยน เกรงว่าวันนี้คงเป็นวันตายของเจ้าแล้วละ!”
เมื่อเทพเมงปองมาถึง อ๋องวิหคสุริยันกล่าวคำนำเกรงขามออกมา

การมาคราวนี้ ไม่ว่าจะเป็นหุบเขากีบสวรรค์ก็ดี พรรคผลึกสมุทรก็ช่าง กระทั่งเย่ซินเฉิน พวกเขาต่างพกพาไม้ตายที่ทรงพลังมาด้วย พวกเขาต้องการกำจัดศัตรูทั้งหมดในคราเดียว และฮุบเอาแดนอสูรปีอานเอาไว้!

“ฆ่า...” น้องแปดตระกูลเจี้ยนคำรามเสียงยาว น้ำสายธนูกระดุก
ราชนันเต็มที สงกลิ่นอายชั่วร้ายรุนแรงออกมา อำนาจราชันเซียน
ยิ่งใหญ่ ปล่อยธนูพุ่งตรงไปยังเทพเมงปอง

หากเปลี่ยนเป็นคนอื่น เมื่อต้องเผชิญกับผู้ซึ่งดำรงไว้เฉกเช่นเทพ
เมงปองแล้ว คงตกใจจนเข่าอ่อนแน่นอน แต่น้องแปดตระกูลเจี้ยน
เป็นคนทีอหังการยิ่งคนหนึ่ง ต่อให้เป็นเทพมังกรเขาก็พร้อมต่อสู้
ด้วยสักครั้ง

ต่อให้เป็นเทพแมงป่องก็ไม่กล้าประมาทนุกระดูกราชน โลงทองที่อยู่
ในมือปล้นปะทุประกายราชันดั่งทะเลออกมา และปรากฏทอง
ขนาดยักษ์กระโดดขึ้นมาท่ามกลางประกายราชันดั่งทะเลนั้น

“ปัง...” โลงทองขนาดยักษ์กลับสามารถต้านทานกับธนูที่ยิงจากนุ
กระดูกราชนเอาไว้ได้

“ถ้าหากราชันเขียนตี้อีเจี้ยนลงมือด้วยตนเอง ข้าคงต้องหดหาง
เอาไว้ แต่กับเจ้าทักษะของเจ้ายังอ่อนเกินไป แม้จะเป็นอาวุธร้าย
อันดับหนึ่งเมื่ออยู่ในมือเจ้าก็ไม่สามารถสำแดงอำนาจที่ร่อยแรง
ที่สุดออกมา” เทพแมงป่องกลองเยาะเย้ยพร้อมกับพุ่งตัวเข้าหาห้อง
แปดตระกูลเจี้ยนโดยที่ไม่ได้มีกระบวนท่าใดๆ ทั้งสิ้น

โล่ในมือกระแทกเข้าใส่คู่ต่อสู้ดังสายฟ้าฟาด โล่ที่สามารถทำลาย
ทุกสิ่งอย่าง โล่ที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกรกระทุ้งเข้าใส่ห้องแปดตระกูลเจี้ยน
อย่างหนักหน่วง

ห้องแปดปล้นยิงธนูที่ทรงอำนาจราชันไร้สิ้นสุดสวนออกไป
“โครม” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ทว่าแม้ธนูดอกที่ทรงพลังมากที่สุด
ของห้องแปดตระกูลเจี้ยนก็ไม่สามารถต้านทานกับการกระแทกเข้า
ใส่อย่างแรงของโล่ทอง ร่างของเขาถูกแรงกระแทกจนตัวลอย

ออกไป กระอักเลือดออกมาอย่างแรง พร้อมกับเสียงของกระดูกที่แตกหักอย่างชัดเจน

ธนูกระดูกราชันนั้นสุดยอดก็จริง แต่ทว่าทักษะยุทธของน้องแปดตระกูลเจียนกับเทพแมงป่องห่างชั้นกันมากเกินไป ยิ่งไปกว่านั้นในมือของเทพแมงป่องยังมีโลงทองอยู่ในมือ ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ น้องแปดตระกูลเจียนได้แต่โดนฆ่าฝ่ายเดียว

หากไม่เป็นเพราะเขาได้รับการคุ้มครองจากธนูกระดูกราชัน ภายใต้การโจมตีในครั้งนี้ เขาอาจจะต้องตายอนาถภายใต้โลงทองก็เป็นได้

ความแข็งแกร่งและพาลของเทพแมงป่องพลันทำให้สีหน้าของราชามังกรพยัคฆ์ เจ้าบ้านตระกูลเจียนต้องแปรเปลี่ยนไป ขนาดน้องแปดตระกูลเจียนมีธนูกระดูกเซียนในมือยังสู้เทพแมงป่องไม่ได้

“ไป ไปช่วยท่านแปดอีกแรงหนึ่ง” เวลาตัวเอง เหมยอ้าวเสวียที่ต่อสู้กับสามสิบหกบรรพบุรุษกษัตราเพียงลำพัง ได้สั่งการออกไป

พลันขาดคำของเหมยอ้าวเสวี่ย “ปัง” คนผู้หนึ่งได้เหยียบเข้าไปใน
สมรภูมिरบโบราณ ยามที่เขาก้าวเท้าเข้าไป พลันทำให้สะเทือน
หวั่นไหวไปทั่วทั้งสมรภูมिरบโบราณ!

หากเข้าใจว่าการที่คนผู้หนึ่งเหยียบย่างเข้าไปในสมรภูมिरบโบราณ
แล้วทำให้สะเทือนหวั่นไหวไปทั่วทั้งสมรภูมिरบโบราณ คนผู้นี้
จะต้องมีร่างกายที่สูงใหญ่อย่างมากละก็ นับว่าเป็นความเข้าใจผิด
อย่างแรงทีเดียว

เพราะว่าผู้ที่ก้าวเท้าเข้าไปในสมรภูมिरบโบราณนั้นเป็นผู้เตมาผู้หนึ่ง
เป็นผู้เตมาที่พอมแห่งดุจดั่งเป็นบ้องไม้ไผ่อย่างนั้น เพียงลมพัดมาก็
อาจทำให้เขาปลิวไปตามลมก็เป็นได้

ด้วยลักษณะท่าทางของผู้เตมาพอมแห่งที่ก้าวเท้าเข้ามานี้ ว่ากัน
ตามตรงแล้วไม้ไผ่ได้มีส่วนไหนที่สะดุดตาเลยแม้แต่น้อย

ในขณะที่เทพเมงปองที่ถือโล่ทองในมือกำลังจะลงมือสังหารน้อง
แปดตระกูลเจี้ยนนั้น ผู้เตมาที่พอมแห่งพลันเข้าขวางทางของเทพ
เมงปองเอาไว้ ผู้เตมาได้ล้วงเอาสิ่งหนึ่งออกมา “วูว...” เป่าเป็น
สัญญาณออกมา เสียงที่เป่านั้นดังก้องทั่วทั้งฟ้าดิน

“โฮ่ว...” เสียงคำรามของพยัคฆ์ดังขึ้น ปราบกฐีสัตว์เหาะพยัคฆ์ขาวตัวหนึ่งกระโดดลงมาจากท้องฟ้า พลันที่พยัคฆ์ขาวแตะพื้นก็รวมร่างกับผู้เฒ่าที่พอมแห่งผู้นั้นทันที ในเวลานี้เองพยัคฆ์ขาวตัวนี้ได้กลับกลายเป็นสัตว์เหาะตัวเป็นๆ ยามที่มันกวาดตามอง สรรพสัตว์ต่างอ่อนข้อ กระทั่งภูผาสวรรค์ยังต้องหวั่นเกรงจนสั่นเทา กลิ่นอายสัตว์เหาะที่น่ากลัวได้อาละวาดไปทั่วทั้งสมรภูมिरบโบราณแห่งนี้

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับโล่งทองที่เข้ามาโจมตี พยัคฆ์ขาวคำรามก้องฟ้า กรงเล็บพยัคฆ์พลันตะปบเข้าไปอย่างแรง

“ตูม” ทั้งสองปะทะกันพลันสร้างความสะเทือนหวั่นไหวให้กับสมรภูมिरบโบราณ การโจมตีของโล่งทอง อย่างว่าแต่ระดับปราชญ์ทั่วไปเลย ต่อให้เป็นผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะอมตะก็อาจถูกสังหารได้เช่นกัน

แต่ทว่าพยัคฆ์ขาวกลับสามารถต้านการโจมตีนี้เอาไว้ได้ กระนั้นพยัคฆ์ขาวก็ถูกพลังกระแทกจนต้องตั้ง ตั้ง ตั้ง ถอยหลังไปหลายก้าว

“รับธนูของข้าซี...” ทันใดนั้น น้องแปดตระกูลเจี้ยนก็ทะยานขึ้นฟ้า กลิ่นอายชั่วร้ายธนูกระดูกราชันในมือรุนแรง เหล่าเทวาสิ้นเทา ธนู ดอกหนึ่งที่สุดอหังการและไร้ผู้ต่อกรพุ่งเป้าไปที่เทพแมงป่องทันที

เทพแมงป่องไม่กล้าประมาทต่อธนูดอกนี้ ได้อาศัยโล่งทองป้องกัน ตัวเอาไว้ ขณะที่พยัคฆ์ขาวเวลานี้คำรามก้องฟ้า กรงเล็บพยัคฆ์ที่สามารถฉีกท้องฟ้าเป็นริ้ว ได้ตะปบไปที่เทพแมงป่อง

ในขณะนี้ น้องแปดตระกูลเจี้ยนและพยัคฆ์ขาวได้ร่วมมือกัน รบ น้าวเนียบกับเทพแมงป่องจนฟ้าถล่มดินทลาย จริงอยู่ เทพแมงป่อง เป็นชนพลาภายใต้บัญชาการของราชันเซียนจินเสอ แต่ว่าเขาหา ไซ่ชนพลาที่เก่งกล้าที่สุดของราชันเซียนจินเสอ และไม่ได้เป็นแม่แต่ ระดับจักรพรรดิเทพ!

ทว่ากลับไม่สามารถดูแคลนเทพแมงป่องได้ เขาอาศัยเพียงลำพัง คนเดียวสู้รบกับน้องแปดตระกูลเจี้ยนและพยัคฆ์ขาว แม้ว่าทั้งสอง จะแข็งแกร่งปานใด แต่ยังคงตกอยู่ในสถานะเสียเปรียบ หากยังคง ต่อสู้กันต่อไปในระยะยาวแล้ว เกรงว่าทั้งสองคงไม่ใช่คู่ต่อสู้ของ เทพแมงป่องอย่างแน่นอน

“ขำรู้แล้วละว่าเขาเป็นใคร” ในที่สุด ปีศาจกษัตราที่มาจากเขตศิลา
ผู้หนึ่งเมื่อเห็นผู้เฒ่าพอมแห่งนี้ก็กลับกลายเป็นพยัคฆ์ขาว จึง
พึมพำออกมาว่า “เขาก็คือพยัคฆ์พอมที่อยู่ในตำนาน เป็นพยัคฆ์
ขาวที่สำเร็จมรรคผล โดยมีสายเลือดเทพพยัคฆ์แต่กำเนิด คบหา
กันมาหลายชั่วคนกับเหล่าบรรพบุรุษของตระกูลเจียนหลง!”

“ฮ่าพวกมันให้หมด...” เมื่อปราศจากน้องแปดตระกูลเจียนแล้ว
อ๋องวิหคสุริยันและผลึกสมุทศกัณฑ์อันดับหนึ่งพลันแข่งกร้าว
ขึ้นมาทันที หุกที่ที่พวกเขาทั้งสองกวาดผ่านไปพลันเกิดเป็นลม
ควาฝนเลือดขึ้นมาทันที ยากที่จะมีใครขวางพวกเขาเอาไว้ได้

“สองประสาน...” เวลานี้ เจียนอู๋ซวงร้องตวาดต่อหลงจิงเซียน พลัน
พาตัวเข้าไปใกล้หลงจิงเซียน แล้วทั้งสองก็หันหลังชนกัน

“เฮอะ จะให้รู้จักกับเคล็ดวิชาอันดับหนึ่งตลอดกาลที่ข้าคิดค้น
ขึ้นมา!” หลงจิงเซียนนั้นยโสยิ่ง ยิ้มอย่างลำพอง

“โครม...” ภายใต้อเสียงดังตุมตาม ลัคนาของหลงจิงเซียนปรากฏ
ออกมาที่ลัคนา ทันใดนั้นลัคนาแต่ละลัคนาได้เชื่อมต่อกัน
กลายเป็นฟ้าดินที่กว้างใหญ่ไพศาล

“สิบเอ็ดลัคนา...” บรรดาผู้คนจำนวนมากที่อยู่ด้านนอกสมรภูมิริบ
โบราณต้องร้องเสียงดังขึ้นมา เมื่อได้เห็นลัคนาที่ปรากฏขึ้นมาของ
หลงจิงเซียน

“สวรงค์ สิบเอ็ดลัคนา ยากจะพบเห็นตลอดกาล เวลานี้กลับมีถึง
สองคน!” ครั้นเห็นลัคนาของหลงจิงเซียนที่พุ่งตัวขึ้นมา และกลับ
กลายเป็นฟ้าดินที่กว้างใหญ่ไพศาล ต่อให้ดาวรุ่งที่มีความหยิ่งโส
เพียงใดก็ต้องร้องเสียงดังขึ้นมา

การที่เหมยอ้าวหนานมีสิบเอ็ดลัคนา ก็ได้สร้างความอึดอัดให้กับ
ดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่แล้ว แม้แต่เยชินเฉินก็เทียบไม่ได้ เวลานี้หลง
จิงเซียนที่เป็นหญิงสาวไร้ชื่อเสียงก็มีสิบเอ็ดลัคนาไว้ในครอบครอง
เช่นกัน เท่ากับไม่ให้ผู้อื่นอยู่ได้อีกต่อไปแล้ว

ความจริงอาศัยพรสวรรค์ของหลงจิงเซียนแล้ว นางสามารถมีถึงสิบ
สองลัคนา เนื่องจากนางเป็นชะตาเซียนโดยกำเนิด หากจะกล่าวถึง
พรสวรรค์แล้วไม่มีใครสามารถเทียบเคียงได้ น่าเสียดายยาม
เยาว์วัยนางให้ความสำคัญกับการเล่นสนุกมากเกินไป ไม่ตั้งใจ
ฝึกฝน มิฉะนั้นแล้วการที่นางจะมีสิบสองลัคนาไม่ได้เป็นเรื่อง
ยากเย็นแต่อย่างใด!

“ลัคนาของนางไม่เหมือนกับของเรา” มีระดับผู้ยิ่งใหญ่ที่ตาถึง พอเห็นลัคนาของหลงจิงเซียนแล้ว ถึงกับต้องตื่นตระหนกยิ่ง

ลัคนาของผู้บำเพ็ญตนทุกคนล้วนแล้วแต่แบ่งออกเป็นลัคนาหลัก และรอง โดยจะมีลัคนาหลักเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น แต่ทว่า ลัคนาของหลงจิงเซียนดูเหมือนไม่มีการแบ่งแยกเช่นนั้น ทั้งสิบเอ็ดลัคนาของนางเป็นแบบเดียวกันทั้งหมด!

ที่น่ากลัวมากกว่านั้นก็คือลัคนาของหลงจิงเซียนพลิกกลับ กลายเป็นฟ้าดินที่กว้างใหญ่ไพศาลแล้วนั้น ยังปรากฏกลิ่นอายเซียนที่พวยพุ่งขึ้นมาไร้สิ้นสุด เสมือนหนึ่งลัคนาของหลงจิงเซียนได้กลับกลายเป็นดินแดนเซียน กลายเป็นอาณาจักรเซียนแห่งหนึ่ง และภายในอาณาจักรเซียนนี้มีเหล่าเซียนอาศัยอยู่อย่างนั้น

“นั่งหนูผู้นี้เอาไว้ไม่ได้!” แม้แต่มังกรศิลา หลีฟานหมิงที่ยืนอยู่ข้างกายเยชินเฉินก็ต้องมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป เมื่อได้เห็นปรากฏการณ์ที่น่ากลัวของหลงจิงเซียน

สีหน้าของเยชินเฉินก็ดูเครียดไม่สู้จะดีนัก ก่อนหน้านั้นเป็นหมยอ้าวหนานที่มีสิบเอ็ดลัคนา ซึ่งก็กลายเป็นศัตรูตัวฉกาจของเขา

ไปแล้ว เวลานี้กลับมีหลงจึงเขียนที่โพล่ออกมาและมีสิบเอ็ดลัคนา
เช่นกัน ทำให้ตำแหน่งยอดคนอันดับหนึ่งของเขาดูจะอันตรายยิ่ง!

ฉบับพลันนั่นเองเขียนอุชวงอาศัยศาสตร์ธนูเป็นค้ายกล และเสี้ยว
วินาทีก่อนหน้า เขียนอุชวงได้กลับกลายเป็นมหาสมุทรธนูเหาะที่ไร
ขอบเขต ได้ยินเสียงแกร่งกร้าวแกร่งกร้าว ธนูสังเก้าวจีได้หล่อ
หลอมเป็นหลักกฎเกณฑ์ขึ้นมา หลินปิงโต้วเจ้อ เจียเจิ้นเลียเจียน
สิง คาทาทั้งเก้าคำได้หลอมรวมเอาหลักกฎเกณฑ์ทั้งหมด สร้าง
เป็นธนูเหาะขึ้นมาจากศาสตร์ธนูที่มีอยู่ทั้งหมด ทุกๆ ธนูเหาะล้วน
แล้วแต่สร้างขึ้นมาจากคาทาทั้งเก้าคำทั้งสิ้น!

นาทีนี้หลงจึงเขียนเข้าควบคุมมหาสมุทรธนู นางสองประสาน
กับเขียนอุชวง "แว้งค์" ปรากฎธนูเหาะที่แม่แต่นรกโลกันต์ยังต้อง
สลดได้ลอยขึ้นมา

"เขียนต้านฟ้าดิน สุดยอดธนูแก้ววงโคจร ทุกแห่งหนล้วนล่ม
สลาย!" หลงจึงเขียนหัวเราะเสียงกังวานดังกระดิ่งเงิน "แว้งค์" ธนูเห
าะน้ำวสายเต็มที และเสียบลูกธนูกับสายเอาไว้

“สุดยอดธนูแก้ววงโคจร ทุกแห่งหนล้วนล่มสลาย ธนูที่แปลงจาก
อักขระคำว่าเงิน!” หลงจิงเขียนร้องทวาดเสียงดัง ธนูถูกยิงออกไป
ตรงเข้าหาศัตรู

หนึ่งธนูที่ตกสู่พื้นดิน พลันกลับกลายเป็นค่ายกล ธนูที่เหมือนห่า
ฝนถูกยิงลงมาเต็มท้องฟ้า “อ้ากก...” เวลานี้ ยอดฝีมือนับพันคน
ของสิบแปดสำนักเจ้าลัทธิ หุบเขากีบสวรรค์ และพรรคผลึกสมุทร
ล้วนแล้วแต่ตายอานาถภายใต้ฝนธนูนี้ ถึงแม้ระดับจอมกษัตราของ
หุบเขากีบสวรรค์ และพรรคผลึกสมุทรจะสำแดงเคล็ดราชันออกมา
ก็ไม่สามารถต้านทานธนูดอกนี้ได้

ธนูดอกนี้ถูกสร้างขึ้นจากอักขระที่เป็นคาถาจำนวนเก้าคำ หาก
เปรียบเทียบกับก่อนหน้านั้นของเจี้ยนอู่ซวงแม้จะเป็นคำว่าเงิน
เหมือนกัน แต่อานุภาพกลับทรงพลังมากกว่าหลายเท่า ต่อให้เป็น
ระดับสุดยอดของจอมกษัตราก็ต้องถูกสังหารภายใต้ธนูดอกเดียวกันนี้
ไม่อาจรอดชีวิตไปได้

เขียนตำนานฟ้าดิน สุดยอดธนูแก้ววงโคจร ทุกแห่งหนล้วนล่มสลาย
เป็นสุดยอดเคล็ดวิชาไร้ผู้ต่อกรที่หลงจิงเขียนและเจี้ยนอู่ซวง
ร่วมกันคิดค้นขึ้นมาขณะอยู่ภายในศาลเจ้า พวกนางถูกขังอยู่
ด้านๆ หนึ่งในศาลเจ้า โดยไม่มีทางถอยชีวิตถูกแขวนอยู่บน
เส้นด้าย หลงจิงเขียนซึ่งมีชะตาเขียนแต่กำเนิดจึงออกแนวคิดที่

เพลงๆ สร้างเคล็ดวิชาที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกร เป็นหนึ่งไม่มีสองในหล้า
ขึ้นมาได้

โดยที่เคล็ดวิชานี้อาศัยศาสตร์ธนูของเจียนอู่ซวงเป็นพื้นฐาน ใช้
ชะตาเขียนของหลงจิงเขียนเป็นแหล่งกำเนิด อาศัยธนูสังเก้าวจี
เป็นบรรทัดฐาน สามสิ่งผสานเป็นหนึ่ง สรรค์สร้างสนามรบที่ไร้ผู้
ต่อกรขึ้นมา

จับพลันนั้นยอดฝีมือของสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดทั้งสามแห่งถูก
สังหารไปรวมพันคน แม้แต่ระดับจอมกษัตราก็ถูกสังหารไปในทันที
วิธีการสังหารโหดที่อหังการเช่นนี้ทำให้ทุกคนมีสีหน้าที่แปร
เปลี่ยนไป!

"ฆ่าพวกนางเสีย..." ทั้งอ๋องวิหคสุริยันและผลึกสมุทรศักดิ์สิทธิ์
อันดับหนึ่งต่างมีสีหน้าที่ไม่สู้ดีนัก เมื่อได้เห็นภาพตรงหน้า
กระบวนท่าเช่นนี้มันน่ากลัวเสียเหลือเกิน

ทันใดนั้นระดับปราชญ์สามคนเหินฟ้าเพื่อไปสังหารพวกหลงจิง
เขียนทั้งสองคน ระดับปราชญ์ทั้งสามต่างสำแดงเคล็ดราชัน เคล็ด
สยบหมิ่นวิถิ พร้อมด้วยอำนาจราชันเขียนที่ปลุกปล่าน

“สุดยอดธนูแก้วงโคจร ทุกแห่งหนล้วนล่มสลาย ธนูที่แปลงจากอักษ
ระคำว่าเจ่อ!” หลงจิงเขียนตวาดเสียงดัง อักษรระแก้วตัวกลับ
กลายเป็นธนูขึ้นมา!

ธนูที่แปลงมาจากอักษรคำว่าเจ่อ จะตั้งจุดพลังแห่งฟ้าดิน เวลานี้
อาศัยอักษรระแก้วคำแปลงเป็นธนูดอกหนึ่ง มันไม่เพียงแค่ดูดเอา
พลังฟ้าดินมาเท่านั้น แต่ตั้งจุดพลังหมื่นอาณาจักรมารวมเอาไว้
ทันใดนั้นภายใต้หนึ่งธนู ได้ทำการดึงเอาพลังทั้งหมดมารวมเอาไว้

“ปุ...” หนึ่งในธนูที่ทำลายสรรพกฏเกณฑ์ ทำลายกาลเวลา ภายใต้
หนึ่งธนู เคล็ดราชันของระดับปราชญ์ทั้งสามล้วนถูกทำลายไปสิ้น

“สุดยอดธนูแก้วงโคจร ทุกแห่งหนล้วนล่มสลาย ธนูที่แปลงมาจาก
อักษรคำว่าเจีย!” หลงจิงเขียนร้องตวาดออกไป เจี้ยนอู๋ซวงพลันลง
มือในเสียววินาทีนี้เอง

“อ้าก...” เสียงร้องที่น่าเวทนาดังขึ้นสามเสียง ระดับปราชญ์ทั้ง
สามถูกยิงเสียชีวิตไปในทันที พวกเขากระทั่งไม่ทันได้เห็นว่าธนูทั้ง
สามมาจากที่ใด! โดยปกติแล้วธนูที่แปลงมาจากอักษรคำว่าเจียไร้
ซุ่มไร้เสียงอยู่แล้ว ภายใต้สุดยอดเคล็ดวิชาไร้ผู้ต่อกรเช่นนี้ พลัน

สังหารระดับปราชญ์พร้อมกันทีเดียวถึงสามคน หนึ่งในนั้นยังดำรง
อยู่ในฐานะอมตะอีกด้วย!

ภาพนี้ได้ทำให้ผู้คนตกใจจนสีหน้าแปรเปลี่ยนไปอย่างมากทีเดียว
เพราะว่าเคล็ดวิชาธนูเช่นนี้มันช่างอหังการเหลือเกิน

“เคล็ดวิชาที่ปราศจากสวรรค์วิถิ ล้วนแล้วแต่เป็นเคล็ดวิชาที่พิกล
พิการทั้งสิ้น!” หลังจากที้อาศัยธนูดอกเดียวสังหารระดับปราชญ์ถึง
สามคน สร้างความหวั่นไหวให้กับผู้คนจำนวนมาก หลงจึงเขียนได้
พูดคำที่ยโสมากออกมา

คำพูดของหลงจึงเขียนยโสจนสุดบรรยาย ในสายตาของผู้คน
จำนวนนับไม่ถ้วน เคล็ดราชันคือเคล็ดวิชาที่ไร้ผู้ต่อกรอยู่แล้ว
เวลานี้ในสายตาของหลงจึงเขียนกลับได้อยู่ในสายตาเลย

แต่ว่าคำพูดประโยคนี้ของหลงจึงเขียนกลับมีเหตุผลของมันอยู่
เคล็ดราชันเมื่อถูกสำแดงโดยราชันเขียนมันก็จะแตกต่างกันโดย
สิ้นเชิง ต่อให้เป็นราชันเขียนที่อยู่ในวัยเยาว์ เวลาสำแดงออกมาก็
จะแตกต่างกัน

ราชันเซียนในขณะที่ยังไม่ได้บรรลุเป็นราชันเซียน หากว่าเขาได้เลือกเดินบนเส้นทางสวรรค์วิถี และสร้างสุดยอดเคล็ดวิชาที่เป็นหนึ่งไม่มีสองขึ้นมาเอง เช่นนั้นแล้วเคล็ดวิชาที่กลายเป็นเคล็ดราชันในภายหลังเช่นนี้ ภายใต้การสำแดงด้วยสุดยอดสวรรค์วิถี ซึ่งก็จะมีคำอธิบายอีกแบบหนึ่ง มีพลังอำนาจที่สุดยอด เนื่องจากมันมิใช่เป็นเพียงเคล็ดวิชาที่ไร้ผู้ต่อกรเท่านั้น แต่มันยังอิงอยู่กับพลังของสวรรค์วิถีแล้วสำแดงพลังของตัวเองที่มีพลังอำนาจมากกว่าเดิมเสียอีก!

เดิมเคล็ดราชันที่คิดค้นและสร้างขึ้น โดยราชันเซียนและสวรรค์วิถีของเขาก็เป็นสิ่งที่ผสมผสานเชื่อมเข้าด้วยกันอย่างกลมกลืนอยู่แล้ว เป็นการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน และสิ่งนี้ก็คือเหตุผลที่เคล็ดราชันของราชันเซียนถึงได้ทรงพลังถึงเพียงนี้

กล่าวให้ถูกต้องก็คือความไร้ซึ่งผู้ต่อกรของเคล็ดราชัน มีเพียงสำแดงออกมาด้วยตัวของราชันเซียนเองจึงถือว่าไร้ผู้ต่อกรที่แท้จริง แต่ทั้งหมดจะแตกต่างกัน เมื่อถูกชนรุ่นหลังสำแดงออกมาต่อให้ชนรุ่นหลังสามารถอธิบายทั้งหมดได้อย่างสมบูรณ์ ก็ไม่สามารถสำแดงได้ถึงขั้นลึกลับซึ่งพิสดารและไร้ซึ่งผู้ต่อกรเช่นราชันเซียนในครั้งคราวนั่นเอง!

ตอนที่ 884 จักรพรรดิทำลายไม่ได้

<https://novel-lucky.com>

เคล็ดวิชาที่ปราศจากสวรรค์วิถึ ล้วนแล้วแต่เป็นเคล็ดวิชาที่พิกล
พิการทั้งสิ้น ช่างเป็นคำพูดที่ยโสอย่างยิ่ง นับแต่อดีตกาลเป็นต้น
มา มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่หาญกล้าดูแคลนเคล็ดราชัน แต่ทว่ามา
วันนี้หลงจึงเขียนได้ดูแคลนเคล็ดราชันดังที่ได้เห็นกันนี้แหละ!

“แวงค์...” ในขณะที่ธนูเหวหะของเจี้ยนอู่ซวงได้เล็งเป้าไปที่อ่องวิหค
สุรียันกับพลีกสมุหุรศกดีสิหธิ์อันดับหนึ่งเอาไว้

“เปิด...” สีหน้าของอ่องวิหคสุรียันและพลีกสมุหุรศกดีสิหธิ์อันดับ
หนึ่งแปรเปลี่ยนไปทันที จับพลันเสกเอาอาวุธราชันของตนออกมา
เปี่ยมด้วยอำนาจราชันที่ยิ่งใหญ่มาก

“สุดยอดธนูแก้วงโคจร ทุกแห่งหนล้วนล่มสลาย ธนูที่แปลงจาก
อักขระคำว่าหลิน!” หลงจึงเขียนตวาดเสียงดัง กลิ่นอายเขียนพลัง
พล่าน พลังเขียนที่ไร้สิ้นสุดได้หลังไหลเข้าไปยังธนูของเจี้ยนอู่ซวง
งอย่างไม่ขาดสาย

“ปัง... ปัง...” ธนูสองดอกถูกยิงออกไป ทันใดนั้นทั้งอองวิหคสุริยัน และผลึกสมุทรศักดิ์สิทธิ์อันดับหนึ่งถูกยิงจนตัวลอยออกไปตามแรง แม้ว่าพวกเขาจะมีอาวุธราชันคุ้มกาย แต่ยังไม่วายถูกพลังกระแทกจนตัวปลิว พลังอำนาจของธนูเหาะที่หล่อหลอมขึ้นมาจากสัจเกล้า วิชชาทรงพลังยิ่งเหลือเกิน ไม่ได้ด้อยไปกว่าอาวุธราชันของพวกเขาแม้แต่น้อย!

“ซ่า...” อองวิหคสุริยันและผลึกสมุทรศักดิ์สิทธิ์อันดับหนึ่งได้ทำการรุกกลับ พวกเขาอาศัยอำนาจอาวุธราชันบุกเข้าประชิดหลงจิง เซียนและเจี้ยนอู๋ซวง หวังอาศัยความไร้ซึ่งผู้ต่อกรของอาวุธราชันสังหารพวกนางทั้งสองคน

แต่ทว่าหลงจิงเซียนและเจี้ยนอู๋ซวงหาได้เกรงกลัวพวกเขาทั้งสองเลย ธนูเหาะถูกปล่อยออกไป ทำให้พวกเขาต้องล่าถอยไปอีกครึ่งหนึ่ง ภายใต้อำนาจของธนูเหาะในมือ สามารถยิงดวงตะวันที่อยู่บนฟ้าให้ตกลงมาได้ สามารถยิงทะลุไปถึงนรกอเวจีได้!

การรุกกลับของอองวิหคสุริยันและผลึกสมุทรที่เป็นถึงระดับปราชญ์ ซึ่งมีทักษะยุทธเชิงแกร่งถึงเพียงนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า กลับไม่เป็นผล ไม่สามารถทำอะไรหลงจิงเซียนและเจี้ยนอู๋ซวงได้ ทำให้พวกเขาทั้งสองทั้งตระหนกทั้งเกรี้ยวโกรธ และยิ่งเป็นการสร้างความสะเทือนหวั่นหวาดให้กับทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์

“สุดยอดเคล็ดวิชาไร้เทียมทานของข้านะโว้ย ต่อให้เป็นเคล็ดลับ
ชะตาฟ้าก็ต้องถูกกำราบตามระเบียบ แม้อ่องเทพมาด้วยตนเอง ข้า
นี่แหละจะเล่นงานมันจนต้องหนีอย่างหัวซุกหัวซุน!” หลงจึงเขียน
ได้กล่าวคำที่อวดดียิ่งออกมา!

ความจริงก็เป็นเช่นนี้จริง ๆ เพราะว่าอ่องวิหคสุริยันและผลึกสมุทร
ศักดิ์สิทธิ์อันดับหนึ่งแม้จะไม่ใช้ระดับอ่องเทพ แต่ก็ห่างไม่ไกลนัก
อย่างไรก็ตามพวกเขาทั้งสองได้รุกกลับครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ก็ไม่
สามารถทำอะไรหลงจึงเขียนและเขียนอุ้งหวงได้ หากไม่เป็นเพราะ
พวกเขามีอาวุธราชันอยู่ในมือละก็ คงตายอนาถภายใต้ธนูเหาะไป
นานแล้ว

“สิ่งนี้คือสวรรคตวิถีนิกกำลังหรือ เคล็ดราชันสวรรคตวิถีนะ พวก
นางได้ก้าวเดินไปบนสวรรคตวิถิที่พวกนางเป็นผู้กำหนดขึ้นเองแล้ว
หากพวกนางได้กลายเป็นราชันเขียน เคล็ดราชันที่ผนึกกำลัง
เช่นนี้ ย่อมสามารถสยบเคล็ดราชันมากมายที่มีมาแต่อดีตได้
แน่นอน!”ไม่ว่าจะเป็นใครล้วนแล้วแต่ต้องมีสีหน้าที่เปลี่ยนไปเมื่อได้
เห็นศาสตรธนูที่อ่องการถึงเพียงนี้ ศาสตรธนูนี้ช่างร้ายกาจ
เหลือเกิน หากนำมาเปรียบเทียบกันแล้ว แม้แต่ศาสตรธนูที่คิดค้น
และสร้างขึ้นโดยราชันเขียนตัวอื่อเจียนยังต้องสลด

สวรรคตวิถีนิกกำลัง นับแต่อดีตที่ผ่านมา ผู้ที่สามารถคิดค้นและสร้างสวรรคตวิถิเช่นนี้มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น หากแม้สร้างมันขึ้นมาได้ละก็ พลังของมันยากที่จะจินตนาการได้อย่างแท้จริง!

“ดี ดี ดี! ไม่เสียทีที่เป็นลูกสาวของข้า!” ราชามังกรพยัคฆ์ที่อยู่ท่ามกลางศึกตะลุมบอนอยู่เมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว สีหน้าแสดงออกถึงความดีใจอย่างยิ่ง รู้ว่าการที่ตนเองให้ลูกสาวของตนอยู่ข้างกายหลี่ชี่เย่คือการกระทำที่ชาญฉลาดมากที่สุด มีเพียงผู้ดำรงอยู่เฉกเช่นหลี่ชี่เย่เท่านั้น จึงสามารถอบรมสั่งสอนลูกสาวของตนให้ได้ดี!

แน่นอนที่สุด ราชามังกรพยัคฆ์ย่อมมีความเชื่อมั่นในลูกสาวของตนอยู่แล้ว แต่ทว่าสิ่งเดียวที่สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้ามากที่สุดก็คือ ลูกสาวของตนไม่ให้ความใส่ใจต่อการฝึกฝน มาวันนี้เมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว ราชามังกรพยัคฆ์จะรู้สึกดีใจได้รึ? ในที่สุดชะตาเซียนของหลงจิงเซียนมีโอกาสดำแดงแล้ว

สีหน้าของเยชินเงินที่พะงตงอย่างมากเมื่อได้เห็นวิชาสวรรคตวิถีนิกกำลังของหลงจิงเซียนและเจี้ยนอู่ซวงแล้วยังต้องแปรเปลี่ยนไปเนื่องจากวิชาสวรรคตวิถิเช่นนี้กับผู้ที่ถือดีเช่นเขาก็ไม่สามารถคิดค้นออกมาได้ ผู้ที่สามารถคิดค้นสวรรคตวิถิเช่นนี้ได้ต้องเป็นผู้ที่

ได้ชื่อว่าเป็นดาวรุ่งอันดับต้นๆ นับแต่อดีตกาลที่ผ่านมาอย่าง
แน่นอน!

มันเป็นเรื่องที่ช่วยอะไรไม่ได้ ใครใช้ให้หลงจึงเขียนมีชะตาเขียนแต่
กำเนิดเล่า เมื่อเปรียบเทียบด้านพรสวรรค์ แม้แต่ดาวรุ่งแจกเช่นเย
ชินฉินก็ไม่สามารถเทียบกับนางได้ การฝึกกำลังกับเจียนอู่ซวง
ของนางได้สร้างวิถีสวรรค์ฝึกกำลังที่ลือลั่นนิรันดรกาล!

“เคล็ดราชันอะไรนั่นนะหรือ เซอะ อ่อน” นิ่งหนูหลงจึงเขียนนับว่า
อวดดีอย่างยิ่ง เมื่ออ่องวิหคสุรียันกับผลึกสมุทรศักดิ์สิทธิ์อันดับ
หนึ่งบุกโจมตีกลับอีกครั้ง และธนูเหาะได้ทำลายเคล็ดราชันของ
พวกเขาอีกครั้ง ทำให้นางยิ้มกล่าวอย่างหยิ่งผยองออกมา

การพูดเช่นนี้ได้ทำให้สีหน้าของอ่องวิหคสุรียันกับผลึกสมุทร
ศักดิ์สิทธิ์อันดับหนึ่งดูไม่จี๊ดสุดๆ เคล็ดราชันอันเป็นที่ภาคภูมิใจ
ของพวกเขาถูกหลงเขียนวิจารณ์เสียจนไม่หลงเหลือคุณค่าอีก
เลย หากรู้อย่างนี้แต่ต้นพวกเขาต้องนำเอาสัจจอาวุธราชันเขียนติด
ตัวมาด้วย!

“เดี๋ยวนี้พวกชนรุ่นหลังไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ แค่คิดค้นเคล็ดวิชา
ประหลาดขึ้นมาได้บ้าง ก็ทะนงตนว่าตัวเองนั้นไร้ผู้ต่อกร” จังหวะที่

สวรรค์วิถีนีกกำลังของหลงจึงเขียนและเขียนอุ้งช่วงกำลังสยบจน
อ่องวิหคสุริยันและผลึกสมุทรศักดิ์สิทธิ์อันดับหนึ่งจนต้องประสบ
ความล้มเหลว กับการรุกรกลับครั้งแล้วครั้งเล่าของพวกเขา ปรากฏ
เสียงห่มต่ำที่นำเกรงขามตั้งขึ้น

ในเวลาตัวเอง คนผู้หนึ่งได้ก้าวเท้าเข้ามายังสมรภูมिरบโบราณ ยาม
ที่คนผู้นี้ก้าวเท้าเข้ามา ประกายศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นเหมือนดังปรอทที่เท
ลงบนพื้นอย่างนั้น รินไหลไปทั่วทั้งสมรภูมिरบโบราณ ทุกคนที่ได้
สัมผัสกับประกายศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้แล้วต้องรู้สึกสั่นเทาขึ้นภายในใจ
มีความรู้สึกเหมือนมีผู้ที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกรได้สะกดอยู่ในใจของตนอย่าง
นั้น

คนผู้นี้เป็นผู้เฒ่าคนหนึ่ง เป็นผู้เฒ่าที่ถูกประกายศักดิ์สิทธิ์ห่อหุ้ม
ร่างเอาไว้ ดูมีความศักดิ์สิทธิ์ยิ่งนัก เหมือนหนึ่งเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ผู้
มาจากแดนสวรรค์ มีความศักดิ์สิทธิ์ไม่อาจลบหลู่ได้ ไม่ว่าผู้ใดได้
พบเห็นก็ต้องกราบไหว้บูชา

“คนผู้นี้คือใคร...” ครั้นเห็นประกายศักดิ์สิทธิ์บนตัวของผู้เฒ่าผู้นี้
แล้ว ผู้คนจำนวนมากไม่กล้ามองดูอีกเลย ดุจดั่งประกายศักดิ์สิทธิ์
บนตัวของเขามีพลังเสน่ห์อย่างหนึ่งที่สามารถทำให้ผู้อื่นนับถือ
บูชา เห็นแล้วอยากจะทำลงกราบ

“จักรพรรดิทำลายไม่ได้!” แม้แต่ยอดฝีมือดั่งเช่นราชามังกรพยัคฆ์
ยังต้องร้องเสียงหลงออกมาพร้อมกับใบหน้าสีขาวซีด

“จักรพรรดิทำลายไม่ได้ คือใคร?” กลุ่มคนรุ่นใหม่ที่อยู่ด้านนอก
สมรภูมिरบโบราณไม่รู้จัก จึงเอ่ยถามผู้อาวุโสที่อยู่ข้างๆ

“จักรพรรดิทำลายไม่ได้!” ต่อให้ระดับบรรพบุรุษสำนักเจ้าลัทธิยังคง
ต้องร่างสั่นเทา สีหน้าขาวซีดเมื่อได้ยินชื่อนี้ พิมพ์ออกมาว่า
“ตามตำนานเล่าว่าเขาคือผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะไม่พ่ายแพ้กระทั่ง
เผชิญหน้ากับราชันเซียน เป็นดาวรุ่งอันดับหนึ่งต่อจากราชันเซียน
จิงวีของพรรคผลึกสมุทร เขาได้ฝึกกายผลึกชะตาฟ้าถึงขั้น
สามารถคงอยู่ได้นานถึงเก้าวันเก้าคืน ไม่นึกเลยว่าเขายังคงมีชีวิต
อยู่จริง!”

“ไม่พ่ายแพ้เมื่อเผชิญหน้ากับราชันเซียน?” ไม่ว่าใครก็ต้องมีสี
หน้าที่เปลี่ยนไปเมื่อได้ยินคำๆ นี้ ราชันเซียนนั้นไร้ซึ่งผู้ต่อกรอยู่
แล้ว สามารถคงความไม่พ่ายแพ้ต่อราชันเซียน นับเป็นเรื่องที่น่า
กลัวเพียงใด

“เล่าลือกันว่า เคล็ดกายผลึกชะตาฟ้าของเขาสามารถยืนหยัดต่อหน้าราชันเซียนได้นานถึงเก้าวันเก้าคืน แม้แต่ราชันเซียนก็ไม่สามารถทำลายกายผลึกชะตาฟ้าของเขาลงได้!”บรรพบุรุษสำนักเจ้าลัทธิผู้นี้กล่าวและสลดจนหน้าถอดสี

ชื่อของจักรพรรดิทำลายไม่ได้ สร้างความสะเทือนหวั่นไหวให้กับทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ ไม่ว่าจะป็นระดับบรรพบุรุษ หรือผู้ดำรงไว้ซึ่งอมตะอะไรก็กลับกลายเป็นไร้ค่าคู่ควรจะกล่าวถึง มีเพียงชื่อของจักรพรรดิทำลายไม่ได้ที่สามารถสยบให้ทุกคนรู้สึกอึดอัดหายใจไม่ออกได้

“อัญเชิญบรรพบุรุษหรือไม่?” ในขณะนี้ ยอดฝีมือคนอื่นๆ ของเมืองสยบอสูรล้วนมีสีหน้าที่ขาวซีด จึงมียอดฝีมือเอ่ยเสียงแผ่วเบาขอความเห็นชอบจากราชามังกรพยัคฆ์

ในเวลานี้ ราชามังกรพยัคฆ์เองก็มีสีหน้าที่ขาวซีด ท่าทีหนักแน่นจริงจัง แต่เขายังคงควบคุมอารมณ์เอาไว้ได้ สายหน้าเบาๆ กล่าว “ยังไม่ต้องรีบร้อน หากยังไม่ถึงที่สุดพวกเราจะกระทำการบุ่มบ่ามไม่ได้ เมืองสยบอสูรของพวกเราเคยมีคำมั่นอยู่ก่อน ไม่ให้เข้าสู่ยุทธภพโดยง่าย!”

การมาของจักรพรรดิทำลายไม่ได้ ท่าทีที่หมางเหมินต่อเก้าชั้นฟ้า สิบแดนดิน เขามองดูหลงจิงเซี่ยนและเจี้ยนอู๋ซวงแล้วกล่าวอย่าง เนิบนาบว่า "วิชานอกกริตของรูนเยาว์เท่านั้น บังอาจกล้าหยามหมิ่น เเคล็ตราชั้นของพรรคข้า!" ขาดคำ พลันบังเกิดอำนาจราชชั้นขึ้นมา มีการวิวัฒนาการเคล็ตราชั้น และเข้าบดขยี้ต่อหลงจิงเซี่ยนและ เจี้ยนอู๋ซวง

เคล็ตราชั้นที่เหมือนกัน แต่เมื่อถูกสำแดงโดยจักรพรรดิทำลาย ไม่ได้กลับมีพลังที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ภายใต้เคล็ตราชั้นนี้ หัว ทั้งเก้าแดนยังคงต้องสลดจนหน้าถอดสี

ครั้นจักรพรรดิทำลายไม่ได้สำแดงเคล็ตราชั้นออกมา ทั้งราชา มังกรพยัคฆ์และเจ้าบ้านตระกูลเจี้ยนล้วนมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป มั่นชางทรงพลังและมีอำนาจที่พาลเหลือเกิน

"ปัง" บังเกิดเสียงดังขึ้นมาเสียงหนึ่ง แต่ทว่าเคล็ตราชั้นของ จักรพรรดิทำลายไม่ได้ยังไม่ทันได้เข้าบดขยี้หลงจิงเซี่ยนและ เจี้ยนอู๋ซวง ปราบกฏมือขนาดใหญ่ข้างหนึ่งที่คุณคามลงมา ทำให้ เเคล็ตราชั้นของจักรพรรดิทำลายไม่ได้ถูกทำลายไปโดยพลัน! จากนั้นมือขนาดใหญ่ข้างนี้้อนิ้วแล้วก็ดีดออกไป "ปู้" แม้แต่ จักรพรรดิทำลายไม่ได้ยังคงต้องถูกดีดจนก้าวถอยหลังตึงตึงตึง ติดต่อกันหลายก้าว!

“เป็นผู้ใดกัน!” สีหน้าของจักรพรรดิทำลายไม่ได้แปรเปลี่ยนอย่างมาก คู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งเช่นนี้สร้างความหวาดหวั่นต่อเขาอย่างยิ่ง

“จักรพรรดิทำลายไม่ได้? อาศัยเจ้าหาญกล้าเรียกขานตัวเองว่าเป็นจักรพรรดิ?” เวลาที่ปรากฏผู้เฒ่าผู้หนึ่งก้าวเดินเข้ามาในสมรภูมिरบโบราณ ยามที่ผู้เฒ่าผู้หนึ่งก้าวเข้ามา ได้หอบเอาสายลมที่เย็นสบายมาด้วย สร้างความรู้สึกที่แตกต่างให้กับผู้คน!

ผู้เฒ่าผู้นี้มีดวงตาคู่ที่สดใส คู่ดวงตาสดใสของเขาปรากฏประกายที่ฉลัดหลักแหลมและมีสายตาทียาวไกลระยิบระยับอย่างนั้น

ครั้งผู้เฒ่าผู้นี้ได้ก้าวเข้ามายังสมรภูมिरบโบราณแล้ว เขาจ้องมองดูจักรพรรดิทำลายไม่ได้ ยึดมั่นหนึ่ง กล่าวหาว่า “ปู่พัว (ไม่สามารถทำลายหรือไม่แตก, หัก) เจ้าช่างรู้จักอวดอ้างตัวเองเหลือเกินเลยนะ ที่ว่าไม่พ่ายแพ้ต่อราชันเซียนอะไรนั่นนะ! มันก็แค่เคล็ดกายผลึกชะตาฟ้าที่คิดค้นโดยราชันเซียนจิงยวีไม่ถูกทำลายเท่านั้นเอง เจ้าถูกราชันเซียนฝานเงินเหยียบเอาไว้ใต้ฝ่าเท้าเก้าวันเก้าคืน ยังมีหน้าบอกว่าไม่แพ้ การที่ราชันเซียนฝานเงินไม่สังหารเจ้า ก็แค่เห็นแก่เจ้าที่บำเพ็ญเพียรมาอย่างยากลำบากเท่านั้นเอง เจ้าไม่มุดอยู่ใต้ดินเพื่ออยู่ไปวันๆ กับลมหายใจเฮือกสุดท้ายที่เหลืออยู่ ถึงกับ

ออกมาสร้างความปั่นป่วน เจ้าคิดว่าเจ้านั้นไร้ผู้ต่อกรจริงรี แดน
อสุรปืออันเป็นสิ่งที่สามารถครอบครองได้โดยง่ายดายอย่างนั้นรี?”

พลันที่ผู้เฒ่าผู้นี้เอ่ยปาก ก็ได้เปิดโปงเรื่องราวครานั้นของเขา ทำ
ให้สีหน้าของจักรพรรดิทำลายไม่ได้ในเวลานี้ดูจะปั่นยากสุดๆ

จักรพรรดิทำลายไม่ได้ ฉายานี้พลันกล่าวออกไป ได้สร้างความ
ขวัญหนีดีฝ่อแก่ผู้คนไม่รู้จำนวนเท่าไร เขาเคยคุยว่าตัวเองนั้นไม่
พ่ายแพ้กระทั่งราชันเซียน แต่ก็เป็คำกล่าวที่เขากล้าพูดออกมา
หลังจากสิ้นสุดยุคของราชันเซียนผ่านเงินแล้วเท่านั้น

เป็นความจริงที่ครานั้นเข้าได้อาศัยเคล็ดกายผลึกชะตาฟ้าของตน
ไปทำสู้กับราชันเซียนผ่านเงิน และก็เป็ความจริงที่ราชันเซียน
ผ่านเงินไม่อาจทำลายเคล็ดกายผลึกชะตาฟ้าที่คิดค้นขึ้นโดย
ราชันเซียนจึงยี่ของเขาได้ แต่ทว่ากำลังของเขาเมื่อเผชิญหน้า
กับราชันเซียนผ่านเงินแล้ว ไร้ค่าคู่ควรจะกล่าวถึง แม้ว่าเขาจะมี
เคล็ดกายผลึกฟ้าคุ้มกาย แต่เขายังคงถูกราชันเซียนผ่านเงิน
เหยียบเอาไว้ใต้เท้าอย่างนั้นเป็นเวลานานถึงเก้าวันเก้าคืน

หลังจากผ่านพ้นเก้าวันเก้าคืนแล้ว เคล็ดกายผลึกชะตาฟ้าของเขา
ก็สิ้นฤทธิ์ เมื่อไม่มีกายผลึกชะตาฟ้าแล้ว เขามีสภาพเป็นเพียงมด

ปลวกตัวหนึ่งต่อหน้าราชันเซียนผานเงินเท่านั้น แต่ราชันเซียนผานเงินเห็นแก่ที่เขาจะมาถึงตรงนี้ไม่ง่ายเลย จึงได้ไว้ชีวิตของเขา

ในยุคของราชันเซียนผานเงิน จักรพรรดิทำลายไม่ได้ได้แต่ทำตัวอยู่แบบเฉยเมย จนนยุคของราชันเซียนผานเงินสิ้นสุดลงแล้ว เขาเคยปรากฏตัวออกมาแล้วเที่ยวเป่าประกาศว่าตัวเองคือผู้ไม่รู้จักคำว่าแพ้ สามารถต้านทานกับราชันเซียนถึงเก้าวันเก้าคืน เป็นจริงที่สามารถชุ่ผู้คนในยุคหลังได้เป็นจำนวนมาก!

เมื่อผู้เฒ่าผู้นี้เหยียบย่างเข้าสู่สมรภูมิรบโบราณ มีคนสามารถจดจำประวัติความเป็นมาของเขาได้ทันที พิมพ์ออกมาว่า "ต้นบรรพบุรุษพันสน!"

"ต้นบรรพบุรุษพันสน..." ผู้คนจำนวนมากรู้สึกได้ถึงหนังตาที่กระตุก และหนาวสะท้านทรวง เมื่อได้เห็นผู้เฒ่าผู้นี้ ชื่อนี้เรียกได้ว่าเป็นชื่อที่สร้างความหวั่นไหวให้กับแดนสมุนไพรร่าธาตุ กระทั่งกล่าวได้ว่าเคยสะท้านเก้าแดนมาแล้ว

สองบรรพบุรุษปีศาจแห่งแดนสมุนไพรร่าธาตุ กระทั่งเป็นผู้ที่ดำรงไว้ซึ่งเคยพบกับราชันเซียนหลายยุคหลายสมัยมาแล้ว! เป็น

จักรพรรดิเทพแห่งยุค ต่อให้ผู้ที่ดำรงไว้ซึ่งเก่าแก่โบราณกว่านี้
ยังคงต้องหวั่นเกรงอยู่สามส่วน!

“นี่ นี่มันเป็นไปไม่ได้!” แม้แต่เทพมังกรศิลาที่ยืนอยู่ด้านหลังของเย
ชินเฉินยังต้องมีสีหน้าที่เปลี่ยนไป พิมพ์ปากออกมาว่า “นี่ นี่มันเป็นไป
ได้อย่างไรกัน เจ้า เจ้า เจ้าแก่ผู้นี้มิใช่ไม่สามารถไปจากเทือกเขา
พันสนตลอดชีพอย่างนั้นรี?”

ทุกคนต่างรู้ว่า ต้นบรรพบุรุษพันสนแม้จะไร้ซึ่งผู้ต่อกร แต่ทว่าเขา
ไม่เคยอย่างกรายออกจากเทือกเขาพันสนเลย วันนี้เขากลับมา
ปรากฏตัวตรงนี้ แล้วจะไม่ทำให้ทุกคนต้องตกใจได้อย่างไร เป็น
การทำลายตำนานชัดๆ!

สำหรับจักรพรรดิทำลายไม่ได้ นั่น สีหน้าในเวลานี้ดูไม่จืดถึงขีดสุด
เรื่องราวเกี่ยวกับการทำสู้อของเขากับราชันเซียนผานเฉิน เป็น
เรื่องราวที่เขาใช้สยบชนรุ่นหลัง เมื่อมีการเอ่ยถึงเรื่องนี้ต่อหน้ารุ่น
เยาว์แล้ว เขาอดที่จะลำพองตนไม่ได้

และด้วยสาเหตุนี้เองเขาจึงได้แต่งตั้งตนเองนามว่าจักรพรรดิทำลาย
ไม่ได้ ประกาศว่าตัวเองนั้นรบอย่างดุเดือดกับราชันเซียนถึงเก้าวัน
เก้าคืน แม้ต้องเผชิญหน้ากับราชันเซียนก็ไม่พ่ายแพ้เช่นเดิม

แต่เวลานี้ ต้นบรรพบุรุษพันสนกลับมาเปิดโปงเขา ทำให้เขาเสียหน้า ในสายตาของเหล่าผู้เยาว์เขาคือผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะสูงเด่นไร้ผู้ต่อกร ไม่มีวันพ่ายแพ้ตลอดชีวิต เอาละสิ มาวันนี้ทุกคนต่างก็รู้แล้วว่าเขาถูกราชนเขียนฝานเงินเหยียบเอาไว้ใต้ฝ่าเท้าถึงเก้าวันเก้าคืน!

“เจ้าแก่พันสน เจ้าไม่ควรเข้ามาแปดเปื้อนกับน้ำครำนี้เลย หากรู้จักกาลเทศะ เจ้าก็ควรหมกตัวอยู่กับเทือกเขาพันสนของเจ้า เจ้าอยู่ที่นั่นเป็นอมตะไม่มีวันตาย ไม่มีใครไปยุ่งกับเจ้าด้วย แต่วันนี้เจ้าไม่รู้จักกาลเทศะ เจ้าจะต้องนำพาทภัยให้กับเขาพันสนถึงขั้นทำลายล้าง!” จักรพรรดิทำลายไม่ได้กล่าวนำเกรงขามออกมา

ต้นบรรพบุรุษพันสนหัวเราะและมองดูจักรพรรดิทำลายไม่ได้ กล่าว ว่า “ปู่พัว ทำลายเขาพันสนของข้า อาศัยเจ้านะหรือ? หากไม่เป็น เพราะกายผลึกชะตาฟ้า ฝ่ามือเดียวของข้าก็สังหารเจ้าได้แล้ว!”

สีหน้าของจักรพรรดิทำลายไม่ได้ดูไม่จี๊ดสุดๆ เขามีฉายาว่าไม่แพ้ แต่มาวันนี้ถูกต้นบรรพบุรุษพันสนเหยียดหยามถึงเพียงนี้ กล่าว สำหรับเขาแล้วมันคือความอับยศอย่างหนึ่งแน่นอน!

ตอนที่ 885 หลานราชัน

<https://novel-lucky.com>

พลันที่บรรพบุรุษพันสนกล่าวคำนี้ออกมา ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่อยู่ภายในหรือภายนอกสมรภูมิรบโบราณ ล้วนแล้วแต่เสียวสันหลัง วาบ ไม่เสียทีที่เป็นหนึ่งในสองบรรพบุรุษปีศาจของแดนสมุนไพรร่ำธาตุ ถึงกับกล้าเหยียดหยามจักรพรรดิทำลายไม่ได้ถึงเพียงนี้ ทอดสายตาไปทั่วทั้งแดนสมุนไพรร่ำธาตุ เกรงว่าคงมีไม่กี่คนที่กล้าทำเช่นนี้

เยชินเงินก็มีสีหน้าที่ไม่สู้จะดีนัก ปกติเขาเป็นคนที่มิบุคลิกสง่าผ่าเผย เวลานี้ดูจะสง่าผ่าเผยไม่ไหวเสียแล้ว ในอดีตเขาเคยหว่านล้อมต้นบรรพบุรุษพันสนมาก่อน ต้องการเชิญให้ต้นบรรพบุรุษพันสนคุ้มกันตัวเขา แต่ทว่าต้นบรรพบุรุษพันสนตอบปฏิเสธเขา

มาวันนี้ต่อให้เขาคิดอย่างไรก็คิดไม่ได้ว่าต้นบรรพบุรุษพันสนจะมาที่แดนอสูรปีอาณได้ เกรงว่าคงเป็นเรื่องที่ใครก็นึกไม่ถึง

“ต้นบรรพบุรุษพันสน วาจาอย่าได้สามหาวนัก!” ในขณะนี้ เสียงที่เยือกเย็นเสียงหนึ่งดั่งขี้เหล็ก โลงศพขนาดยักษ์โลงหนึ่งถูกระดัดจอมกษัตราหลายคนหามเข้ามายังสมรภูมิรบโบราณ

โลงศพโบราณโลงนี้ถูกหามาหยุดอยู่ตรงหน้าเย่ชินเงิน เมื่อฝาโลงถูกเปิดออก ประกายจากหินเลือดกาลเวลาได้สาดส่องจนสว่างไสวไปทั่วทั้งสมรภูมिरบโบราณแห่งนี้ ปรางค์ผู้เฒ่าคนหนึ่งคลานออกมาท่ามกลางหินเลือดกาลเวลา

ผู้เฒ่าผู้นี้สวมชุดจักรพรรดิ นั่งสูงเด่นอยู่บนเมฆา แม้ว่าลมปราณของเขาจะเหือดแห้งไปแล้ว แต่ทว่าเมื่อเหลียวซ้ายแลขวาแล้ว เสมือนว่าเขาคือจักรพรรดิของหมื่นอาณาจักร เหมือนหนึ่งว่าเขาคือผู้บงการฟ้าดินแห่งนี้ที่แท้จริง

“คนผู้นี้คือใคร!” การที่มีผู้เฒ่าคนหนึ่ง สวมชุดจักรพรรดิ นั่งสูงเด่นอยู่บนเมฆาอย่างกะทันหัน เมื่อเหลียวซ้ายแลขวาแล้ว มีผู้คนจำนวนมากไม่น้อยที่เกิดอาการต้องการสยบแบบหุนหันพลันแล่น เหมือนว่าเขาเป็นจักรพรรดิมาแต่กำเนิด ดุจดั่งเขาคือผู้บงการทุกสิ่งทุกอย่างมาแต่กำเนิด พลังของเขาไม่จำเป็นต้องทำแสงสว่างออกมา มันเป็นไปตามธรรมชาติ

“ข้า ขารู้แล้วว่าเขาคือใคร เขา เขา เขาคือผู้ที่คนเขาเรียกขานว่าหลานราชัน” ในที่สุด ศิลาภษัตราผู้หนึ่งที่มาจากเขตศิลา

สามารถจดจำประวัติความเป็นมาของผู้นี้ได้ กล่าวด้วยความ
ตระหนกกว่า “หลานคนสุดท้ายของราชันเซียนสื่อเฟิง!”

“หลานคนสุดท้ายของราชันเซียนสื่อเฟิง!” ไม่ว่าใครก็ต้องรู้สึกขน
หัวลุกเมื่อได้ยินคำๆ นี้ หลานคนสุดท้ายของราชันเซียน เพียง
พอที่จะแสดงถึงฐานะอันสูงส่งของเขา สุดจะเปรียบเทียบ เขามี
ความเป็นกษัตริย์มาแต่กำเนิด ความเป็นกษัตริย์ที่เป็นหนึ่งไม่เป็น
สองรองใคร!

“หลานราชัน...” ถึงแม้ต้องเผชิญหน้ากับบุคคลระดับหลานคน
สุดท้ายของราชันเซียนสื่อเฟิง ต้นบรรพบุรุษพันสนก็เพียงแต่ยิ้มให้
นิดหนึ่ง เขาเป็นบุคคลที่เคยพบมาแล้วแม้แต่ราชันเซียน อีกทั้งหา
ใช่ราชันเซียนเพียงคนเดียวไม่ หลานคนสุดท้ายของราชันเซียน
กล่าวสำหรับเขาแล้ว นับเป็นตัวอะไรได้กันแล้ว

บรรพบุรุษพันสนหัวเราะที่หนึ่งกล่าวว่า “เจ้าน่ะไม่ควรคลานออกมา
จากใต้ดิน หากเจ้าไม่คลานออกมาเกรงว่าคงมีชีวิตอยู่ได้อีกนาน
คราวนี้เกรงว่าเจ้าคงไม่มีโอกาสได้กลับเข้าไปอีกแล้ว”

ใครบ้างล่ะที่หาญกล้าดูแคลนหลานคนสุดท้ายของราชันเซียน?
แต่ทว่าบรรพบุรุษพันสนกลับไม่มีปัญหา กล่าวสำหรับบรรพบุรุษ

พ้นสนแล้ว การก้าวออกมาจากเขาพ้นสนในครั้งนี่ เหมือนเป็นการ
ลิขิตให้ชาตินี้ของเขาต้องเสมือนดังคลื่นที่โหมสาดซัดและขยายวง
กว้างออกไป ถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าจะต้องตื่นตาตื่นใจอย่างที่สุด
รับรองว่าจะไม่จืดชืด

“ต้นบรรพบุรุษพ้นสน ทุกคนต่างให้ความเคารพท่านเป็นบรรพ
บุรุษปีศาจของแดนสมุนไพรร่าธาตุ หากคิดจะอาศัยกำลังเพียง
ลำพังของตนเพื่อแย่งชิงแดนอสูรปีอาณสะก็ ดูออกจะประมาท
เกินไปเสียแล้ว ท่านคิดว่าสามารถเป็นศัตรูกับทั่วหล้าได้อย่างนั้น
รี? ระดับจักรพรรดิเทพของแดนสมุนไพรร่าธาตุใช้จะมีท่านเพียง
คนเดียว แม้ว่าท่านจะแข็งแกร่ง แต่ก็ไม่แน่ว่าจะเป็นคู่ต่อสู้ของ
จักรพรรดิเทพของสายสำนักราชันเซียน”

“แย่งชิงแดนอสูรปีอาณ?” บรรพบุรุษพ้นสนมองหน้าหลานราชันที่
หนึ่ง ยิ้มกล่าวว่า “หลานราชัน เสียแรงที่เป็นถึงหลานคนสุดท้าย
ของราชันเซียนสี่เผ่า ในสายตาของเจ้าหยุดอยู่ตรงแค่ของวิเศษ
อย่างนั้นเองรี ที่เข้ามาที่นี่ไม่ได้เพื่อต้องการแดนอสูรปีอาณ! แต่เป็น
เพราะพวกเจ้าไม่ควรแตะต้องคนของคุณชายซ่า ซ้ำคุ่มกันให้กับ
คุณชายหลี่ พวกเจ้าแตะต้องคนของเขา ก็คือเป็นศัตรูกับพวกเรา”

“คุณชายหลี่ หมายถึงหลี่ซีเย่คนนั้นรี?” หลานราชันส่งประกายตา
ที่เย็นยะเยือกออกมา

ต้นบรรพบุรุษพันสนยิมชนิดหนึ่ง กล่าวว่า "ถูกต้อง จะไม่ให้ข้าลงมือ ก็ไซ้จะเป็นเรื่องยาก พวกเจ้าใส่หัวออกจากแดนอสุรปีอานเดี๋ยวนี! ยังมีเจ้า!" กล่าวพลาบ สายตาของเขาตกไปอยู่บนตัวของเยชินเงิน

เยชินเงินที่ปกติมีบุคลิกอันสง่าผ่าเผยอย่างไร ทำตัวสบายๆ ง่ายๆ เพียงใด เวลานี้สีหน้าของเขาดูปั่นยากถึงขีดสุด เขาเคยเชื่อเชิญ ให้ต้นบรรพบุรุษพันสนเป็นผู้คุ้มกันให้กับตัวเขา แต่ทว่าต้นบรรพบุรุษพันสนไม่ได้สนใจแม้แต่แต่น้อยนิด ปฏิเสธทันควัน แต่ทว่าเวลานี้ ต้นบรรพบุรุษพันสนกลับเป็นผู้คุ้มกันให้กับหลี่ซีเย

ผู้คนจำนวนมากที่ได้ยินคำพูดของต้นบรรพบุรุษพันสนแล้วต้อง รู้สึกตระหนกเป็นอันมาก ก่อนหน้านั้นเคยมีข่าวลือกันว่าหลี่ซีเย กับเขาพันสนดูใกล้ชิดกันมาก แต่ทว่าเขาพันสนแม้ไม่เคยปฏิเสธ ในเรื่องนี้ แต่ก็ไม่เคยยอมรับมาโดยตลอด อีกทั้งหลี่ซีเยได้ประสบ กับเหตุคับขันหลายครั้ง แต่ก็ไม่เห็นเขาพันสนออกหน้าจหน้าจทุกคน แทบจะลืมนึกในเรื่องนี้ไปแล้ว เวลานี้ ต้นบรรพบุรุษพันสนได้ออกปากยอมรับว่าให้การคุ้มกันหลี่ซีเยด้วยตนเอง แล้วจะไม่ให้ผู้คนเขารู้สึกตกใจได้อย่างไร

บวกกับหลี่ชียเอ่ที่มีความสัมพันธ์กับแคว้นไผ่ยั๊กซ์ นั้นเท่ากับว่าสองบรรพบุรุษปีศาจแห่งแดนสมุนไพรร่ำธาตุล้วนแล้วแต่เป็นผู้คุ้มกันให้กับเขา ด้วยผู้หนุนหลังเช่นนี้ คิดจะไม่รอดดีก็คงยาก

“พันสน เจ้ารอดดีเกินไปเสียแล้ว เจ้าคิดว่ามีเพียงเจ้าเท่านั้นที่เป็นจักรพรรดิเทพอย่างนั้นหรือ?” จักรพรรดิทำลายไม่ได้ก้าวยื่นออกมา กล่าวอย่างน่าเกรงขาม

ต้นบรรพบุรุษพันสนเพียงมองหน้าเขาแวบหนึ่ง กล่าว “อย่างน้อยที่สุด จักรพรรดิเทพเช่นเจ้าที่แต่งตั้งตัวเองก็ไม่ได้อยู่ในสายตาของข้า ในเมื่อพวกเจ้าต้องการจะลองก็ไม่เห็นจะยาก เจ้า เจ้า แล้วก็เจ้า พวกเจ้าเข้ามาพร้อมๆ กันทั้งสามคนเลย”

กล่าวพลาง ต้นบรรพบุรุษพันสนชี้ตัวไปที่จักรพรรดิทำลายไม่ได้ เทพมังกรศิลาสี่ฟานหมิง และหลานราชัน เขาต้องการต่อสู้กับสามคนโดยลำพังคนเดียว

ผู้คนจำนวนมากต้องตระหนกตกใจกับคำพูดเช่นนี้ของต้นบรรพบุรุษพันสน ต่างรู้สึกใจหายใจคว่ำ นี่มันช่างอหังการเหลือเกิน อาศัยกำลังโดยลำพังคนเดียวรับมือกับจักรพรรดิทำลายไม่ได้ เทพ

มังกรศิลาและหลานราชัน ความอหังการเช่นนี้ ทอดสายตาไปทั่ว
หิ้งแดนสมุนไพรร่ำธาตุคงมีอยู่ไม่ก็คน

เวลานี้จักรพรรดิทำลายไม่ได้ หลานราชัน และเทพมังกรศิลาทั้ง
สามคนมองตากันและกัน หากจะสู้กันเดี่ยวๆ พวกเขายอมไม่ใช่คู่
ต่อสู้ของต้นบรรพบุรุษพันสนอย่างแน่นอน หนึ่งในสองบรรพบุรุษ
ปีศาจแห่งแดนสมุนไพรร่ำธาตุยอมไม่ใช่ชื่อเสียงจอมปลอมอยู่แล้ว

“เหอะ เหอะ ดีมาก งั้นพวกเราสามคนก็ขอคำชี้แนะกับเคล็ดวิชาที่
ยโสโอหังจากเผ่าปีศาจก็แล้วกัน” เทพมังกรศิลาเห็นขึ้นไปบน
ห้องฟ้าและกล่าวออกมาอย่างช้าๆ

ทันใดนั้น พวกเขาทั้งสี่คนต่างยืนอยู่กลางอากาศ สรรพสิ่งของฟ้า
ดินล้วนแล้วแต่สลดอับแสงภายใต้ประกายทอหะของพวกเขา ยามที่
พวกเขาก้าวเท้าออกไป สรรพสิ่งธรรมดั่งตุ่มตาม หลักสิ่งธรรมพุง
สู่ห้องฟ้าตั้งน้ำตกสวรรค์ เหล่าดวงดาราต้องสั่นเทากับสิ่งนี้

กับการต่อสู้ที่เป็นหนึ่งไม่มีสองในหล้า ทำให้ผู้คนจำนวนนับไม่
ถ้วนต้องกลั่นลมหายใจเอาไว้ การที่มีโอกาสได้ชมการต่อสู้เช่นนี้
ยอมไม่เสียทีกับชาตินี้อยู่แล้ว

“ฆ่า...” หลานราชัน จักรพรรดิทำลายไม่ได้ทั้งสองคนชิงลงมือกัน พวกเขาสำแดงเคล็ดราชันและสรรพเคล็ดวิชา ประกายราชันแต่ละสายเหมือนบานเบ่งจากมือของพวกเขา ดุจดั่งกระบี่เหวี่ยงฟาดฟัน สวรรค์ ประกายราชันทุกสายล้วนสามารถฟาดฟันเอาดวงดารา จากเก้าชั้นฟ้าให้ร่วงหล่นลงมา

เคล็ดราชันที่เหมือนกัน เมื่อถูกสำแดงออกมาโดยจอมกษัตริย์ กับ สำแดงโดยพวกเขามีพลังที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง พลันที่เคล็ด ราชันถูกสำแดงออกมาโดยมือของพวกเขา ทำให้หมื่นวิถีสลด สามารถสยบเหล่าสรรพวิชาได้!

พลันที่หลานราชันและจักรพรรดิทำลายไม่ได้ลงมือ เทพมังกรศิลา ก็คำรามเสียงยาว กระดิ่งทองแดงที่ห้อยอยู่บนคอของเขาปรากฏ เสียงคำรามของมังกรดังออกมาไม่หยุด เห็นมังกรขนาดยักษ์ตัว หนึ่งบินออกมา และเขาก็ร่วมมือกับมังกรขนาดยักษ์ตัวนั้น หอบ เอาพลังทำลายฟ้าเข้าต่อสู้กับบรรพบุรุษพันสน

พวกเขาทั้งสามเรียกได้ว่าเป็นระดับบรรพบุรุษที่แข็งแกร่งที่สุดแห่ง สมุนไพรร่าธาตุ หากพวกเขาสามคนลงมือพร้อมกัน สามารถ ทำลายฟ้าดิน สามารถทำลายเหล่าเหาะ ภายใต้อำนาจที่ไร้ผู้ ต่อกร หลักกฎเกณฑ์จำนวนนับไม่ถ้วนล้วนแล้วแต่ร้องให้ด้วย

ความเศร้าโศกเสียใจ ต่อให้หลักกฎเกณฑ์ที่แข็งแกร่งกว่านี้ ก็ยาก
จะต้านทานอำนาจเช่นนี้ได้!

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับสุดยอดสังหารของพวกหลานราชันสามคน
ต้นบรรพบุรุษพันสนเหมือนมีท่าทีรอคอยอย่างสบายๆ ทำมือเป็น
ตราประทับราชัน ทำการปราบขวางออกไป ยามที่ตราประทับราชัน
ปรากฏ บนห้องฟ้าล้วนมืดมิด เหล่าเทพเทวะคุกเข่ากราบ ต่อให้
เป็นหลักกฎเกณฑ์ราชันก็อับแสงลงทันที ถูกปราบปรามอย่างหนัก

“ปัง...” ไม่ว่าจะเป็นครีตราชั้น ไม่ว่าจะเป็นมังกรยักษ์ ภายใต้ตรา
ประทับราชันเช่นนี้พลันถูกสยบ จากเสียงที่ดังขึ้นครีตราชั้นของ
หลานราชัน และจักรพรรดิทำลายไม่ได้พลันถูกทำลายจน
แหลกลาญ ร่างของพวกเขาสองคนถูกพลังกระแทกจนตัวลอย
ออกไป ส่วนเทพมังกรศิลาที่มีร่างกายสูงใหญ่ถูกสยบจนร่วงลงมา
จากห้องฟ้าสูง

การทำมือเป็นตราประทับราชัน สยบสรรพครีตราชั้นนิรันดร์กาล
เช่นฆ่าทำลายเหล่าเซียนที่อยู่ดินแดนเบื้องบน ยามที่ต้นบรรพบุรุษ
พันสนทำมือเป็นตราประทับราชัน ไม่ต้องพูดถึงคนอื่น ต่อให้เป็น
หลานราชัน จักรพรรดิทำลายไม่ได้ต่างรู้สึกได้ถึงความกดดันที่
ใหญ่ยิ่ง รู้สึกถึงความอัดอั้นหายใจไม่ออก หลักกฎเกณฑ์ราชัน
ของพวกเขาต้องถูกสยบเช่นเดียวกัน

“นี่มันเคล็ดวิชาอะไรกัน...” เมื่อเห็นว่าแม้แต่หลักกฎเกณฑ์ราชัน
เซียนยังคงถูกสยบ ไม่รู้ว่าจำนวนคนเท่าไรที่รู้สึกขนลุก เคล็ด
ราชันเช่นนี้ออกจะน่ากลัวเกินไปแล้ว

“เคล็ดสยบราชันที่อยู่ในตำนาน!” ราชามังกรพยัคฆ์ที่มีชาติกำเนิด
มาจากเมืองสยบอสูรจดจำประวัติความเป็นมาของเคล็ดวิชานี้ได้
กล่าวสำหรับเคล็ดวิชานี้แล้ว มันเป็นความทรงจำที่ลึกซึ้งยิ่งนัก
สำหรับเมืองสยบอสูร

ครานั้นราชันเซียนหญิงหงเหียนเช่นฆ่าทำลายอาณาจักรสวรรค์
อสูรเหาะ พลันที่นางสีแดงเคล็ดสยบราชันออกมา ทุกสรรพวิชา
ล้วนหลีกหนี ต่อให้เป็นหลักกฎเกณฑ์ราชันเซียนก็ถูกสยบเช่นกัน

ราชันเซียนหญิงหงเหียนเคยได้ชื่อว่าเป็นราชันเซียนหญิงไร้ผู้
ต่อกรแห่งยุค นับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา กระทั่งมีผู้นำเอานางมา
เทียบเคียงกับราชันเซียนเลี้ยวเหิง!

“เปิดออก....” หลานราชันคำรามเสียงยาว ในที่สุดเขาได้สีแดง
เคล็ดลับชะตาฟ้าที่ถ่ายทอดโดยราชันเซียนสื่อเฟิงออกมา

ฉับพลันนั้นปรากฏหिनหยางสลับสับเปลี่ยน แยกไม่ออกว่าเป็น
ทิวาหรือราตรีกาล ราชันเขียนเสด็จมาปกครองเก้าแดน

จักรพรรดิทำลายไม่ได้ร้องคำรามเสียงก้อง สำแดงเคล็ดราชันที่
ทรงพลังมากที่สุดของตน รอบชีวิตหมุนวน เลือดวัฒนธรรมเพื่อ
ลมปราณที่ไม่มีสิ้นสุดขึ้นมา เสมือนหนึ่งว่าเป็นมหาสมุทร

เทพมังกรศึลาก็คำรามเสียงดัง ถึงกับไม่เสียดายที่ต้องสิ้นเปลือง
พลังลมปราณจำนวนมหาศาล กลับกลายร่างเป็นมังกรทอง
ร่วมกับจักรพรรดิทำลายไม่ได้บุกเข้าสังหารบรรพบุรุษพันสน
พร้อมกัน

“ต่อให้เป็นเคล็ดลับชะตาฟ้าก็ใช้ไม่ได้ผล!” บรรพบุรุษพันสนได้
ปะทุพลังอำนาจของจักรพรรดิเทพออกมาเช่นกัน พลังลมปราณ
ได้จับตัวกลายเป็นมังกรแท้จริง เพียงพลิกฝ่ามือก็สำแดงเคล็ดสยบ
ราชันออกมา หนึ่งเคล็ดวิชาสยบทุกสรรพวิชา ไม่มีใครสามารถ
ต้านทานได้

ต้นบรรพบุรุษพันสนได้ฝึกเคล็ดวิชาสยบราชันมานานนับหลาย
แสนปี หลังจากได้รับการถ่ายทอดระบบถ่ายทอดทางความคิดที่

สมบูรณ์แบบแล้ว กล่าวสำหรับเขาแล้วก็เหมือนพยัคฆ์ติดปีก ทำให้อำนาจเคล็ดราชันของเขาเพิ่มขึ้นหลายเท่าตัว

“ปัง... ปัง... ปัง...” ต้นบรรพบุรุษพันสนอาศัยลำพังคนเดียวรับมือถึงสามคน เขาได้สำแดงเคล็ดสยบราชันจนมีพละภาพถึงขีดสุด ทุกความเคลื่อนไหวสามารถสยบสรรพวิชา หมิ่นวิธิต้องร้องให้ด้วยความโศกเศร้า

การสยบที่เบ็ดเสร็จเด็ดขาด! ต่อให้หลานราชันสำแดงเคล็ดลับชะตาฟ้าออกมา แต่ยังคงไม่ได้เปรียบแม้แต่น้อย เมื่อต้องพบกับบรรพบุรุษพันสน

“ฮ่า...” ภายในสองกระบวนท่า ทั้งหมดก็ถูกพลังของบรรพบุรุษพันสนกระแทกจนร่างปลิวออกไป จักรพรรดิทำลายไม่ได้รู้สึกโกรธเคืองยิ่งนัก ในที่สุดเขาได้สำแดงเคล็ดกายผลึกชะตาฟ้าออกมาพร้อมกับสำแดงเคล็ดราชันไปด้วย เข้าสังหารต้นบรรพบุรุษพันสน

ต้นบรรพบุรุษพันสนเพียงพลิกฝ่ามือทั้งสองทีหนึ่ง ทำการตัดมิติกาลเวลาขาดออกจากกัน พลันทำให้จักรพรรดิทำลายไม่ได้ถูกขวางกั้นเอาไว้เพียงคนเดียว ขณะเดียวกันเคล็ดสยบราชันถูกสำแดงออกไป “ตูม” เสียงดังสนั่นกึกก้อง จัดการซัดจนหลาน

ราชันและเทพมังกรศิลากระเด็นกระดอนไป ทำให้พวกเขาต้อง
กระอักเลือดออกมาอย่างแรง

อาศัยเพียงสามกระบวณท่าเท่านั้น ทั้งหลานราชันและเทพมังกร
ศิลาก็ถูกชัตจนกระอักเลือดอย่างแรง อันเป็นฉากที่สร้างความ
หวั่นไหวให้กับทุกๆ คน

“นี่ นี่ นี่มันอหังการเกินไปแล้วกระมัง แล้วยังจะมีใครสามารถต่อกร
ได้หรือเนี่ย?” ครั้นเห็นต้นบรรพบุรุษพันสนพลันลงมือก็สามารถทำ
ให้หลานราชันกับเทพมังกรศิลาต้องได้รับบาดเจ็บสาหัส ทำให้
ผู้คนจำนวนมากต้องสั่นเทาภายในใจ

“เปิด...” ในเวลานี้ ทั้งจักรพรรดิทำลายไม่ได้และหลานราชันไม่
ปิดบังซ่อนเร้นอีกต่อไปแล้ว ทั้งสองต่างเสกเอาอาวุธราชันเซียน
ออกมา จับพลันนั้นบังเกิดอำนาจราชันที่ยิ่งใหญ่ ทั้งสองได้บุก
โจมตีต้นบรรพบุรุษพันสนพร้อมๆ กัน!

ตอนที่ 886 แผนชั่วของเยชินเงิน

<https://novel-lucky.com>

ต้นบรรพบุรุษพันสนที่อยู่สูงเด่น มือข้างหนึ่งสำแดงเป็นตราประทับราชัน มืออีกข้างหนึ่งกลายเป็นกระบี่ราชัน ตราประทับราชันพลิกกลับ กระบี่ฟาดฟันสำแดงเคล็ดวิชาราชัน รับกับอาวุธราชัน พลันที่ทั้งสองฝ่ายปะทะกัน ฟาดดินบังเกิดแสงสว่างไสวเจิดจ้าขึ้น ท้องฟ้าถูกทำลายในพริบตา

การศึกษาที่เป็นหนึ่งไม่มีสองเช่นนี้ เทพมังกรศิลาที่เคยมีชื่อเสียงโด่งดังกลับกลายเป็นจุดที่อ่อนที่สุด ในขณะที่จักรพรรดิทำลายไม่ได้กับหลานราชันกลับกลายเป็นกำลังหลัก ระหว่างที่กำลังอยู่ภายใต้การโจมตีขนาบข้างของจักรพรรดิทำลายไม่ได้กับหลานราชันต่อต้นบรรพบุรุษพันสนนั้น เทพมังกรศิลาก็จะคอยเสริมด้วยการลอบโจมตีต้นบรรพบุรุษพันสนอยู่เป็นระยะ

แม้ว่าจักรพรรดิทำลายไม่ได้กับหลานราชันต่างก็งัดเอาเคล็ดลับชะตาฟ้าออกมา และอาศัยอาวุธราชันเข้าโจมตีบรรพบุรุษพันสน แต่ทว่าพวกเขา也不能สามารถปราบบรรพบุรุษพันสนได้ภายในระยะเวลาอันสั้น แต่ว่าในเวลาตัวเอง จากการที่พวกเขาได้อาศัยความทรงพลังของอาวุธราชัน อย่างน้อยก็สามารถสร้างความมั่นคงให้กับพวกเขา ต้นบรรพบุรุษพันสนคิดจะทำเหมือนเช่นก่อน

หน้าอาศัยเพียงกระบวนท่าเดียวทำให้พวกเขาต้องปลิวออกไปนั้น
คงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้อีก

ต้นบรรพบุรุษพันสนได้สำแดงเคล็ดสยบราชันอย่างคล่องแคล่ว
ซ้ายทีขวาที ขยับแขนขึ้นทำลายสรรพวิชาจนสิ้น ขยับแขนลง
มลายสิ้นเคล็ดลับชะตาฟ้า ท่ามกลางการล้อมโจมตีที่ทรงพลังของ
ทั้งสามคนจากพวกของหลานราชัน เขายังคงรับมือได้อย่างมั่นคง
โดยที่พวกของหลานราชันทั้งสามไม่สามารถสั่นคลอนเขาได้
ภายในระยะเวลาอันสั้น

“นี่ นี่ นี้ออกจะแข็งแกร่งเกินไปแล้วกรรมัง” ครั้นผู้คนได้เห็นภาพ
บนท้องฟ้าแล้วต้องพึมพำออกมา ต่อให้เป็นระดับบรรพบุรุษสำนัก
เจ้าลัทธิ นาทีนี้ก็ต่อยอมแล้วโดยสิ้นเชิง

อาศัยเพียงมือเปล่าเพียงลำพังคนเดียวด้วยเคล็ดสยบราชันที่ไร้ผู้
ต่อกร ต่อสู้กับระดับบรรพบุรุษสามคน แม้จะต้องเผชิญกับการ
โจมตีอย่างหนักหน่วงจากเคล็ดลับชะตาฟ้าและอาวุธราชัน ยังคง
ไม่สามารถสยบต้นบรรพบุรุษพันสนเอาไว้ได้ ช่างเป็นท่วงท่าที่ไร้ผู้
ต่อกรและอหังการยิ่ง

“หากในมือของต้นบรรพบุรุษพันสนมีอาวุธราชันมิสามารถทำสู้กับราชันเซียนได้เลยรี!” ต่อให้บุคคลผู้ยโสโอหังเพียงใดก็ตามเมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว ต้องขนลุกซู่ในใจ ต้นบรรพบุรุษพันสนแข็งแกร่งเกินไปจนไม่ว่าใครก็ต้องหวั่นเกรงเขาอยู่สามส่วน

“ต้นบรรพบุรุษพันสน หนึ่งในสองบรรพบุรุษปีศาจของแดนสมุนไพรร่ำธาตุ!” ในขณะที่มีผู้ที่พิมพ์คำๆ นี้ออกมา

ในเวลานี้ ชื่อของบรรพบุรุษพันสนได้กลายเป็นสิ่งที่ดำรงอยู่ในฐานะไม่สามารถก้าวข้ามได้ภายในใจของทุกคน เสมือนหนึ่งเป็นภูเขาขนาดยักษ์ลูกหนึ่งที่ตั้งตระหง่านอยู่ตรงนั้น ไม่ว่าใครก็ไม่สามารถข้ามไปได้

ก่อนหน้านี้ทุกคนต่างก็รู้ว่าต้นบรรพบุรุษพันสนมีชีวิตอยู่มาเนิ่นนานมากๆ กระทั่งเคยพบกับราชันเซียนมาก่อน แต่ทว่าน้อยคนบนโลกนี้ที่ได้เคยเห็นเขาลงมือแล้ว วันนี้พลังที่ต้นบรรพบุรุษพันสนลงมือ ก็เป็นที่ตระหนกตราบนิรันดร์ของผู้คน

“คร่อก...” ทันใดนั้น เสียงมังกรคำรณดังก้องฟ้าดิน ปราบกฏมังกรแท้จริงไร้ผู้ต่อกรตัวหนึ่งที่เห็นฟ้าขึ้นมา โดยหัวมังกรที่ยื่นเข้าหา

นั้นทำลายได้ทุกอย่าง อำนาจราชันที่อหังการไร้ผู้ต่อกรกวาดไป
ทั่วหล้า

ขณะที่ในเวลานี้ เหมยอ้าวเสวียที่ต่อสู้อันอยู่ใกล้กับสามสิบหกบรรพ
บุรุษกษัตรา ได้อาศัยเลือดวัฒนธรรมมาขับเคลื่อนแสงมั่งกรหยก ฟาด
ด้วยท่วงท่าที่ไร้ผู้เทียบเทียม “ปัง” อาวุธแต่ละชิ้นต้องแหลกละเอียด
ไป สามสิบหกบรรพบุรุษกษัตราถูกพลังกระแทกจนตัวปลิวออกไป
ในจำนวนนั้นมีหลายคนที่ถูกพลังโจมตีจนกลายเป็นหมอกเลือดไป
ทันที

“มันคือสวรรค์ทำลายหรือ?” เมื่อได้เห็นเหมยอ้าวเสวียทำการโจมตี
ด้วยกระบวนท่าที่น่ากลัวเพียงนี้ ทุกคนต่างรู้สึกตระหนกยิ่ง ระดับ
ปราชญ์ที่มีอาวุธราชันในมือก็ยังไม่ไหว ถูกกระแทกจนกระอัก
เลือดอย่างแรง

“เกือบแล้ว ขาดอีกนิดเดียวก็คือสวรรค์ทำลายแล้วละ ผู้สืบทอด
ของตระกูลเจียนหลงช่างน่ากลัวเหลือเกิน ถึงกับสำแดงกระบวนท่า
สวรรค์ทำลายได้!” ไม่ว่าผู้ใดก็ตาม เมื่อเห็นแสงมั่งกรหยกของเหมย
อ้าวเสวียที่เกือบจะสามารถสำแดงกระบวนท่าสวรรค์ทำลายได้
ต้องรู้สึกเกรงกลัวยิ่งนัก!

กระบวนท่าสวรรค์ทำลายไข่ว่าใครก็สามารถสำแดงได้ ต่อให้มีสัจ
อาวุธราชันเซียนในครอบครอง ต่อให้เป็นถึงระดับปราชญ์ ก็ไม่แน
เสมอไปว่าจะสามารถสำแดงกระบวนท่าสวรรค์ทำลายได้ ผู้ที่
สามารถสำแดงกระบวนท่าสวรรค์ทำลายได้นั้นต้องอยู่ภายใต้
ข้อจำกัดที่สูงมาก นอกจากจะต้องมีพรสวรรค์ที่สุดยอดมากแล้ว
ยังจำเป็นจะต้องได้รับการยอมรับจากสัจอาวุธราชันเซียนอีกด้วย

“ทำลายมันเสีย...” เวลาตัวเอง เหมยอ้าวหนานก็รู้สึกโกรธจัดเข้าใจ
แล้ว ลักณาหึงสืบเอ็ดฟุ้งขึ้นสู่ท้องฟ้า ทันใดนั่นเอง ตัวของนางอยู่
ในลักษณะเหมือนจะพุ่งตัวด้วยความเร็วสูงที่นำกลัว “ไม่รู้ว่านาง
กำลังจะใช้เคล็ดวิชาอะไรกันแน่ พรึบตาเดียวกันนี้ ลักณาหึงสืบเอ็ด
ของนางได้กลับกลายเป็นแคว้น เป็นแคว้นที่ไม่มีขอบเขตสิ้นสุด
ลอยลงมาโดยพลัน สยบระดับปราชญ์ทั้งสามไว้ในแคว้นดังกล่าว
นั้น

“ปัง... ปัง... ปุ...” ภายในแคว้นที่สมบูรณ์ ต่อให้ปราชญ์ทั้งสามทรง
พลังเช่นใดก็ต้องถูกสยบ ในเสี้ยววินาทีนี้เอง เหมยอ้าวหนานได้
อาศัยโล่สังหารปราชญ์ได้สองคน และใช้กระบี่สังหารปราชญ์คน
สุดท้ายที่เหลือได้

เหมยอ้าวหนานได้จัดการสังหารระดับปราชญ์ทั้งสามของเยชิน
เงินโดยไม่ได้อาศัยอาวุธราชัน และเคล็ดวิชาราชัน

สีหน้าของเยชินเงินแปรเปลี่ยนไป เนื่องจากวิชาคลายร่างเป็นสาม
ปราชญ์ที่ถูกทำลายไปแล้วนั้น ในระยะเวลาอันสั้นจะไม่สามารถฟื้น
กลับคืนมาได้ การที่หมยอ้าวหนานทำลายวิชาคลายร่างเป็นสาม
ปราชญ์ของเขาไปก็เท่ากับทำให้เขาได้รับบาดเจ็บสาหัสเช่นกัน!

“ตาเจ้าแล้ว...” เวลานี้ หมยอ้าวหนานที่มีมือถือโลวิเศษ กระบี่ชี้ไปที่เยชินเงิน ด้วยบุคลิกลักษณะที่ห้าวหาญองอาจ หมางเมินต่อฟ้า
ดิน!

เยชินเงินยืนอยู่ตรงนั้น ยิ้มด้วยบุคลิกสง่างาม กล่าวอย่างเชื่องช้า
ว่า “อย่างนั้นรี? สหายหมย เจ้าเชื่อมั่นในตนเองมากเกินไปแล้วละ
เวลานี้ทุกอย่างควรจะจบสิ้นได้แล้ว ได้เวลาที่ข้าสมควรลงมือแล้ว”

พลันที่เยชินเงินกล่าวขาดคำ ทิวหิ้งร่างของเขาปรากฏประกายที่
ไร้สิ้นสุดพวยพุ่งออกมา ทันใดนั้นมหาสัจธรรมของเขาได้ปรากฏ
ลายเส้นเต๋าที่ทะลักออกมาอย่างไร้สิ้นสุด โดยมีตัวเขาเป็น
ศูนย์กลาง ลายเส้นเต๋าได้กระจายไปทั่วทั้งสมรภูมิรบโบราณ

“แกริ่งค์... แกริ่งค์... แกริ่งค์...” หลักรกฎเกณฑ์จำนวนนับไม่ถ้วน
ของเมืองปีอานพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าเมื่อได้รับการสอดประสานกับมหา
สัจธรรมของเยชินเงิน

โดยที่หลักรกฎเกณฑ์เหล่านี้ก็กลายเป็นเส้นเต้าของสมรภูมิริบโบราณ
เมืองปีอานได้กลับกลายเป็นโครงร่างสุดยอดบทคัมภีร์ขึ้นมา
ปรากฏภาพทั้งหมดของเมืองปีอานสองสะท้อนไปทั่วทั้งสมรภูมิริบ
โบราณ เหมือนหนึ่งทั่วทั้งเมืองปีอานถูกประทับนาบลงไปบน
สมรภูมิริบโบราณอย่างนั้น

“ปิดผนึก...” เยชินเงินตวาดเสียงทุ้มต่ำ ทำมือเป็นท่าตราประทับ
“แว้งค์” ทั่วทั้งสมรภูมิริบโบราณปรากฏตราผนึกที่ใหญ่โตมโหฬาร
ลอยขึ้นมา

“ตั้ง ตั้ง ตั้ง...” ยามที่ตราผนึกขนาดยักษ์ลอยขึ้นมานั้น บรรดายอด
ฝีมือทั้งหมดที่อยู่ปากฝั่งของเมืองสยบอสูร ตระกูลเจี้ยนล้วน
แล้วแต่ได้รับผลกระทบ ไม่ว่าจะเป็นราชามังกรพยัคฆ์ หรือน้อง
แปดตระกูลเจี้ยน หรือจะเป็นเหมยอ้าวหนาน เจี้ยนอู๋ซวง... กระทั่ง
ต้นบรรพบุรุษพันสนที่แข็งแกร่งจนไร้ซึ่งผู้ต่อกรก็ได้รับผลกระทบ
อยู่ไม่น้อยทีเดียว

ในเสี้ยววินาทีนี้เอง พวกของราชามังกรพยัคฆ์พวกเขาทุกคนต่าง
รู้สึกได้ถึงการถูกบางสิ่งสยบเอาไว้ไว้อย่างนั้น ชั่วพริบตาเดียว
เหมือนมิโซะทรวนที่ทรงพลังยิ่งมาสะกดบนร่างของพวกเขา ซึ่งการ
ถูกสยบเช่นนี้ก็คล้ายตั้งเป็นการเต้ร่าโดยมิโซะทรวนพันธนาการ
เอาไว้ไว้อย่างนั้น ทำให้การเคลื่อนไหวของทุกคนเชื่องช้าขึ้น พลัง
ถูกลดทอนลงไปในพื้นที่ ทันใดนั้นเสียงร้องนำเวทนาดังขึ้นต่อเนื่อง
ยอดฝีมือจำนวนไม่น้อยของเมืองสยบอสูรและตระกูลเจี้ยนพลันถูก
ฝายตรงข้ามสังหารไปไม่น้อย

“ฆ่า...” เหมยอ้าวหนานคำรามเสียงยาวออกมา โล่วิเศษและกระบี่
เทวะลงมือพร้อมกัน โล่วิเศษทำลายฟ้าดิน กระบี่เทวะฟาดฟันดวง
ดาราคนร่วงหล่น ตรงเข้าหมายเด็ดศีรษะของเย่ซินเงิน

แต่ทว่า “แว้งค้” เสียงหนึ่งที่ตั้งขึ้นมา ด้านหน้าเย่ซินเงินปรากฏ
ตราประทับโบราณขนาดยักษ์ถูกตั้งขึ้นมา “ปัง” มันได้ขวางการ
โจมตีจากโล่วิเศษและกระบี่เทวะของเหมยอ้าวหนานเอาไว้

“ช่วยข้าอีกแรง ใช้พลังลมปราณทั้งหมดค้ำยันแผ่นดินตราพนี้ก
เอาไว้!” เวลานี้ เย่ซินเงินคำรามเสียงยาวออกมา สั่งการกับยอด
ฝีมือทั้งหมดของหุบเขากีบสวรรค์ พรรคพลีกรรม สิบแปดสำนัก
เจ้าลัทธิ

ยอดฝีมือทั้งหมดของฟากฝั่งทางด้านนี้เมื่อได้ยินคำสั่งของเย่ซิน
เงินแล้ว ไม่ลังเลแม้แต่น้อย ใช้ลมปราณที่มีอยู่ทั้งหมดทะเข้าไปยัง
ตราผนึกขนาดยักษ์ที่อยู่ในสมรภูมिरบโบราณ

“ตูม... ตูม... ตูม...” พื้นดินสั่นสะเทือนหวั่นไหวขึ้น เมื่อเย่ซินเงิน
ได้รับพลังลมปราณปริมาณมหาศาลมาช่วยเหลือแล้ว เขาได้เชื่อม
ประสานทั่วทั้งเมืองปีอานในทันใด เสมือนว่านาทีนี้เมืองปีอานได้
ฟื้นคืนขึ้นมา ทำให้มีพลังจำนวนมากไร้สิ้นสุดถูกอัดฉีดเข้าไป
ภายในสมรภูมिरบโบราณ ทำให้ตราผนึกของสมรภูมिरบโบราณมี
พลังอำนาจเพิ่มทวีคูณทันที

“ปัง” ยอดฝีมือจำนวนมากไม่น้อยไม่อาจต้านทานกับพลังอำนาจที่ทรง
พลังยิ่งของตราผนึกเอาไว้ได้ ต้องหิ้งตัวนั่งลงกับพื้น และถูกสยบ
เอาไว้

“พวกเราต้องร่วมมือกัน!” เมื่อเห็นคนของหุบเขากีบสวรรค์ พรรค
ผลึกสมุทรร่วมมือกันนำพลังลมปราณทั้งหมดอัดฉีดเข้าไปยังแผ่น
ตรงผนึก ทำให้ราชามังกรพยัคฆ์เข้าใจทันที จึงเรียกร้องทุกคนให้
ร่วมมือกัน

ในเสี้ยววินาทีนี้เอง พลังลมปราณจากบรรดายอดฝีมือทั้งหมดของเมืองสยบอสูร ตระกูลเจี้ยน อาณาจักรราชันเป็นต้น ได้รวมตัวเป็นหนึ่ง เพื่อต่อต้านกับพลังของตราผนึกที่ทรงพลังยิ่งนั้น

ในเวลานี้ แม้แต่ต้นบรรพบุรุษพันสนที่อยู่บนท้องฟ้าก็ได้รับผลกระทบอย่างมาก โดยพลังที่ทรงพลังของตราผนึกไม่ได้มาจากพลังของพวกเขาหุบเขากีบสวรรค์ และก็ไม่ได้มาจากเยชินเฉิน แต่มาจากพลังทั่วทั้งเมืองปีอาน!

“ปัง ปัง ปัง...” เสียงดังขึ้นเป็นระยะ เมื่อบรรพบุรุษพันสนได้รับผลกระทบอย่างมาก พวกของจักรพรรดิทำลายไม่ได้ก็ได้ทำการโจมตีต่อต้นบรรพบุรุษพันสนอย่างหนักหน่วง ในขณะที่กระทั่งต้นบรรพบุรุษพันสนก็ตกอยู่ในสภาวะเสียเปรียบ อยู่ในสถานการณ์ที่ถูกกระทำเพียงฝ่ายเดียว

“ให้คนส่วนหนึ่งล่าถอยไปก่อน!” ทันใดนั้น จากการศึกษาของคนทั้งหมดของเมืองสยบอสูร ตระกูลเจี้ยน อาณาจักรราชันร่วมมือกัน ในที่สุดพลังอำนาจของแผ่นตราผนึกได้ชะลอตัวลง ราชามังกรพยัคฆ์จึงสั่งการออกไป

ทันใดนั้นบรรดาผู้ที่มีทักษะยุทธอ่อนกว่าของเมืองสยบอสูร ตระกูล
เจี้ยน และอาณาจักรราชันก็ทยอยถอนตัวออกจากสมรภูมिरบ
โบราณ เพราะหากพวกเขายังคงรั้งอยู่ในสมรภูมिरบโบราณละก็ ช้า
เร็วก็ต้องถูกสยบ และปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามเชือดเฉือนเอาตามใจ
ชอบ

“อ้ากก...” เสียงร้องนำเวหนาดังขึ้น แต่แล้วบรรดาศิษย์ของเมือง
สยบอสูร ตระกูลเจี้ยนที่เพิ่งถอนตัวออกจากสมรภูมिरบโบราณก็ถูก
สังหารโดยพลัน เลือดสดๆ สาดกระจาย

มนุษย์หินแกะสลักของเมืองปีอานส่วนหนึ่งได้มายืนอยู่ด้านนอก
ของสมรภูมिरบโบราณตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ เมื่อมีคนหนีออกมา ก็จะ
ถูกพวกมันสังหารทันที อีกทั้ง ในเวลานี้ มีมนุษย์หินแกะสลักของ
เมืองปีอานรุดมาสมทบเพิ่มมากขึ้นๆ เพื่อทำการปิดล้อมสมรภูมिरบ
โบราณนี้เอาไว้ทั้งหมด

“ปัง... ปัง... ปัง...” ในเวลานี้ พลังอำนาจของตราผนึกได้เพิ่มมาก
ขึ้น แม้แต่พวกของราชามังกรพยัคฆ์ก็ขยับเขยื้อนตัวไม่ได้แล้ว
พวกเขาได้สูญเสียโอกาสที่ดีที่สุดในการหลบหนีในเสี้ยววินาทีนี้
เอง

ถ้าหากพวกของราชามังกรพยัคฆ์หลบหนีตั้งแต่หน้าที่แรกล่ะก็ ยังจะมีโอกาสรอด แต่ทว่าในฐานะเป็นถึงระดับผู้อาวุโส พวกเขาจะละทิ้งศิษย์และหนีไปก่อนไม่ได้

ภายใต้ตราพนักที่ทรงพลังยิ่ง พวกของเมืองสยบอสูรต่างยากจะต้านทานได้อีก ระดับผู้อาวุโสที่อยู่ข้างกายราชามังกรพยัคฆ์เอ่ยถามเสียงแผ่วเบาว่า “จะเชิญบรรพบุรุษหรือไม่?” ราชามังกรพยัคฆ์เงิบขริมไม่ตอบ เขาไม่อาจสั่งการเช่นนี้ได้

“ทุกสิ่งควรจะจบสิ้นได้แล้ว” เย่ชินเงินมองดูต้นบรรพบุรุษพันสนที่ อยู่บนท้องฟ้า เข้าใจว่าในระยะเวลาอันสั้นคงไม่สามารถฝ่าวงล้อมไปได้ กล่าวอย่างเนิบนาบว่า “ข้าก็คือนายของเมืองปีอาน เมืองปีอานอยู่ในการควบคุมของข้า! พวกเจ้าดูแลคนข้ามากเกินไปแล้ว เข้าใจว่าข้าเพียงสามารถเรียกสมรภูมिरบโบราณได้เท่านั้นอย่าง นั้นรี? ข้าสามารถเชื่อมประสานทั่วทั้งเมืองปีอาน พลังอำนาจทั้งหมดทั่วทั้งเมืองปีอาน กระทั่งทั่วทั้งแดนอสูรปีอานล้วนอยู่ในกำมือของข้า”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว กระทั่งเย่ชินเงินที่มีบุคลิกลักษณะอันสง่าผ่าเผยมาโดยตลอด ก็อดแสดงออกถึงความลำพองใจไม่ได้ เขาได้ใช้เวลาในการวางแผนนี้เป็นเวลานาน ก่อนหน้านั้นเขาได้เชื่อมประสานกับสัจธรรมของเมืองปีอาน ทำให้หลักสัจธรรมของเมืองปี

อานสอดประสานกับเขา และส่งผลให้เขาสามารถควบคุมพลัง
อำนาจทั้งหมดของเมืองปีอานเอาไว้!

ขณะที่เขาทำการเปิดสมรภูมिरบโบราณออกมาแล้วนั้น แม้ว่าเขา
จะไม่ได้เข้าร่วมการสู้รบด้วย แต่เขาได้ทำการสำแดงและ
วิวัฒนาการหลักกฎเกณฑ์ตลอดเวลา นำเอาพลังทั้งหมดของเมือง
ปีอานเชื่อมประสานเข้าด้วยกัน และกลายเป็นแผ่นตราผนึกที่ทรง
พลังยิ่งบนสมรภูมिरบโบราณ หมายถึงจัดศัตรูให้สิ้นซากในครา
เดียว ด้วยการตริ๊งพวกของเมืองสยบอสูรทั้งหมดเอาไว้ในสมรภูมิ
รบโบราณ

เมื่อสามารถตริ๊งพวกราชามังกรพยัคฆ์เอาไว้แล้ว ถึงเวลานั้นจะ
เชือดจะเนียนหรืออย่างไรก็สุดแท้แต่เขา

ตอนที่ 887 ข้าก็คือกฏเกณฑ์

<https://novel-lucky.com>

กล่าวสำหรับเยชินเงินแล้ว เขามีแผนการที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ ขอเพียงจัดการผนึกพวกของราชามังกรพยัคฆ์เอาไว้ทั้งหมด แล้วจับเป็นเอาไว้ เช่นนั้นแล้วเขาก็จะมีเบี้ยในมือที่สะท้อนโลกเอาไว้เล่น! เขาสามารถเจรจากับผู้ดำรงไว้ซึ่งฐานะเฉกเช่นเมืองสยบอสูร ตระกูลเจียนได้โดยตรง!

เมื่อผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่อยู่ด้านนอกสมรภูมิริบโบราณเห็นภาพนี้แล้ว ต่างรู้สึกหวาดกลัวอย่างยิ่ง ผู้คนจำนวนมากได้ทยอยกันถอนตัวออกจากเมืองปีอานอย่างเงียบๆ พวกเขาหวั่นเกรงต่อเยชินเงินอย่างน้อยสามส่วน เขาช่างเป็นคนที่น่ากลัวเหลือเกิน วางแผนให้ร้ายคนอื่นตั้งแต่ต้น

สีหน้าพวกของราชามังกรพยัคฆ์ดูไม่จิตเอาเสียเลย พวกเขาไม่อาจปฏิเสธว่าได้ดูแลคนต่อเยชินเงินมากเกินไป พวกเขานึกไม่ถึงว่าเยชินเงินสามารถควบคุมพลังของเมืองปีอานได้ทั้งหมด แม้แต่อณาจักรสวรรค์อสูรทะเลในครานั้นก็ยังไม่สามารถควบคุมพลังของเมืองปีอานเอาไว้ได้ทั้งหมด ยิ่งไปกว่านั้น กระบองเขี่ยนปีอานก็ไม่ได้อยู่ในมือของเยชินเงินด้วย

เยชินเงินในเวลานี้นับว่าชนะเห็นๆ มองดูพวกเขาแล้วแฝงรอยยิ้ม
กล่าวว่า "ข้าสามารถเจรจาสงบศึกกับทุกคนได้ แต่ การเจรจาสงบ
ศึกย่อมต้องมีเงื่อนไข เป็นต้นว่า พวกเจ้าต้องถอนตัวออกจากแดน
อสุรปือาน หรือเป็นต้นว่าสำนักของพวกเจ้าห้ามเป็นศัตรูกับข้า
ตลอดไป หรือเป็นต้นว่าเพื่อเป็นการสลายความบาดหมางระหว่าง
ตระกูลเจียนกับเผ่าวิหคสุรียัน แม่นางเจียนควรแต่งงานกับองค์ชาย
รองของเผ่าวิหคสุรียัน..."

"...เป็นต้นว่าแม่นางหลงผู้นี้รี" กล่าวพลาง สายตาของเยชินเงินไป
ตกอยู่บนตัวของหลงจึงเขียน กล่าวว่า "ข้ากลับยินดีเป็นคู่กับแม่
นางหลง ข้าเชื่อว่าเขยอย่างข้าคนนี้ต้องกลายเป็นเกียรติยศของ
เมืองสยบอสุรอย่างแน่นอน..."

"เจ้าออกจะให้เกียรติตัวเองมากไปแล้ว เจ้ามันก็แค่ตัวตลกเท่า
นั้นเอง" ราชามังกรพยัคฆ์กล่าวเยาะเย้ยออกมา

คราวนี้เยชินเงินกลับไม่โกรธแม้แต่น้อย กล่าวว่า "ราชามังกร
พยัคฆ์ เจ้าไม่มีอะไรน่าหึงพยองหรือกนะ เวลานี้ชีวิตของพวกเจ้า
อยู่ในกำมือของข้า ยิ่งไปกว่านั้น ไฟในมือของข้าไม่ได้มีเพียง
เท่านี้หรือกนะ ไม่ว่าจะป็นเจ้า หรือเมืองสยบอสุรของเจ้า การเป็น
ศัตรูกับข้าหาใช่การกระทำที่ถูกต้อง"

“วาจาสามหาพลือเกิน เจ้าคิดว่าสามารถควบคุมเมืองปีอานได้อย่างแท้จริงนะหรือ?” เหมยอ้าวหนานยิ้มเยาะที่หนึ่ง กล่าวพลางนางได้ส่งเสียงเป่าปากแหลมและยาวออกไป

“แว้งค์...” ครั้นสิ้นเสียงเป่าปากของเหมยอ้าวหนาน พลันเห็นประกายพุดขึ้นมา เหมือนว่ามีมือขนาดยักษ์ได้ทำการถอนพลังที่อยู่บนสมรภูมिरบโบราณออกไปอย่างนั้น ได้ยินเสียงหนึ่งดังขึ้น “ถอยไป!”

เสียงนี้คือเสียงอาจารย์ของเหมยอ้าวหนานนั่นเอง และก็คือมนุษย์ศิลาผู้นั้น

บรรดามนุษย์หินแกะสลักที่ล้อมรอบสมรภูมिरบโบราณเอาไว้พลันลงเลนิดหนึ่งเมื่อได้ยินเสียงนี้ แม้แต่ตราพเนิกบนสมรภูมिरบโบราณยังคงสั่นไหวเมื่อได้รับผลกระทบจากเสียงนี้

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันได้ทำให้เยชินเฉินมีสีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างมากทีเดียว เขานึกไม่ถึงว่าจะเกิดผลกระทบเช่นนี้ขึ้นมาได้

“เจ้าถูกเนรเทศไปแล้ว คำสั่งของเจ้าไร้ผล กฎเกณฑ์ย่อมเป็น กฎเกณฑ์ เขาคือหนึ่งในเมล็ดพันธุ์ที่ได้รับการคัดเลือก เจ้าไม่มี สิทธิทำลายกฎเกณฑ์ข้อนี้ อีกอย่างหากเจ้าก้าวเท้าเข้ามาในเมือง ปีอานอีกก้าวเดียว จะต้องเข้าคุกอีกครั้ง!” ทันใดนั้น ภายในจวน หลักลับมีเสียงเช่นนี้ดังออกมา

หลังสิ้นเสียงจากจวนหลักลับแล้ว แผ่นตราผนึกไม่ได้รับผลกระทบอีก ต่อไป และมนุษย์หินแกะสลักที่เดิมเกิดความลังเลก็ได้เข้าปิดล้อม สมรภูมिरบโบราณอีกครั้งหนึ่ง

สำหรับอาจารย์ของเหมยอ้าวหนานนั้นไม่ได้ส่งเสียงออกมาอีก บางที่เขาอาจกำลังใคร่ครวญถึงเรื่องบางเรื่องอยู่ก็เป็นได้

เยชินเงินมีสีหน้าไม่สู้ดีนัก เรื่องราวเหล่านี้ย่อมเหนื่อความคาดคิด ของเขา เขานึกไม่ถึงว่าจะมีผู้ที่สามารถก้าวกายการควบคุมพลัง เมืองปีอานของเขาได้ ยิ่งนึกไม่ถึงก็คือ ภายในจวนหลักลับมีคน เป็นๆ อาศัยอยู่!

“นี่มัน...” เมื่อราชามังกรพยัคฆ์ได้ยินเสียงที่ดังออกมาจากภายใน จวนหลักลับ เขานึกถึงตำนานเรื่องหนึ่ง ถึงกับมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป พึมพำออกมาว่า “นี่ นี่มันเป็นไปได้ไม่ได้เลย!”

เย่ชื่นเงินเมื่อได้สติกลับคืนมา สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง กล่าวเสียงทุ้มต่ำกับบรรดายอดฝีมือทั้งหมดของหุบเขากีบสวรรค์ พรรคผลึกสมุทร สิบแปดสำนักเจ้าลัทธิ “พวกเรายังคงรืออะไรอยู่อีก อย่าได้มีการละเว้น จัดการฉนิกตริงร้างให้หมดทุกคน ชัยชนะก็จะตกเป็นของพวกเราแล้ว” กล่าวพลาง รอบชีวิตของเขาปรากฏออกมา พลังมปราณส่งเสียงดังตุมตาม ทุ่มเทกำลังทั้งหมดที่มีไปทำการขับเคลื่อนเมืองปีอาน ต้องการอาศัยกำลังทั้งหมดไปจัดการฉนิกตริงร้างของพวกราชามังกรพยัคฆ์เอาไว้

บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนของหุบเขากีบสวรรค์ต่างใช้พลังมปราณที่แข็งแกร่งมากที่สุดอัดฉีดเข้าไปในตราฉนิกนั้น ทำให้ตราฉนิกนั้นสว่างไสวขึ้นฉับพลันทันที

“ติง ติง ติง...” ภายใต้พลังที่แข็งแกร่งของตราฉนิก หลายคนไม่อาจต้านทานได้ ถูกฉนิกตริงเอาไว้ทันที แม้แต่ต้นบรรพบุรุษพันสนกก็ได้รับผลกระทบมากกว่าเดิมอีก โดยเฉพาะยามที่จักรพรรดิทำลายไม่ได้ถึงกับยอมเผาผลาญเลือดว้ฒนะของตน เพื่อให้อาวุธราชันสามารถสำแดงพลังที่ไร้ผู้ต่อกรในแต่ละกระบวนท่าออกมา

“พันสน คราวนี้เจ้าต้องตายแน่” จักรพรรดิทำลายไม่ได้หัวเราะอย่างเต็มที่ เขาเองมีเคล็ดกายผลึกชะตาฟ้าคุ้มกาย จึงไม่จำเป็นต้องหวั่นเกรงสิ่งใด ใช้อาวุธราชันที่อยู่ในมือเข้าฟาดฟันต้นบรรพบุรุษพันสนอย่างบ้าคลั่ง หากไม่เป็นเพราะเคล็ดสยบราชันของต้นบรรพบุรุษพันสนที่เป็นหนึ่งไม่เป็นสอง เป็นคนอื่นคงถูกสังหารไปนานแล้ว

สิ่งที่ทำให้ต้นบรรพบุรุษพันสนต้องเสียเปรียบมากที่สุดก็คือ ไม่มีอาวุธราชันอยู่ในมือ แม้ว่าอาวุธที่มีอยู่จะทรงพลังเป็นอันมากก็จริง แต่เมื่อเปรียบเทียบกับอาวุธราชันแล้ว นับว่ายังห่างชั้นอีกมากทีเดียว

“เอี้ยด... เอี้ยด... เอี้ยด...” เวลานี้ ประตูของจวนหลักได้เปิดออก หญิงสาวที่เป็นหนึ่งไม่มีสองในหล้าก้าวเดินออกมาจากภายในจวน คนผู้นี้ก็คือหมิงเย่เสวียนนั่นเอง

พลันที่หมิงเย่เสวียนก้าวเดินออกมา ทุกสรรพสิ่งธรรมประสานก้องโดยพร้อมเพรียง เวลานี้ร่างของนางปรากฏหมีนส์ธรรมขึ้นมา และปรากฏการณ์ประหลาดปรากฏออกมาทีละอย่าง ในเสี้ยววินาทีนั่นเอง ลายเส้นเต้าของนางปกคลุมทั่วทั้งเมืองปีอาน

“ปีอานกลับที่ตั้ง...” ในขณะที่ หมิงเยเสวียปากกร่ายคาถาออกไป เริ่มทำการควบคุมพลังของเมืองปีอาน ทิวทัศน์เหตุการณ์ประหลาดต่างๆ ของเมืองปีอานปรากฏขึ้นที่ด้านหลังของนาง

ยามที่คาถาของหมิงเยเสวียกล่าวขาดคำ มนุษย์หินแกะสลักถึงกับ เริ่มล่าถอย อีกทั้งพลังที่ถูกเยชินเงินควบคุมเอาไว้ก็เริ่มสลาย เหมือนกัน

สีหน้าของเยชินเงินแปรเปลี่ยนอย่างมาก เขาไม่นึกเลยว่าหมิงเยเสวียสามารถควบคุมเมืองปีอานได้ อีกทั้งยังทำได้ง่ายกว่า เขาต้องเสียเวลาวันแล้ววันเล่ากว่าจะเชื่อมประสานกับมหาสมุทรของเมืองปีอานได้ แต่ทว่าหมิงเยเสวียพลังปราณตัวก็ทำได้ทันที

“แม่นางเสีย!” เยชินเงินที่สีหน้าแปรเปลี่ยนไป ได้สั่งการกับเทพมังกรศิลา

เทพมังกรศิลาร้องเสียงแหลมยาวออกมา ละทิ้งจากต้นบรรพบุรุษ พันสนที่กำลังตกอยู่สภาพเป็นรอง ฟุ้งตัวเข้าสังหารหมิงเยเสวียทันที

เทพมังกรศิลาปล้นลงมือก็อาศัยมังกรขนาดยักษ์ที่เสียงดังลั่นฟ้า
ภายใต้การพุ่งตัวเข้าหาสามารถบดขยี้ผู้เยาว์ได้ทั้งหมด อย่างไรก็ตามแต่
เป็นระดับจอมกษัตราเลย ต่อให้เป็นระดับปราชญ์ทั่วไปก็มีโอกาส
ถูกเขาสังหารได้

หมิงเยเสวียสีหน้าเปลี่ยนไป จำเป็นต้องละทิ้งการควบคุมเมืองปี
อาน สำแดงอาวุธราชันออกมาทันที "ปัง" ต้านการโจมตีของเทพ
มังกรศิลาเอาไว้

เมื่อหมิงเยเสวียถูกคุกคามโดยเทพมังกรศิลา ทำให้เยชินเงิน
สามารถแย่งสิทธิการครอบครองเมืองปีอานกลับมาจากหมิงเยเสวีย
ได้ทันที เขาทั้งตระหนกทั้งโกรธเคือง ไม่นึกเลยว่าการควบคุมเมือง
ปีอานของหมิงเยเสวียทรงพลังมากกว่าตนเสียอีก!

"แม่นางหมิง เจ้าไม่ควรเป็นศัตรูกับข้า" เยชินเงินกล่าวจริงจังว่า
"เจ้ากับข้าหากเป็นคู่ครองกัน พวกเราพเนิกกำลังคู่ ต้องไร้ผู้ต่อกร
ใต้หล้าอย่างแน่นอน!"

หมิงเยเสวียไม่ให้ความสนใจต่อเยชินเงิน ควบคุมอาวุธราชันตอบ
โต้กับเทพมังกรศิลา ขณะที่เทพมังกรศิลาคือผู้ที่ดำรงไว้ซึ่งเคยแย่ง

ชิงชะตาฟ้ากับราชันเซียนท่าคง หากหมิงเย่เสวียต้องการเอาชนะ
เขาคงไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายดาย

“ทุกอย่างควรสิ้นสุดลงได้แล้ว...” เย่ซินเงินคำรามเสียงยาว พลัง
ลมปราณทั้งหมดได้หุ่ไปยังตราพนิกันนั้น หมายถึงจัดการพนิกตริง
ทุกคนในคราเดียว

“เมล์ิตพันธ์์ตัวเลือกอะไร หรือกฎเกณฑ์อะไร ทำลายสิ้นเดี่ยวนี”
ในขณะที่ ปรากฎเสียงที่เหน้อยหน้ายดั่งออกมา กล่าวว่า “เวลานี้
ข้าถึงจะเป็นกฎเกณฑ์ ข้าถึงจะเป็นผู้บงการของเมืองปีอาน!”

“แวงค์...” หลักกฎเกณฑ์ทั้งหมดของเมืองปีอานพลันจมลงสู่ใต้
พื้นดินทันที พลังทั้งหมดล้วนถอยกลับเข้าที่ตั่งเดิม มนุษย์หิน
แกะสลักทั้งหมดดุดั่งคลื่นในทะเลที่ถอยกลับไปยังที่เดิม

“ปัง...” เมื่อปราศจากการค้ำจุนของพลังจากเมืองปีอาน ทำให้ตรา
พนิกของสมรภูมิริบโบราณต้องพังทลายลง

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ทำให้ยอดฝีมือทั้งหมด
ของหุบเขากีบสวรรค์ พรรคพลีกสมุทร สิบแปดสำนักเจ้าลัทธิต่าง

ตกลใจจนหน้าถอดสี พลันถอยออกห่างเพื่อป้องกันสิ่งที้อาจจะ
เกิดขึ้น

เมื่อเมฆหมอกจางหาย ปราบกฐลหีชีเย่ก้าวเข้ามายังเมืองปีอาน บน
ห้องฟ้าของสมรภูมिरบโบราณ ยืนอยู่เฉกเช่นบุคคลธรรมดาๆ คน
หนึ่ง แต่กลับควบคุมเมืองปีอานเอาไว้ทั้งหมด นาที่นี้เขาจึงเป็นผู้บง
การของเมืองปีอาน

“นี่ มันเป็นไปได้อย่างไร!” บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ด้าน
นอกสมรภูมिरบโบราณในเวลานี้ต่างรู้สึกตื่นตระหนก และไม่
อยากจะเชื่อเมื่อได้เห็นภาพนี้

“มันเป็นไปได้ยังไง...” เยชินเงินร้องเสียงแหลมออกมา จับพลันนั้น
ทุกสิ่งกลับกลายเป็นความว่างเปล่า ตราพนักพังทลายลง พลังเมือง
ปีอานที่เขาควบคุมอยู่ถูกดึงออกจากตัวไปทันที เขาร้องเสียงอันดัง
ออกมาอย่างชนิดไม่อยากจะเชื่อ

ทั้งหมดล้วนแล้วแต่อยู่ในความควบคุมของเขา แต่ทำไมนี่เลยว่
เพียงคำพูดคำเดียวของลหีชีเย่ทุกอย่างก็ถูกดึงออกไปจากตัว เขา
ไม่สามารถยอมรับเรื่องเช่นนี้ได้

หลี่ซีเยยืนอยู่บนท้องฟ้า ล้อมมองดูเย่ซินเงินอย่างเอือระเหยเหมื่อน
ไม่มีอะไรเกิดขึ้น กล่าวว่่า “เจ้าไม่ควรเป็นศัตรูกับข้า ยิ่งไม่ควร
มาที่เมืองปีอาน อยู่ตรงนี้ ข้าก็คือกฏเกณฑ์ ข้าก็คือผู้บงการ!”

เย่ซินเงินมองดูหลี่ซีเยแล้วทั้งตระหนกทั้งโกรธเคือง ตลอดเวลาที่
ผ่านมา เขามองหลี่ซีเยเป็นศัตรูตัวฉกรรจ์ แต่ทว่า ความน่ากลัว
ของหลี่ซีเยกลับอยู่เหนือจินตนาการของเขาไปมาก

“ใส่หัวไป...” เวลานี้ ต้นบรรพบุรุษพันสนคำรามเสียงดัง หนึ่งตรา
ประทับสยบสรรพวิชา การสยบที่สมบูรณ์ “โครม” หลานราชันที่
แม้มีอาวุธราชันคุ้มกาย ยังคงถูกโจมตีจนปลิวออกไปและกระอัก
เลือดออกมาอย่างแรง

“ต้นบรรพบุรุษ ทุกสิ่งในที่นี่มอบให้ข้าก็แล้วกัน ข้าจะจัดการกับ
พวกมันทั้งหมด” หลี่ซีเยมองดูสมรภูมिरบโบราณแวบหนึ่ง กล่าวกับ
ต้นบรรพบุรุษพันสน

ต้นบรรพบุรุษพันสนมองดูจักรพรรดิทำลายไม่ได้ที่ยังคงอยู่ใน
ความคุ้มครองของกายผลึกชะตาฟ้าที่หนึ่ง จากนั้นหันหลังจากไป
ทันที ถอยไปยืนอยู่ด้านข้าง

หลี่ซีเยกวาดสายตามองไปยังทุกๆ คน กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “พวกเจ้าทั้งหมดคุกเข่าลงแล้วยอมแพ้เสีย ทำลายทักษะยุทธของตนเองช้าจะให้อภัยด้วยการไม่ทำการเช่นฆาล้างสำนักของพวกเจ้า!”

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า วาจาสามหาวนัก อาศัยเจ้ากล้ากล่าวคำอวดดี เจ้าเดรัจฉานน้อย ชำนี้แหละจะเอาหัวสุนัขของเจ้า ล้างแค้นให้กับลูกหลานของข้า!” อ๋องวิหคสุริยันหัวเราะก๊ากเต็มทีตวาดเสียงอันดังออกมา

“ผู้เยาว์ ชำนี้แหละจะตัดศีรษะของเจ้าก่อน!” ทว่าอ๋องวิหคสุริยันยังไม่ทันได้ลงมือ จักรพรรดิทำลายไม่ได้กลับยอมรับคำเหยียดหยามของหลี่ซีเยเช่นนี้ไม่ได้ ถืออาวุธราชันในมือตรงเข้าหาหลี่ซีเยทันที

“แว้งค” จังหวะที่จักรพรรดิทำลายไม่ได้ลงมือ บนตัวของหลี่ซีเยปรากฏประกายแวววาวออกมา “ปัง” แม้ว่าอาวุธราชันจะโจมตีเข้ายังร่างของหลี่ซีเยได้ก็จริง แต่กลับไม่สามารถทำอันตรายหลี่ซีเยแม้เพียงน้อยนิด

“กายผลึกชะตาฟ้า...” แม้แต่จักรพรรดิทำลายไม่ได้ยังคงต้องตึงตึงตึงก้าวถอยหลังติดต่อกันหลายก้าว เมื่อได้เห็นประกายแวววาวบน

ร่างกาย ดวงตาทั้งสองของเขาเบิกโพลง มองดูหลี่ซีเยอย่างไม่น่าเชื่อ

ความจริงแล้ว ผู้คนจำนวนมากต่างก็จ้องมองดูหลี่ซีเยอย่างไม่น่าเชื่อ แม้แต่เยชินเงินเองก็ร้องด้วยเสียงอันดังออกมา เขามองดูกายผลึกชะตาฟ้าบนตัวของหลี่ซีเยแล้วก็ต้องตะลึง เขาต้องการกายผลึกชะตาฟ้าของพรรคผลึกสมุทรตลอดมา แต่ไม่เคยทำได้สำเร็จ แต่ทว่าเวลานี้กายผลึกชะตาฟ้ากลับปรากฏอยู่บนตัวของหลี่ซีเย

“เป็นไปได้อย่างไรที่ เจ้าเจ้า เจ้าสามารถฝึกเคล็ดลับชะตาฟ้าพรรคผลึกสมุทรของเราได้!” จักรพรรดิทำลายไม่ได้ก็ไม่อยากจะเชื่อ เพราะว่าเคล็ดลับชะตาฟ้าของพรรคผลึกสมุทรพวกเขาจะไม่ถ่ายทอดให้กับคนนอกอย่างเด็ดขาด!

“ปู่พัว ตัวละครเล็กๆ เฉากเช่นเจ้าที่ครานั้นต้องอยู่อย่างเจียมตัว มาวันนี้กลับโผล่ออกมากระโดดโลดเต้น เจ้าไม่กลัวข้าทำลายล้างพรรคผลึกสมุทรของเจ้าอย่างนั้นรึ?” หลี่ซีเยมองดูจักรพรรดิทำลายไม่ได้อย่างเฉยเมย

“เจ้าเดรัจฉานน้อย ต่อให้เจ้าได้ฝึกกายผลึกชะตาฟ้ามา วันนี้ก็หนีความตายไปไม่พ้น!” เวลานี้ หลานราชันกล่าวด้วยเสียงดุดันว่า

“พี่ทำลายไม่ได้ พวกเราร่วมมือกัน จัดการสังหารเจ้าเดรัจฉาน
น้อยนี้เสีย!”

พลันที่หลี่ชี่เย่ปรากฏตัว หลานราชันก็รู้ได้ทันทีว่าเยชินเงินได้พบกับศัตรูตัวฉกาจแล้ว หากไม่กำจัดหลี่ชี่เย่เสีย เยชินเงินไม่มีหวัง
ได้เป็นราชันเซียน!

“ถูกต้อง พวกเราทุกคนร่วมมือ ขอเพียงพวกเราทุ่มเทกำลังใจมตี
ต้องเอาชนะหลี่ชี่เย่ได้แน่!” เยชินเงินก็คำรามเสียงยาว ยุบยอ
ฝีมือทั้งหมดของหุบเขากีบสวรรค์ และพรรคผลึกสมุทร

“พวกเราฆ่ามัน...” ทันใดนั้น จักรพรรดิทำลายไม่ได้ หลานราชัน
กระหังอ่องวิหคสุริยัน พวกเขาทุกคนต่างเข้าโจมตีหลี่ชี่เย่ แม้แต่
เทพมังกรศีลาภก็ละทิ้งหมิงเย่เสวีย พุ่งเข้าหาหลี่ชี่เย่เช่นกัน

กล่าวสำหรับพวกเขาทุกคนแล้ว หากไม่กำจัดหลี่ชี่เย่ พวกเขาไม่มี
ความหวังที่จะได้รับชัยชนะเลย!

“ปัง... ปัง... ปัง...” การโจมตีทุกอย่างต่อร่างกายของหลี่ชี่เย่ล้วนไม่
มีผลทั้งสิ้น ไม่ว่าจะป็นเคล็ดราชัน หรือว่าอาวุธราชัน ทุกสิ่งล้วน
ถูกหมางเมิน!

ส่วนพวกเหมยอ้าวหนาน กลับกลายเป็นว่าทุกคนเหมือนถูก
ทอดทิ้งให้ไปอยู่ด้านข้าง กลายเป็นผู้ชมไป พวกเขาทุกคนได้แต่
มองดูภาพที่อยู่ตรงหน้าด้วยท่าทีงุนงง มองดูฝ่ายศัตรูทั้งหมดที่โหม
เข้าโจมตีใส่หลี่ชียเออย่างบ้าคลั่ง

“กายผลึกชะตาฟ้า!” ครั้นมองเห็นภาพนี้แล้ว แม้แต่ต้นบรรพบุรุษ
พันสนก็ต้องทอดถอนใจออกมา ขณะที่เขาต่อสู้ชิดกับ
จักรพรรดิทำลายไม่ได้ เขาเองก็ไม่สามารถทำลายกายผลึกชะตา
ฟ้าได้ ทำได้เพียงกักตัวเขาให้ห่าง เพื่อให้ทั้งสองทิ้งระยะห่างเข้า
ไว้!

ตอนที่ 888 จับเชียน สวรรค์ทำลาย

<https://novel-lucky.com>

หลังจากที่เข้ากลุ่มรุมทำร้ายกันอย่างรุนแรง อาวุธนานาชนิดนับไม่ถ้วนที่ซัดใส่บนตัวของหลี่ชียเอ่ กระทั่งเทพมังกรศิลา จักรพรรดิทำลายไม่ได้ หลานราชันต่างก็ลงมือกันอย่างรุนแรง ใช้อาวุธราชันพุ่งเป้าไปที่ตัวของหลี่ชียเอ่

ด้วยวิธีการเช่นนี้ ต่อให้เป็นจักรพรรดิเทพทั่วไปก็คงต้านเอาไว้ไม่ได้ แต่ทว่าภายใต้กายผลึกชะตาฟ้าที่เมินเฉยต่อการทำร้ายทุกกรณี ไม่ว่าจะเป็นเคล็ดวิชาเช่นใด หรือจะเป็นอาวุธอย่างไรก็ตาม ก็สามารถทำอันตรายกับหลี่ชียเอ่ได้

เมื่อถึงท้ายสุด คนแรกที่หยุดการลงมือก็คือจักรพรรดิทำลายไม่ได้ คนอื่นๆ ก็ได้แต่ทยอยกันหยุด จักรพรรดิทำลายไม่ใช่ได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่ชำนาญมากที่สุดในเรื่องของกายผลึกชะตาฟ้ายกเว้นราชันเชียนลิ่งยวีหรือ ภายใต้อาณัติของเขาย่อมรู้ดีว่า เว้นแต่ใช้วิธีเนรเทศ วิธีแยกออกจากกัน หรือการสยบโดยระดับราชันเชียนแล้ว โดยพื้นฐานไม่อาจทำอะไรกับกายผลึกชะตาฟ้าพรรคผลึกสมุทรของพวกเขาได้

ต่อให้อาศัยวิธีเนรเทศ วิธีแยกออกจากกัน หรือการสยบโดยระดับ
ราชันเซียน ก็ไม่สามารถสังหารผู้ที่มีกายผลิกชะตาฟ้าใน
ครอบครอง เว้นแต่ระยะเวลาที่กายผลิกชะตาฟ้ามีผลอยู่ได้สั้นสุด
ลง

แรกเริ่มทีเดียว ภายในใจของจักรพรรดิทำลายไม่ได้ยังหวังว่าจะ
โชคดี หวังว่าหลี่ชีย่เพียงแค่นี้ได้ฝึกวิชานี้ได้ผิวเผินเท่านั้น แต่ทว่า
หลังจากได้ทดสอบดูแล้วเขาจึงได้รู้ว่า ที่หลี่ชีย่ฝึกนั้นเป็นกาย
ผลิกชะตาฟ้าฉบับสมบูรณ์หาใช่แค่เพียงผิวเผินอย่างแน่นอน ทั้ง
ยังได้กุมสวนที่เป็นแก่นเอาไว้ได้อีกด้วย!

“กายผลิกชะตาฟ้า...” หลี่ชีย่ถึงกับหอดถอนใจด้วยใจจริงว่า “สม
แล้วที่เป็นเคล็ดลับชะตาฟ้าที่สามารถเทียบเคียงได้กับกายเพชรได้
อย่างเต็มภาคภูมิ”

ในเวลานี้แม้ว่าจะเป็นศัตรูต่อกัน ยามเมื่อจ้องมองหลี่ชีย่แล้ว
ถึงกับทั้งตื่นตระหนกทั้งโกรธเคือง กระทั่งรู้สึกอิจฉาเป็นอย่างยิ่ง มี
ผู้คนจำนวนมากมายหาอะไรที่ต้องการได้เคล็ดกายผลิกชะตาฟ้า
ของพรรคผลิกสมุทร แต่ทว่าไม่เคยมีใครสามารถทำได้สำเร็จ อีก
ทั้งต่อให้เป็นคนของพรรคผลิกสมุทรเองก็ตาม ก็มีเพียงบุคคลส่วน
น้อยที่มีคุณสมบัติได้ครอบครองเคล็ดลับชะตาฟ้าเฉกเช่นกาย
ผลิกชะตาฟ้านี้

“เจ้าเดรัจฉานน้อย เจ้าไปเอากายผลึกชะตาฟ้ามาจากที่ใดกัน!”
ดวงตาทั้งสองของจักรพรรดิทำลายไม่ได้แสดงความโกรธเป็นพื้น
เป็นไฟออกมา ตวาดด้วยความโกรธ

จักรพรรดิทำลายไม่ได้ไม่อยากจะเชื่อ นอกจากตัวเขาแล้ว ผู้ที่
ครอบครองกายผลึกชะตาฟ้าภายในพรรคผลึกสมุทรอยู่ไม่เกิน
สามคน อีกทั้งตำราเคล็ดลับกายผลึกชะตาฟ้าถูกเก็บไว้ในที่ที่ไม่มี
ใครรู้ และไม่สามารถเปิดออกมาได้ แต่หลี่ชียเอ่ในเวลานี้ก็กลับมีกาย
ผลึกชะตาฟ้าในครอบครอง เป็นเรื่องที่ไม่อยากจะเชื่อเลยจริงๆ!

แม้แต่เยชินเงินที่ได้เห็นภาพนี้แล้วยังต้องอิจฉาริษยาจนแทบคลั่ง
เขาไฟฝันมาโดยตลอดว่าอยากได้เคล็ดกายผลึกชะตาฟ้า ตัวของ
เขานั้นเป็นศิลาศักดิ์สิทธิ์ก้อนหนึ่ง หากสามารถได้รับเคล็ดกาย
ผลึกชะตาฟ้าล่ะก็ เชื่อว่าจะสามารถฝึกวิชานี้จนถึงระดับที่
แข็งแกร่งมากที่สุด กระทั่งสามารถเทียบเคียงราชันเซียนลึงยวีร์ใน
เวลานั้นได้!

เพื่อให้ได้มาซึ่งเคล็ดกายผลึกชะตาฟ้าแล้ว เขาได้ทุ่มเทพลังกาย
ใจนับไม่ถ้วน แสดงความปรารถนาดีต่อคุณชายเพ่ยยวีร์ครั้งแล้ว
ครั้งเล่า แต่ทว่าก็ไม่ประสบผลสำเร็จตลอดมา เวลานี้หลี่ชียเอ่กลับ

สามารถทำได้สำเร็จแล้ว อีกทั้งยังฝึกจนสำเร็จอีกด้วย แล้วจะไม่ให้เขาต้องอิจฉาวิชยาจนแทบคลั่งได้อย่างไร

เยชินเงินยอมรื้ออยู่แกลใจดีว่า เมื่อไหร่ที่สามารถฝึกกายผลึกชะตาฟ้าได้สำเร็จ นั้นยอมหมายถึงได้ยืนอยู่ในฐานะที่ไม่พ่ายแพ้!

“พวกเจ้าเล่นกันจนเหนื่อยแล้ว สมควรที่ข้าจะลงมือแล้วล่ะ!” หลี่ชีย่มองดูทุกคน ยิ้มอย่างเฉยเมย

จักรพรรดิทำลายไม่ได้กล่าวเยาะเย้ยว่า “เจ้าลงมือแล้วอย่างไร ก็แค่มดปลวกเท่านั้น” จักรพรรดิทำลายไม่ได้ไม่เคยมองหลี่ชีย่ที่เป็นเพียงผู้เยาว์อยู่ในสายตาเลย! เขาเองก็มีกายผลึกชะตาฟ้าคุ้มกาย ภายในแก้ววันแก้วคืนใครก็อย่าหวังจะสังหารเขาได้!

“นั่นหรือ?” หลี่ชีย่หัวเราะที่หนึ่ง ขาดคำ ลัคนาของหลี่ชีย่เปิดออก ตราประทับฟ้าดินลอยออกมาจากลัคนา สิ่งนี้คือสัจอาวุธชีพของเขา

“โครม...” ตราประทับฟ้าดินพลันส่งประกายเจิดจ้าขึ้นมา ชั่วพริบตาเดียวนั่นเอง ตราประทับฟ้าดินได้กลับกลายเป็นตะกร้าไม้ไผ่ลูกหนึ่ง ในเสี้ยววินาทีนี้เอง ตะกร้าได้เปิดออก

“ແຍ່ແລ້ວ!” เทพแมงป่องที่ส่งสมออมพลังของตนเอาไว้อย่างลับๆ มาโดยตลอด เมื่อได้เห็นตะกร้าลูกนี้ถึงกับหน้าถอดสี ไม่สนใจอะไร ทั้งนั้นจับพลันมุดดินหนีเตลิดไปทันที โดยที่คนอื่นๆ ยังไม่ทันได้สติกลับมา ไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น

“โครม...” อำนาราชาชั้นที่ไร้สิ้นสุดถูกเพลงมาไม่ขาดสาย ทันใดนั้น ตะกร้าไม้ไผ่ลูกนี้เสมือนว่าต้องการดูดเอาเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน อีกทั้งเหล่าเซียนแลหมื่นแดนเข้าไปไว้ในตะกร้าอย่างนั้น

“หนีเร็ว...” จังหวะที่อำนาจราชชั้นถูกเพลงมานั้น ทุกคนรับรู้ได้ว่าภัยพิบัติใหญ่หลวงกำลังมาเยือนแล้ว ต่อให้เป็นเทพมังกรศิลา หลานราชชั้น จักรพรรดิทำลายไม่ได้ก็รู้แล้วว่าภัยกำลังมาถึงตัว

อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดก็หนีรอดไปไม่ได้ “ซา” เมื่อตะกร้าเปิดออก ชั่วพริบตาเดียวกลับดูดเอาผู้คนที่ทั้งหมดเข้าไปอยู่ในตะกร้า จักรพรรดิทำลายไม่ได้ เทพมังกรศิลา หลานราชชั้น รวมทั้งคนทั้งหมดของหุบเขากีบสวรรค์ พรรคผลึกสมุทร สิบแปดสำนัก เจ้าลัทธิ กองทัพจำนวนมหาศาล ยอดฝีมือนับหมื่นล้านแล้วแต่ถูกดูดเข้าไปอยู่ภายในตะกร้าจนหมดสิ้น

เว้นแต่เยชินเงินเท่านั้น ความจริงแล้วเยชินเงินก็หนีไม่พ้นเช่นกัน
เพียงแต่หลี่ชียเอ่ไม่ได้ให้ดูเอาตัวเขาเข้าไปเท่านั้น!

ที่หนีรอดไปได้มีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น ก็คือเทพแมงป่องที่เห็นท่า
ไม่ดีแล้วดำดินหนีเตลิดไปก่อนหน้าที่จะมีการสำแดงสวรรค์ทำลาย
ออกมา!

“นี่ นี่ นี่มันคือสวรรค์ทำลายหรือ?” ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมาก
มากนอกเมืองปีอาน และด้านนอกสมรภูมिरบโบราณถูกอำนาจ
ราชันที่ไร้ผู้ต่อกรเป็นนิรันดร์สะกดจนต้องคุกเข่าลงกับพื้น

“สวรรค์ทำลาย!” แม้แต่เหมยอ้าวหนานยังต้องมีสีหน้าที่เปลี่ยนไป
พึมพำออกมาว่า “นี่มันคือ... จับเซียน ซึ่งเป็นสวรรค์ทำลายของ
ตะกร้าจับมังกร เคล็ดวิชาของแคว้นโอสถ!” ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว
อดที่จะหันมองไปที่หมิงเย่เสวี่ย

หมิงเย่เสวี่ยเพียงยืนนิ่งเฉยอยู่ตรงนั้น นางดูจะละทิ้งจากกิเลสทั้ง
ปางและอยู่เหนือมนุษย์ปุถุชนทั่วไปอย่างนั้น เสมือนดังนางได้
คาดการณ์ทั้งหมดเอาไว้แล้ว

“ช่างอหังการเหลือเกิน ตามตำนานเล่าว่าหากราชันเขียนเย่าจู่
สำแดงสวรรค์ทำลาย จับเขียนด้วยตนเอง ต่อให้เป็นเขียนก็
สามารถจับเป็นมาได้ สุดแล้วแต่จะจัดการเช่นใดก็ได้!” ต้นบรรพ
บุรุษพันสนถึงกับหอดถอนใจออกมาด้วยความจริงใจ

“นี่มันคือของวิเศษอะไรกันแน่?” หลงจึงเขียนล้องมองตะกร้าไม้ไผ่
ที่ลอยล่องอยู่เหนือศีรษะหลี่ชียเอ่ รู้สึกอยากลองสักตั้ง ย่อมไม่ต้อง
สงสัย ตะกร้าที่อยู่ในมือของหลี่ชียเอ่ไม่ใช่ตะกร้าจับมังกร!

เพียงแต่ผู้คนในโลกกลับไม่รู้ว่า ตราประทับฟ้าดินของหลี่ชียเอ่นั้น
คือศิลาชะตาฟ้าที่หาไม่ได้อีกแล้วนับแต่โบราณกาลเป็นต้นมา
เรียกได้ว่ามีเพียงหนึ่งเดียวเป็นนิรันดร์! เมื่อมันหลอมสร้างตัวมัน
เองจนกลายเป็นตราประทับฟ้าดินแล้ว ทำให้มันสามารถคัดลอก
ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกได้

ไม่ว่าจะเป็นฟ้าดินภูเขาแม่น้ำ สรรพสัตว์ต่างๆ หรือจะเป็นกระบวน
ท่าที่ไร้ผู้ต่อกรต่างๆ! มันก็สามารถทำการคัดลอกเอาไว้ได้!

เฉกเช่นสวรรค์ทำลายก็สามารถคัดลอกได้เช่นกัน เพียงแต่
ขั้นตอนตรงนี้ยุ่งยากมาก ต้องได้รับความร่วมมืออย่างเต็มที่ และนี่

ก็คือสิ่งที่หลิซียเอให้บรรดาอองเทพของแคว้นโอสถกระทำเพื่อเป็นการไถ่โทษในสิ่งที่พวกเขาได้ทำลงไป

เขาให้บรรดาอองเทพร่วมมือกันสำแดงสวรรค์ทำลายของสัจอาวุธราชันของราชันเซียนเยาลู ซึ่งเขาได้สูญเสียกำลังกายใจนับไม่ถ้วน จนสามารถตัดลอกเอาไว้ได้ทั้งหมด!

หากจะเปรียบเทียบกันระหว่างสวรรค์ทำลายที่สำแดงออกมาโดยสัจอาวุธราชันเซียน กับสวรรค์ทำลายที่สำแดงออกมาโดยการตัดลอกของตราประทับฟ้าดินแล้ว ก็จะด้อยกว่ากันในด้านของพลังอำนาจ แต่ทว่าสวรรค์ทำลายที่ย่อมเป็นสวรรค์ทำลาย ต่อให้อาณาภาพของมันไม่เท่ากับสวรรค์ทำลายที่สำแดงโดยสัจอาวุธราชันเซียนก็จริง แต่มันยังคงสามารถสังหารผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะแข็งแกร่งมากได้เช่นกัน!

ถึงแม้ว่าสวรรค์ทำลายที่สำแดงออกมาโดยตราประทับฟ้าดินจะมีอาณาภาพไม่เท่าสวรรค์ทำลายที่สำแดงโดยสัจอาวุธราชันเซียน แต่ทว่าการสำแดงโดยการตัดลอกของตราประทับฟ้าดินจะมีข้อดีอย่างหนึ่งคือ สามารถสำแดงออกมาได้อย่างต่อเนื่องไร้ขีดจำกัด

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้ว สัจอาวุธชีพของตนสามารถใช้ได้
อย่างไม่มีขีดจำกัด ทั้งยังสูญเสียวงศ์มรดกน้อยมาก! แต่หาก
เปลี่ยนเป็นสัจอาวุธราชันเซียน จะทำให้สูญเสียวงศ์มรดกเป็น
อันมาก

ต่อให้เป็นระดับจักรพรรดิเทพ หลังจากที่ได้สำแดงสวรรคค์ทำลาย
แล้ว เป็นการยากที่จะสำแดงสวรรคค์ทำลายได้เป็นครั้งที่สอง
จำเป็นต้องพักผ่อนเอาแรง

แต่หากอาศัยตราประทับฟ้าดินของหลี่ชี่เยเป็นผู้สำแดง นั่นคือไม่
จำเป็นพักผ่อน สามารถสำแดงออกมาอย่างต่อเนื่อง!

“สวรรคค์ทำลาย... จับเซียน!” “ไม่รู้ว่ามิผู้คนจำนวนเท่าไรที่นั่งกันจำ
ลงกับพื้น เมื่อได้เห็นตะกร้าไม้ไผ่ที่ลอยอยู่เหนือศีรษะหลี่ชี่เย พลัน
ที่สำแดงสวรรคค์ทำลายเช่นนี้ออกมา ต่อให้คนผู้นั้นจะมีความ
แข็งแกร่งมากกว่านี้ก็หนีไม่พ้นต้องถูกจับเป็น

“ช่างคู่ควรเป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะผู้บังคับการตลอดกาล” กระทั่งบุคคล
อย่างราชามังกรพยัคฆ์ยังต้องมีสีหน้าที่ขาวซีด รู้สึกหวั่นเกรงเป็น
ยิ่งนัก ยามที่เขาพิมพ์ออกมาอย่างแผ่วเบา มิเพียงตัวเขาเท่านั้นที่
ได้ยิน

หลี่ซีเยจัดการเก็บตะกร้าไม้ไผ่ขึ้น ร่อนลงบนสมรภูมิมิรบโบราณ เก็บกายพลิกชะตาฟ้า มองดูเยชินเงินที่มีท่าทีที่แตกต่างไม่คงที่ กล่าวอย่างซำๆ ว่า “เจ้ารู้หรือไม่ว่าเหตุใดข้าจึงไม่จับตัวเจ้า? นั่นเป็นเพราะข้าจะให้โอกาสแก่เจ้า ในเมื่อเจ้าประกาศออกมาว่า ต้องการต่อสู้กับข้า เช่นนั้นดีล่ะ ข้าจะให้โอกาสนั้นกับเจ้า!”

เยชินเงินจะอย่างไรเสียก็เป็นดาวรุ่งคนหนึ่ง เขาสุดลมหายใจเข้าลึกๆ กล่าวเสียงห่มต่ำว่า “ดี ข้าจะสู้กับเจ้าสักครั้ง เจ้ากล้าต่อสู้กับข้าด้วยมือเปล่าหรือไม่!”

เวลานี้ เยชินเงินรู้แล้วว่า หากจะประลองด้านอาวุธ เขาไม่ใช่คู่ต่อสู้ของหลี่ซีเยอย่างแน่นอน ดังนั้นเขาจึงฝากความหวังเอาไว้ด้วยการอาศัยมือเปล่าสู้กับหลี่ซีเย!

“สู้กันด้วยมือเปล่า?” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวอย่างเชื่องช้าว่า “ทำไมนะ ถึงได้มีแต่คนคิดว่าสามารถอาศัยมือเปล่าสู้กับข้าได้? ตกลง ในเมื่อเจ้ามีความมั่นใจเช่นนี้ เช่นนั้นข้าจะสังเคราะห์เจ้า!”

ในขณะนี้ ทุกคนต้องกลั่นหาใจกับการศึกษาที่กำลังจะระเบิดขึ้น เยชินเงิน ฉายาอดคนอันดับหนึ่ง แต่ว่าเวลานี้ในฐานะคนโหดของหลี่ชี่เย่ได้กลบชื่อเสียงของเขาและทิ้งห่างไปหลายช่วงตัว ทุกคนต่างรู้อยู่แก่ใจว่าหากต่อสู้โดยใช้อาวุธ พลันที่หลี่ชี่เย่สำแดงสวรรค์ทำลายออกมาก็สามารถสังหารเยชินเงินได้แล้ว

เวลานี้ ต่อสู้กันด้วยมือเปล่ากลับทำให้ผู้คนจำนวนไม่น้อยรู้สึกว่ามีลุ้น เยชินเงินเคยกวาดเอาชนะกลุ่มคนรุ่นใหม่มาก และในจำนวนนั้น บ่อยครั้งที่เขาชนะด้วยการอาศัยเพียงมือเปล่า เรื่องที่เขาชำนาญการต่อสู้ด้วยมือเปล่าเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไป เวลานี้ทุกคนจึงอยากได้เห็นว่า มือเปล่าของเยชินเงินสามารถสยบและสังหารหลี่ชี่เย่ได้หรือไม่

ในบรรดาผู้คนทั้งหมด มีเพียงเจี้ยนอู๋ซวงที่เฝ้ายืนอย่างดูแคลน มีเพียงนางเท่านั้นที่เข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าอย่าได้คิดต่อสู้กับหลี่ชี่เย่ด้วยมือเปล่าอย่างเด็ดขาด!

“แวงค์...” ในเวลานี้ รอบๆ ตัวของเยชินเงินบังเกิดปรากฏการณ์ประหลาดต่างๆ ลอยออกมา ระดับปราชาญ์สมัยโบราณปรากฏขึ้นมาทีละคนๆ ในจำนวนนั้นมีจักรพรรดิเทพ ปีศาจโบราณท่ามกลางปรากฏการณ์ประหลาดมีดวงตะวันเก้าดวงลอยส่อง มีมังกรแท้จริงแหวกว่ายธารา มีหมื่นอาณาจักรเปิดออกพร้อมกัน...

ในเวลานี้ เยชินเงินไม่มีการออมพลังอีกต่อไป รอบชีวิตปรากฏ
เลือดวิฆเนศทั้งหมดพวยพุ่งออกมา นอกจากนั้นนาทีนี่เลือดวิฆเนศ
ของเยชินเงินได้เกิดการเผาไหม้ขึ้น

“ตุ้ม...” หัวทั้งร่างของเยชินเงินได้ปรากฏอำนาจอองเทพขึ้นมา
เพียงชั่วพริบตาเดียว ดุจดั่งนาทีนี่เขาได้ก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งอองเทพ
แล้ว!

“น่ากลัวมาก อาศัยพลังของปราชญาเมธีจำนวนนับไม่ถ้วนที่ให้
การปกป้องไว้ทำการเผาผลาญเลือดวิฆเนศ กลับสามารถทำให้เขา
สามารถสำแดงพลังของอองเทพได้!” ผู้คนจำนวนมากต้องหน้า
เปลี่ยนสี เมื่อเห็นภาพของเยชินเงินในเวลานี้

เยชินเงินนับว่าได้รับเมตตาจากสวรรค์เป็นพิเศษ ถูกปกป้องโดย
ปราชญาและอองเทพของแคว้นสี่เฟิงมาทุกยุคทุกสมัย แม้แต่ราชัน
เซียนสี่เฟิงก็ได้ทำการปกป้องให้กับเขา นอกจากนั้นเขายังได้ผ่าน
การบ่มฝึกจากพลังลมปราณของประชาชนแคว้นสี่เฟิงมายุคแล้ว
ยุคเล่า อันส่งผลให้เขามีคุณสมบัติที่เป็นหนึ่งไม่มีสองในหล้าไว้ใน
ครอบครอง ปราศจากผู้ใดสามารถเทียบเทียมกับเขาได้!

การเผาผลาญเลือดวัฒนะกล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้วถือว่าเป็น
สิ่งต้องห้ามอย่างยิ่ง แต่ทว่าเวลานี้เยชินเงินไม่อาจคำนึงถึงสิ่ง
เหล่านี้ได้อีกต่อไป ในสายตาของเขาแล้ว ชั่วชีวิตนี้ของเขาหาลีชีเย
คือศัตรูที่น่ากลัวที่สุด หากเขาไม่ฉกฉวยโอกาสนี้เอาไว้ละก็ เกรง
ว่าคงไม่มีโอกาสตลอดไป!

“ตุม...” ในเวลานี้ เยชินเงินได้ลงมือแล้ว หนึ่งฝ่ามือซัดใส่หาลีชีเย
ทันที หนึ่งฝ่ามือที่สำแดงออกไป สัจธรรมอันยิ่งใหญ่ปรากฏขึ้นมา
แต่ละสาย พลันปรากฏเหมือนสัจธรรมที่ก้าวเดินตามอยู่เคียงข้าง
ท่ามกลางหนึ่งฝ่ามือ ดุจเป็นการเสด็จประพาสขององค์ราชันเซียน
ฝ่ามือนี้ไม่เพียงบังเกิดแบบจำลองของราชันเซียนเท่านั้น ยังมีพลัง
อำนาจศักดิ์สิทธิ์ของเหล่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่คอยให้การคุ้มกันอีกด้วย!

“เหล่าปราชญ์คุ้มฝ่ามือราชัน!” เยชินเงินร้ายคาถาออกมา โดยที่
คาถาได้ปกป้องอย่างเต็มที่ ทำให้ฝ่ามือนี้ของเขาสามารถสำแดง
พลังอำนาจจนถึงขีดสุด ฟ้าดินสั่นเทา แดททิศเดินเคียงข้าง!

ภายใต้หนึ่งฝ่ามือนี้ อย่าวว่าแต่ระดับจอมกษัตราเลย ต่อให้เป็นระดับ
ปราชญ์ก็ไม่แน่ว่าจะรับมือไหว โดยเฉพาะกับพลังที่ไร้สิ้นสุดจาก
สัจธรรมที่พวยพุ่งขึ้นมา เสมือนว่าพลังฝ่ามือนี้จะไร้สิ้นสุด สามารถ
ซัดใส่คู่ต่อสู้ได้ต่อเนื่องตราบจนนิรันดร์

ตอนที่ 889 เยชินเงินเหล็กในหมัดเดียว

<https://novel-lucky.com>

นี่คือวิถีทางที่เยชินเงินเลือกเดินเอง ฝ่ามือทรงพลังที่สุดที่เขา คิดค้นขึ้นมาด้วยตนเอง เขาเคยประกาศว่าหลังจากที่เขาได้ กลายเป็นราชันเซียนแล้ว ฝ่ามือนี้ต้องเกรียงไกรไปทั่วทั้งเก้าแดน ได้อย่างแน่นอน!

“สำเร็จสวรรค์วิถีแล้ว...” แม้แต่รุ่นอาวุโสเฉกเช่นราชามังกรพยัคฆ์ ยังต้องรู้สึกประทับใจในตัวของเยชินเงินที่ได้ก้าวเดินอยู่บนสวรรค์ วิถีของตนเองแล้ว พรสวรรค์เช่นนี้นับว่าปราศจากผู้เทียบเทียม จริงๆ

ขณะที่หนึ่งฝ่ามือพิฆาตที่เยชินเงินได้รุกรณาเข้ามานั้น หลี่ชียเอ เลิกหนังตาที่หนึ่ง “ตูม” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ปราบกภูสิบสาม ลัคนาที่พุ่งขึ้นมาอย่างรุนแรง หลี่ชียเอเห็นฟ้าขึ้นไปพร้อมกับหนึ่ง หมัดที่สวนออกไป

หนึ่งหมัดที่สวนออกไปนั้น ไร่กระบวณท่า สิบสามลัคนาเจิดจรัส เรือแห่งชีวิตลอยล่อง สวรรค์เบื้องบน นรกภูมิเบื้องล่างทั้งเก้า หมื่น โลกธาตุ ทั้งหมดล้วนแล้วแต่หมอบคลานภายใต้หมัดเดียวนี้ สรรพ

สังฆกรรมหลักกฎเกณฑ์ต่างๆ ถูกผนึกเอาไว้ในทันที เหล่าสวรรค์
ชั้นฟ้าแลทุกสารทิศ ล้วนถูกสยบเอาไว้ในฉับพลันทันที

ภายใต้หนึ่งหมัด กระทั่งสวรรค์ยังต้องสั่นเทา หนึ่งหมัดที่ไร้ผู้ต่อกร
หวาดผวาตราบนิรันดร์

ไม่รู้ว่าคุณคนจำนวนเท่าไรที่ถูกสยบโดยพลันกับหนึ่งหมัดที่สำแดง
ออกมา ในเสี้ยววินาทีนี้เอง ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนรู้สึกได้ว่าเคล็ด
วิชาของตนกำลังร่วงระงมด้วยความโศกเศร้า หลักสังฆกรรมของตน
เหมือนสูญสิ้นพลังไปจนหมด ทันใดนั้นทุกคนเสมือนดังรู้สึกว่ามีสิ่ง
ดำรงไว้ซึ่งไร้ผู้ต่อกรเป็นนิรันดร์ได้ถูกสะกดอยู่ภายในจิตใจของ
ตนเองอย่างนั้น!

“หมัดสยบสวรรค์!” เสียงอุซวงยังคงมีสีหน้าที่ขาวซีด ถึงกับพึมพำ
ออกมาเมื่อได้เห็นหมัดนี้อีกครั้ง ไม่ว่าผู้ใดก็ตาม ขอเพียงได้เห็น
หมัดนี้มาครั้งหนึ่งก็จะไม่ลืมเลือนมันเลยตลอดชีวิต สุดยอดหมัด
อันดับหนึ่งนิรันดร์กาลก็คงไม่เกินเลยไปกว่านี้อีกแล้ว!

ผู้คนจำนวนมากเท่าไรที่ต้องถูกสยบภายใต้หนึ่งหมัดนี้ แม้แต่ต้น
บรรพบุรุษพันสนกก็ต้องพววจนหน้าถอดสี หมัดนี้น่ากลัวเสียยิ่งกว่า
เคล็ดสยบราชันของเขาเสียอีก!

เสียงดัง “ปัง...” ภายใต้อพ้องหมัดนี้ “ฝ่ามือเหล่าปราชญ์คัมภีร์ราชัน” ของเยชินเงินถูกทำลายสิ้น ปราบการณประหลาดต่างๆ มลายหายไปในพื้นที่ บรรดาสวรรค์ชั้นฟ้าหลักสี่ธรรมทั้งหลายถูกทำลายจนแตกละเอียด

ภายใต้อพ้องหมัด ปราบการณพิเศษเลือดพิเศษเนื้อปลิวว่อน เยชินเงินไม่มีโอกาสแม้แต่จะร้องอย่างน่าเวทนาออกมา เสียงที่ดัง “ปัง” ได้ทำให้สมรภูมिरบโบราณถูกย่อยจนกลายเป็นสีแดงฉาน ส่วนที่เป็นเศษชิ้นส่วนของร่างกายเยชินเงินกระเด็นไปชนกระทบกับพื้นสมรภูมिरบโบราณเข้าให้!

หมัดสยบสวรรค์หนึ่งหมัดไม่เพียงแต่ทำลายปราบการณประหลาดของเยชินเงินหมดสิ้น ไม่เพียงทำลาย “ฝ่ามือเหล่าปราชญ์คัมภีร์ราชัน” ของเยชินเงินได้เท่านั้น แต่หนึ่งหมัดนี้ได้ส่งผลให้กายเนื้อของเยชินเงินต้องแหลกเหลวไป!

แต่ทว่าภายใต้อพ้องหมัดนี้เยชินเงินกลับยังไม่ตาย ชะตาแท้กลับยังคงลอยล่องอยู่กับเลือดเนื้อนั้น เพียงแต่ว่าชะตาแท้ของเขาในเวลานี้ดูสลดปราศจากชีวิตชีวา เขาได้รับบาดเจ็บสาหัสมาก!

“ยอดหมัดอันดับหนึ่งนิรันดร์กาล” แม้แต่ราชามังกรพยัคฆ์ยังต้อง
ตะลึงจนสีหน้าสลดเมื่อได้เห็นหมัดสยบสรรค์หมัดนี้

“เป็นไปได้ไม่ได้...” กระทั่งหมดยั่วหนานที่เชื่อมั่นในตนเองสูงมาก
ยังต้องก้าวถอยหลังตึงตึงตึงไปสามก้าว เมื่อได้เห็นสิบสามลัคนาที่
ลอยล่องอยู่เหนือศีรษะของหลี่ชีย่ ไม่อยากจะเชื่อในสายตาตนเอง

การที่หมดยั่วหนานมีสิบเอ็ดลัคนาไว้ในครอบครองก็ต้องนับว่า
เป็นสิ่งมหัศจรรย์เป็นนิรันดร์แล้ว และก็เพราะนางมีสิบเอ็ดลัคนาใน
ครอบครองนี้เอง ทำให้นางสามารถหมางเมินต่อยอดคนอันดับหนึ่ง
เฉกเช่นเยชินเฉินได้ แต่ทว่าหลี่ชีย่เวลานี้กลับมีถึงสิบสามลัคนา
ผู้ดำรงไว้ซึ่งในสถานะเช่นนี้ยอมทำให้นางต้องถูกสยบจนแทบ
หายใจไม่ออก!

“มันจะเป็นไปได้ยังไรกัน!” ทุกคนล้วนแล้วแต่ถูกทำให้รู้สึกสะเทือน
หวั่นไหวเมื่อได้เห็นสิบสามลัคนาที่อยู่เหนือศีรษะหลี่ชีย่ ไม่เคยได้
ยินมาก่อนว่าเคยมีใครที่มีสิบสามลัคนาไว้ในครอบครอง ถึงแม้จะมี
ผู้คนมองเห็นเป็นจำนวนมากด้วยสายตาตนเอง ยังไม่อาจเชื่อว่า
มันเป็นเรื่องจริง!

ในขณะที่ชะตาแท้ของเยซินเงินได้ลุกขึ้นยืนจากกองเลือดสดๆ นั้น นาทีนี้แม้ว่าเขายังคงมีชีวิตอยู่ก็จริง เมื่อมองเห็นหลี่ชีย่แล้วก็ ต้องให้รู้สึกหวาดหวั่น เขาทะนงตนมาชั่วชีวิต แต่ทว่าหลี่ชีย่กลับ ทำลายความเชื่อมั่นของเขาจนแหลกลาญไม่มีชิ้นดี!

“เจ้าวางแผนให้ร้ายข้ามาครั้งแล้วครั้งเล่า ทำให้ข้าต้องไตร่ตรองว่า ไม่ควรให้เจ้าได้ตายเร็วขนาดนี้ดีหรือไม่” หลี่ชีย่มองดูเยซินเงินที่ ร่างกายแหลกเหลว กล่าวอย่างเชื่องช้าว่า “เจ้ามันช่างฉลาดน้อย เหลือเกิน ศิลาไสสะอาดก้อนหนึ่งที่สามารถส่องเห็นอดีตและ ปัจจุบันได้ แต่ไม่เคยให้มันส่องดูตัวเองบ้างเลยสักครั้ง ข้ามอบทุก สิ่งทุกอย่างให้กับเจ้า เจ้าถึงกับหาญกล้าไม่เคารพต่อข้า นับเป็น เรื่องที่น่าเศร้านัก”

“เจ้าว่าอะไรนะ!” เยซินเงินที่ยังคงมีชีวิตอยู่ถึงกับมีสีหน้าที่แปร เปลี่ยนไป มองดูหลี่ชีย่ เขายังคงฟังไม่เข้าใจถึงความหมายที่หลี่ ชีย่พูดออกมา

“ช่างน่าเศร้าใจนัก เสียแรงที่เจ้าเป็นถึงศิลาไสสะอาดก้อนหนึ่ง! ถึงกับให้ความอวดดีของตนมาบดบังจิตแห่งความเป็นกระจกใส ของตนได้” หลี่ชีย่สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ข้อนี้ ราชนั้เขียนปี่สื่อ ฉลาดกว่าเจ้า!”

เย่ชินเงินทั้งตระหนกทั้งฉงน คำพูดของหลี่ชีย่ทำให้เขางุนงงยิ่งนัก แม้ไม่ค่อยจะเข้าใจสักเท่าไร แต่เขาพอรู้อยู่บ้างว่า เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประวัติความเป็นมาของตน!

ผู้คนที่อยู่ในเหตุการณ์ นอกจากหมิงเย่เสวี่ที่พอจะฟังรู้อยู่บ้าง ส่วนคนอื่น ๆ ล้วนแล้วแต่ฟังไม่เข้าใจทั้งสิ้น หมิงเย่เสวี่เอียงคอครุ่นคิด ปราภฏเรื่องราวที่เนิ่นนานมากบางเรื่องได้ผุดขึ้นกลางใจ แต่ละครฉากที่ผุดขึ้นมานั้นเสมือนหนึ่งเพิ่งจะเกิดขึ้นเมื่อวานนี้เอง มันคืออีกาหมีพัวตัวหนึ่ง เคยแปลงร่างเป็นชายหนุ่มคนหนึ่ง เคยพกพาเอาศึลาก้อนหนึ่งท่องไปทั่วเกาะแดน...

เย่ชินเงินได้ชื่อว่าเป็นศิลาศักดิ์สิทธิ์ประจำแคว้นของแคว้นยอดภูผาศิลา ความจริงแล้วเขาเองไม่ค่อยจะชัดเจนเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของตนมากนัก เพียงแต่เหมือนรับรู้ได้บ้างอย่างเลื่อนรางเท่านั้น

เย่ชินเงินไม่รู้หรอกว่าในยุคอดีตที่ยาวนานมากๆ มาแล้ว หลี่ชีย่เคยบุกเข้าไปภายในภาวาดภาพหนึ่งในจวนหลักเมืองปีอาน ณ ที่ตรงนั้นเขาได้สร้างความสะเทือนหัวน้ำไหวต่อฟ้าดิน จนกระทั่งในที่สุด ได้หุบเอาศึลาศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่ด้านในให้แตกออกมาได้สามชิ้น

จังหวัดที่ศิลาศักดิ์สิทธิ์ทั้งสามชั้นที่ถูกหุบจนกะเทาะหลุดออกมา กำลังจะบินหลบหนีไป เขาที่อยู่ในฐานะอิกาทมิฬสามารถคว้าเอา ศิลาศักดิ์สิทธิ์ชั้นที่มีความฉลาดมากที่สุดเอาไว้ได้! ส่วนอีกสองชั้น ที่เหลือสามารถหลบหนีออกไปจากภาพวาดภาพนั้น ออกจาก เมืองปีอาาน และหลบออกไปจากแดนอสรูปีอาานได้ในที่สุด!

ศิลาศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองชั้นที่หลบหนีไปได้ นั้น ชั้นหนึ่งตกเป็นของ แคว้นไอสธ ภายหลังอีกชั้นหนึ่งราชันเขียนสีอเฟิงเป็นผู้ได้มันไป ครอบครอง

ศิลาศักดิ์สิทธิ์ชั้นที่แคว้นไอสธได้ไปนั้น ห้ายสุดถูกบ่มฝึกจน กลายเป็นราชันเขียนสีอเฟิงในที่สุด สำหรับชั้นที่ราชันเขียนสีอเฟิง ได้ไปนั้น ต่อมาภายหลังได้กลายเป็นศิลาศักดิ์สิทธิ์ประจำแคว้น ซึ่ง ก็คือเยชินเงินในปัจจุบันนั่นเอง

สำหรับศิลาศักดิ์สิทธิ์ชั้นที่อยู่กับอิกาทมิฬนั้น เขาได้พกติดตัว เอาไว้ตลอดเวลา อาศัยพลังแก่นฟ้าดินที่ดีที่สุดในหล้ามาบ่มฝึก มัน อาศัยน้ำทิพย์เขียนที่ดีที่สุดในหล้ามาบ่มฝึก ตั้งใจจะบ่มฝึกให้มัน กลายเป็นสิ่งมีชีวิตที่ไร้ผู้เทียบเทียมเป็นหนึ่งในไม่มีสองตลอดกาล!

กระทั่งท้ายสุด หลังจากที่เขาได้ขัดแย้งกับราชันเซียนหญิงหงเหียนแล้ว ตั้งใจจะพาตัวเองเข้าสู่การหลบไหลสักช่วงเวลาหนึ่ง ราชันโอสถไปโซ่วได้ขันอาสาว่าแคว้นโอสถของเขายินดีทุ่มเทสรรพพลังทั้งหมดของแคว้น ใช้กลิ่นอายโอสถทิพย์และเส้นชีพจรโอสถที่ดีที่สุดในหล้ามาทำการบ่มฝึกศิลาศักดิ์สิทธิ์ชิ้นนี้!

ภายใต้การวิงวอนร้องขอของราชันโอสถไปโซ่ว และความไวใจที่มีต่อราชันโอสถไปโซ่ว ในที่สุดเขาที่อยู่ในฐานะอึกาหมิพก็ได้เห็นด้วย

นับว่าราชันโอสถสามารถทำได้ตามที่ได้นับวาจาเอาไว้โดยแท้จริงอย่างน้อยที่สุดหลี่ชีย่ยังคงให้ความชื่นชมราชันโอสถในข้อนี้มากอยู่ เขาไม่ได้ลืมข้อสัญญาที่ให้ไว้ในครั้งครานั้น!

“ในฐานะศิลาใสสะอาดก้อนหนึ่ง เจ้าควรรู้ว่าพื้นฐานของเจ้าไม่ได้ทำให้เจ้ากลายเป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะผู้แข็งแกร่งอย่างมาก การดำรงคงอยู่ของเจ้าหาใช่เพื่อเป็นผู้ไร้ซึ่งผู้ต่อกรในหล้า แต่เพื่อแดนอสุรปีอาน น่าเสียดาย เจ้าไม่มีวันเข้าใจ” หลี่ชีย่สายหน้ามองดูเยชินเงินที่ยังคงตระหนกและฉงนอยู่อย่างนั้น

หลี่ชีย่ก้าวเดินเข้าไปหาเยชินเงินอย่างช้าๆ กล่าวว่า “ทุกสิ่งควร
จบสิ้นกันได้แล้ว ก้าวเดินผิดพลาดเพียงก้าวเดียว เจ้าจะไม่มีวันได้
กลับตัวอีกแล้ว!”

เยชินเงินรู้สึกหวาดผวายังยิ่ง ถึงกับก้าวถอยหลัง ร้องออกมา
ด้วยเสียงอันดังว่า “ผู้อาวุโส อย่าลืมน้ำมันสนูญาระหว่างพวกเรา
นะ!”

พลันที่เยชินเงินกล่าวขาดคำ จับพลันปรากฏร่างเงาสายหนึ่งพุ่ง
ลงมาจากฟ้า พลันร่างเงาสายนี้ก็ได้ออกมาขวางอยู่ด้านหน้าของเย
ชินเงินทันที

ยามที่คนผู้นี้ลงมาจากฟ้าได้แผ่กลิ่นอายที่น่ากลัวออกมาดังคลื่น
ยักษ์ในทะเลที่โหมสาดซัดอย่างนั้น ทุกๆ กลิ่นอายที่แผ่ออกมาได้
กระทบเบาๆ กับผู้คนจำนวนมากที่อยู่ในเหตุการณ์

ครั้นทุกคนได้มองเห็นหน้าตาของคนผู้นี้อย่างชัดเจนแล้วถึงกับ
ต้องรู้สึกใจหายใจคว่ำ มันเป็นปีศาจเฒ่าที่แก่หง่อมจนสุดบรรยาย
เป็นปีศาจที่มีกายเป็นมนุษย์หัวเป็นวัว อีกทั้งยังมีสามขาอีกด้วย

สิ่งที่ทำให้ผู้คนต้องสั่นเทา มากกว่านั้นก็คือ คนผู้นี้ได้แฝงกลิ่นอายที่เข้มข้นระดับจักรพรรดิเทพออกมา ทุกๆ กลิ่นอายที่แผ่กระจายออกมาเสมือนหนึ่งเป็นน้ำตกสวรรค์แต่ละสายที่ตกลงมา สามารถทำให้เหล่าสวรรค์ชั้นฟ้าพังทลายลงอย่างนั้น

“จักรพรรดิเทพเฒ่าผู้หนึ่ง!” กระทั่งต้นบรรพบุรุษพันสนยังคงต้องเพ่งตาทั้งสองข้างตรงไปข้างหน้า จ้องมองผู้เฒ่าผู้นี้

“ที่แท้ก็มารชั้วร้ายของอาณาจักรสวรรค์คือสุรเทวะที่ยังคงหลงเหลืออยู่!” หลีชีเย่เผยอมุมปาก เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มออกมา มองดูผู้เฒ่าที่เหมือนสัตว์ประหลาดผู้นี้

ผู้เฒ่าผู้นี้รู้สึกตะลึงนิดหนึ่งเหมือนกันเมื่อถูกหลีชีเย่กล่าวได้ถูกต้อง จึงหัวเราะอย่างขั้วร้ายว่า “กลุ่มคนรุ่นใหม่สมัยนี้ออกจะยอดเยี่ยมมากขึ้นทุกที หลังจากผ่านไปแล้วพันล้านปี ยังคงมีผู้ที่ฉลาดตาแก่ออย่างซ้ำได้อีก”

“คนของอาณาจักรสวรรค์คือสุรเทวะหรือ?” หลายคนรู้สึกตกใจเมื่อได้ยินชื่อนี้ เนื่องจากอาณาจักรสวรรค์คือสุรเทวะเคยครองความเป็นใหญ่ในแดนสมุนไพรร่ำไรมาหลายยุคหลายสมัย หลังจากที่อาณาจักรสวรรค์คือสุรเทวะถูกทำลายไปแล้ว ในโลกไม่ได้มีศิษย์

ของอาณาจักรสวรรค์คือสุรเทวะปรากฏตัวอีกเลย เวลาใกล้จะมีรุ่น
อาวุโสของอาณาจักรสวรรค์ที่ยังคงหลงเหลืออยู่โผล่
ออกมากะทันหัน อีกทั้งยังเป็นระดับจักรพรรดิเทพอีกด้วย แล้วจะ
ไม่ทำให้ผู้คนทั้งหมดต้องรู้สึกตกอกตกใจได้อย่างไร

ราชามังกรพยัคฆ์ที่มีความรู้รอบตัวกว้างขวางพิมพ์ออกมาว่า
“เคยเป็นระดับบรรพบุรุษคนหนึ่งของอาณาจักรสวรรค์คือสุรเทวะ
นะเนี่ย”

“มารชั่วร้ายฝูงหนึ่งเฉกเช่นพวกเจ้าที่ยังคงหลงเหลืออยู่ แอบซ่อน
ตัวอยู่ในหุบเขาสวรรค์ที่ไม่มีใครรู้จักก็ได้อยู่แล้ว อย่างน้อยก็ไม่มี
ใครไปตามล่าเจ้า เวลาที่ตาเต๋มากลุ่มหนึ่งกลับจะคลานกลับออกมา
อีก นับว่าเป็นการกระทำที่ไม่ชาญฉลาดเอาเสียเลย”

“นี่มันเป็นเรื่องของหุบเขาสวรรค์ของเรา ไม่จำเป็นต้องให้เจ้ามา
กังวล” ผู้เต๋มากล่าวเสียงห่มต่ำว่า “ผู้เยาว์ พวกเรามาทำการค้าต่อ
กัน เจ้าหนูผู้นี้มีความสำคัญต่อพวกเรามาก ข้าจะพาตัวเขาไป
ผลประโยชน์ที่ข้าจะให้กับเจ้าก็คือ หุบเขาสวรรค์ของพวกเราจะไม่
ไปขวางทางของเจ้าอย่างเด็ดขาด!”

สามารถทำให้จักรพรรดิเทพผู้หนึ่งยอมเจรจาการค้าได้นับว่าสุดยอดมาก ความจริงแล้วจักรพรรดิเทพคนนี้ก็รู้สึกหวาดหวั่นต่อหลี่ชีย่เป็นอันมากเช่นกัน การสำแดงสวรรค์ทำลายออกมา ไม่ว่าใครก็ต้องรู้สึกหวั่นเกรงอยู่แล้ว!

“เจ้าผิดแล้วละ” หลี่ชีย่กล่าวว่า “มารร้ายที่หลงเหลืออยู่เช่นพวกเจ้าหากคิดจะคลานออกมาจากหุบเขาสวรรค์ล่ะก็ เช่นนั้นแล้วข้าจะต้องสังหารพวกเจ้าแน่นอน เวลานี้พวกเจ้าเองยังเอาตัวเองไม่รอดเลย ยังคิดจะปกป้องคนอื่นอีกรี?”

“ผู้เยาว์ อย่านำได้ข่มเหงกันให้มันมากนัก หากข้าลงมือก็ไม่แน่ว่าเจ้าจะสามารถรั้งตัวข้าเอาไว้ได้ ผู้เยาว์ผู้นี้ข้าจะต้องพาไปด้วยให้ได้!”

“มักใหญ่ใฝ่สูงไม่เบาเลยนี่ อาณาจักรสวรรค์อสูรทะเลของพวกเจ้ายังหมายจะแย่งชิงเอาแดนอสูรปีอานกลับไปอีก เยชินเงินสามารถเชื่อมประสานกับตรงนี้ได้ ถือว่ามีประโยชน์อย่างมากกับฝูงมารชั่วร้ายอย่างพวกเจ้า น่าเสียดาย เจ้าฝันเฟื่องมากเกินไปเสียแล้ว พวกเจ้ายังคงละทิ้งความตั้งใจเสียเถอะ”

“ออกมา...” ทันใดนั้น ผู้เฒ่าได้เสกเอาธงออกมา พลันที่ธงนี้ปรากฏบังเกิดเป็นเสียงคำรามของมังกรดั่งขึ้นไม่ขาดระยะ บนธงปักรูปมังกรทองเอาไว้ตัวหนึ่ง เสมือนหนึ่งมังกรทองกำลังจะบินออกมาจากธงอย่างนั้น

“ธงมังกรขด...” พลันที่หลี่ชี่เย่มองเห็นธงนี้ให้รู้สึกตาลุกวาวทันที สายตาเล็งเป้าธงนี้เอาไว้ทันที!

“ซ่า...” ผู้เฒ่าอาศัยเลือดวิเศษจำนวนน้อยพ่นใส่บนตัวธง จับพลันอาณาจักรราชันพลุ่งพล่าน “โอ้ว” ปรากฏมังกรทองตัวหนึ่งบินออกมา พุ่งเข้าหาหลี่ชี่เย่

มังกรทองที่บินออกมาหาใช้เกิดจากการจินตนาการ แต่เหมือนกับของจริงมาก เป็นหนึ่งไม่มีสองในหล้า!

“หนี...” หลังจากที่ได้เสกเอาธงออกมาแล้ว ผู้เฒ่าได้ตวาดใส่เย่ชินเฉิน ขณะเดียวกัน เขาก็ตั้งใจจะล่าถอยไป ไม่ต้องการสู้รบยึดเยื่อ กับหลี่ชี่เย่!

ตอนที่ 890 ธงม้งกรขด

<https://novel-lucky.com>

ธงที่มีรูปม้งกรขดตัวได้แปลงร่างเป็นม้งกรทองพุ่งเข้าหาหลี่ชียเอ๋ทันที ยามที่ม้งกรทองตัวเป็นๆ ตัวหนึ่งปรากฏออกมา นั่น ได้พกพาเอาอำนาจราชันที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกร สามารถฉีกทุกสิ่งทุกอย่างให้กระจุยมาด้วย

“ดูมัน...” หลี่ชียเอ๋คำรามเสียงยาวออกมา พร้อมกับตะกร้าไม้ไผ่ที่เปิดออก ส่งพลังดูตออกไป จังหวะที่ตะกร้าไม้ไผ่เปิดออก ปรากฏอำนาจสวรรค์บังเกิดขึ้น สรรพสิ่งในโลกต้องหมอบกับพื้น ต่อให้สรรพสิ่งมีชีวิตที่แข็งแกร่งทรงพลังปานใดก็ตาม ต้องถูกดูดเข้าไปโดยไม่มีละเว้น!

“สวรรค์ทำลาย... จับเชียน!” หลี่ชียเอ๋ได้สำแดงสวรรค์ทำลายของตะกร้าจับม้งกร... จับเชียนออกมาอีกครั้ง ทำให้ผู้คนจำนวนมากรู้สึกขนลุกชูในใจ กระทั่งต้องหึ่งตัวกันจ้าเข้ากับพื้นภายใต้การสยบของอำนาจราชัน

“โอ้ว...” แต่ทว่า เจ้าม้งกรทองตัวนี้เสมือนดังมีชีวิตจริง และเต็มไปด้วยความฉลาดและสติปัญญา นาที่ที่ตะกร้าไม้ไผ่เปิดออกนั้น

ฉับพลันมันเหมือนรู้ว่ามีอันตรายเกิดขึ้น คำรามเสียงยาวแล้วก็
แหวกอากาศหนีเตลิดหายไปในช่วงพริบตาเดียว

ขณะที่ผู้เฒ่าซึ่งคอยระวังหลังให้กับเยชินเงินได้หลบหนีถึงกับสี
หน้าแปรเปลี่ยนไป เมื่อเห็นมังกรทองหนีไปอย่างรวดเร็วเช่นนี้
เพราะมันเป็นอาวุธที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกรที่มีการตกดอดกันมาของบรรพ
บุรุษเชียวนะ

“อ้าว...” เยชินเงินได้หลบหนีออกจากเมืองปีอานได้แล้ว ขณะที่ผู้
เฒ่าซึ่งคอยต้านและระวังหลังยังไม่ทันได้ก้าวออกจากเมืองปีอาน
พลันปรากฏเสียงคำรามของอสูรที่ตั้งขึ้น ในเสี้ยววินาทีนี้เอง เสียง
ร้องคำรามนี้ได้สยบทุกสรรพชีวิตเอาไว้ เสมือนหนึ่งเสียงนี้เป็นเสียง
ของเจ้าแห่งสรรพสัตว์ที่มาจากสมัยดึกดำบรรพอย่างนั้น

จังหวะที่เสียงร้องคำรามได้ดังขึ้น ปรากฏรูปแกะสลักหินปีอานที่
ตั้งอยู่บนหลังคาวนหลักเหมือนมีชีวิตขึ้นมา มันได้พุ่งตรงลงมา
จากบนหลังคาวนหลัก “ปัง” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ทั่วทั้งสี่ของ
มันตะปบเข้าหาผู้เฒ่าผู้นั้นอย่างรุนแรง

ผู้เฒ่าที่เป็นวัวสามขามีทักษะยุทธอยู่ในระดับจักรพรรดิเทพ เมื่อเห็นปีอานที่พุ่งเข้ามาหา จึงร้องคำรามเสียงก้องพร้อมกับสำแดงสุดยอดเคล็ดวิชาธาตุนอกไป เพื่อรับมือการโจมตีของปีอาน

แต่ทว่าปีอานที่ร้องเสียงดังออกมา “เอี้ยด” พลันปรากฏประตูล้วนหลักเปิดออก พลังมหาศาลดั่งคลื่นในทะเลที่ไร้สิ้นสุดได้พุ่งออกมา เสมือนว่าภายในจวนหลักมีแหล่งกำเนิดพลังที่ไร้สิ้นสุดอยู่ในนั้น และจุดตั้งภายในจวนมีปีอานจำนวนนับสิบล้านตัวได้ฟื้นขึ้นมา และปีอานตัวนี้ก็ได้กลับกลายเป็นเทพแห่งปีอานทั้งหมด อาศัยพลังที่ไร้สิ้นสุด “ปัง” จัดการเหยียบร่างของผู้เฒ่าผู้นี้เอาไว้ใต้ฝ่าเท้าของมัน!

ถึงแม้ผู้เฒ่าผู้นี้จะเป็นถึงระดับจักรพรรดิเทพ และเคล็ดวิชาธาตุนอกที่สำแดงนั้นยากจะหาผู้ต่อกรได้ แต่ทว่ายังคงถูกปีอานเหยียบเอาไว้ใต้ฝ่าเท้า เคล็ดวิชาดั่งกล่าวพลันถูกทำลายสิ้น

“อ้ากก...” ไม่ว่าจะผู้เฒ่าผู้นี้จะดิ้นรนอย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะเขาได้สำแดงสุดยอดวิชาเช่นใดเพื่อทำลายปีอานเช่นใด ภายในระยะเวลาอันสั้น ร่างของเขาก็ถูกฉีกจนแหลกละเอียดไม่มีชิ้นดี เศษเลือดเนื้อปลิวว่อน สุดท้ายต้องตายอนาถภายใต้ฝ่ามือของปีอานตัวนี้

การที่ระดับจักรพรรดิเทพคนหนึ่งถูกจับฉากร่างเป็นๆ จนแหลกละเอียด เศษชิ้นเนื้อและเลือดกระจายภายในระยะเวลาอันสั้น สร้างความหวาดหวั่นให้กับผู้คนทั้งหมดจนวิญญาณแหบออกจากร่าง

ก่อนหน้านั้น ทุกคนมองว่ารูปปั้นที่อยู่บนหลังคาจวนหลักก็แค่รูปแกะสลักหินที่เป็นงานศิลปะเท่านั้น ไม่มีใครมองว่ามันคือสิ่งมีชีวิต

แต่ว่าเวลานี้เจ้าปีอานตัวนี้กลับจับจักรพรรดิเทพคนหนึ่งฉากร่างในลักษณะตัวเป็นๆ ๖ ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรต้องร่างสั่นเทาไปกับภาพนี้ มันช่างน่ากลัวอะไรอย่างนั้น หลายคนถึงกับเหงื่อเย็นโถมภายในใจอดคิดไม่ได้ว่าโชคดีเหลือเกินที่ตนไม่ได้ไปยุ่งกับรูปแกะสลักหินปีอานนี้แต่แรก มิฉะนั้นละก็ตัวเองอาจถูกจับฉากร่างจนแหลกละเอียดได้เช่นกัน

ภายหลังจากที่ปีอานตัวนี้ได้ฉากร่างของจักรพรรดิเทพจนแหลกละเอียดไปแล้ว มันได้ก้มมองดูทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ดูจัดตั้งเป็นสัตว์ทเวะตัวหนึ่งอย่างนั้น ดวงตาที่เป็นศิลาของมันถึงกับปรากฏเป็นประกายขึ้นมา เมื่อถูกจ้องมองด้วยดวงตาคู่นี้ของมัน ผู้คนจำนวนมากรู้สึกถึงวิญญาณแหบออกจากร่าง

นาทีนี้ ปีอานตัวนี้ก็เสมือนตั้งเป็นสัตว์ทោះที่อยู่สูงเด่นตัวหนึ่ง
ขณะนั้นมันกำลังทำการสำรวจพื้นที่ที่อยู่ในความควบคุมของมัน
อย่างนั้น เมื่อผู้คนที่อยู่ในเหตุการณ์ถูกมันจ้องมองสำรวจใน
ลักษณะเช่นนี้ กระทั่งไม่กล้าแม้จะหายใจแรง

“กลับไป!” เวลานี้ หลี่ชียะตวาดเสียงหุ้มต้อออกมา “ไม่รู้ว่ามีมือ
ของหลี่ชียะได้ปรากฏกระบองเขียนปีอานตั้งแต่เมื่อไรกัน เป็นเขาที่
คอยควบคุมเจ้าปีอานตัวนี้อยู่

จากการที่หลี่ชียะยึดกุมกระบองเขียนปีอานอยู่ในมือ ภายใต้คำสั่ง
ของเขา ปีอานได้กลับไปอยู่บนหลังคาเหมือนเดิม ยังคงนั่งอยู่ตรง
นั้น และยังคงกลับกลายเป็นรูปแกะสลักหินเหมือนเดิม ขณะที่เวลา
นี้ ประตู่ของจวนหลักได้ปิดโครมลงอีกครั้ง และพลังที่มากมายและ
ไร้สิ้นสุดนั้นก็มลายหายไปด้วยเช่นกัน

หลังจากเวลาได้ผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ มีผู้ที่ได้สติคืนกลับมา มองดู
ประตู่ใหญ่ของจวนหลักที่ปิดสนิท พึมพำออกมาว่า “ข้างในมันมี
อะไรกันแน่นะ?”

ขณะที่ปีศาจกระโดดลงมาจากหลังคานั้น ได้อาศัยยืมพลังที่มากมายมหาศาลและไร้สิ้นสุดจากภายในจวนหลัก และด้วยสาเหตุนี้เอง มันจึงสามารถสังหารจักรพรรดิเทพคนหนึ่งได้ภายในพริบตาเดียว! สร้างความประหลาดใจให้กับผู้คนที่ข้างในมันมีอะไรซ่อนอยู่กันแน่ และมันคือพลังอะไรกันแน่ที่ทำให้ปีศาจกลับกลายเป็นสิ่งที่น่ากลัวได้ถึงเพียงนี้

แต่ทว่าก่อนหน้านี้ประตูจวนหลักได้เปิดออก แต่ไม่มีใครกล้าฉกฉวยโอกาสบุกเข้าไปภายในจวน แม้แต่จักรพรรดิเทพยังคงถูกสังหาร แล้วใครเล่าจะกล้ากำเริบเสิบสาน?

ในขณะนี้ ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยได้ล่องมองดูรูปแกะสลักหินปีศาจที่อยู่บนหลังคานั้น ทุกคนรู้สึกหวาดหวั่นยิ่งนัก แม้ว่าในขณะนี้ปีศาจตัวนี้ดูอย่างไรมันก็คือรูปแกะสลักหินเท่านั้น แต่ทว่าทุกคนต่างรู้สึกได้ว่าดวงตาของมันได้ล่องมองทุกคนที่เข้ามายังเมืองปีศาจเอาไว้ อย่างนั้น

ขณะนี้หลี่ชีย่ได้เก็บกระบองเขียนปีศาจแล้ว หลงจึงเขียนที่มองเห็นท่าทีเฉยเมยของเขาโดยไม่คิดจะติดตามล่าตัวเย่ชินเงินถึงกับร้องออกมาว่า “นี่ เร็วเข้า เย่ชินเงินหลบหนีไปแล้วนะ”

หลี่ชียี่หมินิดหนึ่ง กล่าวว่ “ไม่รีบ มั่นหนีไปไหนไม่รอดหรือคะ จะสังหารเขาไม่เห็นจะยากเย็นอะไร ปล่อยให้มันไปมีชีวิตอยู่อย่าง ออกสันขวัญแขวนอีกสักหลายวัน รอให้จัดการกับเรื่องราวที่อยู่ตรง นี้ให้มันจบสิ้นก่อน แล้วค่อยว่ากัน”

กล่าวพลางตะกร่ำไม้ไฟได้เปิดออก กวัดแกว่งเบาๆ ทันใดนั้น “ต๊ับ ต๊ับ ต๊ับ” ศพจำนวนนับไม่ถ้วนร่วงหล่นลงบนพื้นสมรภูมิริบโบราณ ทั้งหมดนี้คือยอดฝีมือที่ถูกดูดเข้าไปอยู่ในตะกร่ำไม้ไฟ ประกอบด้วยยอดฝีมือจากหุบเขากีบสวรรค์ พรรคผลึกสมุทร สิบแปดสำนักเจ้าลัทธิ ขณะที่พวกเขาถูกเขย่าให้ร่วงหล่นลงมานั้นได้ ถูกสังหารเสียชีวิตไปก่อนหน้านั้นแล้ว ในจำนวนนี้รวมทั้งอ่องวิหค สุริยัน ผลึกสมุทรศักดิ์สิทธิ์อันดับหนึ่งที่อยู่ในระดับอมตะอีกด้วย!

ไม่ว่าจะเป็นผู้ใดก็ต้องรู้สึกใจหายใจคว่ำเมื่อได้เห็นศพที่กองพะเนิน ตั้งภูเขากายในสมรภูมิริบโบราณ มันคือการเข่นฆ่าครั้งยิ่งใหญ่ นะ เพียงแค่กระบวนท่าเดียวเท่านั้น ก็สังหารกองทัพจำนวนมหาศาล จนสิ้น

“แว้งค์” ตะกร่ำไม้ไฟเปิดออกอีกครั้งหนึ่ง เห็นคนสามคนที่ร่วงหล่น ลงมา เทพมังกรศิลา หลานราชัน จักรพรรดิทำลายไม้ไฟได้ ทั้งสาม คนถูกจับแขวนเอาไว้ไว้อย่างนั้น ไม่สามารถกระดิกตัวได้เลย

แต่ถ้าหากจะเปรียบเทียบกับพวกอ่องวิหคสุริยันแล้ว พวกเขาทั้งสามคนยังคงมีชีวิตอยู่! แต่เมื่อถูกจับเป็นด้วยจับเชียนโดยสวรรณค์ทำลายของตะกร้าจับมังกรแล้ว ก็จะอยู่ในสภาพที่สุดแล้วแต่ฝายตรงข้ามจะเชือดเฉือนหรือต้มยำทำแกง ต่อให้ทรงพลังเช่นใดก็ตาม เมื่อถูกจับเป็นโดยวิธีนี้ก็จะกระดิกตัวไม่ได้ ชีวิตจะเป็นหรือตายขึ้นอยู่กับผู้อื่นโดยสิ้นเชิง

“เป็นสวรรณค์ทำลายที่ไม่เหมือนใครเลย!” กระทั่งต้นบรรพบุรุษพันสนยังต้องทอดถอนใจออกมาด้วยความจริงใจกับสวรรณค์ทำลายของตะกร้าไม้ไผ่

ตะกร้าจับมังกรเป็นสัจอาวุธชีพของราชันเซียนเย่าจู่ ราชันเซียนคนแรกของแคว้นโอสถ ราชันเซียนเย่าจู่เป็นหมอโอสถมาก่อน ทั้งยังเป็นราชันโอสถและราชันเซียนในเวลาเดียวกันอีกด้วย สัจอาวุธชีพของเขาจะแตกต่างกับผู้อื่น คือเป็นเพียงตะกร้าไม้ไผ่ใบหนึ่งเท่านั้น มีชื่อเรียกว่าตะกร้าจับมังกร แม้แต่มังกรแท้จริงหรือหงส์เซียนก็สามารถบรรจุลงไปได้!

หลี่ซีเยมองดูเทพมังกรศิลา หลานราชัน จักรพรรดิทำลายไม่ได้ทั้งสามคน ยิ้มกล่าวว่า “รู้หรือไม่ว่าเพราะอะไรข้าจึงยังไม่ได้สังหารพวกเจ้าให้ตาย?”

“ข้าเป็นผู้ที่ไม่สามารถสังหารให้ตายได้ เจ้าไม่สามารถทำลายเคล็ดกายผลึกชะตาฟ้าของข้าได้ตลอดกาล!” จักรพรรดิทำลายไม่ได้ร้องคำรามเสียงดังด้วยความไม่ยินยอม

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวอย่างเอือระเหเยว่า “อย่างนั้นรี? จำเป็นด้วยหรือที่ข้าต้องไปทำลายเคล็ดกายผลึกชะตาฟ้าของเจ้า? ข้าแค่รออยู่ตรงนี้ก็พอแล้ว เมื่อเวลาผ่านไปกายผลึกชะตาฟ้าของเจ้าก็จะหายไปเอง เว้นแต่เจ้าสามารถใช้กายผลึกชะตาฟ้าได้ต่อเนื่อง หาไม่แล้ว เจ้ายังคงเป็นเพียงเนือบนเขียงที่สุดแต่ข้าจะเชือดเนื้อมันเหมือนเดิม!”

คำพูดนี้ดุจตั้งซาลาเปาที่เต็มไปด้วยหนามถุกยัดใส่ปากของจักรพรรดิทำลายไม่ได้ ในเวลานี้เขากำลังพูดไม่ออก

“จะฆ่าจะแกงสุดแล้วแต่เจ้า แน่จริงก็ให้ข้าได้ตายอย่างสะใจ!” เทพมังกรศิลาไม่คิดจะดั้นรนแบบไร้ประโยชน์อีกต่อไป นับตั้งแต่เขาถูกจับเป็นก็รู้แล้วว่าทุกสิ่งจบสิ้นไปแล้ว

“อิม นับว่าเจ้าเป็นผู้กล้าคนหนึ่ง อย่างน้อยยังมีใจห้าวหาญกล้า
เผชิญกับความตาย” หลี่ชีย่พยักหน้ากล่าวว่า “วางใจเถอะ ข้า
ต้องประหารพวกเจ้าแน่นอน ข้าจะประหารพวกเจ้าต่อหน้าผู้คน
ทั้งหลาย ให้ผู้คนทั้งหมดของแดนสมุนไพเราะธาตุได้รู้ว่า จุดจบ
ของผู้ที่เป็นศัตรูกับข้า นั้นเป็นเช่นใด!”

สีหน้าพวกของเทพมังกรศิลาทั้งสามคนดูไม่จืดเลยในขณะนี้ พวก
เขาต่างก็เป็นผู้ที่เกรียงไกรไร้ผู้ต่อกรมาชั่วชีวิต มาวันนี้กลับต้อง
มาถูกจับเป็นโดยผู้เยาว์คนหนึ่ง!

หลี่ชีย่ลงใจประจានพวกเขาทั้งสามคน ดังนั้นจึงปล่อยให้ทั้งสาม
คนถูกแขวนเอาไว้เช่นนั้น โดยที่หลี่ชีย่ นั่งอยู่บนท้องฟ้าเงียบๆ

บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ด้านนอกและด้านในเมืองปีอานที่
มองเห็นพวกหลานราชันสามคนถูกแขวนเอาไว้ตรงนั้น ถึงกับรู้สึก
หวาดกลัวยิ่งนัก รู้สึกอึดอัดหายใจไม่ออก หลานราชัน เทพมังกร
ศิลา จักรพรรดิทำลายไม่ได้ ทั้งสามคนล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่สร้าง
ความหวุ่นไหวสั่นเทาให้กับฟ้าดินได้ทั้งสิ้น แต่วันนี้กลับต้องถูกจับ
แขวนประจានต่อหน้าธารกำนัล

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ในที่สุดกายผลึกชะตาฟ้าของจักรพรรดิ
ทำลายไม่ได้ก็มลายหายไป ไม่สามารถใช้กายผลึกชะตาฟ้า
ต่อเนื่องได้อีกต่อไปแล้ว ความจริงแล้วเว้นแต่ราชันเซียนลึงยวี่ที่
สามารถสำแดงกายผลึกชะตาฟ้าต่อเนื่องได้แล้ว ชนรุ่นหลังไม่มี
ใครสามารถทำได้ แต่ในความเป็นจริง ราชันเซียนลึงยวี่สามารถ
ทำเช่นนั้นได้จริงหรือไม่ก็ยังคงเป็นปริศนาอยู่!

“เออละ เริ่มได้แล้ว” หลี่ชียี๋รอนลงมาจากห้องฟ้า มองดูบรรดา
ผู้คนทั้งหลายแล้วยิ้มกล่าวว่า “ใครจะมารับหน้าที่ลงทัณฑ์ล่ะ?”

ในเวลานี้ ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างมองหน้ากันและกัน หลาย
คนเงิบขริม ผู้ดำรงอยู่เฉกเช่นบรรพบุรุษพันสนยอมไม่สามารถ
ทำเรื่องเช่นนี้ได้ เรื่องเช่นนี้มีเพียงระดับผู้เยาว์เท่านั้นที่จะทำได้
สำหรับระดับผู้เยาว์ที่หาญกล้าออกปากว่าจะตัดหัวพวกของเทพ
มังกรศิลาได้คงมีอยู่ไม่กี่คน เพราะเท่ากับสร้างความแค้นกับพรรค
ผลึกสมุทร และแคว้นยอดภูผาศิลา

“ข้าเอง...” หลงลึงเซียนกระโดดออกมาเป็นคนแรก นิ่งหนุคนนี้ทำ
ได้ทุกอย่าง ท่าที่ต้องการเป็นผู้รับหน้าที่อย่างเต็มที่

ผู้คนจำนวนมากรู้สึกอึ้งกับการกระโดดออกมาของหลงจิงเซียน นั่ง
หนุผู้นี้ออกจะเถื่อนเกินไป

“เรื่องเช่นนี้เจ้าอย่าทำเลย เป็นสาวเป็นนางมาทำหน้าที่เพชฌฆาต
มันสิ้นเปลืองเกินไป” หลี่ชีย่สายหัว ปฏิสเสธข้อเสนอของหลงจิง
เซียนที่ชั้นอาสามาทำหน้าที่

“อี ไม่เห็นจะเก่งอะไร ไม่ตัดก็ไม่ตัด ข้าไม่เห็นจะอยากได้เลย” หลง
จิงเซียนส่งเสียงและกล่าวแสดงความไม่พอใจออกมา

เวลานี้ทั้งสามคนแทบกระอักเป็นเลือดออกมา พวกเขาล้วนแล้วแต่
เป็นผู้ที่เคยมีอำนาจเป็นที่สะเทือนหัวน้ไหวต่อผู้คน มาวันนี้กลับ
ต้องถูกเหยียดหยามถึงเพียงนี้!

“อี อี ข้ามาแล้ว!” ในที่สุดมีคนโผล่ออกมาคนหนึ่ง คนๆ นี้ก็คือเจ้า
มั่งกระกาสีตานั่นเอง ในที่สุดเขาก็มาทันได้ดูความครึกครื้นพอดี

เจ้ามั่งกระกาสีตาชั้นอาสาเอง ขณะที่มั่งกระกาเถระผู้เป็นพี่สาว
ของเขาจ้องตาขมึง การสังหารพวกของหลานราชันต่อหน้าต่อตา
ผู้คนทั้งหลายเช่นนี้ เท่ากับเป็นการประกาศศึกกับแคว้นยอดภูผา
ศิลาและพรรคพลีกสมุทร

แต่ว่าเจ้ามังกรกระกาสีตาไม่รู้ว่าพกพาเอาความกล้าหาญมาจากที่ใด แสร้งทำเป็นมองไม่เห็นมังกรกระกาเถระพีสาวของเขา

“ใจกล้ามาก ข้าชื่นชมผู้ที่มิใช่ใจหาญกล้าเช่นนี้แหละ” หลี่ชียเอ่เมื่อเห็นมังกรกระกาสีตากระโดดออกมา พยักหน้าและยิ้มกล่าวว่า “เออ ล่ะ เริ่มได้!”

Novel-Lucky

ตอนที่ 891 ประหารจักรพรรดิเทพ

<https://novel-lucky.com>

“หลี่ซีเย หากเจ้ากล้าสังหารข้า แคว้นยอดภูผาศิลาของข้าจะไม่ขออยู่ร่วมโลกกับเจ้า จะไม่มีวันเลิกเราอย่างเด็ดขาด” เวลานี้หลานราชันก็ชักกลัวแล้วเหมือนกัน เมื่อความตายคืบคลานใกล้เข้ามา เขาก็รีบร้องกล่าวด้วยเสียงอันดังออกมา

ถึงแม้ว่าอายุขัยของหลานราชันจะหมดลงไปแล้ว แต่ทว่าตายดีมีสุขอยู่อย่างอดสู อย่างน้อยที่สุดตราบใดที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ยังคงมีความหวัง!

“แคว้นยอดภูผาศิลา?” หลี่ซีเยมองหน้าหลานราชันที่หนึ่ง กล่าวท่าที่ยิ้มแต่ว่า “เสียใจด้วย ข้ากำลังคิดถล่มแคว้นยอดภูผาศิลาของพวกเจ้าให้ละ บรรดาตาเฒ่าของแคว้นยอดภูผาศิลาได้บ่มไฟดาวรุ่งแบบไหนออกมากันรึ? ศิลาใสสะอาดดีๆ ชั้นหนึ่งกลับถูกพวกเจ้าทำเสียของจนหมดสิ้น!”

เขาชี้คร้านจะมองดูหลานราชันอีกหลังกล่าวจบคำ สั่งการมังกรระกาสีตาไปว่า “เอาล่ะ เริ่มลงทัณฑ์ได้”

ไม่รู้ว่ามีภรรยาจะไปหาเครื่องประหารสามตัวมาจากที่ไหนกัน เขาโค้งคำนับพวกเทพมังกรศิลาที่หนึ่ง ยิ้มแต่กล่าวว่า “นายท่าน ทั้งสาม ความอยุติธรรมย่อมมีที่มา เป็นหนี้ย่อมต้องมีเจ้าหนี้ หลังจากตายแล้วไม่ต้องกลายเป็นวิญญาณมาคิดบัญชีกับข้า หรือกนะ”

พวกเทพมังกรศิลาสามคนเวลานี้มีท่าทีที่เฉยชา พวกเขารู้ว่าวันนี้ ยากจะหนีความตายไปได้พ้น เวลานี้พวกเขาขอเพียงตายสถานเดียว อย่าได้พยายามหมิ่นกันอีกต่อไปเลย!

สถานการณ์เวลานี้เจ็บปวดเป็นอันมาก แต่ต้องยอมรับว่า สถานการณ์ขณะนี้สร้างความสะเทือนหวั่นไหวอย่างที่สุด ผู้ดำรงอยู่ในฐานะเคยมีอำนาจสยบหัวหล้ามายุคหนึ่ง ได้ชื่อว่าดำรงอยู่ในสถานะสามารถเทียบเคียงได้กับระดับจักรพรรดิเทพทั้งสามคน มาวันนี้ถูกคุมตัวสู่แดนประหารเพื่อลงทัณฑ์ด้วยการตัดหัว มันช่างเป็นอะไรที่สยบผู้คนได้มากมายเช่นนี้

ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ทั้งหมดล้วนแล้วแต่ถูกสยบ ไม่ว่าผู้นั้นจะเคยพานพบเหตุการณ์มามากมายเพียงใด หรือเป็นผู้ที่เคยฝ่าคลื่นลมมามากมายเช่นใด

แต่ไม่ว่าใครก็ตาม ล้วนแล้วแต่ไม่เคยเห็นผู้ที่ดำรงอยู่ในระดับอ่องเทพหรือจักรพรรดิเทพถูกตัดหัวเช่นนี้มาก่อน เรื่องเช่นนี้เว้นแต่ราชันเซียนที่สามารถกระทำได้แล้ว เกรงว่าคงไม่มีใครสามารถทำเรื่องที่น่าสะเทือนหวั่นไหวเช่นนี้ได้อีกแล้ว

มันคือเรื่องที่สร้างความสะเทือนหวั่นไหวให้กับผู้คนในหล้าอย่างแน่นอน เมื่อผู้ดำรงอยู่ในระดับจักรพรรดิเทพสามคนต้องถูกตัดหัวต่อหน้าต่อตาผู้คนจำนวนมากมาย หลังจากทีหลี่ชีย่ได้ทำการประหารพวกเขาแล้วในวันนี้ เกรงว่าต่อแต่นี้ไป ผู้ใดก็ตามในแดนสมุนไพรรธาตุนหากต้องพานพบกับหลี่ชีย่แล้วคงต้องเดินเลี่ยงไปอีกทาง ผู้ที่สามารถทำได้กระทั่งตัดหัวจักรพรรดิเทพได้ ย่อมจะมีเรื่องใดที่เขาไม่กล้าทำอีก

ในขณะนี้พวกเทพมังกรศิลาทั้งสามคนถูกคุมตัวนอนคว่ำหน้าอยู่บนเครื่องประหาร ท่าทีของพวกเขาเย็นชา ไม่พูดไม่จาสักคำ

“เริ่มได้แล้ว เจ้าหนู ให้ฆ่าได้ตายอย่างสะอาด ต่อให้ฆ่าต้องกลายเป็นฝักก็จะขอบใจเจ้า!” ในที่สุด เทพมังกรศิลาได้ยอมรับสภาพได้แล้ว เขาเป็นผู้ที่สามารถยอมรับความพ่ายแพ้ได้ จึงกล่าวด้วยเสียงอันดังกับมังกรระกาสีตา

“เมื่อผู้อาวุธโสกล่าวออกมาเช่นนี้ ข้าก็วางใจแล้วละ!” มังกระกาลี
ตาสับมีดลงไปเสียงดัง “ปุ” หัวของเทพมังกรศิลาคลิ้งไปตามพื้น
ไกลมาก ดารุ่งผู้ยโสโอหังยิ่งแห่งยุค เคยช่วงชิงชะตาฟ้ากับราชัน
เซียนมาก่อน ต้องมาตายด้วยประการเช่นนี้

จากนั้น หลานราชันก็ถูกตัดหัวเป็นคนต่อมา โดยหัวของเขาก็คลิ้ง
ไปตามพื้นไปไกลมากเช่นกัน ครั้นถึงทีของจักรพรรดิทำลายไม่ได้
เขาร้องเสียงแหลมด้วยความไม่ยินยอมเต็มใจ “ไม่...”

แต่ทว่าเมื่อคมมีดเครื่องประหารถูกสับลง หัวของเขาก็หลุดออก
จากบ่า ดวงตาทั้งสองของเขาเบิกโพลง แม้ก่อนตายเขายังคงเต็ม
ไปด้วยความรู้สึกไม่ยินยอม!

เขาเรียกตัวเองว่าทำลายไม่ได้ กระทั่งเคยเรียกขานว่าแม้แต่ราชัน
เซียนก็สังหารเขาไม่ได้ แต่มาวันนี้กลับต้องถูกผู้เยาว์คนหนึ่งใช้
เครื่องประหารตัดหัวของเขาต่อหน้าต่อตาผู้คนมากมาย กล่าว
สำหรับเขาแล้ว เรื่องนี้เป็นเรื่องที่อัปยศที่สุดในชีวิตของเขา!

ในขณะนี้ทุกคนไม่ว่าจะเคยแข็งแกร่งแก่กล้าเพียงใด ไม่ว่าเคยยโส
เช่นใดก็ตาม ล้วนแล้วแต่เลือกที่จะนั่งเงียบ ต่อให้แข็งแกร่งปานใด
ยโสเช่นใดก็ตาม สามารถเกินไปกว่าจักรพรรดิทำลายไม่ได้

นั้นหรือ? จุดจบสุดท้ายเป็นเช่นใด? ยังคงต้องถูกตัดหัวต่อหน้า
ผู้คนมากมายมิใช่หรือ

“มีผู้ที่คอยจะทำทายอำนาจของข้าเสมอมา ดีมาก วันนี้ข้าก็จะให้
ทุกคนได้เห็นว่าการทำทายอำนาจของข้า การเป็นศัตรูกับข้าจะมี
จุดจบเช่นใด!” หลี่ชีย่กวาดตามองไปยังทุกคนที่อยู่ภายในและ
ภายนอกเมืองปีอาน กล่าวว่ “ถ้าหากยังมีใครคิดที่จะทำสู้กับข้า
ข้ายินดีต้อนรับทุกเมื่อ! แต่วก่อนจะทำสู้กับข้าอย่าลืมพกพา
เครื่องตัดหัวมาด้วย อย่าทำให้คนอื่นต้องลำบากไปหาเครื่องตัดหัว
อีก!”

ในเวลานี้ คนอื่นไม่กล้าที่จะพูดอะไรอีกแล้ว ผู้คนจำนวนเท่าไรที่
ต้องรู้สึกสิ้นเทา เมื่อหลี่ชีย่กวาดสายตาผ่านมา รู้สึกขาทังสองข้าง
อ่อนแรง กระทั่งผู้ดำรงอยู่เฉกเช่นจักรพรรดิทำลายไม่ได้ยังฆ่าได้
พวกเขาเมื่อเทียบกับจักรพรรดิทำลายไม่ได้แล้วนับเป็นัวอะไรละ?

หลี่ชีย่มองหน้าทุกคน เวลานี้ไม่มีใครกล้าพูดอะไรออกมา ไม่ว่า
ใครก็ตามเมื่อได้เห็นหลี่ชีย่แล้วต้องรู้สึกสะท้านขึ้นภายในใจ ชื่อ
ของคนโหดอันดับหนึ่ง สยบไปทั่วทั้งสวรรค์

“ดีมาก ลงทัณฑ์จบลงแล้ว ถึงเวลาตบรางวัลกันแล้วละ” หลี่ซิเย่ย์มเฉยเมย ตะกร้าไม้ไผ่เปิดออก เห็นมันแกว่งที่หนึ่ง “ซ่า...” อาวุธและของวิเศษถูกเทไหลพุ่งลงมาเบื้องล่าง บรรดาอาวุธและของวิเศษเหล่านี้ล้วนแล้วแต่ได้มาจากเหล่ายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่ถูกล้างเป็นก่อนหน้านั้นของหุบเขากีบสวรรค์ พรรคผลึกสมุทร สิบแปดสำนักเจ้าลัทธิต่างๆ

ในจำนวนอาวุธและของวิเศษเหล่านี้ มีอยู่จำนวนไม่น้อยที่เป็นอาวุธระดับปราชญ์ กระทั่งมีหลายชิ้นที่เป็นอาวุธของระดับอ่องเทพ

หลี่ซิเย่ย์จัดการแบ่งปันอาวุธที่เหอออกมาจากตะกร้าให้กับบรรดา ยอดฝีมือตระกูลเจี้ยน เมืองสยบอสูร กล่าวว่า “สำหรับผู้ที่เป็นศัตรู ข้าจะฆ่าไม่มีละเว้น กับผู้ที่ยินดีทำงานรับใช้ข้า ข้าจะตบรางวัลให้อ่างามทีเดียว”

เมืองสยบอสูร ตระกูลเจี้ยนต่างก็เป็นสายสำนักราชันเซียน ยอดฝีมือของพวกเขาล้วนแล้วแต่มีของวิเศษจำนวนไม่น้อยอยู่ในครอบครอง แต่ทว่าจะมีสักกี่คนที่เหมือนหลี่ซิเย่ย์รังเกียจว่าของวิเศษมีมากเกินไปแล้วละ? ของวิเศษที่หลี่ซิเย่ย์แบ่งให้ นั้น มีอยู่จำนวนไม่น้อยที่เป็นของชั้นเลิศทั้งนั้น ยิ่งไปกว่านั้นต่อให้รุ่นอาวุโสเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องใช้ก็ยังสามารถมอบให้กับศิษย์ของพวกเขาได้อยู่ดี

“ยังไม่รีบขอบคุณใต้เท้าที่ประทานรางวัลให้” ผู้ที่ฉลาดที่สุดต้องยกให้ราชามังกรพยัคฆ์ เขาเป็นผู้ที่เจ้าปัญญายิ่งผู้หนึ่ง เป็นผู้ที่รู้จักกาลเทศะดี เมื่อหลี่ซิเยมอบรางวัลให้แล้ว จึงรีบเร่งสั่งการให้ศิษย์ของเมืองสยบอสูรแสดงความขอบคุณทันที

แม้ว่าเจ้าบ้านตะกูลเจี้ยนจะมีลักษณะค่อนข้างหยาบ แต่ทว่าเขาก็ไม่ใช่คนโง่ สามารถอ่านอะไรบางอย่างจากการกระทำของราชามังกรพยัคฆ์ได้เช่นกัน และสั่งการให้ศิษย์ในสำนักกราบขอบคุณหลี่ซิเยเช่นกัน

ขณะที่หลี่ซิเยทำการแบ่งปันอาวุธและของวิเศษต่างๆ อยู่那儿 ได้ทำให้บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ภายในและภายนอกเมืองปีอานจำนวนไม่น้อยต้องจ้องตาเป็นมัน โดยเฉพาะลัทธิงหวะที่มีการมอบอาวุธอ่องเทพจำนวนหลายชิ้นนั้น ยิ่งทำให้พวกเขาต้องอิจฉาทาร้อนเป็นอย่างยิ่ง นี่มันคืออาวุธอ่องเทพนะ! หลี่ซิเยกลับมือเติบนำมามอบให้กับผู้อื่นได้เสียนี้

ภาพนี้ได้ทำให้ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยรู้สึกเสียใจ หากรู้แต่แรกว่าจะมีวันนี้ พวกเขาคงสวมมิกัดทำงานให้กับหลี่ซิเย

มานานแล้ว ดีกว่าไปสวามีภักดีและทำงานให้กับเยชินเงินเป็นร้อย
เท่า!

“ตะพาบเต๋มา...” หลังจากมอบรางวัลให้กับเมืองสยบอสูรและตระกูล
เจี้ยนเสร์จสิ้นแล้ว หลี่ชีย่ได้เรียกตะพาบเต๋มาที่แอบอยู่ด้านหลัง
มังกรระกาสีตา

“ท่านเทพผู้ยิ่งใหญ่ ข้าน้อย ข้าน้อยอยู่นี้...” เมื่อตะพาบเต๋มาได้ยิน
เรียกชื่อของตน จึงรีบเร่งวิ่งไปมอบกราบอยู่ตรงหน้า ตอบรับด้วย
ความเคารพนอบน้อมและหัวน้เกรงยิ่งนัก

หลี่ชีย่มองดูและพยักหน้ากล่าวว่า “ช่วงเวลาที่ผ่านมา เจ้าได้ทำ
หน้าที่รับใช้ข้าเป็นอย่างดี ดีมาก รอให้เรื่องราวที่ตรงนี้เสร็จสิ้นแล้ว
ข้าอนุญาตให้เจ้าได้กลับไปยังแม่น้ำหลิวซาได้ ข้าจะมอบของขวัญพิเศษ
ให้เจ้าชิ้นหนึ่ง” กล่าวพลาง เห็นตะกร้าไม้ไผ่กวัดแกว่งที่หนึ่ง
ปรากฏของขวัญพิเศษชิ้นหนึ่งร่วงหล่นลงมา

มันคือกระดิ่งทองแดงอันหนึ่ง เป็นของขวัญพิเศษของเทพมังกรศิลา
นั่นเอง

ยามเมื่อกระดิ่งทองแดงตกลงมาอยู่ในมือของตะพาบเต๋านั้น
ตะพาบเต๋าทะแบ่ไม่อยากจะเชื่อสายตาของตนเองเลย นี่มันคือสัจ
อาวุธชีพของเทพมังกรศิลาณะ เทพมังกรศิลาคือผู้ที่ดำรงไว้ซึ่งเคย
แย่งชิงชะตาฟ้ากับราชันเซียนท่าคงมาก่อน

ก่อนหน้านี้ของวิเศษเช่นนี้ตะพาบเต๋าก็กล้าแม้แต่จะคิด มาวันนี้ห
ลี่ชีย่กลับมอบของวิเศษเช่นนี้ให้แก่ตน

“บุญคุณของท่านเซียนผู้ยิ่งใหญ่ ข้าน้อยจะไม่ลืมเลื่อนไปตลอด
ชีวิต จะตั้งป่ายกราบบูชาท่านเซียน” ตะพาบเต๋าทมอบกราบกับ
พื่นอย่างต่อเนื่อง ซาบซึ่งจนวน้ำหูนน้ำตาไหล

เดิมทีที่เขาต้องมาเป็นผู้รับใช้หลี่ชีย่เพราะถูกบังคับ เขาจึงไม่เคย
คิดที่จะต้องได้รับรางวัลอะไรทั้งสิ้น ขอเพียงหลี่ชีย่ยอมละเว้นชีวิต
ให้กับเขาก็ดีใจมากแล้ว มาวันนี้หลี่ชีย่กลับมอบของวิเศษที่เขาไม่
กล้าแม้แต่จะคิดให้กับเขา แล้วจะไม่ให้เขาต้องรู้สึกสำนึกจนวน้ำห
นน้ำตาไหลได้อย่างไร!

ผู้คนจำนวนไม่น้อยต้องรู้สึกอิจฉาร้อนกับภาพที่ได้เห็น ตะพาบ
เต๋มาเป็นเพียงผู้บำเพ็ญตนปีศาจตัวน้อยๆ ธรรมดาๆ เท่านั้นเอง แต่

ทว่ากลับได้รับมอบของวิเศษที่สุดยอดเช่นนี้ ซึ่งเป็นสัจอาวุธชีพ
ของเทพมังกรศิลานั้นเอง!

“เหอะ เหอะ เหอะ นายท่าน ชำน้อย ชำน้อย มีส่วนของชำน้อยบ้าง
หรือเปล่า?” เวลานี้ มังกรกระภาสิตาอาศัยความหน้าหนาหน้าทน
ทางของของวิเศษจากหลี่ชียเอ

“อย่าได้ทำกำเริบเสิบसान!” ในขณะนี้ กระทั่งมังกรกระภาเถระ
พี่สาวของมังกรกระภาสิตาก็รู้สึกหวั่นเกรงต่อหลี่ชียเอยิ่งนัก สงเสียงด
น่องชายของนาง คนโหดเช่นนี้ย่อมดำรงไว้ซึ่งสามารถล้างทำลาย
สำนักหรือแคว้นได้ทันทีเพียงแค่ขยับกายเท่านั้น!

“อืมม เผ่ามังกรกระภาของพวกเจ้ารู้จักกาลเทศะเสมอมา ในเมื่อเจ้า
ติดตามข้า ข้ายอมไม่ให้เจ้าต้องเสียเปรียบ ของดีย่อมมิให้เจ้า
เสมอ” หลี่ชียพยักหน้าและกล่าวชื่นชมต่อมังกรกระภาสิตา

กล่าวพลาง หลี่ชียเอยืนอยู่บนห้องฟ้าสมรภูมिरบโบราณ “แว้งค์”
ทันใดนั้น หลี่ชียเอได้เสกเอาประตูปะตูเบญจทวารกั้นฟ้าออกมา “ปัง”
ปรากฏสิ่งมีชีวิตดีกดำบรรพ์จำนวนห้าตัวได้วิ่งออกมาจากประตูปะ
ตูเบญจทวารกั้นฟ้า

วิหคกลีนสุรียัน จึงจอกกินจันทรามดกััดทะเลดวงดารา อินทรีย์ปุก
ฟ้า และหนูปิดกั้นพสุธา สิ่งมีชีวิตดีกดำบรรพ์ทั้งห้าพลันนั่งเฝ้า
ควบคุมทุกพื้นที่ของสมรภูมिरบโบราณเอาไว้

ภายใต้การควบคุมของประตูเบญจทวารกั้นฟ้า ทำให้ทั่วทั้งสมรภูมิ
รบโบราณมีความมั่นคงแข็งแรงอย่างยิ่ง ไม่มีใครสามารถสั่นคลอน
และทำลายมันลงได้

ทุกคนต่างไม่รู้ว่าหลี่ชียเอต้องการทำอะไร ขณะที่ทุกคนยังคงสงสัย
อยู่นั้น ตะกร้าไม้ไผ่ของหลี่ชียเอเขยาก็หนึ่ง ปราภฏเป็นอาวุธวิเศษ
ราชันเขียนร่วงหล่นลงมาสี่ชิ้น

อาวุธวิเศษราชันเขียนทั้งสี่ชิ้นเป็นของอ่องวิหคสุรียัน ผลึกสมุทร
ศักดิ์สิทธิ์อันดับหนึ่ง หลานราชัน และจักรพรรดิทำลายไม่ได้ทั้งสี่
เมื่อพวกเขาถูกจับเป็น อาวุธวิเศษราชันทั้งสี่ก็ถูกกักตัวเอาไว้ด้วย

เมื่อเทียบกับธงมังกรขดที่เป็นสัจอาวุธราชันเขียนแล้ว อาวุธวิเศษ
ราชันเขียนยังห่างชั้นอยู่มากทีเดียว อย่างไรก็ตามเสียสัจอาวุธราชัน
เขียนยอมเป็นสัจอาวุธราชันเขียน พวกมันมีปัญญาและฉลาด
อย่างยิ่งทีเดียว

เนกเช่นธมมังกรชดที่พลันเห็นตะกร้าไม้ไผ่ของหลี่ชีย่เปิดออก ก็
รับรู้ได้ทันทีว่าแยแล้ว หันหลังหนีไปในทันทีไม่ใช่เข้ารับมือ แต่ทว่า
อาวุธวิเศษราชันเซียนทั้งสี่กลับไม่สามารถหนีรอดไปได้

“ปัง ปัง ปัง...” ครั้นอาวุธวิเศษราชันเซียนทั้งสี่ได้รับอิสระแล้วก็คิด
จะหลบหนีเหมือนกัน พยายามพุ่งชนประตูปะตูเบญจทวารกันฟ้า แต่
ทว่าพวกเขาเป็นเพียงอาวุธชิ้นหนึ่งเท่านั้น ไม่ได้รับการขับเคลื่อน
โดยผู้บำเพ็ญตน ทำให้อานุภาพด้อยกว่าเดิมมาก ไม่สามารถ
สำแดงพลังราชันออกมาได้เต็มที่ จึงไม่สามารถทำลายประตูปะตูเบญจ
ทวารกันฟ้าได้

“แวงค์...” ตราประทับฟ้าดินของหลี่ชีย่ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงอีก
แล้ว โดยคราวนี้ได้แปรเปลี่ยนเป็นประตูปะตูเบญจทวารกันฟ้า “ตูม”
ประกายที่สว่างไสวเจิดจ้าไร้สิ้นสุดได้สาดส่องห้องฟ้าจนวนสว่างไสว
และปรากฏเป็นวิหคกลืนสุรียัน จึงลอกกินจันทราทที่เป็นสิ่งมีชีวิตดิ๊ก
ดำบรรพ์ทั้งห้าได้วิ่งออกมาจากตราประทับฟ้าดิน และสิ่งมีชีวิตดิ๊ก
ดำบรรพ์ทั้งห้าได้สำแดงสันดานความเป็นสัตว์ที่ไร้ผู้ต่อกรออกมา
ประดุกตั้งพวกมันคือสัตว์เทพที่ครองความเป็นจ้าวในยุคดิ๊กดำ
บรรพ์อย่างนั้น

ในเวลานี้เอง สิ่งมีชีวิตดิ๊กดำบรรพ์ทั้งห้าได้กลับกลายเป็นสุดยอด
หลักสี่ธรรมห้าสาย

“ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม” ท่ามกลางหมื่นล้านกรรมประสานซับซ้อน สุดยอดสัจ
ธรรมทั้งห้าได้ทำการสยบสมรภูมิรบโบราณเอาไว้ทั้งหมดในทันที
เมื่อผนวกกับการสยบด้วยตัวของประตู่เบญจทวารกั้นฟ้าเองด้วย
แล้ว ทำให้หัวทั้งสมรภูมิรบโบราณกลับกลายเป็นพื้นที่ที่ไม่
สามารถทำลายได้ตลอดกาล

Novel-Lucky

ตอนที่ 892 ทำลายอาวุธราชันเซียน

<https://novel-lucky.com>

เบญจสังฆธรรมปิดกั้นนิรันดร คือการโจมตีขั้นสุดยอดที่สุดของ ประตูปะตูเบญจทวารกันฟ้า การโจมตีนี้มีอำนาจไม่ด้อยไปกว่า สวรรค์ทำลายของสังฆอาวุธราชันเซียน มีแต่เกินเลยไม่มีด้อยกว่า เป็นที่ทราบกันดีว่าในยุคศึกดำบรรพ์ที่ผ่านมา เบญจสังฆธรรมปิดกั้นนิรันดรเคยปิดกั้นหนึ่งแดนมาแล้ว!

“นี่มัน...” กระทั่งต้นบรรพบุรุษพันสนที่เห็นการสยบเช่นนี้แล้วก็ต้องมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป พิมพ์ออกมาว่า “ปิดกั้นแบบนี้แล้วใครจะหนีรอดไปได้?”

“ปัง... ปัง... ปัง...” ครั้นเบญจสังฆธรรมปิดกั้นนิรันดรทำการปิดกั้นเอาไว้ อาวุธวิเศษราชันเซียนยิ่งเพิ่มพลังในการชนกระแทกหนักหน่วงยิ่งขึ้นกว่าเดิมอีก พวกเขารับรู้ถึงอันตรายที่จะเกิดขึ้นแล้ว แต่ทว่าเดิมทีถูกปิดกั้นด้วยประตูปะตูเบญจทวารกันฟ้าก็ไม่สามารถทะลวงได้อยู่แล้ว เวลานี้เพิ่มการปกปิดด้วย “เบญจสังฆธรรมปิดกั้นนิรันดร” เข้าให้อีกชั้นหนึ่ง การชนกระแทกของเขาก็เหมือนดังเป็นการกระทำของคนไม่เจียมตัวอย่างนั้น

หลี่ซีเยมองดูอาวุธราชันเซียนทั้งสี่ ยิ้มท่าที่เฉยเมยกล่าวว่า “ข้าจะให้โอกาสพวกเจ้าครั้งหนึ่ง ปลดปล่อยราชันของตนเองเสีย แล้วข้าจะให้ภัยพวกเจ้า!”

อาวุธราชันเซียนทั้งสี่ชะงักนิดหนึ่ง แต่เลือกที่จะไม่สนใจคำพูดของหลี่ซีเย ยังคงวังวนกระแทกกับประตูเบญจทวารกันฟ้าเหมือนเดิม แม้ว่าอาวุธราชันเซียนจะไม่ได้เหมือนกับสัจอาวุธราชันเซียนที่มีคล้ายมีเทพสถิตอยู่ แต่ว่าอาวุธราชันเซียนก็มีธาตุแท้ภายในราชันเซียนอยู่ พวกมันจึงมีความฉลาดในระดับหนึ่ง

“ดี เป็นพวกเจ้าเองที่ไม่ได้คว้าโอกาสเอาไว้!” หลี่ซีเยหัวเราะที่หนึ่ง พลันตราประทับฟ้าดินมีการเปลี่ยนแปลงอีกครั้งหนึ่ง ทันใดนั้นตราประทับฟ้าดินได้กลับกลายเป็นเตาราชันใบหนึ่ง อานุภาพราชันยิ่งใหญ่มาก เป็นสัจอาวุธราชันเซียนของแคว้นไอสถ... เตาราชันเพลิงผลาญ!

“โครม...” เตาราชันเปิดออก แล้วเทพเพลิงราชันที่น่ากลัวและพาลที่สุดในโลกออกมา ยามเมื่อเพลิงนี้ปรากฏ สามารถเผาผลาญหมื่นแดน เผาผลาญเทพมาร สรรพสิ่งที่แข็งแกร่งทรงพลังมากกว่านี้ก็ต้องถูกเผาไหม้เป็นจุลภายใต้เพลิงราชันนี้

“สวรรคต นี่มันเพลิงราชันวิบากกรรมที่อยู่ในตำนาน!” ทำให้สีหน้าของระดับบรรพบุรุษสำนักเจ้าลัทธิผู้หนึ่งถึงกับซีดเผือด หิงตัวนั่งลงกับพื้นเมื่อเห็นเพลิงนี้ปรากฏออกมา พิมพ์ว่า “ตามตำนานเล่าว่าแค่สะเก็ดไฟเพียงนิดเดียวของเพลิงวิบากกรรมราชัน เพียงพอที่จะเผาผลาญสำนักเจ้าลัทธิแห่งหนึ่งได้เลยนะ!”

ถึงแม้ว่าสมรภูมिरบโอบราณจะปิดกั้นด้วยประตูเบญจทวารกันฟ้าและเบญจสวรรค์ปิดกั้นนิรันดร์ แต่ทว่าทุกคนที่อยู่ภายนอกยังคงรับรู้ถึงเพลิงราชันที่น่ากลัวที่สุดของโลกได้ กระทั่งต้นบรรพบุรุษพันสนยังรู้สึกถึงหนังตากระตุกทีหนึ่ง

“เพลิงราชันวิบากกรรม... สวรรคตทำลายของเตาราชันเพลิงผลาญนับเป็นเพลิงราชันที่พาลและไร้ซึ่งผู้ต่อกรมากที่สุดในโลก!” สีหน้าของน้องแปดแห่งตระกูลเจียนก็มีลักษณะขาวซีดเช่นกัน

ตามตำนานเล่าว่าเพลิงราชันวิบากกรรมนั้นเกิดจากการรวบรวมเอาเพลิงวิบากกรรมที่ร้ายแรงและไร้ซึ่งผู้ต่อกรในโลกของราชันเซียนจุหว่อ สุดท้ายได้อาศัยชะตาฟ้าในการกลั่นจนสำเร็จเป็นเพลิงราชันที่น่ากลัวที่สุดในโลก พลันที่เพลิงนี้ถูกสำแดงออกมาสามารถเผาผลาญได้ทุกอย่าง

ในขณะที่หลี่ซีเย่ได้ทำการเล็งอาวุธราชันเซียนเป้าหมายเอาไว้ชั้นหนึ่ง เพลิงราชันวิบากกรรมได้เทกระหน่ำลงมาจนท่วมอาวุธราชันเซียนเป้าหมาย เปลวเพลิงได้ทำการเผาไหม้อาวุธราชันเซียนนั้นอย่างรุนแรง

ความร้อนแรงของเพลิงราชันวิบากกรรมช่างน่ากลัวอะไรอย่างนั้น กระทั่งอาวุธราชันก็ทนรับการเผาผลาญไม่ได้ ชั่วพริบตาเดียวเอง อาวุธราชันเซียนนั้นได้ถูกเผาผลาญจนกลายเป็นสีแดง และแปรสภาพเป็นของเหลว แม้ว่ายังคงรักษารูปลักษณ์ได้เหมือนเดิม แต่ทว่าคงยืนหยัดได้อีกไม่นานแล้ว

“ตูม...” พริบตาเดียวนี้เอง อาวุธราชันได้ปะทุอำนาจราชันที่ไร้สิ้นสุดออกมา ท่ามกลางถูกทำลายที่เป็นการเป็นความตาย อานุภาพราชันของอาวุธราชันเซียนได้ตื่นขึ้นมา ปรากฏเป็นร่างเงาที่ลอยขึ้นมา เสมือนหนึ่งราชันเซียนเสด็จมาด้วยตนเองอย่างนั้น

“อานุภาพราชันก็ใช้ไม่ได้ผล!” หลี่ซีเย่คำรามเสียงยาว “ตูม” ระฆังเขากัวซานอยู่ในมือ ฉับพลันนั้นมันเปล่งประกายเจิดจ้าออกมา เวลานี้หลี่ซีเย่ได้สำแดงเคล็ดโถมตีแวววาว ด้วยการโถมตีด้วยระฆังเขากัวซาน

ภายใต้เคล็ดโถมตีแฉวาว ระฆังเขาถั่วซานได้สำแดงการโถมตีที่ไร้
ผู้ต่อกรนรินทร์กาล ซึ่งการโถมตีเช่นนี้เมื่อเทียบกับสวรรค์ทำลาย
แล้วนับว่ามีแต่เหนือกว่าไม่มีด้อยกว่า!

“ตุม...” เห็นเป็นภูเขาลูกหนึ่งลอยมา มันมีความยิ่งใหญ่สูง
ตระหง่านเป็นหนึ่งไม่มีสอง สวรรค์ทั้งเก้าแดนล้วนแล้วแต่ล้อมรอบ
มัน ส่วนด้านบนของภูเขาเทวะมีพุทธองค์อาศัยอยู่บนนั้น ภูเขาเท
วะคุกคามโถมตีลงมา หัตถ์ของพุทธองค์แสดงเป็นตราประทับ
ทำลายล้างโลกธาตุ ภายใต้อำนาจภาพสังหาร เหล่าคนชั่วทั้งหลาย
ถูกสังหารทำลายไปเป็นจำนวนนับล้านล้านคน!

เขาพระสุเมรุ คือท่าโถมตีระดับสูงสุดของระฆังเขาถั่วซาน และเป็น
การโถมตีขั้นสูงสุดโดยแท้จริง ดุนากลัวมากกว่าสวรรค์ทำลายที่ห
ลีชีเยอาศัยตราประทับฟ้าดินสำแดงออกมาเสียอีก

“สวรรค์ นี่คือนสวรรค์ทำลายแท้จริงเลยนะ”! พลันที่เขาพระสุเมรุ
ปรากฏออกมา ถึงแม้จะถูกคั่นด้วยสมรภูมिरบโบราณ แต่ทุกคนก็
ยังคงรับรู้ได้ถึงระดับขั้นความรุนแรงของสวรรค์ทำลายได้ หลายคน
ต้องตระหนกจนวิญญูณแหบออกจากร่าง

“ช่างไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย เหตุใดเขาจึงสามารถสำแดงสวรรค์
ทำลายได้อย่างง่ายดายเช่นนี้กันนะ” แม้แต่เหมยอ้าวหนานที่มีความ
เชื่อมั่นในตนเองสูงยิ่งยังต้องหน้าถอดสี เมื่อเห็นหลี่ชีย่
สำแดงสวรรค์ทำลายออกมาได้อย่างง่ายดาย!

ขณะที่เหมยอ้าวเสวี่ย พี่ชายของเหมยอ้าวหนานที่เป็นชาและเงียบ
ขริ่ม แม้ว่าไม่สามารถมองเห็นท่าทีของเขาได้ชัดเจน แต่ทว่าเห็น
ได้ว่าม่านตาของเขาที่หริ่ง! เขาคือบุรุษผู้สูงส่ง ในมือมีแส้มังกร
หยก แต่ทว่าหากเขาคิดจะสำแดงสวรรค์ทำลายออกมานั้นเรียกว่า
ยากเย็นยิ่งนัก แต่ทว่ายามที่หลี่ชีย่สำแดงสวรรค์ทำลายกลับดู
เหมือนง่ายอย่างกับทานข้าวอย่างนั้น!

เสียง “ปัง...” ดังขึ้น เมื่อถูกโจมตีด้วยสวรรค์ทำลาย ต่อให้เป็น
อานุกาพรราชันก็ไม่อาจต้านทานเอาไว้ได้ เสียง “ปุก” ดังขึ้น อานุกา
พรราชันพังทลายลง ขณะที่เดิมที่อาวุธราชันชั้นนั้นสุดจะทนต่อการ
เผาผลาญของเพลิงราชันวิบากกรรมอยู่แล้ว ภายใต้การโจมตีของ
สวรรค์ทำลายยังไม่อาจต้านรับเอาไว้ได้ เกิดการแตกหักในทันที

“แวงค์...” ในเวลานี้ ตราประทับฟ้าดินได้กลับกลายเป็นประกายสี
ดำสายหนึ่ง ประกายสีดำนี้ได้ท่วมปกคลุมทุกสิ่งทุกอย่างจนมืดใน
ทันใด อาวุธราชันที่แตกหักถูกทำลายและกลืนหายไปใฉับพลัน!

ทว่มทำลายคือการโจมตีขั้นสูงสุดของกระปุกมารกลืนเซียน เมื่อ
สำแดงทว่มทำลายออกมา ทุกอย่างก็กลับกลายเป็นเถ้าธุลีไป ไม่
หลงเหลือร่องรอยอีกต่อไป!

ในที่สุดประกายสีดำได้จางหายไป เห็นเพียงฝุ่นผงที่ปลิวลงมา โดย
อาวุธราชันที่แตกหักชิ้นนั้นถูกทำลายไปโดยสิ้นเชิง

ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างอึ้งพูดอะไรไม่ออก เมื่อต้องมองตา
ปริบๆ กับอาวุธราชันชิ้นหนึ่งถูกทำลายไปต่อหน้าต่อตา

ขณะที่อาวุธราชันที่เหลืออยู่ทั้งสามชิ้นไม่แสดงอาการฟุ้งชนประทุ
เบญจทวารกันฟ้าอีกต่อไป พวกมันหยุดนิ่งอยู่ตรงนั้นไม่กล้าขยับ
ตัวแม้แต่น้อย อาวุธราชันก่อนหน้าก็คือตัวอย่าง นี่คือการเชือดไก่
ให้ลิงดูของหลี่ชียเอ!

“นี่คือโอกาสสุดท้ายของพวกเขา ไม่มีสภาพเหมือนอาวุธราชัน
ชิ้นนั้น กลายเป็นเถ้าธุลีไป ไม่มีจัดการปลดปล่อยกฤษณะราชันด้วย
ตนเองเสีย สุดแต่ข้าจะจัดการ!” หลี่ชียเอกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า
“แน่นอน พวกเขาสามารถเลือกที่จะดิ้นรน สามารถบุกโจมตีเข้ามา
ได้ ข้าไม่สนหรอกนะ อย่างไรก็ตามแต่พวกเขาไม่สามารถสำแดงราชัน

สังหารด้วยตนเองแล้ว ต่อให้สามารถสำแดงราชันสังหารได้
ภายใต้สวรรค์ทำลายของข้า ยังคงไม่อาจรอดพ้นจากชะตากรรม
ต้องกลายเป็นเถ้าธุลีไป!”

อาวุธวิเศษราชันเซียนจะอย่างไรเสียก็ไม่เท่าสัจอาวุธราชันเซียน
ต่อให้สำแดงราชันสังหารได้ อานุภาพของมันก็ยังห่างชั้นกับ
สวรรค์ทำลายอยู่มาก!

“คร้าก... คร้าก... คร้าก...” เสียงปลดกัญแจดังขึ้น ในที่สุดอาวุธ
ราชันเซียนทั้งสามยอมจำนนต่อหลี่ชี่เย่แล้ว โดยทำการปลด
กัญแจราชันและศิโรราบต่อหลี่ชี่เย่เอง

อาวุธวิเศษราชันเซียนทั้งสามตกไปอยู่ในมือของหลี่ชี่เย่อย่างว่า
นอนสอนง่าย

ขณะเดียวกัน จังหวะที่กัญแจราชันถูกปลดนั้น พรรคผลึกสมุทร
แคว้นยอดภูผาศิลา หุบเขากีบสวรรค์ที่เป็นสายสำนักราชันเซียน
ทั้งสามต่างรู้สึกตะลึงจนหน้าถอดสี เพราะนั่นหมายถึงพวกเขาได้
สูญเสียวุธราชันเซียนไปแล้ว!

“ช่างแข็งแกร่งจนไร้เหตุผลสินดี...” กระทั่งระดับบรรพบุรุษสำนัก
เจ้าลัทธิที่เห็นภาพนี้แล้วยังต้องรู้สึกเข่าอ่อน ไม่ว่าผู้นั้นจะแข็งแกร่ง
เพียงใด ต่อให้เป็นถึงระดับจักรพรรดิเทพ ก็ยากที่จะสามารถทำได้
ถึงขั้นบีบบังคับอาณาจักรได้

แต่หลี่ชีย่ทำได้แล้วยังบีบบังคับอาณาจักรเซียนต้องยินยอม
ปลดกฤษฎาจารย์ด้วยตนเอง และยินยอมศิโรราบต่อหลี่ชีย่แต่โดย
ดี!

“สวรรค์ ให้ข้าแขวนคอตัวเองดีกว่าที่จะไปเป็นศัตรูกับคนโหด
เช่นนี้!” ผู้คนจำนวนเท่าไรมองดูหลี่ชีย่ด้วยสีหน้าแปรเปลี่ยน และ
ม่านตาที่หริ่ง

ก่อนหน้านี้หลี่ชีย่ลงมือสังหารพวกของเทพมังกรศิลา ได้สยบ
ผู้คนเอาไว้ได้เป็นจำนวนมาก แต่ทว่าเวลานี้ หลี่ชีย่บีบบังคับจน
อาณาจักรเซียนสามชั้นยอมศิโรราบ เป็นการทำให้ผู้คนจำนวน
นับไม่ถ้วนต้องขวัญหนีดีฝ่อ!

ในขณะนี้เหมยอ้าวหนาน เหมยอ้าวเสวียสองศรีพี่น้องที่ทนงตนยิ่ง
มาโดยตลอด ม่านตาหุบเล็กลง ท่าที่เหมือนเห็นผีอย่างนั้น ก่อน

หน้านี้เหมยอ้าวหนานมีความมั่นใจเต็มเปี่ยมที่จะทำสู้กับหลี่ชียเอ แต่เวลานี้ความมั่นใจของนางได้เกิดสั่นคลอนขึ้นมาแล้ว!

“เจ้าชียเอตัวเหม็น เจ้ายังเป็นคนอยู่อีกหรือเนี่ย?” หลงจิงเขียนที่ยี่โส มาโดยตลอด เวลานี้ก็ฝ่อไปหมดสิ้นแล้ว ก่อนหน้านั้นนางหยิ่ง ทะนงตนยิ่ง กระทั่งดูแคลนเยชินเฉินด้วยซ้ำ แต่เวลานี้นางไร้ซึ่ง อารมณ์เช่นนั้นอีกแล้ว

เฉียนอู่วางได้ชินชากับสิ่งนี้อยู่แล้ว สำหรับคนจัญไรเช่นนี้ นางเอง ก็ไม่รู้ว่ายังคงมีสิ่งใดในโลกนี้ที่เขาทำไม่ได้อีก?

หลังจากหลี่ชียเอได้อาวุธราชันเขียนมาสามชั้น จึงกล่าวกับต้น บรรพบุรุษพันสนว่า “ต้นบรรพบุรุษเสียเปรียบที่อาวุธ งั้นอาวุธ ราชันเล่มนี้เอาไปใช้ชั่วคราวก่อน รอให้มีโอกาสแล้วข้าจะหาที่ มั่นดีกว่านี้ให้!” กล่าวพลาถยีนอาวุธราชันให้ต้นบรรพบุรุษพันสน เล่มหนึ่ง

“ขอบคุณคุณชาย” ต้นบรรพบุรุษพันสนรับอาวุธราชันเอาไว้ กล่าวสำหรับระดับจักรพรรดิเทพเช่นเขา แม้จะได้อาวุธราชันก็ ไม่ได้มีท่าทีตะลึงดีใจอะไรนัก

ลักษณะเช่นนี้ได้สร้างความหวั่นไหวให้กับผู้คนจำนวนมาก อาวุธ
ราชันมอบให้แก่กันอย่างง่าย ๆ แบบนี้กันเลย แถมบอกด้วยว่าเป็นการ
เอาไปใช้ชั่วคราว แล้วจะหาใหม่ที่ดีกว่านี้ให้ ช่างเป็นคำพูดที่
อหังการโดยแท้

“ยังมีอยู่อีกสองชิ้น พวกเจ้าสองคนเลือกเอาไปคนละชิ้นใหม่” ต้น
บรรพบุรุษพันสนในฐานะขุนพลในบังคับบัญชา หลี่ซีเยให้
ความสำคัญเป็นอันมาก ขณะที่กับเจี้ยนอู๋ซวงที่เป็นขุนพลกลุ่มคน
รุ่นใหม่ เขาก็ให้ความสำคัญเช่นกัน!

เจี้ยนอู๋ซวงมองดูอาวุธราชันแวนหนึ่ง สายหน้าเบาๆ นางไม่เลือก
หลี่ซีเยได้สร้างอาวุธที่ดีที่สุดให้กับนางมาแล้ว แม้วานางจะเป็นผู้ที่
หยิ่งผยองอย่างมากและทงตน แต่หลังจากได้รับการเจียรระไน
จากหลี่ซีเยแล้ว นางจึงรู้จักกาลเทศะเป็นอย่างดี

“ข้าไม่มีปัญหา” ไม่ว่าจะกับของวิเศษใดก็ตามหลงจิงเซียนก็มีท่าที
เช่นนี้ ต่อให้เป็นอาวุธราชันนางก็งั้นๆ นางมองดูราชามังกรพยัคฆ์
แล้วกล่าวว่า “พ่อ เมืองสยบอสูรของพวกเราต้องการอาวุธราชัน
เพิ่มหรือไม่?”

ราชามังกรพยัคฆ์รีบก้าวเดินไปข้างหน้า คำนับต่อหลี่ซีเย กล่าวว่า “สามารถมีโอกาสรับใช้คุณชาย ถือเป็นวาสนาของเมืองสยบอสูรของพวกเรา ไร้ผลงานไม่อาจรับการปูนบำเหน็จ คุณชายได้ให้รางวัลกับพวกเราอย่างงามแล้ว อาวุธราชันเช่นนี้พวกเราละอายใจที่จะรับเอาไว้”

ราชามังกรพยัคฆ์ยิ่งเป็นผู้ที่รู้จักกาลเทศะเป็นอย่างดี กล่าวสำหรับเขาแล้ว หากหลี่ซีเยพยักหน้ายินยอมให้พวกเขาได้รับใช้ละก็ แค่อาวุธราชันเท่านั้นจะมีความหมายใด?

“ดีมาก พระราชามีสายตาที่แหลมคมมาก” หลี่ซีเยพยักหน้ากล่าว

ครั้งราชามังกรพยัคฆ์ได้ยินคำกล่าวเช่นนี้รู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งนัก แม้ว่าหลี่ซีเยไม่ได้อนุญาต แต่ทว่ากับคำพูดนี้ย่อมแสดงให้เห็นว่าสำหรับเมืองสยบอสูรของพวกเขา นั้นไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว จึงเร่งรีบคำนับต่อหลี่ซีเย

“เจ้าโชคดีไม่เบาเลยนะ” หลี่ซีเยกล่าวกับมังกระกาสีตาวา “เอาเถอะ ในจำนวนอาวุธราชันสองชิ้นนี้เจ้าเลือกเอาไปชิ้นหนึ่งก็แล้วกัน!”

“ขอบคุณนายท่าน!” มังกระภาสึตาดีใจเป็นอย่างยิ่งเมื่อได้ยิน คำพูดเช่นนี้ คำนับแล้วคำนับอีก รีบเร่งเดินเข้าไปหา และในที่สุดก็ได้เลือกเอาไปชิ้นหนึ่ง!

กระทั่งคนเช่นมังกระภาสึตายังได้รับมอบอาวุธราชันเป็นรางวัล สร้างความอิจฉาให้กับผู้คนเป็นจำนวนมาก แต่ทว่าผู้คนจำนวนมากก็ได้แต่ทอดถอนใจในใจเบาๆ ถ้ามวยามที่หลี่ชี่เย่ต้องการ ประหารพวกเทพมังกรศิลาเวลานั้น ใครบ้างที่กล้าก้าวเดินออกมา ทำเช่นนั้น? พวกเขาไม่กล้าแสดงตนขณะที่มังกระภาสึตาก้าวเดินออกมา เพียงเท่านั้นก็เป็นการบ่งบอกชัดเจนแล้วว่าเขาใจถึง!

เหลือชิ้นสุดท้าย หลี่ชี่เย่เก็บเอาไว้มอบให้กับฮูหยินลี่เยียน ฮูหยินลี่เยียนยอมเป็นสารทึให้กับเขา เขายอมไม่ให้นางต้อง เสี่ยงเปรียบ ยิ่งไปกว่านั้นเขาได้ให้ความสำคัญต่อฮูหยินลี่เยียน เสมอมา

ตอนที่ 893 เปิดศึกกับแคว้นยอดภูผาเสลา

<https://novel-lucky.com>

“ผู้ที่สมควรได้รับปูนบำเหน็จก็ได้กันไปเรียบร้อยแล้ว ถึงเวลาสรุปบุญคุณความแค้นกันได้แล้ว” หลี่ชียเอ่ฟ่งสายตาไปยังที่ห่างไกลข้างหน้า

พลันที่หลี่ชียเอ่กล่าวคำๆ นี้ออกไป ราชามังกรพยัคฆ์ก้าวเดินไปข้างหน้าและคุกเข่าลงกล่าวว่า “หากคุณชายมีอะไรที่ต้องการให้เมืองสยบราชันรับใช้ล่ะก็ ขอเพียงคุณชายสั่งการลงมา พวกเราเมืองสยบราชันยินดีรับใช้คุณชาย แม้ต้องบุกน้ำลุยไฟก็ไม่เกี่ยง!”

เจ้าบ้านตระกูลเจี้ยนถึงกับมองดูบรรดาผู้อาวุโสที่อยู่ข้างกาย หากจะเปรียบเทียบกันแล้ว สิ่งที่เจ้าบ้านตระกูลเจี้ยนรับรู้มันน้อยกว่าราชามังกรพยัคฆ์อยู่มากทีเดียว เนื่องจากคราวที่บุกทำลายอาณาจักรสวรรค์อสูรเหาะครานั้น ตระกูลเจี้ยนยังไม่ได้ถือกำเนิดขึ้นมาบนโลกนี้ด้วยซ้ำ

เจ้าบ้านตระกูลเจี้ยนลึกลับเล็กน้อย แต่เขาก็ได้เรียนรู้จากการอ่านเรื่องราวออกได้ไม่น้อย เมื่อน้องแปดตระกูลเจี้ยนพยัคฆ์หน้าให้กับเขา เขาก็รีบก้าวเดินไปข้างหน้าเช่นกัน หมอบกราบกับพื้นกล่าวว่า

ว่า “หากคุณชายต้องการให้ตระกูลเจียนรับใช้ ตระกูลเจียนก็ยินดีรับใช้คุณชายเช่นกัน!”

ภาพนี้ได้สร้างความสะเทือนหวั่นไหวให้กับบรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ภายในและภายนอกเมืองปีอาน หลายคนต้องรู้สึกใจหายใจคว่ำ ทั้งเมืองสยบอสุรและตระกูลเจียนต่างก็เป็นสายสำนักราชันเซียน เป็นไปได้อย่างไรที่พวกเขาจะยอมรับใช้ผู้อื่นได้ง่ายดายเพียงนี้ แต่ทว่าขณะนี้พวกเขากลับสวามิภักดิ์ต่อหลี่ซีเยแล้ว

“ดีมาก ดีมาก” หลี่ซีเยพยักหน้า กล่าวอย่างซ้ำๆ ว่า “ทั้งหมดลุกขึ้นมาเถอะ หากยามที่ต้องการข้าจะออกปากเอง สำหรับแคว้นยอดภูผาศีลานั้นหรือ ข้าจะไปคิดบัญชีกับพวกมันด้วยตนเอง เหตุเกิดเพราะข้า ก็ให้มันสิ้นสุดด้วยมือของข้าก็แล้วกัน!”

ต้นบรรพบุรุษพันสนไม่ได้กล่าวสิ่งใดออกมา การที่เขายืนอยู่ข้างกายของหลี่ซีเยก็เพียงพอที่จะบ่งบอกทุกสิ่งทุกอย่างได้อยู่แล้ว เขาไม่จำเป็นต้องกล่าวแสดงความภักดีต่อหลี่ซีเย ขอเพียงหลี่ซีเยต้องการก็จะสั่งการลงมาเอง

วันรุ่งขึ้นหลี่ซีเยยืนอยู่บนเขตศิลา เห็นฟ้ามาโดยล่ำฟั่ง คราวนี้หลี่ซีเยมาด้วยท่าทีที่แข็งกร้าวไม่มีอะไรต้องปิดบังอีก สิบสามลัคนาพุ่งออกมาอย่างรุนแรง เบื้องบนสยบสวรรค์ เบื้องล่างปราบเทพมาร มหาสัจธรรมเป็นหนึ่งในไม่มีสองปูลาดเป็นทางภายใต้ฝ่าเท้าของเขา ดวงดาราส่งประกายเจิดจ้า สรรพวิชาร้องโหยหวน มีเพียงมหาสัจธรรมของเขาที่อยู่เหนือสิ่งอื่นใด เหล่าสวรรค์ชั้นฟ้าสยบแดนดิน มีเพียงเขาเท่านั้นที่เป็นใหญ่แต่เพียงผู้เดียว

“แคว้นยอดภูผาศิลา ข้าจะให้ทางเลือกกับพวกเจ้าสองทางเลือกหนึ่ง มอบเยชินเงินออกมา ยกเลิกความเป็นราชวงศ์ สอง รอให้ข้าไปทำลายพวกเจ้าด้วยตัวของข้าเอง!” หลี่ซีเยบุกเดี่ยวยังเขตศิลาหมางเหมินต่อเก้าชั้นฟ้าสยบแดนดิน

ปกติแล้วเขาจะทำตัวเป็นปุถุชนธรรมดา แต่ในเวลานี้ไม่เป็นเช่นนั้นอีกแล้ว หน้าตากลายเป็นสิ่งที่ไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง ต่อให้หน้าตาธรรมดามากกว่านี้เพียงใด ภายใต้สิบสามลัคนาที่ส่งเสียงดังตุมตาม ก็สามารถกลับกลายเป็นผู้ที่เป็นหนึ่งในไม่มีสองกลายเป็นผู้ที่มีกายสูงใหญ่เฉลิยวฉลาดและแกร่งกล้า!

นาทีนี้สายตาจำนวนนับไม่ถ้วนในแดนสมุนไพรร่ำธาตุที่จ้องมองทุกความเคลื่อนไหวของหลี่ซีเย เมื่อเห็นเสียงร้องตุมตามของสิบสามลัคนาแล้ว ไม่ว่าจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ตลอดกาล หรือว่าเป็นผู้ที่อยู่

ในตำนานว่าสามารถต่อกรกับราชันเซียนได้ ล้วนแล้วแต่ต้องเจียบ
ขрім!

ผู้คนจำนวนเท่าไรที่ได้ชื่อว่าเป็นดาวรุ่งที่เป็นหนึ่งไม่มีสอง เมื่อ
มองเห็นสิบสามลัคนาที่ส่งเสียงตุ้มตามไม่ขาดสายแล้ว ต้องลด
ศีรษะที่เข็ดด้วยความหึงผยองนั้นลงมา แคว้นเจ้าลัทธิและสำนักที่
เข้มแข็งจำนวนเท่าไร เวลานี้ยังต้องสลดจนหน้าถอดสี

“หลี่ซีเย อย่าได้รังแกกันมากจนเกินไปนัก!” สำหรับคำทำร้าย
ของหลี่ซีเยนั้น ในที่สุดปรากฏเสียงที่คำรามด้วยความโกรธของเย
ชินเฉินได้ดังออกมาจากแคว้นยอดภูผาศิลา เยชินเฉินได้ปรากฏ
ตัวอยู่บนท้องฟ้าอันเป็นที่ตั้งเมืองหลวงของแคว้นยอดภูผาศิลา
ท่ามกลางเทือกเขาที่อยู่ในอาณาบริเวณพื้นที่บรรพชน โดยมี
ระดับบรรพชนแต่ละคนของแคว้นยอดภูผาศิลาคอยให้การ
คุ้มครองอยู่ ท่าที่ยิ่งใหญ่ ต้องการต่อกรกับหลี่ซีเย!

แม้แต่เยชินเฉินที่เคยได้ชื่อว่ายอดคนอันดับหนึ่งแห่งแดนสมุนไพรร
แร่ธาตุ เวลานี้เมื่อต้องอยู่ภายใต้การคุ้มครองของบรรดาบรรพบุรุษ
ทั้งหลาย ภายใต้อำนาจของสิบสามลัคนา ยังคงต้องสลดจนหน้า
ถอดสี

สิบสามลัคนา หนึ่งเดียวเป็นนิรันดร์ ตำแหน่งราชันเซียน เป็นใคร
ไปไม่ได้นอกจากเขา!

“ข้าจะรังแกคนเกินไปอย่างนี้แหละ ใครขวางทางของข้า ข้าไม่มีละ
เว้น ใครวางแผนให้ร้ายข้า ข้าไม่มีละเว้น ใครทำร้ายคนข้างกาย
ของข้า ข้าไม่มีละเว้น!” หลี่ซียะเวลานี้ลักษณะท่าทางแลดูสดชื่น
เปล่งปลั่ง เวลาที่ไม่อยู่ในลักษณะสงบเรียบเฉย แต่เป็นท่าทีของ
การยึดครองเก้าชั้นฟ้าอย่างพาลและไร้เหตุผล เช่นฆาตมึนชาติ
ภพ

นาทีนี้ ผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะผู้เช่นฆาตเก้าแดนผู้นั้นได้ฟื้นขึ้น
มาแล้ว กลืนอายการฆาตที่ไร้สิ้นสุดตลบอบอวลไปทั่วทั้งแดน
สมุนไพรร่าธาตุ เขาคือผู้ยิ่งใหญ่ที่เป็นหนึ่งไม่มีสอง ภายใต้จังหวะ
การย่างก้าวของเขา ภายใต้มหาสัจธรรมของเขา เหล่าชั้นฟ้าและ
เทพมารต้องร้องโหยหวนออกมา ด้านหลังของเขาปรากฏฉากที่ดำ
มืดบดบังทั่วทั้งเก้าแดนหมื่นอาณาจักร ท่ามกลางฉากสีดำมืดนั้น
เสมือนดั่งมีเลือดสดๆ ที่รินไหลตั้งทะเล ศพนับสิบล้านกองพะเนิน!

“ดี จันทพวกเราก็คือมาสู้กันว่าใครจะอยู่ใครจะตาย!” เยชินเฉินยังไม่ทัน
ได้เอ่ยปาก ขณะที่ระดับบรรพบุรุษของแคว้นยอดภูผาศิลาได้ตวาด
ด้วยเสียงอันดังออกมาว่า “ผู้ใดรุกรานแคว้นยอดภูผาศิลาข้า ข้า
ไม่มีละเว้นเช่นกัน!”

เวลานี้ ทั้งสองฝ่ายต่างพันต่อพัน ตาต่อตา โดยที่แคว้นยอดภูผาศิลาไม่ยอมอ่อนข้อให้ หลี่ชีย่ได้เห็นฟ้าเข้าไป หวังจะทำลายแคว้นยอดภูผาศิลาเสีย

สายตาคำนวณนับไม่ถ้วนในแดนสมุนไพรร่ำธาตุจ้องมองดูภาพที่จะเกิดขึ้น บางคนต้องอึ้งเมื่อมองเห็นสิบสามลัคนาของหลี่ชีย่ แม้กระทั่งสุดยอดผู้ยิ่งใหญ่ที่ฝังตัวอยู่ใต้พื้นดิน ยังต้องพึมพำออกมาว่า "สิบสามลัคนา หนึ่งเดียวนิรันดรกาล!"

มีผู้ดำรงไว้ซึ่งดีกดำบรรพมาก ๆ ได้ฟื้นคืนตื่นขึ้นมา เจกเช่น ตระกูลเจียนหลง เมืองสยบอสูร เมื่อระดับบรรพบุรุษที่แข็งแกร่งมากที่สุดของพวกเขาฟื้นตื่นขึ้นมา เห็นหลี่ชีย่ที่เดินลุยเดี่ยวแล้วต้องเงิบขริมไปนาน กระทั่งรู้สึกหนาวสั่นขึ้นมา

หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก ระดับบรรพบุรุษได้พึมพำออกมาว่า "ลืมตาคือกลางวัน หลับตาคือกลางคืน ประวัติของฉากอันมืดมิดผู้บงการกาลเวลาตลอดกาล!"

ภายใต้การเงิบขริมของเหล่าชั้นฟ้า หลี่ชีย่ได้เหยียบย่างเข้าไปในแคว้นยอดภูผาศิลา เข้าไปยังบริเวณพื้นที่บรรพชนของแคว้น

ยอดภูผาศิลา ที่ตรงนี้ภูเขาศักดิ์สิทธิ์ขึ้นลงสลับ ล้อมรอบด้วย
แม่น้ำลำธาร อบอวลไปด้วยพลังแก่ฟ้าดิน พรั่งพร้อมด้วยห่อเหว
วิหารโบราณที่ลือล่อง นับเป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งหนึ่ง

เนื่องเพราะมีดินแดนศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้เอง ทำให้แคว้นยอดภูผาศิลา
สามารถวางรากฐานราชันนานับร้อยนับพันปีโดยไม่ล่มสลาย

“ฆ่า...” ทันทีที่หลิไชยก้าวเท้าเข้าไปบริเวณพื้นที่บรรพชนของ
แคว้นยอดภูผาศิลา ทางด้านแคว้นยอดภูผาศิลาได้มีการชุมนุม
เอาไว้แล้ว พริบตาเดียวกันนั้น ยอดฝีมือจำนวนนับไม่ถ้วนได้ทำ
การจู่โจมต่อหลิไชย ศิษย์จำนวนนับพันนับหมื่นคนได้บุกเข้าหา
จากทุกทิศทุกทาง มีทั้งระดับจอมทิพย์ และจอมกษัตรา

ทันใดนั้น สิบสามลัคนาได้ส่งเสียงดังตุ้มตาม อยู่เหนือสวรรค์
สรรพวิชาร้องโหยหวน ทุกสัจธรรมล้วนถูกสยบ ในขณะเดียวกัน
ทะเลเลือดหยินหยางได้พลิกเอาทะเลเลือดขึ้นมาสูงนับสิบล้าน
ล้านซุน ดวงตะวันสีทองพุ่งสู่ท้องฟ้า จันทราสีเลือดลือล่อง พลัง
ลมปราณไร้สิ้นสุดพลันทำให้พลังอำนาจกายและจิตของหลิไชยถูก
สำแดงออกมาในระดับสูงสุด!

ท่ามกลางการสยบสวรรคต์เอาไว้ด้วยสิบสามลัคนา “ปัง ปัง ปัง” ยอดฝีมือจำนวนไม่น้อยของแคว้นยอดภูผาศิลาที่จู่โจมต่อหลี่ชีย่พลันร่วงหล่นลงไป ศิษย์ที่มีทักษะเข้มแข็งยังพอได้ แต่ศิษย์ที่ทักษะยุทธอ่อนกว่าพลันถูกสยบเอาไว้

“แวงค์...” ทันใดนั้นเสมือนหนึ่งเวลาได้หยุดลง ชั่วพริบตาเดี๋ยวนี้ หลี่ชีย่ได้ก้าวเท้าออกแล้ว ด้วยความเร็วเช่นนี้ กระทั่งระดับบรรพบุรุษของสำนักเจ้าลัทธิโดยทั่วไปก็ยากจะมองเห็นได้อย่างชัดเจน

“ปัง... ปัง... ปัง...” เพียงชั่วพริบตาเดี๋ยว เหมือนว่าเวลาเริ่มกลับมาเดินอีกครั้งหนึ่ง ขณะที่เวลาเริ่มกลับมาเดินนั้น ปรากฏเสียงที่เกิดจากการชนกระทบดังขึ้น เห็นเลือดที่แตกกระจายออกมาดั่งดอกไม้ที่เป่งบานอย่างนั้น

ภายในเสี้ยววินาทีนี้เอง บรรดา ยอดฝีมือทั้งหมดที่จู่โจมตีหลี่ชีย่ ล้วนแล้วแต่ถูกชนกระทบแตกจนกลายเป็นหมอกเลือดไป ทุกอย่างเหมือนเกิดขึ้นเพียงชั่วพริบตาเดี๋ยวอย่างนั้น เหมือนหนึ่งหมอกเลือดทั้งหมดได้ถูกตั้งเวลาให้เป่งบานขึ้นในเวลาเดียวกัน แลดูงดงามยิ่งนัก ทั้งหมดดุดดั่งดอกไม้สดที่เป่งบานพร้อมกันอย่างนั้น!

“นี่มันคือคุณสมบัติกายเช่นใดกันแน่!” ยอดฝีมือจำนวนนับไม่ถ้วน ที่ให้ความสนใจกับศึกในครั้งนี้เมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว ถึงกับพึมพำ ออกมาว่า “เร็วสุด หนักสุด รุนแรงที่สุด คุณสมบัติกายเช่นนี้เป็น สิ่งที่ไม่เคยมีผู้เคยพบเคยไต่ยินมาก่อน!”

หลังจากที่ลี้ซีย่ได้ทำการสังหารยอดฝีมือทั้งหมดของแคว้นยอด ภูผาศิลาที่ชุ่มโถมตีทั้งหมดได้แล้ว ก็เหยียบย่างเข้าไปยังบริเวณที่เป็นพื้นที่บรรพชนของแคว้นยอดภูผาศิลาทันทีโดยไม่ได้เหลียว หลังไปดุด้วยซ้ำ

“ตูม... ตูม... ตูม...” ทัวทั้งแคว้นยอดภูผาศิลาเกิดการสั่นไหวขึ้นมา ครั้งหนึ่ง ภายใต้อเสียงดังตูมตาม ปราบกัญค่ายกลราชันที่มีขนาดใหญ่โตมโหฬารลอยขึ้นมา มันคือค่ายกลราชันที่ทรงพลังมากที่สุดของแคว้นยอดภูผาศิลา เป็นค่ายกลที่ราชันเขียนสื่อเพียงได้ วางเอาไว้กับมือตนเอง

เวลานี้มีบรรดาบรรพบุรุษของแคว้นยอดภูผาศิลาเป็นผู้ควบคุม ค่ายกลนี้ โดยอาศัยศิลาแกร่งจำนวนมหาศาลคอยสนับสนุนการ ขับเคลื่อนค่ายกลราชันขนาดยักษ์นี้เอาไว้ ภายในค่ายกลราชัน ปราบกัญลายเต่าที่ถักทอเข้าด้วยกัน กลายเป็นหลักกฏเกณฑ์ราชัน เขียนแต่ละข้อที่หนาใหญ่ลอยขึ้นมา

ในขณะนี้ ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนต่างกลั่นลมหายใจเอาไว้ สายตา
จำนวนนับไม่ถ้วนในแดนสมุนไพรร่ำธาตุที่จ้องมองดูภาพนี้ ทุกคน
ต่างรู้ว่าหากต้องเผชิญกับค่ายกลราชันแล้วมีสองวิธีที่จะทำลายมัน
หนึ่งนั้นคือเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านค่ายกล สามารถตรงเข้าสลาย
จุดบกพร่องหรือช่องโหว่ของค่ายกล สองอาศัยพลังที่แข็งแกร่ง
ที่สุดเป็นหนึ่งในไม่มีสองเข้าหักหาญทำลายค่ายกลโดยตรง

“จะตายอยู่แล้วยังไม่สำนึกอีก!” แม้ต้องเผชิญกับค่ายกลราชัน หลี
ชีเย่ไม่ลังเลที่จะเหยียบเข้าไป “โครม” เสียงหนึ่งดังขึ้น อานุภาพ
ราชันพลังพุ่งเข้ามาหมายสังหารในทันที

พลังสังหารของค่ายกลราชันเช่นนี้ อย่าวว่าแต่ระดับปราชญ์ทั่วไป
เลย กระทั่งอ่องเทพยังคงต้องหวั่นเกรง ค่ายกลราชันนี้เรียกได้ว่า
เป็นค่ายกลที่แคว้นยอดภูผาศิลาห่มเทเต็มกำลัง โดยอาศัยบรรดา
เหล่าบรรพบุรุษเป็นผู้ควบคุม ใช้ศิลาแกร่งที่มีอยู่ในคลังทั้งหมด
เพื่อทำให้ค่ายกลราชันนี้สามารถสำแดงอานุภาพราชันที่ทรงพลัง
ที่สุดออกมา!

“ทำลายมัน...” หลีชีเย่ไม่ได้เลิกกระหังนั่งตาด้วยซ้ำเมื่อต้อง
เผชิญกับพลังสังหารของค่ายกลราชัน トラประทับฟ้าดินลอย

ออกมา กลับกลายเป็นภูเขาก้าวข้าม "ตุ้ม" เห็นเป็นภูเขาที่ลอย
ออกไป

หนึ่งภูเขาที่บินขวางออกไป พุงชนทำลายเหล่าชั้นฟ้า บนเขามี
พุทธองค์ประทับสวดมนต์อยู่ สยบสรรพชีวิต มือแสดงเป็นท่าตรา
ประทับ สंहารปีศาจเช่นฆ่ามาร อาศัยวิธีการสายฟ้าแลบ ภายใต้
พลังสังหารเช่นนี้ เหมือนหนึ่งเป็นการทำลายล้างโลก เหมือนหนึ่ง
พุทธองค์ที่เป็นหนึ่งไม่มีสองต้องการทำลายเหล่าชั้นฟ้า แล้วสร้าง
ขึ้นมาใหม่!

พลังโจมตีขั้นสูงสุดของระฆังเขาก้าวข้ามไม่ได้ด้อยไปกว่าสวรรค์
ทำลาย แม้ค่ายกลราชันจะทรงพลังเช่นใด ภายใต้สวรรค์ทำลาย
ยังคงกลายเป็นเล็กนิดเดียว "ตุ้ม" ค่ายกลราชันถูกทำลาย เหล่า
บรรพบุรุษที่ควบคุมค่ายกลพลันกลายเป็นเถ้าธุลีไป!

"สวรรค์ทำลาย..." "ไม่รู้ว่ามิผู้คนจำนวนเท่าไรที่ต้องเหม่อลอยเมื่อ
ได้เห็นภาพนี้แล้ว ยังไม่เคยพบเห็นสัจอาวุธชีพผู้บำเพ็ญตนคนใด
สามารถสำแดงสวรรค์ทำลายได้ หรือจะกล่าวให้ถูกต้องก็คือ
สามารถสำแดงสวรรค์ทำลายของสัจอาวุธชีพของราชันเขียนได้
มากมาย อันเป็นสิ่งที่กระทั่งราชันเขียนก็ไม่สามารถทำเช่นนี้ได้

หลี่ซีเยยังคงไม่ได้หยุดแม้แต่ก้าวเดียว หลังจากที่ทำลายค่ายกล
ราชันแล้ว ชั่วพริบตาเดียวก็ก้าวเท้าเข้าไปยังส่วนที่ลึกที่สุดของ
พื้นที่บรรพชน สำหรับบรรดาศิษย์และหรือยอดฝีมือของแคว้นยอด
ภูผาศิลานั้น หลี่ซีเยไม่สนใจแม้จะมองด้วยซ้ำ เป้าหมายของเขาก็
คือเยชินเงิน

เพียงชั่วพริบตาเดียว หลี่ซีเยก็ได้มาถึงยังด้านล่างของยอดเขาเหว
ที่เยชินเงินนั่งอยู่ ณ ที่ตรงนี้ เยชินเงินมีระดับบรรพบุรุษของแคว้น
ยอดภูผาศิลาคอยคุ้มครองอยู่

นอกจากนั้น บนยอดเขาของเขาเหวลูกนี้ยังได้มีการสร้างปะรำพิธี
โบราณขึ้นมา มีผู้เฒ่านั่งอยู่กับปะรำพิธีทั้งสี่ด้าน ผู้เฒ่าทั้งสี่สวม
ชุดเสื้อคลุมยาว แลดูลึกลับไม่น้อย ลักษณะของผู้เฒ่าทั้งสี่แตกต่าง
กันออกไป มีหัวเป็นนกกายเป็นคน หัวเป็นวัวกายเป็นคน หัวเป็น
คนกายเป็นงู...

“หลี่ซีเย เจ้าทำเกินไปแล้ว!” ขณะนี้ เยชินเงินทวาดเสียงดัง
ออกมา ศัตรุมายังหน้าบ้านเช่นนี้ ทำให้เขาสง่าผ่าเผยไม่ออก สี
หน้าเหินชา ประกายตาเยือกเย็นดุจดั่ง!

“เกินไป?” หลี่ซีเยมองดูเขาแวบหนึ่ง หัวเราะกล่าวว่า “ขณะที่เจ้าวางแผนกับคนอื่น เจ้าสมควรระลึกได้ถึงวันที่ต้องถูกเขาทำลายแคว้นอยู่แล้ว!”

“ดี ดี ดี หลี่ซีเย เจ้าแน่มาก” ดวงตาของเยชินเงินส่งประกายเร่าร้อนออกมา กล่าวอย่างน่าครั้นคร้ามว่า “แต่ทว่า สวรรค์มีทางเจ้าไม่ไป นรกไร้ประตูเจ้ากลับบุกเข้ามา วันนี้ต่อให้เจ้ามีฝีมือแค่ไหนก็ยากจะหนีความตายไปได้พัน!”

“อย่างนั้นรี? อาศัยทหารที่ยังหลงเหลือจากการพ่ายแพ้สงครามของอาณาจักรสวรรค์อสูรเหาะไม่กี่คนนะหรือ?” หลี่ซีเยมองดูผู้เฒ่าทั้งสี่ที่นั่งคุมเชิงอยู่ทั้งสี่ด้านของปะรำพิธีโบราณแวบหนึ่ง ยังคงกล่าวด้วยท่าที่ไม่ใส่ใจ

พลันที่หลี่ซีเยกล่าวคำเฉลยออกมา ทำให้บรรดาผู้ที่ให้ความสนใจกับศึกในครั้งนี้อ่านวนนับไม่ถ้วนของแดนสมุนไพรร่ำธาตุ ได้ทราบว่าคุณเฒ่าสี่คนนี้แท้จริงแล้วก็คือพวกชั่วร้ายของอาณาจักรสวรรค์อสูรเหาะที่ยังคงหลงเหลืออยู่นั่นเอง!

ตอนที่ 894 จอมมารพญาวิหค

<https://novel-lucky.com>

ผู้เฒ่าทั้งสองที่นั่งค่อมอยู่บนประรำพิธีทั้งสองทิศได้ส่งเสียงออกมาอย่างเยือกเย็น เป็นการแสดงความไม่พอใจต่อคำพูดของหลี่ชียเอ

หลี่ชียเอมองดูเย่ซินเงินที่หนึ่ง กล่าวว่า “เอาเถอะ ก่อนที่เจ้าจะตาย ยังมีฝีมืออะไรก็แสดงออกมาให้เต็มที่ก็แล้วกัน จะได้ตายตาหลับ”

กับคำพูดที่ดูถูกเหยียดหยามเช่นนี้ ทำให้สีหน้าของเย่ซินเงินดูปั่นป่วนอย่างยิ่ง ตลอดเวลาที่ผ่านมามีเพียงเขาที่ดูแคลนผู้อื่น ไม่เคยมีใครกล้าเหยียดหยามเขามาก่อน เขาอยู่ในฐานะยอดคนอันดับหนึ่งของแดนสมุนไพรร่ำรวย ต่อให้ระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสก็ต้องหวั่นเกรงเขาอยู่สามส่วน แต่มาวันนี้กลับถูกหลี่ชียเอเหยียดหยามถึงเพียงนี้ ทำให้เขาต้องบังเกิดเพลิงแค้นสมอยู่ในอก เขาจะไม่ยอมให้ใครมาหยามเหยียดเขาได้อย่างเด็ดขาด

“เจ้าคนแซ่หลี่ เจ้ายอมสำนึกเวลานี้ยังทัน ข้าจะให้โอกาสเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย ไส้หัวออกจากแคว้นยอดภูผาศิลาของข้าเดี๋ยวนี้ แคว้นยอดภูผาศิลาของข้าจะถือว่าไม่เคยมีเรื่องใดๆ เกิดขึ้น หาไม่แล้ว ที่ตรงนี้ก็คือที่ฝังศพของเจ้า!” เย่ซินเงินกล่าวอย่างขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เป็นการเตือนหลี่ชียเอเป็นครั้งสุดท้าย

ในขณะนี้ ผู้คนจำนวนมากไม่ถ่วงของแดนสมุนไพรร่ำธาตุที่ให้
ความสนใจต่อการศึกในครั้งก็ได้ตั้งตาคอย ทุกคนต่างรู้ซึ่งถึง
ความเป็นผู้ฝืนลิขิตสวรรค์ของหลี่ซีเยมา ขณะที่เยชินเงินก็เคย
เป็นถึงยอดคนอันดับหนึ่ง ยิ่งไปกว่านั้นแคว้นยอดภูผาศีลาเป็นสาย
สำนักราชันเซียน ทุกคนจึงต้องการดูว่าท้ายสุดแล้วแคว้นยอดภูผา
ศีลาจะมีฝีมือที่ฝืนลิขิตสวรรค์เช่นใด

“อย่างนั้นรี?” หลี่ซีเยหัวเราะที่หนึ่ง กล่าวว่า “มีฝีมืออะไรก็สำแดง
ออกมาให้เต็มที่ ช้ารออยู่”

“เริ่มได้...” เยชินเงินกัดฟันกรอด สีหน้าดูไม่ดีนัก ตัดสินใจ
บางอย่างอย่างเด็ดขาด เห็นเขายกเท้ากระทืบลงกับพื้นดิน “โครม”
เสียงหนึ่งดังขึ้น พริบตาเดียวนี่เอง ร่างของเขาเหมือนมีรากงอก
ออกมาอย่างนั้น โดยที่ร่างทั้งร่างของเขาเสมือนหนึ่งได้หลอม
รวมเข้ากับพื้นดินอันกว้างใหญ่ไพศาลผืนนี้ไปแล้ว

ทั่วทั้งร่างของเยชินเงินปรากฏเป็นลายเส้นเต๋าขึ้นมา มีลายเต๋าทุก
รูปแบบ มีลายที่เกิดจากการปักของปราชญ์ จากอ่องเทพ จาก
ราชันเซียน... ลายเต๋าที่ถึยิบเต็มพื้นที่พลันพุ่งเข้าไปภายในพื้นดิน
อย่างรวดเร็ว

“แว้งค์... แว้งค์... แว้งค์...” ทัวหั่งแคว้นยอดภูผาศิลาปรากฏลายเต่าที่สลัตัดกันไปมาออกมาเต็มไปหมด อาณาบริเวณนับสิบล้านลิ้วทัวหั่งแคว้นยอดภูผาศิลาทุกๆ ที่ล้วนแล้วแต่บังเกิดประกายที่พุ่งขึ้นสู่ห้องฟ้า ดุจดังกลายเป็นเรือขายที่ใหญ่โตมโหฬารได้มีการถักทอขึ้นภายใต้พื้นดินของแคว้นยอดภูผาศิลา

ในขณะนี้เอง ทุกคนสามารถรับรู้ได้ว่า พลังทั้งหมดที่มีอยู่ในอาณาเขตของแคว้นยอดภูผาศิลาได้มารวมอยู่บนตัวของเยชินเงินอย่างนั้น

ครั้นมนุษย์ปุถุชนที่อาศัยอยู่ในแคว้นยอดภูผาศิลาได้เห็นภาพนี้แล้ว รู้สึกแปลกใจระคนตกใจกับประกายแต่ละสายที่พุ่งขึ้นมาจากใต้ดิน ทำให้แคว้นยอดภูผาศิลาเหมือนดังกลายเป็นแดนสวรรค์อย่างนั้น ต่างรู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง

“นี่มันคืออะไร...” ยอดฝีมือจำนวนไม่น้อยที่ได้เห็นภาพนี้ก็รู้สึกตกใจเป็นอันมาก

ระดับบรรพบุรุษสำนักเจ้าลัทธิที่มีความเข้าใจในแคว้นยอดภูผาศิลา กล่าวว่า “วิชาสถานการณ์ผันแปร เยชินเงินเดิมเป็นศิลา

ประจำแคว้นก่อนหนึ่งที่ได้รับการบ่มฝึกด้วยกำลังกายใจนับไม่ถ้วน จากปราชญาเมธีของแคว้นยอดภูผาศิลามารุ่นสู่รุ่น นำเอา สถานการณ์แปรผันของแคว้นยอดภูผาศิลาสลักเอาไว้ในตัวของเขา หากตัวของเย่ซินเงินอยู่ภายในอาณาเขตของแคว้นยอดภูผาศิลาก็จะสามารถขับเคลื่อนพลังทั้งหมดของแคว้นยอดภูผาศิลานับได้ว่าไร้ผู้ต่อกร!”

“ปุ...” พลังที่เย่ซินเงินขับเคลื่อนสถานการณ์ผันแปรของแคว้นยอดภูผาศิลานั้น ร่างของผู้เฒ่าทั้งสี่ที่นั่งอยู่บนประรำพิธีโบราณ พลันปรือออก เลือดว้ฒนะของพวกเขาได้ไหลเข้าไปอยู่ในประรำพิธีโบราณนั้น ครั้นเลือดว้ฒนะของพวกเขาไหลจนหมดสิ้นแล้วก็ได้ ล้มลง

“ออกมาเถอะฝ่าบาท ท่านจอมมารพญาวิหค!” เวลานี้ เย่ซินเงิน คำรามเสียงยาว ท้วทั้งร่างของเขาปรากฏประกายเจิดจ้าออกมา

“ปุ...” นาทีนี้ บังเกิดเหตุการณ์ที่น่ากลัวขึ้นภายในแคว้นยอดภูผาศิลา ประกายแต่ละสายที่พุ่งออกมาจากใต้พื้นดินทั่วทุกแห่งหน ของแคว้นยอดภูผาศิลาก่อนหน้า พลังพุ่งเสียบเข้าร่างของมนุษย์ ปุฤษนธรรมดาที่เป็นชาวเมืองแคว้นยอดภูผาศิลาจำนวนนับสิบล้านคน โดยที่ประกายเหล่านี้ก็คล้ายตั้งเป็นท่อดูดที่สูบเอาเลือดของมนุษย์ปุฤษนเหล่านั้นจนแห้ง

“อ้ากก...” เวลานี้ ทิวหิ้งแคว้นยอดภูผาศิลาปรากฏเสียงร้องที่นำ
เวหนาดังขึ้นต่อเนื่อง พื้นที่ทุกตารางนิ้ว ทุกเมือง ทุกเขตของแคว้น
ยอดภูผาศิลา ไม่รู้ว่ามิมีมนุษย์ปุถุชนธรรมดาจำนวนเท่าไรที่ต้อง
สังเวยชีวิตตายอย่างอนาถ

เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ประชาชนชาวเมืองยอดภูผาศิลา
จำนวนนับสิบล้านคนถูกสูบเอาเลือดไปจนสิ้น พริบตาเดียวก็กลับ
กลายเป็นซากศพที่แห้งกรัง

“อย่า...” ในเวลานี้เอง มีระดับบรรพบุรุษของแคว้นยอดภูผาศิลา
แสดงปฏิกิริยาออกมา เมื่อรู้ว่าเยชินเงินกำลังคิดทำอะไร แต่ทว่า
มันสายเกินไปเสียแล้ว เพราะเพียงแค่ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น เยชิน
เงินก็ได้จัดการสูบเลือดของชาวเมืองทุกคนจนหมดสิ้น

“นี่มันออกจะโหดร้ายเกินไปแล้ว!” ระดับบรรพบุรุษผู้นี้ทั้งตระหนก
ทั้งโกรธ การกระทำเช่นนี้ไม่ได้มีการกำหนดเอาไว้ในแผนการรบ
ครั้งนี้

“ท่านบรรพบุรุษ หากไม่มีเลือดอย่างเพียงพอ ก็ไม่สามารถทำให้
ฝ่าบาท ท่านจอมมารพญาวิหคบรรลุถึงขั้นไร้ซึ่งผู้ต่อกรได้! วันนี้

ขอเพียงสังหารศัตรูได้ ทุกอย่างย่อมสามารถเริ่มต้นกันใหม่!" เยชินเงินกล่าวด้วยความเย็นชาและไร้ความรู้สึก

"เอี้ยด... เอี้ยด... เอี้ยด..." ในเวลาเดียวกันนี้ ประรำพิธีโบราณได้แยกออก ปราบฏเป็นปากถ้ำที่มีดมืด "ซ่า..." เยชินเงินได้จัดการเทเลือดที่สูบมาได้จากมนุษย์ปุถุชนที่เป็นชาวเมืองของแคว้นยอดภูผาศิลาเองตั้งน้ำในแม่น้ำที่ไหลเข้าไปภายในถ้ำที่ดำมืดนั้น!

"นี่มัน..." บรรดาผู้ยิ่งใหญ่จำนวนนับไม่ถ้วนที่ให้ความสนใจกับการศึกในครั้งนี้ เมื่อได้เห็นแคว้นยอดภูผาศิลาในเวลานี้เต็มไปด้วยศพที่แห้งกรัง แคว้นยอดภูผาศิลาที่เคยมีความเจริญรุ่งเรืองและมีอาณาเขตที่กว้างขวาง เพียงแค่ชั่วพริบตาเดียวก็กลับกลายเป็นแคว้นร้าง ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรต้องรู้สึกขนลุกขนพองกับสิ่งนี้!

"นี่ นี่ นี่มันโหดร้ายทารุณเกินไปแล้วกรรมัง มันโหดเหี้ยมมากเกินไปแล้ว" ต่อให้เป็นระดับอาวุโสที่เคยผ่านและพานพบเหตุการณ์ต่างๆ มากมายยังคงรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก ไม่มีใครคาดคิดมาก่อนว่าเยชินเงินจะใช้วิธีที่ทารุณโหดร้ายสุดขีด เช่นนี้ถึงกับบุษายันต์ด้วยผู้คนเป็นๆ ทั้งแคว้น!

“เกรงว่านับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา ยังไม่เคยมีใครทำเช่นนี้มาก่อน!” กระทั่งระดับบรรพบุรุษสำนักเจ้าลัทธิยังรู้สึกสะท้อนภายในใจเมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว

ในรอบพันล้านปีที่ผ่านมา การชนฆ่าสังหารอย่างโหดร้ายระหว่างผู้บำเพ็ญตนด้วยกันเองนั้นพบเห็นได้บ่อยมาก กระทั่งกล่าวได้ว่าเกิดขึ้นแทบทุกวิหุกวัน

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ไม่รู้ว่ามีสำนักหรือสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดจำนวนเท่าไรที่ถูกฆ่าล้างสำนัก แต่ทว่าไม่ว่าจะเป็นฝ่ายตรงข้ามที่เป็นศัตรูหรือฝ่ายของตนเอง การรบราฆ่าฟันระหว่างผู้บำเพ็ญตนด้วยกันเช่นนี้ น้อยครั้งนักที่จะไปกระทบกับมนุษยปุถุชนธรรมดา

ต่อให้สำนักหนึ่งได้ทำลายล้างอีกสำนักหนึ่ง ก็จะไม่ไปกระทบกับมนุษยปุถุชนธรรมดา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เป็นไปไม่ได้ที่สำนักของตนเองจะนำเอาประชาชนของตนมาบูชายันต์ เพราะว่าการกระทำเช่นนี้จะส่งผลให้ถูกตำหนิและสาบแช่งไปตลอดชั่วกาลนานได้

แต่ทว่ามาวันนี้ เยชินเงินถึงกับนำพลเมืองของตนจำนวนนับสิบล้านคนมาบูชายันต์ ด้วยวิธีการที่โหดเหี้ยมเลือดเย็นทำให้ผู้คนต้องขนหัวลุก

“เป็นเวรกรรมของแคว้นยอดภูผาศิลาเองโดยแท้!” ผู้คนต้องพิมพ์ปากออกมาว่า “การฝากชะตาของแคว้นเอาไว้กับคนเพียงคนเดียวเท่านั้น เป็นการผลักให้แคว้นของตนเองต้องตกสู่เหวลึกที่ไม่มีวันได้หลุดได้เกิดอีกเลย!”

การที่เยชินเงินเลือดเย็นได้สุดขั้วเช่นนี้ ทำให้ผู้คนจำนวนมาก ล้วนแล้วแต่หวาดกลัวยิ่งนัก ผู้ที่ให้ความสนใจต่อการศึกในครั้งนี้มีอยู่จำนวนมากไม่น้อยที่เป็นถึงระดับผู้ยิ่งใหญ่ พวกเขายังตอบกับตัวเองว่า ยังโหดเหี้ยมได้ไม่ถึงขั้นนี้ พวกเขายังไม่เลือดเย็นถึงขั้นเอาเลือดของพลเมืองแคว้นตนเป็นสิบล้านคนมาบูชายันต์เช่นนี้ได้!

“ภัยพิบัติจากสวรรค์อาจจะหลีกเลี่ยงได้ แต่ภัยพิบัติที่ตัวเองเป็นคนก่อขึ้นมาเลี่ยงไม่ได้!” หลี่ชีย่สายหน้ากล่าวออกมาเมื่อเห็นการกระทำของเยชินเงิน

เยชินเงินหัวเราะอย่างน่าเกรงขาม กล่าวน่าครั่นคร้ามออกมาว่า “ชนะเป็นเจ้าแพ้เป็นโจร อย่าแสรังทำเป็นมีเมตตาอยู่ตรงนี้เลย คนที่ต้องตายด้วยน้ำมือเจ้าไม่เรือนแสนก็ต้องมีแปดหมื่น! คำพูดที่มีเมตตาต้องออกมาจากปากของผู้ชนะจึงสามารถคงอยู่ชั่วนิรันดร์!”

“ศิลาใสสะอาดก้อนหนึ่งถึงกับกลายเป็นสภาพที่ย่ำแย่ได้ถึงเพียงนี้
สิ่งที่ปรัชญาเมธีแต่ละรุ่นของแคว้นยอดภูผาศิลาพร่ำสอนมาแล้ว
แล้วแต่ไม่ได้ความทั้งนั้น” หลี่ชีย่ยิ้มเยาะ กล่าวว่า “ถูกต้อง คนที่
ตายด้วยน้ำมือของข้ามีมากจนนับไม่ถ้วน แต่ว่าข้าไม่เคยเอา
มนุษย์ปุถุชนธรรมดาตามาบูชายันต์ นี่หาใช่เป็นการกระทำของยอด
ฝีมือ การเอามนุษย์ปุถุชนธรรมดาตามาบูชายันต์ได้ คนประเภทนี้คือ
พวกที่มีปมด้อยและโหดร้ายทารุณโดยกำเนิด!”

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า หลี่ชีย่ เจ้าจงแสวงหาเป็นผู้มีเมตตาต่อไปเถอะ โอกาส
ของเจ้าเหลืออยู่ไม่มากแล้วละ” เยชินเงินหัวเราะออกมาอย่าง
เต็มที และตวาดเสียงอันดังกับหลี่ชีย่

ระดับบรรพบุรุษแคว้นยอดภูผาศิลาที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างเจียบขริม
ไปกันหมด แม้ว่าพวกเขาที่เคยคิดเรียกหาจอมมารพญาวิหค
ออกมาเหมือนกัน แต่ทว่าพวกเขาไม่เคยคิดที่จะเอาผู้คนทั้งหมด
ของแคว้นยอดภูผาศิลาตามาบูชายันต์ เมื่อเรื่องราวได้พัฒนามาถึง
ขั้นนี้แล้ว แคว้นยอดภูผาศิลาของพวกเขาไม่มีทางถอยได้อีกแล้ว
ไม่เดินหน้าให้ถึงที่สุดก็ต้องถูกทำลาย!

“เหอะ เหอะ เหอะ...” รสชาติแบบนี้แหละ!” ในเวลานี้เอง ได้ยินเสียง
ที่เย็นยะเยือกน่าครั่นคร้ามดังขึ้น โดยต้นเสียงมาจากถ้ำที่อยู่
บริเวณปะรำพิธีนั่นเอง

“ตุ้ม...” ทันใดนั้น เปลวเพลิงมารที่ชั่วร้ายพุ่งขึ้นมาอย่างรุนแรง ขณะที่เปลวเพลิงมารชั่วร้ายพุ่งขึ้นมา นั้นได้ทำให้ทั่วทั้งแดน สมุนไพรรธาสุนัไหวครึ่งหนึ่ง

ขณะเดียวกัน ร่างเงาสายหนึ่งก็พุ่งออกมาตามเปลวเพลิงมารชั่วร้ายนั้น “ปัง” ร่างเงาสายนี้มีความรวดเร็วยิ่งนัก ถึงกับพุ่งทะลุห้องฟ้าเข้าสู่จักรวาลไป

หลังจากที่ร่างเงาสายนี้พุ่งขึ้นสู่ห้องฟ้าแล้วได้กางปีกมารที่หนักแล้วออกมา ยามที่ปีกมารกางออกได้ทำให้เปลวเพลิงมารพุ่งสูงขึ้นไป นับสิบล้านล้านฟุตทีเดียว เห็นเงานั้นบินร่อนอยู่บนท่ามกลางสวรรค์ชั้นฟ้าที่กว้างใหญ่ไพศาล ปีกสองข้างที่กวาดออกไปนั้นได้บังเกิดเสียงระเบิดดัง “ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม” สะท้อนกลับมายังโลกมนุษย์ ภายใต้การกวาดออกไปของปีกคู่ ทำให้ดวงดาราแต่ละดวงต้องระเบิด สร้างความสะเทือนหวั่นไหวให้กับแดนสมุนไพรรธาสุนัไหว

“นี่มัน...” ครั้นเห็นปีกมารที่กวาดขวางออกไปทำลายเหล่าดวงดาราจนแหลกละเอียด ทำให้ผู้คนจำนวนมากไม่ถ้วนต้องหน้าถอดสี แม้กระทั่งระดับจักรพรรดิเทพที่ให้ความสนใจต่อการศึกในครั้งนี้ก็ต้องมีสีหน้าที่ไม่สู้ดีนัก ผู้ที่ดำรงอยู่เช่นนี้ต้องน่ากลัวยิ่งนัก

“ปัง” ร่างเงาที่พลันกลับมาจากห้วงจักรวาลมายืนอยู่ ณ ยอดเขา
แห่งหนึ่ง เขากลับลงมาด้วยท่าทีตั้งตรงมาจากสวรรค์ชั้นฟ้า
นับเป็นท่วงท่าที่พาลและรุนแรงยิ่งนัก

“ข้ากลับมาอีกแล้ว...” ร่างเงาสายนี้ได้หยุดอยู่ตรงยอดเขา หัวเราะ
ออกมาอย่างเต็มที่ ขณะที่เปลวเพลิงมารลุกไหม้พุ่งขึ้นสูง
ท่ามกลางเสียงดังตุมตาม พื้นดินบริเวณแห่งนี้ปรากฏเป็นหลัก
กฏเกณฑ์เพลิงมารนับไม่ถ้วน เสมือนหนึ่งออกมาจากแดนมารที่
อยู่ลึกลงไปใต้พิภพอย่างนั้น!

เวลานี้เอง ผู้คนจำนวนมากจึงมองเห็นหน้าตาของผู้นี้ได้
ชัดเจน เป็นชายหนุ่มที่หน้าตาดูหล่อเหลามากคนหนึ่ง อายุของชาย
หนุ่มผู้นี้อยู่เหนือความคาดคิดของผู้คนทั้งหมด

บนหลังของชายหนุ่มผู้นี้มีกระดูกนिलงอกขึ้นมา กระดูกนिलแต่ละซี่
เหมือนหล่อขึ้นมาจากโลหะเซียนนिलในตำนานอย่างนั้น ซึ่งกระดูก
นिलแต่ละซี่ล้วนแล้วแต่แข็งแกร่งและแหลมคมเป็นอันมาก
อีกทั้งกระดูกนिलทุกซี่ยังมีหลักกฏเกณฑ์สัจธรรมศักดิ์สิทธิ์ไหลริน
อยู่ภายใน แม้ว่าหลักกฏเกณฑ์เหล่านี้จะมีขนาดเล็กเท่าใยมะพร้าว แต่

ทว่าเหมือนว่าหลักกฎเกณฑ์ขนาดเท่าโยโย่ใหม่เหล่านี้กลับกอบปร
ด้วยทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ภายใน และแบกรับตรีศหัสโลกธาตุเอาไว้ได้!

กระดูกที่งอกอยู่หลังของเขาแต่ละซี่เสมือนหนึ่งเป็นปีกกระดูกคู่ของ
เขา ยามที่ปีกกระดูกคู่เปล่งเปลวเพลิงมารออกมา ดูไปแล้วก็
เหมือนเป็นปีกมารคู่หนึ่งอย่างนั้น!

“เป็นผู้ใดที่เรียกหาข้า!” ชายหนุ่มที่มีปีกกระดูกบนหลังจ้องมอง
แวบหนึ่งเหลียวซ้ายแลขวาดั่งว่าข้านี้แหละที่เป็นใหญ่แต่เพียงผู้
เดียว ท่วงท่าของเขาดูจะสยบฟ้าดินได้ นับเป็นสิ่งที่ดำรงอยู่ใน
สถานะน่ากลัวยิ่ง

“องค์ฝ่าบาท จอมมารพญาวีหค เป็นข้าน้อยที่อาศัยเลือดของ
ประชาชนนับสิบล้านเพื่อแลกกับความไร้ซึ่งผู้ต่อกรของฝ่าบาท
ขอวิงวอนให้ฝ่าบาทช่วยข้าน้อยสังหารศัตรูที่แข็งแกร่งให้ด้วย” เย
ชินเงินรีบเร่งกล่าวออกไปอย่างนอบน้อม

บรรดาผู้ยิ่งใหญ่ของแดนสมุนไพรรธธาตุที่ให้ความสนใจต่อการ
ศึกในครั้งนี้ถึงกับต้องกลั่นลมหายใจ เยชินเงินใช้วิธีการที่
เหี้ยมโหดเพื่อเรียกหาสิ่งมีชีวิตตนนี้ออกมา นับว่าโหดน่าดู มี
คุณสมบัติเพียงพอเป็นสิงห์ร้ายได้

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า เจ้าหนู เจ้าทำได้ดีมาก เรียกหาข้านี้แหละถูกต้องที่สุด ต่อให้เป็นราชันเขียนมาด้วยตนเอง ข้าก็สามารถต่อกรได้!” เจ้าสิ่งมีชีวิตตนนี้ที่มีปีกมารด้านหลังหัวเราะก๊ากออกมา

แม้ว่าคำพูดของสิ่งมีชีวิตตนนี้จะไร้เหตุผลและยโสมาก แต่ทว่าผู้คนจำนวนมากก็ต้องกลั่นลมหายใจเอาไว้ ต่อให้เป็นจักรพรรดิเทพยังคงต้องมีท่าทีที่จริงจังและหนักแน่น ไม่กล้าประมาทศัตรูผู้นี้

ตอนที่ 895 ทวนกาลเวลาทองแดงพยัคฆ์ทองแดง

<https://novel-lucky.com>

“ท่าทางไม่เบาเลยนี่ ระดับอย่างเจ้าสู้กับจักรพรรดิเทพพอได้อยู่ แต่ต่อกรกับราชันเซียนได้นั้น เจ้าออกจะให้เกียรติตัวเองมากเกินไปแล้ว” ขณะที่สิ่งมีชีวิตตนนี้กำลังกล่าววาจาโอ้อวดอยู่นั้น เสียงเอื่อยๆ เสียงหนึ่งดังขึ้น

พลันที่เจ้าสิ่งมีชีวิตได้ยินคำพูดเช่นนี้จึงลืมตาขึ้นมองดู ผู้ที่กล่าวคำเช่นนี้คือหลี่ชีย่นั่นเอง เขาหัวเราะก๊ากแล้วกล่าวว่า “เจ้าผู้เยาว์ข้า เซียนอ่องจอมมารพญาวิหคสวรรค์ในวัยหนุ่มชมชอบที่สุดก็คือผู้เยาว์ที่ยโสโอหังที่สุด น่าเสียดาย วันนี้เจ้ากลับไม่รู้จักกาลเทศะ บังอาจทำให้ข้าเซียนอ่องจอมมารพญาวิหคสวรรค์ต้องโกรธ!”

“เซียนอ่องจอมมารพญาวิหคสวรรค์?” หลี่ชีย่นถึงกับหัวเราะก๊ากออกมา กล่าวว่า “แค่นกแก้วหัวตัวเล็กๆ ตัวหนึ่งยังกล้าอวดอ้างตนเองอย่างนั้นรี! เจ้าคิดว่าการนำเอากระดูกปีกของพญาวิหคสามชั้นห้าชั้นมาเสียบเข้ากับร่างของตนแล้ว ก็ไม่มีใครจดจำเจ้าได้ อย่างนั้นหรือ?”

เจ้าสิ่งมีชีวิตตนนี้ถึงกับตะลึงเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชีย่น “ผู้เยาว์เจ้าถึงกับจำข้าได้รี?”

หลี่ซีเยมองดูหน้าเขาที่หนึ่ง ยิ้มกล่าวว่า “นกเก้าหัว มีรีที่ข้าจะจำ
เจ้าไม่ได้? หากข้าจำไม่ผิดล่ะก็ เล่าลือกันว่าครานั้นเจ้าถูกราชน
เขียนหญิงหงเหียนตรึงเอาไว้กับพื้นดินและถูกสังหาร สิ่งเดียวที่ทำ
ให้ข้ารู้สึกแปลกใจก็คือ เจ้ากลับยังมีชีวิตอยู่อีก”

“ดี ดี ดี เจ้าผู้เยาว์มีความรู้กว้างขวางมาก” เจ้าสิ่งมีชีวิตตนนี้
หัวเราะเต็มที่ กล่าวว่า “เรื่องราวของข้าในอดีตถึงกับยังมีผู้คน
จดจำได้อีก เสียตาย หงเหียนเข้าใจว่าข้าจะตายแล้ว แต่ทว่าข้านี้
แหละดวงแข็งกลับรอดชีวิตมาได้ อีกทั้งยังได้รับสายเลือดจาก
พญาวีหค และไร้ซึ่งผู้ต่อกรนับแต่บัดนั้นเป็นต้นมา เกรงว่าหงเหียน
คงไม่มีชีวิตอยู่แล้ว หาไม่แล้ว ข้านี้แหละจะต่อสู้เพื่อชีขาดกับนาง
เอง!”

ผู้คนจำนวนไม่น้อยรู้สึกประทับใจยิ่งเมื่อได้ยินคำพูดที่โอหังเช่นนี้
ราชันเขียนหญิงหงเหียนไร้ซึ่งผู้ต่อกรเช่นใด แต่เวลานี้ผู้ที่เรียก
ตัวเองว่าเป็นเซียนอ่อง จอมมารพญาวีหคสวรรค์กลับหาญกล้า
กล่าวว่าจาสามหาท้าวสุรราชันเขียนหญิงหงเหียน

“ท่านบรรพบุรุษ เขาเป็นใครกัน?” ภายในตระกูลเจียนหลง ผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งได้เอ่ยถามขึ้นมา เมื่อเห็นบรรพบุรุษของตนมีท่าที่เหม่อลอย

“เทพวิหคสวรรค์ เป็นดาวรุ่งที่โยโสโอหังของอาณาจักรสวรรค์อสูรเทวะ เป็นผู้ที่มีโอกาสมากที่สุดที่จะได้เป็นราชันเซียน น่าเสียดายถูกราชันเซียนหญิงหงเทียนสังหารด้วยการตรึงเอาไว้กับพื้น!”
บรรพบุรุษผู้นี้พึมพำออกมา

“เจ้านกเก้าหัวเอ๋ยเจ้านกเก้าหัว สมัยก่อนเจ้าก็เป็นผู้ที่ไม่รู้จักกาลเทศะ เวลานี้เจ้าก็ยังคงไม่รู้จักกาลเทศะเช่นเดิม หากข้าเดาไม่ผิดล่ะก็ ครานั้นเจ้าไปได้โครงกระดูกของพญาวิหคสวรรค์ที่ยังมีจิตวิญญาณมาโครงหนึ่ง กระทั่งอาจยังมีเลือดเทวะคงอยู่ ครานั้นราชันเซียนหญิงหงเทียนฆ่าเจ้าไม่ตาย เจ้ายังไม่ยินยอม จึงเสี่ยงด้วยการสับเปลี่ยนสายเลือดของตัวเอง เปลี่ยนกระดูกของตัวเอง ฮ่า ฮ่า หลังจากเปลี่ยนสายเลือดตัวเองแล้วกลับกลายเป็นสัตว์ปีกที่ดุร้าย น่าจะเป็นพวกชั่วร้ายที่ยังคงหลงเหลืออยู่ของอาณาจักรสวรรค์อสูรเทวะทำการพเน็กร่างของเจ้าเอาไว้กระมัง” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวอย่างเอื้อระเหยต่อน้าเจ้าสิ่งมีชีวิตที่เวลาสามหาว่าผู้นี้

“ผู้เยาว์ เจ้านี้รู้อะไรมากมายเสียจริง” เซียนอ่องจอมมารพญาวิหคสวรรค์จ้องมองหลี่ชีย่ด้วยความตระหนก เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนั้น

ของหลี่ซีเย เขามองดูหลี่ซีเยตั้งแต่หัวจรดเท้าเหมือนว่าต้องการดูให้ทะลุปรุโปร่งอย่างนั้น

เป็นไปตามที่หลี่ซีเยกล่าวเอาไว้ เจ้าสิ่งมีชีวิตตนนี้ก็คือผู้สืบทอดของอาณาจักรสวรรค์อสูรเหาะในครานั้น เป็นดาวรุ่งที่ยิ่งใหญ่มาก เคยเป็นคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งมากที่สุดในการแข่งขันชะตาฟ้าของราชันเซียนหญิงหงเหียน

น่าเสียดาย เขายังคงต้องพ่ายแพ้ต่อราชันเซียนหญิงหงเหียนสุดท้ายถูกราชันเซียนหญิงหงเหียนสังหารด้วยการตรึงเอาไว้กับพื้น แต่ว่าครานั้นราชันเซียนหญิงหงเหียนกำลังเช่นฆ่าพลพรรคของอาณาจักรสวรรค์อสูรเหาะอยู่ เข้าใจว่าเขาตายไปแล้ว ไม่ทันสังเกตให้ดี

เจ้านกเก้าหัวเทพวิหคสวรรค์กลับสามารถรอดชีวิตมาได้จากสงครามที่โหดร้ายในครานั้น เขารู้สึกไม่ยินยอม และไปได้โครงการดุ๊กของพญาวิหคสวรรค์มาโครงการหนึ่งจากแหล่งต้นกำเนิดบรรพชน ซึ่งยังคงมีเลือดเหาะหลงเหลืออยู่บ้าง

เป็นที่ทราบกันดีว่าพญาวิหคสวรรค์นับเป็นสัตว์เหาะสัตว์ปีกเซียนเทียบได้กับเทพแท้จริง เทพพญาวิหคสวรรค์ไม่ยอมรับในความ

พ่ายแพ้คราวนั้น จึงอาศัยกรรมวิธีที่สุดชั่วทำการสับเปลี่ยน
สายเลือดของตัวเองเสีย เปลี่ยนกระดูกของตัวเอง แม้ว่าเขา
สามารถหลอมรวมเข้ากับโครงกระดูกพญาวิหคสวรรค์ได้ก็จริง แต่
ทว่าก็ต้องถูกควบคุมโดยสัญญาตญาณสัตว์ของพญาวิหคสวรรค์
เขาจึงเกิดอาการคลุ้มคลั่งขึ้นมา

ระดับบรรพบุรุษของอาณาจักรสวรรค์คือสุรทเวที่ยังคงหลงเหลืออยู่
พยายามคิดหาวิธีจัดการพเนิกร่างของเขาเอาไว้ พันล้านปีผ่านไป
ในที่สุดสัญญาตญาณของความเป็นสัตว์ของเทพพญาวิหคได้ถูก
สะกดลงจนได้ มาคราวนี้บรรพบุรุษที่ยังคงหลงเหลืออยู่ของ
อาณาจักรสวรรค์คือสุรทเวต้องการอาศัยเลือดสดๆ จำนวนนับสิบล้าน
ล้านของสิ่งมีชีวิตมาแลกกับการปลุกให้สายเลือดพญาวิหคสวรรค์
ของเทพพญาวิหคสวรรค์ให้ตื่นขึ้นมา และจะได้กลับคืนสู่โลก
มนุษย์อีกครั้งด้วยท่วงท่าที่ไร้ผู้ต่อกร!

ขณะที่เทพพญาวิหคสวรรค์กำลังพิเคราะห์พิจารณาตัวของหลี่ซี
เยออยู่นั้น บรรดาผู้ยิ่งใหญ่ของแดนสมุนไพรร่ำราดที่ให้ความสนใจ
ต่อภาพที่เห็นถึงกับรู้สึกสะท้านอย่างเจียบๆ คนโหดเช่นนี้กลับสู
ยุทธภพอีกครั้งไม่รู้ว่ามันคือความโชคดีหรือโชคร้ายกันแน่

ศิษย์ของตระกูลเจียนหลงที่เห็นภาพนี้แล้ว ถึงกับพึมพำออกมาว่า
“นี่มันผู้สืบทอดของอาณาจักรสวรรค์คือสุรทเวในครั้งครานั้น

นะเนี่ย หลอมรวมเข้ากับโครงกระดูกของพญาวิหคสวรรค์ ช่างน่ากลัวอะไรอย่างนั้น ต่อให้ไม่สามารถสังหารราชันเซียนได้ เกรงว่าอย่างน้อยก็ต้องสังหารจักรพรรดิเทพได้กระมัง หลี่ซิเย่จะไหวรี?”

ก่อนหน้านี้ฉัน ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรที่มีความมั่นใจในตัวของฉัน หลี่ซิเย่เต็มเปี่ยม ด้วยสิบสามลัคนา มีจักรพรรดิเทพให้ความคุ้มครอง การดำรงอยู่ในสถานะเช่นนี้ คิดจะไม่เป็นราชันเซียนก็คงยาก

แต่การโผล่ขึ้นมาอย่างกะทันหันของเทพพญาวิหคสวรรค์ หลายคนมองว่า เขาจะต้องเป็นคู่ต่อสู้ในการแย่งชิงตำแหน่งราชันเซียนที่แข็งแกร่งที่สุดของหลี่ซิเย่

“เทพพญาวิหคสวรรค์รี?” อย่างว่าแต่เขาได้หลอมรวมกับโครงกระดูกของพญาวิหคสวรรค์เลย ต่อให้เขาหลอมรวมกับโครงกระดูกของเซียนอ๋องก็ไร้ประโยชน์ ถ้าหากเขาเป็นราชันเซียนล่ะก็ ยังพอจะดิ้นรนได้บ้าง มิฉะนั้นแล้ว การเป็นศัตรูกับหลี่ซิเย่มีเพียงตายสถานเดียวเท่านั้น!” สำหรับคำพูดของผู้เฒ่าวันั้น ระดับผู้บรรพบุรุษที่มีอายุมากที่สุดของตระกูลเจียนหลงถึงกับส่ายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “จงจำเอาไว้ให้ดี ยอมเป็นศัตรูกับเหล่าทเวะเสียยังจะดีกว่า แต่อย่าได้เป็นศัตรูกับหลี่ซิเย่! สิ่งนี้จะเป็นบทเรียนเลือด!”

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว ระดับบรรพบุรุษรุ่นดั้งดำบรรพ์ผู้นี้ถึงกับตก
อยู่ในภวังค์แห่งการละลឹกลึงถึงสิ่งที่เป็นนิรันดร

“ดีมาก ที่แท้คือกายเซียน ข้าชื่นชอบดื่มเลือดของกายเซียนมาก
ที่สุด!” หลังจากที่เทพพญาวิหคสวรรค์ได้พิเคราะห์พิจารณาหลิ
ชียะแล้ว ยิ้มกล่าวอย่างชั่วร้ายออกมา

“ฝ่าบาท เบื้องหลังของเขามีจักรพรรดิเทพคอยคุ้มครองอยู่ โปรด
ระวังตัวด้วย” เวลานี้ เยชินเนินเกรงว่าเทพพญาวิหคสวรรค์จะ
ประมาทศัตรู จึงได้กล่าวเตือนออกไป

“เหอะ เหอะ เหอะ จักรพรรดิเทพ ต่อให้เป็นราชันเซียนมาเอง ข้าก็
ไม่กลัว!” เทพพญาวิหคสวรรค์หัวเราะออกมาเต็มที่ อหังการยิ่งนัก
คำรามเสียงยาว “ธงมา!”

“แว้งค์...” สิ้นเสียงของเทพพญาวิหคสวรรค์ ณ ดินแดนห่างไกล
ปรากฏธงศักดิ์สิทธิ์บินเข้ามา เพียงแค่พริบตาเดียว ธงศักดิ์สิทธิ์นี้ก็
ตกไปอยู่ในมือของเทพพญาวิหคสวรรค์

ธงศักดิ์สิทธิ์นี้ก็คือธงมังกรขดที่เคยหลบหนีไปจากมือของหลี่ชียเอ๋นนั่นเอง และก็คือสัจจอาวุธราชันเซียนที่ปฐุมบรรพบุรุษของอาณาจักรสวรรค์อสูรทะเลือเอาไว้ เคยเป็นธงศักดิ์สิทธิ์ที่เกรียงไกรไปทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน

ขณะที่ธงมังกรขดอยู่ในมือของเทพพญาวิหค นั้น พลันบังเกิดบุคลิกลักษณะอันห้าวหาญที่รุนแรง กล่าวอย่างอหังการว่า “น่าเสียดายที่เวลาไม่คอยท่า มิฉะนั้นล่ะก็ ในวันนี้หงเหียนอย่างหวังจะได้เป็นราชันเซียนเลย!”

ในเวลา นี้ ธงมังกรขดที่อยู่ในมือของเขาได้เปล่งอาณาภาพราชันที่น่ากลัวออกมา โดยมังกรทองที่อยู่ในธงนั้นคล้ายมีชีวิตจริง พร้อมทั้งจะพุ่งออกมาจากธงได้ทุกเมื่อ!

ผู้ที่รับรู้ถึงประวัติความเป็นมาของเขาต่างเจียบขริมกับคำพูดที่เปี่ยมด้วยความอหังการ ในครั้งครานั้นตัวของเทพพญาวิหค สวรรค์ก็นับว่าปราดเปรื่องเป็นที่น่าทึ่งของผู้คนแล้ว หากไม่เป็นเพราะราชันเซียนหงเหียน เขาก็คงได้เป็นราชันเซียนอย่างแน่นอน มาชาตินี้เขาได้หลอมรวมเข้ากับโครงกระดูกพญาวิหคสวรรค์ และยังได้สืบทอดสายเลือดของพญาวิหคสวรรค์อีกด้วย ทำให้น่ากลัวยิ่งขึ้นไปอีก!

“ชาตินี้ ข้านี้แหละต้องเป็นราชันเขียนให้ได้!” ในเวลานี้ เทพพญาวิหคสวรรค์หัวเราะอย่างเต็มที่ ในมือถือธงมังกรขดตัว ชีไปที่หลี่ชียเอ่แล้วกล่าวว่า “ผู้เยาว์ เจ้าเพียงคนเดียวไม่คณามือข้าหรือกระนั้นให้จักรพรรดิเทพออกมาเถอะ ข้านี้แหละเว้ยจะเช่นฆ่าจักรพรรดิเทพของเหล่าชั้นฟ้าให้ดู!”

การที่เทพพญาวิหคกล่าวทำร้ายจักรพรรดิเทพเช่นนี้ ต่อให้มีจักรพรรดิเทพจริงหากได้ยินคำทำทำเช่นนี้แล้วก็ต้องมีท่าทีหนักแน่นจริงจังขึ้นมา เดิมทีทักษะของเทพพญาวิหคสวรรค์ก็เป็นที่เกรงกลัวของผู้คนอยู่แล้ว หลังจากได้หลอมรวมกับโครงกระดูกและสับเปลี่ยนสายเลือดสัตว์ทเวะแล้ว ก็ยิ่งน่ากลัวไปใหญ่ เวลานี้ในมือของเขายังมีธงมังกรขดตัวอีกด้วย ไม่ว่าจะใครก็คงต้องยอมอ่อนข้อให้กับเขา!

“เจ้านกเค้าหัวเอี้ยนกเค้าหัว ถูกเขาพเน็กร่างเอาไว้นานขนาดนี้ ยังคงอวดดีเหมือนเดิม ต่อให้เจ้าสับเปลี่ยนสายเลือดของพญาวิหคสวรรค์แล้วก็ยังไม่มียุทธสมบัติเพียงพอในการแย่งชิงชะตาฟ้ากับหงเหียน ในบรรดาคู่ต่อสู้ของหงเหียน เจ้าไม่ติดสามอันดับแรกเสียด้วยซ้ำ แล้วยังจะมาคุยโม้ว่าสามารถต่อกรกับราชันเขียนได้” หลี่ชียเอ่ยิ้มกับคำพูดที่อวดดีของเทพพญาวิหค

หลี่ซีเยสายหน้ายิ้มกล่าวว่า “ยังมีอีก วันนี้ข้าจะสังหารเจ้าโดยไม่จำเป็นต้องให้จักรพรรดิเทพลงมือ! วันนี้ ข้าจะให้พวกที่ยังคงไม่ละทิ้งความตั้งใจ ยังคงดิ้นรนอยู่ให้รับรู้ว่า ใครคือผู้บงการเก้าแดนที่แท้จริง! สำหรับผู้ที่คาดหวังว่าเมื่อโชคคืนนั้น วันนี้ข้าจะให้เขาได้เห็นพลังที่เป็นอมตะนิรันดร์กาล!”

“ช่างเป็นผู้เยาว์ที่อวดดียิ่งนัก แต่ว่าข้าชอบ วันนี้ข้าจะค่อยๆ กินเนื้อของเจ้าจนหมด ต้มเลือดของเจ้าจนแห้ง!” พญาวีหคสวรรค์กล่าวพร้อมกับหัวเราะเต็มที่

ในขณะนี้ ภายในทะเลแห่งความรู้ของหลี่ซีเยปรากฏคาถาที่ไม่มีวันตายชั่วนิรันดร์ผุดขึ้นมา ทัวทั้งร่างของเขาเปล่งประกายรั้งสิ้นสุดออกมา

“แว้งค์... แว้งค์... แว้งค์...” ในเวลานี้เอง ภายในแดนอสุรปอานที่อยู่ห่างไกลออกไป ภายในเมืองทองแดง โลงทองแดงแต่ละโลงปรากฏหลักกฎเกณฑ์ที่เป็นสีน้ำตาลแก่ออกมา ได้ยินเสียงดัง “ตึง” หลักกฎเกณฑ์แต่ละสายเหล่านี้ได้รวมตัวกันกลายเป็นทวนทองแดงขึ้นมา

“ติง ติง ติง...” ในเวลาเดียวกัน หลี่ชีย่ได้แบมือขวาออก ปรากฏ
หลักกฎเกณฑ์แต่ละสายที่มีสีน้ำตาลขึ้นมา และหลักกฎเกณฑ์สี
น้ำตาลเหล่านี้ได้ถักทอกันกลายเป็นทวนทองแดงขึ้นมา

“แกร็ง...” เสียงทวนทองแดงเกร็งตัวและเปล่งอนุภาพกองกำลังไร้
สิ้นสุดที่รุนแรงออกมา “ตูม” เสียงดังสนั่นเกิดขึ้น ชั่วพริบตาเดี๋ยวนี้
ร่างของหลี่ชีย่ปรากฏประกายทองแดงที่ปะทุขึ้นสูงนับสิบล้านล้าน
ฟุต ภายใต้ประกายทองแดงได้ดันให้ปรากฏเป็นอาณาจักรใหม่
ขึ้นมา ภายในอาณาจักรแห่งนี้ปรากฏกองกำลังไร้เทียมทานขึ้นมา
กองกำลังมหาศาลล้วนปรากฏอยู่ในอาณาจักรแห่งนี้ ทันใดนั้น
พลังจากกองกำลังจำนวนมหาศาลเหล่านี้ได้รวมเอาไว้ในหอก
ทองแดงเล่มนี้

“เจ้าคนชั่วร้ายที่ยังหลงเหลืออยู่เข้ามารับความตายเสีย!” ในเวลานี้
หลี่ชีย่ใช้ทวนทองแดงชี้ไปที่เทพพญาวิหคสวรรค์ ปากร่ายคาถา
กล่าวคำออกมาอย่างช้าๆ

“ติง ติง ติง...” พลังที่เห็นทวนทองแดงในมือของหลี่ชีย่ สีหน้าของ
เทพพญาวิหคสวรรค์รู้สึกตระหนกจนหน้าถอดสี ก้าวถอยหลังไป
ติดต่อกันหลายก้าว จ้องมองดูหลี่ชีย่อย่างไม่อยากเชื่อ กล่าวว่า
“ทวนทองแดงกาลเวลาของพยัคฆ์ทองแดง! เจ้า เจ้า เจ้าคือคนๆ
นั้น!”

“สายไปเสียแล้ว!” หลีชีเย่ดุดังเป็นเทพแท้จริงลงมา บนห้องฟ้า
ปรากฏหลักกฎเกณฑ์ไร้สิ้นสุดที่หึ่งตัวลงมา หลักกฎเกณฑ์สี
ทองแดงแต่ละสายก็เหมือนมาจากทองแดงโบราณอย่างนั้น หึ่งตัว
ลงมาดูจน้ำตกสวรรค์ ในเวลานี้เองหลีชีเย่เสมือนหนึ่งเป็นผู้ที่บัง
การท้าวหึ่งแดนสมุนไพรรักษาหนึ่งก้าวเท่ากับหนึ่งฟ้าดิน หนึ่งก้าว
เท่ากับเทพแท้จริงองค์หนึ่ง! ภายใต้เก้าแดนสิบทิศล้วนอยู่ภายใต้
การบงการของเขา

ทวนหนึ่งเล่มในมือ ดุดังมีกองกำลังนับหมื่น! ในขณะนี้หลีชีเย่ยืน
เด่นอยู่บนห้องฟ้าแต่เพียงผู้เดียว แต่ทว่าด้านหลังของเขาเสมือน
หนึ่งมีกองทัพทองแดงจำนวนหนึ่งล้านล้านคน กองกำลังที่ไร้เทียม
ทานตลอดกาลสามารถกวาดล้างสวรรค์ สามารถทำลายวังที่
ประทับเซียน!

สีหน้าของเทพภูษาวิหคสวรรค์แปรเปลี่ยนไป เขาอาศัยทวงท่าที่
รวดเร็วยั้งหันหลังวังหนีทันที หมายถึงไปให้พ้นจากอาณาบริเวณนี้
เนื่องจากเขารู้ซึ่งถึงความน่ากลัวของผู้ที่ดำรงอยู่ผู้นี้ ยิ่งรู้ว่ากอง
กำลังไร้เทียมทานที่อยู่ด้านหลังผู้ดำรงอยู่ของคนผู้นี้ อาณาจักร
สวรรค์อสูรทะเลในครั้งครานั้นต้องย่อยยับเพราะกองกำลังไร้เทียม
ทานนี้แหละ จักรพรรดิเทพแต่ละคนถูกสังหารจนสิ้น!

“ซ่า...” จังหวะที่เทพพญาวิหคสวรรค์กำลังหลบหนี หลีซีย่ได้
คำรามเสียงก้อง “ซ่า” หนึ่งในเสียงที่คำราม สร้างความตระหนกต่อ
ผู้คนนับหมื่น มันคือเสียงร้องคำรามด้วยความโกรธของกองกำลัง
จำนวนหนึ่งล้านล้านคน กองทัพทองแดงคงอยู่นิรันดร์! กองกำลัง
พยัคฆ์ทองแดงทำลายล้างเซียน! จากเสียงที่ร้องคำรามออกมา
อาณาภพกองกำลังพยัคฆ์ทองแดงไร้สิ้นสุดได้กวาดล้างไปทั่วทั้ง
แดนสมุนไพรร่าธาตุ อาณาภพกองกำลังที่รุนแรงตั้งคลื่นยักษ์เกรียง
ไกรไปทั่วทั้งแดนสมุนไพรร่าธาตุ

ตอนที่ 896 สัจจอาวุธราชันเซียนยอมศิโรราบ

<https://novel-lucky.com>

ยามที่อานุภาพกองกำลังไร้เทียมทานกวาดผ่านมา ไม่ว่าจะเป็นสิ่ง
จัดตั้งเพื่อการสืบทอดเช่นใด หรือจะเป็นสำนักใดก็ตาม นาทีนี้ล้วน
แล้วแต่ตัวสั่นงันงก ทุกคนรู้สึกว่หากกองกำลังนี้บุกเข้ามา สำนัก
ของพวกเขาต่อให้แข็งแกร่งมากกว่านี้ก็ต้องถูกทำลายภายในชั่ว
พริบตาเดียว!

หนึ่งทวนที่ทิมแทงออกไป ดุดังเป็นกองกำลังจำนวนหนึ่งล้านล้าน
คนที่บุกทะลวงเข้าไป หนึ่งทวนนี้ได้หอบเอาอานุภาพอันเป็นนิ
รันดร์ของกองกำลังพยัคฆ์ทองแดงที่ไร้เทียมทาน เบื้องบนเคย
ทำลายเทพแท้จริง เบื้องล่างเช่นฆาตกรรม เกรียงไกรทั่วทั้งเก้า
ชั้นฟ้าสืบแดนดิน ต่อให้เป็นกองกำลังราชันเซียนยังต้องยอมอ่อน
ข้อให้!

"เปิด..." เทพพญาวิหคสวรรค์คำรามเสียงก้อง อาศัยธงมังกษัตริย์
อยู่ในมือสำแดงการโจมตีที่ไร้ผู้ต่อกรออกมา เพื่อต้านรับทวน
ทองแดงเอาไว้

"ตั้ง..." ต่อให้เป็นมังกษัตริย์ที่บุกเข้าโจมตีก็ไม่อาจต้านเอาไว้ได้
ทวนทองแดงได้แทงทะลุตัวของมังกษัตริย์และตรึงมันเอาไว้กับพื้น

อย่างนั้น ไม่ว่าเทพพญาวีหคสวรรค์จะวิ่งหนีไปได้ไกลเพียงใดใน
ฉับพลัน แต่ก็ยังคงไม่พ้นทวนเล่มนี้ ถูกปักตรึงเอาไว้กับพื้น

“ครานั้นหงเหียนไม่ได้สังหารเจ้า มาวันนี้ต่อให้เจ้ามีเก้าชีวิตก็หนี
ความตายไปไม่พ้น!” หลี่ชียेमองดูเทพพญาวีหคสวรรค์ที่ถูกตรึง
เอาไว้กับพื้นด้วยท่าทีน่าเกรงขาม

“ข้า ข้า ข้าไม่ยอม...” เทพวิหคสวรรค์ถึงกับคำรามเสียงดังออกมา
ด้วยความโกรธแค้น สุดท้ายหลังกล่าวขาดคำขาทั้งสองข้างเหยียด
ตรงออกไป จบชีวิตในทันที

เทพพญาวีหคถูกสังหารไปแล้ว ด้วยการปักตรึงเอาไว้กับพื้น แต่
ทว่าดวงตาคู่ของเขายังคงเบิกโพลง ยังคงไม่ละทิ้งความพยายาม
เขาต้องเจออะเจอกับราชันเซียนหญิงหงเหียนเป็นลำดับแรก ต้อง
พ่ายแพ้อย่างยับเยินภายใต้ฝ่ามือของนาง แต่ทว่าอาณาจักร
สวรรค์อสูรเหวะของพวกเขายังไม่ยินยอม สมคบคิดกับสรรพสำนัก
ในแดนสมุนไพรร่ำธาตุเพื่อทำลายล้างราชันเซียนหญิงหงเหียน
แต่แล้วนี่ก็ไม่ถึงว่ากลับต้องมาพบกับภารกิจที่โหดเหี้ยมมากยิ่งขึ้น
กว่าเสียอีก กองกำลังไร้เทียมทานได้กวาดล้างไปทั้งทั้งแดน
สมุนไพรร่ำธาตุ

หลังจากพันล้านปีผ่านไป เขาปรากฏตัวออกมาอีกครั้ง โดยหลอมรวมเข้ากับโครงกระดูกของพญาวีหคสวรรค์ หวังจะสร้างอำนาจขึ้นมาอีกครั้งด้วยการแย่งชิงชะตาฟ้า หนึ่งไม่ถึงเลยว่าจะต้องมาเจอกับกองกำลังไร้เทียมทานอีกครั้ง และตายอย่างอนาถภายใต้เงื่อมมือของมือที่มองไม่เห็นในตำนาน แล้วอย่างนี้จะให้เขาอนตตายตาหลับได้อย่างไร? ถึงจะตายเขาก็ไม่ยอม ทำไมเขาถึงโชคไม่ดีได้ถึงเพียงนี้กันนะ!

“พวกชั่วร้ายที่ยังคงหลงเหลืออยู่ในครานั้น สมควรหายไปจากโลกนี้ได้แล้ว!” ดวงตาทั้งสองของหลี่ชีย่ส่งประกายน่ากลัวออกมา ทวนทองแดงในมือถูกขว้างออกไป หันโด่นั้นมันได้ทะลุผ่านมิติออกไป

“ไม่...” ณ ดินแดงที่ห่างไกล ภายในหุบเขาสวรรค์บังเกิดเสียงคำรามที่โกรธแค้นและไม่ยินยอม ยังไม่ทันสิ้นเสียงคำราม “ตูม” ทวนทองแดงกาลเวลาของพยัคฆ์ทองแดงพุ่งลงมาจากท้องฟ้าจัดการสังหารทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น ภายใต้หนึ่งทวนสังหาร ทำให้เกิดเป็นหลุมดำขนาดใหญ่ที่น่ากลัวขึ้นภายในหุบเขาสวรรค์ บรรดาระดับบรรพบุรุษของอาณาจักรสวรรค์อสูรเหวะทั้งหมดที่หลบซ่อนตัวอยู่ ถูกสังหารจนสิ้นไม่มีหลงเหลืออีกเลย!

“กองพลพยัคฆ์ คงอยู่นิรันดร์ ผ่านไปพันล้านปี พวกเขายังคงอยู่!” ครั้นเห็นภาพที่สะท้อนขวัญเช่นนี้แล้ว ระดับบรรพบุรุษที่มีอายุมาก

ที่สุดถึงกับทิ้งตัวลงนั่งกับเก้าอี้ศักดิ์สิทธิ์ หน้าขาวซีด และเหม่อลอยไปชั่วขณะ

ผู้เยาว์ที่ได้สติกลับมาถึงกับเอ่ยถามว่า “บรรพบุรุษ กองพลพยัคฆ์ คืออะไรกันแน่?”

ไม่ถนัดนักกว่าบรรพบุรุษที่ดึกดำบรรพ์ที่สุดผู้นี้จะได้สติกลับมา หัวเรากล่าวด้วยความขมขื่นว่า “เป็นกองพลที่แม้แต่กองพลราชันเซียนเจอะเจอแล้วยังต้องอ่อนข้อให้! กองพลอิคาทมิฟที่สี่ ร้ายที่สุด ยกให้กองพลพยัคฆ์!”

“กองพลอิคาทมิฟที่สี่? กองพลอิคาทมิฟที่สี่อะไร?” กองพลอิคาทมิฟที่สี่อะไรผู้เยาว์ไม่เคยได้ยินชื่อนี้อยู่แล้ว ต้องเอ่ยถามด้วยความสงสัย

“อย่าได้ถาม” บรรพบุรุษรุ่นดึกดำบรรพ์ที่สุดผู้นี้ได้สติกลับมาแล้ว สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “บางอย่างไม่ต้องไปรับรู้ตลอดเวลาจะเป็นดีที่สุด การดำรงอยู่ของสิ่งต้องห้ามไม่ต้องการให้ใครมาสืบสาวราวเรื่องให้ถึงที่สุด! ขอเพียงจำเอาไว้เพียงอย่างเดียว อย่าได้เป็นศัตรูกับหลี่ซีเย หากพานพบให้หลีกหนีไปให้ไกล!”

ผู้เยาว์ของตระกูลเจียนหลงถึงกับสะท้อนภายในใจกับคำพูดของ
บรรพบุรุษ

“ซ่า...” หลังจากทีเทพวิหคสวรรค์ถูกสังหารไปแล้ว ธงมังกรขดที่
ตกอยู่กับพื้นปล้นพลิกตัวขึ้นคล้ายตั้งมังกรแท้จริงอย่างนั้น เห็น
ขึ้นไปบนท้องฟ้าในฉับพลัน

“สุดยอดอาวุธ!” จังหวะที่ธงมังกรขดพลิกตัวลอยขึ้น หลี่ซีเย่ปล้น
โบกมือ ทวนทองแดงกาลเวลาของพยัคฆ์ทองแดงปรากฏอยู่ในมือ
ขวางทางของธงมังกรขดเอาไว้ ทวนทองแดงกาลเวลาของพยัคฆ์
ทองแดงชี้ไปที่ธงมังกรขด

ยามที่ทวนทองแดงกาลเวลาของพยัคฆ์ทองแดงชี้ไปที่ธงมังกรขด
เสมือนหนึ่งอำนาจสยบจากกองกำลังจำนวนมหาศาล เหมือนหนึ่ง
กองพลพยัคฆ์ทองแดงปรากฏ ปิดกั้นฟ้าดินเอาไว้ ทำให้ธงมังกร
ขดไม่สามารถหลบหนีไปได้

ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนถึงกับต้องกลั่นลมหายใจไว้ ธงมังกรขดเป็น
สัจอาวุธราชันเซียนที่ราชันเซียนซึ่งเป็นปฐมบรรพบุรุษของ
อาณาจักรสวรรค์อสูรทะเลือเอาไว้ ตามตำนานเล่าว่าธงมังกร

ขุดหาใช่เป็นเพียงสล้ออาวุธราชันเซียนเท่านั้น แต่มีประวัติความเป็นมาที่ไม่ธรรมดาอย่างยิ่งนัก

“นับเป็นสล้ออาวุธราชันเซียนที่มีความเฉลียวฉลาดมาก” กระทั่งผู้ยิ่งใหญ่แห่งสายสำนักราชันเซียนเมื่อมองเห็นธงมังกรขุดคิดจะหลบหนีอีกครั้ง ถึงกับพึมพำออกมา

หลี่ชียเอ๋ใช้ทวนชี้ไปที่ธงมังกรขุด ในขณะที่เวลานี้ธงมังกรขุดได้ส่งเสียงคำรามเสียงยาว เป็นเสียงของมังกรที่คำรามดังออกมา นาทินีปรากฏเป็นมังกรทองขุดอยู่บนท้องฟ้า เป็นมังกรทองขนาดยักษ์ที่ยืดครองท้องฟ้าเอาไว้

เจ้ามังกรทองตัวนี้มีขนาดยาวราวแสนชุน ทั้งตัวประดุจดังหล่อขึ้นมาจากทองคำอย่างนั้น เปล่งประกายสีทองออกมาดังน้ำตกยามที่ดวงตาทั้งสองของมันก้มมองดูสรรพสิ่งมีชีวิตนั้น ทำให้ผู้คนเกิดภาพลวงตาขึ้นว่า นี่หาใช่เป็นอาวุธเล่มหนึ่ง แต่เป็นสัตว์เทวะตัวหนึ่ง เป็นมังกรทองที่อยู่ในตำนาน!

“ยอดเยี่ยมมาก ภายใต้สภาวะปราศจากยอดฝีมือคอยขับเคลื่อนยังสามารถสำแดงอิทธิฤทธิ์ให้ปรากฏ” หลี่ชียเอ๋หัวเราะที่หนึ่ง ยังคงใช้ทวนชี้ไปที่ธงมังกรขุด กล่าวอย่างเชื่องช้าว่า “ข้าจะให้เจ้าสอง

ทางเลือก หนึ่ง ยอมสวามิภักดิ์ สอง ถูกทำลาย! นานแล้วที่ไม่เคย
ได้ทำลายอาวุธระดับนี้ หากว่าเจ้าคิดจะลองลิ้มลองรสชาติที่สัจ
อาวุธราชันเซียนถูกทำลาย เหมือนเช่นคราวอาณาจักรสวรรค์อสูร
เทวะนั่นล่ะก็ ข้าสามารถให้เจ้าลิ้มลองได้ทุกเมื่อ!”

“นี่ นี่ นี่มันอหังการเกินไปแล้วกรรมัง” ผู้คนจำนวนไม่น้อยต้อง
ตะลึง เมื่อเห็นหลี่ชีย่ถึงกับชมขุ่สัจอาวุธราชันเซียน

แต่ทว่าเมื่อลองคิดดู ก่อนหน้านั้นไม่นานหลี่ชีย่เพิ่งทำลายอาวุธ
วิเศษราชันเซียนไปชิ้นหนึ่ง ทำให้อาวุธราชันเซียนที่เหลืออีกสาม
ชิ้นต้องยอมศิโรราบ เวลานี้หากหลี่ชีย่จะชมขุ่สัจอาวุธราชันเซียน
อีกก็ใช่เป็นเรื่องแปลก

มังกรทองที่ขดยึดครองห้องฟ้าเบื้องบนส่งประกายตาที่กระพริบไป
มาเหมือนว่ากำลังลั้งเลใจอยู่!

“รีบๆ ตัดสินใจเสีย ความอดทนของข้ามีจำกัด ไม่ต้องการมา
เสียเวลากับเจ้ามากมายนัก กล่าวสำหรับข้าแล้ว สัจอาวุธราชัน
เซียนไม่นับเป็นอะไร รีบยอมแพ้เสีย หรือไม่ก็ถูกทวนข้าทำลายตรง
นั้นเสีย” หลี่ชีย่กล่าวเสียงหุ้มต่ำออกไป เสียงของเขาเสมือนดัง
สายฟ้าฟาดเปรี้ยงเข้าไปกลางใจของผู้คนอย่างนั้น

“แวบ” มังกรทองหายไป ปราบกฐองมังกรขดลอยล่องอยู่ ได้ยินเสียง “ตึง” กุญแจชะตาฟ้าคลายออก ธงมังกรขดตกลงไปอยู่ในมือของห ลีชีเย่

“สวรรค์ นี่มันฝันลิขิตสวรรค์มากเกินไปแล้วละ กระทั่งสัจอาวุธ ราชันเซียนยังกลัวเขาเลย!” ผู้คนจำนวนมากถึงกับไร้ซึ่งอารมณ์ แม้แต่จักรพรรดิเทพก็ไม่อาจชมขุสัจอาวุธราชันเซียนได้ แต่ว่า สัจ อาวุธราชันเซียนแจกเช่นธงมังกรขดกลับยอมศิโรราบโดยตรง มัน ช่างชั่วร้ายเหลือเกิน

“นี่ นี่ นี่มันเกินไปแล้วละ มัน มัน มันเป็นไปได้อย่างไรกัน!” ผู้ อาวุโสของตระกูลเจียนหลงเมื่อเห็นภาพนี้แล้ว ต้องตะลึงจนหน้า ถอดสี ไม่กล้าเชื่อสายตาของตนเอง

ระดับบรรพบุรุษที่ดึกดำบรรพ์ที่สุดของตระกูลเจียนหลงทอดถอน ใจออกมาเบาๆ ว่า “ธงมังกรขดก็รู้สึกกลัวเหมือนกัน ครานี้มัน เคยได้เห็นกับตาที่สัจอาวุธราชันเซียนอาณาจักรสวรรค์อสูรทเวะ ถูกทำลายต่อหน้าต่อตา จิตวิญญาณของสัจอาวุธราชันเซียนถูก เช่นฆ่าทำลาย ไม่ว่าจะป็นสัจอาวุธราชันเซียนใดที่ได้เห็นภาพนี้

แล้วก็ต้องรู้สึกกลัว เว้นเสียแต่ว่าเจ้าของของมันยังอยู่คอยหนุนหลังให้กับมัน!”

“ทำลายสัจอาณาจักรเซียน สंहારสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่ภายในสัจอาณาจักรเซียน แม้แต่เทพแห่งราชันเซียนก็เช่นฆ่าทำลายได้!” ผู้อาวุโสผู้นี้ต้องตะลึงเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้

สัจอาณาจักรเซียนมีจิตวิญญาณ จากการถูกบ่มฝึกมานานนับพันล้านปี ได้มีการเบิกปัญญา บางคนเรียกจิตวิญญาณที่มีอยู่กับสัจอาณาจักรเซียนว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และก็มีบางคนเรียกมันว่าราชันเทพ!

“ตึง ตึง ตึง...” ในขณะนี้ ทวนพยับคัมภ์ทองแดงกาลเวลาได้กลับกลายเป็นหลักกฎเกณฑ์สายหนึ่งแล้วหายไป

ขณะที่กองกำลังจำนวนมหาศาลที่อยู่ด้านหลังหลี่ชีย่ก็จางหายไปด้วย ในเวลาเดียวกันนี้ ประกายทองแดงที่เปล่งออกมาจากโลงทองแดงแต่ละโลงที่อยู่ภายในเมืองทองแดงก็หายไป กลับคืนสู่ความสงบอีกครั้ง

หลี่ชียเอกลับคืนสู่ท่าที่ที่แลดูธรรมดาอีกครั้งหนึ่ง เขามองดูเยชิน
เงินแล้วพูดขึ้นอย่างช้าๆ ว่า “ทุกอย่างควรจะสิ้นสุดลงแล้ว
เพียงแต่เสียดายที่เจ้าเดินสู่เส้นทางของมาร ขณะที่แคว้นยอดภูผา
ศิลาก็กรรมสนอง จากการบ่มฟักมานานนับพันล้านปี ไม่เพียง
ไม่ได้สำแดงความเป็นศิลาใสสะอาดอันเป็นตัวตนดั้งเดิมของเจ้า
แต่กลับให้เจ้าก้าวเดินไปบนเส้นทางมาร ช่างน่าผิดหวังยิ่งนัก!”

ตัวตนดั้งเดิมของเยชินเงินคือศิลาศักดิ์สิทธิ์ใสสะอาดที่หลุดรอด
มาจากเมืองปีอานในครานั้น ซึ่งตามความเป็นจริงแล้ว หาก
สามารถให้มันสำแดงความเป็นตัวตนของมันออกมาล่ะก็ จะ
กลายเป็นผู้ที่ล้ำเลิศด้านปัญญาที่เป็นหนึ่งไม่มีสองแห่งยุค เบื้องบน
สองสวรรค์ เบื้องล่างสองนรกอเวจี สามารถรู้อดีตและอนาคตได้

น่าเสียดายบรรดาบรรพบุรุษของแคว้นยอดภูผาศิลากลับไม่ได้บ่ม
ฟักให้เขาได้เป็นผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนั้น แต่กลับให้เขาแปด
เปื้อนกลิ่นคาวเลือดจนเดินหลงทางกับความเป็นตัวตนที่แท้จริง
ของตนไป!

“ดี หลี่ชียเอ เจ้าเก่ง เจ้ายอดเยี่ยมมาก!” เยชินเงินได้รับผลกระทบ
กับสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างยิ่ง “ตูม” เห็นมือของเขาถือสัจอาวุธชีพของ
ราชันเซียนสื่อเฟิง ตวาดออกมาด้วยเสียงอันดังว่า “แต่ไม่แน่ว่าเจ้า
จะได้เป็นผู้ที่หัวเราะอยู่เป็นคนสุดท้าย!”

ขาดคำตัวของเยชินเงินได้ปะทุประกายศักดิ์สิทธิ์ไร้สิ้นสุดออกมา
นาที่นี้ภายในร่างกายของเขากลับปรากฏสถานการณ์ผันแปรที่น่า
กลัวออกมา โดยที่สถานการณ์ผันแปรนี้ถึงกับสลักเอาไว้บนฐาน
เต้าของเขา

“เปิดออก...” เยชินเงินคำรามเสียงดังก้อง ในเสี้ยววินาทีนี้เอง
ปรากฏเตาแห่งชีวิตของเยชินเงินได้พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าอย่างรุนแรง
ขณะที่สถานการณ์ผันแปรที่สลักลงบนฐานเต้าบังเกิดเสียงดัง
“ปัง” ฉับพลันนั้นก็ไหลอมรวมเข้าไปในเตาแห่งชีวิต

“อย่า...” บรรดาบรรพบุรุษของแคว้นยอดภูผาศิลาทั้งหมดครั้นเห็น
ภาพนี้แล้ว ต้องร้องเสียงดังออกมา แต่ทุกอย่างสลายไปเสียแล้ว

“อ้ากก...” ทันใดนั้น บรรดาศิษย์ของแคว้นยอดภูผาศิลาที่ยังคง
เหลือรอดอยู่ทั้งหมด รวมทั้งบรรดาบรรพบุรุษของแคว้นยอดภูผา
ศิลาทั้งหมดต่างร้องออกมาอย่างน่าเวทนาพร้อมๆ กัน ได้ยินเสียง
“ปุ่ ปุ่ ปุ่” ไม่ว่าจะป็นระดับบรรพบุรุษหรือศิษย์ทั่วไปของแคว้นยอด
ภูผาศิลาทั้งหมดล้วนกลับกลายเป็นหมอกเลือนไป โดยเลือดวิมานะ
ของพวกเขาถูกเตาแห่งชีวิตของเยชินเงินสูบและกลืนกินไปใน
ฉับพลัน

ในขณะที่เตาแห่งชีวิตของเยชินเงินคล้ายตั้งเป็นหลุมดำที่น่ากลัว
กลืนกินเลือดวิมานะของเหล่าศิษย์ที่อยู่ภายในพื้นที่บรรพชน
จำนวนนับหมื่นเข้าไป ดุจดั่งปลาวาฬกลืนเหยื่ออย่างนั้น!

ภายในพื้นที่บรรพชนมีเหล่าศิษย์ของแคว้นยอดภูผาศิลาจำนวน
หลายพันคนที่โชคดีรอดตายมาได้ รวมทั้งผู้คุมกฏ ผู้อาวุโส
ตลอดจนระดับบรรพบุรุษทั้งหลาย แต่ทว่าน่าที่นี้พวกเขาทั้งหมด
ถูกทำลาย เลือดวิมานะของพวกเขาก็ถูกเยชินเงินกลืนกินเข้าไปจน
สิ้น

“โครม... โครม... โครม...” ปราบกฏพื้นดินสั่นหะเทือน สิ่งที่เยชิน
เงินต้องการหาใช่เพียงเท่านั้น เตาแห่งชีวิตของเขาได้ทำการ
ดูดกลืนเอาพลังแก่นฟ้าดินทั้งหมดจากเส้นชีพจรหลักของแคว้น
ยอดภูผาศิลาที่อยู่ใต้ดินอย่างบ้าคลั่ง

พลังแก่นฟ้าดินทั้งหมดที่อยู่ภายในเส้นชีพจรหลักใต้ดินของแคว้น
ยอดภูผาศิลาคล้ายตั้งน้ำหลากไหลเข้าไปภายในเตาแห่งชีวิต
ของเยชินเงินจนสิ้น!

“จืด จืด จืด...” ภายในระยะเวลาอันสั้น พื้นที่บรรพชนแคว้นยอดภู
ผาศิลาที่เดิมเป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ผืนหนึ่ง เวลานี้กลับกลายเป็นแห่ง
แล้ง พื้นดินแยกแแตกกระแหง ภายในเวลาเพียงชั่วพริบตาเดียว
เท่านั้น พื้นที่ศักดิ์สิทธิ์กว้างไกลนับหมื่นลี้ก็ได้กลายเป็นพื้นที่แห่ง
แล้งในทันที!

ในห้วงระยะเวลาพันล้านปีที่ผ่านมา บรรดาปราชญ์เมธีแต่ละรุ่น
ของแคว้นยอดภูผาศิลา รวมทั้งราชันเซียนสี่อเฟิง พวกเขาได้
นำเอาพื้นดินทั้งหมดทุกตารางนิ้วของแคว้นยอดภูผาศิลา สลักเข้า
ไปภายในร่างกายของเยชินเงิน พวกเขา นำเอาสถานการณ์ผัน
แปรของแคว้นยอดภูผาศิลาทั้งหมดมาทำการบ่มพักเยชินเงิน!

ตอนที่ 897 เทพ-สวรรค์ทำลาย

<https://novel-lucky.com>

สิ่งที่ปรัชญาเมธีแต่ละยุคสมัยได้กระทำไปหาใช้มีเพียงเท่านี้ พวกเขายังได้นำเอาเคล็ดวิชาทั้งหมดของแคว้นยอดภูผาศิลาสลักเอาไว้ภายในร่างกายของเยชินเงิน เมื่อเป็นดังนี้แล้ว ยามที่ศิษย์ของแคว้นยอดภูผาศิลาทุกคนทุกรุ่นทำการฝึกเคล็ดวิชาพลังลมปราณของพวกเขา ก็จะไปบ่มฝึกให้กับเยชินเงินที่อยู่ในฐานะศิลาประจำแคว้นนั้น

สิ่งที่ปรัชญาเมธีแต่ละยุคสมัยของแคว้นยอดภูผาศิลาได้กระทำลงไป ได้ส่งผลให้เกิดโศกนาฏกรรมขึ้นในวันนี้ เยชินเงินได้ทำการหลอมรวมเอาทุกสิ่งอย่างที่สลักเอาไว้ภายในร่างกายของเขา ทำให้เขาสามารถสูบเอาเลือดวณณะของศิษย์ทุกคนในแคว้นยอดภูผาศิลา ขณะเดียวกันก็สามารถดูดเอาพลังแก่นฟ้าดินจากเส้นชีพจนใต้ดินของแคว้นยอดภูผาศิลาอีกด้วย

บรรดาปรัชญาเมธีได้ทุ่มเทสรรพกำลังกายใจทั้งหมดในห้วงพันล้านปีที่ผ่านมา ด้วยหวังจะบ่มฝึกให้ได้ราชันเซียนที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกร ท้ายที่สุดพวกเขาก็ไม่ถึงว่ากลับกลายเป็นกรรมสนองตนเอง!

“นี่ นี่ น้ำมันออกจะโหดเหี้ยมเกินไปแล้ว เริ่มจากการบูชายันต์ด้วยเลือดของพลเมือง เวลานี้ยังบูชายันต์ด้วยเลือดของคนในสำนักของต่อนอีก!” บรรดาผู้ที่สามารถเห็นภาพเหตุการณ์ผ่านทางกระจกฟ้าแล้วต่างรู้สึกขนลุกขนพอง วิธีการของเยชินเงินช่างโหดเหี้ยมต่อให้ผู้ที่ผ่านเหตุการณ์ใหญ่มาแล้วยังคงรู้สึกเสียวสันหลังวูบๆ

“แคว้นยอดภูผาศิลาจบสิ้นแล้ว!” ระดับบรรพบุรุษที่มองเห็นเหตุการณ์ในครั้งนี ถึงกับพึมพำออกมาว่า “ถูกบูชายันต์เลือดจนหมดทั้งแคว้น นับเป็นกรรมสนองกรรมของแคว้นยอดภูผาศิลา เวรกรรมแท้ๆ นะ!”

“เจ้าน่ะเข้าใจถึงความลึกลับพิสดารบางอย่างเกี่ยวกับเตาแห่งชีวิตจริง น่าเสียดายเจ้าไม่ได้นำมาใช้ในทางที่ถูกต้อง” หลีชีเย่สายหน้าเบาๆ กับภาพที่เห็นตรงหน้า

“ป...” ทันใดนั้น พลังแก่นฟ้าดิน และพลังลมปราณปริมาณไร้สิ้นสุดไหลเข้าสู่สัจจอาวุธราชันเซียน ทำให้สัจจอาวุธราชันเซียนที่อยู่ในมือของเยชินเงินแปรเปลี่ยนเป็นเจ็ดร้สยั้งในทันที!

นาที่นี้สัจจอาวุธราชันเซียนเหมือนถูกเปิดออกมาอย่างนั้น ประกายเซียนรุนแรงไร้สิ้นสุดพุ่งออกมาแล้วกลับกลายเป็นมหาสมุทรที่

กว้างใหญ่ ท่ามกลางมหาสมุทรที่กว้างใหญ่นี้เต็มไปด้วยอนุภาพ
ราชันอำนาจเขียนในทุกๆ อณู ซึ่งนับเป็นต้นกำเนิดของอนุภาพ
ราชันของสัจอาณาจักรเขียนนั่นเอง

นาทีนี้ท่ามกลางมหาสมุทรเปี่ยมด้วยอนุภาพราชันเขียนนี้
ปรากฏร่างเงาที่กำยำลุกยื่นขึ้นมา หมางเมินต่อใต้หล้า มองดูแก้ว
ชั้นฟ้าสลับแดนดินด้วยความเย้ยหยัน

ยามที่ร่างเงากำยำยื่นออกมานั้น ปรากฏหลักกฎเกณฑ์ราชันเขียน
ไร้สิ้นสุดล้อมรอบร่างเงา "ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม" อาวุธราชันนี้ได้พวยพุ่ง
อนุภาพราชันไร้สิ้นสุดออกมาภายใต้การขับเคลื่อนเคล็ดลับ
ชะตาฟ้าของเยชินเงิน ทำให้ทั่วทั้งแดนสมุนไพรแร่ธาตุดั่งสิ้นเทา

"สวรรค์ทำลายกรรมัง..." ผู้ที่ได้เห็นภาพนี้ต่างรู้สึกสิ้นเทา มันเป็น
ภาพของอนุภาพราชันปริมาณมหาศาลที่ปกคลุมไปทั่วฟ้าดิน

"หลี่ชี่เย ถึงแม้ว่าเจ้าสามารถสำแดงสวรรค์ทำลายได้ แต่ทว่าเมื่อ
เทียบกับข้าแล้วเจ้ายังด้อยกว่าข้าหนอยหนึ่ง!" ท่าทีเยชินเงิน
เหมือนบ้าคลั่งอยู่บ้าง หัวเราะออกมาเต็มที่ว่า "แม้สวรรค์ทำลายจะ
ไร้ซึ่งผู้ต่อกร แต่เหนือสวรรค์ทำลายขึ้นไปยังมีท่าโจมตีที่ยิ่งกว่า
วันนี้ข้าจะให้เจ้าได้สัมผัสกับสิ่งดำรงไว้ซึ่งเหนือว่าสวรรค์ทำลาย

วันนี้เจ้าจะต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย แม้แต่สวรรค์ทำลายของเจ้า ก็ต้านทานสุดยอดการโจมตีของข้าไม่ได้!”

“งั้นหรือ ข้าช้กอยากจะเป็นแล้วละ” หลี่ชี่เยหัวเราะเยาะ พลันปรากฏพันหัตถ์หมื่นแขนขึ้นมา นาทีนี้ มือของหลี่ชี่เยได้สำแดง ประตูปะณูจทหารกันฟ้า ระฆังเขากัวซาน คันฉ่องหลอมเซียนหยินหยาง... ปรากฏอาวุธที่ไร้เทียมทานแต่ละชิ้นลอยขึ้นมา

“ต่อให้เจ้ามีอาวุธราชันมากกว่านี้ก็ไร้ผล!” เย่ซินเงินหัวเราะออกมาเต็มที่ สำแดงอาณาภาพของเคล็ดลับชะตาฟ้าจนถึงขีดสุด บนท้องฟ้าปรากฏเหมือนดั่งเป็นชะตาฟ้าลอยล่องออกมา ในเวลานี้ เย่ซินเงินได้ทุ่มเทพลังมปราณทั้งหมดเข้าไปในสัจอาวุธราชันเซียน ขณะที่สุดยอดเคล็ดลับชะตาฟ้าขับเคลื่อนร่างเงากำยำสูงใหญ่ที่ปรากฏออกมาจากสัจอาวุธราชันเซียนนั้น

“ราชันเทพ ให้พวกเราได้สำแดงการโจมตีที่รุนแรงไร้ผู้ต่อกรที่สุดออกมา!” เย่ซินเงินคำรามออกมาอย่างบ้าคลั่ง “เทพ—สวรรค์ทำลาย!”

ผู้รู้จัก “เทพ—สวรรค์ทำลาย” เมื่อได้ยินคำๆ นี้ ถึงกับร่างสั่นเทา และตระหนกอย่างยิ่ง

“ตุม...” เสียงที่น่ากลัวดังขึ้น นาทีนี้สัจจอาวุธราชันเขียนที่อยู่ในมือของเยชินเงินเกิดปรากฏการณ์ประหลาดขึ้นมา สวรรค์ทำลายกำลังจะสำแดงออกมาแล้ว!

“แกร็ง แกร็ง แกร็ง...” แต่แล้วขณะที่สวรรค์ทำลายกำลังจะสำแดงและฟาดฟันลงมานั้น กลับปรากฏว่าร่างเงากำยำสูงใหญ่ยิ่งที่อยู่ท่ามกลางมหาสมุทรแห่งอำนาจราชันได้สลัดหลุดออกมาจากการควบคุมและขับเคลื่อนโดยเคล็ดลับชะตาฟ้าของเยชินเงิน ทันใดนั้นได้ก้าวออกมาจากมหาสมุทรแห่งอำนาจราชัน แล้วฝ่ามือขนาดยักษ์ก็บิดขยี้ลงมา

“ไม่...” สีหน้าของเยชินเงินแปรเปลี่ยนอย่างมาก ด้วยความตกตะลึงนาทีนี้เขาจำต้องละทิ้งการโจมตีต่อหลี่ชียเอ หันมาบังคับขับเคลื่อนมือขนาดยักษ์มือนี้

แต่ว่าในเสี้ยววินาทีนี้เอง ร่างเงากำยำสูงใหญ่ลงมือสยบทำให้สวรรค์ทำลายหยุดชะงัก จากนั้นมือขนาดยักษ์นั้นบิดขยี้ไปบนร่างของเยชินเงินอย่างไร้ความปราณี

“เป็นไปไม่ได้...” เยชินเงินร้องเสียงดังออกมา ภายใต้การบดขยี้ของมือขนาดยักษ์ ได้ทำให้ร่างของเขาแหลกเหลว เลือดเนื้อปลิวว่อน ห้ายสุดท้าย เสียงดัง “ปุก” เยชินเงินถูกมือขนาดยักษ์บดขยี้จนกลายเป็นหมอกเลือดไป

“แว้งค์” หลังจากที่เยชินเงินถูกบดขยี้กลายเป็นหมอกเลือดไปแล้ว ทำให้สวรรค์ทำลายมลายหายไปด้วย เหลือไว้เพียงสัจจอาวุธราชันเซียนที่ลอยล่องอยู่ตรงนั้น

เรื่องราวที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ทำให้ผู้คนทุกคนที่มองดูเหตุการณ์ผ่านกระจ่างฟ้าต้องตะลึง ไม่มีใครคาดคิดมาก่อนว่า ในที่สุดกลับเป็นราชันเทพที่ลงมือทำลายเยชินเงิน!

เวลานี้ร่างเงาที่กำยำสูงใหญ่จ้องมองดูหลี่ชี่เย่ ท่าทางเหมือนต้องการลงมือกับหลี่ชี่เย่อย่างนั้น

“ดีมาก ข้าอยากจะลองดูกับเทพ—สวรรค์ทำลายว่ามีอานุภาพเช่นใดกัน” อาวุธแต่ละชิ้นที่อยู่ในมือของพันหัตถ์หมีนแขนเริ่มเปล่งประกายออกมา

“ปัง...” หลีชีเย่ยังไม่ทันลงมือ ร่างเงาที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกรได้หนีบเอาอาวุธราชันเซียนนั้นก้าวข้ามฟ้าดิน หายวับไปกับต่ายังท้องฟ้าห่างไกลไปในพริบตาเดียว นับแต่นี้เป็นต้นไปก็ไม่เคยมีผู้ใดได้พบเห็นสัจอาวุธราชันเซียนของแคว้นยอดภูผาศิลาอีกเลย!

ในเวลานี้ฟ้าดินดูเงียบสงบไปทั่ว ไม่มีใครคาดคิดว่า หลังจากที่ย่ชินเฉินทำการบูชายันต์ด้วยเลือดของผู้คนของแคว้นยอดภูผาศิลาทั้งหมด ปลุกราชันเทพให้ตื่นขึ้นมาหมายสำแดงทำการโจมตีที่ร้ายแรงที่สุด... เทพ—สวรรค์ทำลาย แต่ทว่า ไม่นึกไม่ฝันเลยว่า สุดท้ายแล้วเขากลับต้องถูกทำลายโดยราชันเทพที่ถูกเขาปลุกให้ตื่นขึ้นมา

“เทพ—สวรรค์ทำลาย มีทำการโจมตีเช่นนี้จริงหรือ?” มีผู้เอ่ยถามกับระดับบรรพบุรุษของสำนักตน

ระดับบรรพบุรุษของสำนักกล่าวว่า “ตามตำนานเล่าว่าหากต้องการสำแดงท่าโจมตีนี้ออกมา อันดับแรกจะต้องได้รับความเห็นชอบจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของสัจอาวุธราชันเซียนเสียก่อน ขณะเดียวกันจะต้องทรงพลังมากพอที่จะปลุกให้มันตื่น จากนั้น ยังต้องมีกำลังพอที่จะสำแดงสวรรค์ทำลายได้ สุดท้ายเคล็ดลับชะตาฟ้าผสานเข้ากับสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้น แล้วจึงสำแดงท่าโจมตีที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกรออกมา! ตามตำนานเล่าว่านอกจากราชันเซียนแล้ว ชนรุ่น

หลังคิดจะสำแดงเทพ—สวรรคต์ทำลายนั้นยากยิ่งกว่าเข็นครกขึ้นภูเขาเสียอีก!”

เมื่อได้ยินคำตอบเช่นนี้แล้ว ผู้เยาว์จำนวนมากคิดไปไกลว่าลำพังแค่สวรรคต์ทำลายก็น่ากลัวยิ่งแล้ว หากเป็นเทพ—สวรรคต์ทำลายมันจะเป็นเช่นใดกันหนอ?

ทั่วทั้งแคว้นยอดภูผาศิลาเจียบส่งดเป็นเมืองร้าง ที่ตรงนี้ไม่ปรากฏความมีชีวิตชีวาอีกต่อไป หลี่ซีเยมายังแคว้นยอดภูผาศิลา แต่เขาไม่ได้ทำลายแคว้นยอดภูผาศิลา ขณะที่แคว้นยอดภูผาศิลากลับถูกทำลายสิ้นด้วยมือของเยชินเงินเอง!

“ไป ไปค้นหาคลังสมบัติลับของแคว้นยอดภูผาศิลาออกมาให้ข้า” หลี่ซีเยสั่งการเสียงทุ้มต่ำออกมา ลัคนาพลันเปิดออก

ต้นทหารองครักษ์บินออกมาจากลัคนา ชั่วพริบตาเดียวก็มุดหายเข้าไปใต้พื้นดิน หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ ได้ยินเสียงดังตุ้มตามดังขึ้น เห็นต้นทหารองครักษ์ได้ลากเอาภูเขาลูกมहीมาออกมาลูกหนึ่ง เป็นภูเขาที่ฝังอยู่ใต้ดินและถูกต้นทหารองครักษ์ลากออกมา

“เก็บ...” หลีซีย่เปิดลัคนาออกมา จัดการนำภูเขาลูกกลมหิมานี้เก็บเข้าไปไว้ในนั้น มันคือคลังสมบัติลับของแคว้นยอดภูผาศิลา ช่างในได้เก็บรวบรวมของวิเศษต่างๆ นับพันล้านปีของแคว้นยอดภูผาศิลาเอาไว้ เขาจะค่อยๆ ศึกษาหาวิธีเปิดคลังสมบัติลับนี้ออกมาภายหลัง!

“คลังสมบัติลับเซียนะ” ไม่มีผู้คนจำนวนเท่าไรที่น้ำลายไหลยืดเมื่อได้เห็นเจ้าสิ่งนี้ คลังสมบัติลับของสายสำนักราชันเซียนย่อมต้องสุดยอดมากอยู่แล้ว

เสียดาย ไม่มีใครกล้าลงมือแย่งคลังสมบัติวิเศษนี้กับหลีซีย่ ทุกคนได้แต่มองคลังสมบัติลับนี้ตกไปอยู่ในมือของหลีซีย่ตาปริบๆ

“เสียดายพื้นที่ผืนนี้!” หลีซีย่มองดูพื้นที่บริเวณนี้แวบหนึ่ง สายหัวเบาๆ จากนั้นจ้องมองไประยะห่างไกล ด้วยเสียงที่ดังก้องเก้าชั้นฟ้า “หุบเขากีบสวรรค์ ข้าให้เวลาพวกเจ้าสามวัน ยอมจำนนเสียหรือไม่ก็เป็นศัตรูกับข้าให้ถึงที่สุด ข้าจะเหยียบพื้นที่บรรพชนของพวกเจ้าให้ราบ!” กล่าวจบหันหลังจากไปทันที

ทุกคนต่างได้ยินคำพูดของหลีซีย่อย่างชัดเจน ทำให้ผู้คนจำนวนมากมองหน้ากันและกัน

“ประกายดาบวูบวาบเขียวนะ...” ผู้ยิ่งใหญ่บางคนถึงกับทอดถอนใจออกมา หลี่ชีย่เพียงจะทำลายแคว้นยอดภูผาศิลา เวลานี้ได้เงื้อมดาบขึ้นมาพุ่งเป้าไปที่หุบเขากีบสวรรค์อีกแล้ว!

ในเวลานี้ ภายในใจของสำนักเจ้าลัทธิจำนวนมากรู้สึกว่ตนเองนั้น โชคดี โชคดีที่ไม่ได้ตั้งตนเป็นศัตรูกับหลี่ชีย่ เจ้าสำนักบางคนถึงกับเหงื่อเย็นไหลซิกๆ พูดได้คำเดียวว่าหลุดหวัดไปแล้ว

เนื่องจากภายหลังจากที่แดนอสูรปีอานถูกเปิดขึ้น เยชินเงินได้เคยส่งคนมาหว่านล้อมกับแคว้นเจ้าลัทธิจำนวนมาก และสายสำนักราชันเขียนต่างๆ เพื่อให้เข้าร่วมเป็นพันธมิตรกัน และนำเอาปฏิญญาปีอานกลับมาใช้อีกครั้ง เพื่อต้องการกลืนแดนอสูรปีอานเอาไว้ แต่ทว่าบรรดาเจ้าสำนักเหล่านี้ได้ตอบปฏิเสธคำขอของเยชินเงิน

เมื่อนึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมามาบรรดาพวกเจ้าสำนักต่างๆ เหล่านี้ยังคงรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก ในขณะที่นั้นพวกเขาเหล่านั้นมีจำนวนไม่น้อยที่เกิดความหวั่นไหว เพียงแต่ไม่ค่อยจะไว้วางใจในตัวของเยชินเงินสักเท่าไร จึงได้ตอบปฏิเสธไป และด้วยเหตุนี้เองทำให้พวก

เขาไม่ได้เข้าร่วมการล้อมปราบที่เกิดขึ้นในเมืองปีอาน และทำให้พวกเขารอดพ้นจากวิบากกรรมครานี้ไปได้อย่างหวุดหวิด!

หลังจากกลับถึงยังแดนอสูรปีอาน ทุกคนต่างอยู่กันพร้อมหน้า หลีชีเย่ได้มอบธงมังกรขดให้กับต้นบรรพบุรุษพันสน โดยกล่าวว่า "ต้นบรรพบุรุษ หนทางในอนาคตของเจ้าเต็มไปด้วยภัยอันตรายที่กั้นขวาง ไปศึกษาและเข้าถึงธงมังกรขดนี้ให้ดี การศึกเช่นฆ่าเทพในอนาคตข้าหวังว่าเจ้าจะกวาดล้างสิ่งกีดขวางทั่วทุกแดนที่ย่างก้าวเข้าไป! เจ้าธงมังกรขดหาใช่เป็นเพียงสัญลักษณ์ชั้นเซียนเท่านั้น!"

ต้นบรรพบุรุษพันสนโค้งคำนับต่อหลีชีเย่ กล่าวว่า "ข้าจะจำใส่ใจในสิ่งที่คุณชายกล่าวมา ที่ที่สายตาของคุณชายกวาดตามองไป ที่นั่นก็คือที่ที่ธงรบของข้ามุ่งไป!"

"ดีมาก ก้าวไปพร้อมกับความพยายามก็แล้วกัน" หลีชีเย่พยักหน้าแสดงความชื่นชม จากนั้นสายตาตกไปอยู่บนตัวของเหมยอ้าว เสวี่ย ราชามังกรพยัคฆ์ และเจ้าบ้านตระกูลเจี้ยน

หลีชีเย่กล่าวกับเหมยอ้าวเสวี่ยว่า "บรรพบุรุษของตระกูลเจี้ยนหลงเคยฝากราชันโอสถไปโซ้วมาแจ้งต่อข้าว่าตระกูลเจี้ยนหลงของ

พวกเจ้าต้องการได้รับใช้ข้าบ้าง ดีมาก กลับไปบอกกล่าวต่อบรรพบุรุษของตระกูลเจียนหลง จัดการทำลายพรรคผลึกสมุทรให้กับข้า!"

เหมยอ้าวเสวี่ยไม่พูดแม้แต่คำเดียว โคว้งค่านับที่หนึ่งแล้วหันหลังจากไปทันที

"เมืองสยบอสูร ตระกูลเจียน พวกเจ้าก็ไปด้วยกัน ไปสมทบกับตระกูลเจียนหลงจัดการทำลายพรรคผลึกสมุทรเสีย!" หลี่ชีย่ส่งการกำบราชามังกรพยัคฆ์และเจ้าบ้านตระกูลเจียน

ราชามังกรพยัคฆ์และเจ้าบ้านตระกูลเจียนพลันรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง ทำความเคารพด้วยการโค้งค่านับ ขณะที่ราชามังกรพยัคฆ์ทำลังจะเดินจากไป หลี่ชีย่ได้เรียกตัวเอาไว้ กล่าวว่า "พระราชานี้ไม่ว่าครานั้นเจ้าส่งตัวลูกสาวมาอยู่ข้างกายข้าด้วยความคิดเช่นใดก็ตาม ลูกสาวของเจ้าข้าจะรับเอาไว้ นางมีชะตาเขียนแต่กำเนิด หากให้รั้งอยู่ในเมืองสยบอสูรออกจะน่าเสียดายเกินไป ในอนาคตก็มีสิ่งที่จะต้องอาศัยนาง เห็นแก่พวกเจ้าที่กว่าจะบ่มฝึกศิษย์ที่มีชะตาเขียนแต่กำเนิดนั้นไซ้จะเป็นเรื่องง่าย คราวหน้าที่เจ้ามาพบกับข้าให้นำเอาสัญญาเลือดของเมืองสยบอสูรมาด้วย ข้าจะละเว้นให้กับเมืองสยบอสูรของพวกเจ้า!"

“ขอบคุณคุณชาย...” ราชามังกรพยัคฆ์รู้สึกดีใจอย่างยิ่งกับคำพูด
เช่นนี้ กล่าวสำหรับเมืองสยบอสูรของพวกเขาแล้ว นี่คือข่าวที่ดี
ที่สุดของพวกเขา!

“ฮิ ตัวข้าไม่ขายให้กับเจ้าทรอกนะ” หลังจากที่ราชามังกรพยัคฆ์
จากไปแล้ว หลงจึงเขียนรู้สึกไม่พอใจอย่างยิ่ง

หลี่ชียเอ๋อจ้องมองดูนาง หัวเราะแล้วกล่าวว่า “นั่งหนุ การรังอยู่ที่เมือง
สยบอสูรกล่าวสำหรับเจ้าแล้วเป็นการใช้คนไม่เหมาะสมกับงาน ใน
อนาคตข้ามีสิ่งสำคัญมากต้องอาศัยพวกเจ้า เจ้ากับอู๋ซวงคือ
ขุนพลที่ซำรัก ในอนาคต การเช่นฆ่าเทพสังหารเขียนยังต้อง
พึ่งพาอาศัยพวกเจ้านะ!”

“เขียนมีจริงด้วยหรือ?” เดิมหลงจึงเขียนไม่สู้จะพอใจนัก แต่พอได้
ยินคำพูดเช่นนี้เข้า พลันรู้สึกมีชีวิตชีวาขึ้นมา ท่าทีกระปรี้กระเปร่า

หลี่ชียเอ๋อหม้มไม่พูดไม่จา ไม่ยอมตอบคำถามข้อนี้

ตอนที่ 898 แผนการของหุบเขากีบสวรรค์

<https://novel-lucky.com>

หลังจากสั่งการทุกคนจบแล้ว หลี่ชีย่กับหมิงเย่เสวี่ก็ได้กลับไปยัง
จวนหลักของเมืองปีอานอีกครั้งหนึ่ง หมิงเย่เสวี่มีท่าทีที่เหนื่อ
มนุษย์บุ่กฤษนทั่วไป ยามที่ยืนอยู่เบื้องหน้าภาพที่ไร้สิ้นสุดภายใน
จวนหลักนั้น หัวตั้งร่างของนางได้เปล่งกลิ่นอายที่ดึกดำบรรพ์
ออกมา ร่างของนางกลับกลายเป็นสว่างไสวขึ้นมา เสมือนหนึ่งว่า
นาที่นี้นางได้กลายเป็นเทพธิดาโดยแท้จริงไปแล้วอย่างนั้น

หลี่ชีย่มองดูภาพที่อยู่ตรงหน้าภาพนี้ เอ่ยถามว่า "รู้สึกเป็นอย่างไร
บ้าง?"

หมิงเย่เสวี่พยักหน้าเบาๆ ด้วยบุคลิกลักษณะที่เป็นหนึ่งไม่มีสอง
ลอยลิ่วเข้าสู่ความเป็นเซียน กล่าวว่า "ข้ารู้สึกเหมือนปณิธาน
สวรรค์ที่หลอมรวมเข้าไปอยู่ในโลก ทันใดนั้นเหมือนว่าได้
กลายเป็นผู้บงการของโลกอันกว้างใหญ่ไพศาล น่าเสียดาย ไม่
สามารถต่อเนื่องต่อไปได้"

หมิงเย่เสวี่ได้เชื่อมต่อกับฟ้าดินเรียบร้อยแล้ว เดิมนางสามารถพุ่ง
เป้าตรงไปยังต้นกำเนิดได้อยู่แล้ว แต่ทว่าเยชินเงินพลันโยกย้าย

พลังของเมืองปีอานกะทันหัน ทำให้นางต้องออกมาขัดขวางโดยไม่
อาจนิ่งดูตายได้

“ดีมาก สิ่งที่เราชั้นเขียนปี่สื่อในครานั้นไม่สามารถทำได้ แต่เจ้า
กลับทำสำเร็จแล้ว เจ้าฤทธิพิชิตให้ต้องเป็นผู้บงการแดนอสูรปีอานที่
เป็นหนึ่งในไม่มีสอง” หลี่ชียะยิ้มกล่าว

หมิงเย่เสวี่ยเอียงคอจ้องมองดู กล่าวว่า “ท่านเลี้ยงดูข้ามานานนับ
พันล้านปี แท้จริงแล้วทำไปเพื่อตัวท่านเองหรือว่าเพื่อตัวข้ากัน
แน่?”

หลี่ชียะถึงกับหัวเราะออกมากับปัญหาข้อนี้ “เจ้าคิดว่าไงล่ะ หากว่า
เจ้าจะกล่าวว่าข้าเห็นแก่ตัว ทั้งหมดทำไปเพื่อตัวของข้า ข้าก็จะไม่
ตอบโต้ แต่ว่าเจ้าหวังจะเป็นเพียงก้อนหินก้อนหนึ่งตลอดไป หรือ
กลายเป็นผู้บงการที่เป็นหนึ่งในไม่มีสองแห่งยุคกันล่ะ?”

หมิงเย่เสวี่ยเอียงคอเพื่อครุ่นคิดถึงปัญหาข้อนี้ ในที่นี้ได้ทำให้นาง
เข้าใจถึงสิ่งต่างๆ มากมายเหลือเกิน

“นี่คือโชคชะตา ข้าเพียงแค่ตามน้ำเท่านั้นเอง” หลี่ชียะหัวเราะ
กล่าวว่า “วิถีทางข้างหน้าจะก้าวเดินอย่างไรต่อไป ห้ายสุดแล้ว

ยังคงต้องอาศัยตัวเจ้าเอง กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้ว หรือบางที่อาจเรียกว่ากล่าวสำหรับตัวเจ้าเองแล้ว ไม่มีสิ่งใดที่สำคัญไปกว่าเจตนาตั้งเดิม! เจกเช่นราชันเซียนปีศาจแคว้นโอสถของพวกเจ้า เหตุใดเขาจึงทำไม่สำเร็จล่ะ? นั่นเพราะไม่ใช่เจตนาเดิมของเขา! ขณะที่เจ้าสามารถก้าวเดินไปได้ นั่นเป็นเพราะเจตนาเดิมของเจ้าที่มีอยู่นั่นเอง!”

“กาลเวลาอันเป็นนิรันดร์ ต้องระมัดระวังทุกฝีก้าว วางแผนให้ร้ายทุกชาติภพ คุณชายไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นการแบกภาระเอาไว้เช่นนั้นหรือ?” หมิงเย่เสวี่ยทอดถอนใจออกมาเบาๆ นึกถึงวันเวลาอันยาวนานที่ผ่านมา นิ่งถึงเขาที่เคยพาตัวนางห้องไปทั่วทั้งเก้าแดน บ่มฝึกเป็นหมื่นชาติภพ ทุกเรื่องราวที่ผ่านมาเป็นสิ่งที่ผู้คนในโลกไม่สามารถจินตนาการได้

“สิ่งนี้ก็คือเจตนาตั้งเดิมของข้า เป็นลิขิตชีวิตของข้า และก็เป็นที่พักพิงของข้า” หลี่ซีเย่ยิ้มเฉยเมย กล่าวว่า “ภายใต้สวรรค์นับแต่อดีตกาลที่ผ่านมา จะมีใครบ้างนะที่สามารถหลีกหนีพ้นสวรรค์ได้เล่า? แล้วจะมีผู้ใดที่สามารถอยู่เหนือสวรรค์ได้กันเล่า?”

ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว เขาสาងผมของหมิงเย่เสวี่ยให้เข้าทรงอย่างแผ่วเบา กล่าวว่า “เจ้ากำเนิดมาจากที่ตรงนี้ และก็จะกลับคืนยังที่ตรงนี้ กาลเวลาอันยาวนานแดนอสุรีปีอาณจำเป็นต้องมีเจ้านายคน

หนึ่ง ที่ตรงนี้หาใช่ที่ที่รกร้างว่างเปล่า ที่นี่คือโลกอันกว้างใหญ่ไพศาลแห่งหนึ่ง กอปรด้วยดินแดนวิเศษจำนวนนับไม่ถ้วน ในอนาคตเจ้าจะได้เป็นผู้นำพาให้แดนอสุรปี่อานก้าวเดินไปสู่ความสดใส่วาววาทต่อไป”

“ราชันเซียนหาใช่เป็นทางออกเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น ในอนาคตเจ้าก็จะเข้าใจว่าโลกอันกว้างใหญ่ไพศาลนั้นอยู่เหนือจินตนาการของเจ้า ยามที่ยืนอยู่บนจุดสูงสุดที่เป็นหนึ่งไม่มีสองนั้น จะมีสภาพที่มนุษย์ปุถุชนทั่วไปไม่มีโอกาสได้เห็นชั่วชีวิต ยามที่เจ้าก้าวเดินไปถึงจุดๆ นั้นแล้ว เจ้าจึงจะเข้าใจอย่างแท้จริงว่าความอยู่เหนือสุดไว้ซึ่งผู้ต่อกรหาใช่จุดสิ้นสุด แต่มันเพียงจะเริ่มต้นเท่านั้นเอง” เวลานี้หลี่ชียะกล่าวด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยนซึ่งพบเห็นได้ไม่บ่อยและรวบรวมให้กับนางอย่างแผ่วเบา

“ข้าเข้าใจ” หมิงเย่เสวี่ยพยักหน้าเบาๆ นางที่มีรูปโฉมสวยหยาดเยิ้มฉลาดหลักแหลมและมีความมั่นคง นางกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “ข้าจะต้องก้าวเดินต่อไปเรื่อยๆ จนกว่าจะถึงที่สุด”

“ไปเถอะ ไม่ต้องเป็นกังวลอะไรทั้งสิ้น เรื่องราวความขัดแย้งภายนอกข้าจะจัดการเอง จำเอาไว้เดินไปตามหัวใจของตน หัวใจไปได้ไกลแค่ไหน หนทางก็จะยาวไกลเท่านั้น” หลี่ชียะกล่าวด้วย

ความอ่อนโยน ปกติที่เผด็จการไร้เหตุผลและดุดันเช่นเขา น้อย
ครั้งนักที่จะได้เห็นภาพของความอ่อนโยนเช่นนี้!

หมิงเย่เสวี่มองดูภาพวาดที่อยู่ตรงหน้า สุดท้ายนางพยักหน้าเบาๆ
ก้าวเดินเข้าไปยังภาพนั้น เมื่อก้าวไปถึงตรงหน้าภาพนั้นแล้ว นาง
หันหัวกลับมาองด้วยความรู้สึกที่นุ่มนวลดุจสายน้ำ เอ่ยอย่างแผ่ว
เบาว่า “คุณชาย ช่วงเวลาอันยาวนานที่ผ่านมา ขอขอบคุณที่คอย
เคียงข้างอยู่ตลอดเวลา หากไม่มีท่านก็จะไม่มีข้าในวันนี้”

“ไม่ควรจะขบใจเจ้าที่เคียงข้างข้าก้าวเดินไปในห้วงเวลาอันแสน
จะยาวนาน ไปเถอะ” หลี่ซีเย่ยิ้มให้อย่างอ่อนโยน และพยักหน้า
กับหมิงเย่เสวี่

สุดท้ายหมิงเย่เสวี่ได้ก้าวเท้าเข้าไปภายในภาพๆ นั้น ชั่ว
พริบตาเดียวนางก็ได้หายเข้าไปอยู่ในโลกอันกว้างใหญ่ไพศาล
ภายในภาพๆ นั้น หายเข้าไปท่ามกลางฟ้าดินที่ไร้สิ้นสุดไป

หลี่ซีเย่มองดูหมิงเย่เสวี่ก้าวเข้าไปอยู่ในโลกที่อยู่ภายในภาพนั้น
เป็นเวลานานมาก จึงค่อยละสายตากลับมา ถึงกับต้องทอดถอน
ภายในใจ กาลเวลาได้ผ่านไปเนิ่นนานเพียงใดแล้ว ในที่สุดนับว่า
ลูกๆ ได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ไปแล้ว

หลี่ชียเอ๋นหันหลังกลับมา มองดูมนุษย์หินจำนวนมากที่อยู่ภายในวิหารแห่งนี้ กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “พันล้านปีผ่านไป ข้าได้มอบวันพรุ่งนี้ให้กับแดนอสูรปีอาณกับพวกเจ้าแล้ว ในอนาคตสามารถไปได้ไกลแค่ไหน ต้องอาศัยพวกเจ้าคอยให้การสนับสนุนนาง อย่าทำให้ข้าต้องผิดหวังเป็นอันขาด”

ในขณะนี้ ภายในมุมหนึ่งของวิหารปรากฏหัวหน้าองครักษ์พิทักษ์เมืองก้าวเดินออกมา ก้มกราบต่อหลี่ชียเอ๋นว่า “ใต้เท้าโปรดวางใจ แม่นางหมิงคือความหวังของแดนอสูรปีอาณของพวกเรา หากนางสามารถทำได้สำเร็จ นางก็คือเจ้านายของแดนอสูรปีอาณของพวกเรา ในอนาคตพวกเราจะต้องทุ่มเทกำลังกายใจทั้งหมดเพื่อสนับสนุนนางอย่างแน่วนอน”

“ดีมาก หนทางในอนาคตยังอีกยาวไกลมากนัก พวกเจ้าจะต้องมีจิตที่มุ่งมั่นให้ถึงที่สุด!”

“แน่วนอน แดนอสูรปีอาณของพวกเราจะต้องมีฟ้าดินที่เป็นรูปโฉมใหม่ จะไม่ทำให้ใต้เท้าต้องผิดหวังกับความทุ่มเทที่ได้กระทำมานานนับพันล้านปีอย่างแน่วนอน” หัวหน้าองครักษ์พิทักษ์เมืองกล่าวให้คำมั่นสัญญาอย่างหนักแน่น

หลี่ซีเยพยักหน้าเบาๆ สดท้าย เข้ำก้าวออกจากวิหารโดยไม่หันหัว
กลับมาอีกเลย

ณ หุบเขากีบสวรรค์ บรรยากาศ ณ เวลานี้ต้งเครียดจนถึงขีดสุด
ภายในหอประชุมใหญ่เกิดการถกเถียงขึ้นจนหาจุดลงตัวไม่ได้
การถกเถียงเกิดขึ้นเพราะเจ้าหุบเขากีบสวรรค์

เจ้าหุบเขาเมี่ยวที่เคยลาออกจากตำแหน่งได้กลับมาอีกครั้ง การ
กลับมาครั้งนี้ของเขาได้มีการเรียกประชุมระดับผู้อาวุโสขึ้นไป ซึ่ง
บรรดาผู้อาวุโสส่วนใหญ่ได้เข้าร่วมประชุมในครั้งนี้

“ข้อเสนอส่วนตัวของข้า ข้าเห็นว่าพวกเราควรจะยอมแพ้!” ในการ
ประชุมครั้งนี้ เจ้าหุบเขาเมี่ยวได้แสดงจุดยืนของตนอีกครั้ง

จุดยืนเช่นนี้ของเจ้าหุบเขาเมี่ยวได้นำมาซึ่งการคัดค้านอย่างหนัก
จากบรรดาผู้อาวุโสของหุบเขากีบสวรรค์ กล่าวสำหรับหุบเขากีบ
สวรรค์แล้ว พวกเขาไม่มีวันยอมรับกับเรื่องเช่นนี้อย่างเด็ดขาด
การยอมจำนนกล่าวสำหรับหุบเขากีบสวรรค์แล้ว มันคือความ
อับยศอย่างใหญ่หลวง!

กล่าวสำหรับหุบเขากีบสวรรค์ในฐานะหนึ่งสำนักสองราชันเซียน เหตุการณ์เลวร้ายใดบ้างที่ไม่เคยฟื้นฟามา? กระทั่งพวกเขายังคงมีระดับบรรพบุรุษที่เป็นถึงจักรพรรดิเทพและยังคงมีชีวิตอยู่ การจะให้พวกเขาอมแพ้ จึงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

ดังนั้นข้อเสนอของเจ้าหุบเขาเมียวจึงได้รับการคัดค้านอย่างหนัก กระทั่งระดับบรรพบุรุษกล่าวด้วยเสียงอันดังว่า “เจ้าสติฟันเพื่อนไปแล้วรี? ให้หุบเขากีบสวรรค์ของพวกเราอมแพ้ต่อผู้เยาว์คนหนึ่ง อย่าแม้แต่คิด! เป็นเรื่องเพื่อฝันของคนสติไม่ดี!”

เจ้าหุบเขาเมียวและเมียวฉานได้ไปจากหุบเขากีบสวรรค์ แต่ว่ากล่าวสำหรับเจ้าหุบเขาเมียวแล้ว จะอย่างไรเสียเขาก็คือศิษย์ของหุบเขากีบสวรรค์วันยังค่ำ เมื่อหุบเขากีบสวรรค์พบกับภัยพิบัติใหญ่หลวงเช่นนี้ แม้ว่าเมียวฉานไม่ได้กลับมาด้วย แต่ตัวเจ้าหุบเขาเองยังเร่งรีบรุดกลับมาจากสถานที่ที่ห่างไกล

“เมียวฉานอายุยังน้อย ผ่านร้อนผ่านหนาวและประสบการณ์ยังไม่เพียงพอ การตายของหลานจินอูกระทบกระเทือนต่อความเชื่อมั่นของนางอย่างมาก” บรรพบุรุษบางคนส่ายหน้ากล่าวว่า “หุบเขากีบสวรรค์ของพวกเรายืนหยัดมานานนับพันล้านปี จะไม่อ่อนข้อยอมแพ้ต่อผู้เยาว์คนหนึ่งอย่างเด็ดขาด!”

“แคว้นยอดภูผาศิลาก็ยืนหยัดมานานนับพันล้านปี สุดท้ายก็คือ บ้านแตกสาแหรกขาด” เจ้าหุบเขาเมียวกล่าวเสียงทุ้มต่ำว่า “เวลานี้ไม่ใช่เวลาที่เราจะมาใช้อารมณ์เพื่อเอาชนะกัน กล่าวสำหรับพวกเราแล้ว การยอมแพ้ใช้ว่าจะเป็นเรื่องอัปยศอะไร หลี่ซิเยมีถึงสิบสามลัคนาในครอบครอง มีเพียงหนึ่งเดียวเป็นนิรันดร์ ตำแหน่งราชันเซียนในอนาคตจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากเขา การยอมแพ้ต่อราชันเซียนในอนาคต ใช้ว่าจะเป็นเรื่องที่น่าอับอายแต่อย่างใด ...”

“... กระทั่งจักรพรรดิเทพที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกรเฉกเช่นต้นบรรพบุรุษพันสนยังสวามิภักดิ์ต่อเขา พวกเราไปยอมแพ้ต่อเขาจะมีอะไร? ขอเพียงรักษาหุบเขากับสวรรค์เอาไว้ พวกเราก็ยังคงมีความหวัง มีอนาคตต่อไป หากไม่แล้ว เพียงเพราะอารมณ์ชั่ววูบที่ต้องการเอาชนะ เพียงเพราะสิ่งที่เรียกว่าศักดิ์ศรีและอำนาจ เช่นนั้นแล้วจะนำพาให้หุบเขากับสวรรค์ของพวกเราเดินเข้าสู่ภัยพิบัติของการถูกทำลาย หากหุบเขากับสวรรค์พวกเราถูกทำลาย แล้วจะยังคงเหลือสิ่งใดอีก?”

ช่วงระยะเวลาระหว่างความเป็นความตาย เจ้าหุบเขาเมียวยินยอมละทิ้งความบาดหมางเมื่อครั้งก่อน กลับมายังหุบเขากับสวรรค์อีก

ครั้งเพื่อเกลี้ยกล่อมบรรดาบรรพบุรุษทั้งหลาย เรียกได้ว่าต้อง
เปลืองน้ำลายเป็นอันมาก

“หลี่ซีเยเก่งกาจก็จริง แต่ทว่าพวกเราไม่ควรดูถูกตัวเองมาก
เกินไป! ธาตุแท้ภายในของพวกเรามีมากกว่าแคว้นยอดภูผาศิลา
เป็นอันมาก แคว้นยอดภูผาศิลาไม่สามารถนำมาเปรียบเทียบกับ
พวกเราได้!” ระดับบรรพบุรุษอีกผู้หนึ่งสายหน้ากล่าวว่ “พวกเรา
ได้รับความคุ้มครองจากราชันเซียน ต่อให้หลี่ซีเยมีความแข็งแกร่ง
เพียงใดแล้วจะทำอะไรได้ ต่อให้เขาสามารถสำแดงสวรรค์ทำลาย
แต่หุบเขากีบสวรรค์ของพวกเรา ก็สามารถสำแดงสวรรค์ทำลายได้
เช่นกัน พวกเรามีราชันเซียนคอยคุ้มครองยังไรเสียก็เอาตัวรอดได้
ยังไม่ทันได้สู้รบกัน ใครจะแพ้ใครจะชนะยังเอาแน่ไม่ได้หรอกนะ”

“เรื่องมันคงไม่ง่ายอย่างนั้น” เจ้าหุบเขาเมี่ยวสายหน้ากล่าวว่
“แม้แต่สายสำนักราชันเซียนเฉกเช่นเมืองสยบอสูรยังยินดีที่จะ
ทำงานให้กับหลี่ซีเย หลี่ซีเยคงไม่ง่ายอย่างที่เราคิด กระทั่งเล่าลือ
กันว่าเขามีความสัมพันธ์เป็นอันมากกับสิ่งที่ดำรงอยู่ในตำนาน
แม้แต่เมืองสยบอสูรยังยินยอมอ่อนข้อสวามิภักดิ์ แล้วเหตุใดพวกเรา
จะอ่อนข้อยอมแพ้ต่อเขาไม่ได้ล่ะ? พวกเรายอมสูญเสีย
ผลประโยชน์บางประการเพื่อแลกกับการไม่ต้องหลังเลือด ไซ้จะ
เป็นเรื่องที่กระทำไม่ได้!”

หุบเขากีบสวรรค์ก่อตั้งขึ้นมาภายหลังจากอาณาจักรสวรรค์อสูรเทวะถูกทำลายไปแล้ว พวกเขาไม่เคยได้ประสบกับการสู้รบที่โหดร้าย คราอาณาจักรสวรรค์อสูรเทวะถูกทำลาย พวกเขายอมไม่เคยรับรู้มาก่อนว่ากองพลไร้เทียมทานน่ากลัวเพียงใด สำหรับพวกเขาแล้ว นับว่ารับรู้เรื่องราวน้อยมากๆ กับการดำรงอยู่ของอิกาทมิพ์

“อะไรคือสิ่งที่เรียกว่าสิ่งที่ดำรงอยู่ในตำนาน มันก็แค่ข่าวลือที่ลือต่อๆ กันไปเท่านั้น เมืองสยบอสูรก็แค่เห็นว่าลี้ชียะต้องได้เป็นราชันเซียนแน่ ราชามังกรพยัคฆ์แค่ต้องการให้ลูกสาวของตนแต่งงานกับลี้ชียะ หวังจะให้ลูกสาวของตนได้เป็นราชินีก็เท่านั้น!” เจ้าหุบเขาคนใหม่กล่าวเยาะเย้ยว่า “พีเมียว ท่าทีของท่านที่มีต่อลี้ชียะนั้นคลุมเครือยิ่งนัก พุดแทนให้กับลี้ชียะบ่อยครั้ง เอาแต่ชื่นชมคนอื่นมาบั่นทอนความเชื่อมั่นของตนเอง เป็นที่น่าสงสัยมากเลยนะว่ามันมีอะไรลับลมคมในอยู่หรือเปล่า...”

“เหลวไหลเพื่อเจ้อทั้งเพ! เจ้าคนแซ่หลิน หากข้าไม่ลาออกจากการเป็นเจ้าหุบเขาละก็ เจ้าไม่ได้มานั่งในตำแหน่งนี้หรอกนะ อย่าได้เอาจิตใจของคนถ่อยมาเป็นมาตรฐานวัดค่าของคนอื่น!” เจ้าหุบเขาเมียวพลันสบถออกมาว่า “หากข้ามีจิตลำเอียง เจ้าหนูลินอูคงไม่มีโอกาสได้นั่งในตำแหน่งว่าที่เจ้าหุบเขาในอนาคต! หากลูกสาวของข้าได้เป็นผู้สืบทอด ตำแหน่งของข้าก็จะมั่นคงตั้งหิน อาศัยเพียงผู้เยาว์อย่างเจ้ามีคุณสมบัติอะไรมานั่งตำแหน่งเจ้าหุบเขาด้วยรี...”

คราวนี้ เจ้าหุบเขาเมียวโกรธแล้วจริงๆ จึงไม่ได้สนใจถึงเรื่องของ
ฐานะ ออกปากดำด้วยคำหยาบคายออกมา

“เออละ เจ้าเมียว ข้านะรู้ว่าเจ้าหวังดี” ในที่สุด ระดับจักรพรรดิเทพ
ของหุบเขากีบสวรรค์ได้แสดงตนแล้ว เสียงที่มีลมหายใจแต่ไร้พลัง
ของเขาถูกส่งผ่านเข้ามา กล่าวว่า “เรื่องยอมแพ้เป็นเรื่องที่เป็นไป
ไม่ได้ เกียรติของบรรพบุรุษไม่อาจถูกลบหลู่ในมือของพวกเรา แต่
ว่าพวกเราไม่อาจไม่คิดไปในทางที่เลวร้ายที่สุด ศิษย์กลุ่มคนรุ่น
ใหม่ให้ติดตามเจ้าเมียวไป ให้เจ้าเมียวไปนำเอาของวิเศษส่วนหนึ่ง
ติดตัวออกไป! ถ้าหากว่าพวกเราสู้หีชีเย่ไม่ได้จริงๆ จะได้เหลือ
เชื้อไฟเอาไว้บ้าง! สู้ป้องกันหุบเขากีบสวรรค์มอบเป็นหน้าที่ให้กับ
ผู้เฒ่าอย่างพวกเราก็คงแล้วกัน”

แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพก็ออกปากเช่นนี้ ผู้เยาว์คนอื่นๆ ย่อมไม่
สามารถกล่าวสิ่งใดได้อีก เจ้าหุบเขาเมียวก็จนปัญญา สุดท้ายจึง
ได้แต่ตกลงปฏิบัติตามมาตรการเช่นนี้

ตอนที่ 899 ตันบรรพบุรุษพันสนำแดงอานภาพ

<https://novel-lucky.com>

เงื่อนไขเวลาสามวันเป็นเรื่องพริบตาเดียวเท่านั้น สามวันที่กำหนดได้ผ่านไปอย่างรวดเร็ว ในระหว่างสามวันนี้ ผู้คนทั้งหมดของแดนสมุนไพรร่ำราต่างใจจดใจจ่อกับเรื่องนี้ สายตาจำนวนนับไม่ถ้วนล้วนจับตาไปที่ความเคลื่อนไหวทุกฝีก้าวของหลี่ชีย่ พร้อมๆ กับจ้องมองไปที่หุบเขากีบสวรรค์

“โครม...โครม...โครม...” เสียงรถม้าวิ่งฝ่าอากาศ เป็นรถม้าทองแดงที่บิดขี้แผ่นดินฟ้าเห็นฟ้าเข้ามา

รถม้าคันหนึ่งลากจูงโดยม้าทองแดงสี่เชือก ม้าทองแดงทั้งสี่เชือกวิ่งห้อไปข้างหน้าเต็มที่ ด้วยเท้าทองแดงที่แข็งแรงทรงพลังยิ่งเหยียบย่ำลงบนอากาศ ทิ้งร่องรอยเป็นกีบเท้าอาชาสีทองแดงเป็นทางยาว!

ม้าทองแดงวิ่งห้ออยู่บนท้องฟ้าเหมือนดังมีชีวิตอย่างนั้น กล้ามเนื้อแข็งแรงปราดเปรียว ทรวดทรงสมบูรณ์ วิ่งห้ออยู่ภายใต้แสงตะวัน ม้าทองแดงทั้งสี่เชือกก็เหมือนสุดยอดอาชาที่อยู่ในตำนาน เปี่ยมด้วยพลัง มากด้วยความเร็ว

โดยเฉพาะยามที่แสงตะวันสาดส่องบนตัวของม้าทองแดงทั้งสี่เชือก นั้น ดุจดั่งได้มีการประพรมสีทองแดงที่มันขลับลงบนตัว การวิ่งห้อยตะบิงไปตลอดทางได้ทำให้สีทองแดงอันมันวาวลากลดเลี้ยวไปตามทางนับหมื่นลี้ เสมือนหนึ่งเป็นมหาวิถีสี่ที่ถูกปูดด้วยทองแดงโบราณอย่างนั้น

ม้าทองแดงสี่เชือกลากจูงรถศึกคันหนึ่ง เสมือนหนึ่งผู้ดำรงอยู่ในฐานะไร้ผู้ต่อกรแห่งยุคหน้าทัพด้วยตนเอง รถศึกนั้นสร้างขึ้นมาจากทองแดง รถศึกทองแดงที่วิ่งห้อยไป โดยมีมังกรเขียวบินร่อนอยู่เหนือห้องฟ้า หงส์เหาะบินเคียงข้าง พยัคฆ์ขาวคอยเบิกทาง และกิเลนคอยระวังหลังปิดท้ายขบวน รถศึกได้เปล่งอาณาภาพแห่งการรบที่รุนแรงยิ่งออกมา เหมือนดั่งมันคือรถศึกไร้ซึ่งผู้ต่อกรที่กล้าศึกมานับร้อยนับพันสมรภูมิ สามารถบดขยี้ศัตรูได้ทั้งหมด

บนรถศึกมีฮูหยินลือเยียนเป็นผู้กุมบังเหียนม้า ฮูหยินลือเยียนสวมชุดสีม่วงทั้งชุด ท่าทางสวยสง่าเพียบพร้อมและเครื่องขริม โดยมีกลิ่นอายสีม่วงลอยออกมาจากร่างของนาง เปี่ยมด้วยอำนาจกษัตริย์ พร้อมให้ความคุ้มครองกันได้ทุกเมื่อ

บนรถม้า นั้น เจียนอู๋ซวงประจำอยู่ด้านซ้าย หลังแบกธนูเหาะ อยู่ในชุดของนักรบธนู ท่าทางสูงส่งเหนือผู้คน เสมือนหนึ่งเป็นขุนพลหญิงที่สามารถออกศึกได้ทุกเวลา ขณะที่หลงจิงเขียนอยู่ด้านขวา

ของธรรมา ท้าทางของนางเหมือนอยากลองเต็มแก่ รู้สึกคันไม้คันมือยิ่งนัก

ด้านหน้าของธรรมามีต้นบรรพบุรุษพันสนเป็นผู้เบิกทางด้วยตนเอง โดยมีสะพานสี่เขียวที่ทอดยาวไปด้านหน้า ด้วยอำนาจบารมีของจักรพรรดิเทพที่พลุ่งพล่านไร้สิ้นสุด หนึ่งก้าวอย่างหนึ่งฟ้าดิน ดวงดารามุนไปตามจังหวะการย่างก้าวของเขา ขณะที่ก้าวเท้าออกไปปรากฏสุริยันจันทราลอยล่อง!

รถศึกที่เห็นฟ้าข้ามไป สร้างความหวั่นไหวทั่วทั้งเก้าชั้นฟ้าสับสนดิน การมาถึงด้วยตนเองสิ้นสะเทือนไปทั่วทุกแห่งหน สร้างความตระหนกให้กับหมื่นเผ่าพันธุ์ สุริยันจันทราสลดอับแสง

ยอดฝีมือจำนวนนับไม่ถ้วนรู้สึกสะเทือนหวั่นไหวกับภาพของจักรพรรดิเทพเบิกทางด้วยตนเอง รถศึกที่เคียงข้างด้วยมังกรเขียวหงส์เหวะ ต่างรู้สึกอึดอัดจนหายใจไม่ออก และสร้างความไหวหวั่นให้กับทุกๆ สำนักในใต้หล้า!

หลี่ซิเย่หนึ่งหลับตาพักผ่อนกายาอยู่บนธรรมาศึก ทันใดนั้นนาทีนี้เขาเหมือนได้ย้อนกลับไปอยู่ในห้วงเวลาอันเนิ่นนานในครั้งนั้น บัญชาการรบด้วยตนเอง กวาดล้างไปทั่วทั้งเก้าแดน ทุกที่ที่เขาวิ่ง

ผ่านไปมีแต่เหล่าศัตรูที่ก้มหัวให้ คราใดที่เขาออกศึก ราชันเซียน
ต้องหลบลิ!

ผู้คนจำนวนไม่น้อยรู้สึกสะเทือนหัวน้ ไหวจนไม่อาจกล่าวสิ่งใด
ออกมา เมื่อได้เห็นท่าทีการออกศึกเพื่อปราบปรามเช่นนี้ ถึงแม้จะ
เป็นการบัญชาการรบด้วยราชันเซียนเองก็คงไม่เกินเลยไปกว่านี้
แม้จะไม่ได้มีไพร่พลเป็นหมื่นพัน แต่ท่าทีสะเทือนฟ้า แม้เพียงคน
เดียวก็สยบหัวหล้าได้!

“รถจตุรยุทธ...” บรรดาผู้ดำรงไว้ซึ่งดึกดำบรรพ์ยิ่งเฉกเช่นแคว้น
โอสถ ตระกูลเจียนหลง เมืองสยบอสูร เมื่อเห็นรถทองแดงที่บิดขยี้
ห้องฟ้าจนแหลกลาญ ต่างให้นึกถึงตำนานเก่าแก่โบราณขึ้นมา

“รถทองแดงปรากฏ หมื่นศัตรูมลาย อีกาหมิพมาถึง ราชันเซียน
หลบลิ ผู้บงการนิจันรันดร์ มือที่มองไม่เห็น!” ผู้ที่ดำรงไว้ซึ่งดึกดำ
บรรพ์ที่เคยได้ยินได้ฟังเกี่ยวกับตำนานสมัยดึกดำบรรพ์ต่าง
ตระหนกและตื่นขึ้นมา ขบวนการที่สะเทือนโลกเช่นนี้ ไม่ว่าจะ
เป็นผู้ที่ดำรงไว้ซึ่งไร้ผู้ต่อกรเช่นใด ไม่ว่าจะเป็นผู้ดำรงไว้ซึ่งถูกฝังร่าง
เอาไว้เนิ่นนานเพียงใด ล้วนมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป

“ชายชาตรีสมควรเป็นเยี่ยงนี้!” กลุ่มคนรุ่นใหม่ที่ได้เห็นภาพดังนี้แล้ว ล้วนแล้วแต่รู้สึกได้ถึงเลือดในกายที่ร้อนระอุ หันได้นั้น เหมือนหนึ่งได้เห็นราชันเขียนออกบัญชาการรบด้วยตนเอง ช่างเป็นภาพที่น่าสะเทือนหวั่นไหวเพียงใด

ในที่สุดรถม้าได้หยุดลงตรงด้านนอกของหุบเขากีบสวรรค์ นาทีนี้ทุกคนที่สนใจต่อการศึกในครั้งนี้ต่างกลั่นลมหายใจ และรู้สึกตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง นาทีนี้ ทุกๆ แคว้นเจ้าลัทธิ หรือสายสำนักราชันเขียนต่างตั้งกระจกสวรรค์ขึ้นมาสองตรงไปยังหุบเขากีบสวรรค์ ทุกคนอยากให้เห็นภาพนี้ด้วยตาตนเอง!

ในที่สุดหลี่ชีย่ได้ลืมตาขึ้นทั้งสองข้าง ยามที่เขาลืมตาขึ้นมานั้น ทำให้หลายคนต้องสะท้อนภายในใจ ถึงแม้พวกเขาจะอยู่ห่างไกลสุดหล้าฟ้าเขียว ถึงแม้พวกเขาจะอยู่ต่อหน้ากระจกสวรรค์ก็ตาม!

ประดุจดั่งยามหลี่ชีย่หลับตา ฟ้าดินจะเป็นราตรีกาล ยามที่หลี่ชีย่ลืมตาขึ้นมา ฟ้าดินก็จะเป็นทิวากาล

หลี่ชีย่มองดูหุบเขากีบสวรรค์ กล่าวด้วยท่าที่เฉยเมยว่า “บรรพบุรุษต้นสน ส่งคำท้ารบออกไป จะยอมแพ้หรือจะสู้รบ คำเดียวเท่านั้น”

ต้นบรรพบุรุษพันสนก้าวเดินไปข้างหน้า กระทบเข้ากับฟ้าดิน "ตูม" เสียงหนึ่งดังขึ้น ทำให้พื้นที่ทั้งหมดของหุบเขากีบสวรรค์ สะเทือนหวั่นไหวขึ้นมา แม้ว่าจะไม่ได้สร้างความเสียหายให้กับสิ่งใด ๆ แม้แต่น้อยนิด แต่ทว่าได้สร้างความสั่นสะเทือนไปทั่วทั้งหุบเขากีบสวรรค์ สร้างความหวั่นไหวให้กับพื้นที่นับสิบล้านลิ้นแ่งนี้

"โอม... โอม... โอม..." ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น แนวป้องกันแต่ละชั้นของหุบเขากีบสวรรค์ได้ปรากฏขึ้นมา ทำให้หุบเขากีบสวรรค์กลายเป็นพื้นที่อันแข็งแกร่งยากจะทำลายได้อย่างนั้น

"ต้นบรรพบุรุษพันสน เจ้าอย่างรังแกคนมากเกินไป เขาพันสนของพวกเจ้าก็มีวันถูกเขาทำลายลงสักวัน!" ภายในหุบเขากีบสวรรค์มีเสียงร้องคำรามดังขึ้น เสมือนดังเป็นเสียงที่ทรงอำนาจลงมาจากสวรรค์

ในขณะเดียวกัน ภายในหุบเขากีบสวรรค์ปรากฏยอดฝีมือทั้งหมดของหุบเขากีบสวรรค์ โดยมีบรรดาเหล่าบรรพบุรุษคอยเฝ้าด่านที่สำคัญเอาไว้

ภายในหุบเขากีบสวรรค์ยามเมื่อภัยพิบัติมาถึง ยอดฝีมือระดับจอม
กษัตราก็เป็นได้แค่ทหารเลวที่เฝ้ารักษาด่าน ขณะที่ระดับปราชญ์
ทั่วไป หรือปราชญ์โลกา กระทั่งผู้ดำรงไว้ซึ่งอมตะเช่นองค์เทพต้อง
เฝ้าด่านปราการด้วยตนเอง รวมทั้งระดับจักรพรรดิเทพที่ถูกปิด
ผนึกฝังเอาไว้ใต้ดินตลอดกาล ก็ต้องออกมาสู่โลกปัจจุบันเช่นกัน!

ต้นบรรพบุรุษพันสนไม่ได้กล่าวคำใดออกมา เขาเพียงยืนสงบนิ่ง
อยู่บนท้องฟ้า เมื่อสถานการณ์เป็นเช่นนี้ คงไม่อาจกล่าวสิ่งใดได้
อีก

“คำพูดอีกเหมิมมีพลังเช่นนี้ รอให้หุบเขากีบสวรรค์ของพวกเขาเจ้าผ่าน
พ้นวันนี้ไปให้ได้ก่อนแล้วค่อยพูดเถอะ” หลี่ซีเยนั่งอยู่บนรถจตุร
ยุททองแดง กล่าวด้วยน้ำเสียงเหนื่อยหน่ายว่า “จะยอมแพ้หรือ
ต่อสู้ขึ้นอยู่กับคำพูดของหุบเขากีบสวรรค์คำเดียว!”

“หลี่ซีเย พวกเรานั่งลงค่อยๆ ปรึกษาหารือกันก็ได้” ในที่สุด ภายใน
หุบเขากีบสวรรค์ได้มีเสียงที่แห่ห้อมเสียงหนึ่งดังขึ้น ยามที่เสียงนี้
ดังขึ้น บรรดาศิษย์ต่างเจียบสนิท ไม่ต้องสงสัย เจ้าของเสียงต้องมี
อิทธิพลในหุบเขากีบสวรรค์มาก

เสียงแก่หง่อมจากหุบเขากีบสวรรค์กล่าวว่า “บุญคุณความแค้นของเจ้ากับหุบเขากีบสวรรค์ล้วนสามารถลบล้างไปได้ หุบเขากีบสวรรค์จะชดใช้ค่าเสียหายให้ทั้งหมด!”

“ปรึกษาหารือ?” หลี่ซีเยหัวเราะออกมา สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “การปรึกษาหารือต้องมีกำลังที่ใกล้เคียงกันจึงคุยปรึกษาหารือเจรจาสงบศึกกันได้ ในสายตาของข้าหุบเขากีบสวรรค์ไม่มีช่องว่างที่จะเจรจากันได้ พวกเจ้าต้องการรักษาหุบเขากีบสวรรค์เอาไว้ก็ไมยาก ยอมแพ้เสียเดี๋ยวนี้ ลงนามในสัญญาเลือด ตราบใดที่มีข้าอยู่จะไม่เข้าสู่ยุทธภพอย่างเด็ดขาด มอบสัจอาณาจักรเซียนสองชั้น และคลังสมบัติดีกดาบรพพ์ของพวกเจ้าออกมา หากเป็นเช่นนี้ข้าจะละเว้นหุบเขากีบสวรรค์ของพวกเจ้า!”

“หลี่ซีเย เจ้าโลภมากเกินไปแล้ว ได้คืบเอาศอก!” เสียงที่แก่หง่อมภายในหุบเขากีบสวรรค์ดังขึ้น เงื่อนไซเช่นนี้กล่าวสำหรับสายสำนักราชันเซียนใดๆ ก็ตาม ล้วนแล้วแต่ไม่สามารถยอมรับได้อยู่แล้ว

“ข้าเหลืออาณาจักรเซียนให้กับพวกเจ้าก็ถือว่ามึน้ำใจมากแล้ว ถ้าหากข้าทำลายล้างหุบเขากีบสวรรค์ของเจ้าล่ะก็ จะต้องรื้อค้นทุกสิ่งทุกอย่างของหุบเขากีบสวรรค์ไปจนหมดสิ้นแน่นอน!” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวออกมา

“ดี ดี ดี” นั้นพวกเขาก็มาตัดสินกันเถิด หุบเขากีบสวรรค์ของพวกเขา
เรามีแต่วีรบุรุษที่ตายในสนามรบ ไม่มีผู้อ่อนแอที่ยอมแพ้!” เสียงแก่
หง่อมภายในหุบเขากีบสวรรค์ตวาดเสียงดังออกมา

หลี่ชียเหว้เราะที่หนึ่งกล่าวว่า “ดีมาก ในเมื่อพวกเจ้ามีจิตใจที่กล้า
หาญเช่นนี้ ข้าก็จะสงเคราะห์พวกเจ้า! ตันบรรพบุรุษ หักด่านเข้าไป!”

ตันบรรพบุรุษพันสนไม่กล่าวสักคำ ก้าวเท้าข้างหนึ่งเข้าไปในหุบ
เขากีบสวรรค์ “ตุม...ตุม...ตุม...” ภายหลังตันบรรพบุรุษพันสนที่
ก้าวเท้าเข้าไปในหุบเขากีบสวรรค์แล้ว ปราบกฏเขาแต่ละลูกที่พัง
ถล่มลงมา แนวป้องกันแต่ละแนวถูกทำลายจนแหลกลาญ

ด้านหลังศีรษะของตันบรรพบุรุษพันสนปรากฏวงแหวนเหวะขึ้น ทุก
แห่งหนทั่วโลกล้วนรายล้อมอยู่รอบกายของเขา ในเวลานี้เอง เขา
ได้สำแดงอำนาจที่ไร้ผู้ต่อกรของจักรพรรดิเทพออกมาอย่าง
เต็มที!

การก้าวเข้าสู่หุบเขากีบสวรรค์ของตันบรรพบุรุษพันสนปราศจาก
กระบวนท่า ไร้ซึ่งเคล็ดวิชา แต่อาศัยพลังที่เฉียบขาดเข้าสั่นคลอน

ต่อหุบเขากีบสวรรค์ แนวป้องกันที่ทรงพลังยิ่งของหุบเขากีบสวรรค์ ได้ถูกทำลายลงทีละชั้นๆ จากพลังที่เฉียบขาดของต้นบรรพบุรุษ พันสน

“จะอย่างไรเสียก็คือระดับจักรพรรดิเทพเซียนนะ ถึงอย่างไรก็ไร้ซึ่งผู้ ต่อกร!” ภาพนี้ได้สร้างความสะเทือนหัวน้ไหวให้กับยอดฝีมือ จำนวนนับไม่ถ้วนอย่างยิ่ง เมื่อเห็นต้นบรรพบุรุษพันสนไม่ได้ สำแดงกระบวนท่าใดๆ ก็สามารถทำลายแนวป้องกันของหุบเขากีบ สวรรค์ลงได้อย่างง่ายดาย

“ฆ่า...” บรรดา ยอดฝีมือและระดับปราชญ์ที่เฝ้าอยู่ตามจุดสำคัญ ต่างๆ พลันตั้งเป็นค่ายเป็นขบวนขึ้น เมื่อเห็นต้นบรรพบุรุษพันสน สามารถทำลายแนวป้องกันแต่ละชั้นได้ภายในชั่วพริบตาเดียว จึงลู่ โจมเข้าหาโดยแยกเป็นปีกซ้ายขวาอย่างรวดเร็ว!

ต้นบรรพบุรุษพันสนไม่ได้แสดงความไหวหวั่นต่อการลู่โจมเข้ามา เช่นนี้ของศัตรู เพียงตัวนี้ว้ออกไป “ปุ” เหมือนหนึ่งอุกกาบาตรร่วง ยอดฝีมือรวมทั้งระดับปราชญ์ที่บุกเข้ามาทั้งปีกซ้ายปีกขวาพลัน ถูกบดขยี้จนกลายเป็นหมอกเลือดไป

ภาพนี้สร้างความสะเทือนขวัญอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะระดับจอมกษัตราที่ทรงพลังเพียงใด กระทั่งระดับปราชญ์ ล้วนเป็นได้แค่מדבלกถูกบดขยี้สังหารได้อย่างง่ายดาย!

“เข้ามาแล้ว!” ต้นบรรพบุรุษพันสนคำรามเสียงยาว ก้าวเท้าเข้าไปยังเขตพื้นที่บรรพชนของหุบเขากีบสวรรค์ ภายในพื้นที่บรรพชนนับเป็นพื้นที่ที่มีสภาพแวดล้อมงดงามยิ่ง ทั่วทุกแห่งหนเต็มไปด้วยเห็ดหลินจือม่วงและหญ้าทิพย์ พลังแก่นฟ้าดินเข้มข้นไม่มีลี้ดจาง!

“ปัง...ปัง...ปัง...” ปราบกฏพื้นดินสะเทือนหวั่นไหวขึ้นมายามที่ต้นบรรพบุรุษพันสนได้เหยียบย่างเข้าไปภายในบริเวณที่เป็นพื้นที่บรรพชน ทำให้ภูเขาล้อมลงมาที่ละลูกๆ แม่น้ำแต่ละสายขาดสะบั้นลง อักขระคาถาต่างๆ ที่มีการลงเอาไว้ปกป้องกันถูกทำลาย ไม่ว่าจะป็นวิหารโบราณที่ได้รับการลงคาถาปกป้องรักษาโดยระดับปราชญ์ หรือถ้ำอันเป็นที่พำนักของระดับจอมกษัตรา ล้วนแล้วแต่พังถล่มลงมาจนแหลกละเอียดทั้งสิ้น

ด้วยพลังระดับนี้ไม่อาจขวางกั้นการก้าวย่างของต้นบรรพบุรุษพันสนได้เลย การก้าวเท้าเข้าไปในบริเวณพื้นที่บรรพชนหุบเขากีบสวรรค์ของต้นบรรพบุรุษพันสน เหมือนดังเข้าไปยังดินแดนไร้ผู้คนอย่างนั้น!

ลักษณะเช่นนี้ได้สร้างความหวาดกลัวให้กับบรรดาแคว้นเจ้าลัทธิ
อยู่ไม่น้อย ด้วยพลังของจักรพรรดิเทพคนเดียวก็เพียงพอที่จะ
ทำลายสำนักใดสำนักหนึ่งได้ง่ายดายยิ่งนัก กระทั่งหุบเขากีบ
สวรรค์ที่เป็นหนึ่งสำนักสองราชันเซียนยังยากจะขัดขวางจังหวะ
ก้าวเดินของต้นบรรพบุรุษพันสนได้เลย ย่อมเป็นที่เข้าใจได้ว่าหาก
ระดับจักรพรรดิเทพต้องการทำลายล้างแคว้นเจ้าลัทธิสักแคว้นหนึ่ง
นั้นง่ายยิ่งกว่าปอกกล้วยเข้าปากเสียอีก!

“ต้นบรรพบุรุษพันสนอย่าได้ทำร้ายผู้คน!” ในที่สุด ท่ามกลางเสียง
คำรามก้อง ปราบฎระดับอ่องเทพจำนวนห้าคนได้กรูกันออกมา
จากสวนลี้กภายในหุบเขากีบสวรรค์ในเวลานี้ พลังที่พวกเขาเหาะ
ลงมาจากท้องฟ้า ในมือของพวกเขาถืออาวุธราชันเซียน และ
ขับเคลื่อนค่ายกลราชัน ทำการปิดกั้นฟ้าดินเอาไว้อย่างเบ็ดเสร็จ
เด็ดขาด ล้อมต้นบรรพบุรุษพันสนเอาไว้ภายในค่ายกลทันที

พลังที่มีการสำแดงค่ายกล ได้อาศัยอาวุธราชันเป็นตัวนำ โดย
อาศัยอ่องเทพห้าคนเป็นผู้ขับเคลื่อน ฉับพลันนั้นกลับกลายเป็น
พื้นที่กว้างใหญ่ไร้ขอบเขต ปราบฎกระบี่เหาะขนาดยักษ์แต่ละเล่มที่
พุ่งทะลุขึ้นมาจากใต้พื้นดิน กระบี่ทุกเล่มมีอานุภาพเพียงพอที่จะ
ฟันดวงดาราในจักรวาลจนสะบั้นได้

“แกริ่งค์...แกริ่งค์...แกริ่งค์...” เพียงชั่วพริบตาเดียว กระบี่แต่ละเล่มที่ก่อดำด้วยพลังสังหารเทพได้ฟาดฟันลงมา ทุกๆ การฟาดฟันออกไปต้องได้เห็นเลือด!

“ทำลายมัน...” ต้นบรรพบุรุษพันสนยังคงอาศัยมือเปล่าเข้ารับมือข้างหนึ่งทำท่าตราประทับ มืออีกข้างกลับกลายเป็นกระบี่สำแดงเคล็ดสยบราชันออกมา พลันที่มีการสำแดงเคล็ดวิชานี้ กระทั่งมหาจักรพรรดิราชันเซียนยังถูกสยบ!

“ปัง...ปัง...ปัง...” ภายใต้อันเคล็ดสยบราชัน กระบี่เหวหะแต่ละเล่มที่ฟาดฟันลงมาพลันถูกหักทำลาย ค่ายกลราชันดูสลดขึ้นมาทันที

นาทีนี้ต้นบรรพบุรุษพันสนได้สำแดงเคล็ดราชันจนถึงขีดสุด มือซ้ายกลับกลายเป็นหยิน มือขวาเป็นหยาง หยินหยางหมุนเวียนสับเปลี่ยนกันไป ปราบกฏเป็นปลาหยินหยางขนาดยักษ์ขึ้นมา พลังปลาหยินหยางที่กวาดไปข้างหน้า ทุกสิ่งล้วนพังพินาศย่อยยับไปอย่างง่ายดาย!

ตอนที่ 900 รับมือสองจักรพรรดิเทพโดยลำพัง

<https://novel-lucky.com>

การกระโดดขึ้นมาของปลาหิ้นหยาง ทำลายทุกอย่างอย่างฉับพลัน พินาศย่อยยับไปได้อย่างง่ายดาย ปราศจากสิ่งใดกั้นขวาง กระทั่ง ค่ายกลราชันเซียนก็เช่นกัน

เดิมทีค่ายกลที่ตั้งโดยอ่องเทพทั้งห้าของหุบเขากีบสวรรค์นั้น นับเป็นค่ายกลราชันขนาดเล็กละแล้ว พวกเขาอาศัยอาวุธราชัน ในการขับเคลื่อนค่ายกลราชันขนาดเล็กละนี้ อีกทั้งยังไม่สามารถ สำแดงสวรรค์ประหัตถ์ออกมาได้ จึงไม่อาจต้านทานอยู่ภายใต้ เคล็ดสยบราชันของต้นบรรพบุรุษพันสนได้มานานัก!

ก่อนหน้านี้ต้นบรรพบุรุษพันสนก็มีคุณสมบัติเพียงพอที่จะหมาย เมินใต้หล้าอยู่แล้ว เมื่อได้รับการถ่ายทอดเคล็ดสยบราชันแบบ สมบูรณ์จากหลี่ซีเยแล้ว ทำให้พลังการต่อสู้ของเขาเพิ่มขึ้นอีกสอง ชั้น กระทั่งพลังที่เขาสำแดงพลังของเคล็ดสยบราชันออกมาก็ สามารถรับอาวุธราชันได้โดยตรง!

“ตุ้ม...” ปราบกฏเสียงดังสนั่นหวั่นไหว จากพลังการทำลายฟ้าดิน ของปลาหิ้นหยาง ค่ายกลราชันถูกทำลายจนย่อยยับ อ่องเทพทั้ง ห้าหมายอาศัยอาวุธราชันคุ้มกาย แต่ทว่ายังคงเข้าไปก้าวหนึ่ง “อ้า

กก" เสียงร้องนำเวหนาดังขึ้น ภายใต้เคล็ดสยบราชัน อ่องเทพทั้ง
ห้าร่างแหวกเหลวเสียชีวิตคาที่ในทันที

ช่างเป็นภาพที่น่าสะเทือนหวั่นไหวยิ่งนัก กระทบอ่องเทพทั้งห้ายังคง
ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของต้นบรรพบุรุษพันสนที่อาศัยเพียงมือเปล่าเท่านั้น
ยังคงสังหารอ่องเทพทั้งห้าได้เช่นเดิม

ราชันโอสถไปโซวแห่งแคว้นโอสถที่ได้เห็นภาพนี้ ต้องสลดจนหน้า
ถอดสี กล่าวว่ "นี่มันคือเคล็ดวิชาสยบราชันที่อยู่ในตำนาน!
ราชันเซียนหญิงหงเหียนนับเป็นหนึ่งในราชันเซียนที่ยิ่งใหญ่เกริก
ก้องสะเทือนอดีตและโชติช่วงมาจนถึงปัจจุบัน โดยแท้จริง"

เขาเคยเห็นเคล็ดสยบราชันของราชันเซียนหญิงหงเหียนมากับตา
ตนเอง หนึ่งวิชาสยบหมื่นราชัน การต่อสู้ในครั้งนั้นทำให้เขาารู้ได้
ทันทีว่าชั่วชีวิตของเขาไม่สามารถแย่งชิงชะตาฟ้ากับราชันเซียน
หญิงหงเหียนได้แน่นอน พลันที่เคล็ดสยบราชันได้ถูกสำแดง
ออกมานั้น เคยเป็นงามืดที่ไม่สามารถหลบเลือนอยู่ภายในใจของ
เขาตลอดมา

ต้นบรรพบุรุษพันสนเทียบไม่ได้กับราชันเซียนหญิงหงเหียนในครา
นั้น แต่ทว่าต้นบรรพบุรุษพันสนอาศัยเพียงเคล็ดสยบราชันก็

สามารถรับมือกับอาวุธราชันได้ด้วยมือเปล่า มันคือเคล็ดราชันที่ไร้
ซึ่งผู้ต่อกรเชียวนะ!

ครั้นอ่องเทพทั้งห้าถูกสังหาร อาวุธราชันพลันบินกลับไปยังสวนที่
ลึกที่สุดของหุบเขากีบสวรรค์ ฉับพลันนั้นฟ้าดินเจียบสั่นดัง
จักรพรรดิเทพปรากฏ ราวิหมื่นอาณาจักร ช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัว
เหลือเกิน!

“ตุม...ตุม...ตุม...” ต้นบรรพบุรุษพันสนในเวลานี้ได้ก้าวเดินเข้าไป
ยังสวนที่ลึกที่สุดของพื้นที่บรรพชนหุบเขากีบสวรรค์ หนึ่งก้าวหนึ่ง
ฟ้าดิน หนึ่งก้าวหนึ่งสยบ แม้ว่าภายในสวนที่ลึกที่สุดของหุบเขากีบ
สวรรค์จะมีสิ่งต้องห้ามอยู่เป็นจำนวนมาก แต่ทว่าภายใต้การก้าว
ย่างไปทีละก้าวๆ ทุกสิ่งกลับพังทลายลง ถึงแม้จะมีสิ่งต้องห้ามที่
ราชันเขียนไว้วางเอาไว้ แต่หลังจากผ่านกาลเวลาอย่างยาวนาน
ก็ไม่สามารถขัดขวางอำนาจที่ไร้ผู้ต่อกรของต้นบรรพบุรุษพันสน
เอาไว้ได้!

“โครม...” ในที่สุดภายในสวนที่ลึกที่สุดของหุบเขากีบสวรรค์
ปรากฏอำนาจจักรพรรดิเทพสองสายที่สูงใหญ่ขึ้นมา นาทีนี้
ปรากฏจักรพรรดิเทพสองคนก้าวเดินออกมาจากสวนที่ลึกที่สุด
ของหุบเขากีบสวรรค์

จักรพรรดิเทพทั้งสองมีสภาพแก่หง่อมอย่างยิ่ง อายุชั้ยเหือดแห่ง
ลมปราณอ่อนเปลี้ย การดำรงอยู่ของผู้คนเช่นนี้นับว่าเหลือเพียง
ลมหายใจเฮือกสุดท้ายแล้ว พลันที่กลับออกมาสู่โลกปัจจุบัน พวก
เขาก็จะไม่มีวันได้กลับไปเหมือนเช่นเดิมอีก ต้องรอความตายเพียง
สถานเดียว!

จักรพรรดิเทพทั้งสอง หนึ่งนั้นมีเขาแหลมอยู่บนหัว อีกหนึ่งบนหลัง
มีปีกเรืองแสง ยามที่จักรพรรดิเทพทั้งสองก้าวเดินออกมา ทำให้
ดวงดาราบนท้องฟ้าต้องสั่นไหว ภายใต้อำนาจจักรพรรดิเทพที่
กระทบ เหมือนหนึ่งมีดวงดาราจำนวนนับไม่ถ้วนจะร่วงหล่นลงมา
อย่างนั้น!

จักรพรรดิเทพทั้งสองก้าวเดินออกมาจากที่หลบซ่อนของตน ยามที่
พวกเขากวาดตามองออกไป ประกายตาของพวกเขาเหมือนดัง
เป็นกระบี่เหวี่ยงสีเล่มที่ฟาดฟันออกไป ด้วยจักรพรรดิเทพที่ทรงพลัง
เช่นนี้ อาศัยเพียงประกายตาก็สามารถสังหารระดับปราชญ์ได้แล้ว!

“ในที่สุดหุบเขากีบสวรรค์ก็ทิ้งไฟตายออกมาแล้ว!” ระดับผู้ยิ่งใหญ่
ที่เฝ้าดูอยู่ในระยะห่างไกลต้องพึมพำเช่นนี้ออกมา เมื่อมองเห็น
จักรพรรดิเทพทั้งสองที่ก้าวเดินออกมา

ไม่ว่าจะเป็นสำนักหรือสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดใดก็ตาม จักรพรรดิเทพระดับเช่นนี้จะไม่กลับคืนสู่โลกปัจจุบันโดยง่าย เนื่องจากจักรพรรดิเทพเช่นนี้คงเหลือเพียงลมหายใจเฮือกสุดท้ายเท่านั้น หากกลับคืนสู่โลกปัจจุบันเมื่อไร ก็ไม่สามารถผนึกร่างฝังกลับไปอย่างเดิมได้อีก มีเพียงนั่งรอความตายเพียงเท่านั้น!

กล่าวสำหรับไฟตายใบสุดท้ายเช่นนี้ ต่อให้เป็นสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดเฉกเช่นหนึ่งสำนักสองราชันเซียนแล้ว มีเพียงประสพกับสถานการณ์ที่สำนักจะถูกทำลายเท่านั้นจึงจะกลับสู่โลกปัจจุบัน

“พันสน ถึงแม้ว่าเจ้าจะแข็งแกร่งอย่างมาก แต่เจ้าไม่ควรมาที่หุบเขากีบสวรรค์ของข้า ต่อให้เป็นจักรพรรดิเทพ วันนี้ก็ต้องฝากร่างเอาไว้ที่นี่!” หนึ่งในสองจักรพรรดิเทพกล่าวเสียงห่มต่ำออกมา

ต้นบรรพบุรุษพันสนมองไล่ไปยังจักรพรรดิเทพทั้งสอง ยังคงเปี่ยมด้วยความเชื่อมั่นอย่างยิ่ง หัวเราะออกมาที่หนึ่งกล่าวว่า “ที่แท้คือจักรพรรดิเทพโค กับจักรพรรดิเทพเวียนโลกา ก่อนหน้าที่ข้ายังอยู่ เขาพันสนก็เคยได้ยืนชื่ออยู่บ้าง ดีมาก เปรียบกับเทพแมงป่อง และจักรพรรดิทำลายไม่ได้แล้ว พวกเจ้านั้นแหละที่นับว่าเป็นจักรพรรดิเทพแท้จริง!”

“ข้าไม่ได้ปะมือกับจักรพรรดิเทพแท้จริงมานานมากแล้ว วันนี้ได้
ล้างหะยัดเส้นยัดสายสักที!” ต้นบรรพบุรุษพันสนเพ่งมองตรงไป
ข้างหน้าเปล่งประกายอันน่ากลัวออกมา เหมือนว่าสามารถส่องฟ้า
ดินให้สว่างไสวได้อย่างนั้น!

ก่อนหน้านี้จักรพรรดิเทพที่เรียกขานกันว่าจักรพรรดิเทพเช่น
หลานราชันก็เคยมีฉายาว่าจักรพรรดิเทพ เทพแมงป่องก็ได้ชื่อว่า
เป็นจักรพรรดิเทพเช่นกัน ความจริงแล้วหากจะกล่าวให้ถูกต้อง
พวกเขาล้วนแล้วแต่ไม่นับว่าเป็นจักรพรรดิเทพโดยแท้จริง

กรณีของผู้ดำรงอยู่เฉกเช่นจักรพรรดิทำลายไม่ได้ และหลาน
ราชันนั้นเป็นการแต่งตั้งตัวเองให้เป็นจักรพรรดิเทพ ส่วนเทพแมง
ป่องนั้นเป็นคำเรียกขานของผู้คนที่ต้องการประจบเขาเท่านั้น สืบ
เนื่องมาจากที่เขาเคยเป็นขุนพลของราชันเซียนจินเสอมาก่อน
และเป็นขุนพลหนึ่งเดียวที่ยังมีชีวิตอยู่จนถึงปัจจุบัน หากจะว่ากัน
ตามความหมายที่เข้มงวดแล้ว พวกเขาล้วนไม่ได้รับการแต่งตั้ง
จากราชันเซียน

แม้ว่าตำแหน่งจักรพรรดิเทพของต้นบรรพบุรุษพันสนก็ไม่ได้รับ
การแต่งตั้งจากจักรพรรดิเทพ แต่ทว่าตำแหน่งจักรพรรดิเทพของ

เขาได้รับการยอมรับจากเก้าแดน ในระยะสามหมื่นปีก่อนหน้า
ขณะที่ทั้งเก้าแดนยังเชื่อมถึงกันอยู่ ปรัชญาเมธีจำนวนมากของ
เก้าแดนต่างให้การยอมรับตำแหน่งจักรพรรดิเทพของเขา!

ขณะที่จักรพรรดิเทพทั้งสองของหุบเขากีบสวรรค์ที่อยู่ตรงหน้า
พวกเขาได้รับการแต่งตั้งจากราชันเซียนอย่างถูกต้อง เรียกได้ว่า
ตำแหน่งจักรพรรดิเทพของพวกเขา นั้นเป็นไปอย่างถูกต้องและสม
ชื่อสมฐานะ

ก่อนหน้านี้ที่ต้นบรรพบุรุษพันสนต่อสู้กับจักรพรรดิทำลายไม่ได้
โดยลำพังคนเดียวนั้น ยังไม่นับว่าเป็นการต่อสู้กับจักรพรรดิเทพที่
แท้จริง มาวันนี้การที่ต้นบรรพบุรุษพันสนต่อสู้กับจักรพรรดิเทพ
สองคนโดยลำพังคนเดียว จึงนับว่าเป็นการต่อสู้กับจักรพรรดิเทพ
ที่แท้จริง

หลายคนต้องกลั่นลมหายใจกับภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้า การศึก
ระหว่างจักรพรรดิเทพด้วยกัน นับเป็นศึกที่หาดูได้ยากในชาติภพ
หนึ่ง

ในขณะที่จักรพรรดิเทพทั้งสองของหุบเขากีบสวรรค์ค่อยๆ ปรากฏ
อยู่บนท้องฟ้า ต้นบรรพบุรุษพันสนไม่ได้รู้สึกหวั่นเกรงแต่อย่างใด
เห็นฟ้าขึ้นไปกวาดสายตามองดูจักรพรรดิเทพทั้งสอง

“ฆ่า...” ต้นบรรพบุรุษพันสนไม่กล่าวมากความ พลันลงมือด้วย
เคล็ดสยบราชัน มือขวากลับกลายเป็นเจดีย์ราชัน มือซ้าย
กลายเป็นกระบี่ฟ้า อาศัยเจดีย์ราชันสยบ กระบี่ฟ้าเข้าสังหาร ต่อสู้
กับจักรพรรดิเทพทั้งสอง

“ทำลาย...” จักรพรรดิเทพทั้งสองคำรามเสียงก้อง “โครม” เสียงดั่ง
สนั่นกึกก้อง ท้องฟ้าปริขาด ปรากฏเป็นอานาจราชันที่พุ่งลงมา
ทำลายเก้าชั้นฟ้าสับแต่นดิน ทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่ขวางหน้า

จักรพรรดิเทพทั้งสองพลันลงมือก็สำแดงด้วยสัจอาวุธราชันเซียน
ซึ่งเป็นสัจอาวุธชีพของราชันเซียนที่ฉินหลิน และราชันเซียนจินเสอ
ทั้งเอาไว้ว ยามที่สัจอาวุธราชันเซียนถูกสำแดงออกมาด้วยมือของ
จักรพรรดิเทพ ย่อมเป็นที่เข้าใจได้ว่าจะมีพลังกล้าแข็งเพียงใด

“ปัง...” เจดีย์ราชันแหลกละเอียด กระบี่ฟ้าหักสองท่อน ร่างของ
บรรพบุรุษพันสนปลิวละล่อง กระอักเลือดออกมาอย่างรุนแรง

ด้วยสถานะที่ต่างก็เป็นจักรพรรดิเทพด้วยกัน เมื่อต้นบรรพบุรุษพัน
สนต้องเผชิญหน้าด้วยมือเปล่ากับสัจจอาวุธราชันเซียน จึงทำให้
ต้องเสียเปรียบเป็นอันมาก ไม่สามารถแข็งขันต่อกรกับสัจจอาวุธ
ราชันเซียนได้ ย่อมไม่เป็นที่สงสัยว่าจักรพรรดิเทพทั้งสองที่อยู่
ตรงหน้าได้เรียนรู้ถึงแก่นแท้ของสัจจอาวุธราชันเซียนเป็นอย่างดี
กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว ต่อให้ไม่สำแดงสวรค์ทำลายออกมา
แต่การสำแดงกระบวนท่า โจมตีราชันเซียนออกมานั้นหาใช่เรื่อง
ยาก!

“การมีสัจจอาวุธราชันเซียนที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษอยู่ในมือ
ระดับจักรพรรดิเทพก็คือผู้ไร้ซึ่งผู้ต่อกร!”ไม่ว่าผู้ใดก็ตามหากได้
เห็นภาพนี้แล้วล้วนต้องมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป เมื่อก้าวมาถึงระดับ
นี้แล้ว หากมีสัจจอาวุธราชันเซียนในมือจะน่าเกรงกลัวเป็นยิ่งนัก
ยากจะมีผู้ใดสามารถสังหารเขาได้!

“ฮ่า...” จักรพรรดิเทพทั้งสองไม่เปิดโอกาสให้ต้นบรรพบุรุษพันสน
ได้หายใจหายคอ ต้องการสังหารต้นบรรพบุรุษพันสนในคราเดียว
จึงสำแดงกระบวนท่า โจมตีราชันเซียนออกไปด้วยสัจจอาวุธราชัน
เซียนทั้งสอง

“โซ่ว่ามีแต่พวกเจ้าเท่านั้นที่มีสัจจอาวุธราชันเซียน!” เมื่อต้อง
เผชิญหน้ากับการบุกเข้าสังหารของจักรพรรดิเทพทั้งสอง ต้น

บรรพบุรุษพันสนคำรามเสียงยาว เห็นฟ้าขึ้นไปพร้อมกับธงมังกร
ขดในมือ เพื่อต่อกรกับกระบวนท่าโถมตีไ้ผู้ต่อกรนั้น

“โอ้ว...” มังกรคำรามก้องเก้าชั้นฟ้า ต้นบรรพบุรุษพันสนที่ถือธง
มังกรขดในมือ ปลายธงพลันสะบัด เหมือนดั่งการสะบัดหางของ
มังกรทองที่ครอบคลุมไปทั่วพื้นที่นับหนึ่งล้านล้านลี้ รับมือกับ
กระบวนท่าโถมตีราชนเซียนอันไ้ผู้ต่อกรจากสัจอาณาจักรเซียน
ทั้งสองเอาไว้

“ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม...” การปะทะกันระหว่างสัจอาณาจักรเซียนด้วยกัน
และการต่อสู้ขั้นเด็ดขาดของระดับจักรพรรดิเทพ ภายใต้การโถมตี
ทำลายของทั้งสองฝ่าย ทำให้ห้องฟ้ากลายเป็นหลุมดำ ทุกอย่างถูก
ตีกลับไปอยู่ ณ จุดเริ่มต้น กาลเวลาถูกตัดขาด ช่องว่างอากาศถูก
ทำลาย

การโถมตีที่ไ้ผู้ต่อกรเช่นนี้ได้ทำให้บรรดาสำนักรต่าง ๆ ทัวหล้ารู้สึก
อกสั่นขวัญหาย การโถมตีที่ไ้ซึ่งผู้ต่อกรเช่นนี้หากโถมตีใส่พื้นดิน
ก็มีอานุภาพเพียงพอที่จะจมหนึ่งอาณาจักรลงได้

“ฆ่า...” ต้นบรรพบุรุษพันสนคำรามเสียงก้อง มือถือธงมังกรขด
มังกรทองเห็นอยู่บนท้องฟ้า สำแดงเคล็ดราชัน เข้าต่อกรกับสอง
จักรพรรดิเทพโดยลำพังคนเดียว

ขณะที่สองจักรพรรดิเทพก็ได้ปะทะพลังขั้นสูงสุด สำแดงเคล็ดลับ
ชะตาฟ้าที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกรออกมา ทั้งคู่ขับเคลื่อนสัจอาณาจักรราชันเซียน
สุดกำลัง หวังจะสังหารต้นบรรพบุรุษพันสนให้ได้ภายในสามถึงห้า
กระบวนท่า

ถึงแม้ว่าจักรพรรดิเทพทั้งสองจะสำแดงวิชาของตนจนถึงขีดสุด
และสำแดงฝีมือที่ฝืนลิขิตสวรรค์มากที่สุดในชีวิตของตนออกมา
แต่ทว่าคิดจะสังหารต้นบรรพบุรุษพันสนนั้นภายในระยะเวลาอันสั้น
นั้นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

แม้จะกล่าวว่าภายใต้การโจมตีของจักรพรรดิเทพสองคน ต้นบรรพ
บุรุษพันสนไม่สามารถพลิกสถานการณ์ได้ก็จริง แต่ทว่าเขายังคง
ครองความได้เปรียบอยู่มาก

เนื่องจากจักรพรรดิเทพทั้งสองที่อยู่ตรงหน้าลมปราณเหือดแห้ง
หมดสิ้นอายุขัย การที่พวกเขาต้องขับเคลื่อนสัจอาณาจักรราชันเซียน
อย่างหนักหน่วงเช่นนี้ อาจกล่าวได้ว่าพวกเขาคงยืนหยัดได้ไม่นาน

นัก ขณะที่ต้นบรรพบุรุษพันสนมีพลังลมปราณกล้าแข็ง เขาสามารถมีชีวิตอยู่ได้อีกชาติภพ ในด้านของพลังลมปราณจึงมีความได้เปรียบอย่างมากแน่นอน เขาสามารถยืนหยัดต่อไปได้อีกนาน แต่จักรพรรดิเทพทั้งสองที่อยู่ตรงหน้าไม่อาจทำได้

สิ่งที่ทำให้ต้นบรรพบุรุษพันสนต้องเสียเปรียบก็คือเขาได้รับธรมังกรขดมาไม่นานนัก เขายังไม่สามารถปรับเข้ากับธรมังกรขดได้ ไม่สามารถสำแดงสุดยอดพลังอำนาจที่ไร้ผู้ต่อกรออกมา!

ขณะที่จักรพรรดิเทพทั้งสองของหุบเขากีบสวรรค์ก็รู้ถึงจุดตายของตนเองเช่นกัน ดังนั้นพวกเขาต่างเร่งสำแดงกระบวนท่าการโจมตีที่ทรงพลังที่สุดออกมา เพื่อหวังจะพิชิตฝ่ายตรงข้ามภายในเวลาที่สั้นที่สุด

การต่อสู้ของจักรพรรดิเทพทั้งสาม สิ้นสะเทือนไปหมื่นภพ ภายใต้อำนาจที่ไร้ผู้ต่อกรของพวกเขาได้ทำให้ทั่วทั้งแดนสมุนไพรร่าธาตุต้องสั่นไหว ยามที่พวกเขาสู้รบกันถึงจุดเดือด นั่นแลคือกำลังที่แท้จริงของพวกเขา

“ศึกระหว่างจักรพรรดิเทพนะ!” ผู้ที่ได้เห็นภาพนี้ แม้กระทั่งระดับผู้ยิ่งใหญ่จำนวนนับไม่ถ้วนที่เพียงแต่อาศัยมองผ่านกระจกสวรรค์

แต่ทว่ายังคงรับรู้และสร้างความสะท้อนห่วงไหวให้กับผู้ยิ่งใหญ่
จำนวนนับไม่ถ้วนให้เหงื่อเย็นโถมกาย รู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก

จักรพรรดิเทพคนหนึ่งที่อยู่อาณาจักรชั้นเซียน ย่อมสามารถกวาด
ล้างเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินได้โดยไร้ซึ่งผู้ต่อกร

“ตั้งค่ายกล...” เมื่อสู้รบกันเป็นเวลานาน จักรพรรดิเทพทั้งสองของ
หุบเขากีบสวรรค์เริ่มไม่ไหวแล้ว ร้องคำรามออกมา

“พวกเราอาศัยเลือดบรรพบุรุษเช่นไหว้ปฐุมบรรพบุรุษที่เสียชีวิตไป
แล้ว อาศัยชีวิตของพวกเราสะท้อนกลับการขยายเผ่าพันธุ์ของ
ปฐุมบรรพบุรุษ...” พลันที่คำของจักรพรรดิเทพสิ้นสุดลง ภายใน
ส่วนที่ลึกที่สุดของหุบเขากีบสวรรค์ปรากฏผู้เฒ่าจำนวนมาก
ออกมา ผู้เฒ่าเหล่านี้ล้วนแล้วแต่มีผมเผ้าขาวโพลน นอกจากนั้นผู้
เฒ่าเหล่านี้ยังเปล่งประกายที่ร้อนแรงยิ่งออกมาจากตัวของพวกเขา

“เหล่าบรรพบุรุษของเผ่าวิหคสุริยัน เป็นการยกพลออกมาทั้งหมด
เพื่อการต่อสู้ของเผ่าวิหคสุริยัน!” ยอดฝีมือจำนวนมากไม่น้อยของ
แคว้นเจ้าลัทธิต่างๆ ได้พิมพ์ออกมา

ท่ามกลางเสียงร่ำคาถาดำบรรพ์ที่บรรดาบรรพบุรุษเผ่าวิหค
สุริยันได้เปล่งออกมา ภายในส่วนที่ลึกที่สุดของหุบเขากีบสวรรค์
ปรากฏโครงกระดูกขนาดยักษ์ลอยขึ้นมา ดูไปแล้วมันคือโครง
กระดูกยักษ์ของนกที่สมบูรณ์ไว้ที่ใดโครงหนึ่ง

Novel-Lucky

ตอนที่ 901 ค่ายกลสามราชัน

<https://novel-lucky.com>

ยามที่โครงกระดูกขนาดยักษ์โครงนี้ลอยขึ้น ได้แผ่กระจายอำนาจดึกดำบรรพ์ออกมา เสมือนว่าโครงกระดูกนี้มาจากยุคสมัยที่เนิ่นนานมาก เป็นยุคที่ไม่สามารถไล่เรียงได้ และมันได้ครองความเป็นจ้าวในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินของยุคนั้น

“ปุ...ปุ...ปุ...” เสียงหนึ่งดังขึ้นเบาๆ หลังจากทีคำสาปของเหล่าบรรพบุรุษวิหคสุริยันได้สิ้นสุดลง ร่างของพวกเขาได้แต่กร้าวจนละเอียดจากเสียงที่ดังขึ้นมาเบาๆ และกลายเป็นหมอกเล็ดไปในที่สุด ขณะที่เลือดวัดมณะของพวกเขาหลังไหลดั่งน้ำทะเลเข้าไปยังโครงกระดูกขนาดยักษ์นั้น

“อ้าว...” หลังจากที่ได้รับเลือดวัดมณะจำนวนมหาศาลแล้ว ปราบกฐเสียงของนกที่สะท้อนหวั่นไหวถึงยังเก้าชั้นฟ้าดังขึ้นมา ยามที่มันกางปีกทั้งคู่ของมันออก เพลิงแก่นสุริยันที่ไร้สิ้นสุดได้ร่วงหล่นลงมา

“อ้าว...” เสียงนกดังขึ้นอีกครั้ง เห็นมันทำท่าอ้าปากยึดคอ “ตูม ตูม ตูม” ฟ้าดินขานรับ ดวงตะวันที่อยู่บนท้องฟ้าถึงกับถูกมันดึงเข้ามา

หา เพลงแก่นสุริยันนับไม่ถ้วนถูกดึงให้เพลงมา โดยที่เจ้านกตัวนี้
ได้ดูดกลืนเพลงแก่นสุริยันเข้าไปอย่างบ้าคลั่ง

ยามที่มันทำเช่นนี้อยู่ นั่น หัวทั้งปฐพีได้มิดมิดลง เสมือนหนึ่งเจ้านก
ตัวนี้ต้องการกลืนกินดวงตะวันทั้งดวงเข้าไปอย่างนั้น

“โครม...” ปราบกฏเสียงดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นหลังจากที่เจ้านกตัวนี้ได้
กลืนกินเพลงแก่นตะวันเข้าไปแล้วอย่างเพียงพอ โดยขณะนี้ตัว
ของมันปรากฏเปลวไฟที่รุนแรงพวยพุ่งออกมาทั่วทั้งตัว เปลวไฟที่
รุนแรงนี้ได้เผาผลาญไปทั้งเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน

โครงกระดูกขนาดยักษ์ในตอนนั้น เวลานี้ได้กลับกลายเป็นนก
ขนาดยักษ์ที่มีเปลวไฟรุนแรงเสบตาขึ้นมา โดยที่เจ้านกยักษ์ตัวนี้มี
ขาสามขา ยืนตระหง่านอยู่ท่ามกลางฟ้าดิน เสมือนหนึ่งว่ามันนั้น
แหละคือสุริยเทพที่แท้จริง!

“วิหคสุริยันสามขา!” ยอดฝีมือจำนวนไม่น้อยของแดนสมุนไพรร่ำ
ธาตผู้ดำรงไว้ซึ่งความแข็งแกร่งอย่างยิ่ง รู้สึกประทับใจยิ่งกับการได้
เห็นเจ้านกขนาดยักษ์ตัวนี้ยืนตระหง่านอยู่บนท้องฟ้า

ระดับบรรพบุรุษสำนักเจ้าลัทธิพิมพ์ออกมาว่า “ได้ยืมขาวลือกันมานานแล้วว่า ปฐมบรรพบุรุษของเผ่าวิหคสุรียันเคยได้โครงกระดูกของเทพวิหคสุรียันที่ยังคงไว้ซึ่งจิตวิญญาณและมีความสมบูรณ์มาโครงหนึ่ง ดูท่าคงเป็นเรื่องจริง”

เผ่าวิหคสุรียันได้ชื่อว่าเป็นทายาทรุ่นหลังของเทพวิหคสุรียัน พวกเขาเชื่อว่าเลือดที่ลั่งรินอยู่ภายในกายของเขาเป็นสายเลือดของสัตว์เทพ ผู้คนจำนวนมากในยุคหลังต่างรู้สึกสงสัยและเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งกับคำกล่าวเช่นนี้ แต่ทว่ามาวันนี้เมื่อได้เห็นวิหคสุรียันสามขาตัวนี้แล้ว หลายคนรู้สึกว่าเลือดภายในกายของเผ่าวิหคสุรียันอาจมีสายเลือดของสัตว์เทพอยู่จริงก็เป็นได้

“ตุ้ม...” ครั้งวิหคสุรียันสามขาลงแตะพื้น โดยเหยียบอย่างลงบนพื้นที่บรรพชนหุบเขากีบสวรรค์ พลันปรากฏเป็นหลักกฎเกณฑ์แต่ละสายปูลาดไปตามพื้นดิน ทันใดนั้นฐานราชันใต้พื้นดินของหุบเขากีบสวรรค์ได้ลอยขึ้น หลังจากที่ฐานราชันได้ลอยขึ้นมาแล้ว “ตุ้ม” บังเกิดเสียงดังสนั่นขึ้นมา หลักกฎเกณฑ์ราชันได้ถักทอกันจนกลายเป็นค่ายกลขนาดใหญ่สุดลูกหูลูกตา ดุจตั้งเป็นโลกอีกโลกหนึ่ง

“แว้งค์...” ค่ายกลราชันได้ทำการปิดกั้นฟ้าดิน และปิดกั้นต้นบรรพบุรุษพันสนเข้าไปอยู่ภายในค่ายกลที่กว้างใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูกตานี้ในทันที

จักรพรรดิเทพทั้งสองของหุบเขากีบสวรรค์เมื่อเห็นต้นบรรพบุรุษพันสนตกอยู่ท่ามกลางค่ายกลราชันแล้ว จึงกระโดดเข้าไปอยู่ในค่ายกลทันที โดยร่วมกับวิหคสุรียันสามชายยึดกันคนละมุมเป็นรูปสามเหลี่ยม

“ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม...” เพียงชั่วพริบตาเดียว สัจอาวุธราชันเขียนทั้งสองได้กลับเข้าสู่ตำแหน่ง จากนั้นตามมาด้วยอาวุธราชันแต่ละชั้นที่เข้าประจำตำแหน่งเช่นกัน สิ่งที่เหลือเชื่อได้เกิดขึ้นแล้ว สัจอาวุธราชันเขียนสองชั้น และอาวุธราชันเขียนอีกเจ็ดชั้น ได้เข้าประจำตำแหน่งภายในค่ายกลราชันนี้ กลับกลายเป็นโลกอีกโลกหนึ่งที่เราขอบเขต ในขณะนี้เอง อาวุธราชันแต่ละชั้นเหมือนมีชีวิตฟื้นขึ้นมา กลับกลายเป็นขุนพลที่ไร้ผู้ต่อกรแต่ละคน เผ้าควบคุมค่ายกลขนาดใหญ่เอาไว้

“ฆ่า...” จักรพรรดิเทพทั้งสองร่วมกับวิหคสุรียันสามขาอาศัยฐานราชันของหุบเขากีบสวรรค์ทำการขับเคลือนค่ายกลยิ่งใหญ่ อาวุธราชันแต่ละชั้นได้เข้ารุมล้อมเพื่อหมายสังหารต้นบรรพบุรุษพันสนในทันที นาที่นี้สิ่งที่ต้นบรรพบุรุษพันสนเผชิญหาใช่เพียง

อาวุธราชันเท่านั้น แต่เป็นจักรพรรดิเทพไร้ผู้ต่อกรแต่ละคน กระทั่ง
อาจแข็งแกร่งมากกว่านี้

“ซ่า...” ต้นบรรพบุรุษพันสนที่สำแดงท่วงท่าตั้งพายุที่โหมพัดกวาด
ต้อนเอาทุกสิ่งทุกอย่างจนราบเป็นหน้ากลอง ธงมังกรขดในมือ
สะท้อนฟ้าดิน มังกรทองที่บินร่อนอยู่บนท้องฟ้า เข้าต่อกรกับค่าย
กลราชันอย่างเต็มกำลัง แต่ว่าภายใต้การขับเคลือนค่ายกลโดย
อาศัยฐานราชันเป็นพื้นฐาน และอาศัยอาวุธราชันเป็นแกนหลัก
ของค่ายกล ทำให้เขาไม่อาจสั่นคลอนต่อค่ายกลราชันขนาดใหญ่
นี้ได้ ตกอยู่ภายใต้วังล้อมของขุนพลไร้ผู้ต่อกรของค่ายกล จาก
การถล่มอย่างหนักหน่วงราวห่าฝน ทำให้ต้นบรรพบุรุษพันสนต้อง
ถอยร่นไปเรื่อยๆ

“ค่ายกลสามราชันในตำนาน!” ระดับบรรพบุรุษผู้หนึ่งที่มาด้วย
ประสบการณ์ เมื่อเห็นภาพนี้แล้วต้องพึมพำออกมาว่า “ลือกันว่า
ราชันเซียนของหุบเขากีบสวรรค์เคยมีแนวคิดให้สร้างค่ายกลราชัน
ที่ควบคุมโดยราชันเซียนสามองค์ โดยมีอาวุธราชันของพวกเขา
เฝ้ารักษาค่ายกลราชันนี้ ไม่นึกเลยว่าคำเล่าลือจะเป็นจริง”

ค่ายกลสามราชันถือเป็นท่าไม้ตายที่ทรงพลังมากที่สุดของหุบเขากีบ
สวรรค์ แม้ว่าหุบเขากีบสวรรค์ไม่เคยมีราชันเซียนถึงสามองค์
มาก่อน แต่ทว่าหุบเขากีบสวรรค์ได้หาผู้ที่มาทดแทนตำแหน่งนั้น

โดยพวกเขาอาศัยวิหคสุริยันสามขามาแทนตำแหน่งราชันเซียนองค์ที่สาม

เมื่อเป็นเช่นนี้ ด้วยจักรพรรดิเทพสองคนบวกกับวิหคสุริยันสามขามาเป็นผู้ดำเนินการควบคุมค่ายกลราชันที่สุดยอดนี้ จึงสามารถกักขังต้นบรรพบุรุษพันสนไว้ใ้ในค่ายกลราชันนี้ได้

“แปลงร่าง...” ภายใต้การกดดันของค่ายกลสามราชัน ต้นบรรพบุรุษพันสนต้องถอยร่นไปเรื่อยๆ สร้างความโกรธเคืองให้กับต้นบรรพบุรุษพันสนเป็นยิ่งนัก แม้ว่าในมือของเขาจะมีธมมังกษัตริย์อยู่ก็ตาม แต่ทว่าเขายังไม่สามารถสำแดงท่าการโจมตีที่ไร้ผู้ต่อกรออกมา

ในเวลานี้ต้นบรรพบุรุษพันสนได้กลับกลายเป็นร่างที่แท้จริงของตนออกมา กลายเป็นต้นสนโบราณที่ใหญ่โตมหึมาต้นหนึ่งที่หยั่งรากท่ามกลางฟ้าดินแห่งนี้ ยามเมื่อต้นสนขนาดใหญ่ยักษ์ได้หยั่งรากลงพื้นดินได้แล้ว “ตูม” พลังแก่นฟ้าดินที่ไร้ขีดจำกัดเหมือนน้ำพุพวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า และต้นบรรพบุรุษพันสนได้ทำการดูดกลืนพลังแก่นฟ้าดินเหล่านี้เอาไว้ทั้งหมด

ในขณะที่ พลังแก่นฟ้าดินที่ไร้สิ้นสุดภายใต้พื้นดินของหุบเขากีบ
สวรรค์ถูกต้นบรรพบุรุษพันสนนำมาใช้ ทำให้ขนาดของต้นบรรพ
บุรุษพันสนสูงใหญ่มากขึ้นกว่าเดิมแทบจะตันทะลุท้องฟ้าได้เลย
ทีเดียว

“โอ้วว...” มังกรทองคำรามออกมาดังก้อง ในเวลานี้ธงมังกรขดได้
กลับกลายเป็นมังกรทองขนาดยักษ์พันอยู่กับต้นสนโบราณ ขนาด
ของมังกรทองแปรตามขนาดของต้นสนโบราณ ยิ่งต้นสนโบราณมี
ขนาดใหญ่ขึ้นเท่าไร มังกรทองก็มีขนาดใหญ่ขึ้นเท่านั้น

“โครม...โครม..โครม...” จากการทำต้นสนโบราณมีขนาดใหญ่โต
มากขึ้นเรื่อยๆ ได้สั่นคลอนค่ายกลสามราชันจนโคลงเคลงไปมา
หากยังคงเป็นเช่นนี้ต่อไป ค่ายกลสามราชันคงไม่สามารถสยบต้น
บรรพบุรุษพันสนเอาไว้ได้ ต้องถูกลำต้นที่สุดแข็งแกร่งของต้น
บรรพบุรุษพันสนต้นจนขาดกระจุยอย่างแน่นอน

“ทรงพลังเหลือเกิน” ไม่ว่าใครก็ตามที่ได้เห็นภาพนี้แล้วต้องรู้สึก
เสียวสันหลังวาบ แม้แต่ค่ายกลสามราชันก็คงยากที่จะกักขังต้น
บรรพบุรุษพันสนได้อีกต่อไป

เดิมต้นบรรพบุรุษพันสนก็คือต้นสนโบราณที่สำเร็จมรรคผล ยามที่
เขาหยั่งรากลงไปในพื้นที่บรรพชนของหุบเขากีบสวรรค์แล้ว ทำให้
พลังแก่นฟ้าดินที่อยู่ใต้อุดดินแดนของหุบเขากีบสวรรค์ถูกเขา
นำเอาไปใช้ ทำให้เขามีความแข็งแกร่งยิ่งขึ้นกว่าเดิมอีก

“เบิกดินแดนศักดิ์สิทธิ์!” ในเวลานี้เอง จักรพรรดิเทพของหุบเขา
กีบสวรรค์คำรามเสียงดังขึ้นมา บรรดาระดับบรรพบุรุษของหุบเขา
กีบสวรรค์ที่ยังคงเหลืออยู่จึงรีบเร่งร้ายคาถาออกมา พลังลมปราณ
พลุ่งพล่าน โดยพลังลมปราณของพวกเขาได้จับตัวจนกลายเป็น
กฤษณาชั้นขนาดยักษ์ขึ้นมา สูดหายใจได้ยินเสียงดัง “คร้ากก”
กฤษณาชั้นถูกไขเปิดออก

“ตูม...ตูม...ตูม...” เวลาในบริเวณส่วนลึกของพื้นที่บรรพชน
ปรากฏผืนดินศักดิ์สิทธิ์แห่งหนึ่งที่ผนึกเอาไว้ถูกเปิดออก
ท่ามกลางเสียงดังตูมตามเห็นเป็นประกายศักดิ์สิทธิ์ที่รุนแรงพุ่ง
ขึ้นมา ประดุจประกายศักดิ์สิทธิ์แท้จริงที่พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ปรากฏผืน
ดินศักดิ์สิทธิ์ผืนหนึ่งเบื้องหน้าสายตาของผู้คนทั้งหลาย

ผืนดินศักดิ์สิทธิ์ผืนนี้อบอวลไปด้วยกลิ่นอายเซียน บริเวณกึ่งกลาง
ของผืนดินศักดิ์สิทธิ์มีต้นเกววัลย์แก่ต้นหนึ่ง ยามที่ต้นเกววัลย์แก่
ต้นนี้ปรากฏออกมา มันได้เปล่งประกายสีทองออกมาเต็มท้องฟ้า
เสมือนหนึ่งมันถูกหล่อขึ้นมาจากทองคำทั้งต้นอย่างนั้น อีกทั้งต้น

เถาวัลย์แก่ต้นนี้ไม่เพียงแค่ม้วนล่อขึ้นมาจากทองคำเท่านั้น
ภายในลำต้นของมันยังปรากฏประกายแดงชาดเคลื่อนไหวอยู่
เหมือนว่ามีลาวาไหลรินอยู่ภายในลำต้นของมัน

ขณะเดียวกัน ต้นเถาวัลย์แก่ต้นนี้ยังมีผลน้ำเต้าอยู่ใบหนึ่ง แลดู
เหมือนมีมาเป็นเวลายาวนานมาก พร้อมที่จะสุกและร่วงหล่นลงมา
อย่างนั้น โดยที่น้ำเต้าใบนี้ได้ส่งเสียงฟ้าร้องออกมาเป็นระยะๆ ผู้คน
ที่ได้เห็นสามารถรับรู้ได้ทันทีว่ามันเป็นสิ่งที่ไม่ธรรมดาแน่

ต้นเถาวัลย์แก่ต้นนี้เหมือนนอนเลื้อยอยู่บนพื้นดินของผืนดิน
ศักดิ์สิทธิ์ผืนนี้ด้วยความเกียจคร้าน ขณะที่รอบๆ ของต้นเถาวัลย์
แก่ยังมีสุรยักษ้อยู่สามตัวหมอบอยู่ แต่ละตัวล้วนเปล่งกลิ่นอายที่
น่ากลัวและดึกดำบรรพ์ยิ่งออกมา เสมือนหนึ่งพวกเขาถูกผนึก
เอาไว้ในนี้มาเป็นเวลานานมากแล้ว

“นี่มัน...” ผู้คนจำนวนมากรู้สึกตกใจกับภาพที่เห็นยิ่ง ขณะที่
บรรดาบรรพบุรุษรุ่นดึกดำบรรพ์ที่ถูกผนึกร่างฝังเอาไว้เป็นเวลา
ที่ยาวนานมากๆ ถึงกับต้องลุกขึ้นยืน จ้องเขม็งไปที่ผืนดินศักดิ์สิทธิ์
ผืนนั้น

“เถาว์ลย์สุริยัน!” ขณะที่แผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ผืนนี้ปรากฏขึ้นมา หลีชีเยที่นั่งอยู่บนรถจตุรยุทธทองแดงยังต้องสองตาเพ่งตรงไปข้างหน้า มองดูเถาว์ลย์แก่ที่มีท่าทีเหนื่อยหน่ายต้นนั้น

“อัญเชิญบรรพบุรุษปีศาจลงมือคุ้มครองสำนัก! สंहารศัตรู!” ในเวลานี้ ระดับบรรพบุรุษที่ยังคงหลงเหลืออยู่ได้ร้องกล่าวคำขอร้องออกไป

แต่ทว่าต้นเถาว์ลย์แก่และอสูรยักษีสามตณยังคงหมอบอยู่ตรงนั้น เหมือนว่าไม่ได้ยินคำพูดของบรรพบุรุษหุบเขากีบสวรรค์อย่างนั้น

ท้ายสุดบรรดาบรรพบุรุษที่ยังคงหลงเหลืออยู่มองตากันและกัน เมื่อเห็นต้นบรรพบุรุษพันสนที่แข็งแกร่งทรงพลังมากขึ้นเรื่อยๆ แล้วพวกเขาจึงตัดสินใจขั้นเด็ดขาด “ปุ่ ปุ่ ปุ่” ร่างกายของพวกเขาพลันแหลกละเอียด เลือดวิวัฒนะของพวกเขาพุ่งเข้าหาแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ผืนนั้น

อสูรยักษีสามตณที่หมอบอยู่บนพื้นของแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์อ้าปากขึ้นมา กลืนกินเลือดวิวัฒนะของบรรดาบรรพบุรุษหุบเขากีบสวรรค์ ถวายบูชายันต์ให้ทั้งหมด แล้วลุกขึ้นยืนพร้อมกัน

“โห้ว...” อสูรทั้งสามคำรามเสียงก้องกระโจนเหินฟ้าขึ้นไปโดยไม่ได้มองดูต้นบรรพบุรุษพันสนแม้แต่หน่อย แต่มุ่งหน้าตรงไปยังหลี่ชีย่ที่นั่งอยู่บนรถจตุรยุท!

ขณะที่อสูรยักษ์สามตนเหินฟ้าเข้ามา พื้นดินโดยรอบสึบล้านลิถึงกับโอนเอนไปมา กลิ่นอายอสูรที่น่ากลัวของพวกมันอบอวลไปทั่วทั้งเขตอสูร สรรพสัตว์ที่อาศัยอยู่โดยรอบรัศมีหนึ่งล้านล้านลิพลันรู้สึกได้ถึงกลิ่นอายที่น่ากลัวนั้น ถึงกับตัวสั่นงันงกหมอบลงกับพื้น เสมือนหนึ่งบรรดาสัตว์ปีกสัตว์ปีกทั้งหลายได้พานพบกับบรรพบุรุษของพวกมันอย่างนั้น!

จังหวะที่อสูรยักษ์ทั้งสามกระโจนเข้าหาหลี่ชีย่นั้น ต้นเถาว์ลย์แก่ที่เลื้อยอยู่บนพื้นอย่างเหนียวหนายก็มีการขยับตัว เพียงมันขยับตัวนิดเดียวเท่านั้น พลังแก่นฟ้าดินที่เดิมพลุ่งพล่านไม่หยุดพลันถูกปิดกั้นเอาไว้ โดยต้นบรรพบุรุษพันสนไม่สามารถดูดเอาพลังแก่นฟ้าดินไปได้อีกต่อไป!

“เจ้าสิ่งนี้คืออะไรกันแน่?” ผู้คนจำนวนมากเอ่ยขึ้นมาด้วยความตกใจยิ่ง เมื่อได้เห็นต้นเถาว์ลย์แก่ต้นหนึ่งกับอสูรยักษ์สามตัว ดูเหมือนล้วนแล้วแต่ที่น่ากลัวเป็นอย่างยิ่ง กระทั่งผู้คนจำนวนมากไม่เคยพบเห็นมาก่อน

“มีตำนานหนึ่งที่เล่าขานกันมา แต่ผู้คนในยุคหลังไม่มีใครรู้ว่าเป็นเรื่องจริงหรือเท็จ” ภายในเมืองสยบอสูร ระดับบรรพบุรุษรุ่นดีกดำ บรรพจักร์มองดูผืนดินศักดิ์สิทธิ์ผืนนี้แล้ว กล่าวว่า “เล่าลือกันว่า ราชันเซียนจินเสอหลังจากได้สืบทอดชะตาฟ้าแล้ว ได้เคยพบผืนดินศักดิ์สิทธิ์อยู่ผืนหนึ่ง บนนั้นมีต้นเกวาล์ยเซียนอยู่ต้นหนึ่งกับบรรพบุรุษปีศาจสามตน ราชันเซียนจินเสอเชื่อเชิญให้พวกมันไปอาศัยอยู่ ณ หุบเขากีบสวรรค์ อาศัยพลังแก่นฟ้าดินที่ไร้สิ้นสุดของหุบเขากีบสวรรค์ป้อนให้กับพวกมัน เพื่อเป็นการตอบแทน หากวันใดหุบเขากีบสวรรค์พบกับภัยพิบัติใหญ่หลวง พวกมันจะต้องให้ความช่วยเหลือหุบเขากีบสวรรค์อีกแรง”

“ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม...” ในขณะนี้ อสูรย์กษัตริย์สามตนได้บุกไปถึงหวังเหยียบบรรจตุรยุทธของหลี่ซีเยให้แหลกลาญ แต่ทว่าบรรจตุรยุทธนั้นมีมังกรเขียวขดตัวอาศัยอยู่ มีหงส์ทเวะเฝ้าปกป้องรักษา พยัคฆ์ขาวที่คุ้มกันทางอากาศ ก็เล่นควบคุมอยู่กับรถ ต่อให้อสูรย์กษัตริย์สามตนคิดเหยียบทำลายบรรจตุรยุทธก็ไม่สามารถทำได้ในระยะเวลาอันสั้น

“ให้พวกเราไปสู้กับพวกมันดีหรือไม่!!” ครั้นหลงจึงเขียนเห็นเจ้าอสูรย์กษัตริย์ทั้งสามเล่นงานเสียบรรจตุรยุทธโคลงเคลงไปมา ถึงกับค้นไม้คันทันมืออยากเข้าไปต่อสู้ด้วย

หลี่ชี่เย่ลุกขึ้นยืน มองดูอสูรย์ยักษ์ทั้งสามทีหนึ่ง กล่าวว่า “ไม่ต้อง
ทุกอย่างควรจบสิ้นกันได้แล้ว” กล่าวพลาง กลิ่นอายมรณะปรากฏ
บทคมกึ่งมรณะพุ่งขึ้นมาอย่างรุนแรง นาทีนี่กลิ่นอายมรณะที่น่า
กลัวของหลี่ชี่เย่ปกคลุมทั่วทั้งฟ้าดิน เสมือนหนึ่งเขาคือยมทูตที่มา
จากอาณาจักรแห่งความตาย สามารถเก็บเกี่ยวเอาชีวิตได้ทุกชาติ
ภาพ

Novel-Lucky

ตอนที่ 902 ทำลายหุบเขากีบสวรรค์

<https://novel-lucky.com>

บทควมกีร์มรณะล่อยออกมา กลิ่นอายมรณะปกคลุมไปทั่วฟ้าดิน โลกทั้งใบเหมือนหนึ่งถูกยึดครอง พื้นที่ทุกแห่งเหมือนหนึ่งกลับกลายเป็นนรกอเวจี กลิ่นอายมรณะที่นำกล้วอบอวลไปทั่วฟ้าดิน เป็นเวลานานโดยไม่จางหาย

ท่ามกลางกลิ่นอายมรณะ หลี่ซีเยก็เหมือนตั้งเป็นยมทูตตนหนึ่ง เหมือนว่าตัวเขาคือผู้บงการโลกทั้งโลกอย่างนั้น!

“นี่มันคือเคล็ดวิชาอะไรกัน?” “ไม่ว่าจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่รุ่นไหนๆ ก็ตาม เมื่อเห็นกลิ่นอายมรณะที่ปกคลุมแผ่นฟ้าแล้วก็ต้องหวาดกลัวเป็นยิ่งนัก มันดูเหมือนเป็นการมาเยือนของเทพแห่งความตายอย่างนั้น บรรดาระดับบรรพบุรุษจำนวนมากที่ได้ฝืนกร่างมาเป็นเวลานานก็ ดูไม่ออกกว่านี่คือเคล็ดวิชาอะไรกันแน่!

หลังจากที่หลี่ซีเยได้ปลดปล่อยกลิ่นอายมรณะปริมาณมหาศาลออกมาแล้ว แม้แต่เจียนอู่ซวงยังรู้สึกตกใจยิ่ง เรียกได้ว่าเจียนอู่ซวงเป็นคนแรกที่ได้สัมผัสกับบทควมกีร์มรณะของหลี่ซีเย ก่อนหน้านั้นกลิ่นอายมรณะของหลี่ซีเยยังไม่ได้ทรงพลังมากถึงเพียงนี้ แต่เวลานี้มัน

กลับทรงพลังเป็นอันมากจนน่าเหลือเชื่อ เพียงชั่วพริบตาเดียว
เท่านั้นก็สามารถดับทั้งห้องฟ้าจมนมิด!

เจี้ยนอู๋ซวงยอมไม่มีวันรู้หรือกว่าหลังจากที่หลี่ชียะตกลงไปในเขต
อสูรแล้ว ได้ก้าวเดินพร้อมกับการฆาตกรรมที่ละก้าวๆ ผ่านการ
ชำระล้างกายด้วยเลือดเป็นจำนวนนับไม่ถ้วน บนตัวของหลี่ชียะ
ได้รวบรวมกลิ่นอายมรณะเอาไว้เป็นปริมาณมหาศาล ตราประทับ
มรณะของเขาได้รวบรวมกลิ่นอายมรณะปริมาณมหาศาลจนไม่
อาจประเมินได้ในเวลานี้

“ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม...” ขณะที่ทุกคนกำลังตื่นตระหนกอยู่กับเคล็ดวิชา
ที่หลี่ชียะฝึกมาว่าเป็นวิชาอะไรอยู่นั้น ทันใดนั้น ทิวหิ้งแดน
สมุนไพรร่ำธาตุได้เกิดการโคลงเคลงขึ้นมา!

“โอ้วว...” เสียงร้องสัตว์ดังขึ้น เสียงที่สร้างความหวุ่นไหวให้กับ
สรรพสิ่งมีชีวิตบนโลกทั้งหมด จากนั้น “ตุ้ม” พลันปรากฏกลิ่นอาย
สัตว์ที่รุนแรงเพิ่มทวีขึ้นอย่างรวดเร็ว ภายในเสี้ยววินาทีเท่านั้น
กลิ่นอายสัตว์ที่อยู่เหนือห้องฟ้าก็ได้ครอบคลุมทั่วทั้งแดนสมุนไพรร่ำ
ธาตุจนสิ้น

“ตุ้ม...” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว มิติพังทลาย ทันใดนั้น ห้องฟ้า
เหมือนถูกฟุ้งชนจนขาด ปรางค์สัตว์ที่อยู่ในตำนานแต่ละตัวที่ก้าว
ข้ามมิติแห่งกาลเวลาออกมา

มังกรทอง หงส์เซียน กิเลน พยัคฆ์ขาว เต่านิล วิหคมัจฉา วิหคเก้า
หัว มังกรเทาเถี้ยผู้มีหัวเป็นมนุษย์กายเป็นแพะ... ล้วนแล้วแต่เป็น
สัตว์และอสูรในตำนานที่บินออกมา พวกมันทั้งหมดถูกเรียกมา
โดยหลี่ชียเอ!

“สวรรค์ นี่มันไม่ใช่เรื่องจริงละมัง หรือว่าจะเป็นสัตว์ในตำนานเข้า
รุกรานแดนสมุนไพรร่ำธาตุของพวกเราแล้ว!” แม้แต่ระดับปราชญ์
ยังตระหนกตกใจจนกันจ้ำเข้ากับการบุกโจมตีอย่างกะทันหันของ
ฝูงสัตว์ที่อยู่ในตำนาน

ตามตำนานเล่าว่าเพียงมังกรทองที่สมบูรณ์ตัวหนึ่งก็สามารถต่อกร
กับราชันเซียนได้ แต่เวลานี้ทั้งมังกรทอง หงส์เซียน กิเลน พยัคฆ์
ขาว เต่านิล วิหคมัจฉา... ต่างๆ ที่เป็นสัตว์ในตำนานล้วนปรากฏ
ออกมาพร้อมกัน ด้วยกำลังเช่นนี้ ต่อให้เป็นราชันเซียนปรากฏก็
ไม่สามารถรับมือกับพวกมันได้! ด้วยจำนวนสัตว์ในตำนาน
มากมายถึงเพียงนี้ ย่อมสามารถทำลายแดนสมุนไพรร่ำธาตุได้ใน
พริบตาเดียว

ระดับปราชญ์จำนวนเท่าไรที่อยู่ต่อหน้ากระจกสวรรค์ต้อง
หวาดกลัวยิ่งนักจนวิญญูณแทบออกจากร่าง กับการปรากฏตัว
ของสัตว์ในตำนานจำนวนมากมาย่างกะทันหันเช่นนี้!

“ไม่ ไม่ใช่ นี่มันไม่ใช่สัตว์ในตำนานที่มีชีวิตจริง แต่เป็นเพียงโครง
กระดูกของสัตว์ที่อยู่ในตำนานเท่านั้น พวกมันได้ตายไปเป็น
เวลานานมากแล้ว กระทั่งไม่หลงเหลือจิตวิญญูณแม้เพียงน้อย
นิด” มีผู้ที่อยู่ในระดับจักรพรรดิเทพและดำรงอยู่ที่ดึกดำบรรพ์มาก
มองออกถึงความไม่ชอบมาพากลในนั้น และพึมพำออกมา

“ตุม...” มังกรทอง หงส์เซียน วิหคมัจฉาเห็นฟ้าเข้ามาถึง ไม่ว่า
พวกเขาจะเป็นสัตว์ในตำนานที่ยังคงมีชีวิตหรือจะเป็นเพียงโครง
กระดูกเท่านั้น แต่ทว่าในนาทีนี้ พวกมันเหมือนมีชีวิตเกิดใหม่อย่าง
นั้น และได้ปะทะพลังที่แข็งแกร่งมากที่สุดของพวกมันออกมา

ครั้นเหล่ามังกรทอง หงส์เซียน วิหคมัจฉาต่างๆ ที่เป็นสัตว์ใน
ตำนานเห็นฟ้ามาถึง เจ้าอสูรสามตนที่เดิมต้องการเหยียบทำลาย
รถจตุรยุทธพลันตกใจจนวิญญูณแทบออกจากร่าง พวกมันที่มี
ฉายาว่าเป็นบรรพบุรุษปีศาจ แต่ทว่าเมื่อต้องมาอยู่ต่อหน้าสัตว์ใน
ตำนานแล้ว ฐานะของพวกมันไม่สามารถเป็นได้แม้กระทั่งผู้เยาว์

ในฐานะที่เป็นเผ่าปีศาจ พวกเขามีความหวาดกลัวต่อสัตว์ใน
ตำนานเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว หากจะกล่าวว่าหากเป็นโครงกระดูกของ
สัตว์ในตำนานเพียงตัวเดียวเท่านั้น พวกเขายังพอจะสู้รบปรบมือ
ได้! แต่นี่ยกมากันเข้ามาเป็นฝูง พลันทำให้พวกมันต้องขวัญหนีดี
ฝ่อ

อสูรยักษ์ทั้งสามหันหลังจะวิ่งหนีไปทันที! แต่ทว่าพวกมันหนีไม่ทัน
เสียแล้ว แคंपริบตาเดียวเท่านั้นก็ถูกมังกรทอง หงส์เซียน และวิหค
มัจฉาต่างๆ ล้อมกรอบเอาไว้

อย่าว่าแต่เป็นอสูรยักษ์สามตนเลย ต่อให้เป็นจักรพรรดิเทพสามคน
หากต้องถูกสัตว์ในตำนานมากมายถึงเพียงนี้ล้อมกรอบเอาไว้ก็
ต้องรู้สึกสิ้นเทา เพราะนี่คือการดำรงอยู่ของตำนาน เพียงมังกรทอง
ที่สมบูรณ์ตัวเดียวก็เพียงพอที่จะสังหารราชันเซียน หรือชิงความ
เป็นเจ้ากับราชันเซียนได้แล้ว!

“โอ้วว...” เวลานี้ อสูรยักษ์สามตนไม่มีทางที่จะหลบหนีได้อีก
คำรามเสียงดังก้องออกมา ได้แต่ต่อสู้ดิ้นรนอย่างหมาจนตรอก บุค
เขาหาสัตว์ในตำนานแต่ละตัวที่ล้อมวงอยู่

หลี่ซีเยเพียงเผยถึงรอยยิ้มออกมาให้เห็น สำแดงบทคัมภีร์มรณะให้
มีการวิวัฒนาการไปอย่างไม่หยุดยั้ง ทั้งมังกรทอง หงส์เซียน วิหค
มัจฉาทอยยกันคำรามเสียงยาวออกมา เข้าร่วมสังหารอสูรยักษทั้ง
สาม

เป็นที่ทราบกันดีว่า ครานั้นที่แคว้นไอสถ อาศัยเพียงโครงกระดูก
ของหงส์ตัวหนึ่งก็สามารถสังหารอองเทพได้แล้ว เวลานี้ภายใต้การ
ล้อมสังหารจากบรรดาสัตว์ที่อยู่ในตำนานมากมายถึงเพียงนี้
แม้แต่จักรพรรดิเทพก็ต้องถูกสังหารเช่นกัน

“โอ้วว...”เพียงระยะเวลาอันสั้น ได้ยินเสียงร้องอันน่าเวทนาของอสูร
ยักษทั้งสามดังก้องฟ้า เวลานี้เองอสูรยักษทั้งสามภายใต้การล้อม
โจมตีของเหล่าสัตว์ในตำนาน พวกมันถูกจับฉีกเนื้อเป็นๆ จนเลือด
สาตกระจาย ไม่ว่าอสูรยักษทั้งสามจะดิ้นรนอย่างไรก็เป็นการเปล่า
ประโยชน์ในที่สุด

ไม่ว่าใครก็ต้องรู้สึกขนลุกขนพอง เมื่อเห็นอสูรยักษทั้งสามที่ทรง
พลังเช่นนี้ถูกแยกรา่งในเวลานี้ กระทั่งระดับจักรพรรดิเทพที่ได้เห็น
ภาพนี้แล้ว ยังรู้สึกได้ถึงเหงื่อเย็นไหลไทรยมกาย

เจียนอู่ชวางรู้สึกชินชากับภาพที่เห็นแล้ว นางเกือบจะคุ้นเคยกับความฝืนลิขิตของหลี่ชียเอ่แล้ว แม้แต่ผู้ที่ได้ชื่อว่าเก่งกาจในเรื่องของวิธีการต่างๆ เมื่อเปรียบเทียบกับหลี่ชียเอ่แล้วก็เป็นได้แค่วิธีการเล่นของเด็กน้อยเท่านั้น!

“นาเสียชีวิตที่พวกมันไม่ใช่สัตว์ในตำนานที่มีชีวิตจริงๆ มิฉะนั้นละก็ นำมาขีเล่นสักตัวคงจะไม่หยอกเลยนะ” หลงจิงเขียนรู้สึกค้นไม้ค้นมืออยากจะลองดูเต็มกลิ่นขึ้นมา รู้สึกเสียชีวิตเป็นอย่างยิ่ง

บรรดาสัตว์ที่อยู่ในตำนานตรงหน้าซึ่งหลี่ชียเอ่ได้เรียกออกมานั้น โครงกระดูกของพวกมันที่ถูกฝังอยู่ในสถานที่ที่ได้ชื่อว่าเป็นสุสานบรรพชนของอาณาจักรสวรรค์อสูรเหาะนั่นเอง ครึ่งอยู่ที่บริเวณซากปรักหักพังของอาณาจักรสวรรค์ หลี่ชียเอ่ก็ได้ทำการสลักคัมภีร์มรณะกับโครงกระดูกเหล่านี้เอาไว้แล้ว จึงทำให้หลี่ชียเอ่สามารถเรียกบรรดาสัตว์ในตำนานออกมาได้มากมายถึงเพียงนี้

ครั้งก่อนหลงจิงเขียนก็เคยอ้อนวอนหลี่ชียเอ่ได้โครงกระดูกของวัวสามขามาให้นางได้ขีเล่นเพื่ออวดผู้คนมาแล้วครั้งหนึ่ง เพียงแต่สิ่งที่ทำให้นางรู้สึกเสียใจก็คือไม่ว่าจะอย่างไรมันก็ไม่ใช่สัตว์ในตำนานตัวเป็นๆ ที่มีชีวิตจริงๆ !

“โห้...” หลังจากจัดการสังหารอสูรยักษ์ทั้งสามได้แล้ว มังกรทอง หงส์เซียน วิหคมัจฉาแต่ละตัวที่เป็นสัตว์ในตำนานเหล่านี้ก็มุ่งหน้าตรงไปยังพื้นที่บรรพชนของหุบเขากีบสวรรค์ด้วยท่าทีดูร้าย จากการที่ถูกโจมตีด้วยสัตว์ในตำนานมากมายถึงเพียงนี้ ย่อมไม่มีสิ่งใดสามารถขวางพวกมันได้อีกต่อไป กระทั่งจักรพรรดิเทพก็มีเพียงความตายสถานเดียวเท่านั้น!

“นี่ นี่จะให้คนอื่นมีโอกาสได้อยู่กันอีกหรือนี่? หลี่ชียเอ่ไม่ได้ลงมือด้วยตนเองก็สามารถเช่นฆ่าทำลายล้างสำนักราชันเซียนแห่งหนึ่งได้แล้ว เขา เขา เขาแค่เอาสายสำนักราชันเซียนแห่งหนึ่งมาลองเล่นเป็นการอุ่นร่างกายเท่านั้น!” ไม่ว่าจะเป็นสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดใด หรือผู้ดำรงอยู่ในฐานะทรงพลังยิ่งก็ตาม เมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว ต่างรู้สึกอย่างเดียวกันคือมันช่างน่ากลัวเหลือเกิน!

“ปัง ปัง ปัง...” ภายใต้การโจมตีจากเหล่าสัตว์ในตำนานเหล่านี้ กระทั่งค่ายกลสามราชันที่เป็นหนึ่งไม่มีสองก็ไม่อาจต้านทานได้ ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้นก็ถูกทำลายไป

“ไม่...” ภายใต้การโจมตีของเหล่าสัตว์ในตำนานและต้นบรรพบุรุษ พันสน จักรพรรดิเทพทั้งสองของหุบเขากีบสวรรค์ก็ถูกสังหาร กระทั่งก่อนตายพวกเขายังคงแสดงถึงความไม่เต็มใจ พวกเขามี

ค่ายกลราชันซึ่งมั่นใจว่าสามารถสังหารจักรพรรดิเทพได้ แต่นึกไม่ถึงว่าจะมีจุดจบเป็นเช่นนี้

“อ้าว...” จากนั้นตามติดด้วยเสียงร้องของวิหคสุริยันสามขา มันถูกมังกรทอง หงส์เซียน และสัตว์ในตำนานอื่นๆ ช่วยกันฉีกจนร่างเป็นชิ้นๆ เพลิงแก่นสุริยันจำนวนมากพุ่งกระจายออกมาจากตัวของมัน

ในที่สุดภายใต้เสียงร้องที่น่าเวทนา วิหคสุริยันสามขา ก็ถูกจับฉีกร่างเป็นๆ เพลิงแก่นสุริยันไร้สิ้นสุดพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าท่ามกลางเสียงดังตุมตัม และกลับเข้าไปอยู่ในดวงตะวันอีกครั้ง

ค่ายกลสามราชันถูกทำลาย ระดับจักรพรรดิเทพสองคนถูกสังหารพลันทำให้บรรดาศิษย์ของหุบเขากีบสวรรค์ที่ยังคงมีชีวิตอยู่รู้สึกสิ้นหวัง!

นาทีนี่เอง ณ ดินแดนห่างไกลของแดนสมุนไพรร่าธาตุ ปรากฎ แทนบุชาราชันลอยขึ้นมา มีผู้ทำพิธีร้ายคาถาอยู่เพื่อเรียกหาอาวุธราชันเซียน!

ถ้าหากมีใครสามารถมองเห็นคนทั้งสองนี้ล่ะก็ ต้องรู้สึกเหนือความคาดคิดอย่างแน่นอน เพราะว่าหนึ่งในนั้นก็คือเจ้าหุบเขาเมียวที่เป็น

เจ้าหุบเขากีบสวรรค์คนก่อน ส่วนอีกคนยังมีชื่อเสียงโด่งดังมากขึ้น
ไปอีก เขาคคนนั้นก็คือขุนพลภายใต้บังคับบัญชาของราชันเซียนฉิน
นเสอ เทพเมงปองนั่นเอง

การศึกษาในเมืองปีอานครั้งนั้น เทพเมงปองชาญฉลาดมาก เขาคือ
คนแรกที่หลบหนีไปอย่างรวดเร็ว เมื่อเห็นว่าสถานการณ์ไม่สู้ดีโดย
ไม่คำนึงถึงชื่อเสียงเกียรติยศใดๆ ทั้งสิ้น และด้วยเหตุนี้เองทำให้
เขากลายเป็นคนที่มิชีวิตรอดจากศึกครั้งนั้นเพียงคนเดียวเท่านั้น!

“แว้งค์...” เสียงหนึ่งดังขึ้น เมื่อสองสัจอาวุธราชันเซียน และเจ็ด
อาวุธราชันเซียนถูกเรียกหา จึงมีการขยับตัวเพื่อหลบหนีจากที่
เกิดเหตุ!

แต่ทว่ามังกรทอง หงส์เซียน มังกรเทาเถี้ยที่เป็นสัตว์ในตำนาน
ทั้งหลายพลันรายล้อมอาวุธราชันเซียนทั้งเก้าเอาไว้ หลี่ชีย่ก้าวลง
มาจากรถจตุรยุทไปยืนอยู่ตรงหน้าสองสัจอาวุธราชันเซียน และ
เจ็ดอาวุธราชันเซียน

“แว้งค์...” จากเสียงที่ดังขึ้น สัจอาวุธราชันเซียนทั้งสองในขณะนี้
เหมือนว่าต้องการเปิดอาณาจักรที่เป็นหนึ่งไม่มีสองขึ้นมา
ท่ามกลางสัจอาวุธราชันเซียนทั้งสองปรากฏร่างเงาที่สูงใหญ่ขึ้นมา

สองร่าง ขณะเดียวกันอาวุธราชันเซียนอื่นๆ อีกเจ็ดชิ้นต่างก็พวยพุ่งประกายที่ไร้สิ้นสุดออกมา เมื่ออานาภาพราชันอำนาจเซียนของอาวุธราชันเซียนเจ็ดชิ้นรวมกับร่างเงาที่สูงใหญ่อีกสอง ทำให้มีอานาภาพที่แข็งแกร่งและน่ากลัวมากกว่าเดิมอีก

นาทีนี้ทั่วทั้งแดนสมุนไพรร่ำธาตุล้วนอยู่ในอาการสั่นเทา ด้วยพลังอำนาจอันไร้ผู้ต่อกรเช่นนี้ ย่อมสามารถบดขยี้ทำลายแดนสมุนไพรร่ำธาตุได้ทุกเวลา

นาทีนี้ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนถึงกับต้องกลั่นลมหายใจและจ้องมองไปยังภาพที่อยู่ตรงหน้า

อย่างไรก็ตาม ภายใต้อำนาจที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกรเช่นนี้ หลี่ชีย่ยังคงมีท่าทีไม่สะทกสะท้านเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น “แว้งค์” พันหัตถ์หมีนแขนปรากฏออกมา สิบสามลัคนากระโดดโลดเต้น มือแต่ละมือถืออาวุธที่ไร้ผู้ต่อกรเอาไว้ คั่นช่องหยินหยางหลอมเซียน ระฆังเขากัวซาน ประตูปะณูจทวารกั้นฟ้า ตะเกียงเขี้ยว... อาวุธไร้ผู้ต่อกรแต่ละชิ้นล้วนเปล่งอำนาจที่น่าเกรงขามออกมา!

นาทีนี่ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรที่บังเกิดความสงสัยว่าการศึกที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ต้องการจะทำลายแดนสมุนไพรร่าธาตุไปด้วยอย่างนั้นรี?

“ถ้าหากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่ภายในอาณาจักรชั้นคิดต่อสู้อย่างยินดีสนองตอบทุกเมื่อ!” หลี่ซีเยมองดูร่างเงาที่สูงใหญ่ทั้งสอง หัวเราะนิดหนึ่ง กล่าวว่ “เวลานี้ข้าให้พวกเจ้าสองทางเลือก หนึ่ง ยอมให้สัจอาณาจักรชั้นเซียนทั้งสองอยู่ที่นี้เสียแต่โดยดี ปลอดภัยทุกประการ ไฟา สวามิภักดิ์ตลอดไป! สอง พังไปด้วยกันทั้งหมด ในเมื่อข้าไม่ได้ข้าก็จะทำลายพวกเจ้าทั้งหมด! หากพวกเจ้าไม่เชื่อสามารถทดลองดูก็ได้!”

หลี่ซีเยกล่าวพลาง ชี้นำไปที่หนึ่งในสัจอาณาจักรชั้นเซียน นั้นหมายถึงเขาต้องการบังคับรั้งเอาสัจอาณาจักรชั้นเซียนชั้นนี้เอาไว้ให้ได้ แสดงว่าเขาได้หมายตาสัจอาณาจักรชั้นเซียนชั้นนี้ไว้แล้ว!

ท่ามกลางวงล้อมที่แน่นหนาเช่นนี้ ทำให้ร่างเงาที่สูงใหญ่พลันรู้สึกลังเลขึ้นมา

หลายคนรู้สึกใจหายใจคว่ำเมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว นี่มันคือการข่มขู่ต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์เลยนะ เป็นที่ทราบกันดีว่าสิ่งนี้คือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่

ได้รับการบ่มพื้จากสัจจอาวุธราชันเซียน หรือที่คนทั่วๆ ไปเรียกกันว่าราชันเทพ

แต่ว่าเมื่อคิดอีกทีก่อนหน้านี้สามวันหลี่ชีย่ก็เคยบังคับขมขู่ธม้งกรขดมาแล้วเช่นกันมิใช่หรือ? แล้วท้ายสุดธม้งกรขดตัวก็ยอมจำนนแต่โดยดีมิใช่หรือ?

เวลานี้หลี่ชีย่ได้ทำเรื่องเช่นนี้อีกครั้ง ทำให้ทุกคนเริ่มจะชินชากันบ้างแล้ว เจ้าหนูนี้มันช่างชั่วร้ายผิดปกติเสียจริง ช่างฝืนลิขิตสวรรค์เหลือเกิน!

ตอนที่ 903 เกวาลย์สุรียน

<https://novel-lucky.com>

หลี่ซิเย่มองดูร่างเงาสูงใหญ่ทั้งสองที่ปล้นสว่างปล้นมืด ยิ้มเฉยเมยว่า "ความอดทนของข้ามีจำกัด รีบเร่งตัดสินใจเสีย ข้ายังพอจะอะลุ่มอล่วยให้หน่อย ศิษย์ของหุบเขากีบสวรรค์ที่ยังคงมีชีวิตอยู่ อนุญาตให้พวกเจ้าพาไปได้ แนนอน พวกเจ้าสามารถเลือกที่จะปฏิเสธ ถ้าเช่นนั้นก็จะได้ให้ผู้คนในหล้าได้เห็นความอสังการการทำลายสัจจอาวุธราชันเซียนสักหน่อย!"

สุดท้าย หนึ่งในสองสัจจอาวุธราชันเซียนที่ถูกหลี่ซิเย่ซี้ตัวเอาไว้ได้ ยุติการเปล่งประกายที่ไร้สิ้นสุดออกมา สลายอำนาจราชัน จากนั้นได้ยินเสียงดัง "คร้ากก" กุญแจชะตาฟ้าได้ถูกปลดปล่อยออก

สัจจอาวุธราชันเซียนชิ้นนี้ตกไปอยู่ในมือของหลี่ซิเย่ ให้คำมั่นสัญญาว่าจะสวามิภักดิ์โดยสิ้นเชิง นับแต่นี้ไปสัจจอาวุธราชันเซียนชิ้นนี้ก็ได้กลายเป็นสัจจอาวุธราชันเซียนของหลี่ซิเย่!

"ผู้รู้กาลเทศะย่อมเป็นยอดคน!" หลี่ซิเย่ยิ้มเฉยเมย จัดการเก็บสัจจอาวุธราชันเซียนชิ้นนี้เรียบร้อย

ในที่สุดหลีชีเย่ได้ปล่อยสัจอาณาจักรเซียนที่เหลืออีกชั้นกับอาณาจักรเซียนอีกเจ็ดชั้นไป แม้ว่าศิษย์ของหุบเขากีบสวรรค์ที่ยังคงมีชีวิตอยู่จะได้รับการปล่อยตัวให้ไปจากที่ตรงนี้ แต่พวกเขาทั้งหมดล้วนมีอารมณ์ที่ท่าเหมือนสูญเสียชีวิตไปอย่างนั้น หุบเขากีบสวรรค์ของพวกเขาจบสิ้นแล้วอย่างสิ้นเชิง นับจากนี้ต่อไปในแดนสมุนไพรร่ำไรจะไม่มีหุบเขากีบสวรรค์อีกแล้ว

“คิดจะหนีรี ไม่ง่ายอย่างนั้นหรอกนะ!” ขณะที่หลีชีเย่กำลังกักตัวอาณาจักรเซียนอยู่นั้น เถาวัลย์สุริยันที่อยู่บนผืนดินศักดิ์สิทธิ์ผืนนั้นเห็นท่าไม่ดี จึงคิดที่จะหอบเอาผืนดินศักดิ์สิทธิ์ผืนนี้หนีไปด้วยกัน

แต่ทว่าเถาวัลย์สุริยันยังไม่ทันได้หนี ทันใดนั้นปรากฏศัตรูที่โผล่ออกมาแต่ละต้นๆ พลันขวางทางหนีของมันเอาไว้

ต้นทหารองครักษ์ โสมบรรพบุรุษ เถาวัลย์วิฆ्नจักรวิญญานฟ้า ต้นโบตันเซียนสมานแผล หญ้าวิญญานไหมมังกร... ต้นเซียนที่ทรงพลังแต่ละต้นพลันปรากฏออกมาแล้วขวางทางหนีของเถาวัลย์สุริยันเอาไว้

แม้แต่ระภาศาสตร์ไอสธก็บินวนเวียนอยู่บนท้องฟ้าเบื้องบนผืนดิน ศักดิ์สิทธิ์ผืนนั้น พร้อมจะโฉบลงมาโจมตีต่อเถาวัลย์สุริยันได้ทุกเมื่อ

ในขณะนี้ เถาวัลย์สุริยันเดินหน้าก็ไม่ได้ถอยหลังก็ไม่ได้ ปรากฏที่ อยู่บนตัวของมันเดี่ยวสว่างเดี่ยวมืด แสดงถึงความลึกลับที่เกิดขึ้น กล่าวสำหรับมันแล้ว ถอยก็ไซ้ว่าเดินหน้าก็ไซ้ที่ ภายใต้อันหนึ่งต่อ หนึ่งมันย่อมมีความแข็งแกร่งที่ทรงพลังยิ่ง แต่ทว่า เมื่อต้องตกอยู่ในวงล้อมแล้ว ต่อให้ทรงพลังเช่นใด แต่สองมือหรือจะสู้สึกรได้

ในเวลานี้ ทั้งสองฝ่ายต่างคุมเชิงยึดเยือกกันอยู่ เถาวัลย์สุริยันไม่ แสดงท่าทีที่จะวิ่งหนี ขณะที่พวกของระภาศาสตร์ไอสธเมื่อไม่ได้รับ คำสั่งจากหลี่ชียเอ พวกมันก็ไม่กล้าห้กหาญบุกเข้าไป

ในที่สุด หลังจากหลี่ชียเอได้เก็บสัจอาณาจักรเซียนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จึงก้าวเดินเข้ามาในช่องทางของเถาวัลย์สุริยันเอาไว้

“ไร้เหตุผลสิ้นดี สำนักเจ้าลัทธิของข้าก่อตั้งมานานถึงแปดแสนปี แม้แต่สมุนไพโรเซียนสักต้นยังไม่มีเลย แต่เขาคนเดียวกลับมี สมุนไพโรเซียนมากมายถึงเพียงนี้!” ครั้นผู้คนจำนวนมากที่ได้เห็น ภาพนี้แล้วต้องรู้สึกอิจฉาริษยาตาร้อนยิ่งนัก

ระดับบรรพบุรุษสำนักเจ้าลัทธิจำนวนมากต่างรู้สึกอึ้งทึ่ง แคว้นเจ้าลัทธิจำนวนเท่าไรที่มีการเลี้ยงดูต้นสมุนไพรมะเขียนเหมือนดังเป็นปฐมบรรพบุรุษของตนอย่างนั้น ขณะที่หลี่ซิเย่เอากับเขาสี เขาถึงกับให้สมุนไพรมะเขียนทำหน้าที่เป็นลูกสมุน ระดับความฟุ่มเฟือยเช่นนี้ ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือน

หลี่ซิเย่มองดูเถาว์ลย์สุรียันที่ยังรากอยู่บนผืนดินศักดิ์สิทธิ์นั้น ยิ้มเฉยเมยกล่าวว่า “เจ้ายอมแพ้ออนนี้ยังทัน มิเช่นนั้นก็จะสายเกินไปแล้วละ!”

“ฟ้าวว” เถาว์ลย์ที่เดิมเลื่อยอยู่กับพื้นปล้นลุกขึ้นยืนกะทันหัน เสมือนหนึ่งเป็นต้นไม้ขนาดยักษ์ต้นหนึ่ง เปล่งอำนาจที่ทรงพลังออกมา

หลี่ซิเย่เพียงมองดูมันแวบหนึ่ง สายหน้าเบาๆ ยิ้มกล่าวว่า “ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ อย่าว่าแต่เจ้าเลย ต่อให้เป็นสมุนไพรมะเขียนแท้จริงก็ซู่ซ่าไม่ได้หรอกนะ หากเป็นมังกรก็จงขุดตัวเสีย หากเป็นพยัคฆ์ให้หมอบเสีย! เจ้ามี่ฝีมืออยู่บ้างก็จริง แต่ ที่ข้ามองหาใช่ตัวของเจ้า แต่เป็นผลน้ำเต้าที่อยู่บนตัวเจ้า!”

ในขณะที่เกอวัลย์สุริยันจ้องมองหลี่ซีเยด้วยท่าทีที่ระวังตัวอย่างยิ่ง แม้ว่ากระทั่งราชันเซียนมันก็เคยพบเห็นมาแล้ว แต่ทว่าเจ้าหนูที่ยืนอยู่ตรงหน้าก็น่ากลัวเหมือนกัน

“ความอดทนของข้ามีจำกัด” หลี่ซีเยมองดูมันด้วยท่าทีเหนียวหนาย กล่าวหาว่า “เวลานี้ ไม่เจ้ายอมแพ้ต่อข้าเสียแต่โดยดีแล้วตามข้าไป ข้าจะไม่ให้เจ้าต้องเสียเปรียบ! หรือไม่ข้าก็จะให้พวกมันจับเจ้าแยกรา่งแบ่งกันกินเสีย เกอวัลย์ที่หายากเป็นหนึ่งไม่มีสองเช่นนี้ บำรุงดีนัก เจ้าก็ลองคิดดูเอาเองก็แล้วกัน!”

พลันสิ้นเสียงหลี่ซีเย โสุมบรรพบุรุษ หญ้าวิญญานไหมมังกร ต้นทหารองครักษ์ต่างๆ ล้วนแล้วแต่จ้องตาเป็นมัน เสมือนหนึ่งพร้อมที่จะกระโจนเข้าใส่อย่างนั้น

แม้แต่ระกาศาสตร์ไอสก็ส่งเสียงร้องบิวนเวียนอยู่บนท้องฟ้า ขอเพียงคำสั่งจากหลี่ซีเยออกมา รับรองได้ว่ามันต้องเป็นคนแรกที่พุ่งเข้าหาผลน้ำเต้าที่อยู่บนเกอวัลย์สุริยัน!

เมื่อเห็นพวกของต้นทหารองครักษ์ โสุมบรรพบุรุษต่างจ้องตาเป็นมัน เกอวัลย์สุริยันในเวลานี้ก็ต้องห่อเหี่ยว มันได้แต่ทิ้งตัวลงเลื้อยอยู่กับพื้นตามเดิม เอ่ยปากออกมาว่า “ตกลง ข้ายอมแพ้”

“ถ้ายอมแพ้ ก็ต้องให้คำสาบาน” ในเวลานี้หญ้าวิญญาณ์ใหม่ มังกรรีบเร่งพูดขึ้นมา เหมือนต้องการแสดงผลงานอย่างนั้น

มาถึงขั้นนี้แล้ว ต้นเถาว์ลย์สุริยันไม่มีทางเลือกเสียแล้ว มันจึงต้อง ยอมให้คำมั่นสัญญา และยอมสวามิภักดิ์ต่อหลี่ซีเยในที่ที่สุด

“เหะ เหะ ผืนดินศักดิ์สิทธิ์ไม่เลวเลยนะ ไม่เลวเลย หากเข้าไปอาศัย อยู่บนนั้นสักสามถึงห้าร้อยปี ข้าต้องสามารถได้สิบสองพัน แนนอน!” หญ้าวิญญาณ์ใหม่มังกรจ้องมองผืนดินศักดิ์สิทธิ์ที่ เถาว์ลย์สุริยันขึ้นอยู่ด้วยท่าที่น้ำลายสอ

ท่าที่เช่นนี้ของหญ้าวิญญาณ์ใหม่มังกร ทำให้เถาว์ลย์สุริยันถึงกับ ต้องเลื่อยติดแน่นอยู่กับพื้นของผืนดินศักดิ์สิทธิ์ ท่าที่เหมือนไม่เต็ม ใจยิ่งนัก

“นี่ เจ้าพูดแบบนี้หมายความว่ายังไง!” ก้อนดินที่อยู่กับแปลง สมุนไพรวิ่งออกมาจากลัคนาของหลี่ซีเยมาด่าทอต่อหญ้า วิญญาณ์ใหม่มังกรกันยกใหญ่ กล่าวว่ “แน่จริงเจ้าก็อย่ามาอาศัย อยู่กับแปลงสมุนไพร!”

“อิ อิ พี่น้อง ล้อเล่นกันนะ เจ้าเป็นหนึ่งในไม่มีสองอยู่แล้ว เพียงแต่ว่า ผืนดินศักดิ์สิทธิ์นั้นก็ไม่เลว สามารถนำมาทดแทนซึ่งกันและกันได้ ผืนดินศักดิ์สิทธิ์ผืนนั้นสามารถทำให้ข้าได้แปรเปลี่ยนสภาพสำเร็จ เป็นครั้งที่สิบสองได้นะ” หญ้าวิญญานใหม่มังกรรีบเร่งยิ้มกล่าว ออกไป

หญ้าวิญญานใหม่มังกรได้แปรเปลี่ยนสภาพสำเร็จมาแล้วถึงสิบ เอ็ดครั้ง หากว่ามันสามารถทำการแปรเปลี่ยนสภาพได้อีก นั้นย่อม หมายถึงมันจะกลายเป็นหญ้าวิญญานที่ไม่เคยพบเห็นนิรันดรกาล

ภาพนี้ได้ทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องน้ำลายหก หญ้าวิญญานสิบ เอ็ดพันเชียวนะ กล่าวสำหรับแคว้นเจ้าลัทธิจำนวนมากหญ้า วิญญานเก้าพันก็หาได้ยากมากแล้ว แต่ทว่าหญ้าวิญญานที่อยู่ ตรงหน้าคือสิบเอ็ดพัน ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นหญ้าวิญญานที่ดีที่สุด อีกด้วย!

เกรงว่าแม้แต่แคว้นไอสธก็ไม่มีหญ้าวิญญานเช่นนี้ แต่หลี่ซีเย กลับมืออยู่ในครอบครองอย่างง่ายดาย แล้วจะไม่ให้ผู้คนต้องอิจฉา ตาร้อนได้อย่างไร

“เออละ แปลงสมุนไพรรและผืนดินศักดิ์สิทธิ์สามารถทดแทนกันและกันได้ เถาวัลย์สุริยันก็สามารถย้ายไปปลูกอยู่บนแปลงสมุนไพรรได้ เป็นการชดเชยกันและกัน ต่างฝ่ายต่างก็ได้ประโยชน์” หลี่ชีย่ส่งการออกไป

เมื่อหลี่ชีย่กล่าวเช่นนี้ ปรากฏว่าบรรดาสมุนไพรรเขียนต่างก็ยินดี ในขณะที่เถาวัลย์มองดูแปลงสมุนไพรรแล้วรู้สึกว่ามันก็ไม่ได้ยิ่งหย่อนกว่าผืนดินศักดิ์สิทธิ์ของตนจึงตอบตกลง

“เวลานี้ มอบภารกิจให้พวกเจ้าอย่างหนึ่ง ไปจัดการค้นหาคลังสมบัติลับที่หุบเขากีบสวรรค์ซ่อนเอาไว้ออกมาให้ข้า” หลี่ชีย่ส่งการกับบรรดาสมุนไพรรเขียนทั้งหลาย

“ได้เลย การค้นหาสมบัติใต้ดินเป็นเรื่องที่ชำนาญที่สุดของพวกเรา” เถาวัลย์วัฏจักรวิญญานฟ้ารีบคำรามออกมา ท่าที่เหมือนต้องการสร้างผลงานยิ่ง มุดลงใต้ดินในทันที

สมุนไพรรเขียนอื่นๆ ก็ทยอยกันพุ่งตัวลงใต้ดิน แม้แต่เถาวัลย์สุริยันก็ร่วมกับเขาด้วยเช่นกัน

แม้แต่บุคคลเฉกเช่นต้นบรรพบุรุษพันสนก็ต่อหัวเราออกมาอย่าง
จนด้วยเกล้าเมื่อได้เห็นภาพนี้ มีเพียงหลี่ชียเอเท่านั้นที่มีมือเติบโตถึง
เพียงนี้ สามารถให้บรรดาสมุนไพร่เขียนทั้งหลายไปใช้แรงงาน
หนักเช่นนี้

หุบเขากีบสวรรค์นับว่าเป็นดินแดนที่ไม่เลวเลยทีเดียว หุบเขากีบ
สวรรค์ได้ยึดครองพื้นที่แห่งนี้มาเป็นเวลาที่ยาวนานมาก สถานที่
แห่งนี้เป็นแหล่งรวมของพลังแก่นฟ้าดิน ภายในพื้นที่บรรพชนแห่ง
นี้มีน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ ต้นไม้วิเศษ ผืนดินพิสดาร.....

ขณะที่บรรดาสมุนไพร่เขียนที่อยู่ตรงหน้าเหล่านี้เหมือนติดกลืน
อายุโจรของหลี่ชียเอเข้าให้ ในระหว่างที่ค้นหาคลังสมบัติลับ พวกเขา
เขาได้ฉวยโอกาสกวาดเอาพวกน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ ผืนดินพิสดาร
แปลงสมุนไพร่ต่างๆ เข้ากระเป๋าพวกเขาทั้งหมด

“เฮ้อ รู้อย่างนี้ข้าเข้าไปค้นก่อนก็ดีหรอก” มังกระกาสีตาที่
มองเห็นภาพนี้แต่ไกลถึงกับน้ำลายหก แต่ทว่าเวลานี้เขาไม่กล้าที่
จะไปยื้อแย่งกับบรรดาสมุนไพร่เขียนเหล่านั้น เพราะมันเท่ากับไป
แย่งเนื้อจากปากเสือชัดๆ

สำหรับบรรดาบรรพบุรุษแคว้นเจ้าลัทธิจำนวนมากของแดน
สมุนไพรร่ำธาตุจ้องภาพของเหล่าสมุนไพรมะเขียนที่ปล้นเอาทุกสิ่ง
ทุกอย่างตาเป็นมัน รู้สึกตะหงิดๆ ในใจ แต่ทว่าจ้องตาเป็นมันก็สวน
จ้องตาเป็นมัน ต่อให้พวกเขากล้าหาญชาญชัยขนาดไหนก็ไม่กล้า
แย่งเนื่องจากปากเสือ เวลานี้ใครเล่าหาญกล้าเป็นศัตรูกับหลี่ชียเอ

ทำลายแคว้นยอดภูผาศิลาเป็นอันดับแรก ตามด้วยทำลายหุบเขากีบ
สวรงค์ คนโหดอันดับหนึ่งเช่นนี้ใครไปแหยมเข้ามีหวังพบกับภัย
พิบัติด้วยการถูกทำลายแน่ๆ !

จังหวะเดียวกันกับบรรดาสมุนไพรมะเขียนทำการปล้นสดมภ์เอาของ
ดีทุกอย่างของหุบเขากีบสวรงค์ไปนั้น หนึ่งสัจจอาวุธราชันเขียน
และเจ็ดอาวุธราชันเขียนที่หนีออกมาจากหุบเขากีบสวรงค์ได้
กลับไปถึงในสถานที่ที่ห่างไกลแห่งหนึ่งอย่างปลอดภัย

เจ้าหุบเขาเมียวเมื่อเห็นสัจจอาวุธราชันเขียนหายไปชั้นหนึ่งก็มีท่าที
เคร่งขรึมขึ้นทันที ยอมรับว่าศึกครั้งนี้ได้ทำลายหุบเขากีบสวรงค์
สิ้นไปแล้ว สูญเสียพื้นที่บรรพชน ยิ่งไปกว่านั้นยังสูญเสียสัจจอาวุธ
ราชันเขียนไปชั้นหนึ่งอีกด้วย

“ข้าละอายต่อบรรพบุรุษทั้งหลาย...” เจ้าหุบเขาเมี่ยวทอดถอนใจ
พึมพำออกมาด้วยความสลด

เทพแมงป่องที่ยืนอยู่ข้างๆ สายหน้าเบาๆ ว่า “สงครามมักจะ
โหดร้ายเช่นนี้เสมอ ผู้อ่อนแกว่าย่อมตกเป็นเหยื่อของผู้ที่
แข็งแกร่งกว่า อย่างน้อยเจ้าก็รักษาสายของราชันเซียนฉินหลิน
เอาไว้ได้”

หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก บรรดาศิษย์ของหุบเขากีบสวรรค์ที่
โชคดีรอดชีวิตมาได้ก็ถูกรับมายังสถานที่แห่งนี้ เจ้าหุบเขาเมี่ยว
รู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่ง มองดูศิษย์ที่เหลืออยู่เพียงไม่กี่คน “ศึกเพียง
ครั้งเดียวสำนักถูกทำลาย บนโลกไม่มีชื่อกีบสวรรค์อีกต่อไปแล้ว!”

“สายตาของเมี่ยวฉานนั้นถูกต้อง นางดีเด่นกว่าพวกเราทั้งหมด”
กระทั่งเทพแมงป่องยังต้องทอดถอนใจออกมา กล่าวหาว่า “วันนั้นข้า
เองก็อวดดีเกินไป ดูแคลนหลีชีเย่มากเกินไป หากวันนั้นข้าไม่ให้
การสนับสนุนเผ่าวิหคสุริยัน แต่สนับสนุนการตัดสินใจของพวกเขาเจ้า
ไม่แนหุบเขากีบสวรรค์อาจไม่ถึงกับกลายเป็นเช่นนี้”

เจ้าหุบเขาเมี่ยวทอดถอนใจด้วยความสลดครั้งหนึ่ง สุดท้ายได้
กล่าวกับบรรดาศิษย์ที่โชคดีรอดมาได้ว่า “ไปพักฟื้นกันให้ดี นับ

แต่ต่อไปพวกเราจะไม่มีชื่อกับสวรรค์อีก กล่าวสำหรับพวกเราในเวลานี้แล้ว ไม่มีสิ่งใดสำคัญไปกว่าการมีชีวิตอยู่ต่ออันเป็นความหวังสูงสุดของพวกเรา!”

เหล่าศิษย์ที่โชคดีรอดมาได้รู้สึกละเอียดงายยิ่ง โดยเฉพาะระดับผู้อาวุโสหนึ่งถึงสองคนที่โชคดีรอดมาได้ ยิ่งรู้สึกแทบอยากแทรกแผ่นดินหากว่าก่อนหน้านี้พวกเขาให้การสนับสนุนการตัดสินใจของเจ้าหุบเขาเมี้ยว หุบเขากีบสวรรค์ของพวกเขาคงไม่มีจุดจบเช่นนี้

“เมี้ยวฉานสามารถรับภาระยิ่งใหญ่ได้” เทพแมงป่องกล่าวว่า “ถ้าหากให้เมี้ยวฉานมาเป็นผู้ดำเนินการ ต่อให้พวกเราไม่สามารถสร้างหุบเขากีบสวรรค์ขึ้นมาใหม่ แต่พวกเรายังคงสามารถยืนอยู่ในแดนสมุนไพรร่ำไรได้”

“ช่างเถอะ ข้าไม่มีความจำเป็นต้องผลักเมี้ยวฉานให้ตกลงไปในกองเพลิงอีกแล้ว” เจ้าหุบเขาเมี้ยวเวลานี้หมดสิ้นกำลังใจ กล่าวว่า “สิ่งที่เมี้ยวฉานได้สละให้มันมากเกินพอแล้ว ในอนาคตข้าหวังเพียงให้นางได้อยู่อย่างมีความสุข ขอเพียงนางสามารถอยู่อย่างมีความสุข ย่อมมีค่าเหนือสิ่งอื่นใดทั้งปวง ข้าเองก็พึงพอใจแล้ว”

“ขอเพียงข้ายังคงมีชีวิต ชีวิตที่เหลืออยู่ก็จะคอยคุ้มครองสายเลือด
ของพวกเจ้าให้สามารถสืบทอดต่อไป” สุดท้ายแล้วเทพแมงป่องก็
ทอดถอนใจออกมาเบาๆ สิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดที่เป็นหนึ่งสำนัก
สองราชัน ท้ายสุดต้องมีจุดจบเช่นนี้ แม้แต่ยอดฝีมือเคยเป็นขุนพล
ไต่บังคับบัญชาของราชันเซียนจินเสอเช่นเขาก็ไม่สามารถ
ช่วยเหลืออะไรได้

“ชาตินี้พวกเราจะไม่เป็นศัตรูกับหลี่ชียเอ เขาต้องได้เป็นราชันเซียน
อย่างแน่นอน หากยังคงลุ่มหลงไม่รู้ลึกอีก เมื่อเขาขึ้นสู่ตำแหน่ง
ราชันเซียนก็จะไม่มีที่ยืนให้กับพวกเราในเก้าแดนอีกเลย” สุดท้าย
เทพแมงป่องทอดถอนใจออกมากล่าวเตือนสติบรรดาศิษย์ของหุบ
เขากีบสวรรค์ที่โชคดีรอดมาได้อย่างฉงนด้วยเกล้า!

ตอนที่ 904 ชิงโชคชะตา

<https://novel-lucky.com>

ระหว่างที่บรรดาสมุนไพร่เขียนกำลังค้นหาคลังสมบัติลับอยู่นั้น หลี่ชีย่ได้ทำการสำแดงบทคมกวีรณรงค์ เก็บกลิ่นอายมรณะให้กลับเข้าที่ "ตุ้ม" มังกรทอง หงส์เขียน กิเลนต่างๆ ที่เป็นสัตว์ในตำนานต่างพากันแหวกห้องฟ้าหายวับไปในพริบตาเดียว พวกมันกลับไปยังสุสานบรรพชนอีกครั้ง มาทางไหนก็กลับไปทางนั้น

ทุกคนรู้สึกอึ้งวาระคนหวาดกลัวเมื่อได้เห็นภาพนี้ ไม่มีใครรู้ว่าหลี่ชีย่ไปเอาสัตว์ในตำนานมากมายมาจากไหน ต่อให้เป็นเพียงโครงกระดูกก็พบเห็นได้ยากยิ่งในยุคนี้

สิ่งที่ทำให้ผู้คนต้องหวาดกลัวมากที่สุดก็คือการที่หลี่ชีย่ฝึกเคล็ดวิชาสังหารศัตรูทำลายแคว้นที่น่ากลัวเช่นนี้ ทำให้ไม่จำเป็นต้องลงมือเองอย่างสิ้นเชิง ลองคิดดู สามารถเรียกหาสัตว์ในตำนานตั้งมากมายอย่างสบายๆ เท่ากับว่าสามารถบดขยี้ทำลายสายสำนักราชันเขียนได้ตลอดเวลา

หลังจากที่จัดแจงให้บรรดาสัตว์ในตำนานได้แยกย้ายกันไปหมดแล้ว หลี่ชีย่ได้กล่าวกับต้นบรรพบุรุษพันสนว่า "ต้นบรรพบุรุษยังมีช่องว่างที่จะทะลุทะลวงได้อีก เมื่อเทียบกับพวกจักรพรรดิ

เทพเหล่านั้นแล้ว ข้อได้เปรียบของต้นบรรพบุรุษไม่มีใครเทียบเคียง
ได้ แม้ว่าจะได้เลือกเดินบนเส้นทางโลกาวินาศ แต่ทว่าในอนาคตยังคง
ทำอะไรได้อีกมาก”

“คุณชายกล่าวได้ถูกต้องยิ่งแล้ว ไม่เข้าสู่ยุทธภพไม่รู้ว่าฟ้าดิน
กว้างใหญ่แค่ไหน ก่อนนั้นข้าถูกกักขังอยู่แต่ในมุมมีข้อจำกัด มา
วันนี้เพื่อยึดครองยุทธภพจึงได้เข้าใจ ทั้งหมดล้วนเป็นคุณชายที่
ประทานให้” ต้นบรรพบุรุษพนันสนพยับหน้ากล่าว

กล่าวสำหรับรุ่นอาวุโสในยุคนี้แล้ว ผู้ที่สามารถก้าวไปถึงระดับ
จักรพรรดิเทพก็จะเป็นผู้ที่อยู่ในวัยไม่ใกล้ฝั่งเสียเป็นส่วนใหญ่
กระทั่งเป็นผู้ที่เหลือเพียงลมหายใจเฮือกสุดท้าย ลมปราณเหือด
แห้ง ยากจะทะลุทะลวงได้อีกต่อไป

แตกต่างกับต้นบรรพบุรุษพนันสน หลังจากที่เขาได้ตัดรากทิ้งไปแล้ว
เท่ากับเป็นการเริ่มต้นใหม่สำหรับเขา แม้ว่าการหลุดจาก
พันธนาการของเขาพนันสน ทำให้เขาไม่สามารถมีชีวิตได้ตลอดไป
แต่ทว่าชาตินี้เขายังสามารถก้าวเดินไปได้อีกไกลมาก ด้วยพลัง
ลมปราณของเขายังคงมีอยู่อย่างเปี่ยมล้น!

เกี่ยวกับด้านนี้ นับว่าต้นบรรพบุรุษพันสนมในสิ่งที่บรรดา
จักรพรรดิเทพที่ต้องผืนกร่างและฝังเอาไว้ใต้ดินมาเป็นเวลาอย่าง
ยาวนานไม่อาจเทียบเคียงได้ กล่าวได้ว่าการเข้าสู่ยุทธภพของต้น
บรรพบุรุษพันสนเมื่อเทียบกับจักรพรรดิเทพเหล่านั้นแล้ว เขามี
ความได้เปรียบอย่างเด็ดขาด

อีกทั้งก่อนหน้าต้นบรรพบุรุษพันสนต้องอยู่กับเขาพันสนเท่านั้น จึง
ไม่มีสภาพจิตที่ต้องการแย่งชิงความเป็นเจ้า จิตแห่งเต่าถูกจำกัด
ให้ได้แต่ทำตัวสงบเสงี่ยม การเข้าสู่ยุทธภพในเวลานี้เพื่อความเป็น
หนึ่งในใต้หล้า โดยเฉพาะกับการศึกทั้งสองครั้งล่าสุด ได้กระตุ้นจิต
ที่ฮึกเหิมของต้นบรรพบุรุษพันสนขึ้น ทำให้เขาทะลวงผ่าน
พันธนาการจิตแห่งเต่าของตนได้สำเร็จ

เมื่อเป็นดังนี้ ต้นบรรพบุรุษที่มีพลังลมปราณแข็งแกร่งย่อมสามารถ
ทะลวงช่องว่างได้อีกมากในอนาคต ต่อให้ไม่สามารถต่อกรกับ
ราชันเซียนได้ แต่ต้องได้เป็นจักรพรรดิเทพที่อยู่ในจุดสูงสุดได้
อย่างแน่นอน!

ขณะเดียวกันเกี่ยวกับด้านอื่นๆ เป็นต้นว่าด้านพลังการต่อสู้ของต้น
บรรพบุรุษนั้นก็มีการพัฒนาช่องว่างให้แคบลงมาก ก่อนหน้านั้น
เขาไม่มีอาวุธราชันเซียนในมือ แต่เวลานี้เขามีธงมังกรขด หากว่า
เขาสามารถเข้ากับธงมังกรขดได้อย่างสมบูรณ์ล่ะก็ จะเป็นการเพิ่ม

พลังการต่อสู้ของเขาให้เพิ่มขึ้นได้หนึ่งถึงสองระดับได้อย่างไม่มี
ปัญหา

“โครม...โครม...โครม...” ในเวลานี้เอง ปรากฏเสียงพื้นดินแตกกร้าว
ดังขึ้น บรรดาสมุนไพร่เซียนได้ปฏิบัติการทำลายระบบกันขวางใต้
ดินลงได้ จากนั้นเมื่อพื้นดินแยกออก พวกมันได้ช่วยกันลากคลัง
สมบัติลับที่ใหญ่โตออกมา

คลังสมบัติลับนี้เมื่อถูกลากออกมา ปรากฏกลิ่นอายเซียนอบอวล
เหมือนว่ามี การบรรจุของวิเศษอยู่ภายในเป็นจำนวนมากอย่างนั้น
เมื่อเปรียบเทียบกับคลังสมบัติลับของแคว้นยอดภูผาศิลาแล้ว คลัง
สมบัติลับของหุบเขากีบสวรรค์ยอดเยี่ยมกว่ากันมาก

กล่าวสำหรับสายสำนักราชันเซียนแห่งหนึ่ง จะมีคลังสมบัติวิเศษ
กับคลังสมบัติลับ คลังสมบัติวิเศษใช้สำหรับเก็บจำพวกเคล็ดวิชา
และสมบัติวิเศษต่างๆ ขณะที่คลังสมบัติลับนั้น โดยทั่วไปแล้วจะเป็น
สิ่งที่บรรพบุรุษของพวกเขาได้เหลือทิ้งเอาไว้ให้ อีกทั้งศิษย์แต่ละยุค
สมัยก็จะไม่มีการเปิดคลังสมบัติลับกันง่ายๆ!

เมื่อไรที่สำนักหรือสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดสืบทอดแห่งต้องเปิดคลัง
สมบัติลับออกมาละก็ ย่อมเป็นการบ่งบอกถึงสำนักนั้นได้ถึงกาล

ตกต่ำเสื่อมถอยแล้ว จึงต้องเปิดคลังสมบัติลับออกมาเพื่อฟื้นฟู
สำนัก เนื่องจากคลังสมบัติลับจะเป็นคลังสมบัติที่ใช้เพื่อการฟื้นฟู
สำนักนั่นเอง!

“เจอแล้ว เจอแล้ว” หลังจากที่ลากเอาคลังสมบัติลับขึ้นมาได้แล้ว
บรรดาสมนไพรเขียนถึงกับตื่นเต้นดีใจกับมันเป็นอันมาก การพบ
เจอคลังสมบัติลับจะทำให้พวกเขาได้รับการแบ่งปันผลประโยชน์ใน
ภายหลัง

ผู้คนจำนวนมากต่างมองดูคลังสมบัติลับตรงหน้าด้วยความอิจฉา
ตาร้อน ไม่รู้มีสำนักเจ้าลัทธิจำนวนเท่าไรที่อยากได้มาก มันคือ
คลังสมบัติลับของหนึ่งสำนักสองราชันเขียนนะ ภายในคลังสมบัติ
ลับต้องเป็นสุดยอดของวิเศษอย่างแน่นอน หากใครได้คลังสมบัติ
ลับนี้ไปย่อมมีทรัพยากรเพียงพอที่จะก่อตั้งสำนักและก่อตั้งแคว้น
ขนาดใหญ่ขึ้นมาได้อย่างง่ายดาย!

“ดีมาก” หลี่ซีย่พยักหน้าและอมยิ้ม พลันเกิดเสียงดังตุ้มตามขึ้น
จัดการเก็บคลังสมบัติลับนี้เอาไว้ภายในลัคนา จากนั้นสั่งการกับ
บรรดาสมนไพรเขียนว่า “กลับไปกันเถอะ”

บรรดาสมุนไพร่เซียนกลับเข้าไปอยู่ภายในลัคนา พวกมันเริ่มตกลงกันว่า จะย้ายบ้านกันอย่างไร จะย้ายจากแปลงสมุนไพร่ไปยังผืนดินศักดิ์สิทธิ์ ขณะที่ต้นเถาวัลย์สุริยันก็จะย้ายจากผืนดินศักดิ์สิทธิ์ไปยังแปลงสมุนไพร่

เนื่องจากแปลงสมุนไพร่และผืนดินศักดิ์สิทธิ์จะเกื้อหนุนกันและกัน เป็นการได้รับผลประโยชน์ต่างตอบแทนกันและกันทุกฝ่าย

การที่มีสมุนไพร่เซียนจำนวนมากไว้ในครอบครอง ไม่รู้ว่าได้ทำให้ผู้คนจำนวนเท่าไรต้องน้ำลายไหลยี้ด กล่าวสำหรับแคว้นเจ้าลัทธิแล้ว การมีสมุนไพร่เซียนต้นหนึ่งก็เท่ากับเป็นสิ่งล้ำค่าที่ประเมินค่าไม่ได้เสียแล้ว ยิ่งไม่ต้องพูดถึงสมุนไพร่เซียนจำนวนมากขนาดนี้!

หลี่ซีเยเดินอยู่บนพื้นที่บรรพชนของหุบเขากีบสวรรค์ หลังจากที่ได้ทำการรังวัดหาตำแหน่งแล้ว สุดท้ายได้ขึ้นไปยืนอยู่บนยอดเขาแห่งหนึ่ง

“เปิด...” หลี่ซีเยคำรามเสียงยาว สิบสามลัคนาพลันพุ่งออกมาและเรียงแถวตามลำดับ เริ่มทำการวิวัฒนาการ นาที่นี้ ทั้งสิบสามลัคนาเหมือนหนึ่งอยู่เหนือสวรรค์

“แว้งค์” ลักณาของหลี่ซีเย่เปิดออก รากแห่งชีพจรปฐพีกระโดด ออกมาจากลักณา และหยั่งรากลงบนพื้นดินของพื้นที่บรรพชนหุบ เขาก็บสววรรค์ทันที

“ตุม...” ในเสี้ยววินาทีนี้เอง น้ำพุพวยพุ่งขึ้นมาทันที โอ้...ไม่ นั่นหาใช่ น้ำพุ แต่เป็นพลังแก่นฟ้าดินที่เกิดการกลั่นตัวกลายเป็น ของเหลวเสียแล้ว เวลานี้ นาทีนี้เองพลังแก่นฟ้าดินของพื้นที่อาณา บริเวณแห่งนี้เหมือนดั่งเป็นน้ำในแม่น้ำที่พวยพุ่งออกมา ลักณาถูก เปิดออก ทำการดูดกลืนพลังแก่นฟ้าดินที่พลุ่งพล่านไม่มีสิ้นสุดนี้ ดั่งปลาวาฬกลืนกินเหยื่ออย่างนั้น

หลี่ซีเย่ได้อาศัยรากแห่งชีพจรปฐพีทำการเคลื่อนย้ายพลังแก่นฟ้า ดินที่อยู่บริเวณพื้นที่แห่งนี้ออกไป ทำให้พลังแก่นฟ้าดินที่ไร้สิ้นสุด ถูกอัดเข้าไปจนเต็มลักณาของเขา!

ผู้ยิ่งใหญ่จำนวนนับไม่ถ้วนมีสีหน้าเคร่งขรึมเมื่อได้พบเห็นภาพนี้ แล้ว การที่หุบเขากีบสววรรค์ได้ยึดครองพื้นที่แห่งนี้มานานนับ พันล้านปี การที่ราชันเซียนฉินหลินปฐมบรรพบุรุษของหุบเขากีบ สววรรค์ได้เลือกพื้นที่แห่งนี้เป็นที่ตั้งสำนักย่อมนมีเหตุผลอยู่แล้ว

ใต้พื้นดินแห่งนี้อุดมสมบูรณ์ไปด้วยพลังแก่นฟ้าดินมากมาย เหมือนมหาสมุทรที่กว้างใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูกตา กระทั่งมีผู้กล่าวเอาไว้ว่าเส้นชีพจรใหญ่ใต้พื้นดินของหุบเขากีบสวรรค์เป็นเส้นชีพจรที่เชื่อมต่อไปยังเส้นชีพจรอสูร ซึ่งเป็นหนึ่งในสามเส้นชีพจรหลักของแดนสมุนไพรร่ำธาตุ!

การที่หุบเขากีบสวรรค์ได้ก่อตั้งสำนักอยู่ที่ตรงนี้ และยืนหยัดมาได้ยุคแล้วยุคเล่า ยึดครองพื้นที่พิสดารบริเวณนี้ทุกแห่งเอาไว้ ตลอดเวลาที่ผ่านมาแม้ว่ามีผู้ที่ต้องการอยากได้ผลประโยชน์จากพื้นที่แห่งนี้เป็นอันมาก แต่หาว่าไม่มีใครกล้าลงมือกับหุบเขากีบสวรรค์

"ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม..." ภายใต้การเคลื่อนย้ายอย่างไม่สิ้นสุดของหลี่ชียเอ ทำให้ห้องฟ้าบริเวณนี้เริ่มหมุนคว้างขึ้นมา พื้นที่บรรพชนของหุบเขากีบสวรรค์เริ่มแห้งกรัง ก่อนหน้านั้นพื้นที่บรรพชนยังอยู่ในสภาพที่พลังแก่นฟ้าดินไม่จางหาย แต่กับเวลานี้ พลังแก่นฟ้าดินเหือดแห้ง พื้นดินของพื้นที่บรรพชนเริ่มแตกร้าว

ในขณะที่เดียวกันกับที่หลี่ชียเอได้ทำการเคลื่อนย้ายพลังแก่นฟ้าดินปริมาณมหาศาล สิบสามลัคนาได้ทำการวิวัฒนาการตัวเอง เวลานี้ สิบสามลัคนาได้หายไปแล้ว กลายเป็นพื้นที่กว้างไกลสุดลูกหูลูกตา

มีผู้ที่มองเห็นภาพนี้ต้องพิมพ์ออกมาว่า “นี่กลับกลายเป็นสิ่งใดกันแน่?”

ในขณะนี้ไม่ว่าจะเป็นระดับจักรพรรดิเทพเจกเช่นต้นบรรพบุรุษพันสน หรือจะเป็นดาวรุ่งที่ยโสโอหังเจกเช่นพี่น้องตระกูลเหมยอ้าว หรือจะเป็นหลงจิงเซียน เลี่ยนอู่ซวง ล้วนแล้วแต่กลับล้มหายใจมองดูภาพที่อยู่ตรงหน้า

“สี่ลัคนาเป็นอาณাজักร แปดลัคนาเป็นแคว้น สิบสองลัคนาเป็นสวรรค์ แล้วสิบสามลัคนาจะเป็นอะไรล่ะ?” กระทั่งราชันโอสถไปโซวที่เก็บตัวอยู่ภายในแคว้นโอสถยังเปี่ยมด้วยความรู้สึกอยากรู้ อยากเห็น

ผู้บำเพ็ญตนทุกคนต่างก็รู้ว่าสี่ลัคนาเป็นอาณাজักร แปดลัคนาเป็นแคว้น สิบสองลัคนาเป็นสวรรค์! ขณะที่สิบสามลัคนาจะกลายเป็นสิ่งใดไม่มีใครรู้

ความจริงแล้วมันเป็นสิ่งที่ไม่มีความรู้นับแต่อดีตที่ผ่านมา เพราะก่อนหน้านี้คงไม่มีใครเชื่อว่าจะมีสิบสามลัคนาขึ้นมาได้ ทุกคนรู้เพียงว่าสิบสองลัคนาคือที่สุด

แต่ทว่ามาวันนี้หลี่ชียเอมีถึงสิบสามลัคนา ซึ่งนับว่าได้ทำลายความรู้รอบตัวเดิมของผู้คนไปแล้ว ดังนั้นในเวลานี้ทุกคนจึงสงสัยว่าแล้วสิบสามลัคนาจะกลับกลายเป็นสิ่งใด

ในขณะที่ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนล้วนกลั่นลมหายใจเอาไว้ ทุกคนต่างก็รู้ว่าความรู้ใหม่ ระบบใหม่ กำลังจะถูกตั้งโดยหลี่ชียเอ ในอนาคตระดับสูงสุดของลัคนาจะไม่ใช่อะไรที่สิบสองลัคนาอีกต่อไป แต่จะเพิ่มขึ้นเป็นสิบสามลัคนาเพราะหลี่ชียเอ!

พื้นดินที่กว้างสุดลูกหูลูกตาได้บัดบังฟ้าดินแห่งนี้เอาไว้ ในที่สุดท่ามกลางพื้นดินที่กว้างสุดลูกหูลูกตานี้ปรากฏร่างเงาคนคนหนึ่งขึ้นมา เป็นหลี่ชียเอนั่นเอง ยามเมื่อหลี่ชียเอปรากฏตัวออกมาท่ามกลางพื้นดินที่กว้างสุดลูกหูลูกตา เหมือนเวลาได้หยุดนิ่ง ฟ้าดินสรรพวิชาล้วนร้องโหยหวนน่าเวทนาด้วยความหิวโหย ทุกสิ่งมีแต่ความเจียบขริม สุริยันจันทราดวงดาราล้วนสลดไร้แสง

ในขณะที่หลี่ชียเอในเวลานี้แม้ไม่ใช่ราชันเซียน แต่เป็นยิ่งกว่าราชันเซียน เขายืนตระหง่านอยู่ท่ามกลางสวรรค์ เสมือนหนึ่งเขาได้ก้าวเดินออกมาจากยุคที่บรรยากาศและสิ่งธรรมชาติต่างๆ กำลังอยู่ระหว่างคลุกเคล้าก่อตัวขึ้นมา ก่อนที่จะมีการบุกเบิกฟ้าดินในสมัย

ดึกดำบรรพ์อย่างนั้น เสมือนหนึ่งว่าตัวเขาได้ก้าวข้ามอดีตมา
จนถึงปัจจุบัน

ท่ามกลางพื้นดินที่กว้างไกลสุดลูกหูลูกตานั้น ดูเหมือนได้เห็นหลี่
ซีย่บุกเบิกฟ้าดินขึ้นมา สร้างสุริยันจันทราขึ้นมา ทำการบ่มฟัก
สรรพสิ่งที่อยู่ภายใต้ฟ้าดิน ท่ามกลางพื้นดินที่ สุดลูกหูลูกตานั้น ดู
ดังหลี่ซีย่คือผู้ริเริ่มทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นมา

เนื่องจากมีตัวเขาทำให้ก่อเกิดเป็นฟ้าดินขึ้นมา เนื่องจากมีตัวเขา
จึงมีสรรพสิ่ง เนื่องจากตัวเขาจึงมีชีวิตอุบัติขึ้นมา...

ระหว่างที่เหลือบตามอง ทุกสรรพสิ่งอุบัติขึ้นเพราะเขา ขณะที่
เหลียวซ้ายแลขวา ทุกสรรพสิ่งล้วนตายเพราะเขา ตัวเขาคือฟ้าดิน
ตัวเขาก็คือสรรพสิ่ง...นาทีนี้ไม่สามารถบรรยายถึงความรู้สึกเวลานี้
ได้อีกแล้ว

“นี่คือหลี่ซีย่หรือ?” แม้แต่เจี้ยนอู่ซวงยังคงต้องพึมพำออกมา เมื่อ
เห็นหลี่ซีย่ที่ปรากฏอยู่ท่ามกลางพื้นที่กว้างไกลสุดลูกหูลูกตานั้น

“ไม่รู้เหมือนกัน” แม้แต่ต้นบรรพบุรุษพันสนก็ดูไม่ออก เขาสาย
หน้าเบาๆ กล่าวว่า “บางที่อาจเป็นเขา หรือบางที่อาจเป็นตัวเขา

ที่มาจากโลกอนาคต หรือบางทีอาจเป็นตัวเขาที่เกิดจากการวิวัฒนาการของสิบสามลัคนา!”

“ข้าคือสวรรค์ที่แท้จริง!” ในขณะที่หลี่ซีเย่ที่อยู่ท่ามกลางพื้นดินกว้างไกลสุดลูกหูลูกตาได้ทอดถอนใจออกมาเบาๆ การทอดถอนใจเบาๆ ออกมาได้กลายมาเป็นท่วงทำนองที่แสดงออกถึงความในใจตลอดกาล หนึ่งทอดถอนใจ กลายเป็นท่วงทำนองที่ไม่มีวันเสื่อมสลายไปชั่วนิรันดร์

ข้าคือสวรรค์ที่แท้จริง! เพียงหนึ่งประโยค ได้วางรากฐานให้กับทุกสิ่งทุกอย่างของสิบสามลัคนา นับจากนี้เป็นต้นไป มีคำเรียกขานในหล้าว่า สิบสามลัคนากลับกลายเป็นข้าคือสวรรค์ที่แท้จริง!

ในที่สุดพื้นที่กว้างไกลสุดลูกหูลูกตาได้หายไป หลี่ซีเย่ที่เหลือบมองใต้หล้าคนนั้นก็หายไปด้วย พื้นที่บรรพชนของหุบเขากีบสวรรค์ได้ปรากฏออกมาสู่สายตาผู้คนใต้หล้าอีกครั้ง ตัวเขายังคงยืนอยู่บนยอดเขาแห่งนั้น

“คร้ากก...” เวลานี้ ได้ปรากฏรอยแยกบนพื้นที่บรรพชนของหุบเขากีบสวรรค์ขึ้น ในขณะที่พื้นที่บรรพชนมีสภาพที่แห้งกรัง ภูเขา

แม่น้ำที่หักโค่นพังทลาย ท่วมทั้งพื้นที่บรรพชนได้กลายเป็นพื้นที่ที่
เจียบสงัด

ในเวลานี้หลี่ชีย่ได้เรียกเอารากแห่งชีพจรปฐพีกลับคืน ยุติการ
เคลื่อนย้ายพลังแก่นฟ้าดินที่อยู่ใต้ดิน กล่าวหาที่เฉยเมยว่า “เหลือ
เอาไว้ให้กับประชาชนที่อาศัยอยู่ในแถบนี้บ้าง!”

หลี่ชีย่ไม่ได้กระทำการเคลื่อนย้ายพลังแก่นฟ้าดินที่อยู่ใต้พื้นดิน
จนแห้ง ยังคงเหลือพลังแก่นฟ้าดินเอาไว้เป็นจำนวนมาก ทำให้
ประชาชนที่อาศัยอยู่ภายใต้การปกครองของหุบเขากีบสวรรค์
ไม่ได้รับผลกระทบ

แต่ทว่าชนรุ่นหลังหรือชนรุ่นหลังของหุบเขากีบสวรรค์หากคิดจะ
จัดตั้งสำนักหรือสร้างหุบเขากีบสวรรค์ขึ้นมาใหม่ ก็จะเป็นเรื่อง
เป็นไปได้ไม่ได้อย่างสิ้นเชิง

ผู้คนต้องพึมพำออกมาภายหลังจากที่พื้นที่บรรพชนแห่งนี้ถูก
ทำลายไปทั้งหมดว่า “จากนี้ต่อไป ไม่มีหุบเขากีบสวรรค์อีกแล้ว”

ทุกคนย่อมรู้ว่าขอเพียงหุบเขากีบสวรรค์ยังคงมีคนหลงเหลืออยู่
พวกเขายังมีโอกาสสร้างหุบเขากีบสวรรค์ขึ้นมาใหม่ แต่ทว่ามาวันนี้

ลีชีย่ได้ทำการเคลื่อนย้ายพลังแก่นฟ้าดินไปทำให้เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้อีกแล้ว หากชนรุ่นหลังของหุบเขากีบสวรรค์คิดจะสร้างหุบเขากีบสวรรค์ขึ้นมาใหม่ เมื่อปราศจากพลังแก่นฟ้าดินก็เท่ากับสูญสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง

Novel-Lucky

ตอนที่ 905 ทำลายวิบากกาย

<https://novel-lucky.com>

บางคนรู้สึกเสียดายเมื่อเห็นพื้นที่บรรพชนหุบเขากีบสวรรค์ กลายเป็นที่แห้งแล้ง ถ้าหากหลี่ชีย่ไม่ทำการเคลื่อนย้ายพลังแก่นฟ้าดินบริเวณนี้ไป เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะสามารถก่อตั้งสำนักบนพื้นที่แห่งนี้ เพราะที่นี้คือดินแดนที่สุขยอดมาก

“นี่เรียกว่าปราณีมากแล้วนะ” ผู้ยิ่งใหญ่ระดับอาวุโสกล่าวพิมพ์ออกมา

หลี่ชีย่มีศักยภาพเพียงพอที่จะทำการเคลื่อนย้ายพลังแก่นฟ้าดินของพื้นที่แห่งนี้ไปได้ทั้งหมด แต่ทว่าเขาเพียงเคลื่อนย้ายเฉพาะส่วนที่เป็นพื้นที่บรรพชนของหุบเขากีบสวรรค์เท่านั้น ขณะที่ยังคงไว้สำหรับพื้นที่ที่อยู่ภายใต้การปกครองของหุบเขากีบสวรรค์ ทำให้ประชาชนของบ้านเมืองแห่งนี้ไม่ได้รับผลกระทบ กล่าวได้ว่าเป็นเมตตาอย่างยิ่งแล้ว

ขณะที่หากเทียบกับหลี่ชีย่ เย่ซินเงินที่มีฉายาว่ายอดคนอันดับหนึ่งกลับโหดเหี้ยมเป็นอันมาก แม้ว่าเย่ซินเงินจะไม่ได้ทำการสูบเอาเลือดของประชาชนจนกลายเป็นศพแห่งไปหมดทุกคน แต่เย่ซินเงินได้ทำการเคลื่อนย้ายพลังแก่นฟ้าดินของแคว้นยอดภูผา

ศิลาไปทั้งหมด ทำให้แคว้นยอดภูผาศิลากลายเป็นพื้นที่แห้งตาย
ไปทั้งสิ้น

ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ ต่อให้ยังมีประชาชนบางส่วนที่ยังมีชีวิต
อยู่ แต่พวกเขา ก็ไม่สามารถอาศัยอยู่บนพื้นที่แห่งนี้อีกต่อไป ใน
เมื่อแม่น้ำและพื้นดินแห้งขอด สิ่งเดียวที่พวกเขาทำได้คือต้อง
อพยพไปยังที่อื่น

"ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม..." ขณะที่หลี่ชี่เย่กำลังเรียกคืนรากแห่งชีพจรปฐพี
อยู่ ทันใดนั้นปรากฏเสียงฟ้าร้องขึ้นมาบนท้องฟ้าปรากฏเมฆวิบาก
รวมตัวกันอยู่เป็นจำนวนมาก

"วิบากอะไรกันนะ?" หลายคนต่างรู้สึกงุนงงกับเมฆวิบากจำนวน
มากที่ปรากฏขึ้นอย่างกะทันหัน โดยที่ไม่มีวีแววมาก่อน มันก่อตัว
ขึ้นอย่างรวดเร็วและกะทันหันมาก

เป็นไปตามคาดของทุกคน เมฆวิบากปรากฏขึ้นอย่างรวดเร็ว เพียง
ชั่วพริบตาเดียวก็เห็นสระวิบากที่ก่อตัวขึ้นเป็นรูปเป็นร่าง บน
ท้องฟ้าปรากฏเป็นประตุมารถูกเปิดออก ขุนพลสวรรค์จำนวนนับ
ไม่ถ้วนเหมือนหนึ่งมาจากอเวจีได้กระโดดลงมา สายฟ้าฟาดที่มี

ขนาดใหญ่เท่าเทือกเขาได้ฟาดพ่นลงมาเหมือนต้องการทำลายฟ้า
ดินแห่งนี้ไว้อย่างนั้น!

“กายวิบาก นี่มันคือกายวิบากของกายเซียน หรือจะเป็นขั้นต้น?”
ระดับบรรพบุรุษสำนักเจ้าลัทธิที่จดจำกายวิบากเช่นนี้ได้กล่าว
ออกมา

ความจริงแล้ว มีผู้คนจำนวนมากที่รู้ว่าหลี่ชียะนั้นฝึกกายเซียนอยู่
แต่ทว่าไม่มีใครรู้ว่าหลี่ชียะนั้นฝึกกายเซียนอะไรกันแน่ เนื่องจาก
กายเซียนของเขาดูแปลกประหลาดเป็นอันมาก!

“มีกายเซียนอยู่กี่แบบนะ?” แม้แต่ราชันโอสถไปโซวที่รู้ถึงเบื้องหลัง
ของเรื่องนี้เพียงผู้เดียว ยังคงกล่าวคำออกมาด้วยความแปลกใจ

คนอื่นอาจไม่รู้ถึงประวัติความเป็นมาของหลี่ชีย่ แต่ราชันโอสถไป
โซวกลับรู้อย่างละเอียด หลี่ชีย่คือผู้ที่บ่มพีภราชามังกรดำซึ่งมีสอง
กายขั้นสมบูรณ์มาก่อน จึงทำให้ราชันโอสถไปโซวต้องการรู้ว่าหลี่
ชีย่ได้ฝึกกายเซียนมากี่แบบกันแน่

หฺลือซียเอเพียงยี้มออกมา เมื่อต้องเผชิญกับวิบากกายที่มาจาก สวรรค์ หน้าอกของเขาเจิดจรัสขึ้นมา "แว้งค์" กายและจิตแยกตัว ออกมา

กายเซียนเหิน เมื่อกายนี้ออกมาได้ทำให้เวลาช้าลงหนึ่งจั่งหะ เหมือนว่ามี การสั่นกระพือขึ้นเล็กน้อย ทำให้เวลาช้าลง

กายเหวะสยบอเวจี เมื่อกายนี้ออกมา จะทำการบดขยี้สรรพภัย อันตรายของกายวิบาก กลิ่นอายมารทั้งหมดถูกบดทำลายสิ้นใน พริบตา กายใต้คุณสมบัติกายเช่นนี้ ไม่ว่าจะ เป็นกลิ่นอายมาร เช่นใดก็ไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง

กายพิสุทธิ์ เมื่อกายนี้ออกมา สรรพวิชาถอยหนี เหล่าเทพมาร ทั้งหมดล้วนถูกทำให้บริสุทธิ์ กระทั่งวิบากสวรรค์ยังต้องได้รับ ผลกระทบเป็นอันมาก ทำให้ดูไม่มั่นคงขึ้นมา สว่างและมีดสลับกัน ไปไม่หยุดนิ่ง

กายขวานทลายฟ้า เมื่อกายนี้ออกมาสามารถทำลายทุกอย่าง แข็งแกร่งไร้ซึ่งผู้ต่อกร ขณะที่มันขึ้นไปอยู่บนเก้าชั้นฟ้า พบมาร สังหารมาร พาลพบเทพเช่นฆ่าเทพได้

“ปัง ปัง ปัง...” ทันใดนั้นกายและจิตทั้งสี่ได้ทะยานสู่ห้องฟ้ารับมือกับวิบากกายที่ลงมาจากห้องฟ้า พลันที่กายและจิตทั้งสี่ปรากฏออกมา ได้อาศัยท่วงท่าที่ไร้ผู้ต่อกรเข้าบดขยี้กายวิบากในทันที

“ไม่...นี่ นี่ นี่มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้อย่างเด็ดขาด!” ระเบิดปราชญ์ถึงกับหึ่งตัวนั่งลงกับพื้น และพึมพำออกมา เมื่อได้เห็นกายและจิตทั้งสี่ที่พุ่งทะยานขึ้นไป

“สี่กายและจิต นี่ นี่ นี่มันเป็นไปได้อย่างไร!” แม้แต่ดาวรุ่งที่ภูมิใจตนเองที่สุดเมื่อเห็นภาพที่น่าตื่นตาเช่นนี้ยังต้องร้องเสียงดังออกมาไม่อยากจะเชื่อในทุกสิ่งที่ได้เห็น!

“คำเล่าลือเป็นเรื่องจริง” ระเบิดปราชญ์ที่รุ่นดีกดำบรรพกว่าซึ่งเคยได้ยินเกี่ยวกับคำเล่าลือมาบ้าง พึมพำออกมาว่า “ลือกันว่ามังกรดำเคยสำเร็จสองกายเซียนชั้นสมบูรณ์ เห็นทีคงสามารถฝึกเคล็ดกายได้มากกว่าหนึ่งจริง ๆ!”

ในขณะที่ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนถูกทำให้ห้วนไหว สิบสามลัคนา นับว่าได้ทำลายความรู้ทั่วไปของผู้คนทั้งหมดไปแล้ว สี่กายและจิต ยิ่งทำให้ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนไม่สามารถยอมรับได้ในบัดดล

ความรู้ทั่วไปที่ผู้บำเพ็ญตนรับรู้นั้น กายและจิตจะมีเพียงหนึ่งเท่านั้น ไม่อาจมีสองกายและจิตในครอบครองพร้อมกันทีเดียว แต่หลี่ชี่เยในเวลานี้ก็กลับมีถึงสี่กายและจิตในครอบครอง จึงทำให้ทุกคนต้องตะลึงในทันที!

เป็นการทำลายความรู้ทั่วไปของทุกคนอีกครั้ง ทำให้หลายคนไม่สามารถยอมรับกับมันได้ หากจะว่าไปถึงสิบสามลัคนา ทุกคนยังพอฝืนใจยอมรับมันได้ เพราะมันแค่เพิ่มมาหนึ่งลัคนาเท่านั้น แต่กับสี่กายและจิต จะให้ผู้คนไต่ห้ำยอมรับได้อย่างไร? จู่ๆ ก็เพิ่มขึ้นมาทีเดียวถึงสามกายและจิต ต่อให้เป็นดาวรุ่งที่สุดยอดเพียงใด ใช้เวลาตลอดชีวิตของเขาก็ทำไม่ได้

“ฆ่าข้าเสียให้มันรู้แล้วรู้รอดไป...” บางคนร้องออกมาอย่างน่าเวทนา “ต้องมาอยู่รวมยุคกับจัญไรเช่นนี้ แล้วข้าจะอยู่ได้อย่างไร!”

เวลานี้ ไม่ว่าจะเป็न्दาวรุ่งเช่นใดก็ได้แต่กัมศิระะที่หยิ่งเข็ดลงมาเหมือนต้นไม้ที่เหี่ยวเฉา ไม่อาจแสดงท่าทียโสขึ้นมาได้อีก ไม่ว่าจะมีความปราดเปรื่องน่าทึ่งปานใดก็ตาม เมื่อต้องเปรียบกับสิบสามลัคนา สี่กายและจิตของหลี่ชี่เยแล้ว ล้วนไม่คู่ควรจะกล่าวถึงทั้งสิ้น

“ข้าสามารถทำได้หรือเปล่า?” กระจ่างเหมยอ้าวหนานที่ถือดียิ่งตลอดมายังต้องงุนงงโดยสิ้นเชิง หากจะกล่าวว่าการมีสิบสามลัคนาในครอบครองของหลี่ชียเอทำให้ความเชื่อมั่นของนางต้องหวั่นไหวแล้วละก็ การมีสี่กายและจิตเท่ากับทำลายความเชื่อมั่นของนางจนแตกยับเยินไม่เหลือชิ้นดีอีกเลย

ในเวลานี้เหมยอ้าวหนานที่มีพรสวรรค์เป็นหนึ่งในไม่มีสองรู้สึกว่าคุณเองไม่รู้จะเอาอะไรไปเปรียบกับหลี่ชียเอดี สิบเอ็ดลัคนารึ? เมื่ออยู่ต่อหน้าสิบสามลัคนา แลดูออกจะแก้เหงำเหงือกไร้ซึ่งเรียวแรง ขณะที่กายและจิตทั้งสี่หากสำแดงออกมา ยิ่งสามารถบดขยี้ทำลายทุกสิ่งอย่างของนาง! เหมยอ้าวหนานเวลานี้ถึงกับต้องเหม่อลอย

“แม่ง เจ้าชียเอหมั่นมันไม่ใช่คน!” แม้แต่หลงจิงเซียนที่เป็นชะตาเซียนแต่กำเนิดก็ไร้ซึ่งอารมณ์อีกเลย ในสายตาของนางนั้นหลี่ชียเอได้แข่งลำหน้าทุกสิ่งทุกอย่างไปแล้ว ไม่ใช่คน ไม่มีใครสามารถเทียบเคียงได้!

“ความไร้เทียมทานที่นิจนิรันดร์ คงไม่เกินเลยไปกว่านี้อีกแล้ว” ราชนโอสถไปโซ่วไม่รู้สึกเกินความคาดคิด แต่ทว่าเขาก็ต้องทอดถอนใจออกมาและรู้สึกถึงความจนด้วยเกล้า ในยุคสมัยนี้ไม่ว่าใครล้วนแล้วแต่ถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าต้องพบกับโศกนาฏกรรมอย่างแน่นอน!

“โครม...” ในระหว่างที่ผู้คนจำนวนมากกำลังตกตะลึง กายและจิต
ทั้งสี่ของหลี่ซีเยได้ทำการกวาดล้างต่อวิบากกาย กายใต้กายและ
จิตทั้งสี่ ต่อให้วิบากกายที่มีความแข็งแกร่งเพียงใดก็มีแต่ถูกบดขยี้
ทำลายสถานเดียว ภายในเสี้ยววินาทีนั่นเอง กายและจิตทั้งสี่ได้
อาศัยท่วงท่าที่ไร้ผู้ต่อกรทำลายสละวิบากกายได้ และเพียงชั่ว
พริบตาเดียวเท่านั้น วิบากกายทั้งระบบก็พังทลายลง

เมื่อวิบากกายล่มสลายไปแล้ว ท้องฟ้าได้กลับมาแจ่มใสปลอดโปร่ง
อีกครั้ง ขณะที่สี่กายและจิตก็กลับเข้าร่างของหลี่ซีเยตามเดิม
ในขณะนี้กายและจิตทั้งสี่ได้มีการวิวัฒนาการอยู่ภายในร่างกาย
ของหลี่ซีเย สงประกายแสงดาออกมา เหมือนหนึ่งว่าไม่มีสิ่งใด
แข็งแกร่งยิ่งไปกว่ากายและจิตที่เรียงรายกันอีกแล้ว

“ช่างง่ายดายเสียเหลือเกิน” เมื่อได้เห็นการก้าวข้ามวิบากกายด้วย
ท่วงท่าเช่นนี้ เป็นการบดขยี้ทำลายวิบากกายโดยตรง ภายใน
ระยะเวลาอันสั้นก็ทำลายวิบากกายจนล่มสลาย ทำให้ทุกคนที่ได้
เห็นต้องเคลิ้มกับสิ่งนี้ การมีสี่กายและจิตในครอบครอง กล่าว
สำหรับผู้ที่ดำรงอยู่ในลักษณะเช่นนี้แล้ว การก้าวข้ามวิบากกาย
ย่อมเป็นเรื่องที่ธรรมดาอยู่แล้ว

“สี่กายเขียนสำเร็จขั้นต้น หากวันหน้าสี่กายเขียนสำเร็จขั้นสมบูรณ์ คงเป็นอะไรที่ยากจะจินตนาการได้” ราชันโอสถถึงกับพึมพำออกมา

หวนนึกไปถึงเมื่อครั้งอดีต ราชามังกรดำนั้นคือสำเร็จสองกายเขียนขั้นสมบูรณ์ เป็นใหญ่ถึงสามยุคสมัย กระทั่งราชันเขียนยังต้องให้เกียรติอยู่สามส่วนเมื่อพบเจอ สุดท้ายยังต่อกรกับราชันเขียนท่าคงจนชะตาฟ้าฉีกขาด”

คิดดูก็แล้วกัน หากมีสักวันที่สี่สุดยอดกายเขียนสำเร็จขั้นสมบูรณ์ ถ้าหากเป็นเช่นนั้นแล้วละก็ ต่อให้ไม่เป็นราชันเขียน หรือต่อให้ราชันเขียนคงอยู่ ก็ต้องให้ความยำเกรงและหลบลิ้ให้ไกล

ผู้ที่มีแนวคิดเช่นนี้ไซ้จะมีเพียงราชันโอสถไปไซ้เท่านั้น ระดับบรรพบุรุษเจ้าลัทธิจำนวนมาก กระทั่งระดับผู้ยิ่งใหญ่ที่เคยได้รับฉายาว่าไร้ซึ่งผู้ต่อกร และถูกผนึกร่างฝังเอาไว้ใต้พื้นดินมาอย่างยาวนาน ล้วนแล้วแต่เจียบขริ่มขึ้นมา

สิบสามลัคนา สี่สุดยอดกายเขียน เป็นสิ่งที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน นับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา หากมีสักวันที่หลี่ชีย่สามารถสำเร็จขั้น

สมบุรณ์กับกายเขียนหนังสือ แล้วยังมีสิบสามลัคนาในครอบครอง มันช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวอะไรเช่นนั้น

ต่อให้เขาไม่แย่งชิงชะตาฟ้า ถ้ามว่าไต้หล้านี้ยังมีใครกล้าแย่งชิงชะตาฟ้ากับเขาหรือ? ต่อให้เขาไม่ป็นราชันเขียน เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้ที่เป็นราชันเขียนหากต้องเจอกับเขาแล้วจะเป็นเช่นใด?

“ชาตินี้ต่อให้มีผู้อื่นที่ได้ครองตำแหน่งราชันเขียนไป นั้นย่อมหมายถึงถูกลิขิตให้ต้องเป็นละครเศร้า และจะเศร้ายิ่งกว่าราชันเขียนท่าคงเสียอีก!” ผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานดีกดำบรรพท์ทอดถอนใจออกมาที่หนึ่ง พิมพ์ว่า “เมื่อสามหมื่นปีก่อนมีราชามังกรดำ มาวันนี้มีหลี่ชียเอ!”

แม้ว่าราชันเขียนคือผู้ใดซึ่งผู้ต่อกรแห่งยุค แต่ทว่าสำหรับราชันเขียนสามองค์สุดท้ายก่อนหน้าได้มีการเปลี่ยนแปลงไป ไม่เหมือนเช่นที่ผ่านมา

ราชันเขียนเขียนหลี่ ราชันเขียนหยินเทียน ราชันเขียนท่าคง ถือเป็นราชันเขียนแห่งยุคสามองค์สุดท้าย แต่ทว่าในระหว่างยุคของราชันเขียนทั้งสามกลับมียุคคนหนึ่งที่ยืนหยัดคงอยู่ไม่เสื่อมคลาย นั่นก็คือราชามังกรดำนั่นเอง

ราชามังกรดำเป็นใหญ่มาสามยุคสามสมัยซึ่งเป็นสิ่งที่ทั่วหล้ารู้จักดี แม้ว่าราชันเซียนคือผู้ไร้อำนาจผู้ต่อกรแห่งยุค แต่ทว่า กบกับการดำรงอยู่ เฉกเช่นมังกรดำนี้ จะอย่างไรเสียก็เป็นเงามืดที่ปกคลุมอยู่ในใจของ ราชันเซียนผู้ได้ชื่อว่าไร้อำนาจผู้ต่อกรแห่งยุค

เฉกเช่นราชันเซียนเซียนหลี่ ราชันเซียนหยินเทียนยังดีหน่อย ฟัง ว่าราชามังกรดำมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งมากทั้งราชันเซียนเซียนหลี่ และราชันเซียนหยินเทียน กระทั่งลือกันว่าทั้งสามคบหากันสนิท มาก เคยเป็นพันธมิตรที่ก้าวเดินไปด้วยกัน!

แต่กับราชันเซียนท่าคองนั้น มันคือละครเศร้าอย่างสิ้นเชิง เนื่องจาก ไม่เพียงแต่ร่วมยุคสมัยกันแล้ว ยังลือกันว่าท้ายสุดแล้วราชันเซียน ท่าคองกับราชามังกรดำเป็นศัตรูกัน ทำให้เกิดศึกกระบือโลกขึ้น ระหว่างราชันเซียนท่าคองกับราชามังกรดำ สุดท้ายทำให้ชะตาฟ้า ถูกฉีกขาด!

เมื่อยุคของราชามังกรดำสิ้นสุดลงแล้ว ไม่รู้ว่าได้ทำให้ผู้คนจำนวน เท่าไรถึงกับหายใจด้วยความโล่งอก แต่ทว่าทุกคนยังไม่ทันได้ดีใจ กลับมีหลี่ซีเย่ไหลออกมา เป็นผู้ดำรงอยู่ที่น่ากลัวยิ่งกว่าราชามังกร ดำเสียอีก

“นี่เขาต้องการรองความเป็นเจ้าสิบสมัยอย่างนั้นหรือ?” ระเบิด
บรรพบุรุษสำนักเจ้าลัทธิบางคนกล่าวโดยมองโลกในแง่ร้าย ขนาด
ผู้ดำรงอยู่เฉกเช่นราชามังกรดำยังสามารถรองความเป็นเจ้าได้
ถึงสามยุคสามสมัย ในอนาคตหลี่ชีย่่น่ากลัวเสียยิ่งกว่าราชามังกร
ดำ เช่นนั้นแล้วหลี่ชีย่มีต้องรองความเป็นเจ้าสิบยุคสิบสมัยอย่าง
นั้นรึ?

“ตุ้ม...” ขณะที่ผู้คนจำนวนมากกำลังเคร่งขรึมกันอยู่ ทันใดนั้น
บังเกิดเสียงดังขึ้นบนท้องฟ้า บริเวณที่หลี่ชีย่อยู่นั้นพลันมืดสลัว
ขึ้นในทันใด เสมือนหนึ่งท้องฟ้ากำลังจะมีดค้ำลงอย่างนั้น

ทันใดนั้น บนท้องฟ้าได้ปรากฏภาพที่แปลกประหลาดมากขึ้นมา
แม้ว่าท้องฟ้าจะมีดลง แต่บนท้องฟ้ากลับกลายเป็นสีแดง อันเป็น
เหตุการณ์ที่ไม่ปกติ ทำให้ผู้คนรู้สึกหวาดกลัวจนตัวสั่นเป็นลูกนก
อย่างนั้น

“แคร้งค์...” ทันใดนั้นเองเสียงหนึ่งดังขึ้น เมฆสีแดงที่ปรากฏอยู่บน
ท้องฟ้าเสมือนว่าถูกหลอมสร้างจนกลายเป็นคั่นฉ่องบานหนึ่ง

เวลานี้เอง คันฉ่องบานนี้ที่อยู่บนท้องฟ้าได้สองประกายสีแดง
จุดฉาดลงมา และสองไปบนตัวของหลี่ชีย่โดยตรง

หลังจากที่ประกายเช่นนี้ได้สองลงบนตัวของหลี่ชีย่แล้ว มันก็
เหมือนหนึ่งเป็นหนอนที่ไซ่เข้าไปอยู่ในกระดุก ไม่ว่าหลี่ชีย่จะ
เดินเหินไปที่ใดก็ตาม ก็ไม่สามารถสลัดประกายนี้ทิ้งไปได้!

Novel-Lucky

ตอนที่ 906 ทำลายสูญวิมณะ

<https://novel-lucky.com>

"สูญวิมณะ..." ระดับบรรพบุรุษสำนักเจ้าลัทธิจำนวนมากต่างรวบรวมสมาธิอย่างแน่วแน่จ้องมองดูปรากฏการณ์บนท้องฟ้าหลังจากได้เห็นภาพนี้แล้ว

เมื่อกล่าวถึงสูญวิมณะ ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยมีท่าทีหวั่นไหว บางคนปรากฏเป็นประกายระยิบระยับภายในนัยน์ตา บางทีอาจมีบางคนถึงกับกระหายอยากให้สูญวิมณะจัดการกับหลี่ซิเยเสีย

แต่ทว่าภายในใจของผู้คนจำนวนมากต่างก็รู้ว่า มันคงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ แม้แต่เยชินเงินยังสามารถก้าวข้ามสูญวิมณะของตนมาได้ นับประสาอะไรกับหลี่ซิเย

แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม บางคนยังคงกระหายอย่างลับๆ ในใจให้สูญวิมณะสามารถจัดการกับหลี่ซิเยเสีย แม้จะมีโอกาสเพียงแค่นั้นในหนึ่งล้านล้านเท่านั้นก็ตาม พวกเขาปรารถนาว่าปาฏิหาริย์จะเกิดขึ้นได้

“จืด...จืด...จืด...” ยามเมื่อประกายสีแดงประหลาดได้สาดส่องลงบนตัวของหลี่ซีเยแล้วนั้น ร่างกายของหลี่ซีเยพลันกลายเป็นชราเหี่ยวแห้งลงทันที กลายเป็นผมขาวหงอก ขณะเดียวกันหนึ่งก็เริ่มเหี่ยว

“ตูม...” หลี่ซีเยปลดปล่อยพลังลมปราณทั้งหมดของตนออกมาเพื่อต่อต้านกับสุญว์ตนะ ในขณะที่รอบชีวิตลอยขึ้นมา ทะเลหยินหยางพลุ่งพล่านรุนแรง พลิกเอาพลังลมปราณพุ่งขึ้นสูงสึบล้านล้านฟุต เพื่อต่อต้านการชราภาพของตน

สุญว์ตนะนับเป็นหนึ่งในสองวิบากภัยสำคัญของผู้บำเพ็ญตน อีกทั้งสุญว์ตนะมีความน่ากลัวมากกว่าชีพภัย ผู้บำเพ็ญที่แข็งแกร่งตนจำนวนมากไม่สามารถก้าวข้ามสุญว์ตนะที่เป็นวิบากภัยด่านนี้ไปได้ กระทั่งเคยมีผู้บำเพ็ญตนที่หลบเลี่ยงสุญว์ตนะของตนไปตลอดชีวิต

สุญว์ตนะของหลี่ซีเยมาได้เร็วกว่าที่ทุกคนคาดการณ์เอาไว้มาก และรุนแรงร้ายกาจกว่าที่จินตนาการเอาไว้

“จืด...” เสียงหนึ่งดังขึ้นมา พลังลมปราณที่พุ่งสูงนับสึบล้านล้านฟุตภายใต้สุญว์ตนะพลันเหือดแห้งไปทันที หลี่ซีเยได้ขับเคลือน

ทะเลเลือดหยินหยาง เพียงชั่วพริบตาเดียว พลังลมปราณที่เหมือน เป็นทะเลเลือดอย่างนั้น พลันปกคลุมไปทั่วทั้งแผ่นฟ้า ทิวทั้งฟ้าดิน ยังต้องโอนเอนไปมาเหมือนอยู่ท่ามกลางลมปราณที่เป็นดังคลื่น ยักษ์

เมื่อหลี่ชีย่ได้ปลดปล่อยพลังลมปราณออกมาทั้งหมด และทำการ ขับเคลื่อนเลือดวัตนะนั้นด้วยอำนาจเช่นนั้น ไม่ว่าจะ เป็นบรรพบุรุษสำนักเจ้าลัทธิใดก็ต้องสิ้นเหา!

พลังลมปราณเช่นนี้ช่างมีชีวิตชีวาเสียกระไร ช่างทรงพลังเช่นใด ด้วยพลังลมปราณเช่นนี้สามารถแข่งหน้าระดับปราชญ์ได้แน่นอน!

อย่างไรก็ตามภายใต้ประกายสีแดงที่ประหลาด ปราบกฏเสียงดัง "จี้ด" กระทั่งพลังลมปราณที่ดูมีชีวิตชีวาอย่างยิ่ง ยังต้องเหือดแห้ง ไปในทันที

มันเป็นภาพที่ดูอลังการยิ่งนัก ดุจดั่งทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาลไร้ขอบเขตแห่งลงอย่างนั้น มีผู้กล่าวเอาไว้ว่า ทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาลไร้ขอบเขตไม่สามารถเหือดแห้งได้ภายในวันเดียว แต่ทว่าพลังลมปราณของหลี่ชีย่ดังทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาลไร้ขอบเขต

กลับเข้าไปในฉบับปล้นทันที ลองนึกภาพดูข้างเป็นภาพที่น่ากลัว
เสียเหลือเกิน

พลังลมปราณแห่งลงในทันที แม้แต่เลือดวฒนะก็ระเหยแห้งไปด้วย
ภาพเช่นนี้สร้างความสะเทือนหัวน้ไหวกับผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วน
จนต้องอึ้ง ไม่อาจกล่าวถ้อยคำใดออกมา

“จืด...จืด...จืด...” ภายใต้สุญวฒนะที่น่ากลัวเช่นนี้ หลี่ชีย่ปล้นชรา
ภาพลงทันที ชั่วพริบตาเดียวก็กลายเป็นตาเฒ่าอายุแปดสิบที่มีผม
ขาวโพลน ร่างของเขาเหมือนถูกดูดพลังลมปราณจนแห้งอย่าง
นั้น!

“นี่ นี่มันน่ากลัวเสียเหลือเกิน” ต่อให้ดาวรุ่งที่หยิ่งยโสแค่ไหน ระดับ
บรรพบุรุษที่ทรงพลังยิ่งกว่านี้ ก็ไม่เคยประสบสุญวฒนะที่น่ากลัว
เช่นนี้ที่สามารถระเหยเอาพลังลมปราณทั้งหมดในพริบตาเดียวมา
ก่อน ภัยพิบัติเช่นนี้ไม่กล้าแม้แต่จะคิด

แต่ทว่าความน่ากลัวของสุญวฒนะของหลี่ชีย่ไซ่จะมีเพียงเท่านั้น
ในเวลานี้ สวรรค์เหมือนลงใจต้องการกลั่นแกล้งหลี่ชีย่อย่างนั้น
ทันใดนั้นก็ได้ทำการสูบทุกอย่างของฟ้าดินจนหมดสิ้น

บริเวณที่หลี่ชียเอ๋ออยู่นั้น ได้กลับกลายเป็นโลกแห่งความแห้งแล้ง
ในทันที แม้แต่กาลเวลาช่องว่างก็ถูกดูดจนแห้งและรีดเอาไป
ทั้งหมด ทำให้ที่ตรงนี้ปราศจากพลังแก่นฟ้าดิน ปราศจากพลัง
หลักสัจธรรม

บริเวณที่หลี่ชียเอ๋ออยู่ในขณะนี้ตกอยู่ในสภาพของความมืดที่น่า
กลัว กาลเวลาเหือดแห้ง ช่องว่างอากาศหมดสิ้น มหาสัจธรรม
สูญสลาย ณ ที่ตรงนี้ได้กลายเป็นพื้นที่แห่งความตาย กระทั่งน่า
กลัวเสียยิ่งกว่าความตาย ความตายยังคงมีพลังมืดเหลืออยู่

แต่ทว่าที่ตรงนี้ไม่มีแม้แต่พลังความมืดก็ไม่มี ทุกสิ่งทุกอย่างตรงนี้
ล้วนเหี่ยวแห้งไปสิ้น กลายเป็นพื้นที่ที่ถูกทำลายไปตลอดกาลใน
ตำนาน!

"โลก โลกนี้มีสูญวิวัฒนะเช่นนี้ด้วยหรือ? กระทั่งพลังแห่งกาลเวลา
ช่องว่างกาลเวลา มหาสัจธรรม กระทั่งพลังแห่งความตายล้วนถูก
รีดไปจนแห้ง!" แม้แต่ผู้ดำรงไว้เนกเช่นราชันไอสถไปโซ่วยังรู้สึก
หวาดกลัวอย่างยิ่ง!

ทุกคนต่างรู้ว่าเมื่อสูญวิวัฒนะปรากฏ ย่อมหมายถึงเป็นการเร่งรัด
ให้ผู้บำเพ็ญตนชราภาพเร็วขึ้น ลมปราณสูญสิ้น อายุขัยแห่งเหือด

หากไม่สามารถยืนหยัดต่อไปได้ ท้ายสุดแล้วจะต้องแก่ตายภายใต้
สูญวิฆณะนั้น

แต่ทว่าสูญวิฆณะของหลี่ซีเยไม่เพียงแค่มปราณสูญสิ้น อายุขัย
แห่งเหือดเท่านั้น สูญวิฆณะของหลี่ซีเยถึงกับทำให้แม้กระทั่งพลัง
ของกาลเวลา ช่องว่างกาลเวลา มหาสังกรรม กระทั่งพลังแห่งความ
ตายและพลังอื่นๆ เหือดแห้งไปด้วย

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้ว ในระหว่างที่เกิดสูญวิฆณะนั้น การ
แห่งเหือดของลมปราณและอายุขัยสามารถอาศัยพลังมหาสังกรรม
มาต่อกรด้วย แต่หลี่ซีเยในเวลานี้หมดสิ้นทุกอย่าง “ไม่รู้ว่าจะไป
หยิบยืมสิ่งใดมาต่อต้านกับสูญวิฆณะ?”

“เห็นท่าแม้แต่สวรรค์เองยังทนดูต่อไปไม่ได้ ฝืนลิขิตสวรรค์ถึงเพียง
นี้ นี่มิใช่เป็นปฏิปักษ์กับสวรรค์ชัดๆ เลยรี? เวลานี้แม้แต่สวรรค์ก็
ปล่อยเขาเอาไว้ไม่ได้แล้ว!” ดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่บางคนเมื่อเห็น
ภาพเช่นนี้แล้วถึงกับแอบดีใจ สูญวิฆณะที่น่ากลัวเช่นนี้คงต้องการ
เล่นงานหลี่ซีเยถึงตายแน่!

“แม้แต่ราชันเซียนก็ไม่เคยพานพบสูญวิฆณะเช่นนี้มาก่อน” สีหน้า
ของราชันโอสถไปโช่วแปรเปลี่ยนไปและพึมพำออกมา

ความจริงแล้วบรรพบุรุษผู้ทรงพลังเป็นจำนวนมากต่างรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนักเมื่อได้เห็นสัญญาณลักษณะเช่นนี้ ไม่เว้นแม้แต่ต้นบรรพบุรุษพันสน สัญญาณเช่นนี้ช่างน่ากลัวเสียเหลือเกิน ไม่สามารถหุบยืมพลังจากที่ใดได้ แล้วจะต้านกับสัญญาณนี้ได้เช่นใด!

เวลานี้ไม่ว่าจะเป็นหลงจิงเซียนหรือเจียนอู่วางที่มีความเชื่อมั่นในตัวหลี่ซีเยขนาดนั้นยังรู้สึกเป็นกังวลขึ้นมา เมื่อได้เห็นสัญญาณที่น่ากลัวเช่นนี้

“สวรรค์โจร คิดจัดการกับข้าอย่างนั้นหรือ? ดี งั้นเจ้าก็จัดการเลย!” หลี่ซีเยหัวเราะออกมาเต็มที่เมื่อเห็นสัญญาณที่น่ากลัวเช่นนี้ สิบสามลัคนาพลันพุ่งขึ้นมาอย่างรุนแรง ทั้งสิบสามลัคนาพลันเปิดออก เห็นหลักกฎเกณฑ์ปูลาดออกมาเป็นสายๆ

“แว้งค์” ครั้นหลักกฎเกณฑ์แต่ละสายปูออกมาจนสำเร็จแล้ว ปราณเรือน้อยๆ ลอยขึ้นมา เรือน้อยนั้นเปิดออก “แว้งค์” พลันปล่อยพลังลมปราณไร้สิ้นสุดออกมา

“ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม...” หันได้นั้นเอง ภาพที่น่ากลัวได้บังเกิดขึ้น เมื่อเรื่อน้อยเปิดประตูออกมาที่ปรากฏพลังลมปราณพุ่งออกมาอย่างรุนแรง เหมือนกระแสน้ำหลากที่อาละวาดฟ้าดินในทันที!

“จืด...จืด...จืด...” ขณะที่พลังลมปราณที่ดั่งน้ำหลากพุ่งออกมาที่นั้น สูญวณะก็ได้ทำการดูดปริมาณลมปราณจำนวนมหาศาลนี้อย่างรุนแรงเพื่อให้มันเหือดแห้ง

แม้ว่าพลังการดูดให้แห้งของสูญวณะจะทรงพลังมาก แต่ทว่าพลังลมปราณที่พุ่งออกมาจากเรื่อน้อยนั้นน่ากลัวยิ่งกว่า และเพิ่มความรุนแรงมากยิ่งขึ้น นาที่นี้ เสมือนหนึ่งพลังลมปราณของสรรพชีวิตนับล้านล้านชีวิตได้พุ่งออกมาอย่างนั้น เหมือนว่าพลังลมปราณของสรรพสิ่งมีชีวิตทั้งหมดในเก้าแดนที่ได้พุ่งออกมาอย่างนั้น จากนั้นตามด้วยลมปราณของระดับจักรพรรดิเทพนับสิบล้านคนได้พุ่งออกมา...

พลังลมปราณที่เห่อออกมาสุดท้าย ดุจดั่งเป็นลมปราณของราชันเซียนหนึ่งล้านล้านองค์ถูกเห่พุ่งออกมา เป็นภาพที่สุดจะจินตนาการออกมาได้ เหมือนดั่งทั่วทั้งเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินได้อบอวลไปด้วยพลังลมปราณของหลี่ซีเย

ภายใต้พลังลมปราณที่รุนแรงของหลี่ซีเย ทำให้แดนสมุนไพรร่ำ
ธาตูปราภภูเสียงดังจืดจืด เหมือนหนึ่งว่าพลังลมปราณที่นำกลัว
ของหลี่ซีเยพร้อมต้นจนแดนสมุนไพรร่ำธาตุดกได้ทุกเมื่ออย่าง
นั้น

“นี่ นี่ นี่มันคืออะไรกันแน่...” ทุกคนล้วนแล้วแต่งุนงงกับสิ่งที่เห็น
หากจะเปรียบเทียบกับสิบสามลัคนา หรือสี่ยอดกายเซียน ภาพที่
อยู่ตรงหน้ากลับสามารถทำให้ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนรู้สึกอ่อนแรง
ได้มากกว่าเสียอีก

แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพยยังต้องหวั่นไหวกับภาพที่นำกลัวเช่นนี้
จนหน้าขาวซีด ต่อให้เป็นถึงระดับจักรพรรดิเทพก็ยังคงรู้สึก
หวาดกลัวยิ่งกว่าพลังลมปราณที่นำกลัวเช่นนี้ ถึงกับสั่นเทาไปกับสิ่งนี้

แม้แต่ราชันเซียนก็ไม่อาจมีพลังลมปราณที่นำกลัวเช่นนี้ ยามเมื่อ
ลมปราณที่ไร้สิ้นสุดถูกปลดปล่อยออกมา นั่น มากพอที่จะดันให้
โลกๆ หนึ่งระเบิดได้ เรื่องเช่นนี้ได้อยู่เหนือความคาดคิดของทุกคน
ไปแล้ว

เคล็ดวิชาหมดเก้าตัว เป็นวิชาที่หลี่ซีเยบรรลุขึ้นมา เวลานี้เขาได้
ค่อยๆ ปรับปรุงให้เคล็ดวิชานี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นไป เคล็ดวิชา

นี่หลี่ซีเยได้บรรลุจากเคล็ดวิชาที่ไม่สมบูรณ์ซึ่งเขาได้มันมาจากดินแดนไฟผืนหาของทะเลราตรี

เวลานี้ เคล็ดวิชานี้ภายใต้การศึกษาอย่างจริงจังของหลี่ซีเยแล้วเริ่มมีความสมบูรณ์มากขึ้นเรื่อยๆ อีกทั้งเคล็ดวิชานี้จะต้องกลายเป็นเคล็ดวิชาที่เป็นหนึ่งไม่มีสองชั่วนิรันดร์ กระทั่งอยู่เหนือสวรรค์อีกด้วย!

หลังจากที่เคล็ดวิชานี้ได้มีความสมบูรณ์มากขึ้นเรื่อยๆ หลี่ซีเยจึงบรรจุตั้งชื่อที่เรียบง่ายและธรรมดาว่า "เคล็ดวิชามดแก้ตัว!"

โดยหลี่ซีเยได้แบ่งลำดับขั้นของเคล็ดวิชานี้ออกเป็นสามส่วน คือ เรือแห่งชีวิต เรือสร้างภาพ และเรือชีวิตนิรันดร์!

เวลานี้หลี่ซีเยกำลังค้นหาความหมายที่ลึกซึ้งของเรือแห่งชีวิต ส่วนเรือสร้างภาพขณะนี้ก็เริ่มเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาในระดับหนึ่งแล้ว มีเพียงเรือชีวิตนิรันดร์ที่ยังไม่มีความหมายที่ลึกซึ้ง!

ในขณะที่หลี่ซีเยได้เปิดเรือแห่งชีวิตออก ทันใดนั้นหลี่ซีเยก็คล้ายดังมีพลังชีวิตจากสรรพชีวิตจำนวนหนึ่งล้นล้นชีวิตของเค้าแดนไว้ในครอบครอง มีพลังมปราณจากสิ่งมีชีวิตทั้งหมดในหมื่น

อาณาจักร เวลานี้พลังลมปราณไร้สิ้นสุดที่ถูกทดลองมานั้น เป็นภาพที่ไม่น่าเชื่อเลย

กล่าวสำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว หมิ่นกายหนึ่งจิต และสิบสามลัคนาอันเป็นผลงานที่เรียกว่าเป็นหนึ่งในไม่มีสองนั้นเป็นเพียงผลงานชิ้นเล็กๆเท่านั้น ขณะที่เคล็ดวิชาหมดเก้าตัวจึงเป็นผลงานที่ก้าวล้ำทุกสิ่งแท้จริง แน่แน่นอนว่าสุดยอดผลงานนี้ก็ยืนอยู่บนพื้นฐานของคนก่อนหน้า

พลังลมปราณไร้สิ้นสุดได้อัดแน่นทั่วทั้งแดนสมุนไพรร่ำธาตุภายใต้การอาละวาดอย่างรุนแรงของพลังลมปราณ แดนสมุนไพรร่ำธาตุก็เป็นเหมือนดังเรือน้อยที่ลอยล่องอยู่ท่ามกลางคลื่นลมที่โหมกระหน่ำเท่านั้น

นาที่นี้สรรพชีวิตทั่วทั้งแดนสมุนไพรร่ำธาตุ ไม่ว่าจะเป็นผู้ดำรงอยู่ในสถานะเช่นใดล้วนตัวสั่นงันงก เนื่องจากพลังลมปราณเช่นนี้ช่างน่ากลัวและอหังการเหลือเกิน

“ปัง...” ในที่สุด สุนัขวัณณะที่เป็นเหมือนดังคั่นฉ่องบนท้องฟ้าก็ไม่สามารถต้านทานกับปริมาณลมปราณที่มหาศาลเช่นนี้ได้ จึงได้แตกสลายลงภายใต้พลังลมปราณที่รุนแรงเช่นนี้

เมื่อสูญวิณะพะพังทลายลง ปรากฎการณั้ประหลาดต่างๆ พลับ
มลายหายไป ขณะที้เรื่อแห่งชีวิตนาที้นี้ก็ไ้เรียกคึนพลังลมปราณ
ที้รุนแรงยั้ง ภายใ้ระยะเวลาอันสั้นเพ็ยงชั่วพริบตาเด็ยว ท้าวหังแดน
สมุณั้ไพรรแ่อธาตูก็ไ้กลับคึนสู่ความปรกติสงบเง็ยบ ห้องฟ้าแจ่มใส
ทุกออย่างดูสดใ้สงดงามไปสิ้น

“ออย่าง ออย่าง ออย่างนี้ก็ไ้!” ทุกคนรู้สึกงุนง พวกเขาไม่รู้ว่าควรจะ
พูดอะไรออกมา ไม่มีใครสามารถจินตนาการว็ธีก้าวข้ามสูญวิณะ
ลักษณะเช่นนี้ไ้

นับแต่อดีตกาลมา ว็ธีการก้าวข้ามสูญวิณะมีอยู่ด้วยกันหลายว็ธี
บางคนใช้ว็ธีสังหารสูญวิณะ บางคนเล็อกที้จะหลบหลึกสูญวิณะ
บ้างใช้ว็ธีต่อต้านสูญวิณะ... แต่ทว่า การอาศัยพลังลมปราณ
จ่านวมมหาศาลดันให้สูญวิณะแตกสลายนั้น ดูเหมื่อนจะมีเพ็ยง
คร้งนี้คร้งเด็ยวเท่านั้น!

การอาศัยพลังลมปราณดันจนสูญวิณะตาย? เป็นเรื่อที้อยู่เหนือ
จินตนาการของผู้นคนทุกคน ต่อให้เป็นระดับจักรพรรดิเทพ พลับ
ลมปราณของเขาที้ไม่พอที้จะดันจนสูญวิณะตายไ้ แต่วว่า
ขณะนี้หลึ่ช็เยอาศัยพลังลมปราณที้รุนแรงทำลายสูญวิณะลงไ้

“โอ้แม่เจ้า...” ผู้คนส่วนหนึ่งที่กระหายอยากให้หลี่ชี่เยต้องสิ้นชีพ ภายใต้อุญวณนะนี้ถึงกับร้องออกมา นั่งกันจ้ำม่ำกับพื้นรู้สึกสิ้นหวังอย่างสิ้นเชิง

“หากหลี่ชี่เยยังอยู่ จะไม่มีโอกาสได้เป็นราชันเลย!” ไม่ว่าดาวรุ่งผู้นั้นจะมีความปราดเปรื่องเช่นใดก็ตาม เวลานี้ได้แต่ก้มหน้าหมดกำลังใจ หมดสิ้นความหวังอย่างสิ้นเชิง!

ชื่อหลี่ชี่เยชื่อนี้ ได้กลายเป็นเหมือนมนต์ดำที่สะกดอยู่ภายในจิตใจของทุกคน ทำให้พวกเขาไม่สามารถก้าวข้ามได้ตลอดชีวิต!

ตอนที่ 907 พรรคผลึกสมุทรถูกทำลาย

<https://novel-lucky.com>

"ตึง..." ขณะที่ทุกคนล้วนแล้วแต่สะท้อนหัวน้ําไหวไปกับพลังลมปราณของหลี่ชียั่น เสียงหนึ่งดังขึ้น ทันใดนั้น บนท้องฟ้าเหนือชั้นสีน้ําเงินขึ้นไป บังเกิดเสียงฟ้าร้องดังขึ้น

แม้ว่าเสียงนี้จะไม่ดังก่วานเป็นพิเศษ แต่ทว่า กลับสร้างความหัวน้ําไหวให้กับผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนภายในแดนสมุนไพรร่ธาตุ ภายใต้เสียงที่ไม่ชัดเจนนัก ได้ทำให้จิตใจของผู้คนโอนเอน ลักษณะเหมือนวิญญูณจะออกจากร่าง

ต่อให้เป็นจักรพรรดิเทพยั้งคงรู้สึกหวาดหัวน้ําใจ เป็นความหวาดกลัวที่มาจากจิตใต้สำนึก ไม่ว่าจะดำรงอยู่ในสถานะที่ยิ่งใหญ่เพียงใด ภายใต้เสียงที่ไม่ชัดเจนนี้ก็มีความรู้สึกที่หวาดกลัวเกิดขึ้น

ระดับบรรพบุรุษที่ทรงพลังจำนวนมากจ้องมองไปยังบนท้องฟ้า สอดส่องดูสวรรค์ แต่มีไม่กี่คนเท่านั้นที่สามารถเห็นได้ชัดเจน ต่อให้มองเห็นไม่ชัดเจน แต่ทว่าดูเหมือนบนท้องฟ้าคล้ายดังมีอำนาจที่ไร้ผู้ต่อกรดำรงอยู่ ทำให้มองเห็นไม่ชัดเจน สรุปคือที่ตรงนั้นสามารถสยบทุกสิ่งในหล้าและมันอยู่เหนือทุกสิ่งในหล้า

“สวรรค์พิโรธ!” ในที่สุดก็มีระดับบรรพบุรุษที่มองเห็นลาดเลา
พิมพ์้าออกมาว่า “นี่มันคือสวรรค์พิโรธที่อยู่ในตำนาน หากสวรรค์
พิโรธละก็จะมีการสำแดงสวรรค์ลงโทษจากสวรรค์ลงมา!”

ต่อให้เป็นบุคคลที่แข็งแกร่งปานใดก็ตาม เมื่อได้เห็นปรากฏการณ์
เช่นนี้แล้วก็ไม่กล้าพูดจาพล่อยๆ เนื่องจากผู้ที่เคยพบเห็นสวรรค์
พิโรธแท้จริงนั้นมีน้อยมากๆ หากว่ามีโอกาสได้เห็นกับตาละก็
รับรองว่าจะต้องหวาดกลัวต่อสิ่งนี้เป็นอันมากแน่นอน

แต่ก็มีระดับผู้ยิ่งใหญ่ที่ยอดเยี่ยมถึงกับรู้สึกเสียวสันหลังวากับ
ปรากฏการณ์สวรรค์พิโรธ หลี่ชีย่ฝืนลิขิตสวรรค์ถึงเพียงใดกันแน่
ถึงกับทำให้สวรรค์พิโรธได้เช่นนี้

แต่เมื่อลองไตร่ตรองอย่างละเอียด การอาศัยพลังลมปราณมาดัน
กับสุญวัตมนะ หากยังไม่ทำให้สวรรค์ต้องพิโรธย่อมน่าเหตุผลสันดี
เพราะไม่มีสิ่งใดบนโลกที่จะฝืนลิขิตสวรรค์ได้มากมายไปกว่านี้อีก
แล้ว ด้วยความฝืนลิขิตสวรรค์เช่นนี้แล้ว สวรรค์จะไม่พิโรธได้หรือ?

หลี่ซีเยที่ยืนอยู่ตรงนั้นแหงนหน้ามองดูสวรรค์แวบหนึ่ง แต่ทว่า
สุดท้ายแล้วสวรรค์พิโรธก็ไม่ได้ทำอะไร สวรรค์ลงทัณฑ์ก็ไม่
ปรากฏ

หลี่ซีเยเผยอมุมปากนิดหนึ่ง ยิ้มเยาะทีหนึ่ง ไม่ให้ความสนใจต่อ
สวรรค์พิโรธอีกต่อไป พลังลมปราณกับคืนสู่ปกติ เหมือนตั้งต้นไม้
ที่เหี่ยวแห้งเริ่มแตกกิ่งขึ้นมาใหม่อย่างนั้น

ในจังหวะที่พลังลมปราณกลับคืนสู่ปกตินั้น ลักษณะความชราภาพ
ของหลี่ซีเยหายไป กลับคืนสู่วัยหนุ่มอีกครั้ง ในเวลาี่เอง พลัง
ลมปราณของหลี่ซีเยดูมีชีวิตชีวามากกว่าก่อนก้าวข้ามวิบาก
หลายเท่าตัวนัก

ในเวลาี่หลี่ซีเยที่ดูธรรมดา แต่ทว่ายามที่พลังลมปราณของเขา
พลุ่งพล่าน ให้ความรู้สึกที่เหมือนดังคลื่นในทะเลที่โหมสาดซัด
อย่างนั้น ลมปราณที่ทรงพลังของเขาเหมือนดังมีมังกรขนาดยักษ์
ซ่อนอยู่ภายในร่างกายของเขา!

“แครงค์...แครงค์...แครงค์...” ในขณะี่เอง กายและจิตที่อยู่ภายใน
ร่างกายของหลี่ซีเยพลันกลับกลายเป็นเจิดจรัสยิ่งนัก ทันใดนั้น

กายและจิตทั้งสี่ของหลี่ชียเอ่ได้ปะหุ่อำนาจที่ไร้ผู้ต่อกรออกมา พลังอำนาจของพวกมันได้เพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว

หลักกฎเกณฑ์แต่ละสายได้แผ่กระจายออกมาจากภายในร่างกายของหลี่ชียเอ่ ตัวของหลี่ชียเอ่ก็เสมือนดั่งนกยูงรำแพนอย่างนั้น ความเร็วที่เร็วที่สุด พลังที่ทรงพลังที่สุด น้ำหนักที่มากที่สุด การทำให้บริสุทธิ์ที่สุด! กายใต้สถานการณ์ที่สุดยอดเช่นนี้ เหมือนหนึ่งฟ้าดินถูกหลี่ชียเอ่บุกเบิกอาณาจักรขึ้นมาใหม่ กว้างไกลสุดลูกหูลูกตา ลักษณะเช่นนี้คล้ายดั่งการเริ่มก่อกำเนิดของโลกอย่างนั้น ปราภสุริยันฉันทราที่ลอยขึ้นมา ดวงดาราที่ล่องลอย การเริ่มต้นถือกำเนิดขึ้นมาใหม่ของสรรพสิ่ง...

ในเวลานี้ ไม่ว่าจะเป็่นกายพิสุทธิ หรือจะเป็่นกายเซียนเหิน และหรือกายเหาะสยบอเวจี กายขวานหลายฟ้า ล้วนแล้วแต่ให้ความรู้สึกถึงลักษณะของความเป็นอาณาจักรที่สมบูรณ์แก่ผู้คน!

“กายเซียนบรรลู่ชั้นกลาง บรรลู่ชั้นกลางของสี่ยอดกายเซียน!” มีผู้พิมพ์้าออกมาว่า “ระดับปราชญ์ทำได้แค่คุกเข่าต่อหน้าเขาเท่านั้น พลันที่มีการสำแดงสีกายเซียนบรรลู่ชั้นกลางออกมา หากอ่องเทพหรือจักรพรรดิเทพไม่ปรากฏ ใครผู้ใดจะต่อกรได้? ต่อให้ผู้ดำรงไว้ซึ่งอมตะก็ไม่เห็นจะต้านทานเขาได้!”

กายเขียนบรรลुชั้นกลางเป็นคำเรียกโดยทั่วไปของผู้บำเพ็ญตน
ความจริงแล้วในด้านเนื้อแท้แล้วตัวของกายเขียนไม่ได้มีการ
เปลี่ยนแปลง! แต่ทว่ามันมีความหมายบางอย่างที่บ่งบอกถึงความ
แข็งแกร่งที่เพิ่มขึ้นน่ากลัวมากขึ้น และเป็นการตอกย้ำถึงรากฐาน
ความเป็นผู้ไร้ซึ่งผู้ต่อกรในอนาคต

การบรรลุกายเขียนชั้นกลางไม่ได้หมายถึงกายเขียนที่ได้ก้าวข้าม
คอขวดหรือก้าวข้ามขั้นใดขั้นหนึ่ง แต่เป็นการบ่งชี้ว่า ก่อนที่จะ
ก้าวข้ามสู่ญวณะ ผู้บำเพ็ญตนผู้นั้นก็อยู่ในระดับกายเขียนบรรลु
ขั้นต้นอยู่แล้ว เมื่อก้าวข้ามสู่ญวณะได้สำเร็จก็ให้ถือว่าเป็นการ
บรรลุกายเขียนชั้นกลาง

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้ว โดยเฉพาะผู้บำเพ็ญตนที่ยังคงมี
พลังลมปราณที่มีชีวิตชีวา เมื่อก้าวข้ามสู่ญวณะแล้วก็เท่ากับได้
เริ่มต้นชีวิตใหม่ เว้นแต่ผู้ที่มีพลังลมปราณอ่อนแอ แต่ทว่าโดยส่วน
ใหญ่แล้วผู้บำเพ็ญตนที่ก้าวข้ามสู่ญวณะแล้ว พลังลมปราณก็จะ
กลับกลายเป็นมีชีวิตชีวามากยิ่งขึ้นกว่าเดิม

ดังนั้นผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากจึงเห็นว่าการก้าวข้ามสุญฺวณฺนะใน
ขณะที่อายุยังหนุ่มมากเท่าไรยิ่งดี แน่หนอนว่าคนผู้นั้นจะต้อง
แข็งแกร่งจนถึงระดับหนึ่งถึงจะทำเช่นนั้นได้

ยามที่ผู้บำเพ็ญตนผู้หนึ่งได้มีการฝึกกายเขียน ในระหว่างที่อายุยัง
น้อยหรือขณะที่พลังมปราณยังมีชีวิตชีวายุ่ ก่อนก้าวข้ามสุญ
วณฺนะได้บรรลุกายเขียนขั้นต้นมาแล้ว จากนั้นสามารถก้าวข้าม
สุญฺวณฺนะได้โดยที่ไม่ได้รับบาดเจ็บใดๆ เช่นนั้นแล้ว ภายใต้ระดับ
กายเขียนเช่นนี้จะถูกผู้คนเขาเรียกว่าได้บรรลุกายเขียนขั้นกลาง
แล้ว

เนื่องจากได้ก้าวข้ามสุญฺวณฺนะมาได้ อีกทั้งพลังมปราณดูมี
ชีวิตชีวามากขึ้นกว่าเดิม เมื่อเป็นดังนี้ต่อให้เนื้อแท้ของกายเขียน
ไม่ได้เปลี่ยนแปลง แต่สืบเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของพลัง
มปราณ ก็จะส่งผลให้กายเขียนดูทรงพลังมากกว่าเดิม กระทั่งมี
พลังเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว

ที่สำคัญยังมีอีกข้อหนึ่ง หากว่าผู้บำเพ็ญตนผู้หนึ่งได้ฝึกเคล็ดกาย
เขียน เมื่อได้ผ่านขั้นตอนของกายเขียนขั้นกลางมา ย่อมเป็นการ
บ่งบอกว่าเขาจะเป็นผู้ไร้ซึ่งผู้ต่อกรในอนาคตที่แท้จริง

จากการที่บุคคลผู้นั้นผ่านการบรรลุกายเขียนชั้นกลาง เป็นการบ่งชี้ว่าคนๆ นั้นยังมีอายุน้อย หรือจะกล่าวว่ามีพลังลมปราณที่มีชีวิตชีวา ยิ่ง อาศัยขณะที่ยังมีอายุน้อย พลังลมปราณเหมือนดังดวงตะวันที่เพิ่งจะโผล่พ้นขอบฟ้าขึ้นมาบ่มพื้กายเขียนของเขา ซึ่งทำให้พลังแฝงของกายเขียนสามารถขยายขึ้นอย่างไร้ขีดจำกัด เป็นการวางรากฐานที่แน่นหนาให้กายเขียนของคนผู้นั้นบรรลุกลายเป็นผู้ไร้ซึ่งผู้ต่อกร และทำให้สามารถสำแดงพลังแฝงของกายเขียนได้ทั้งหมด!

ระหว่างผู้บำเพ็ญตนด้วยกันเคยมีคำกล่าวเช่นนี้ หากว่าเขาผู้นั้นไม่เคยผ่านขั้นตอนของการบรรลุกายเขียนชั้นกลาง หรือก็คือก่อนการก้าวข้ามสุญวัตมณะยังไม่ได้บรรลุถึงชั้นกายเขียนขั้นต้น หากเป็นเช่นนั้นในอนาคตต่อให้สามารถฝึกกายเขียนจนบรรลุสำเร็จขั้นสมบูรณ์ แต่กายเขียนของผู้นั้นย่อมมีขีดจำกัด

บางคนกล่าวว่าการไม่ได้ผ่านขั้นตอนบรรลุกายเขียนชั้นกลาง ถือเป็นกายเขียนที่ไม่สมบูรณ์ ไม่สามารถต่อกรกับราชันเขียน มีเพียงกายเขียนที่ผ่านขั้นตอนของการบรรลุกายเขียนชั้นกลางเท่านั้น ในอนาคตแม้ไม่ได้เป็นราชันเขียน แต่ก็สามารถต่อกรกับราชันเขียนได้!

คำกล่าวเช่นนี้ได้รับการยอมรับจากปรัชญาเมธีในแต่ละยุคเป็นจำนวนมากไม่ถ้วน เนื่องเพราะเหตุนี้เอง ทุกคนที่ฝึกกายเขียนก็จะให้ความสำคัญต่อกายเขียนบรรลุชั้นกลางเป็นอันมาก ดังนั้นทุกยุคสมัยที่ผ่านมาก็จะแบ่งกายเขียนออกเป็นกายเขียนขั้นต้น กายเขียนชั้นกลาง และกายเขียนขั้นสมบูรณ์!

กล่าวสำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว ไม่มีคำกล่าวเกี่ยวกับกายเขียนชั้นกลางสำหรับเขาแล้วทุกอย่างสำเร็จเมื่อเงื่อนไขสูกงอม เพราะเขาได้อัดพื้นฐานมาอย่างแน่นหนาตั้งแต่ก่อนหน้านั้นแล้ว ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็คือ กายเขียนที่เขาฝึกนั้นมาจากตำรากาย

เงื่อนไขสูกงอมในกรณีเช่นนี้ เป็นการบ่งชี้ว่า ก่อนที่สุญว้ฒนะจะมาเยือน ต้องสำเร็จบรรลุกายเขียนขั้นต้นแล้วอย่างแน่นอน มิฉะนั้นแล้ว หากไม่ได้บรรลุกายเขียนขั้นต้นมาก่อน สุญว้ฒนะก็จะไม่ปรากฏอย่างแน่นอน!

ผู้คนจำนวนมากต่างอิจฉาเป็นยิ่งนัก การบรรลุสี่กายเขียนชั้นกลางย่อมสามารถกวาดทุกสิ่งทีขวางหน้า ไม่ว่าจะพรสวรรค์เช่นใด คุณสมบัติอย่างไรเมื่อต้องอยู่ต่อหน้ากายเขียนชั้นกลางทั้งสี่แล้ว ถ้วนไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง!

หลังจากที่หลี่ซีเย่ได้เรียกคืนกายและจิตแล้ว มองดูไปรอบๆ
สุดท้ายกลับไปนั่งบนรถจตุรยุทแล้วสั่งการออกไปว่า “ไปกันเถอะ
ทุกอย่างจบสิ้นลงแล้ว”

ทุกคนต่างเงิบขริม ต้นบรรพบุรุษพันสนนำทาง ฮูหยินจื่อเยียนกุม
บังเหียน สุดท้ายม้าทองแดงทั้งสี่เชือกลากจูงรถศึกก้าวไปบน
ห้องฟ้า ชั่วพริบตา ก็หายไปจากสายตาของทุกคน

สายตาจำนวนมากมองดูการจากไปไกลของรถจตุรยุท ไม่ว่าใคร
ก็ตามเวลานี้เลือกที่จะเงิบขริมมาแสดงถึงความในใจของตนเอง

เรื่องราวที่เกิดขึ้นในช่วงระยะเวลาสั้นๆ สามวันได้สร้างความ
สะเทือนหวั่นไหวเหลือเกิน เริ่มจากการที่แคว้นยอดภูผาศิลาถูก
ทำลาย เวลานี้หุบเขากีบสวรรค์ก็ถูกทำลายเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็
นแคว้นยอดภูผาศิลาหรือหุบเขากีบสวรรค์ ต่างก็เป็นสายสำนัก
ราชันเซียน ขณะที่หุบเขากีบสวรรค์ยังเป็นถึงหนึ่งสำนักสองราชัน
ด้วยซ้ำ แต่สุดท้ายยังคงถูกทำลายจนได้

ภายใต้ผลงานการรบที่โดดเด่นเช่นนี้ ทำให้ทั่วทั้งแดนสมุนไพรร
ธาตุดกอยู่ในสภาวะที่เงิบขริม หลายคนรู้สึกท้อถอนใจด้วย

ความจริงใจ ผลงานการสู้รบเช่นนี้ กลุ่มคนรุ่นใหม่แห่งยุคไม่มีใครสามารถเทียบเคียงได้อีกแล้ว

หวนนึกถึงอดีตที่ผ่านมา เย่ชินเงินได้ใช้สิ้นความคิดทุกอย่าง ใช้สิ้นทุกวิถีทางกว่าจะได้มาซึ่งฉายายอดคนอันดับหนึ่ง เย่ชินเงินเคยต่อสู้กับระดับบรรพบุรุษ เคยรบชนะมาทั่วหล้า เรียกได้ว่าผลงานการรบโดดเด่นมาก

แต่ทว่าวันนี้ เมื่อนำเอาผลงานการรบที่โดดเด่นที่สุดของเย่ชินเงินมาเปรียบเทียบกับหลี่ชีย่แล้ว ยังคงต้องสลดและอับแสงไม่คู่ควรที่จะกล่าวถึงด้วยซ้ำ อย่าให้หลี่ชีย่ต้องลงมือก็แล้วกัน พลันลงมือก็คือทำลายสายสำนักราชันเซียน!

อย่างไรก็ตาม ในขณะที่หลายคนเข้าใจว่าเรื่องราวคราวนี้จะจบลงเพียงเท่านั้น ปราบกฏขาวที่สะเทือนฟ้าออกมาจากเขตไอสถ... พรรคผลึกสมุทรถูกทำลายเสียแล้ว!

ชาวนี้นี้ได้มีการแพร่สะพัดออกมาจากเขตไอสถ แล้วขยายวงไปทั่วทั้งแดนสมุนไพรร่ำธาตุภายในระยะเวลาอันสั้น หลายคนพลันได้ข่าวต่างรู้สึกรุนแรง หลี่ชีย่เพียงจะทำลายสองสายสำนักราชันเซียน

ไปหมดๆ เวลานี้สายสำนักราชันเซียนแห่งที่สามก็ถูกทำลายอีกแล้ว โลกนี้ช่างเปลี่ยนแปลงได้รวดเร็วเหลือเกิน

บรรดาแคว้นเจ้าลัทธิส่วนใหญ่ในแดนสมุนไพรร่ำไรต์ได้รับทราบข่าวมาอย่างรวดเร็ว เมืองสยบอสูร ตระกูลเจี้ยน และตระกูลเจี้ยนหลง สามสายสำนักราชันเซียนขนาดใหญ่พลันก่อการส่งกองทัพจำนวนมหาศาล ใช้เวลาสั้นที่สุดเข้าทำลายพรรคผลึกสมุทรได้ภายในค่ำคืนเดียว ขณะที่ผู้คนยังไม่ทันหายจากตะลึง ศักดิ์ใหญ่ที่สะท้อนโลกก็ได้สิ้นสุดลงแล้ว!

แคว้นเจ้าลัทธิจำนวนไม่น้อยต่างรู้สึกสะท้านขึ้นมา เมื่อได้รับทราบข่าวเช่นนี้ ก่อนหน้านั้นทุกคนต่างก็รู้ว่า เมืองสยบอสูร ตระกูลเจี้ยนหลงที่เป็นผู้ยิ่งใหญ่ล้วนไม่ยุ่งเกี่ยวกับโลกภายนอก เวลานี้กลับส่งกำลังไปทำลายพรรคผลึกสมุทรภายในคืนเดียว การเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ทำให้ผู้คนรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก

หลังจากได้ยินข่าวนี้แล้ว ต่อจากนั้นมีระดับบรรพบุรุษสำนักเจ้าลัทธิจำนวนมากนึกขึ้นมาได้ และหวนนึกถึงเส้นสนกลในของเรื่องนี้แล้ว กล่าวพึมพำออกมาว่า "หลี่ซีเย!"

เมื่อนึกได้เช่นนี้แล้ว ระดับบรรพบุรุษสำนักเจ้าลัทธิจำนวนมากรู้สึก สะท้านไปทั่วร่าง กระทั่งผู้ยิ่งใหญ่เฉกเช่นตระกูลเจียนหลง เมือง สยบอสูร และตระกูลเจียนต่างสวามิภักดิ์ต่อหลี่ซีเย มันออกจะน่า กลัวเกินไปแล้วกระมัง

ตระกูลเจียนหลง เมืองสยบอสูรล้วนได้ชื่อว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่ไม่กลับ สู่ยุทธภพตลอดกาล มาวันนี้กลับเข้าสู่ยุทธภพเพื่อหลี่ซีเย ไม่ว่าจะ เป็นใครก็ตาม เมื่อนึกถึงความลึกซึ้งที่อยู่ภายในแล้ว ก็ต้องตกใจ จนวนิญาณแหบออกจากร่าง

ภายในระยะเวลาสามวันอันสั้น ปราภฏสายสำนักราชันเซียนขนาด ใหญ่ของแดนสมุนไพรร่ำธาตุต้องกลายเป็นเถ้าธุลีไป ซึ่งสร้าง ความมอกสันขวัญหายให้กับผู้คนได้เป็นจำนวนมาก

ภายในคำคืนเดียวแคว้นเจ้าลัทธิจำนวนนับไม่ถ้วนในแดนสมุนไพรร่ำ ธาตุได้ประกาศปิดตนเองพร้อมทั้งเรียกศิษย์ของตนทั้งหมดกลับ

ระดับบรรพบุรุษสำนักเจ้าลัทธิจำนวนนับไม่ถ้วนได้กล่าวเตือนศิษย์ ภายในสำนักว่า “ไม่ว่าจะเป็นผู้ใดก็ตาม หากต้องพบเจอกับหลี่ซีเย แล้วต้องหลบหลีกหนีไป ผู้ใดฝ่าฝืนจะต้องถูกขับออกจากสำนัก หาก

ใครเป็นศัตรูกับหลี่ซีเยให้มันผู้นั้นตัดหัวของตนไปรับโทษจากหลี่ซีเย อย่าได้ทำให้สำนักต้องเดือดร้อน!”

ในเวลานี้บรรดาแคว้นเจ้าลัทธิทั้งหมดที่อยู่ในแดนสมุนไพรร่ำธาตุต่างขวัญหนีดีฝ่อ แม้แต่สามสายสำนักราชันเซียนขนาดใหญ่บอกทำลายก็พลันถูกทำลายในทันที พวกเขาเมื่อเปรียบกับหุบเขากีบสวรรค์ที่เป็นสายสำนักราชันเซียนเช่นนี้ไม่นับเป็นตัวละครอะไร ไม่คู่ควรจะกล่าวถึงด้วยซ้ำ!

ดังนั้นเพื่อหลบทางให้กับการครองความเป็นเจ้าของหลี่ซีเย แคว้นเจ้าลัทธิหลายแห่งในแดนสมุนไพรร่ำธาตุจึงเลือกที่จะปิดสำนักเรียกศิษย์ของตนกลับ พวกเขาต่างไม่ต้องการช้กนำภัยถูกทำลายสำนัก!

ตอนที่ 908 โอกาสของเหมยอ้าวหนาน

<https://novel-lucky.com>

หุบเขากีบสวรรค์ พรรคผลึกสมุทร แคว้นยอดภูผาศิลา สามสาย
สำนักราชันเซียนขนาดใหญ่ถูกทำลายไปภายในระยะเวลาอันสั้น
เพียงไม่กี่วันเท่านั้น ทำให้ทั่วทั้งแดนสมุนไพรร่ำไรตราบสงัด ใน
เวลานี้ชื่อของหลี่ชียเอ่เหมือนดังเป็นคำสาปปีศาจที่ลอยล่องอยู่บน
ท้องฟ้าของแดนสมุนไพรร่ำไร บรรดาแคว้นเจ้าลัทธิจจำนวนนับ
ไม่ถ้วนถูกสยบจนหายใจแทบไม่ออก

หลังจากที่ทำลายพรรคผลึกสมุทรแล้ว บรรดาระดับบรรพบุรุษของ
ตระกูลเจียนหลง เมืองสยบอสูร ตระกูลเจียนต่างก็พากันเข้าพบหลี่
ชียเอ่ ขณะเดียวกันสายสำนักราชันเซียนขนาดใหญ่เฉกเช่นพวก
เขายังได้นำเอาคลังสมบัติลับของพรรคผลึกสมุทรที่สมบูรณ์มา
ให้กับหลี่ชียเอ่ด้วย

หลี่ชียเอ่เพียงมองดูคลังสมบัติลับของพรรคผลึกสมุทรแวบหนึ่ง
กล่าวว่า "ผู้มีโทษต้องถูกลงโทษ ผู้มีผลงานต้องได้รับการปูน
บำเหน็จ ในเมื่อพวกเจ้าทำลายพรรคผลึกสมุทรได้ ถือเป็นผลงาน
ยิ่งใหญ่อย่างหนึ่ง คลังสมบัติลับนี้พวกเจ้าทั้งสามก็แบ่งปันกันไปก็
แล้วกัน"

“ขอบคุณใต้เท้าที่ปูนบำเหน็จให้” บรรดาบรรพบุรุษทำความเคารพแล้วไม่กล้ากล่าวสิ่งใด บรรพบุรุษตระกูลเจียนหลง เมืองสยบอสูรต่างก็รู้ถึงประวัติความเป็นมาของหลี่ซีเย เวลานี้บรรพบุรุษของตระกูลเจียนก็รับรู้ยู่บ้าง

สำหรับหลี่ซีเยที่ดำรงอยู่ในฐานะเป็นผู้บงการตลอดกาลที่อยู่ในตำนาน เวลานี้ไม่ว่าจะเป็นเมืองสยบอสูร ตระกูลเจียน หรือตระกูลเจียนหลงต่างไม่กล้าซักช้า พวกเขาต่างเข้าใจแล้วว่าต่อให้หลี่ซีเยผู้เคยเป็นอดีตอภิกาหมิพิ์ไม่ลงมือ อาศัยกองกำลังพยัคฆ์ทองแดงก็เพียงพอที่จะกวาดล้างเก้าแดนได้อยู่แล้ว!

ระดับบรรพบุรุษของตระกูลเจียนหลงที่มีประวัติความเป็นมาที่ผู้คนหวาดกลัวยิ่ง มองเห็นหลี่ซีเยมีอารมณ์ดีเป็นพิเศษ จึงเร่งรีบกล่าวกับหลี่ซีเยว่า “ใต้เท้า ตระกูลเจียนหลงของชายินดีรับใช้ใต้เท้า ที่ใดที่เป็นปณิธานของใต้เท้าที่นั่นก็เป็นเป็นที่ที่กองทัพของตระกูลเจียนหลงปรากฏ ไม่ทราบว่ายินดีที่จะรับกองกำลังของตระกูลเจียนหลงจัดเข้าไปอยู่ในระบบของใต้เท้าหรือไม่?”

หลี่ซีเยหัวเราะแล้วกล่าวว่า “ดูเสวียนเอี้ย กาลเวลาผ่านไปยาวนานมากนั้ ในที่สุดเจ้าก็ไม่เลอะเลือนอีกต่อไป สมองของเจ้านับว่าได้ฟื้นคืนสติกลับมาแล้ว”

ระดับบรรพบุรุษผู้นี้เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้วต้องหัวเราะแห่งๆ ออกมา กล่าวว่ “ไ้เท้าสั่งสอนได้ถูกต้อง ครานั้นพวกเราโย โอิหัง คนหนุ่มอารมณ์ร้อน คิดทำทหายอำนาจของไ้เท้า ดังนั้นจึง ได้ก่อความผิดมหันต์ขึ้นมา”

ระดับบรรพบุรุษที่อยู่ตรงหน้าคือบุคคลที่มีประวัติความเป็นมาเป็นที่ น่าเกรงขามยิ่ง ฐานะในตระกูลเจียนหลงของเขาสูงส่งมากจนยาก จะเชื่อ เป็นผู้ดำรงไว้ซึ่งถูกผนึกร่างเอาไว้เป็นเวลายาวนาน แม้ว่า ในสายตาของผู้คนเขาคือผู้ไร้ซึ่งผู้ต่อกร นาที่นี้เมื่ออยู่ต่อหน้าหลี่ ชิเย่แล้ว ยังคงต้องระมัดระวังตัวอย่างที่สุด

ผู้ที่นั่งอยู่ที่ตรงนี้ในวันนี้ ล้วนแล้วแต่เป็นบุคคลที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกรทั้งสิ้น ทั้งหมดคือระดับบรรพบุรุษที่แข็งแกร่งมากที่สุดของเมืองสยบอสูร ตระกูลเจียนหลง และตระกูลเจียน ความลับที่ปรากฏในวันนี้พวกเขา จะไม่มีวันแพร่พรายออกไป แน่อนที่สุด เรื่องเหล่านี้พวกเขา ย่อมไม่กล้าพูดออกมา และบอกกล่าวต่อบุคคลภายนอกไม่ได้ ขอ เพียงรู้อยู่ในใจก็พอ

“ความจริงแล้ว ข้าไม่ได้ถือโทษพวกเจ้าในเรื่องนี้” หลี่ชิเย่หัวเราะ ออกมา สายหน้าเบาๆ ว่า “พันล้านปีที่ผ่านมา ผู้ที่ทหายข้ามี

มากมายเท่าไร หากว่าข้าต้องถือเอาความทั้งหมดละก็ข้าคงไม่มีเวลาแม้แต่จะนอน ที่ข้าสยบตระกูลเจียนหลงของพวกเจ้าเอาไว้ นั่นเป็นเพราะพวกเจ้าไม่ควรเข้าร่วมศึกลอบโจมตีในครั้งกระนั้น!”

“พวกข้าทั้งหมดสำนึกผิดแล้ว” บรรพบุรุษถูบริบกล่าวตอบพร้อมทั้งคำนับ ตระกูลเจียนหลงของพวกเขาในครั้งนั้น เชื่อในคำยุยงของอาณาจักรสวรรค์อสูรเหวะ จึงเข้าร่วมการศึกสะเทือนโลกในครั้งครานั้น

จุดจบในครานั้นเป็นที่ทราบกันดี ราชันเซียนหญิงหงเหียนถล่มทุกสารทิศ กองกำลังพยัคฆ์ทองแดงตะลุยเหยียบอาณาจักรสวรรค์ อสูรเหวะเสียยับเยิน เห็นจักรพรรดิเทพแต่ละคนที่ถูกสังหาร นับเป็นการศึกที่รุนแรงและน่าอนาถยิ่ง จากทะเลเลือดกลายเป็นแม่น้ำ

ในที่สุด แคว้นโอสถ ตระกูลเจียนหลงที่เป็นสายสำนักราชันเซียนอันยิ่งใหญ่ และเข้าร่วมเป็นพันธมิตรกับอาณาจักรสวรรค์อสูรเหวะ พ่ายแพ้สงคราม ภายใต้การวิงวอนร้องขอของราชันโอสถไปโง้ว จึงได้รับการอภัยโทษ แคว้นโอสถและตระกูลเจียนหลงถูกปิด ให้สัญญาเลือดว่าจากนี้ต่อไป สายสำนักราชันเซียนเฉกเช่นแคว้นโอสถ ตระกูลเจียนหลงเป็นต้น จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับยุทธภพ

“เอาเถอะ” หลี่ซิเย่พยักหน้ากล่าวว่า “หลายปีที่ผ่านมา ตระกูลเจียนหลงของพวกเจ้าก็นับว่ารู้จักสถานการณ์ดีมาโดยตลอด ปลีกตัวไม่เข้าสู่ยุทธภพรู้จักกาลเทศะ ในเมื่อข้าสามารถให้อภัยแคว้นโอสถได้ สามารถให้อภัยเมืองสยบอสูรได้ แล้วทำไมจะให้ตระกูลเจียนหลงไม่ได้ กลับไปเอาสัญญาเลือดฉบับนั้นมา ข้าจะให้ อภัยพวกเจ้า”

“ขอบคุณใต้เท้าที่เมตตา หากใต้เท้ามีบัญชา ตระกูลเจียนหลง ยินดีบุกน้ำลุยไฟไม่เกี่ยงเลย!” บรรพบุรุษรู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่ง เมื่อหลี่ซิเย่ยินยอมให้อภัยตระกูลเจียนหลงของพวกเขา รีบคุกเข่า กราบแล้วกราบอีก สำหรับตระกูลเจียนหลงแล้ว สิ่งนี้นับเป็นโอกาสที่หาได้ยากยิ่งนัก

“ทั้งหมดถอยออกไปได้แล้ว ให้เหมยอ้าวหนานเข้ามาพบข้าก็แล้วกัน” สุดท้าย หลี่ซิเย่กล่าวและโบกมือเบาๆ

คำพูดของหลี่ซิเย่ทำเอาบรรพบุรุษของตระกูลเจียนหลงตกใจเป็นอันมาก เร่งรีบกล่าวว่า “ใต้เท้า รุนเยาว์ของข้าไม่รู้จักกาลเทศะ หวังว่าใต้เท้าอย่าได้ถือสาเลย ข้าจะพาตัวกลับไปอบรมสั่งสอนให้ดี”

“เอาเถอะ ฤษีเรียน ข้าไม่ทำให้นางต้องลำบากใจหรอกนะ ให้นางเข้ามาเถอะ” หลีชีเย่ถึงกับสายหน้าและหัวเราะออกมา

บรรพบุรุษจุนด้วยเกล้า ได้แต่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ ก้าวออกจากห้องไปพร้อมกับบรรพบุรุษของเมืองสยบอสูร และตระกูลเจี้ยน

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เหมยอ้าวหนานก้าวเดินเข้ามา แต่ทว่าก่อนที่นางจะเข้าไป บรรพบุรุษได้กำชับนางเป็นมั่นเหมาะว่าอย่าได้ทำการใดๆ ลงไปด้วยความสะเพร่า หากแม้ส่งผลกระทบต่อตระกูลเจี้ยนหลงสะก็ นางก็คือคนบาปของตระกูลเจี้ยนหลง

หลังจากที่เหมยอ้าวหนานเข้าไปแล้ว ก็ได้แต่ยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น เวลาผ่านไปนางถึงกับเคร่งขรึมขึ้นมา หลายครั้งนางอยากจะปริปากพูดแต่ก็หยุด และท้ายสุดนางเลือกที่จะเงียบขรึม

ก่อนหน้านี้นางเคยคิดจะทำสู้กับหลีชีเย่ แต่ทว่าได้เห็นความไร้ซึ่งผู้ต่อกรของหลีชีเย่กับตาตัวเอง ภายในใจของนางรู้สึกสิ้นหวังอยู่บ้าง นางจะเอาอะไรไปสู้กับสียอดกายเซียน สิบสามลัคนาได้? เวลาที่นางไม่รู้ว่าควรจะทำเช่นไรต่อไป เมื่อต้องมาอยู่ต่อหน้าหลี

ชียะแล้ว นางยโสไม่ขึ้นจริงๆ ความเชื่อมั่นในตนเองของนางถูกหลี
ชียะสั่นคลอน

“ข้ารู้ว่าเจ้าคิดจะทำสัญญากับข้า” หลีชียะยิ้มกล่าวว่า “ข้าก็เคยรับปาก
กับอาจารย์ของเจ้า จะให้โอกาสเจ้าสักครั้ง แต่ว่าหากข้าต่อสัญญากับ
เจ้าเวลานี้กล่าวสำหรับเจ้าแล้วเกรงว่าจะไม่เป็นธรรม เจ้ายังมี
หนทางที่ต้องก้าวเดินอีกยาวไกล รอให้ถึงวันนั้นที่เจ้าพร้อมอย่าง
แท้จริงแล้ว ค่อยมาต่อสัญญาก็ยังไม่สาย”

“ข้าเข้าใจ” แม้แต่หมยอ้าวหนานที่ก่อนหน้านี้เคยมีอำนาจ
กษัตริย์ที่คุกคามผู้คน แต่มาเวลานี้กระทั่งคำพูดคำจาเหมือนหมด
แรง นางไม่เข้าใจว่าตนเองจะเอาอะไรมาสัญญากับหลีชียะเลยจริงๆ

หลีชียะเมื่อมองเห็นท่าทางของนางแล้ว สายหัวเบาๆ “เจ้าไม่ต้อง
หมดสิ้นกำลังใจไปหรอกนะ เจ้าสามารถยอมรับความจริงเช่นนี้ได้
อยู่แล้ว ไม่ว่าจะป็นดาวรุ่งเช่นใด หากเกิดร่วมสมัยกับข้าย่อมถูก
ลิขิตเอาไว้แล้วว่าต้องพบกับความเศร้า”

คำพูดของหลีชียะนับว่าโอหังเป็นอันมาก แต่ทว่าเวลานี้หมยอ้าว
หนานในเวลานี้กลับไม่รู้สึกราวมั่นโอหังแม้แต่บ่อย นางยิ้มออกมา
อย่างขมขื่น

“ข้ารู้ว่าพรสวรรค์ของเจ้าเยี่ยมมาก แต่ทว่าด้านจิตแห่งเต้าเจ้ากลับไม่เท่าพีใหญ่ของเจ้า” หลี่ซีเยหัวเราะกล่าวว่า “กล้าตัดสินใจ มีความทะเยอทะยาน มีใจที่ฮึกเหิม เหล่านี้นับเป็นเรื่องดี แต่เจ้าไม่ใจกว้างเท่าพีใหญ่ของเจ้า ชะตาฟ้าสมควรแย่งชิง แต่ทำไมไซ้บังคับตัวเองไปแย่งชิง ควรปล่อยไปตามใจปรารถนา เลือกเส้นทางที่เป็นของตนโดยเฉพาะ จึงเป็นสิ่งที่เจ้าต้องการ...”

“... แต่หากเจ้าอ่อนตัวเองเข้าสู่มุมอับ เช่นนั้นแล้ว ในอนาคตเจ้าจะต้องบีบให้ตัวเองก้าวไปสู่สุดขีดของอีกด้านหนึ่ง สำเร็จก็ดี ล้มเหลวก็ช่าง หุทุกอย่างปล่อยไปตามใจ! หากกล่าวว่าเจ้าถือเอาการแย่งชิงชะตาฟ้ามาเป็นพันธนาการของตนเอง เช่นนั้นล่ะก็ มันจะกลายเป็นอุปสรรคใหญ่ที่สุดของเจ้าในอันที่จะก้าวเดินไปยังจุดสูงสุด ในอนาคตอย่างไร้แต่ทำสู้กับข้าเลย เกรงว่าเจ้าไม่อาจสู้ได้ แม้แต่กับพีชายใหญ่ของเจ้า”

เหมยอ้าวหนานมองดูหลี่ซีเยด้วยความสงสัย “ทำไมต้องช่วยข้า?” คำกล่าวของหลี่ซีเยเพียงต้องการช่วยเหลือนางอีกแรงเท่านั้น

“ชีวิตคนเราไร้ผู้ต่อกรย่อมรู้สึกเหงาอยู่บ้าง” หลี่ซีเยยิ้มเฉยเมยกล่าวว่า “ข้าคงไม่ยอมให้บนโลกนี้ไม่มีใครมาทำสู้กับข้าเลย มัน

“ไม่ดูเหงาไปหน่อยรึ? แม้ว่าจิตที่ไม่เกรงกลัวต่อสิ่งใดเจ้าเทียบไม่ได้กับเจี้ยนอู่ซวง ความเป็นบุคคลที่น่าทึ่งเจ้าเทียบไม่ได้กับลิงเซียน แต่ทว่าเจ้ามีหัวใจที่ฮึกเหิม มีจิตฮึกเหิมที่จะทำการใหญ่ได้”

“เจ้าคิดจะตั้งตัวข้า?” เหมยอ้าวหนานไชจะเป็นคนโง่ นางกล่าวพร้อมกับจ้องมองไปที่หลี่ซิเย

“ตั้งตัว คงไม่ถึงขั้นนั้น” หลี่ซิเยกล่าวว่า “ข้าทุ่มเทแรงกายแรงใจบนตัวของอู่ซวงและลิงเซียนไปไม่น้อย หากจะกล่าวว่าให้ข้าต้องการลงมือสร้างเจ้าขึ้นมาใหม่ บอกตรงๆ เลยนะ เรื่องที่ต้องลงมือลงแรงด้วยตัวเองเช่นนี้มันเหนื่อยเหลือเกิน แต่หากเจ้าเต็มใจข้ากลับยินดีที่จะให้เจ้าได้พัฒนาตนเองตามใจปรารถนา! เจ้าต้องการกลายเป็นศัตรูตัวฉกาจของข้าก็ดี ต้องการงานให้กับข้าก็ช่าง ข้ากลับต้องการดูว่าเจ้าสามารถพัฒนาไปได้ถึงจุดไหน”

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซิเยหยุดนิดหนึ่ง กล่าวว่า “ว่ากันตามตรง ข้าเคยเห็นพีใหญ่ของเจ้า โดยสวนตัวข้าชื่นชมพีใหญ่ของเจ้ามากกว่า เขามีจิตกว้างขวางเป็นอิสระ น่าเสียดาย ความมีใจที่ฮึกเหิมและคิดการใหญ่สู้เจ้าไม่ได้ ถ้าหากให้เขานำทัพตะลุยศึกเหนือเสือใต้ กวาดล้างไปทั่วทุกสารทิศ ข้าเชื่อว่าเขาคงไม่ค่อยจะสนใจสักเท่าไร ต่างกับเจ้า เจ้ามีความเป็นแม่ทัพ! ด้านอาณาจักรราชันเจ้าทำได้ดีเสมอมา”

“แล้วทำไมข้าจะต้องทำงานให้กับเจ้าล่ะ?” เหมยอ้าวหนานถาม กลับ

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมากับคำถามเช่นนี้ กล่าวว่า “ยินดีหรือไม่ สุดแล้วแต่เจ้า ข้าไม่คิดฝืนใจเจ้า! ข้าบอกได้แต่เพียงนี่เป็นการให้ โอกาสเจ้า!”

“เจ้ามีเมืองสยบอสูร ตระกูลเจี้ยน ยังมีตระกูลเจี้ยนหลงของข้า เทาเนี่ยยังไม่พออีกหรือ?” เหมยอ้าวหนานล้องมองหลี่ซีเยรู้สึก ว่าตัวเองมองหลี่ซีเยไม่ออก นี่มันคือความทะเยอทะยานประเภทไหน กันแน่!

กล่าวสำหรับदारुंगคนหนึ่งคนใดแล้ว หากสามารถทำให้เมืองสยบ อสูร ตระกูลเจี้ยน ตระกูลเจี้ยนหลงยอมสวามิภักดิ์ต่อตัวเอง นั้น เพียงพอที่จะภาคภูมิใจและพอใจแล้ว

“นี่มันเป็นคนละเรื่องกัน หากไม่คิดจะเป็นศัตรูกับข้า ข้ายอมยินดี ได้เห็นขุนพลมากมายในบังคับบัญชา แน่นอน สำหรับผู้ที่ตั้งใจจะ เป็นศัตรูกับข้าเสมอมา ข้าก็ยินดีที่จะเหยียบเขาเอาไว้ใต้ฝ่าเท้า” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวเฉยเมย

“นี่คือการขมขู่อย่างนั้นหรือ?” เหมยอ้าวหนานจ้องมองหลี่ซีเย่และ
เอ๋ยขึ้นอย่างช้าๆ

หลี่ซีเย่หัวเราะออกมา กล่าวว่า “หากว่าข้าจะขมขู่เจ้า เจ้าคงไม่
สามารถมายืนอยู่ตรงนี้ได้แล้ว หากว่าเจ้าจะทำสู้กับข้า จะแย่งชิง
ชะตาฟ้ากับข้า ข้าไม่ถือสา แต่ว่าเจ้าต้องจำเอาไว้ว่าอย่างหนึ่ง
ขณะที่เจ้าแย่งชิงชะตาฟ้ากับข้า เมื่อเจ้าเหยียบย่างเข้าสู่สมรภูมินั้น
แล้ว เจ้าก็ต้องทบทวนให้ดีว่าเจ้าจะต้องเผชิญหน้ากับโชคชะตา
เช่นใด หากเจ้าคิดว่าจะแย่งชิงแบบสุภาพบุรุษ ข้าเชื่อว่าจุดจบคง
ไม่แย่มากนัก แต่หากว่าเจ้าคิดว่าต้องตายไปข้างหนึ่ง เช่นนั้นแล้ว
ข้าบอกได้ว่านี่จะเป็นการเตือนเจ้า เพราะผู้ที่คิดจะวัดให้ตายไปข้าง
หนึ่ง จุดจบสุดท้ายคงพุดยากแล้วละ”

เหมยอ้าวหนานมองดูหลี่ซีเย่แล้วเครื่องขิมขึ้นมาก หลังจากเวลา
ล่วงเลยไปนานมาก นางที่ยังคงเปี่ยมด้วยกลิ่นอายกษัตริย์ กล่าว
อย่างเชื่องช้าว่า “สังหารศัตรู ใช้กำลังสยบ สยบผู้คน เมื่อเป็น
เช่นนี้ ในชีวิตของเจ้าไม่เคยพิจารณาถึงเรื่องสหายเลยหรือ?”

“สหาย?” หลี่ซีเย่อมยิ้ม กล่าวว่า “ข้าต้องการคบหาสหาย
ยกตัวอย่างเจ้านะหรือ? เจ้าเข้าใจในตัวข้าหรือไม่? เจ้ารู้ว่าข้าคิด

อะไรหรือไม่? เจ้าสามารถแบ่งเบาภาระที่หนักอึ้งของกาลเวลา
หรือไม่... ไม่ได้! ดังนั้นสหายข้าจะคบหาแน่ แต่ไม่ใช่เจ้ากับข้า”

Novel-Lucky

ตอนที่ 909 ก่อนออกเดินทาง

<https://novel-lucky.com>

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียะหยุดนิดหนึ่ง มองดูเหมยอ้าวหนาน แล้วกล่าวว่า “หากเจ้าคิดว่าแค่เห็นหน้าและพยักหน้าให้แก่กันก็ถือว่าเป็นสหายแล้วละก็ เช่นนั้นแล้ว จากนั้นไปเจ้าไม่ทำตัวเป็นศัตรูกับข้า เวลานี้พวกเราคือสหายกัน”

เหมยอ้าวหนานถึงกับเคร่งขรึมขึ้นกับคำพูดของหลี่ชียะ จ้องมองดูหลี่ชียะ สุดท้ายเอ๋ยออกมาว่า “พูดเช่นนี้ กล่าวสำหรับเจ้าแล้ว ข้ายังมีคุณค่าพอที่จะให้เจ้าได้ใช้ประโยชน์นะสิ”

“ใช้ประโยชน์?” หลี่ชียะส่ายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “คำว่าใช้ประโยชน์ คำนี้มันรุนแรงเกินไปแล้วละ โดยปกติแล้วสำหรับผู้ที่ยินดีติดตามข้า ข้าก็จะรับรองเขาเป็นอย่างดีเสมอมา แต่หากว่าข้าจะใช้ให้เป็นประโยชน์จริงละก็ ข้าก็ไม่ใช้เจ้า ทำไมข้าไม่ใช้ตระกูลเจียนหลงของเจ้า ทำไมไม่ใช้เมืองสยบอสูรละ? กล่าวได้ว่าขอเพียงข้าปริปากพูดออกไป ตระกูลเจียนหลงของเจ้า ตลอดจนเมืองสยบอสูรล้วนยินดีทำงานรับใช้ข้าทั้งสิ้น”

“ข้าไม่ปฏิเสธความภักดีของตระกูลเจียนหลง และเมืองสยบอสูรที่มีต่อข้า และไม่ปฏิเสธกำลังของตระกูลเจียนหลง และเมืองสยบอสูร!”

หลี่ซิเย่กล่าวเฉยเมยว่า “แต่ทว่าข้ายังต้องการกองกำลังหนึ่งที่ไม่ต้องให้ข้าต้องมาเป็นกังวล มีความภักดีต่อข้า เป็นที่คาดหวังของข้า! เจ้าคิดว่ากองกำลังของเจ้ามีความเหมาะสมหรือไม่?”

“ข้างกายของเจ้าขาดคนอย่างนั้นหรือ?” เหมยอ้าวหนานยังคงมีความขมขื่นอยู่บ้าง ยังคงมีความเชื่อมั่นในตนเอง แต่ทว่าต่อให้นางมีความเชื่อมั่น แต่ทว่านาทีนี่นางไม่อาจไม่ยอมรับว่าข้างกายของหลี่ซิเย่พร้อมด้วยบุคลากรคุณภาพ

หลี่ซิเย่หัวเราะออกมา กล่าวว่า “จะให้คำจำกัดความว่าอย่างไรดีนะ จะว่าไม่ขาดคนก็ไม่ขาดคน จะว่าขาดคนก็ขาดคน หากข้าต้องการดีนรนให้เหนียวละก็ บอกตามตรงข้าไม่ขาดคน เพียงแต่ว่าข้าให้คำจำกัดความเกี่ยวกับบุคลากรแตกต่างกันออกไป เป็นต้นว่าเจี้ยนอู่ชวงและหลงจิงเซียน พวกนางเป็นขุนพลประเภทกองหน้าทำลายค่ายกลศัตรู เป็นขุนพลที่เด็ดหัวขุนพลหรือจอมทัพของศัตรู เย่เสวียนนั้นเป็นขุนพลประเภทวางแผนการ หากว่าข้าจัดประเภทให้กับเจ้าละก็ เจ้าเป็นขุนพลผู้นำกองทัพเข้าสู่สมรภูมิ!”

“แน่นอน ข้าก็ไม่ได้ว่าจะต้องดึงตัวเจ้ามาให้ได้ เพียงแต่ข้ามีความสนใจเท่านั้นเอง” หลี่ซิเย่หัวเราะแล้วกล่าวว่า “สิ่งสุดท้ายที่อยากจะพูดก็คือ ขอให้เจ้ารักษาความอึกเขมและปณิธานยิ่งใหญ่ของเจ้า

เอาไว้ โลกในวันข้างหน้าจะต้องยอดเยี่ยมมาก ในยุคของคลื่นลมที่โหมสาดซัด บางทีอาจมีเวทិให้เจ้าได้แสดงฝีมือก็ได้”

เหมยอ้าวหนานรู้สึกเกรงขรมขึ้น สุดท้าย นางเงยหน้าขึ้นมองหลี่ชีย่ กล่าวอย่างเชื่องช้าว่า “ไม่เป็นราชันเซียนแล้ว ข้าไม่รู้ว่าโลกนี้ยังมีสิ่งใดน่าสนใจอีก!”

เหมยอ้าวหนานมีความตั้งใจอย่างแน่วแน่กับชะตาฟ้า แต่ทว่าในขณะนี้จิตของนางได้สั่นคลอนแล้ว นางเองยังรู้สึกสับสนไม่ชัดเจน นางต้องการล้าหน้าหลี่ชีย่ไป แต่นางคิดไม่ออกว่าจะเอาอะไรมาแข่งล้าหน้าไปได้ สิ่งที่น่างเคยเห็นว่าเป็นไม้เด็ดที่ยอดเยี่ยมที่สุด สิ่งที่น่างเคยคิดว่าเป็นวิธีการที่แข็งแกร่งทรงพลังมากที่สุด ทั้งหลายทั้งปวงเหล่านี้เมื่ออยู่ต่อหน้าหลี่ชีย่แล้ว ล้วนไม่มีค่าคู่ควร จะกล่าวถึง

“ไม่...” หลี่ชีย่สายห้าวเบาๆ กล่าวว่า “กล่าวสำหรับผู้ที่มีใจฮึกเหิมเช่นนี้แล้ว ในอดีตบางทีอาจไม่มีสิ่งใดน่าสนใจอีกนอกจากราชันเซียน แต่ในยุคปัจจุบันมันต่างกัน แน่نونว่าหากเจ้าเต็มใจ เจ้าก็จะได้มองเห็นความกว้างใหญ่ไพศาลของโลกใบนี้ นอกเหนือจากเก้าแดนมีเรื่องราวหลายสิ่งหลายอย่างที่อยู่เหนือจินตนาการของเจ้า ส่วนที่ว่าเจ้าจะมีวาสนาได้พิสูจน์ความจริงหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับเจ้าว่าได้ไขว่คว้าโอกาสนั้นเอาไว้หรือไม่”

“หมายความว่าอย่างไร?” เหมยอ้าวหนานถึงกับเพ่งสายตาไปข้างหน้า ท่าที่ห้วนไหว

หลี่ชียะแสรังละเอาไว้มิพูดในรายละเอียดต่อไป ยิ้มกล่าวว่า “ปัญหาข้อนี้เจ้าควรไปถามกับอาจารย์ของเจ้า สรุปก็คือ ประโยคสุดท้าย หากว่าเจ้าคิดจะทำสู้กับข้า ข้ายินดีต้อนรับทุกเมื่อ ขอเพียงเจ้าเตรียมตัวพร้อมแล้ว ข้าเคยรับปากกับอาจารย์ของเจ้า ขอเพียงเป็นการทำดวงเดียว ข้าจะไม่ทำให้เจ้าต้องลำบากใจ แน่نونว่าหากเจ้าคิดจะใช้แผนการอะไรล่ะก็ คงพูดยากแล้วละ”

เหมยอ้าวหนานจ้องมองหลี่ชียะและเงียบขริมอยู่เป็นเวลานานมาก ในที่สุดนางก็ไม่กล่าวสิ่งใดอีก หันหลังจากไปทันที

หลี่ชียะกลับไปที่แดนสุสานปีอานอีกครั้งหนึ่ง ในเวลานี้หลี่ชียะได้กล่าวคำออกมาคำหนึ่ง “การตามล่าสมบัติได้สิ้นสุดลงแล้ว ให้ทุกคนถอนตัวออกจากแดนอสูรปีอาน!”

หลังจากที่หลี่ชียะได้กล่าวคำๆ นี้ออกไปแล้ว ภายในระยะเวลาอันสั้น บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่ยังอยู่ในแดนอสูรปีอานทั้งหมดต่างถอนตัวออกไปจากแดนอสูรปีอาน

ในขณะที่คำพูดของหลี่ชีย่ก็คล้ายดั่งคำเตือนที่ล้ำค่า ไม่มีใครต้องการฝ่าฝืน ไม่มีใครต้องการเป็นศัตรูกับหลี่ชีย่ จุดจบของหุบเขากีบสวรรค์ แคว้นยอดภูผาศิลาก็คือตัวอย่าง ดังนั้นหลังจากที่หลี่ชีย่กล่าวคำออกไป เหล่ายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่ยังคงรั้งอยู่ในแดนอสูรปีอาน ไม่ว่าจะเต็มใจหรือไม่ก็ต้องถอนตัวออกไปทั้งหมด

สุดท้ายหลี่ชีย่ยืนอยู่ตรงเบื้องหน้าภาพวาดภาพนั้นภายในจวนหลักของเมืองปีอาน ในเวลานี้นัยน์ตาของเขาดูลึกล้ำ เหมือนว่าสามารถมองเห็นทะลุผ่านทุกสิ่งอย่าง

ภาพๆ นี้เมื่อเปรียบเทียบกับช่วงเวลาที่ผ่านมาเหมือนว่าได้มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น เหมือนว่าภายในภาพนี้เปี่ยมไปด้วยความมีชีวิตชีวา เปี่ยมไปด้วยความยินดี เป็นบรรยากาศที่บอกไม่ถูก อบอวลอยู่ภายในภาพๆ นี้ ดุจดั่งฟ้าดินภายในภาพนี้ได้ให้การต้อนรับผู้เป็นนายคนใหม่ของมัน นำพาซึ่งความหวังให้กับฟ้าดินแห่งนี้

หลี่ชีย่จ้องมองดูภาพนี้อยู่นานมาก สุดท้ายเขาได้หยิบกระบองเซียนปีอานออกมา กล่าวว่า “ไปเถอะ ยุคใหม่ได้มาถึงแล้ว แดนอสูรปีอานจะได้ต้อนรับเจ้านายคนใหม่ ได้เวลาที่เจ้าควรให้การ

ยอมรับนายใหม่เสียที” กล่าวพลาง ขว้างกระบองเขียนปีอานออกไป

“แว้งค์” กระบองเขียนปีอานบินเข้าไปภายในภาพๆ นั้น มันบินไปนานมากๆ บินไปไกลแสนไกล สุดท้ายตกไปอยู่ในมือของหมิงเย เสวี่ยที่ขณะนี้อยู่ภายในส่วนลึกที่สุดของภาพนี้

สุดท้ายหลี่ซีเย่ได้เห็นหลังกลับมา ทอดถอนใจออกมาเบาๆ หมิงเย เสวี่ยเวลานี้ก็ได้เติบโตขึ้นมาแล้ว ก็ปีมาแล้วนะ นับว่าบุตรได้เติบโตเป็นหนุ่มเป็นสาวแล้วละ!

“ใต้เท้า ท่านวางใจเถอะ พวกเราสามารถรับรู้ได้แล้ว แม่นางหมิง ได้รับการยอมรับแล้ว วันที่นางออกมาจากการกักตุน ก็คือวันที่แดนอสูรปีอานแต่งตั้งนายคนใหม่ พวกเราจะทุ่มเทกายใจให้การสนับสนุนต่อนายคนใหม่” เวลานี้ มนุษย์ศิลาได้ก้าวเดินออกมาให้การรับรองอย่างหนักแน่น

“สำหรับเรื่องนี้ ข้าไม่เคยสงสัยเลย” หลี่ซีเย่พยักหน้าเบาๆ มองดูมนุษย์ศิลา กล่าวว่า “เพียงแต่ไม่รู้ว่าแดนอสูรปีอานของพวกเจ้าได้เตรียมพร้อมที่จะต่อสู้ให้ถึงที่สุดแล้วยัง บางทีพวกเจ้าอาจไม่มี

ความชัดเจนมากกว่าศัตรูของพวกเขาเจ้าคือใคร แต่ว่าเจ้าสามารถ
ถามตาเต๋มาคนนั้นได้”

“ท่านหมายถึงศิษย์ทรยศผู้นั้นหรือ?” มนุษย์ศิลาถึงกับเอ่ยถาม
เสียงหัมต่ำออกมา

“บุญคุณความแค้นระหว่างพวกเจ้าข้าไม่อยากจะก้าวก้าว” หลี่ชียเอ
กล่าวว่า “แต่ทว่าเขาเองก็มีใจทำเพื่อแดนอสูรปีอาน เขาทำผิดจริง
แต่ไม่ได้หมายความว่าเข่าจงใจทรยศเมืองปีอาน ในอนาคตบางที
เขาอาจสามารถให้ความช่วยเหลือเจ้าได้มาก จะอย่างไรก็ตามเขา
ล่วงรู้เรื่องราวบางเรื่องที่พวกเจ้าไม่รู้”

มนุษย์ศิลาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ โค้งคำนับต่อหลี่ชียเอ กล่าวว่า
“ข้อเสนอแนะของใต้เท้า พวกเราจะจดจำเอาไว้ในใจ หากว่านาย
คนใหม่สามารถให้อภัยในความผิดของเขา พวกเราก็จะไม่ถือสา
เอาความอีก”

ท้ายสุด หลี่ชียเอพยักหน้าเบาๆ กล่าวต่อมนุษย์ศิลาว่า “เจ้าเตรียม
ตัวให้พร้อม ข้าต้องการใช้ประตุนั้นของเมืองปีอาน ข้ารู้ว่าการจะ
เปิดประตุนั้นออกมากล่าวสำหรับพวกเจ้าแล้วหาใช่เป็นเรื่องง่าย
แต่ว่าคราวนี้ข้าจะต้องใช้มันให้จงได้”

มนุษย์ศิลาคารวะแล้วคารวะอีก กล่าวว่า “การที่ไต่เท้าได้นำนายคนใหม่มาให้กับแดนอสุรปือานของพวกเรา บุญคุณนี้กล่าวสำหรับแดนอสุรปือานแล้วไม่ใช่แต่เพียงถือกำเนิดใหม่เท่านั้น ในเมื่อไต่เท้าต้องการ การเปิดประตูที่เป็นเรื่องเล็กเท่านั้นจะนับเป็นอะไรได้”

หลีชีเยพยักหน้าเบาๆ กล่าวว่า “งั้นก็ดี พวกเจ้าเตรียมตัวกันหน่อยก็แล้วกัน อีกไม่กี่วันก็จะเดินทาง”

มนุษย์ศิลาตกลงตามนี้โดยไม่ได้กล่าวสิ่งใดออกมาอีก กล่าวสำหรับเมืองปือานแล้ว การจะเปิดประตูนั้นออกมาหาใช่เป็นเรื่องง่ายโดยแท้จริง แต่ทว่าหลีชีเยมีบุญคุณกับแดนอสุรปือานของพวกเขา ค่าตอบแทนเช่นนี้เมืองปือานของพวกเขายินดีจ่ายอยู่แล้ว

หลังออกจากเมืองปือานแล้ว หลีชีเยไต่ตามพวกของฮูหยินลือเอียนมา เขามองดูพวกของฮูหยินลือเอียนแล้วกล่าวว่า “ได้เวลาที่ข้าควรไปจากที่นี่แล้ว ข้าคิดว่าจะเดินทางไปหือศิลาโรยก่อน จากนั้นก็จะกลับไปแดนมนุษย์กษัตรา”

“หอศิลาโรย!” หลงจึงเขียนพลันรู้สึกคึกคักขึ้นมาในทันทีเมื่อได้ ยินคำกล่าวเช่นนี้ จึงกล่าวอย่างดีใจว่า “ข้าก็เดินทางไปด้วยกันได้ ไหม?”

“ไม่ได้ ข้าพาเจ้าไปด้วยไม่ได้” หลีชีเย่สายหน้า กล่าวว่่า “อีกอย่าง เวลานี้เจ้ามึงงานต้องทำมากมาย อย่าลืมนในสิ่งที่ตัวเองได้ให้คำมั่น สัญญากับข้าเอาไว้”

หลงจึงเขียนทำปากยี่นแสดงความไม่พอใจออกมา เมื่อได้ยิน คำพูดเช่นนี้

หลีชีเย่อมยิ้ม กล่าวว่่า “แต่ว่าขอเพียงเจ้าตั้งใจและทำได้ตามที่ข้า ต้องการ เจ้าไปที่แดนมนุษยภคัศตรา ข้าจะพาเจ้าไปยังที่ที่นาสนใจ กว่านี้”

“พูดคำไหนคำนั้น อย่าหลอกข้านะ!” หลงจึงเขียนจ้องเขม็งให้หลี ชีเย่ให้คำมั่น

หลีชีเย่หัวเราะออกมา กล่าวว่่า “คนอื่นอาจจะหลอกเจ้า แต่วางใจ เถอะ ข้าไม่หลอกเจ้าอย่างแน่นอน แต่ว่าต้องพูดเอาไว้ก่อนนะ หาก

เจ้าทำไม่ได้ตามที่ข้าต้องการ ข้าคงผิดหวังอย่างมากทีเดียว
สำหรับผลที่จะเกิดขึ้นข้าคงไม่ต้องพูดต่อ”

“เซอะ เจ้าซิเยเหม็น เจ้าจะถูกคนอื่นมากเกินไปแล้วละ ไม่มีเคล็ด
วิชาอะไรที่ข้าฝึกไม่สำเร็จ” หลงจึงเขียนมองค้อนหลี่ซิเยด้วยความ
ไม่พอใจอย่างยิ่ง

“ข้าไม่สงสัยในพรสวรรค์ของเจ้า” หลี่ซิเยยิ้มกล่าวว่า “แต่ข้าสงสัย
ในความตั้งใจของเจ้า ถ้าหากข้าไม่ได้คอยค้ำกับ ไม่นั่นเจ้าก็
จะเกียจคร้านก็เป็นได้”

“ฮิ จะมีอะไรกันนักหนา” หลงจึงเขียนกล่าวว่า “คอยดูก็แล้วกัน ข้า
จะต้องแข่งลำหน้าเจ้าให้ได้ สิบสามลัคนาจะมีอะไร เลอกันคราว
หน้าข้าจะต้องสยบเจ้าให้ได้!”

หลี่ซิเยยิ้มออกมาเล็กน้อย สำหรับคำกล่าวที่พกพาเอาความมั่นใจ
เต็มเปี่ยมของหลงจึงเขียน จากนั้นกล่าวต่อเจี้ยนอู๋ซวงว่า “สมบัติ
วิเศษของเจ้าได้เปลี่ยนใหม่แล้ว ศาสตร์โอสถก็รุดหน้าไปมาก
โดยเฉพาะเคล็ดวิชาสองประสานที่เจ้าคิดค้นขึ้นมาร่วมกับหลง
จึงเขียน เรียกได้ว่าเป็นสุดยอดวิชาที่เป็นหนึ่งไม่มีสองเป็นนิรันดรไม่ว่า
จะเป็นเจ้า หรือว่าหลงจึงเขียน ถึงเวลาที่ต้องทำให้มันตกผลึกได้

แล้ว เจ้ากลับไปฝึกฝนที่ตระกูลเจียน คราวหน้าเดินทางไปด้วยกัน กับหลงจิงเซียน”

“อิ อิ เคล็ดลับวิชาสองประสานข้าณะเป็นคนคิดขึ้นมาเอง” เมื่อมีการเอ่ยถึงเคล็ดลับวิชาสองประสานของพวกนางทั้งสองแล้ว หลงจิงเซียนดูจะล่ำพองใจอยู่สามส่วน แต่มันเป็นความจริงที่ว่ามิเพียงนางที่มีชะตาเซียนแต่กำเนิดเท่านั้น จึงสามารถคิดค้นสุดยอดเคล็ดลับวิชาไร้ผู้ต่อกรภายในระยะเวลาอันสั้นเช่นนี้ขึ้นมาได้

“ถูกต้อง ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าเคล็ดลับที่เจ้าคิดค้นขึ้นมา นั้นยอดเยี่ยมมาก แต่ทว่าเจ้าก็ต้องอาศัยศาสตร์ของเจียนอู่ซวง” สำหรับผลงานการคิดค้นของหลงจิงเซียน หลี่ชียเอ่ให้การรับรองจริง แต่ขณะเดียวกันก็ได้กล่าวเตือนสตินางเช่นกัน

ที่ยากยิ่งกว่าก็คือคราวนี้หลงจิงเซียนและเจียนอู่ซวงไม่ได้โต้คารมกัน หากปกติแล้ว พวกนางทั้งสองพูดกันไม่ถึงสองคำก็ต้องทะเลาะกันทันที

สุดท้ายหลี่ชียเอ่สั่งการกับฮูหยินจื่อเยียนว่า “การไปหอศิลาโรยคราวนี้ ข้าไม่สามารถพาเจ้าไปด้วย เจ้ากลับไปฝึกฝนและพักอยู่ที่

แคว้นไผ่ยักษ์ชั่วคราว รอให้พวกหลงจึงเขียนออกเดินทางก็ไปกับพวกนาง”

“ได้ คุณชายน้อย” ฮุหยินลือเขียนรับคำ

หลี่ซีเยพยักหน้ากล่าวว่า “ัวมังกรเหลือองฝากเอาไว้ที่แคว้นไผ่ยักษ์ชั่วคราว มันมีความจำเป็นต้องอาศัยแคว้นไผ่ยักษ์ของเจ้า รอไว้เดินทางคราวหน้าค่อยพามันไปด้วย”

ฮุหยินลือเขียนได้จดจำคำของหลี่ซีเยเอาไว้

ตอนที่ 910 หนทางในอนาคต

<https://novel-lucky.com>

หลังจากที่พวกของฮุฮินลือเขียนจากไปแล้ว หลี่ชีย่ได้ตามต้นบรรพบุรุษพันสนมาพบ โดยกล่าวกับต้นบรรพบุรุษพันสนว่า "ต้นบรรพบุรุษ ข้าจะกลับไปที่แดนมนุษย์กษัตราชั่วคราว ท่านกลับไปอยู่ที่เขาพันสนเป็นการชั่วคราวก็แล้วกัน"

"ขอเพียงคุณชายต้องการ ข้าพร้อมรับคำบัญชา" ต้นบรรพบุรุษพันสนผงกศีรษะอย่างแน่วแน่

หลี่ชีย่หัวเราะนิดหนึ่งกล่าวว่า "ต้นบรรพบุรุษ ในอนาคตข้ามีหลายสิ่งจะต้องอาศัยท่านอย่างแน่อน แม้ว่าในบรรดาจักรพรรดิเทพของเก้าแดนท่านไม่ใช่เป็นผู้ที่ยอดเยี่ยมที่สุด แต่ทว่าท่านมีพลังมปราณที่คึกคักมีชีวิตชีวามากที่สุด ในอนาคต ท่านยังคงสามารถแย่งชิงความเป็นหนึ่งกับบรรดาร์ชทายาททั้งหลายได้"

"ข้ารอคอยวันนั้นอย่างใจจดใจจ่อ" ต้นบรรพบุรุษพันสนหัวเราะออกมา เขามีท่าทีอยากลองดูอยู่เต็มแก่ แม้ว่าเขาเองมีลูกศิษย์หลานศิษย์อยู่ทั่วบ้านทั่วเมือง แต่ทว่าจากการที่เขาต้องรั้งอยู่ที่เขาพันสนตลอดไป เมื่อมีโอกาสได้เข้าสู่ยุทธภพแล้ว ย่อมต้องรู้สึกเลือดในกายที่ร้อนระอุขึ้นมา

“ข้าเพียงแค่ว่าพูดล้อเล่นเท่านั้น ตันบรรพบุรุษยังไม่ต้องดูถูกตัวเอง มากเกินไป ที่ข้าต้องการหาไซให้ตันบรรพบุรุษไปแย่งชิงความเป็นใหญ่กับบรรดาร์ชทายาท” หลี่ซีเยหัวเราะและสายหน้า กล่าวว่่า “ที่ข้าต้องการคือสักวันหนึ่งในอนาคตตันบรรพบุรุษท่านสามารถต่อกรกับราชันเซียน สามารถทำแทนข้าได้โดยลำพังคนเดียว”

“ต่อกรกับราชันเซียน!” คำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเยสร้างความลังเลให้กับตันบรรพบุรุษพันสนอยู่บ้าง แม้ว่าตันบรรพบุรุษพันสนจะมีความเชื่อมั่นในกำลังของตน แต่ว่าการต่อกรกับราชันเซียนเป็นเรื่องที่ใหญ่มาก

ตันบรรพบุรุษพันสนถึงกับลังเลนิดหนึ่งยิ้มเฉือนๆ กล่าวว่่า “ต่อกรกับราชันเซียน ต้องดูว่่าเขาคนนั้นเป็นใคร ไม่ง่ายหรอกนะ”

ตันบรรพบุรุษพันสนมีพลังลมปราณที่คึกคักมีชีวิตชีวา ทั้งยังได้ฝึกเคล็ดวิชาสยบราชันฉบับสมบูรณ์สำเร็จ เวลานี้ยังได้ธมมิงกรวดมาครอบครอง ทำให้เขามีดีพอที่จะท้าสู้กับจักรพรรดิเทพได้ แต่ทว่่าหากจะต่อกรกับราชันเซียน เขาเองยังคงต้องรู้สึกลังเล

ความจริงแล้วเรื่องการต่อกรกับราชันเซียนเป็นหัวข้อเรื่องที่หนัก
หนาตลอดพันล้านปีที่ผ่านมา ในรอบพันล้านปีที่ผ่านมาไม่รู้ว่ามี
จักรพรรดิเทพจำนวนเท่าไรที่เคยทดลองดู แต่ผู้ที่สามารถทำได้
สำเร็จมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น

“ข้ารู้ว่ามันไม่ง่าย ดังนั้นข้าจึงให้ท่านอยู่ที่เขาพันสนต่อไป เวลา
นี้สิ่งที่ท่านต้องทำก็คือทะเลวพันธนาการของปราชาญาเมธี ทะเลว
พันธนาการของมหาสัจธรรม! กลายเป็นผู้ดำรงไว้ซึ่งสามารถต่อกร
กับราชันเซียนได้”

“คุณชาย หมื่นยุคที่ผ่านมา ผู้ที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนโดย
แท้จริงมีอยู่ไม่มาก แต่ละยุคมีสักหนึ่งหรือสองคนก็นับว่าสะเทือน
โลกแล้ว ความยากในการทะเลวผ่านด่านระดับปราชาญ์บรรพบุรุษ
ไม่ยิ่งหย่อนกว่าการก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งราชันเซียน!” ต้นบรรพบุรุษ
พันสนถึงกับยิ้มเฉือนๆ และทอดถอนใจออกมา

ระดับปราชาญ์บรรพบุรุษถือเป็นระดับสูงสุดของปราชาญ์โลกา ผู้คน
จำนวนมากเรียกปราชาญ์ผู้อยู่ในระดับนี้ว่าจักรพรรดิเทพ แน่แน่นอน
ที่สุดว่ามีเพียงจักรพรรดิเทพแท้จริงเท่านั้นจึงก้าวมาถึงจุดนี้ได้

บนโลกยังมีจักรพรรดิเทพปลอมที่แต่งตั้งตนเองอยู่เป็นจำนวนมาก ความจริงก็คือพวกเขาห่างไกลจากระดับที่มีคุณสมบัติเพียงพอ ดังเช่นจักรพรรดิทำลายไม่ได้ก็ไม่ได้ก้าวไปถึงระดับบรรพบุรุษ ปราชญ์!

ในความเป็นจริงระดับบรรพบุรุษปราชญ์ของปราชญ์โลกานั้น กว่า จะก้าวไปถึงระดับบรรพบุรุษปราชญ์นั้นมีระยะทางที่จะต้องฟันฝ่า ยาวไกลมาก กระทั่งยาวไกลว่าระยะทางที่ก้าวผ่านมาก่อนหน้านั้น เสียอีก

แม้ว่าโลกาวิถียังไม่เหมือนกับสวรรค์วิถียที่มีการแย่งชิงชะตาฟ้าเพื่อ บรรลุเป็นราชันเซียน แต่ทว่าโลกาวิถียังสามารถก้าวเดินไปจนสุด ทาง กระทั่งสามารถทะลุผ่านพันธนาการของมหาสังกรรม ผู้ที่ สามารถก้าวมาถึงจุดนี้ก็ได้รับการเรียกขานจากคนยุคหลังว่าผู้ ดำรงไว้ซึ่งสามารถต่อกรกับราชันเซียน ซึ่งผู้ที่อยู่ในระดับนี้ สามารถต่อสู้กับราชันเซียนแท้จริงได้! แน่نون นับแต่อดีตจนถึง ปัจจุบัน ผู้ที่สามารถก้าวถึงจุดนี้ได้มีอยู่ไม่มาก!

“ต้นบรรพบุรุษต้องมีความมั่นใจในตนเอง ท่านเป็นผู้ที่ได้รับความ เมตตาจากสวรรค์เป็นพิเศษ” หลี่ชียู่กล่าวอย่างซ้าๆ ว่า “ท่านควร จะรู้ว่าเคล็ดวิชาสยบราชันเป็นที่ต้องการอย่างมากของผู้คนจำนวน เท่าไร กระทั่งราชันเซียนเองก็ต้องการมัน ยิ่งไปกว่านั้น ธงมังกร

ขดที่อยู่ในมือไม่ธรรมดาเลย! แม้ว่าธรมังกรขดอันเป็นของนอกรกาย
ไม่สามารถช่วยให้ทะลุผ่านพันธนาการมหาสัจธรรมได้ แต่มันมีสิ่ง
ที่คุ้มค่าต่อการไปบรรลุมันอยู่มาก ขอเพียงสามารถก้าวเดินไปถึง
จุดนั้น ในอนาคตจะต้องได้ดำรงอยู่ในฐานะเป็นผู้ต่อกรราชันเซียน
ได้!”

“คุณชายไว้ใจเช่นนี้ ข้าจะต้องพยายามทำให้ได้” ต้นบรรพบุรุษ
พันสนสุดลมหายใจเข้าลึกๆ กล่าวด้วยความหนักแน่น

“ไม่...” หลีชีเย่สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ท่านควรจะต้อง
ทะลุผ่านพันธนาการตรงนี้ให้ได้ โลกในอนาคตจะต้องอยู่เหนือ
จินตนาการของท่าน! ท่านต้องมีกำลังเช่นนี้ถึงจะกวาดล้างศัตรู
ให้กับข้าได้ กล่าวสำหรับท่านแล้วการต่อกรกับราชันเซียนไม่ใช่
เป็นเพียงตำนาน และไม่ใช่เทพนิยาย แต่เป็นสิ่งที่สามารถทำให้
เป็นจริงได้!”

คำว่าต่อกรกับราชันเซียนได้ ไม่ได้หมายความว่าสามารถเอาชนะ
ราชันเซียนได้ แต่อย่างน้อยมีศักยภาพสามารถต่อสู้กับราชันเซียน
ได้ ซึ่งไม่เหมือนกับจักรพรรดิทำลายไม่ได้ที่ได้ชื่อว่าสามารถต่อสู้
กับราชันเซียนได้ แต่เป็นการคุยโตโอ้อวดทั้งสิ้น แม้ว่าเขาจะมีกาย
ผลึกชะตาฟ้า แต่เมื่อต้องเผชิญหน้ากับราชันเซียนแล้วมีแต่ถูก
สยบเท่านั้น ไม่สามารถตอบโต้ใดๆ โดยสิ้นเชิง

ต้นบรรพบุรุษพันสนถึงกับจ้องมองหลี่ซีเย ยิ้มกล่าวว่า “คุณชาย
ในอนาคตท่านต้องได้เป็นราชันเซียน ท่านจะให้ข้ากลายเป็นผู้
ดำรงไว้ซึ่งสามารถต่อกรกับราชันเซียนได้ นั่นมีเท่ากับว่าให้ข้ามา
ทำดวงกับท่านอย่างนั้นหรือ?”

หลี่ซีเยหัวเราะออกมาเต็มที่ กล่าวว่า “บรรพบุรุษต้นไม้ ท่านดู
แคลนข้ามากไปแล้ว กล่าวสำหรับข้าแล้ว ราชันเซียนเป็นเพียงชั้น
เริ่มต้นเท่านั้น เป็นเพียงก้าวแรกเท่านั้น อีกทั้งที่ข้าหวังให้ท่าน
ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนได้นั้น ไซ้ว่าจะให้
ท่านมาทำดวงกับข้า เป้าหมายของท่านคือเหล่าเทพ และบรรดา
สวรรค์ต่างหาก!”

“เหล่าเทพ บรรดาสวรรค์!” ต้นบรรพบุรุษพันสนถึงกับเพ่งสายตา
ไปข้างหน้า เอ่ยขึ้นมาอย่างเชื่องช้าเมื่อได้ยินคำกล่าวของหลี่ซีเย

แน่นอนว่าในเวลาต้นบรรพบุรุษพันสนเข้าใจว่าเหล่าเซียนที่ออก
จากปากของหลี่ซีเยนั้นไม่ได้หมายถึงจักรพรรดิเทพ!

“ในอนาคตจะต้องมีศึกนองเลือดที่ท่านไม่สามารถจินตนาการได้”
ท่าที่หลี่ซีเยกล่าวอย่างหนักแน่นว่า “ในอนาคตจะมีภาพที่ยิ่งใหญ่

ที่มนุษย์ปุถุชนไม่สามารถมองเห็นได้! ดังนั้นเมื่อถึงเวลาการสู้รบที่ดุเดือดจริงๆ ตอนนั้น ความสำเร็จในวันนี้ของท่านยังไม่เพียงพอต่อให้ได้เป็นจักรพรรดิสวรรค์สูงสุด ความสำเร็จเช่นนี้ก็ยังไม่เพียงพอ ท่านจะต้องทะลุผ่านพันธนาการมหาสวรรค์ให้จงได้ ท่านจะต้องกลายเป็นจักรพรรดิเทพที่สามารถต่อกรกับราชันเซียนได้!”

“ในอนาคต หากท่านไม่สามารถก้าวไปถึงจุดนี้ได้ เกรงว่าจะเป็นไปได้เพียงมดปลวกในสายตาของผู้อื่น พวกเขาจะบดขยี้ท่านได้!” หลี่ชียะกล่าวอย่างจริงจังด้วยท่าทีหนักแน่น

คำพูดของหลี่ชียะทำให้ผู้ใดก็ตามต้องรู้สึกว่ามันเหลือเชื่อ กล่าวสำหรับผู้คนในเวลานี้แล้ว จักรพรรดิเทพถือว่ายืนอยู่ในจุดที่สูงเด่นมากแล้ว เรียกได้ว่าไร้ซึ่งผู้ต่อกร แต่ทว่าหลี่ชียะยังคงไม่พอใจอย่างยิ่ง กระทั่งวิจารณ์ว่าเป็นเพียงมดปลวก มันเป็นเรื่องที่ผู้คนรู้สึกว่ายากจะเชื่อได้จริงๆ

ต้นบรรพบุรุษพันสนไม่ได้ถามว่า “พวกเขา” หมายถึงผู้ใด เขาสุดลมหายใจเข้าลึกๆ กล่าวอย่างจริงจังว่า “คุณชายโปรดวางใจ ไม่ว่าพันธนาการมหาสวรรค์จะยากเพียงใดก็ตาม ข้าก็จะสู้กับมันอย่างเต็มที่!” คำพูดของหลี่ชียะได้ปลุกเร้าความฮึกเหิมของเขาขึ้นมา เขายินดีที่จะสู้กับมัน

“ดีมาก” หลีชีเย่พยักหน้า กล่าวว่า “มีเพียงก้าวไปถึงความสูงระดับนั้น ท่านจึงจะรู้ว่าโลกนี้มันเยี่ยมยอดปานใด มันจะเยี่ยมยอดสุดเปรียบเปรยเมื่อเทียบกับห้าแสนปีก่อนหน้าของท่านเสียอีก! ยามที่ท่านสามารถต่อสู้กับเหล่าเทพได้นั้น ท่านจะเข้าใจได้ว่าอะไรที่เรียกว่าไร้ผู้ต่อกร!”

ต้นบรรพบุรุษพันสนผงกหัวอย่างแรง นาทีนี่เขาถึงกับรู้สึกกระหายอยากให้วันนั้นมาถึง การยืนอยู่บนจุดที่เหนือสุดยอดแล้วมองไกลออกไปข้างหน้า มันต้องเป็นทิวทัศน์ที่งดงามสุดบรรยายแน่ๆ ที่เดียว!

หลังจากจัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว หลีชีเย่วางแผนจะไปยังหอศิลาโรย ก่อนจากหลีชีเย่ไม่ได้ให้ผู้หนึ่งผู้ใดมาส่ง รวมทั้งพวกของฮูหยินจื่อเยียน เขาออกเดินทางเพียงลำพังคนเดียว

ก่อนหลีชีเย่จะจากไป มนุษย์ศิลาที่เมืองปีอานได้ตระเตรียมประตูเป็นที่เรียบร้อยแล้ว หลีชีเย่ยืนอยู่ด้านหน้าภาพนั้นที่อยู่ภายในจวนหลัก สุดท้ายเขาล้อมมองครั้งหนึ่งแล้วหันหลังจากไป

“ไต่เท้าสามารถออกเดินทางได้เดี๋ยวนี้เลย” มนุษย์ศิลาเอ่ยถามหลี่ชียะว่า “พลงที่ก้าวข้ามประตูเข้าไปก็คือหอศิลาโรยแล้ว ไม่ทราบว่าคุณไต่เท้าได้เตรียมตัวพร้อมหรือยัง”

“ข้ารู้ถึงความน่ากลัวของหอศิลาโรย แต่ทว่าเจ้าวางใจเถอะ ข้านี้ขอเตรียมตัวพร้อมแล้ว” หลี่ชียะพยักหน้ากล่าว

มนุษย์ศิลานำพาหลี่ชียะมาถึงตรงหน้าประตูบานนั้น ก่อนก้าวเดินถึงด้านหน้าของประตู หลี่ชียะจ้องมองดูประตูที่มีการเปลี่ยนแปลงมิติตรงหน้า ถึงกับกล่าวทอดถอนใจจากใจว่า “นับแต่อดีตกาลมา ผู้ที่สามารถสร้างประตูเช่นนี้ได้และยังสามารถคงอยู่ไม่เสื่อมสลายมานับพันล้านปี แจกเช่นคนผู้นั้นคงมีอยู่ไม่กี่คน นอกจากผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะที่เป็นตำนานไม่กี่คนแล้ว คงมีเพียงผู้ที่ได้ฝึกวิชาจากตำรานภาจึงเทียบเคียงได้”

“แม้ว่าประตูนี้จะดี แต่ก็ไม่สามารถไปยังสถานที่นั้นที่อยู่ในตำนาน” มนุษย์ศิลาถึงกับทอดถอนใจออกมา

หลี่ชียะกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “นี่มันก็เป็นเรื่องปกติ นอกจากราชันเขียนแล้วยังจะมีผู้ใดสามารถไปได้อีก สถานที่แบบนั้นคิดจะไปมาอย่างอิสระ เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้”

“แต่ว่า ไต้เท้าคือช้อยกเว้น ไต้เท้าสามารถขึ้นไปได้ และลงมาได้
เช่นกัน” มนุษย์ศิลากล่าว

หลี่ซีเยเพียงหัวเราะนิดหนึ่ง ความลับในนั้นเขาย่อมเปิดเผยต่อ
ผู้อื่นไม่ได้อยู่แล้ว เขายิ้มกล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “วางใจเถอะ อนาคต
เจ้าต้องได้เห็น ขอเพียงมีความอดทน”

มนุษย์ศิลาพยักหน้าแรงและไม่กล่าวสิ่งใดอีก เขาเองก็เฝ้ารอคอย
ให้วันนั้นมาถึง!

“เออละ จะอย่างไรเสียเจ้าเองก็มีเวลาอย่างเหลือเฟือ ข้าไม่มาพำ
ไร้สาระกับเจ้าแล้ว ข้าไปก่อนละ” หลี่ซีเยมองดูประตูอีกครั้งแล้ว
ก้าวเท้าเข้าไปโดยไม่ลังเล พลันร่างของเขาก็หายเข้าไปภายใน
ประตูนั้นในพริบตาเดียว

หลังจากที่หลี่ซีเยจากไปแล้ว มนุษย์ศิลาได้จัดการปิดประตูนั้นเสีย
เขากลับไปยังด้านในของจวนหลักกลับกลายเป็นหินอีกครั้ง
กลายเป็นรูปแกะสลักหินที่ไม่มีใครดูรู้ว่าเขาเป็นคนที่มีชีวิต!

หลังจากที่หลี่ชีย่ก้าวเท้าเข้าไปในประตูแล้ว นาที่ต่อไปเขาไป
ปรากฏอยู่ด้านหน้าประตูหอแห่งหนึ่ง! พลังที่หลี่ชีย่ได้มายืนอยู่ตรง
ด้านหน้าประตู "จืด..." ปรากฏการณ์ทำให้กลายเป็นหินได้เริ่มขึ้น
ต้องการทำให้หลี่ชีย่กลายเป็นหินในฉับพลันทันที

แต่ทว่าหลี่ชีย่ได้มีการเตรียมตัวเอาไว้แล้วแต่แรก ขณะที่เริ่มมีการ
ทำให้กลับกลายเป็นหินเกิดขึ้น เขาได้เสกเอาของสิ่งหนึ่งออกมา
ทันใดนั้นร่างของเขาได้ขี้อยู่บนหลังของสิ่งๆ หนึ่ง เมื่อเขาได้ขี้อยู่
บนหลังของเจ้าสิ่งนั้น การทำให้กลายเป็นหินนั้นพลังสลายหายไป
ทำให้หลี่ชีย่ไม่ได้รับผลกระทบอย่างสิ้นเชิง!

ถ้าหากเวลานี้มีบุคคลภายนอกมองเห็นเจ้าสิ่งทีหลี่ชีย่ขี้นั้น ต้องไม่
เชื่อสายตาตนเองเป็นแน่แท้ เพราะเวลานี้ที่หลี่ชีย่ขี้อยู่คือม้าไม้ตัว
หนึ่ง เป็นม้าไม้ที่มีสีขาวตัวหนึ่ง

ม้าไม้ตัวนี้ก็ค่อม้าไม้ที่หลี่ชีย่อาศัยพลวัตมนะแลกเอามาได้ เมื่อครา
อยู่สถานประมุขมณุษย์ศิลา เพียงแต่เจ้าม้าไม้ตัวนี้เวลานี้มีขนาดที่
ใหญ่ขึ้น

หลี่ชีย่มองดูและพิจารณาถึงประตูหอตรงหน้า ขณะที่นั่งอยู่บนหลัง
ม้าไม้นั้น

ประตูล้อมมีความโบราณเก่าแก่สุดเปรียบเปรย ดูรู้ว่ามันได้ผ่าน
กาลเวลามาอย่างยาวนาน ด้านบนของประตูล้อมแผ่นป้ายโบราณ
แขวนอยู่ มีอักษรโบราณอยู่สามตัว เป็นอักษรโบราณที่คนทั่วไป
ไม่สามารถอ่านออกกว่าคือตัวอะไร แต่หลี่ซีย่สามารถจดจำได้
อักษรโบราณสามตัวนี้ก็คือคำว่า “หอศิลาโรย” นั่นเอง

“เจ้าหอศิลาโรยเอ๋ย ผ่านมานานเท่าไรแล้ว ยังคงไม่มีการ
เปลี่ยนแปลงเลยแม้แต่น้อย” หลี่ซีย่มองดูประตูของหอศิลาโรย
ตรงหน้า ถึงกับทอดถอนใจด้วยด้วยหุดหู่ ผ่านไปก็ปีแล้วเนี่ย ยุค
สมัยเปลี่ยนไป แต่ว่าสถานที่แห่งนี้กลับไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลย
แม้แต่น้อย

ตอนที่ 911 เข้าไปในหอศิลาโรย

<https://novel-lucky.com>

หอศิลาโรย หนึ่งในสิบสองหลุมฝังศพ เมื่อเอ่ยถึงหลุมฝังศพ หลายคนก็ต้องนึกถึงสุสานเทียนกู่ และสุสานอาถรรพ์อันดับหนึ่ง น้อยคนนักที่จะนึกถึงหอศิลาโรย

เนื่องจากหอศิลาโรยมีความลึกมากกว่าสุสานเทียนกู่ และสุสานอาถรรพ์อันดับหนึ่งเสียอีก สุสานเทียนกู่ นั้นใครก็สามารถเข้าไปได้ ขณะที่หอศิลาโรยเชื่อว่าใครก็สามารถเข้าไปได้ ต่อให้เป็นผู้โชครดีสามารถอาศัยบารมีผู้อื่นเหยียบย่างเข้าไปหอศิลาโรยได้ หากเป็นเช่นนั้น เจ้าก็สามารถเข้าไปได้เพียงแค่ประตูเท่านั้นเอง

หอศิลาโรยก็คือหอแห่งหนึ่งเท่านั้น แน่นอนขนาดของหอแห่งนี้กว้างขวางเพียงใดไม่เคยมีผู้ใดสามารถกล่าวได้ชัดเจน

ในความเป็นจริงคนที่เข้าไปภายในหอศิลาโรยแล้วสามารถกลับออกมา มีอยู่จำนวนน้อยมาก ยกเว้นราชันเซียนแล้ว ต่อให้จักรพรรดิเทพก็มีจำนวนน้อยคนนักที่จะมีชีวิตรับออกมาได้!

มีผู้กล่าวเอาไว้ว่าหอศิลาโรยเป็นที่ฝังศพที่อันตรายมากที่สุด
ในบรรดาที่ฝังศพสิบสองแห่ง ซึ่งหลี่ชียเอเองไม่ได้ปฏิเสธคำกล่าว
เช่นนี้ แต่ทว่าในมุมมองของหลี่ชียเอแล้ว ขอเพียงอาศัยวิธีการที่
ถูกต้อง การเข้าไปในหอศิลาโรยกลับจะปลอดภัยมากกว่าที่อื่นๆ
เสียอีก

“ก่อก ก่อก ก่อก...” หลี่ชียเอชีม้่าไม้เข้าไปภายในหอศิลาโรย ยามที่
เขาอย่างก้าวเข้าไปภายในหอศิลาโรยแล้ว ที่เห็นอยู่ตรงหน้าก็คือรูป
ปั้นหินที่อยู่ตรงหน้า

รูปปั้นหินที่เสมือนเรียงรายอยู่บริเวณปากทางเข้านั้นมีลักษณะ
ท่าทางที่แตกต่างกันไป มีท่าที่ที่ตระหนกตกใจ มีท่าที่ที่สิ้นหวัง และ
มีท่าทางหันหลังต้องการวิ่งหนี..... รูปปั้นหินแต่ละตัวมีลักษณะ
ท่าทางที่เหมือนจริงมาก คล้ายกับเป็นตัวคนเป็นๆ อย่างนั้น

ความจริงแล้ว รูปปั้นหินที่เห็นอยู่ตรงหน้าก็คือคนจริงๆ นั่นเอง
พวกเขาคือผู้บำเพ็ญตนที่โชคดีสามารถเข้ามายังหอศิลาโรยได้
แต่น่าเสียดายที่ทักษะยุทธไม่แข็งแกร่งพอ พลันที่เหยียบย่างเข้าไป
ยังหอศิลาโรยก็ถูกทำให้แข็งกลายเป็นหิน และกลายสภาพเป็นรูป
ปั้นหินแต่ละตัวดังที่เห็น!

“หอศิลาโรยหาใช่สถานที่ที่ใครก็เข้ามาได้” หลีซีย่ได้แต่สายหน้า
เมื่อได้เห็นรูปปั้นหินแต่ละตัวที่ตั้งอยู่ สภาพเช่นนี้เขาไม่ได้เพิ่งเคย
เห็นเป็นครั้งแรก ก่อนหน้านั้นเขาเคยเข้ามายังหอศิลาโรยไม่ต่ำ
กว่าหนึ่งครั้ง ทุกครั้งที่เข้ามาในหอศิลาโรย รูปปั้นหินบริเวณ
ทางเข้าก็จะมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิมทุกครั้ง

หลีซีย่มองดูรูปปั้นหินเหล่านี้แวบหนึ่งโดยไม่ได้หยุดนิ่ง ยังคงก้าว
ไปข้างหน้าต่อไป ผู้ที่ก้าวเข้ามาหอศิลาโรยพลันถูกทำให้เสียชีวิต
และกลับกลายเป็นหินนั้น แสดงว่าทักษะยุทธต่ำ ไม่ใช่ประเภทไร้ผู้
ต่อกรที่สะท้อนโลกาแน่นอน

หอศิลาโรยที่อยู่ในฐานะหนึ่งในสิบสองที่ฝั่งศพนั้น มีอันตรายอยู่
เพียงประการเดียวเท่านั้นก็คือการทำให้ต้องกลายเป็นหิน! ไม่ว่าจะ
เป็นสรรพสิ่งมีชีวิตใดก็ตาม หากก้าวเข้าไปยังหอศิลาโรยเมื่อไร ก็
จะได้รับอิทธิพลให้ต้องกลายเป็นหินจากหอศิลาโรย อีกทั้งยิ่งลึก
เข้าไปมากเท่าไร พลังในอันที่จะทำให้แข็งเป็นหินนั้นก็จะทวีความ
รุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ ต่อให้จักรพรรดิเทพ หากเข้าไปลึกจนถึง
ระดับหนึ่งแล้ว ยังคงต้องถูกทำให้กลายเป็นหินจนเสียชีวิตไป

ส่วนที่ว่าภายในหอศิลาโรยมีของวิเศษเช่นใด มีความลับอะไร ชน
รุ่นหลังยากที่จะมีความชัดเจน แต่ทว่าในระยะพันล้านปีที่ผ่านมา
ยังคงมียอดฝีมือจำนวนมากกระหังเป็นระดับดำรงไว้ซึ่งไร้ผู้ต่อกร

ล้วนแล้วแต่ต้องการมาสืบเสาะหาความจริงว่าเป็นเช่นใด! ส่วนใหญ่แล้วคนเหล่านี้ต้องเอาชีวิตมาทิ้งเอาไว้ในนี้ทั้งนั้น

แต่ใช่ว่าการทำให้กลายเป็นหินของหอคิลาโรยจะไม่มีทางแก้ไขได้ หากผู้นั้นไม่ใช่ราชันเซียน แต่ต้องการกลับออกมาจากหอคิลาโรยอย่างปลอดภัยละก็ ง่ายมาก ขอเพียงมีสิ่งของสิ่งหนึ่ง ก็ไม่ต้องกลัวว่าจะได้รับผลกระทบจากพลังทำให้กลายเป็นหินของหอคิลาโรย สิ่งนั้นก็คือน้ำไม้ั่นเอง!

แน่นอนน้ำไม้่ประเภทนี้มีจำนวนอยู่น้อยมาก ตามตำนานเล่าว่ามี การตกทอดมาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ไม่เกินห้าตัว อย่างไรก็ตาม กระทั่งปัจจุบันน้ำไม้่ทั้งหมดล้วนแล้วแต่หายสาบสูญไปจนสิ้น

ยิ่งไปกว่านั้น นับเป็นโบราณกาลเป็นต้นมา มีผู้ที่รู้เรื่องราวเกี่ยวกับ น้ำไม้่น้อยมาก ยิ่งไม่ต้องพูดถึงผู้ที่รู้สรรพคุณของมันอีกเลย

คราวอยู่ที่สถานประมุขมนุษย์คิลา ในสายตาของคนทั่วไปมองว่า การที่หลี่ชียเอใช้ผลวิมณะผลหนึ่งแลกกับน้ำไม้่ขนาดเล็กตัวหนึ่ง เป็นการกระทำที่บ้าไปแล้ว มีเพียงหลี่ชียเอเท่านั้นที่รู้ถึงคุณค่าของ น้ำไม้่ตัวนี้ การที่ใช้ผลวิมณะผลหนึ่งแลกกับน้ำไม้่เช่นนี้ มันเป็นการ ได้กำไรอย่างไรอย่างแน่นอน

หลี่ชีย่ซี่ม้าไม้ตัวนี้วิ่งตรงเข้าไปเรื่อยๆ ในขณะที่หอศิลาโรยที่เป็น
สถานที่ที่อันตรายยิ่งสำหรับบุคคลทั่วไป แต่กับหลี่ชีย่กลับ
กลายเป็นลานบ้านที่มีทิวทัศน์ไม่เลวเลยทีเดียว

สถานที่ที่ตรงนี้ มีหอคอยแลศาลากลางน้ำ ที่ตรงนี้มีบริเวณ
กว้างขวางทอดยาวออกไป มีภูเขาจำลอง กระทิงล้อมรอบด้วยบึง
และลำธาร หากไม่เป็นเพราะได้เห็นคนที่ถูกทำให้แข็งกลายเป็นหิน
แต่ละตัวที่ตั้งอยู่ ยังเข้าใจว่าได้หลงเข้าไปในสวนหลังบ้านของผู้ที่มี
ฐานะเสียอีก

เสมือนว่าที่ตรงนี้ไม่ใช่หนึ่งในสิบสองที่ฝั่งศพ แต่เป็นเพียงสวนหลัง
บ้านที่ถูกทอดทิ้งของอดีตผู้ที่มีฐานะและได้ตกต่ำไปแล้ว เห็นต้นไม้
เก่าแก่ที่ขึ้นเติบโตอยู่ที่นี้ ความเปล่าเปลี่ยวอ้างว้าง น้ำในลำธารที่
ไหลเอื่อยๆ ไม่มีปูปลาแหวกว่ายเป็นเพื่อน.....

ที่ตรงนี้นอกจากเหนือจากความเจ็บปวดแล้วก็ยังคงเป็นความเจ็บปวด
ประดุจดังทุกสิ่งทุกอย่างในที่นี้ล้วนปราศจากชีวิตทั้งสิ้น มีแต่ความ
เจ็บปวดที่ดำรงคงอยู่เช่นนี้มานานนับพันล้านปี

หลี่ชียเอ๋อขี่ม้าไม้วิ่งเหยาะๆ ไปข้างหน้า เสียงก่อก ก่อก ก่อกดังก้อง สะท้อนอยู่เป็นเวลานาน เหมือนหนึ่งว่าเสียงนี้ได้กลายเป็นจังหวะที่เป็นนิรันดร์ไปแล้ว และ ณ ฟ้าดินแห่งนี้มีเพียงเสียงม้าไม้ที่วิ่งอยู่เท่านั้น

สำหรับผู้ที่ไม่เคยเข้ามายังหอศิลาโรย ก็จะได้เห็นสภาพของหอศิลาโรยเป็นครั้งแรก เกรงว่าคงยากจะเชื่อว่าสถานที่แห่งนี้ก็คือหอศิลาโรย หนึ่งในสิบสองที่ฝังศพที่อยู่ในตำนาน

หอศิลาโรยมีขนาดใหญ่โตมาก ส่วนจะใหญ่โตจนถึงระดับไหนนั้น บุคคลภายนอกยากจะกล่าวได้อย่างชัดเจน กระทั่งเคยมีผู้กล่าวเอาไว้ว่านับแต่อดีตกาลที่ผ่านมา ไม่เคยมีใครสามารถเดินได้ทั่วทุกมุมอยู่แล้ว

แน่นอนที่สุดว่าสิ่งนี้เป็นคำกล่าวสำหรับผู้อื่นเท่านั้น อย่างน้อยหลี่ชียเอ๋อก็ได้เดินไปทั่วทุกตารางนิ้วของหอศิลาโรยมาแล้ว หลายๆ แห่งที่ผู้อื่นไม่สามารถเข้าไปถึง เขาก็เคยไปมาแล้ว!

จากการที่ลึกลงไปเรื่อยๆ รูปปั้นหินที่พบก็น้อยลงเรื่อยๆ แต่ทว่าผู้ที่ถูกทำให้แข็งกลายเป็นหินนั้น ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่มีชื่อเสียงโด่ง

ตั้งทั้งสิ้น ในจำนวนนั้นมีอยู่ไม่น้อยที่เป็นผู้ดำรงอยู่ในระดับ
จักรพรรดิเทพ!

“จอมราชันทะยานฟ้า ยอดเยี่ยมมาก ไม่เสียทีที่มีฉายาว่าไร้ผู้
ต่อกรแห่งยุค สามารถก้าวเดินมาจนถึงตรงนี้ได้” จากจำนวนผู้ถูก
ทำให้กลายเป็นหินที่มีจำนวนน้อยลงเรื่อยๆ หลี่ซีเยจึงสามารถ
จดจำผู้ที่ดำรงไว้ซึ่งมีชื่อเสียงโด่งดังและไร้ผู้ต่อกรแห่งยุคได้

“เทพธิดาคะเน็งจิตนะเทพธิดาคะเน็งจิต ครานั้นนับว่าปราดเปรื่องน่า
ทึ่งยิ่งนัก แม้แต่ราชันเซียนยังต้องลุ่มหลงนาง น่าเสียดาย ท้ายสุด
แล้วยังคงกลับกลายเป็นรูปปั้นหินไป” บนเส้นทางที่เจียบส่งัด หลี่
ซีเยจดจำรูปปั้นหินรูปนั้นได้ เป็นผู้หญิงนางหนึ่ง ภายใต้การแข็ง
เป็นหินยากจะเห็นรูปโฉมที่แท้จริงของนาง แต่ทว่ายังคงสามารถ
มองออกว่านางมีบุคลิกที่สุดเปรียบเปรยเช่นใด!

“อสูรคำภพ เจ้ามาทำอะไรที่นี่? ลองนึกดู ครานั้นรังของเจ้าเป็นที่
ต้องการอย่างยิ่งของผู้คนจำนวนมาก” หลี่ซีเยเดินหน้าต่อไป
มองเห็นอสูรร้ายที่คล้ายมังกร ดุจดัง แล้วยังเหมือนสุนัขถูกทำให้
กลายเป็นหิน ต้องหัวเราะออกมา

“หนึ่งกระบี่สถาปนาเทพ กระบี่ยอดเยี่ยม ถูกทำให้กลายเป็นหินมา
อย่างยาวนาน กลิ่นอายกระบี่ยังไม่จางหาย” บนเส้นทางที่เงียบสงัด
หลี่ซิเย่ได้พบกับรูปปั้นหินที่ยืนถือกระบี่อยู่ โดยที่รูปปั้นหินนี้ยังคง
แผ่กลิ่นอายกระบี่ที่น่ากลัวออกมา กระทั่งหลี่ซิเย่ยังคงต้องกล่าว
ด้วยความชื่นชม

“เทพธิดาจิตพิสุทธิ์ ทำไปเพื่ออะไรกันเล่า...” มีรูปปั้นหินที่ทำให้หลี่
ซิเย่ต้องหยุดและมองดู มองเห็นหญิงสาวที่ถูกทำให้แข็งเป็นหินแล้ว
ถึงกับทอดถอนใจออกมาด้วยความหดหู่ รู้สึกผิดหวังอยู่นาน

.....

หลี่ซิเย่ชีม้าม้าไม่ออกเดินทางต่อไป ณ ที่ตรงนี้เต็มไปด้วยเส้นทางที่
เงียบสงัดน้อยใหญ่ที่ตัดเชื่อมไปทุกสารทิศ หลี่ซิเย่จดจำทิศทางทิศ
หนึ่งเพื่อเดินทางต่อไป ระหว่างทางเขาได้พบเจอรูปปั้นหินจำนวน
ไม่น้อย ทั้งหลายเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เคยเป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะอะไรผู้
ต่อกร หรือผู้ปราดเปรื่องแห่งยุคมาแล้วทั้งสิ้น ซึ่งในจำนวนนั้นมีอยู่
ไม่น้อยที่หลี่ซิเย่สามารถจดจำประวัติความเป็นมาของคนเหล่านั้น
ได้

หลี่ชียเอ๋อขี่ม้าไม่วิ่งไปตามทางภายในหอศิลาโรย มีเพียงตัวเขาเพียงคนเดียวที่เป็นผู้มีชีวิตซึ่งก้าวเดินอยู่ในบริเวณหอศิลาโรยที่กว้างใหญ่แห่งนี้ และทั่วทั้งหอศิลาโรยก็มีแต่เสียงฝีเท้าของม้าไม้ที่ตั้งออกมาเป็นจังหวะอย่างซ้ำซากจืดชืดเท่านั้น

การก้าวเดินอยู่ในหอศิลาโรยให้ความรู้สึกเหมือนหนึ่งได้หลุดพ้นจากเก้าแดนอย่างนั้น เหมือนวาที่ตรงนี้ไม่ได้อยู่ในเก้าแดน ห่างไกลจากเสียงอึกทึก ห่างไกลจากโลกมนุษย์ปุถุชน การเดินอยู่บริเวณนี้ ให้ความรู้สึกที่โดดเดี่ยวเอกา อยู่ท่ามกลางถูกทอดทิ้งอย่างเดี่ยวดาย!

ในที่สุดหลี่ชียเอ๋อก็ได้มาถึงสถานที่แห่งหนึ่ง ก่อนที่จะไปยังยังสถานที่แห่งนั้น ก็สามารถได้ยินเสียงร้องที่แผ่วเบาเสียงหนึ่ง

“ช่วยด้วย ใครก็ได้มาช่วยข้าที” เป็นเสียงร้องขอความช่วยเหลือแผ่วเบาที่ตั้งออกมาจากข้างหน้า เสียงร้องขอความช่วยเหลือนี้เหมือนของคนที่เหลือลมหายใจเฮือกสุดท้าย พร้อมจะขาดใจตายได้ทุกเมื่ออย่างนั้น

ไม่ว่าใครก็ตามก็ต้องถูกดึงดูดใจ เมื่อได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือเช่นนี้ เสียงร้องขอความช่วยเหลือนี้เหมือนดังมีพลังมาร

อย่างนั้น หาก मैं ได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือเช่นนี้แล้วก็อดที่จะวิ่งไปตามทางที่เสียงนั้นได้ดังออกมา!

ความจริงแล้ว หากผู้ที่สามารถก้าวเดินมาถึงบริเวณนี้แล้วยังคงครองสติได้ละก็ ต้องสามารถรับรู้ถึงความไม่ชอบมาพากล ณ ที่ตรงนี้มันปราศจากผู้มีชีวิตอยู่แล้ว จะมีเสียงร้องขอความช่วยเหลือได้อย่างไร?

หลี่ซียเอถึงกับเผยให้เห็นรอยยิ้มเมื่อได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือเช่นนี้ เรงฝี่เท้าของม้าไม้ให้วิ่งไปข้างหน้าเร็วขึ้น หลังจากชั่วครู่ใหญ่ ในที่สุด หลี่ซียเอก็ได้มาถึงยังที่ที่ปรากฏเสียงร้องขอความช่วยเหลือ ด้านหน้าเป็นผาขาด ด้านล่างของผาขาดเป็นอะไรที่เลื่อนรางมองเห็นได้ไม่ชัดเจน แต่ทว่าเสียงร้องขอความช่วยเหลือนั้นดังออกมาจากด้านล่างนั่นเอง

เมื่อหลี่ซียเอมาถึงหน้าผาขาด ทันใดนั้น บนท้องฟ้าปรากฏประกายสีทองที่เจิดจ้า ปรากฏดอกบัวสีทองร่วงหล่นลงมาจากท้องฟ้าจำนวนนับไม่ถ้วน นาทีนี้เองปรากฏคนผู้หนึ่งเห็นฟ้าลงมา การมาถึงของเขาได้นำพาปรากฏการณ์ประหลาดมาเป็นจำนวนมาก เป็นต้นว่ามีมังกรทองเคียงข้าง เสียงขับขานเสนาะของเซียนเวียนวน การเห็นฟ้าลงมาของเขานั้น ทุกย่างก้าวล้วนมีดอกบัวทอง

รองรับ ขณะเดียวกัน เมฆหมอกได้พวยพุ่งเป็นน้ำพุทองคำออกมา
...

ขณะเดียวกัน ผู้เฒ่าที่เห็นฟ้าลงมาตรงหน้าปรากฏมีกลิ่นอาย
เซียนล้อมรอบ แม้ว่าผู้คนไม่สามารถมองเห็นหน้าตาของเขาได้
อย่างชัดเจน แต่ทว่าได้ให้ความรู้สึกผู้คนถึงความป็นเซียน
เหมือนว่าตัวเขาก็คือเซียนที่ลงมาจากสวรรค์ ไม่มีสลายตราบนิ
รันดร!

ไม่ว่าใครก็ต้องรู้สึกหวั่นไหวกับภาพที่ปรากฏตรงหน้า มันน่าเชื่อ
ว่าตาเฒ่าที่อยู่ตรงหน้าจะต้องเป็นเซียนที่อยู่ในตำนานอย่าง
แน่นอน

“สหายน้อย เจ้ามาจากที่ใด?” เสียงของผู้เฒ่าที่คล้ายดังเซียนนั้น
ฟังดูอ่อนโยนมีเมตตามาก เหมือนดังเสียงของเซียนในตำนาน
อย่างนั้น

“เออละ ตาเฒ่า วิธีการหลอกคนด้วยมโนภาพแบบนี้หลอกคนอื่น
ยังพอได้ อยู่ต่อหน้าข้าก็อย่าได้แสดงประเภทของเด็กๆ เขาเล่นกัน
แล้วละ” เมื่อเห็นผู้เฒ่าผู้นี้แล้วหลี่ชี่เย่หัวเราะที่หนึ่งกล่าวว่า “เจ้า

กระทั่งมองไม่เห็นข้ายังคิดจะมอมเมาข้าหรือ ฮ่า ฮ่า พันล้านปีผ่านไป ฝีมือของเจ้ายังคงไม่ติดอันดับ”

“เจ้าเป็นใครกันแน่!” ก่อนหน้านั้นยังเป็นเซียนผู้เฒ่าที่ล่องลอยท่ามกลางกลิ่นอายเซียนพลันกลับกลายเป็นองค์เทพที่สูงนับแสนฟุต อำนาจเซียนอยู่เหนือหมื่นอาณาจักร ทำให้ผู้พบเห็นมีความรู้สึกอยากกราบไหว้อย่างนั้น

“ตาเฒ่า เจ้ามันแก่เฒ่าแล้วจริงๆ เจ้ารับรู้ไม่ได้แม้เพียงน้อยนิดหรือ” หลี่ชีย่ นั่งอยู่บนม้าไม้ สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ข้าสู้อุตสาหกรรมมาจากแดนไกลเพื่อเยี่ยมเยียนเจ้า แต่เจ้ากลับจำข้าไม่ได้ นับว่าน่าผิดหวังยิ่งนัก”

“เป็นเจ้า...” ในที่สุด ฝ่ายตรงข้ามสามารถจดจำหลี่ชีย่ได้แล้ว ในเวลานี้ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนมลายหายไป องค์เทพ หรือเซียนผู้เฒ่าอะไร หรือดอกบัวสีทองอะไร... ทั้งหมดได้อันตรธานหายไปอย่างไรร่องรอย ผาชาดยังคงเป็นผาชาด ด้านล่างของผาชาดยังคงเลื่อนลงเช่นเดิม

“เป็นเจ้าเองเจ้าอีกาเนา...” ในที่สุด ด้านล่างผาชาดปรากฏเสียงหนึ่งถูกส่งมา เป็นน้ำเสียงคล้ายตั้งมองเห็นผิ้อย่างนั้น กล่าวว่า “ไม่

น่าเป็นไปได้มั้ง เจ้าอิกาน่าได้พยายามอยู่นานมากแต่ก็ไม่สามารถแย่งชิงเอาร่างเดิมกลับคืนมา มาวันนี้เจ้าแย่งร่างเดิมกลับมาได้แล้ว!”

Novel-Lucky

ตอนที่ 912 ผู้ที่อยู่ใต้ผาขาด

<https://novel-lucky.com>

“ตาเต๋า เจ้าพูดผิดแล้วละ” หลี่ซีเย่ถึงกับหัวเราะออกมา สายหน้าว่า “ไม่ใช่ข้าไม่สามารถแย่งชิงเอากายเนื้อของข้ากลับคืนมา ข้าเพียงแต่ไม่ต้องการให้คนที่อยู่ข้างกายข้าต้องแลกมาด้วยค่าตอบแทนที่สูงยิ่งเพื่อการนี้เท่านั้น จุดนี้ก็เป็นจุดที่ข้าแตกต่างจากเจ้า หากเทียบกับเจ้าแล้ว ข้าน่าจะเทียบไม่ได้จริงๆ”

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า คำพูดนี้ช่างน่าขำเหลือเกิน เจ้าอีกาเน่า แม้ว่าข้าไม่ได้ท่องอยู่ในยุทธภพ เรื่องราวต่างๆ รู้มาไม่มาก แต่ทว่าเจ้าอย่าลืมนสิ ข้าเป็นผู้ที่เคยสำรวจทะเลแห่งความรู้ของเจ้ามาก่อน เจ้าเป็นคนเช่นใดมีรีที่ข้าจะไม่รู้? ผ่านไปก็ปีแล้วละ คนที่ตายด้วยมือของเจ้าเกรงว่าคงนับกันไม่ถ้วนไม่ไหว เจ้าเช่นหมาเก้าแदन เลือดไหลเป็นธาร กองกระดูกสูงเท่าภูเขา” เสียงเยาะเย้ยดังออกมาจากใต้ผาขาด

“ตาเต๋า เจ้าพูดผิดแล้วละ ที่ถูกต้องคือเจ้ากับข้าเคยร่วมแบ่งปันความทรงจำกันมา แหะ แหะ พวกเราหากเปรียบเทียบกันแล้ว ข้ารู้ความลับเกี่ยวกับเจ้ามากกว่าเสียอีก! อย่างมากเจ้าก็แค่รู้ความลับช่วงต้นของข้าเท่านั้น และสิ้นสุดแค่ยุคที่เนิ่นนานแล้วนั้น” หลี่ซีเย่หัวเราะออกมา

สำหรับคำพูดของหลี่ซีเย่ ปรากฏเสียงที่นำเกรงขามดังออกมาจาก
ใต้ผ้าขาด แสดงออกถึงความไม่พอใจอย่างยิ่งกับคำพูดเช่นนี้
ของหลี่ซีเย่

หลี่ซีเย่หัวเราะกล่าวว่า "อย่างไรก็ตาม ตาเดมา เรื่องที่สองที่เจ้าพูด
ถึงก็ผิดอีกนั่นแหละ ถูกต้อง ข้าณะฆ่าคนเป็นเบือ ข้าสามารถเช่น
ฆ่าสรรพชีวิตนับล้านเพื่อแก้แค้น ข้ายังสามารถฆ่าล้างหนึ่ง
เผ่าพันธุ์เพื่อเผ่าพันธุ์มนุษย์ของข้า เพื่อเผ่าพันธุ์มนุษย์แล้ว ข้า
กระทั่งสามารถเสียสละอะไรมากมาย แต่ทว่าหากเพียงเพื่อต้องการ
สะสางบุญคุณความแค้นของข้าเอง แล้วให้พวกเขาไปตายแทนข้า
ข้าทำไม่ได้ หาไม่ละก็ ข้าแย่งชิงกายเนื้อของข้ากลับคืนมาตั้งนาน
แล้ว ไยต้องรอกระทั่งถึงวันนี้?"

"ฮิ ใครจะไปรู้ว่าในใจของเจ้าคิดอะไรอยู่ ใครจะไปรู้ว่าเจ้ามี
แผนการอะไรอยู่ในใจ แล้วจะมีใครรู้ว่าภาพรวมภายในใจของเจ้า
เป็นอย่างไร ไม่แน่ว่า วันหนึ่งเจ้าอาจจะจัดให้มีการบูชายันต์เลือด
ทั่วหล้าก็เป็นได้..." เสียงเยาะเย้ยดังขึ้นมาจากใต้ผ้าขาด

หลี่ซีเย่หัวเราะออกมาเต็มที่ กล่าวว่า "ตาเดมา เจ้าไม่ต้องมัวจดจำ
แต่เรื่องความแค้นในครั้งครานั้นหรอกนะ เรื่องที่เกิดขึ้นตั้งแต่ยุค

ดึกดำบรรพ์จนถึงปัจจุบัน เจ้ายังคงไม่อาจปล่อยวางเรื่องที่ข้าวางแผนให้ร้ายเจ้าในครานั้น แต่อย่าลืมนสิ ตอนนั้นเจ้าน่ะเป็นคนให้ร้ายข้าก่อน เจ้าเป็นคนเลาะกระดูกของข้า! ข้าไม่จดจำเรื่องราวความแค้นในครานั้นก็นับว่าข้ามีเมตตามากแล้วนะ”

“แหะ แหะ แหะ...” ครั้นเอ่ยถึงเรื่องราวในครานั้น ผู้ที่อยู่ใต้ผาขาดถึงกับหัวเราะออกมาด้วยความลำพอง หัวเราะกล่าวว่า “เจ้าอีกาเน่า ต่อให้เจ้าไม่ตายไม่สลาย แต่ก็ต้องดื่มน้ำล้างเท้าของข้าละนะ!”

“คนเราย่อมเติบโตใหญ่ขึ้นมาจากรไ้เพียงสาเสมอ ครั้งนั้นข้าเพิ่งกลายเป็นอีกาหิมพ์ได้ไม่นาน ประสบการณ์น้อยไปนิด จึงถูกเจ้าจับตัวเอาไว้ได้ แต่ทว่าตาเดมา ช่วงเวลานั้นแม้ว่าวันเลาผ่านไปเหมือนอยู่ในนรกอเวจี ทว่ากล่าวสำหรับข้าแล้ว นับว่าเป็นการสั่งสมทรัพย์สมบัติให้กับข้า” หลีชีเย่หัวเราะแล้วกล่าวว่า “ทะเลแห่งความรู้ของเจ้าเชื่อมเข้ากับทะเลแห่งความรู้ของข้า ทำให้ข้าได้ล่วงรู้ความลับมากมายนัก เรียกได้ว่าข้าใช้จำนวนน้อยแลกกับจำนวนมาก รวมๆ แล้วข้าเป็นฝ่ายได้เปรียบอยู่ดี”

“ฮิ อย่าทำเป็นลำพองใจ ครั้งนั้นหากไม่เป็นเพราะผู้ดำรงอยู่ในถ้ำเซียนนมารได้ทำอะไรวางอย่างกับทะเลแห่งความรู้ของเจ้าละก็ ข้าถ่ายโอนความทรงจำของเจ้าออกไปนานแล้ว โยจะต้องมาใช้วิธี

เช่นนี้!" เมื่อเอ่ยถึงเรื่องราวในครานั้นแล้ว ผู้ที่อยู่ใต้ผาขาดเหมือน
จะคลั่ง!

แม้จะแทบคลั่ง แต่ผู้ที่อยู่ใต้ผาขาดยังคงหัวเราะอย่างลำพองใจ
กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า "แต่ทว่า ครานั้นแม้ว่าเจ้าอีกาเนาเจ้า
ได้ขโมยความลับของข้าไปได้มากมาย แต่ทว่ามีความทรงจำหนึ่ง
ที่เจ้าไม่มีวันขโมยมันไปได้!"

"ข้ารู้" หลี่ชียะยิ้มกล่าวว่า "เคล็ดวิชาจิตวิญญาณเชื่อมโยงหาใช่
เป็นวิชาสารพัดนึก ก็เพราะว่ามันมีจุดบกพร่องอยู่ ทำให้ข้า
สามารถหลอกหลวงเจ้าอย่างลับๆ ได้ ไม่เพียงขโมยเอาความลับของ
เจ้าไป ยังสามารถหลอกเจ้าจนหนีออกมาได้ ตาเฒ่า ครานั้นแม้ว่า
เจ้าจะเลาะกระดูกของข้าออกมา แต่ทว่าภัยพิบัติคราวนั้นกลับทำ
ให้ข้าเข้าใจเรื่องการวางแผนให้ร้าย ถึงเจ้าจะฝืนลิขิตสวรรค์
เพียงใด ข้าก็สามารถหลอกหลวงเจ้าจนหมดเนื้อหมดตัวได้เช่นกัน
ว่ากันตามตรงเลยนะ เว้นแต่ความลับที่เป็นนิรันดร์ของเจ้าอันนั้น
กล่าวได้ว่าเจ้าน่ะได้แพ้จนสิ้นเนื้อประดาตัว ไม่เหลืออะไรอีกเลย!"

"เจ้าอีกาเนา เจ้าลำพองใจต่อไปเถอะ! คงมีสักวันที่ข้าจะสังหารเจ้า
ฮึ ไม่แน่มัน อาจทำให้ไม่มีเก้าแดนคงอยู่อีกสลับไป ต่อให้เจ้าไม่มีวัน
ตายไม่มีวันสลาย แต่ข้าก็จะให้เจ้าตายอย่างนิรันดร์เช่นกัน!" ผู้ที่
อยู่ใต้ผาขาดกล่าวน้ำเสียงน่าเกรงขามออกมา

“ตาเตมา ข้ารู้ว่าเจ้าสามารถทำได้ เจ้าเคยทำลายมาทุกอย่าง มีอะไรบ้างที่เจ้าทำไม่ได้!” หลี่ชียะยิ้มเฉยเมย กล่าวว่า “แต่ว่าเจ้าอย่าลืมไปสิตาเตมา วันเวลาผ่านไปนานเท่าไรแล้ว ท้ายสุดเจ้าเหลืออะไรอยู่บ้าง ไม่มีอะไรเลยสักอย่าง!”

หลี่ชียะกล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ไม่ว่าครั้งครานั้นเจ้าจะยืนอยู่สูงเด่นเพียงใดก็ตาม ไม่ว่าครั้งนั้นเจ้าทำให้เหล่าเทพต้องหมอบกราบเจ้าอย่างไร แต่สุดท้ายแล้วเจ้าเหลืออะไรอยู่บ้าง ไม่มีเลยสักอย่าง ท้ายสุดเจ้าก็เหลือเพียงเศษเสี้ยววิญญาณที่เปล่าเปลี่ยวเท่านั้น แม้แต่คนเหล่านั้นที่ตายไป ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่สนิทที่สุดข้างกายของเจ้า หรือผู้ที่จงรักภักดีต่อเจ้าที่สุด เกรงว่าเมื่อถึงที่สุดแล้ว พวกเขา ล้วนแล้วแต่เสียใจและแค้นใจ! ความสัมพันธ์ที่ว่าเลือดย่อมข้นกว่าน้ำ ความภักดีที่แม้ตายก็ไม่เปลี่ยนแปลง ทั้งหมดนี้ล้วนไม่มีค่าพอที่เจ้าจะได้ครอบครองมัน!”

“เจ้าอีกา แล้วเจ้าล่ะ เจ้าเหลืออะไร ผ่านไปพันล้านปี เจ้ายังมีอะไร! เจ้าก็เหมือนกับข้า นั่นแหละมิใช่หรือ! ไม่ว่าเจ้าจะเคยทำอะไรใดมาก่อน เจ้าเคยปกป้องเผ่าพันธุ์มนุษย์มาก็ดี เคยปกป้องเก้าแดนมาแล้วก็ช่าง แต่ทว่าหลังจากพันล้านปีผ่านไป เจ้ายังคงเหลืออะไรบ้างล่ะ? เจ้ามันก็เหมือนกับข้า เป็นเพียงวิญญาณเร่ร่อนเท่านั้นเอง!” ผู้ที่อยู่ใต้ผาขาดกล่าวเยาะเย้ยออกมา

“ถูกต้อง ที่ข้าเหลืออยู่มีไม่มาก ผ่านไปพันล้านปี พวกเขาได้จาก
ข้าไปที่ละคนๆ คนที่รักข้า คนที่ภักดีต่อข้า คนที่ยอมสละสิ่งทุกอย่าง
เพื่อข้า... พวกเขาล้วนจากไปแล้ว กลับกลายเป็นดิน ขณะที่
เรื่องราวของข้าก็จมหายไปใต้ม่าน้ำแห่งกาลเวลา!” ครั้นเอ๋ยถึงตรง
นี้แล้ว หลี่ชีย่ได้ทอดถอนใจออกมาเบาๆ

“แต่ตาเฒ่า ข้าไม่เคยทำให้คนข้างกายของข้าต้องผิดหวังแม้แต่
ครั้งเดียว ข้าไม่เคยให้พวกเขาารู้สึกเสียใจแม้แต่ครั้งเดียว พวกเขา
ติดตามข้าตั้งแต่ต้นจนจบ พวกเขาติดตามข้าร่วมรบจนถึงที่สุด!
พวกเขาไม่เคยเนรคุณข้า ข้าก็ไม่เคยเนรคุณพวกเขา! ตาเฒ่าสิ่ง
นี้คือข้อแตกต่างระหว่างเจ้ากับข้า เจ้าสามารถเสียสละทุกอย่างทุก
อย่างได้เพียงเพื่อตัวของเจ้าเอง เจ้าไม่มีขีดจำกัดของตนเอง!”

หลี่ชีย่กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ตลอดพันล้านปีที่ผ่านมา ข้าไม่ปฏิเสธ
ว่าข้าพลาดไปมาก และสูญเสียชีวิตไปมากมาย กระทั่งเคยทำผิดบาง
เรื่อง แต่ไม่ว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร หรือว่าข้าต้องการจะได้สิ่งใด
มา ข้าก็จะไม่ให้มันเกินกว่าเส้นตายที่ข้าวางไว้! แม้เพียงล้าไปนิด
เดียวก็ไม่ได้อย่างเด็ดขาด!”

“แล้วอย่างไรอดีตล้วนกลายเป็นว่างเปล่า ข้าไม่เคยนึกเสียใจ” ผู้ที่อยู่ใต้ผาขาดกล่าวออกมาง่ายๆ

หลี่ชีย่ย์มเฉยเมย กล่าวว่่า “ข้าก็ไม่เสียใจ พวกเราไม่ใช่คนประเภทเดียวกัน! แม้ว่าครานั้นเจ้าจะฝืนลิขิตสวรรค์จนน่ากลัวยิ่ง แต่ในสายตาของข้าแล้ว เจ้ายังคงเป็นไ้ระย้าคนหนึ่งเท่านั้น!”

ต่างก็ไม่เสียใจเหมือนกัน แต่ว่่าไม่เสียใจของเราทั้งคู่กลับแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

“ฮ่า ฮ่า ถูกต้อง ข้ามันไ้ระย้าคนหนึ่ง แต่ในสายตาของข้าเจ้าก็คือไ้ระย้าคนหนึ่งเหมือนกัน!” ผู้ที่อยู่ใต้ผาขาดหัวเราะออกมาเต็มที่ กล่าวว่่า “ครานั้น เจ้าบุกไปถึงไหน บางเรื่องเจ้าสามารถทำได้ยอดเยี่ยมกว่่าข้าเสียอีก แต่ทว่่าหากข้าเดาไม่ผิดล่ะก็ เรื่องราวจ้ำนวนเท่าไรที่เจ้าต้องพลาดโอกาสที่ดีกว่่านั้นไป ก็เพราะคำว่่ารักษาเส้นตายอะไรที่เจ้าว่่ามันแหละ”

“ข้ารู้ แต่ว่่าข้าไม่เคยนึกเสียใจ”

“ฮิ คงมีสักวันที่เจ้าจะต้องเสียใจ เมื่อถึงวันนั้น ยามที่เจ้าต้องเผชิญหน้ากับมันจริงๆ ละก็ เจ้าก็จะต้องเสียใจที่เจ้าไม่หึยมโหดพอ!” คนที่อยู่ใต้ผาขาดกล่าวน้ำเสียงน่าเกรงขามออกมา

“เจ้าผิดแล้วตาเตมา ข้าได้เผชิญหน้ากับมันจริงๆ มาแล้ว!อีกทั้งข้าก็ยังมีชีวิตอยู่มาจนกระทั่งวันนี้!ถึงแม้ว่าขั้นตอนตรงนั้นจะเจ็บปวดมาก สุดจะทน แต่ว่าข้าไม่เคยนึกเสียใจ คงมีสักวันที่ข้ายังคงหวนกลับมาอีกครั้ง เมื่อวันนั้นมาถึง ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ข้าก็จะไม่ก้าวข้ามเส้นตายของข้า! ง่ายๆ แค่นี้แหละ!” หลี่ชียะยิ้มกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมย

ด้านหลังผาขาดพลันเงียบสงบ เหมือนว่าเขาไม่ต้องการจะพูดอะไรอีก หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก จึงมีเสียงจากคนที่อยู่ใต้ผาขาดกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า “การมาหอสึลาโรยในครั้งนี่ของเจ้าคงไม่เป็นเพราะต้องการมาเยี่ยมข้าเท่านั้นกระมัง เหะ เหะ หรือบางทีเจ้ายังคงไม่เลิกล้มความตั้งใจ อยากได้ความลับอันนั้น!”

“ข้านะหรือ คนอย่างข้าเป็นคนที่นึกถึงความสัมพันธ์เก่าก่อนมาก ไม่ว่าจะครั้งครานั้นจะเป็นเช่นใดก็ตาม อย่างน้อยพวกเราก็เคยรู้จักกันมาก่อน เจ้าวาหรือไม่ กว่าจะมาที่นี่ได้สักครั้งมันไม่ง่ายเลยนะ ชั่วดีอย่างไรก็ต้องมาเยี่ยมเยียนคนเก่าคนแก่บ้างละนะ” หลี่ชียะยิ้มกล่าว

“ไม่ต้องมาทำพุดจาไร้สาระกับข้า มีอะไรก็รีบๆ วามา”

หลี่ซียะกล่าวหาที่เอ้อระเหยว่า “ตาเต๋า เจ้าจะรีบไปทำไม จะอย่างไรเสียเจ้าก็อยู่โยงเป็นอมตะนิรันดร์กาลอยู่แล้วและเจ้าก็ออกไปจากที่นี่ไม่ได้ เจ้ากับข้าต่างก็มีเวลาเหลือเฟือ โยพวกเราไม่ค่อยๆ คู้กันเล่นๆ ถึงความหลังกันก่อนเล่า อีกอย่าง ต้องใช้เวลาก็ยู่คก็สมั้มกว่าจะมีคนสักคนเข้ามาที่หอศิลาโรยสถานที่แห่งนี้ได้”

“คู้เล่น คู้เรื่องอะไร? คู้เรื่องความลับนั้นอย่างนั้นรี?” ผู้ที่อยู่ใต้ผาขาดกล่าวน้ำเสียงเยาะเย้ยออกมา

หลี่ซียะหัวเราะกล่าวว่า “เจ้าควรจะขบใจข้าที่ข้ายอมมาคู้เล่นกับเจ้า พันล้านปีผ่านมา สถานที่ตรงนี้ไม่มีให้เห็นแม้แต่ผีสักตัว การที่ข้าสามารถมาคู้เล่นกับเจ้า กล่าวสำหรับเจ้าแล้วมันคือโอกาสที่หมื่นปียังหาไม่ได้สักครั้ง” หลี่ซียะยิ้มกล่าวต่อว่า “แน่นอนว่าหากเจ้าคิดจะคู้เล่นถึงความลับในครั้งนั้นละก็ ข้าก็ยินดีอย่างยิ่งที่จะคู้เล่นเป็นเพื่อนเจ้า”

“แหะแหะ เรื่องนั้นรี” ผู้ที่อยู่ใต้ผาขาดถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวว่า “เจ้าอีกาเนานะอีกาเนา เจ้ายังคงไม่ละทิ้งเรื่องนั้นอีก ได้ ข้าจะบอก เจ้าก็ได้ แต่ว่า เจ้าต้องให้ข้าออกจากสถานที่เฮงซวยนี้ไปก่อน!”

“ช่วยให้เจ้าออกไป?” หลี่ซีเยหัวเราะก๊ากออกมา กล่าวว่า “ตาเต๋า เจ้านี้มันเพื่อฝันแบบคนปัญญาอ่อน เจ้าก็รู้อยู่แล้วว่ามันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ สวรรค์ไม่มลาย เจ้าก็ไม่มีวันได้เห็นเดือนเห็นตะวัน! ครั้งนั้นเจ้าทำเกินไปแล้ว หากเจ้าคิดจะหลบหนีออกจากที่ควบคุม ละก็ มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ตราบนิรันดร์!”

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า ฮ่า...” ผู้ที่อยู่ใต้ผาขาดปล่อยหัวเราะออกมาเต็มที่ กล่าวว่า “เจ้าอีกา หากข้าจำไม่ผิดละก็ เจ้าเคยกล่าวเอาไว้ว่า โลกนี้ไม่มีสิ่งใดที่เจ้าทำไม่สำเร็จ ทำไมเรื่องนี้ทำให้เจ้าต้องหัวหดแล้วสิ กลัวล้มเหลวอย่างนั้นใช่หรือไม่?”

“ตาเต๋า วิธีการช่วยๆ ของเจ้ามันไร้ผลหรอกนะ ความจริงแล้ว พันล้านปีที่ผ่านมา เรื่องที่ข้าทำแล้วล้มเหลวมันมากมายเหลือเกิน มากจนข้าเองก็นับไม่ถูก” หลี่ซีเยเอ่ยขึ้นอย่างเชื่องช้า

ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยหยุดนิดหนึ่ง กล่าวว่า “แต่จะว่าไปแล้ว เรื่องนี้ข้าจนปัญญาจริงๆ ปัญหาก็คือเจ้าก็รู้อยู่แล้วว่ามันเป็นเรื่องที่

เป็นไปได้ ข้ายอมไม่ได้ความลับนั้นมาและข้าจะไม่ปล่อยเจ้า
ออกไป แหะ แหะ การปล่อยเจ้าออกไป ค่าตอบแทนมันสูงเกินไป
ข้าเสียตายที่ต้องจ่ายค่าตอบแทนที่สูงขนาดนี้!”

Novel-Lucky

ตอนที่ 913 เรื่องราวอดีตที่ยาวนาน

<https://novel-lucky.com>

ผู้ที่อยู่ใต้ผาขาดหัวเราะเยาะที่หนึ่งกับคำพูดของหลี่ชียเอ่ กล่าวว่
“ถ้าเช่นนั้น เจ้าอีกา เจ้านี้ช่างยิ่งใหญ่เหลือเกินเลยนะ แหะ แหะ แต่
ว่ อย่าลืมนไปสิว่าบนโลกนี้มีผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนคิดอยากจะได้
สิ่งของจำนวนมากจากที่ตรงนี้ของข้า กระทั่งราชันเซียนก็ยังไม่
สามารถทนต่อสิ่งยั่ววานที่ส่งผลถึงชีวิตบางอย่างได้”

“อย่างนั้นหรือ?” หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าวเฉยเมยว่ “แต่ทว่าตาเฒ่าเจ้าคิด
ว่เจ้าเคยทำได้สำเร็จหรือ? ไม่ต้องพูดถึงเรื่องอื่นไกล เอาที่ใกล้ๆ
เจ้าอย่าคิดนะว่ข้านะไม่รู้เรื่องอะไร เจ้าเคยยุยงราชันเซียนท่าคอง
ไซ่มั้ยละ แต่สุดท้ายแล้วราชันเซียนท่าคองสามารถเอาตัวเจ้าออก
จากที่นี่ได้หรือไม่? จะยังไม่พูดถึงว่เขาไม่มีความสามารถพอที่จะ
เอาตัวเจ้าออกมา ต่อให้เขาสามารถเอาตัวเจ้าออกมาได้ แหะแหะ
...” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว เขาหัวเราะเยาะที่หนึ่ง

“เจ้าอีกา เจ้าจะโอหังไปได้สักกี่น้ำ ระวังเรือล่มในคุระบายน้ำ หาก
วันหนึ่งเจ้าถูกราชันเซียนองค์ใดองค์หนึ่งสังหารละก็ ช่างเป็นเรื่อง
ที่น่าเสียดายอย่างยิ่ง” ผู้ที่อยู่ใต้ผาขาดกล่าวน่าเกรงขามออกมา
เช่นกัน

“อย่างนั้นรี? ก็แค่ราชันเซียนเท่านั้น ไม่ว่าจะป็นราชันเซียนองค์ไหนก็ตาม หากว่าเขาหาญกล้าก้าวข้ามสิ่งต้องห้ามที่ข้าวางไว้ ข้าก็จะสังหารเขา! โช้วว่าข้าไม่เคยสังหารราชันเซียนมาก่อน!”

นัยน์ตาทั้งสองของหลี่ชีย่เวลานี้ส่งประกายเยือกเย็นออกมา กล่าวอย่างเชื่องช้าว่า “เจ้าควรจะได้เห็นเรื่องราวที่ข้าได้ทำเอาไว้ข้างบนเมื่อครั้งครานั้น ราชันเซียนก็ดี เหล่าเทพบนสวรรค์ชั้นฟ้าก็ช่าง หากละเมิดหลักการของข้า ข้าก็จะสังหารเขาแน่นอน!”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่หัวเราะอีกทีหนึ่งแล้วกล่าวว่า “ตาเต๋าเจ้าอย่าคิดนะว่าข้าไม่รู้ว่่าเจ้านะยุยงราชันเซียนท่าคองไปทำเรื่องอะไร น่าเสียดาย ขณะที่ข้าเฝ้ารักษาแดนมนุษย์กษัตราอยู่นั้น ยามที่ข้ามองไปยังเก้าแดนจากระยะไกล เขาทำตัวเชื่องๆ ขดตัวอยู่อย่างนั้น! เขาเลยได้ป็นราชันเซียนของเขาไปด้วยความสบายใจ! หาไม่แล้วละก็!”

“แหะ แหะ เจ้าอีกา เจ้ากล้าหรือไม่ที่จะปล่อยข้าออกไป เจ้ากับข้ามาพบนันกันสักหนึ่งยุคสมัย! ข้ารู้ว่่าเจ้านะบงการมาแล้วสมัยแล้ว สมัยเล่า เจ้าได้ชื่อว่าไร้ซึ่งผู้ต่อกรป็นนัรันดร อยากจะลองดูรสชาติของการพ่ายแพ้อย่างยับเยินหรือเปล่าละ!” ผู้ที่อยู่ใต้ผาขาดกล่าวน่าเกรงขามออกมา

“ตาเต๋า ไม่ว่าจะคำพูดนี้จะเป็นคำช่วยหรือไม่ก็ตาม แต่ว่าขอพูดคำที่ ฟังไม่เข้าหูสักคำ เจ้าออกจะให้เกียรติตัวเองมากเกินไปเสียแล้ว เจ้ายังคงเห็นว่าข้าเป็นเพียงอีกาตัวหนึ่งเหมือนเมื่อครั้งครานั้น ขอ บอกตามตรงเลยนะ ต่อให้เจ้าสามารถออกจากที่นี่ได้ เจ้าก็ไม่ใช่คู่ ต่อสู้ของข้าอยู่ดี! ครานั้นอยู่ข้างบนนั้น อยู่ที่ตรงนั้น ข้าก็ยังหนี ออกมาได้อยู่ดี ข้าก็ยังหลอกเจ้าจนได้เหมือนเดิม เจ้าคิดว่าข้า สามารถหลอกเจ้าจนต้องตายได้หรือไม่ละ!” หลี่ชีย่กล่าวด้วย น้ำเสียงเรียบเฉย

“ฮึ...” ผู้ที่อยู่ใต้ฟ้าขาดส่งเสียงฮึแสดงความไม่พอใจออกมา จากนั้นกล่าวอย่างจริงจังว่า “เอาเถอะ ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เจ้ากับข้าก็ ไม่มีอะไรต้องคุยกันอีกแล้ว”

หลี่ชีย่ไม่ได้ให้ความสนใจ กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “ตาเต๋า ที่ข้า มาครั้งนั้นนอกจากมาเยี่ยมเยียนเจ้า มาคุยเล่นกับเจ้า และคุยเรื่อง ความลับในครั้งครานั้นแล้ว ยังมีอีกเรื่องหนึ่งก็คือ ข้ามากล่าวคำ อ่าลากับเจ้า เจ้าเองก็คงเข้าใจ ในเมื่อข้าได้แย่งชิงร่างของข้าคืน มาได้แล้ว นั้นย่อมหมายความว่าข้าจะต้องทำการณ์ใหญ่ การ แข่งขันที่ดำเนินมาเป็นพันล้านปี อย่างไรก็ตามเสียก็ต้องถึงเวลาปิดฉาก บ้างแล้ว สำเร็จก็ดี แพ้พ่ายก็ช่าง วันที่ข้าบุกขึ้นไปข้างบนอีกครั้งก็ จะเป็นนิรันดร์ของข้า ข้าจะไม่กลับมาอีกแล้ว ดังนั้นให้เจ้ากับข้าได้ กล่าวคำอ่าลากันตรงนี้ก็แล้วกัน...”

“... ไม่ว่าครั้งครานั้นเจ้ากับข้าจะมีบุญคุณความแค้นเช่นใด ไม่ว่าเจ้าจะเป็นไอ้ระยำหรือไม่ จะพุดยังงิดีละ ครั้งนั้นตอนที่ข้าบุกขึ้นไปบนนั้นเคยอาศัยทางหนีที่โล่บางอย่างของเจ้า สิ่งนี้ต้องชอบใจเจ้า หากไม่มีความลับเหล่านี้ละก็ “ไม่รู้ว่าข้าต้องเสียแรงอีกเท่าไร สิ่งที่ผ่านมาแล้วก็ให้มันผ่านไป สงครามคราวนี้จะต้องมีจุดจบอยู่แล้ว! เสียตายเจ้าคงไม่ได้เห็นจุดจบของเรื่องนี้” กล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลีชีเย่ได้ควมม้าไม้หันหลังจากไป

“เจ้าอีกาเนา...” หลีชีเย่จากไปไม่ไกลเท่าไร เสียงจากใต้ผาขาดดังขึ้น “เจ้าคิดว่าเจ้าสามารถเอาชนะได้รึ?”

“พ่ายแพ้แล้วจะเป็นอย่างไร?” หลีชีเย่หัวเราะ ท่าที่สง่าผ่าเผยและเป็นอิสระ กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “กล่าวสำหรับผู้คนทั่วไปแล้ว การได้ก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งราชันเซียนถือความสำเร็จในชีวิตของเขาแล้ว แต่สำหรับข้าต้องการเพียงคำตอบเดียวเท่านั้น เหล่าเทพก็ดี สวรรค์ใจรก็ช่าง พวกเขาล้วนไม่สามารถขวางจังหวะการก้าวย่างของข้าได้ ข้าต้องการเพียงคำตอบเดียว! บนวิถีทางเส้นนี้ ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่ก้าวผ่านไปแล้ว หรือว่าตัวข้า ต่างก็เสียสละกันมากเกินไปแล้ว ถึงเวลาที่ต้องการได้คำตอบแล้วละ”

“ในแม่น้ำแห่งกาลเวลา คนที่เสียสละไปมากเกินไปใช้ว่าจะมีเพียง
เจ้า! แต่ว่าเจ้าสมควรรู้ว่า นับแต่อดีตกาลที่ผ่านมา ไม่เคยมีใคร
กระทำได้สำเร็จ!” ผู้ที่อยู่ใต้ผาขาดกล่าวเสียงห่มต่ำออกมา

“อย่างนั้นรี? หรือบางทีอาจมีผู้ที่เคยทำได้สำเร็จมาแล้ว เพียงแต่
เจ้ากับข้าไม่รู้เท่านั้นเอง” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “บนวิถีทาง
เส้นนี้กองเต็มไปด้วยกระดูก ผู้คนจำนวนเท่าไรที่ไม่รู้จักเหน็ดไม่
รู้จักเหนื่อย ผู้คนจำนวนเท่าไรที่ทำความฝันสุดท้ายแล้วต้อง
ล้มลงบนวิถีทางเส้นนี้! แต่ชาตินี้จะเป็นเช่นใด ทะลวงสวรรค์ฉน
ขาดกระจุยก็ดี หรือล้มเหลวก็ช่าง สรุปก็คือข้าต้องการคำตอบ!”

ผู้ที่อยู่ใต้ผาขาดเคร่งขรึมขึ้นมา หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เขา
เอ่ยขึ้นช้าๆ ว่า “เจ้าอีกา ความลับนั้นข้าไม่มีวันบอกกล่าวต่อเจ้า
จากปากของข้า เจ้าต้องไปสืบค้นเอาเอง ข้าพอจะบอกใบ้ให้
ความลับทุกอย่างล้วนแล้วแต่ซ่อนเอาไว้ภายในความทรงจำของข้า
ล้วนแล้วแต่ซ่อนเอาไว้ภายในความลับของข้า!”

“ข้าขอบใจเจ้า” หลี่ซีเยหันหลังกลับมาจ้องมองไปยังผาขาด
สุดท้ายเอ่ยอย่างเชื่องช้าว่า “ตาเดมา ลาก่อนละ หวังว่าพวกเราไม่มี
โอกาสพบกันอีก!” คำกล่าวนี้กล่าวได้จริงใจเป็นอันมาก!

จบคำ หลีซียะหันหลังจากไปโดยไม่หยุดอีกต่อไป ชั่วพริบตาเดียว เขาก็หายวับไปท่ามกลางเส้นทางที่เปลี่ยวและเงียบสงัด

“กาลเวลาอันเป็นนิรันดร์ ช่างยาวนานอะไรอย่างนั้น ช่างทุกข์
ทรมานอะไรเช่นนั้น! ครั้งนั้นท่ามกลางหมื่นแดนข้าเป็นใหญ่แต่
เพียงผู้เดียว!” เสียงทอดถอนใจด้วยความผิดหวังดังจากใต้ผาขาด
และเสียงพึมพำออกมาว่า “ไม่ตายไม่สลาย! ฮ่า ฮ่า! สวรรค์โจร ข้า
จะเฝ้ามองดูวันนั้น วันที่เจ้าล่มสลาย!”

ในที่สุดด้านล่างผาขาดกลับคืนสู่ความเงียบสงัด ไม่มีเสียงใดๆ อีก
ต่อไป ไม่มีใครรู้ว่าในนั้นได้ซ่อนความลับที่ผู้คนในโลกไม่มีวันรู้
และไม่มีทางจินตนาการได้เอาไว้เรื่องหนึ่ง

หลีซียะได้ไปจากผาขาด และเริ่มเอ้อระเหยลอยชายอยู่ในหอคิลา
โรย ภายในหอคิลาโรยมีทิวทัศน์ที่ประหลาดอยู่เป็นจำนวนมาก มี
เรื่องราวที่ผู้คนไม่อาจจินตนาการได้มากมาย แต่ทว่าสำหรับหลี
ซียะแล้ว ทั้งหลายทั้งปวงเหล่านี้ล้วนชินชาเป็นปกติเสียแล้ว

หากมีใครสามารถเข้ามายังหอคิลาโรย ได้เห็นทิวทัศน์ต่างๆ ของ
หอคิลาโรยแล้วละก็ รับรองว่าจะไม่ลืมเลือนไปชั่วชีวิต แต่ทว่าใน
สายตาของหลีซียะแล้ว มันกลับกลายเป็นเรื่องที่ธรรมดา ธรรมดา

จนไม่รู้ว่าจะเรียกว่าธรรมดาอย่างไรเสียแล้ว เพราะทิวทัศน์เหล่านี้
เขาไม่ได้เพิ่งเห็นเป็นครั้งแรก

เป็นที่ทราบกันดีว่าระหว่างกาลเวลาอันยาวนานผ่านมา หลี่ซีเยใช้
จะเคยเข้ามาสำรวจหอสึลาโรยเพียงครั้งเดียวเท่านั้น เกรงว่าใน
โลกนี้คงไม่มีใครเข้าใจหอสึลาโรยมากกว่าเขาอีกแล้ว

หลี่ซีเยเดินเอ้อระเหยลอยชายไปมาภายในหอสึลาโรย เหมือนว่า
เขากำลังตามหาอะไรบางอย่างอยู่ เขามองดูอย่างละเอียดทุกซอก
ทุกมุม

ภายในหอสึลาโรยมีเส้นทางที่เจียบส้งดอยู่หลายเส้นด้วยกัน โดย
เส้นทางที่เจียบส้งดแต่ละเส้นได้เชื่อมต่อไปยังทุกทิศทุกทางของหอสึลาโรย
อีกทั้งหอสึลาโรยนั้นกว้างใหญ่ไพศาลมาก กระทั่งมีเพียง
ไม่กี่คนเท่านั้นที่รู้ว่าหอสึลาโรยกว้างใหญ่แค่ไหน ดังนั้นหากคิดจะ
เดินให้ทั่วคงไม่ใช่เรื่องง่าย

หลี่ซีเยเดินผ่านสถานที่ต่างๆ ภายในหอสึลาโรยไปหลายแห่ง แต่
ยังไม่พบเจอสิ่งที่เขาต้องการค้นหา ทว่าหลี่ซีเยกลับไม่รีบร้อน เขา
มีความอดทนอยู่อย่างเต็มเปี่ยม ยังคงไล่ค้นหาทุกจุดไปอย่างช้าๆ

ในที่สุดความพยายามของเขาก็สัมฤทธิ์ผล ท่ามกลางบึงน้ำแห่งหนึ่งของหอศิลาโรย หลี่ชียเอ่ได้หยุดอยู่ตรงนั้น ปล่อยให้ม้าไม่อยู่ข้างบึงน้ำนั้น

มันเป็นบึงที่ไม่ใหญ่และไม่เล็กเกินไป น้ำในบึงนิ่งสนิท ภายในบึงปราศจากกุ่มหอยปูปลา เหมือนเป็นน้ำตายอย่างนั้น มันมีลักษณะเช่นเดียวกับหอศิลาโรย เต็มไปด้วยความเงียบสงัด

บริเวณมุมที่ไม่สะดุดตาข้างบึงน้ำที่มีหญ้าขึ้นรกร้างอยู่ ที่ตรงนั้นมีรังหินขนาดเล็กอยู่รังหนึ่ง ซึ่งรังหินนี้ถูกถักทอขึ้นมาจากหญ้าหินแต่ละต้น แทนที่จะบอกว่ามันถักทอขึ้นมาจากหญ้าหิน บอกว่ามันเป็นจานหินน่าจะดูเหมาะสมกว่า

ภายในรังหินลักษณะเช่นนี้มีเปิดหินที่นั่งอยู่ในนั้นตัวหนึ่ง แนนอนที่สุดมันเป็นเพียงเปิดหินตัวหนึ่งที่ดูเหมือนเป็นการแกะสลักขึ้นมา แต่ทว่าดูจากฝีมือการแกะสลักแล้วเรียกได้ว่าไร้ที่ติจริงๆ มองดูเหมือนจริงมาก คล้ายกับเกิดขึ้นมาโดยธรรมชาติ ให้ความรู้สึกที่เหมือนฝีมือของช่างเทวดาอย่างนั้น

ภายในรังหินที่เจ้าเปิดหินนั่งอยู่ ปราบกภูมิไซ่หินอยู่แปดใบ แทนที่จะบอกว่าเป็นไซ่หินแปดใบ สู้บอกว่าเป็นหินแปดก้อนน่าจะถูกต้องมากกว่า

ไซ่หินทั้งแปดมีขนาดที่แตกต่างกันออกไป ลักษณะก็ไม่เหมือนกัน มีทั้งรูปทรงกลม แบน สีน้ำเงิน สีเขียว สีขาว.....

ก้อนหินทั้งแปดถูกจัดวางอยู่ในรังหิน โดยมีเปิดศิลานั่งทับอยู่ ทำให้ผู้คนเข้าใจว่าก้อนหินทั้งแปดก้อนนี้ก็คือไซ่หินที่เกิดจากเปิดหินนั้น

ครั้นหลี่ชียემองเห็นเปิดหิน ไซ่หิน เขาเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มและพิมพ์้าออกมาว่า "ยอดเยี่ยมจริงๆ สมคำเล่าลือ ทุกยุคสมัยเจ้าจะย้ายรังครั้งหนึ่งจริงๆ นะเนี่ย"

หลี่ชียემองดูเปิดศิลานั่งอยู่ตรงหน้า ยิ้มกล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า "ไม่เสียทีที่ตำรงคงอยู่เป็นหนึ่งไม่มีสอง ผ่านมาพันล้านปีแล้ว เจ้าได้ล่อเล่นผู้คนมาแล้วนับหมื่น เจ้าหลอกคนมาแล้วเท่าไร"

หากมีบุคคลอื่นมองเห็นหลี่ชีย่กำลังพูดคุยอยู่กับเปิดหินตัวหนึ่ง คงเข้าใจว่าหลี่ชีย่ นั้นท่าจะบ้าไปแล้วกระมัง

ไม่ว่าหลี่ชียเอ่จะพูดอะไรอย่างไร เปิดหินยังคงเป็นเปิดหิน มันไม่อาจมีชีวิตขึ้นมาได้ ขณะที่หลี่ชียเอ่ไม่สนใจแม้แต่บ่อย ยื่นมือไปลูบคลำ เจ้าเปิดหิน

ขณะที่ใช้มือสัมผัสกับเปิดหิน ความรู้สึกก็คือหินดี ๆ นี้เอง มันหาใช่เป็นภาพจินตนาการแน่นอน แต่มันคือหิน โดยแท้จริง

แต่ว่ามันใช่หินหรือไม่ นั่น หลี่ชียเอ่อยู่ดูแลใจเป็นอย่างดี อีกทั้งในนี้ได้เกี่ยวพันกับความลับที่บุคคลภายนอกไม่รู้ซ่อนอยู่

หลี่ชียเอ่ยื่นมือไปลูบคลำใช่หินทั้งแปดนั้น เช่นเดียวกัน ใช่หินทั้งแปดก็ยังคงสภาพความเป็นหิน อีกทั้งยังเหมือนกับเจ้าเปิดหินที่ไม่สามารถทำให้พวกมันขยับเขยื้อนได้ เหมือนหนึ่งเปิดหินและใช่หินมีรากงอกจนกลายเป็นเนื้อเดียวกันกับฟ้าดินอย่างนั้น ไม่มีทางหยิบยกเอาเปิดหินและใช่หินขึ้นมาได้

หลี่ชียเอ่ไม่ได้รู้สึกแปลกหรือตกใจกับลักษณะเช่นนี้แม้แต่บ่อย เขาได้ลูบคลำใช่หินจนครบทุกใบ และมีความมั่นใจขึ้น

“สุดยอดมาก...” หลังจากที่หลี่ชียเอ่ได้ลုပ်ค้ำไ้ห็นจนครบทุกใบแล้ว หลี่ชียเอ่หัวเราะกล่าวว่า “เจ้าทำได้เกือบจะสำเร็จแล้ว นับว่าเยี่ยมยอดมาก หากเจ้าทำสำเร็จเมื่อไหร่ละก็ รับรองว่าน่ากลัวมากจริงๆ”

ทว่าไม่ว่าหลี่ชียเอ่จะพูดว่าอะไรก็ตาม เจ้าเปิดห็นก็ยังคงเป็นเปิดห็น ไ้ห็นก็ยังคงเป็นไ้ห็น ไม่ได้มีความเคลื่อนไหวใดๆ เกิดขึ้น เหมือนว่าหลี่ชียเอ่กำลังพูดเองเออเองอยู่คนเดียวอย่างนั้น

หลี่ชียเอ่กลับไม่รู้สึกแปลก กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “ชาตินี้ข้าจะต้องแย่งชิงชะตาฟ้าแน่นอน เจ้าคิดว่าจะเข้าสู่ยุทธภพในชาตินี้ หรือว่าชาติหน้ากันล่ะ?”

ตอนที่ 914 เปิดหินพูดได้

<https://novel-lucky.com>

หลี่ชียเอ่ไม่ได้ใส่ใจที่เปิดหินไม่ตอบสนองเลยแม้แต่น้อย เขาหัวเราะแล้วกล่าวว่า "ถ้าหากเจ้าไม่ตอบล่ะก็ ข้าก็จะถือว่าเจ้าจะกลับคืนสู่โลกปัจจุบันในชาตินี้ เมื่อเป็นเช่นนี้ เจ้าก็คือศัตรูของข้า ข้ากำลังคิดว่าควรจะทุบเจ้าทิ้งไปดีมั๊ย นับว่าเป็นความคิดที่ไม่เลวเลยทีเดียว หรือเจ้าว่าอย่างไร"

อย่างไรก็ตาม เปิดหินยังคงไม่มีการตอบสนองแม้แต่น้อย หลี่ชียเอ่เอามือลูบคาง ยิ้มกล่าวว่า "ดีละ ในเมื่อมีคนเขาคิดว่าข้าแค่ล้อเล่นเช่นนั้นก็ดี ข้าก็อยากรู้มากกว่าหินก้อนไหนจะแข็งแกร่งกว่ากัน ลองโยกกันดูก่อนก็แล้วกัน"

กล่าวพลาง หลี่ชียเอ่เปิดลัคนาออกมา แล้วหยิบเอาไขหินที่อยู่ในลัคนาที่สิบสามออกมา ไขหินใบนี้มีประวัติความเป็นมาที่น่าตกใจอย่างยิ่ง หลังจากที่หลี่ชียเอ่ได้หยิบเอาไขหินก้อนนี้ออกมาแล้ว ทำท่าเหมือนชั่งน้ำหนักของมันด้วยมือ เตรียมตัวโยกใส่

"แวงค์..." ขณะที่หลี่ชียเอ่กำลังจะเอาไขหินที่อยู่ในมือโยกเข้าไปนั้น ในที่สุดเจ้าเปิดหินนั้นได้เปล่งรัศมีออกมาที่สว่างๆ ระหว่างที่รัศมีแต่

ละวางปรากฏ เปิดหินตัวนั้นเหมือนค่อยๆ ละลาย สูดท้ายกลายเป็น
เปิดตัวหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้า มันเป็นเปิดที่แลดูธรรมดาๆ ตัวหนึ่ง

“เจ้าหนู นับว่าเจ้าร้ายกาจ มีอะไรก็รีบๆ ว่ามา” เวลาตัวเอง เจ้าเปิด
ตัวนี้พูดออกมาเป็นภาษามนุษย์ เสียงดูแก่หง่อม เหมือนว่าเสียงนั้น
แว่วมาจากอีกมิติอย่างนั้น

“นั่นแหละต้องอย่างนี้สิ พวกเรามีเรื่องอะไรก็ปรึกษากันได้นี้” หลี
ชีเย่หัวเราะออกมา จากนั้นทำท่าเหมือนชั่งน้ำหนักไขหินที่อยู่ใน
มือ กล่าวว่า “เห็นท่าก่อนหินก้อนนี้จะแข็งกว่าเจ้ามากนะ”

หินก้อนนี้ของหลีชีเย่นับว่ามีประวัติความเป็นมาที่น่ากลัวมาก เป็น
หินที่เขาได้มาจากสุสานเทียนกู่ มันได้ดูดกลืนน้ำทิพย์ดาราหมีน
สรรพสิ่งเข้าไปในปริมาณมาก ขณะที่ตัวของมันเองก็ได้ซ่อน
ความลับที่สะท้อนโลกเอาไว้

ในขณะนี้ เจ้าเปิดตัวนี้ได้จ้องตาดมึงกับก้อนหินที่อยู่ในมือของหลี
ชีเย่เช่นกัน

หลังจากจ้องมองหินก้อนนั้นในมือของหลีชีเย่ครู่หนึ่ง มันได้ละ
สายตากลับไป และกล่าวอย่างเชื่องช้าว่า “ฮึ มีอะไรก็รีบว่ามาไว้ๆ”

หลี่ชียเอ่เก็บไข่มุกในมือ จากนั้นล้วงหินออกมาอีกก้อนหนึ่ง กล่าวอย่างเชื่องช้าว่า “ข้ามีหินอยู่ก้อนหนึ่ง ข้าคิดว่าเจ้าจะต้องอยากได้มันแน่นอน”

“เจ้าไปได้มันมาจากที่ไหน” ครั้นเปิดต่านี้มองเห็นหินที่อยู่ในมือของหลี่ชียเอ่ถึงกับเพ่งมองตรงไปข้างหน้า เหมือนดวงดาราที่เปล่งแสงเจิดจ้าออกมาอย่างนั้น

“อันนี้รู้ ข้าเก็บได้” หลี่ชียเอ่หัวเราะ และไม่ให้ความสนใจต่อประกายเจิดจ้าที่เปล่งออกมาจากนัยน์ตาของเจ้าเปิดนั้น

หินที่อยู่ในมือหลี่ชียเอ่ก็คือหินที่หลี่ชียเอ่ได้มาจากสถานประมุขมณฑลยี่หลี่ ว่ากันว่าเป็นหินที่ราชันเซียนหวานซื้อทิ้งเอาไว้ให้รายละเอียดใช้ทำอะไรได้ไม่มีใครรู้

หลี่ชียเอ่มองดูเจ้าเปิด กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “เวลานี้เจ้ามีก้อนหินอยู่แปดก้อน หากข้าหาไม่ผิดละก็ เจ้ายังขาดอีกก้อนหนึ่ง เมื่อครู่ข้าได้ทดสอบดูแล้ว หินก้อนที่เจ้าขาดไปคือวิญญาณหลัก เสียใจด้วย ก้อนหินก้อนที่อยู่ในมือข้าบังเอิญคือวิญญาณหลักที่เป็นหนึ่งในสามวิญญาณเสียด้วย”

เจ้าเปิดจ้องมองก้อนหินที่ตกทอดมาจากราชันเซียนหวานชื่อในมือ
ของหลี่ซีเย ถึงกับอึ้งพูดอะไรไม่ออก

หลี่ซีเยหัวเราะแล้วกล่าวว่า “เจ้ากับข้ามาคุยเงื่อนไขกันดีมัย ข้าจะ
ให้ก้อนหินก้อนนี้แก่เจ้า ข้าจะขอสิ่งของจากเจ้าเพียงสิ่งเดียว
เท่านั้น ข้อเรียกร้องของข้าต่ำมาก”

“แหะ เจ้าหนู ข้าไม่ใช่คนที่จะคุยเงื่อนไขกับใครง่าย ๆ จะบอกให้
หากว่าเจ้ารู้ถึงประวัติความเป็นมาของข้าแล้ว ยิ่งไม่สมควรมา
ต่อรองกับข้า หรือเจ้าว่าอย่างไร” เจ้าเปิดหัวเราะแหะ แหะออกมา

หลี่ซีเยหัวเราะออกมาเต็มที่ กล่าวว่า “เจ้าผิดแล้ว ต่อให้เป็นเหล่า
เทพข้าก็ต่อรองเงื่อนไขได้เช่นกัน ข้ารู้ว่าเจ้านะฝืนลิขิตสวรรค์มาก
แต่ทว่าหากจะกล่าวถึงเรื่องฝืนลิขิตสวรรค์แล้ว เจ้าเทียบกับผู้ที่อยู่
ใต้ผาขาดเป็นอย่างไร? ตาเฒ่าที่อยู่ใต้ผาขาดถูกข้าหลอกจนจะ
เป็นจะตายในครานั้น เจ้าคิดว่าข้าสามารถหลอกเจ้าได้หรือไม่ละ?”

“ฮิ ข้าไร้ความอยากได้ใคร่มี เจ้าจะหลอกข้าได้อย่างไร” เจ้าเปิด
แสดงท่าทีไม่สบอารมณ์กับหลี่ซีเยอย่างมากทีเดียว

“เป็นต้นว่าก้อนหินก้อนนี้” หลี่ซิเย่ทำที่โยนหินขึ้นลงกล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “ข้ารู้ว่าเจ้าน่ะเยี้ยมยอด แต่ว่าพูดกันแบบเปิดอกเลยนะ ข้าไม่เกรงกลัวต่อเจ้า หรือจะบอกว่าข้าไม่ใส่ใจต่อคำขู่ของเจ้า หากว่าข้าต้องการกำจัดเจ้าจริงละก็ คราที่ราชันเซียนหญิงหงเหียนมาที่นี่ ข้าก็สามารถให้นางจัดการกับเจ้าให้สิ้นไปตลอดกาล แต่ข้าไม่ได้ให้นางทำลายเจ้า นั่นเป็นเพราะข้ามีจิตเมตตา เจ้าว่ามั๊ย”

“คนอย่างข้าไม่ชอบให้ใครเขามาตอบแทน” หลี่ซิเย่ยิ้มกล่าวว่า “อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ข้าต้องการนั้นง่ายมาก หากเจ้าไม่ยอมจ่ายค่าตอบแทนบ้างเลย แล้วคิดอยากได้หินก้อนนี้ไปมันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ หากว่าเจ้าคิดจะใช้กำลังแย่งชิงก็สามารถทดลองดูได้ ข้านะแปลกใจ อาศัยลักษณะของเจ้าในตอนนี หากเจ้าจะต้องห่างจากรังหินของเจ้าแล้วสามารถทนอยู่ได้นานแค่ไหน เจ้าสามารถทนต่อการถูกทำให้กลายเป็นหินที่รุนแรงได้มากน้อยเพียงใด!”

เจ้าเปิดจ้องมองดูหลี่ซิเย่อยู่นานมาก ในที่สุด เขาเลือกที่จะแลกเปลี่ยนกัน เอ่ยอย่างซ่าๆ ว่า “เจ้าต้องการอะไร!”

“ของที่ข้าต้องการธรรมดาตามาก ข้าได้ยินมาว่าครั้งนั้นเจ้าได้นำอมฤตฟ้าดินมาขวดหนึ่ง ดังนั้นข้าไม่ต้องการสิ่งอื่นใดอีกเลย ขอแค่ นำอมฤตฟ้าดินขวดนั้นของเจ้า” หลี่ซิเย่ยิ้มแต่กล่าว

“น้ำอมฤตฟ้าดิน?” เจ้าเปิดท่าท่าตริกตรองนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “เรื่องมันนานมากแล้ว ข้าจำไม่ค่อยจะได้แล้วละ ดูเหมือนจะมีเจ้า สิ่งนั้นอยู่ ของสิ่งนี้มันไม่มีประโยชน์อันใด เจ้าจะเอาไปทำอะไร?”

“แหะ แหะ เรื่องนี้เจ้าไม่ต้องมาหลอกข้า เจ้าหลอกคนอื่นอาจพอได้ หลอกข้าริ ไม่ได้หรอกนะ” หลี่ซีย่หัวเราะออกมา กล่าวว่า “คนอื่นอาจไม่รู้ว่าเจ้ามีลวดลายอย่างไรบ้าง แต่ข้านะรู้ดี คำพูดของเจ้า ก็มีเหตุผลในระดับหนึ่ง คนในหล้าอาจไม่รู้ว่าน้ำอมฤตฟ้าดินมีประโยชน์เช่นใด อีกทั้งน้ำอมฤตฟ้าดินที่ผู้คนในหล้าพูดถึงกับน้ำอมฤตฟ้าดินที่อยู่ในมือของเจ้ามันต่างกัน!”

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีย่มองดูเจ้าเปิดนั้น กล่าวว่า “เจ้านะรู้ที่อยู่ แก่ใจดีว่าน้ำอมฤตขวดนี้มีประโยชน์อย่างไร อยากรู้ก็ตาม ข้ารู้ดีมากกว่าเจ้าเสียอีก ครานั้นข้านะเคยไปยังสถานที่แห่งนั้นมาก่อน แล้วเจ้าคิดว่าข้าจะไม่รู้ถึงประโยชน์ของน้ำอมฤตฟ้าดินนี้หรือ?”

“แหะ แหะ เจ้าหนู เจ้านี้เก่งจริงๆ” เจ้าเปิดหัวเราะแหะ แหะ เขาสายหน้าว่า “เจ้าหนู เจ้าควรจะรู้ว่า น้ำอมฤตฟ้าดินขวดนี้กล่าวสำหรับข้าแล้ว มันคือสมบัติที่ประเมินค่าไม่ได้เชียวนะ”

“กล่าวสำหรับเจ้าแล้ว ก้อนหินก้อนนี้ก็เป็นสมบัติที่ประเมินค่าไม่ได้เช่นกัน เจ้าคิดว่าระหว่างก้อนหินก้อนนี้กับน้ำอมฤตฟ้าดินขวดนั้น สิ่งไหนมีค่ามากกว่ากัน?” หลี่ชียเอ่แกว่งหินก้อนที่อยู่ในมือกล่าวว่า “เจ้าสมควรพึงพอใจสิ่งจะถูก ข้าขอแค่น้ำอมฤตฟ้าดินเจ้าขวดหนึ่งเท่านั้น หากว่าข้าจะโหดสัณนิต สิ่งที่ข้าต้องการคงไม่ใช่แค่น้ำอมฤตฟ้าดินขวดหนึ่งเท่านั้น ไม่แน่ว่า ข้ายังต้องการของสิ่งนั้นที่เจ้าได้มาจากหอศิลาโรยในครานั้นอีกด้วย!”

“เจ้ารู้เรื่องนี้ได้อย่างไรกัน!” เจ้าเปิดตัวนั้นพลันจ้องมองหลี่ชียเอ่และเอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ เมื่อได้ยินคำกล่าวของหลี่ชียเอ่ ต่อให้มองไม่เห็นท่าทีของเขา แต่ก็รู้ได้ว่าเวลานี้เขาเคร่งเครียดอย่างยิ่ง

หลี่ชียเอ่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับท่าทีของเจ้าเปิดนั้นแม้แต่น้อยนิด กล่าวหาว่า “สำหรับข้าแล้ว ความลับที่ข้าไม่รู้นับว่ามีอยู่ไม่มากจริงๆ อีกอย่าง ข้าอยู่ในหอศิลาโรยมานานขณะนี้ หากจะรู้ความลับอะไรบ้างก็เป็นเรื่องปกติ เจ้าว่าอย่างนั้นหรือไม่”

เจ้าเปิดส่งเสียงฮึ แสดงความไม่พอใจต่อหลี่ชียเอ่เป็นอันมาก แต่ว่าเขาไม่ได้พูดอะไรออกมาอีก

หลี่ซีเยมองดูเจ้าเปิดนั้น กล่าวว่า “คำเดียว แลกหรือไม่แลก หากเจ้าไม่ยินดีที่จะแลกสักก็ ข้าจะโยนก้อนหินนี้ทิ้งไป โยนมันให้ไกลที่สุดเท่าที่จะไกลได้ ดูสิว่าเจ้าจะมีปัญญาหามันพบหรือไม่”

“ต่อให้เจ้ามีน้ำอมฤตฟ้าดินก็ไม่มีประโยชน์” เจ้าเปิดสายหน้ากล่าวว่า “ของอีกชิ้นหนึ่งเรียกได้ว่าหายากมาก ต่อให้เจ้าได้นำอมฤตฟ้าดินไปแล้วจะเป็นอย่างไร”

“อย่าลืมนสิ ข้าคือคนที่เคยไปที่นั่นมาก่อน อีกอย่างเจ้าดูถูกฝีมือของข้ามากเกินไปเสียแล้ว ข้าคือผู้บงการที่เป็นนิรันดร์ ข้าไม่เหมือนกับเจ้า ความเป็นอมตะของเจ้าต้องอาศัยหมอบอยู่ตรงนี้ กลายเป็นหินก้อนหนึ่ง แต่ความเป็นอมตะของข้าคือท่องไปทั่วทั้งเก้าแดน เจ้าคิดว่าการที่ข้าจะหาของอีกสิ่งหนึ่งมันยากอย่างนั้นรึ?” หลี่ซีเยยิ้มกล่าว

เจ้าเปิดมองดูหลี่ซีเยอยู่ครู่ใหญ่ สุดท้ายเขาได้โยนขวดให้กับหลี่ซีเยใบหนึ่งด้วยท่าทีที่ไม่สู้จะเต็มใจนัก กล่าวว่า “เอาไป เจ้าสิ่งนี้ข้าต้องเสือกำลังกายใจไปไม่น้อยกว่าจะได้มันมา ข้าต้องการไปเห็นที่นั่นสักครั้งมาโดยตลอด แต่ก็ขาดของอีกสิ่งหนึ่ง”

“เวลานี้เจ้าสามารถไปจากที่นี่ได้หรือ?” หลี่ชียี๋มเฉยเฉย กล่าว
ว่า “ต่อให้เจ้าสามารถไปจากที่นี่ได้ เจ้าคิดว่ามีโอกาสมากน้อย
เท่าไรที่จะได้สิ่งของอีกสิ่งหนึ่ง? เจ้าคิดว่าต้องเสียเวลาในการรอ
คอยนานแค่ไหน ชาติหนึ่ง? สองชาติ สามชาติ? หรือจะเป็นสิบ
ชาติ?”

“อี ครั้งนั้นเจ้าใช้เวลานานเท่าไรในการรอคอยสิ่งของอีกสิ่งหนึ่ง?”
เจ้าเปิดเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ

หลี่ชียี๋มกล่าวว่า “สิ่งของอีกชิ้นหนึ่งต้องว่ากันด้วยวาสนา ยากที่
จะแข็งขึ้น แต่ว่าคนอย่างข้าชมชอบการหักหาญ ครั้งนั้นข้าหัก
หาญให้ได้ของสิ่งนี้มา ใช้เวลาไม่มากไม่น้อย รอคอยมาถึงห้าชาติ
จึงได้มันมาครอบครอง”

เจ้าเปิดถึงกับนิ่งเงิบเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชียี๋ การล่าเหยื่อด้วย
การรอคอยมีแต่ประเภทอมตะนิรันดร์กาลจริงๆ ถึงจะทำได้ กับตัว
เขาที่เป็นอมตะด้วยการแข็งกลายเป็นหินนั้น ไม่สามารถอาศัยวิธี
รอคอยแบบนี้ได้

หลี่ชียี๋จัดการเก็บน้ำอมฤตฟ้าดินเรียบร้อย โยนหินก้อนนั้นที่ตก
ทอดมาจากราชนเซียนหวานซื้อให้กับเจ้าเปิด หัวเราะกล่าวว่า

“ขอแสดงความยินดีด้วย ในที่สุดเจ้าก็รอคอยจนได้มาครบถ้วนแล้ว สามวิญญูณหกจิต ถือว่าครบถ้วนบริบูรณ์แล้ว”

เจ้าเปิดส่งเสียงฮึบเยือกเย็นออกมา เขาล้วงมองหลี่ชียะท่าท่า ไตรตรองทีหนึ่ง กล่าวว่า “เจ้าหนู พวกเรามาทำการค้าอีกสักชิ้นหนึ่งดีมั๊ย หินก้อนเมื่อครู่เจ้าให้ข้า ข้าจะนำสิ่งนั้นที่ได้มาจากหอศิลาโรยให้กับเจ้า เจ้าจะว่าไง?”

ก้อนหินที่เจ้าเปิดพูดถึงก็คือไขดาราหมีนสรพสิ่งของหลี่ชียะนั้นเอง

“ไม่ได้” หลี่ชียะสายหน้ายิ้มกล่าวว่า “ไขดาราหมีนสรพสิ่งของข้าชิ้นนี้เป็นของล้ำค่าที่ประเมินค่าไม่ได้ ไม่ว่าจะอะไรก็แลกกับมันไม่ได้ เว้นแต่เจ้าจะเอาสวรรค์โจรมาแลก”

“ฮึ เจ้ารู้หรือไม่ว่า ของชิ้นนี้ของข้าก็ฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่ง และสุดยอดมากเช่นกัน” เจ้าเปิดถึงกับพูดตึงตูดใจหลี่ชียะว่า “หากเจ้าได้ของสิ่งนี้ของข้าไป ในอนาคต แก้วชิ้นฟ้าสิบแดนดิน เหล่าเทพหมีนอาณาจักรล้วนแล้วแต่ได้ยินชื่อแล้วต้องขวัญหนีดีฝ่อ”

หลี่ชีย่ยมกล่าวว่า “ข้ารู้จักของวิเศษที่เจ้าได้มาจากที่นี่ แต่ในสายตาของข้าแล้ว ไข่ลูกนี้ของข้าล้ำค่ายิ่งกว่าของวิเศษของเจ้าเสียอีก”

“ฮึ ไม่ค้าขายก็แล้วกันไปเถอะ มีตาแต่ไม่รู้จักของวิเศษ” เจ้าเปิดได้แต่ส่งเสียงฮือออกมาด้วยความโกรธ ในเมื่อหลี่ชีย่ไม่เล่นด้วย เขาได้แต่ปล่อยไป

“การค้าระหว่างพวกเราเป็นไปด้วยความราบรื่น ข้าไม่รบกวนเวลาเจ้าแล้ว เจ้ายังคงปฏิบัติความเป็นอมตะของเจ้าต่อไปเถอะ หวังว่าเจ้าจะสามารถคงอยู่ได้อีกชาติหนึ่ง” หลี่ชีย่หัวเราะ จากนั้นชี้ม้าไม้หันหลังจากไป

“เจ้าหนู...” ขณะที่หลี่ชีย่กำลังจะไปจาก เจ้าเปิดได้เรียกหลี่ชีย่เอาไว้

ตอนที่ 915 อดีตไม่หวานกลับ

<https://novel-lucky.com>

หลี่ซีเยหยุดการก้าวเดิน หันหลังกลับมาองดูเจ้าเปิดนั้น หัวเราะแล้วกล่าวว่า “ไม่ทราบว่ามีอะไรจะซื้อเนอะ?”

เจ้าเปิดทำท่าไตร่ตรองนิดหนึ่ง จากนั้นล้องมองหลี่ซีเย กล่าวว่า “มีเรื่องราวมากมายที่ข้าได้ลิ้มเลียนไปหมดแล้ว แต่ว่า เรื่องราวบางเรื่องมันยังมีความพะวงลึกๆ อยู่ในใจ หากข้าจำไม่ผิดล่ะก็ เจ้าเคยบอกว่าเจ้าเคยขึ้นไปบนนั้นมาใช่หรือไม่”

“ถูกต้อง ไม่ใช่แค่ครั้งเดียวเท่านั้น ไม่รู้ว่าเจ้าต้องการถามเกี่ยวกับอะไร?” หลี่ซีเยผงกหัวเบาๆ

เจ้าเปิดตรึงตรองอยู่ชั่วครู่ใหญ่ “เรื่องราวหลายเรื่องล้วนลิ้มเลียนไปหมดแล้ว ไม่รู้ว่า... ไม่รู้ว่าข้างบนนั้น... ข้างบนนั้นเป็นเช่นไรบ้าง?”

“ข้าเข้าใจแล้ว” หลี่ซีเยอมยิ้มกล่าวว่า “เมื่อมีความเป็นห่วง ย่อมต้องคิดถึง ในเมื่อเจ้าได้ลิ้มเลือนมันไปหมดแล้ว ข้าจะไม่พูดถึงรายละเอียด บอกได้แต่เพียงดีมาก ไม่ว่าจะกับเผ่าพันธุ์ใด หรือว่า

กับใครผู้ใดก็ตาม การเพิ่มทวีจำนวนขึ้นเรื่อยๆ ของเผ่าพันธุ์ย่อม เป็นเรื่องดี มันคือรอยประทับของเผ่าพันธุ์ และเป็นรอยประทับของ คนๆ หนึ่ง”

เมื่อเจ้าเปิดไต่ยินคำพูดเช่นนี้แล้วต้องเงิบขริมขึ้นมา เวลาที่นี้ ไม่มีใครรู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่ในใจ

“ว่ากันตามตรงนะ เรื่องนี้ข้ากลับรู้สึกว่าคุณน่าจะทำได้ดีใช้ได้เลยนะ” หลี่ซีย่หัวเราะออกมา “แม้ว่ามีคนบอกว่าคุณจะเป็นพวกโง่งงเต่า ตุ่น บางคนก็บอกว่าเจ้ามันโง่ระยำ และบ้างก็ว่าเจ้าเหมือนกากเดน มนุษย์ อ้อ ไม่ใช่สิ ควรบอกว่าคุณจะเป็นกากเดนหิน...” ครั้นเอ่ยถึง ตรงนี้แล้ว หลี่ซีย่ถึงกับหัวเราะออกมาด้วยความสุขใจ

“ไม่ว่าใครเขาจะว่าเจ้าอย่างไร สำหรับเรื่องนี้ในความเป็นจริงแล้ว ข้ารู้สึกว่ามันยอดเยี่ยมจริงๆ เลยนะ สิ่งที่คุณทำไปนั้น กล่าวสำหรับ เหล่าเทพทั้งหลายแล้ว พวกเขาต้องสะอิดสะเอียนเสียยิ่งกว่ากลิ่น กินแมลงวันตัวหนึ่งเข้าไปเสียอีก ว่าตามตรงเลยนะ ตลอดเวลาที่ ผ่านมา ข้าไม่ค่อยจะชอบพวกเจ้าโง่งงเต่าตุ่นกลุ่มนั้นอยู่แล้ว” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีย่หัวเราะออกมาเหมือนสะใจกับเรื่องนี้

เวลานี้ เจ้าเปิดที่นิ่งเงียบจ้องมองดูหลี่ซีเย่ กล่าวว่า “เช่นนั้นแล้ว
เวลานี้เจ้าคิดจะทำเรื่องเช่นใดในอนาคตล่ะ?”

“จงอย่าได้มาคาดหวังอะไรกับข้า” หลี่ซีเย่หัวเราะออกมา สายหัว
แล้วกล่าวว่า “ข้าไม่เป็นเหมือนเช่นเจ้า คนอย่างข้าไม่ได้มีความ
รับผิดชอบอะไรทั้งสิ้น ที่ข้าทำไปทั้งหมดล้วนแล้วแต่ทำเพื่อตัวข้า
สำหรับเรื่องอื่นๆ นะหรือ ข้าไม่เคยนึกถึง”

“อย่างนั้นรี?” เจ้าเปิดมองดูหลี่ซีเย่ กล่าวว่า “แม้ว่าข้าไม่เคย
ออกไปจากที่นี่ แต่ทว่าข้าก็เคยได้ยินราชันเซียนบางคนพูดถึง
เรื่องราวเกี่ยวกับเจ้า ข้าได้ยินราชันเซียนหมิงเหรินเล่าอะไร
บางอย่าง ได้ยินว่าเจ้าเคยปกป้องเผ่าพันธมิตรมนุษย์ หรือว่าเจ้าไม่เคย
คิดจะทำบางสิ่งอีกหรือ?”

“ทำเรื่องอะไรล่ะ? เหมือนเช่นที่เจ้าเคยทำเมื่อครานั้นรี หรือว่าทำ
เหมือนกับที่ราชันเซียนเพยหยางเคยทำ? ฮ่า ฮ่า” หลี่ซีเย่หัวเราะ
และสายหน้ากล่าวว่า “ขอบอกตามตรงเลยนะ ข้าไม่สนใจกับเรื่อง
เช่นนี้ อีกอย่างหรือว่าเจ้าหวังจะให้ข้าทำอะไรอย่างนั้นหรือ?”

“หรือบางที ราชันเซียนหมิงเหรินหวังจะให้เจ้าทำอะไรบางอย่าง”
เจ้าเปิดหลังจากนิ่งเงียบอยู่พักหนึ่งแล้วเอ่ยขึ้นมา

“หมิงเหรินรี?” หลี่ชีย่หัวเราะออกมาเต็มที่ สายหัวเบาๆ กล่าวว่า “เจ้าหนูหมิงเหรินนี่ไม่เพียงแต่มีจิตเมตตาเท่านั้น บางครั้งยังเหมือนกับสตรีคนหนึ่ง ไม่เพียงใจอ่อนเหมือนสตรี บางครั้งบางครั้งรายังพูดมากอีกด้วย ครั้งนั้นเขามาถึงที่ตรงนี้ ฮ่า ฮ่า ให้บังเอิญพบกับเจ้า หรือบางทีเจ้าคงไปปรับทุกข์อะไรกับเขานะสิ แต่ว่าเจ้าหนูหมิงเหรินครานั้นวิ่งได้เร็วมากเลยนะ หากข้าเดาไม่ผิดล่ะก็ เจ้าคงให้คำแนะนำบางอย่างกับเขาไปนะสิ”

“ข้านะสิมไปแล้วจริงๆ” เจ้าเปิดสายหัวเบาๆ กล่าวว่า “ความจำของข้าแย่งทุกที ชอบลืมเรื่องราวบางอย่างเสมอๆ และบ่อยครั้งมันก็เป็นเหมือนดังความฝันอย่างนั้น”

หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวว่า “หลงลืมนับเป็นเรื่องดีเรื่องหนึ่ง การลืมไม่ลงนั้นแหละคือความเจ็บปวด” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าว จากคำพูดนี้ มีคำทอดถอนใจบางสิ่งบางอย่างที่คนทั่วไปฟังไม่รู้ เขามองดูเจ้าเปิดนั้นกล่าวว่า “ความจริง เจ้าสมควรดีใจจึงจะถูก เจ้าลืมเลือนไปยิ่งมากเท่าไร ย่อมหมายถึงเจ้าเข้าใกล้ความสำเร็จมากขึ้นเท่านั้น เมื่อไรที่เจ้าลืมเลือนไปจนหมดสิ้น นั่นหมายถึงเจ้ากำลังจะสำเร็จแล้ว!”

เจ้าเปิดถึงกับนั่งเงิบพ้กหนึ่ง สุดท้ายเขาเองยังต้องทอดถอนใจ ออกมากล่าวว่า “บางทีการลืมนั่นก็ใช่จะเป็นเรื่องร้ายเสมอไป หลังจากทีลืมนั้นแล้ว ความรู้สึกนั้นก็คล้ายกับเป็นการถือกำเนิดใหม่ อย่างนั้น”

“ช่างนับเป็นเรื่องที่น่ายินดีเป็นอย่างยิ่ง ถือกำเนิดใหม่ เป็นเรื่องที คนจำนวนเท่าไรไฝ่ค้นหา หากเจ้าทำได้สำเร็จ เท่ากับเป็นการ สร้างปรากฏการณ์มหัศจรรย์อันเป็นนิรันดร์ ทำให้ราชันเขียน จำนวนเท่าไรทีต้องอิจฉา พันล้านปีทีผ่านมาผู้คนจำนวนเท่าไรที เคยทดลองเรื่องของการถือกำเนิดใหม่ แต่ล้วนแล้วแต่ล้มเหลว ทั้งสิ้น”

เจ้าเปิดตัวนั้นไม่ได้แสดงความดีใจอะไรกับคำชื่นชมของหลี่ซีเย เขามองดูหลี่ซีเยแล้วกล่าวว่า “อย่างทีราชันเขียนหมิงเหรินได้แล้ว ให้ฟังอย่างนั้น ในเมื่อเจ้าได้ผ่านเหตุการณ์มามากมาย เจ้าเคยลืมน บ้างมั๊ย?”

“ลืมนั้น?” สำหรับปัญหาข้อนี้ หลี่ซีเยถึงกับจ้องมองไปยังระยะที ไกลออกไปมากๆ ในเวลานี้สายตาของเขาเหมือนเลื่อนกลางขึ้นมา หลังจากเวลาผ่านไปแล้วนานมาก เขาจึงยิ้มกล่าวว่า “ข้าไม่มีสิ่งใด ต้องเลือกเพื่อลืมนั้น มีทั้งความเจ็บปวด มีทั้งความสุข ไม่ว่าจะเป็ นความทุกข์ทีสลักอยู่ในส่วนลึกของหัวใจ หรือว่าความสุขทีสลัก

เอาไว้ภายในหัวใจ ทั้งหลายเหล่านี้กล่าวสำหรับข้าแล้ว ล้วนแล้วแต่เป็นประสบการณ์ที่ผ่านระยะเวลาอย่างยาวนาน รู้สึกว่ามันหนักหน่วงเหลือเกิน สิ่งที่ไม่ต้องการไปรำลึกถึงมันมากที่สุดคือความสุขไม่ใช่ความเจ็บปวด ข้าไม่ลืมเลือนมัน เพียงแต่ข้าไม่ต้องการนึกถึงมัน..."

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่ได้ขี่ม้าไม่เดินจากไปอย่างช้าๆ ภายใต้อำนาจที่ทอดยาวมากๆ นั้น เหมือนว่ามีความเดี๋ยวตายที่ผู้คนไม่สามารถชิมและรู้ถึงรสชาติของมันได้ ภายใต้อำนาจที่ทอดยาวมากๆ เหมือนว่ามีความเหงาที่ไม่มีผู้ใดสามารถเข้าใจได้

หลังจากที่หลี่ชีย่จากไปไกลแล้ว เจ้าเปิดแหงนหน้ามองไปบนท้องฟ้า พึมพำออกมาว่า "เมื่อความรักมากล้นกลับกลายเป็นจืดจางคือรักมากหรือไร้ซึ่งความรัก..." เมื่อเอ๋ยถึงคำสุดท้ายแล้ว เจ้าเปิดเองก็เลอะเลือนไปด้วย

หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก เจ้าเปิดได้สติคืนกลับมา หัวเราะที่หนึ่ง เสมือนว่านาทีนี้เขาสามารถปล่อยวางได้ทุกอย่าง ทุกสิ่งล้วนกลับกลายเป็นเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทุกอย่างล้วนล่องลอยไปกับสายลม เขาเลือกที่จะลืมเลือนเรื่องราวในอดีตที่ผ่านไป

เจ้าเปิดกลับไปนั่งอยู่ในรังหินอีกครั้งหนึ่ง และกลับกลายเป็นหินอีกครั้ง กลายเป็นเปิดหิน เสมือนหนึ่งนับแต่นี้เป็นต้นไป เขาจะกลายเป็นก้อนหินก้อนหนึ่ง ปราศจากรักโลก โกรธหลง ปราศจากอดีต ปราศจากสิ่งรบกวน!

หลังจากที่ไปจากสถานที่ที่เปิดนั้นอาศัยอยู่ หลี่ชียี๋ยรู้สึกใจลอย ผิดปกติ ปล่อยให้ม้าไม้ก้าวเดินไปตามทางอย่างเชื่องช้าไร้จุดหมาย คำพูดของเจ้าเปิดนั้น ได้จุดเอาอารมณ์บางอย่างขึ้นมา

ชั่วนิรันดร์ ช่างเป็นวันเวลาที่นานแสนนานเหลือเกิน ได้พานพบผู้คนมาจำนวนเท่าไร ประสบพบเจอเรื่องราวมาเท่าไร ก็ผ่านไป คนบางคน เรื่องบางเรื่อง อย่างไรก็ตามเสียเขาก็ไม่สามารถปล่อยวางได้ เป็นเหมือนดั่งที่เขาได้พูดเอาไว้ว่าเขาไม่ได้เลือกที่จะลืมเลือนมัน แต่เลือกที่จะไม่หวนนึกถึงมัน!

แต่ทว่าเรื่องบางเรื่อง คนบางคน กล่าวสำหรับเขาแล้ว มันถูกสลักเอาไว้ในสวนลึกของหัวใจ มันไม่สามารถปล่อยวางได้

สำหรับตัวเขาที่อยู่ในสถานะไม่ตายไม่สลายแล้ว ความเจ็บปวดไม่มีอะไรน่ากลัว ไม่ว่าจะเป็นเวลาใดก็ตาม เขาพร้อมกล้าไปเผชิญกับความเจ็บปวดของตัวเอง ไม่ว่าจะป็นทางกายเนื้อ หรือสวนลึก

ของจิตวิญญาณ เขาก็แบกรับกับมันได้ แต่ว่าครั้งต้องรำลึกถึง
ความสุข มันกลับกลายเป็นความเจ็บปวดในอีกรูปแบบหนึ่ง!

เรื่องราวเกี่ยวกับความสุขของตัวบุคคล เรื่องราวที่เป็นความสุข คน
ที่ไม่สามารถลืมเลือน เรื่องราวที่ไม่สามารถลืมได้ ล้วนกลับ
กลายเป็นเถ้าธุลีไป แต่ตัวเขากลับยังคงมีชีวิตอยู่ สิ่งนี้ก็คือข้อ
แลกเปลี่ยนของความที่ไม่มีวันตายไม่มีวันสลาย!

ไม่รู้ว่าเวลาได้ผ่านไปนานเท่าไรแล้ว หลี่ชียี่ได้สติคืนกลับมา เขา
ถึงกับยิ้มด้วยความขมขื่น พิมพ์ออกมาว่า "ข้าเลอะเลือนไปแล้ว
จริงๆ ข้ามีอาการอ่อนไหวแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน"

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียี่สายหน้าที่หนึ่ง ยิ้มกล่าวว่า "อดีต
เหมือนเมฆหมอก ข้ามุ่งไปข้างหน้าอย่างเดียว จะไม่หวนกลับไป
อดีต ข้า ก็คือหลี่ชียี่!" นาทีนี้ เขาเหมือนหนึ่งได้สลัดทิ้งสิ้นความ
ทุกข์ และอดีตทั้งปวง

"ออกเดินทาง มุ่งหน้าไปยังจุดหมาย ข้ามาแล้ว ชาตินี้ข้าจะต้อง
ได้รับผลประโยชน์!" เวลานี้หลี่ชียี่ที่หมางเมินต่อใต้หล้า มองทุก
สิ่งอย่างเย้ยหยันได้กลับมาอีกแล้ว สายตาของเขาได้กำหนด
ทิศทางเอาไว้ เร่งฝีเท้าของม้าไม่ให้ก้าวไปข้างหน้าเร็วขึ้น!

หลี่ชียเอวขวบม้าไม่วังตรงไปข้างหน้าเรื่อย ๆ ตรงไปยังส่วนที่ลึกที่สุดของหอศิลาโรย จากการศึกษาหลี่ชียเอวมุ่งหน้าลึกเข้าไปเรื่อย ๆ พลังอำนาจทำให้แข็งตัวกลายเป็นหินก็รุนแรงและทรงพลังมากขึ้นเช่นกัน อย่างไรก็ตามรูปแบบหินที่สามารถพบเห็นได้จะมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น ผู้ที่สามารถก้าวเดินมาถึงจุดนี้ได้ หากไม่ใช่ผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะสามารถต่อกรกับราชันเซียนได้ที่อยู่ในตำนาน ก็มีเพียงราชันเซียนเท่านั้น

ครั้นเข้าไปถึงส่วนที่ลึกที่สุด ที่ตรงนี้ไม่มีรูปแบบหินให้ได้เห็นอีกต่อไป ถึงแม้จะเป็นผู้ดำรงอยู่สามารถต่อกรกับราชันเซียนได้ เมื่อมาถึงตรงนี้ก็หินไม่พ้นชะตาที่ต้องกลายเป็นหิน

ในที่สุดหลี่ชียเอวได้หยุดลง เนื่องจากทางข้างหน้ามีแต่ความมืดมิด อีกทั้งความมืดมิดที่ว่าไม่ใช่ความมืดมิดในความมืดแบบนั้น และก็ไม่ใช่ความมืดมิดที่มาจากนรกอเวจี ยิ่งไม่ใช่ความมืดมิดประเภทกลืนกินทุกสิ่งอย่างได้

มันเป็นความมืดมิดที่มีอยู่เพียงที่นี่ที่เดียว ...ความมืดมิดของการแข็งกลายเป็นหิน! เนื่องจากเมื่อมาถึงตรงนี้แล้ว กาลเวลาก็ถูกทำ

ให้กลายเป็นหิน ช่องว่าง หลักระจธรรมก็ถูกทำให้แข็งกลายเป็นหิน
ไปแล้ว!

เมื่อมาถึงตรงจุดนี้ ไม่ว่าจะเป็สิ่งใดล้วนแล้วแต่ถูกทำให้แข็ง
กลายเป็นหิน! ด้วยสาเหตุนี้เองแม้แต่แสงสว่างยังถูกทำให้
กลายเป็นหิน แล้วจะไม่มีมิดมิดไปทั่วไ้ได้รึ?

แต่ว่าเมื่อมองดูอย่างตั้งใจแล้ว ก็จะเห็นว่าท่ามกลางความมิดมิดที่
อยู่ลึกเข้าไปที่สุด เหมือนเห็นประกายแสงแวบๆ ไปมา เหมือนว่ามี
อะไรบางอย่างอยู่ข้างในอย่างนั้น อีกทั้งประกายแสงที่แวบๆ ไซ้จะมี
เพียงหย่อมเดียวเท่านั้น

ไม่ว่าเป็นใครก็ตาม ขอเพียงยืนอยู่ที่ตรงนี้ก็จะได้เข้าใจเองว่า พลัง
อำนาจที่ทำให้แข็งกลายเป็นหินน่ากลัวว่าจะกำเนิดขึ้นที่ตรงนี้ ขอ
เพียงก้าวเดินมาถึงตรงจุดนี้ ต่อให้เหล่าเซียนและราชันเซียน
ทั้งหลายก็ต้องถูกทำให้แข็งกลายเป็นหิน

หลี่ชีย่ยืนอยู่ที่ตรงนี้ มองดูความมิดมิดที่อยู่ตรงหน้า พิมพ์ว่า
“ช่างเป็นพลังที่น่ากลัวเหลือเกิน พุดไปคงไม่มีใครในโลกเชื่อว่า
เป็นเรื่องจริง หากเข้าไปด้านใน ต่อให้ราชันเซียนก็ยากที่จะ
ต้านทานกับพลังอำนาจที่ทำให้แข็งกลายเป็นหินได้”

หลี่ซีเย่จ้องมองไปยังความมืดมืดที่อยู่ในสวนลึกที่สุดอย่างไม่
กระพริบตา ด้านในมีความจริงที่ผู้คนต้องการ เขาจะต้องทดลองดู!

“บรรดาราชนั้เซียนทั้งหลายล้วนล้มเหลวมาแล้ว แต่ว่าชาตินี้ข้า
จะต้องได้ผล มิฉะนั้นแล้ว ข้าจะไม่ยอมเลิกอย่างเด็ดขาด!” หลี่
ซีเย่จ้องเขม็งไปยังความมืดมืดที่อยู่ลึกเข้าไปมากที่สุด เอ่ยขึ้น
อย่างเชื่องช้า

ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้ แม้แต่ตัวเขาที่มีความมั่นใจมาโดยตลอด ยังรู้สึก
ว่าไม่มั่นใจเสียแล้ว เนื่องเพราะพันล้านปีที่ผ่านมา เขาเคยทดลอง
มาครั้งแล้วครั้งเล่า แต่สุดท้ายก็ต้องล้มเหลว

ความจริงแล้วคนที่ล้มเหลวใช้ว่าจะมีเพียงตัวเขาเท่านั้น กระทั่ง
ราชันเซียนก็ยั้งล้มเหลวมาแล้ว ราชันเซียนหญิงหงเที้ยนเคยมา
ราชันเซียนหมิงเหรินเคยมา ราชันเซียนหวานซื่อก็เคยมา... ราชัน
เซียนที่เคยมาที่นี่ล้วนแล้วแต่ได้เคยทดลองมาแล้ว แต่สุดท้ายยังคง
ล้มเหลว

ในสายตาของผู้คน ราชันเซียนเป็นผู้ไร้ซึ่งผู้ต่อกร ในสายตาของ
ผู้คน ไม่มีสิ่งใดที่ราชันเซียนทำไม่สำเร็จ

แต่ทว่าความจริงย่อมไม่เป็นเช่นนี้ เพราะแม้แต่ราชันเขียนเองก็ยัง
ลุ่มหลงกับเรื่องนี้!

Novel-Lucky

ตอนที่ 916 ความมึตมิดไร่ชอบเขต

<https://novel-lucky.com>

มองดูความมึตมิดนั้น หลี่ชีย่สุดลมหายใจเข้าลึกๆ หยิบเอาเนื้อยา
ประสานฟ้าออกมาอมไว้ในปาก มันคือสุดยอดครีมโอสธเซียนที่
สามารถรักษาอาการบาดเจ็บได้ทุกชนิด หลี่ชีย่เป็นคนปรุงมากับ
มือด้วยตนเอง เรียกได้ว่าประสิทธิผลอันดับหนึ่งในเก้าแดนเลย
ทีเดียว!

หลังจากเตรียมตัวทุกอย่างพร้อมสรรพแล้ว หลี่ชีย่สุดลมหายใจ
เข้าลึกๆ ควมม้าไม้ก้าวเดินเข้าไปยังบริเวณที่มีตมิดแห่งนี้

"จืด...จืด...จืด..." เมื่อหลี่ชีย่ได้ก้าวเข้าไปยังพื้นที่มีตมิดแห่งนี้แล้ว
แม้ว่าเขาจะนั่งอยู่บนม้าไม้ก็ตาม แต่พลังอำนาจการทำให้แข็ง
กลายเป็นหินยังคงทำร้ายต่อหลี่ชีย่ได้ ความเร็วในการทำให้
ร่างกายกลายเป็นหินนั้นเป็นไปอย่างรวดเร็ว

แต่ว่าในเวลาตัวเอง ม้าไม้ได้เปล่งประกายสีดำออกมาเพื่อต่อต้าน
กับพลังอำนาจทำให้กลายเป็นหิน ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ประกาย
สีดำได้ขับพลังอำนาจกลายเป็นหินบนตัวออกไปจนหมดสิ้น แต่
ทว่านาที่ต่อมา เสียงจืดจืดจืดก็ได้ดังขึ้นมาอีกครั้ง ร่างกายของหลี่
ชีย่ถูกทำให้แข็งกลายเป็นหินอีกครั้ง

เป็นที่ทราบกันว่า ยามที่ม้าไม้ก้าวเดินบนพื้นที่ยื่นๆ ของหอศิลา
โรย มันไม่ได้รับผลกระทบใดๆ จากพลังอำนาจทำให้แข็งกลายเป็น
หินเลย ในขณะที่ ม้าไม้ได้ปะทะพลังที่มันมีอยู่ออกมาทั้งหมด แต่
ทว่ายังคงไม่สามารถต้านทานกับพลังอำนาจทำให้แข็งกลายเป็น
หินได้ ย่อมสามารถจินตนาการได้ถึงความน่ากลัวที่มีอยู่ด้านในว่า
เป็นเช่นใด

“จืด...จืด...จืด...” เสียงของการแข็งกลายเป็นหินดังขึ้นครั้งแล้วครั้ง
เล่า

ม้าไม้แบกหีบชีเย่ก้าวเดินต่อไปเรื่อยๆ ก้าวเดินไปยังพื้นที่มืดมืดที่
ลึกกว่านี้อีก แต่ทว่าจากการก้าวเดินลึกเข้าไปทีละก้าวๆ ทำให้ม้า
ไม้เริ่มไม่สามารถสลายพลังอำนาจการแข็งกลายเป็นหินที่ทำร้ายห
ีบชีเย่ได้อีกแล้ว

“เปิด...” หีบชีเย่คำรามเสียงดังก้อง พลังลมปราณทั้งหมดพุ่ง
ออกมาอย่างรุนแรง トラประทับฟ้าดินถูกเปิดออก เคล็ดวิชาที่ถูก
สำแดงออกมาเป็นลำดับแรกก็คือ ท่าการโจมตีขั้นสุดยอดของ
ประตูเบญจทวารกันฟ้า...เบญจสังฆกรรมปิดกั้นนิรันดร์!

พลังที่เบญจสังฆธรรมปิดกั้นนิรันดรถูกสำแดงออกมา หลี่ชียเออาศัยพลังปิดกั้นเด็ดขาดมาปกป้องตนเอง จากการที่หลี่ชียยังคงก้าวเดินไปข้างหน้าต่อไป เสียง "ปัง" ดังขึ้นมา กระทั่งเบญจสังฆธรรมปิดกั้นนิรันดรที่สามารถปิดกั้นทุกสิ่งก็ไม่อาจต้านทานกับการถูกทำให้กลายเป็นหินได้ เบญจสังฆธรรมปิดกั้นนิรันดรพังทลายลงภายใต้พลังอำนาจทำให้แข็งกลายเป็นหินเอาไว้ได้!

"ทำลายมัน..." หลี่ชียเอคำรามเสียงดัง トラประทับฟ้าดินได้สำแดงพลังโจมตีที่ไร้เทียมทานออกมา "เขาพระสุเมรุ" ของระฆังเขากัวซาน "สูญสลาย" ของกระบุกปีศาจกลืนเซียน "เมืองมัจฉาหยินหยางสิบแดน" ของคั่นฉ่องหลอมเซียนหยินหยาง "วิบากกรรมเพลิงราชัน" ของเตาราชนจุหว่อ "เก้ายก่องสูงสุด" ของพิณเซียนอสูรเหวะ... เป็นต้น สำแดงเป็นเคล็ดสวรรค์ทำลายออกไปครั้งแล้วครั้งเล่า ทำให้พลังทำให้แข็งกลายเป็นหินถูกต้านให้ถอยห่างออกไป

แต่ทว่าภายใต้การโจมตีที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกรเช่นนี้แล้วก็ตาม พลังทำให้แข็งกลายเป็นหินก็ยังคงเหมือนหนึ่งเป็นคลื่นทะเลที่ถาโถมตีโต้กลับมาเช่นเดิม

ในที่สุด แม้แต่สวรรค์ทำลายที่ถูกสำแดงออกมาโดยตราประทับฟ้าดินก็ไม่สามารถต้านทานกับพลังโจมตีกลับของพลังอำนาจทำให้

แข็งกลายเป็นหินได้ พลังอำนาจทำให้แข็งกลายเป็นหินแข็งแกร่ง และทรงพลังเกินกว่าจินตนาการของทุกๆ คน!

เป็นที่ทราบกันดีว่า การที่หลี่ชีย่สำอางค์ทำลาวยออกมาครั้งแล้วครั้งเล่า กระทั่งสายสำนักราชันเซียนยังถูกทำลายลงได้ แต่ทว่าท้ายสุดแล้วยังคงไม่อาจต้านทานกับพลังอำนาจของการทำให้แข็งกลายเป็นหินไปได้!

“เปิด...” หลี่ชีย่คำรามเสียงดัง มาคราวนี้เขาได้สำอางค์สุดยอดอาวุธไร้ผู้ต่อกรที่แท้จริงออกมา ปราณภูประตุมเบญจทวารกั้นฟ้าในมือสำอางค์เคล็ดโถมตีอันแวววาวออกไป ทันใดนั้นประตุมเบญจทวารกั้นฟ้าได้ปะทะประกายที่เจิดจ้าที่สุดในโลกออกมา ปราณภูเบญจสังฆกรรมปิดกั้นนิรันดร์ขึ้นมา!

เป็นเบญจสังฆกรรมปิดกั้นนิรันดร์ที่แท้จริง ภายใต้ความไร้ผู้ต่อกรเช่นนี้ ในที่สุดสามารถต้านทานกับพลังอำนาจทำให้แข็งกลายเป็นหินได้

หลี่ชีย่ไม่ได้ชักช้าแม้แต่น้อย ยังคงขี้น้ำไม่ก้าวเดินต่อไป! แต่เขารู้ดีว่าต่อให้เบญจสังฆกรรมปิดกั้นนิรันดร์ก็ไม่สามารถต้านทานกับพลังทำให้แข็งกลายเป็นหินได้

“จืด...จืด...จืด...” เสียงทำให้แข็งกลายเป็นหินดั่งขึ้น เป็นไปตาม
คาด หลังจากที่หลี่ชีย่ก้าวเดินไปได้ไม่นาน ในที่สุดพลังอำนาจทำ
ให้แข็งกลายเป็นหินก็สามารถรูกกลับ และประสิทธิภาพในการปิด
กั้นของเบญจสังขารมปิดกั้นนิรันดรก็เริ่มไร้ผล

“ฆ่า...” หลี่ชีย่เริ่มบ้าคลั่งขึ้นมา พลันสิบสามลัคนาพุ่งขึ้นมา และ
เปิดออกปรากฏพวกโสมบรรพบุรุษได้กระโดดออกมาที่ละต้น

“โครม...” ฟาถล่มดินทลาย ยังคงสีแดงเป็นเคล็ดโถมตีแวววาว
คั่นช่องหลอมเซียนหยินหยางถูกสีแดงออกมา สิบแดนลอยล่อง
เมืองขนาดยักษ์ถูกบดขยี้ทำลาย ปลาหยินหยางจำนวนนับไม่ถ้วน
สุดลูกหูลูกตา ทำการสร้างเป็นแนวกำแพงขึ้นมา

เมืองมัจฉาหยินหยางสิบแดน! คือท่าโถมตีสุดยอดของคั่นช่อง
หลอมเซียนหยินหยาง ด้วยพลังโถมตีเช่นนี้สามารถสังหาร
จักรพรรดิเทพได้ ขณะที่ปลาหยินหยางจำนวนนับไม่ถ้วนพยายาม
ปกป้องหลี่ชีย่จากพลังทำให้กลายเป็นหิน

ในขณะนี้ พวกของโสมบรรพบุรุษได้เกาะอยู่บนไหล่ของหลี่ชีย่
โสมบรรพบุรุษป้อนน้ำโสมให้หลี่ชีย่อย่างไม่ขาดสาย ต้นโบตัน

เขียนสมานแผลได้สำแดงพลัง โอสถอันทรงพลังออกมา เพื่อ
ต้านทานกับการทำร้ายจากการทำให้แข็งเป็นหิน หวายวิญจักร
วิญญาณฟ้าคล้ายกับควบคุมวิญญาณเอาไว้ มีการเวียนว่ายครั้ง
แล้วครั้งเล่า ช่วยให้หฺลื่อชีเยรอดพ้นจากการถูกทำร้ายโดยพลังทำ
ให้แข็งกลายเป็นหิน ต้นทหารองครักษ์แตกกิ่งก้านสาขาออกมา
อาศัยพลังชีวิตที่นำเกรงขามสลายการทำร้ายจากพลังแข็ง
กลายเป็นหิน...

แต่ทว่าจากการที่หฺลื่อชีเยก้าวเดินลึกเข้าไปเรื่อยๆ ทีละก้าวๆ พลังทำ
ให้แข็งกลายเป็นหินก็จะทรงพลังมากยิ่งขึ้น อาวุธไร้ซึ่งผู้ต่อกร
ของหฺลื่อชีเยที่สำแดงพลัง โจมตีออกไปครั้งแล้วครั้งเล่า ยังคงไม่
สามารถต้านทานการทำร้ายเอาไว้ได้

สิบสามลัคนาของหฺลื่อชีเยกระโดดลอยอยู่เหนือห้องฟ้า กายเขียน
ทั้งสี่ได้ปะทะพลังอำนาจที่ทรงพลังที่สุดออกมา นาทีนี้ พลังยุทธ
ของหฺลื่อชีเยได้ยืนอยู่ในระดับสุดยอด กายใต้ระดับสุดยอดเช่นนี้
เรียกว่าพานพบเทพสังหารเทพ เผชิญมารเช่นฆ่ามาร

แม้ว่าจะเป็นเช่นนี้ก็ตามที หฺลื่อชีเยยังคงไม่สามารถขจัดพลังที่ทำให้
แข็งกลายเป็นหินได้ทั้งหมด ไม่ว่าหฺลื่อชีเยจะสำแดงเคล็ดวิชาสุด
ยอดไร้ผู้ต่อกรเช่นใดออกมา พลังทำให้แข็งตัวกลายเป็นหินก็รุก
กลับมาทุกครั้ง อีกทั้งเมื่อเข้าไปถึงส่วนลึกในระดับหนึ่งแล้ว การทำ

ร้ายจากพลังทำให้แข็งกลายเป็นหินยิ่งน่ากลัวมากขึ้นไปอีก กระทั่ง
ยากจะพลิกสถานการณ์แล้วร้ายจากการถูกทำร้ายเช่นนี้ได้

นับว่าโชคยังดีที่หลี่ซีเยได้เตรียมเนื่อยาประสานฟ้าเอาไว้แล้ว
ภายใต้พลังอำนาจของเนื่อยาประสานฟ้าและต้นโบทันเซียนสมาน
แผล ทำให้หลี่ซีเยยังคงยืนหยัดภายใต้การทำร้ายจากพลังที่ทำให้
แข็งกลายเป็นหินได้

“โ้วแม่เจ้า ชินเป็นเช่นนี้ต่อไป พวกเราคงต้องถูกสุมจนแห้งแน่ๆ
เลย” ภายใต้การรุกรกลับจากพลังทำให้แข็งกลายเป็นหินครั้งแล้ว
ครั้งเล่า โสุมบรรพบุรุษถึงกับร้องเสียงหลงออกมา พวกเขา ก็ได้รับ
ความเสียหายอย่างหนักเช่นกัน

“เอาไปบำรุงก่อน” หลี่ซีเยทำการโจมตีสลายพลังทำร้ายให้แข็ง
กลายเป็นหินพลังควักเอารากฝอยของโสมหงส์ห้าเซียนออกมา
เส้นหนึ่ง มันคือรากฝอยที่มีอายุมากที่สุดจากรากฝอยของโสมหงส์
ห้าเซียน มีขนาดทั้งใหญ่และหนา ฤทธิ์ยาที่อยู่ภายในรากฝอยเส้น
นี้แรงจนร่างกายคนไม่อาจรับกับมันได้ แม้แต่หลี่ซีเยเองก็
ไม่สามารถเคี้ยวกินคนเดียวทั้งเส้น

รากฝอยที่มีอายุมากที่สุดซึ่งแตกออกมาจากรากแก้วของโสมหงส์
ห้าเซียนคือยาบำรุงที่เป็นหนึ่งไม่มีสอง พลันที่พวกเขาโสมบรรพ
บุรุษได้เห็นรากฝอยเส้นนี้ถึงกับรู้สึกกระปรีกระเป่าขึ้นมาทันที
พวกมันได้แบ่งส่วนหนึ่งให้กับหลี่ชียเอ ส่วนที่เหลือพวกเขานำมา
แบ่งกินกันเอง

“ของชั้นเลิศ...” หลังจากแบ่งกินรากฝอยโสมหงส์ห้าเซียนไปแล้ว
พวกโสมบรรพบุรุษพลันมีชีวิตชีวาขึ้น คำรามเสียงยาวที่หนึ่ง ทำ
การถ่ายโอนพลังที่แข็งแกร่งที่สุดของตนเพื่อช่วยเหลือหลี่ชียเออีก
แรง

หลี่ชียเอควมบ้าไม้ก้าวไปข้างหน้าชนิดที่เรียกได้ว่ายากมากกว่าจะ
ก้าวไปได้ทีละก้าว แต่ทว่าในที่สุดเขายังคงก้าวไปถึงบริเวณที่เป็น
ศูนย์กลางของความมืดมิดจนได้

เมื่อมาถึงตรงนี้แล้ว สามารถมองเห็นสิ่งที่ส่งประกายออกมา มันคือ
ร่างเงาแต่ละร่างที่ถูกทำให้แข็งกลายเป็นหินอยู่ตรงนี้ และร่างเงาที่
สูงใหญ่แต่ละร่างก็ต้องถูกผนึกอยู่ที่ตรงนี้ตลอดไปตราบนิรันดร์!

ร่างเงาแต่ละร่างได้ปะทุอำนาจราชันที่ไร้สิ้นสุดออกมา ถึงแม้พวก
มันจะถูกทำให้แข็งกลายเป็นหินอยู่ที่ตรงนี้นานนับพันล้านปี แต่

พลังที่ทำให้แข็งกลายเป็นหินยังคงไม่สามารถสกัดกั้นการแผ่
กระจายออกมาของอำนาจราชันได้

“เงาของราชันเซียนนะเนีย” หลี่ชียเอโจมตีไปพลัน ทอดถอนใจด้วยความ
หดหู่ออกมา เมื่อได้เห็นร่างเงาเหล่านี้

หากผู้คนในโลกมีโอกาสได้เห็นภาพที่อยู่ตรงหน้า รับรองว่าจะต้อง
รู้สึกหวั่นไหวจนพูดอะไรไม่ออก ต่อให้เป็นจักรพรรดิเทพ ยังคง
ต้องรู้สึกหวั่นไหวจนไม่สามารถฟื้นคืนสติกลับมา

ราชันเซียนมู่จ้าว (ราชันเซียนไม้แกะสลัก) ราชันเซียนเย่าจู่ (ราชัน
เซียนบรรพบุรุษโอสถ) ราชันเซียนปาเจิน (ราชันเซียนแปดสัจจะ)
ราชันเซียนทุนยื่อ (ราชันเซียนกลืนตะวัน) ... ร่างเงาของราชัน
เซียนแต่ละองค์ที่ถูกทำให้แข็งกลายเป็นหินอยู่ตรงนี้!

ท่ามกลางร่างเงาของเหล่าราชันเซียน ในพื้นที่มืดมืดที่อยู่ลึกเข้าไป
ไปกว่านี้ ยังมีเงาสายหนึ่งที่ยืนอย่างทรงงอยู่ตรงนั้น...คือ ราชัน
เซียนหญิงหงเหียนนั่นเอง!

ไม่ว่าจะเป็นราชันเซียนมู่จ้าว หรือราชันเซียนหญิงหงเหียน ทั้งหมด
ล้วนแล้วแต่เคยไร้ซึ่งผู้ต่อกร เคยดำรงไว้ซึ่งเกรียงไกรหมื่น

อาณาจักรมาแล้ว ร่างเงาของพวกเขาเหล่านั้นล้วนแล้วแต่ถูกทำให้แข็งกลายเป็นหินอยู่ตรงนี้

หลี่ชีย่ได้แต่มองร่างเงาของราชันเซียนหญิงหงเที้ยนอยู่แวบหนึ่งจากระยะห่างไกล และทอดถอนใจเบาๆ ออกมาที่หนึ่ง ในขณะที่เขาไม่มีเวลาพอที่จะมานั่งทอดถอนใจอีกแล้ว เขาร้องคำรามเสียงดังต่อสู้อาณาจักรกับพลังทำให้แข็งกลายเป็นหินอย่างหนักหน่วง!

ถ้าหากว่ามีบุคคลภายนอกมาเห็นภาพนี้เข้า รับรองได้ว่าต้องตื่นตื่นหัวน้ไหวจนอึ้งตะลึง มันเป็นเรื่องที่น่ากลัวอะไรปานนั้น ร่างเงาราชันเซียนจำนวนมากมายถูกทำให้แข็งกลายเป็นหินอยู่ที่นี้

พันล้านปีที่ผ่านมา มีราชันเซียนจำนวนมากไม่น้อยที่เคยมาหอคิลลาโรยมาก่อน พวกเขาทั้งหมดล้วนแล้วแต่ถูกสิ่งที่อยู่ภายในพื้นที่มืดมืดดึงดูดใจให้ก้าวเดินเข้าไป เพื่อหวังจะได้สิ่งที่อยู่ภายในนั้น แต่ทว่าต่อให้เป็นราชันเซียนก็ไม่สามารถได้สิ่งที่อยู่ภายใน ท่ามกลางพลังทำให้กลายเป็นหินที่สุดแกร่ง ในที่สุดราชันเซียนก็ต้องถอนตัวกลับออกไปอย่างรวดเร็ว พริบตาเดียวที่ราชันเซียนฉากหลบกลับออกไป แต่เงาของพวกเขาล้วนแล้วแต่ถูกทำให้แข็งกลายเป็นหินถูกผนึกเอาไว้ในนี้ตลอดไป

ช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวอะไรอย่างนั้น กระทั่งราชันเซียนยังทำไม่สำเร็จ ย่อมรับรู้ได้ว่าด้านในนั้นคือพลังที่น่ากลัวเช่นใด

หลี่ชีย่ยังคงก้าวเดินลึกเข้าไปทีละก้าว แต่ว่าเมื่อมาถึงอาณาบริเวณที่ร่างเงาเหล่าราชันเซียนแล้ว รู้สึกยากต่อการต้านทานการถูกร้ายโดยพลังที่ทำให้แข็งกลายเป็นหินได้อีกต่อไป

“ข้าคือสวรรค์ที่แท้จริง...” ทันใดนั่นเอง จังหวะเสี้ยววินาทีแห่งชีวิต หลี่ชีย่คำรามเสียงดังก้อง ได้สำแดงท่าไม้ตายที่ทรงพลังมากที่สุด ออกมาในที่สุด

สิบสามลัคนาได้มีการวิวัฒนาการเกิดขึ้น ทุกสิ่งดูกลางเลือน หลี่ชีย่ปรากฏตัวอยู่เหนือเก้าชั้นฟ้า นาทีนี้ข้าคือสวรรค์ที่แท้จริงได้หมายเมินต่อพลังทั่วหล้า เสมือนว่านาทีนี้หลี่ชีย่สามารถกระทบไหล่กับราชันเซียนได้ กระทั่งแข็งแกร่งทรงพลังมากยิ่งขึ้นกว่าด้วยซ้ำ

พลังที่ข้าคือสวรรค์ที่แท้จริงถูกสำแดงออกมา พลังที่ทำให้แข็งกลายเป็นหินกลับทวีความรุนแรงในการโต้กลับมากยิ่งขึ้น ได้ทำการโต้กลับครั้งแล้วครั้งเล่า เสียงดังจืดจืดจืดดังไม่ขาดสาย เหมือนหนึ่งว่าต้องการทำให้ข้าคือสวรรค์ที่แท้จริงแข็งแกร่งกลายเป็นหินอย่างนั้น

“เจ้าสวรรค์โจร เจ้าแหกตาดูให้ดี ข้านี้แหละที่จะเอาชนะทุกสิ่งทุกอย่าง!” หลีชีเย่คำรามเสียงดัง มดเก้าตัวลอยล่อง ในเวลานี้เอง หลีชีเย่ได้ทุ่มสุดกำลัง เสียวินาทีนี้เอง ปราณภูเรือลำน้อยๆ สองลำลอยล่อง

“ตูม...ตูม...ตูม...” นาทีนี้ พลังลมปราณที่รุนแรงได้พุ่งออกมา เหมือนว่าต้องการทำลายความมืดมิดทั้งหมดอย่างนั้น!

“โครม...โครม...โครม...” ในขณะเดียวกัน เหมือนแสงอาทิตย์แรกอรุณรุ่งปรากฏขึ้นมา สาดส่องให้พื้นที่มืดมิดจนสว่างไสว ประดุจต้องการอาศัยแสงอาทิตย์แรกอรุณรุ่งนี้มาทำลายความมืดมิดอย่างนั้น

เรือแห่งชีวิต เรือสร้างภาพ คือเคล็ดวิชาที่หลีชีเย่คิดค้นขึ้น เป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่สร้างขึ้นภายใต้เคล็ดวิชามดเก้าตัว

ฉับพลัน ลมปราณที่ไร้สิ้นสุดของหลีชีเย่เหมือนว่าต้องการหล่อเลี้ยงสรรพชีวิตจำนวนนับล้านล้านชีวิต ยามที่แสงอาทิตย์แรกอรุณรุ่งไร้สิ้นสุดนี้ปรากฏออกมา เหมือนว่าหลีชีเย่ได้บุกเบิกฟ้าดินขึ้นมา สร้างเก้าแดน ก่อตั้งหมื่นอาณาจักร...

ภายใต้การควบคุมของข้าคือสวรรค์ที่แท้จริง เรือแห่งชีวิตและเรือ
สร้างภาพได้สำแดงอาณาภาพจนถึงขีดสุด เหมือนหนึ่งต้องการค้ำยัน
ต้นให้ความมิดมิดทั้งหมดนึกขาด ต้องการสยบพลังที่แข็งแกร่ง
ที่สุดของที่นี่เอาไว้

แต่ว่าพลังที่ทำให้แข็งกลายเป็นหินอยู่เหนือความคาดคิดของผู้คน
เป็นอันมาก ภายใต้พลังของเรือแห่งชีวิตและเรือสร้างภาพ มันยังคง
โต้กลับอย่างรุนแรงต่อไป!

“แว้งค” เสียงหนึ่งดังขึ้น ทันใดนั้นเอง บทคัมภีร์มรณะปรากฏ กลิ่น
อายมรณะที่ไร้สิ้นสุดได้ปกคลุมไปทั่วทั้งโลกแห่งความมิดมิดเอาไว้
หลักกฎเกณฑ์ของบทคัมภีร์มรณะแต่ละสายพลันตรึงเข้าไป
ภายในร่างเงาของราชันเขียนแต่ละร่าง!

ตอนที่ 917 เมล็ดหว่ายต้นกำเนิดกาลเวลา

<https://novel-lucky.com>

เสียงดัง “ซ่า...” นาทีนี่เอง หลี่ชีย่ได้เปิดทะเลแห่งความรู้ออกมา ปราบภูราชันเซียนออกมาทีละองค์ๆ เช่น ราชันเซียนหมิงเหริน ราชันเซียนเสวี่สี่ (ราชันเซียนตราประทับโลหิต) ราชันเซียนหญิง หงเทียน... เป็นต้น ได้ก้าวออกมาจากทะเลแห่งความรู้ทีละองค์

“เปิดออก...” หลี่ชีย่คำรามเสียงดัง พลังมปราณของสรรพชีวิต จำนวนนับล้านล้านชีวิตของเรือแห่งชีวิต เรือสร้างภพ พลังแห่งการ สร้างภพพลันพุ่งเข้าไปภายในตัวเงาราชันเหล่านั้น

“ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม...” นาทีนี่เสมือนหนึ่งมีการทำลายฟ้าดินและสรรพ สิ่ง เงานของราชันเซียนแต่ละองค์ที่ถูกทำให้แข็งกลายเป็นหิน เหมือนพื้นคินซีพได้อย่างนั้น เห็นราชันเซียนแต่ละองค์ก้าวเดิน ออกมา

“ตุ้ม...” พลังของราชันเซียนแต่ละองค์ล้วนถูกสำแดงออกมา ปกป้องบนตัวของหลี่ชีย่ โดยเฉพาะกับการมีพลังการปกปักรักษาจาก ทะเลแห่งความรู้ของราชันเซียนหมิงเหริน ราชันเซียนหญิงหงเทียน ราชันเซียนทุนยื่อเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว จึงทำให้ร่างเงาที่ถูกพลังทำให้ แข็งกลายเป็นหินของราชันเซียนเหล่านี้ทรงพลังมากกว่าร่างเงา

ของราชันเซียนองค์อื่นๆ เป็นการรวมเอาพลังทั้งสองสายเข้าด้วยกัน ทำให้อำนาจราชันเพิ่มขึ้นไม่รู้กี่เท่าตัว

“ต่อให้อยู่เหนือสวรรค์ ข้าก็จะทำให้มันตกลงมาให้จงได้!” หลี่ชียเอ คำรามเสียงดัง ในขณะที่ตัวเขาค่อยๆกลายเป็นราชาของเหล่าราชันเซียนทั้งหลาย อยู่เหนือทุกสิ่งทุกอย่าง เมื่อได้รับการปกป้องจำนวนมากมายเท่านี้แล้ว พลังทำให้เรือแห่งชีวิต เรือสร้างภาพเหมือนบ้าคลั่งขึ้นมาอย่างรุนแรง!

เสียงดัง “ตูม...” เก้าแดนสั่นเทา หมื่นอาณาจักรโอนเอนไปมา ในที่สุดมิติแห่งกาลเวลาถูกทยอยเปิดออก ท่ามกลางอาณาจักรของเรือแห่งชีวิตและเรือสร้างภาพปรากฏอาณาจักรอีกแห่งลอยล่องขึ้นมา และอาณาจักรนี้พลังกลับกลายเป็นนิรันดร์!

ในที่สุด เรือลำที่สามได้ถือกำเนิดขึ้นมาภายใต้เงื่อนไขขีดจำกัดสูงสุด...เรือชีวิตนิรันดร์!

ก่อนหน้าระหว่างนั้น หลี่ชียเอเพียงมีแนวความคิดหนึ่งเกี่ยวกับเรือชีวิตนิรันดร์เอาไว้เท่านั้น ยังไม่ทันได้มีการกำหนดถึงความหมายลึกซึ้งขึ้นมาด้วยซ้ำ

แต่แล้วในเวลานี้ภายใต้การปกปักรักษาของเหล่าราชันเซียน ภายใต้พลังอันเป็นที่สุด เรือชีวิตนิรันดร์ก็ลบลอยล่องปรากฏตัวขึ้นมา หลี่ชีย่เหมือนได้รับคำชี้แนะจากผู้รู้ บรรลุถึงความหมายที่ลึกซึ้งทุกอย่างในทันที

ทุกสิ่งล้วนกลับกลายเป็นนิรันดร์ ภายใต้ความเป็นนิรันดร์ กระทั่งพลังทำให้แข็งกลายเป็นหินก็แข็งงอ ทำให้หลี่ชีย่สามารถก้าวข้ามก้าวอย่างที่สำคัญได้ในที่สุด!

ถ้าหากเวลานี้ยืนดูอยู่ด้านนอกพื้นที่มืดมืด หรือยืนดูอยู่ในหอศิลาโรย ก็จะทำให้เห็นว่าความมืดมืดในขณะนี้เดี่ยวสว่างเดี่ยวมืดไม่คงที่ เหมือนว่าทุกสิ่งทุกอย่างล้วนถูกสยบจนสงบนิ่งเอาไว้...

"ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม..." เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ฟาดดินสะเทือนจนโอนเอนไปมา กำแพงแดนสี่ทิศ เหมือนหนึ่งความมืดมืดกำลังจะพังทลายแล้วความมืดมืดนั้นก็เหมือนสีกค่อยๆ จางลง หากจะกล่าวว่ก่อนหน้านั้น ความมืดมืด ณ ที่ตรงนี้เหมือนดั่งน้ำหมึกดำ เช่นนั้นแล้ว เวลานี้จากการที่สีกค่อยๆ จางลง เริ่มกลายเป็นสีเทาแล้ว!

ในเวลาตัวเอง ได้สร้างความรู้สึกที่เป็นภาพลวงตาขึ้นมา เหมือนว่าความมืดมืดเป็นดั่งน้ำขึ้นน้ำลงที่ไหลลงไปอย่างนั้น ถึงแม้ว่าพลัง

การทำให้แข็งกลายเป็นหินของหอคิลลาโรยยังคงไม่เปลี่ยนแปลง
แต่ว่าท่ามกลางความมืดมิดนี้เหมือนว่าพลังการทำให้แข็งเป็นหินมี
การเปลี่ยนแปลงที่บรรยายไม่ถูก

ไม่รู้ว่าเวลาได้ผ่านไปนานเท่าไร เสียงม้าที่วิ่งดังซ่าซึกแว่วมา
ภายใต้จังหวะจะโคนที่ซ่าซึกนี้ ในที่สุดก็ได้เห็นม้าไม้ก้าวเดิน
ออกมาจากความมืดมิดนั้นที่ละก้าวๆ

เวลานี้ หลีซีเยที่นั่งอยู่บนหลังม้าไม้ ร่างกายของเขาแตกร้าวไป
หมด เหมือนเครื่องเคลือบดินเผาที่แตกเป็นลายงาอย่างนั้น ขอ
เพียงตะเบาๆ ร่างของเขาคงแตกออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยจน
เคลื่อนพื้นไปหมด

ครั้นเมื่อม้าไม้ได้ทุกหลีซีเยออกมาจากบริเวณพื้นที่มืดมิดแล้ว หลี
ซีเยจึงได้ร้องโอดครวญออกมาด้วยความเจ็บปวด เขาได้
รับประทานรากฝอยของโสมหงส์ห้าเซียนท่อนเล็กๆ ลงไป แล้วเริ่ม
เดินลมปราณเพื่อให้พลังลมปราณค่อยๆ กลับมาไหลเวียน!

หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก หลีซีเยลุกขึ้นมา นั่ง ภายใต้พลังจาก
โอสถชนิดต่างๆ ในที่สุดเขาได้ฟื้นคืนพลังลมปราณกลับมาได้แล้ว
และร่างกายที่แตกกลายงาจึงค่อยๆ หายเป็นปกติเหมือนเดิม

หลี่ชีย่ นั่งอยู่บนม้าไม้สุดลมหายใจเข้าลึกๆ มองดูความมืดมิดที่สี
จืดจางลงแล้วถึงกับเผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม คราวนี้ถือว่าได้รับผลเต็ม
เม็ดเต็มหน่วย เป็นการเหนือความคาดคิดของเขาไปเป็นอันมาก
เรียกได้ว่าการมาในครั้งนี้ได้รับผลประโยชน์ที่สะท้อนฟ้าทีเดียว
ไม่มีของวิเศษใดๆ ในหล้าสามารถเทียบเคียงได้

“ความพยายามในแต่ละชาติภพที่ผ่านมา ผ่านการวางแผนในแต่ละ
ยุค ในที่สุดวันนี้ก็ได้ประสบผลสำเร็จแล้ว” หลี่ชีย่ถึงกับเผยให้
เห็นถึงรอยยิ้มพึมพำกับตัวเอง มองดูความมืดมิดที่มีสีจืดจางลง

กล่าวสำหรับเขาแล้ว การเดินทางมาในครั้งนี้ได้รับผลตอบแทน
อย่างงดงาม สร้างความพึงพอใจให้กับเขาเป็นอันมาก

เขามีความคิดต่อสถานที่ตรงนี้โดยตลอดนับพันล้านปีที่ผ่านมา
ความจริงแล้วใช้ว่ามีเพียงเขาคนเดียวเท่านั้นที่ต้องการ เหล่าราชัน
เซียนทั้งหลายก็ต้องการ เพียงแต่น่าเสียดาย ไม่มีราชันเซียนองค์
ไหนทำได้สำเร็จ

ภายหลังเขาจึงบังเกิดแนวความคิดขึ้นมา ผ่านการวางแผนในแต่ละยุคสมัย และอาศัยความพยายามในแต่ละยุค ในที่สุด ยุคนี้ทำให้เขาได้รับผลตอบแทนนั้นกลับมา

บนโลกนี้ ไม่มีใครรู้ว่ามียิ่งใหญ่อยู่ข้างในนั้น ของที่อยู่ข้างในนับแต่อดีตมา เกรงว่าคงไม่เคยได้ยินไม่เคยได้เห็นมาก่อน

เมื่อนึกถึงอดีตที่ผ่านมา หลี่ซีเยก็ต้องทอดถอนใจออกมาเบาๆ ความสำเร็จในวันนี้หาใช่เป็นผลงานของเขาคนเดียว ก่อนหน้านั้น ได้มีราชันเขียนจำนวนมากมายที่เคยทุ่มเทให้กับสิ่งนี้ ราชันเขียนหมิงเหริน ราชันเขียนทุนยื่อ กระทั่งราชันเขียนหญิงหงเทียน ก็เคยพยายามเพื่อสิ่งนี้มาก่อนหน้า และเพราะความพยายามของพวกเขาตนเอง จึงปรากฏความสำเร็จในวันนี้

"คงมีสักวัน ที่ข้าจะบุกขึ้นไปยังเก้าชั้นฟ้า สยบสวรรค์ ครอบครองจักรวาล!" หลี่ซีเยมองดูความมืดมิดที่จืดจางลง และเผยรอยยิ้มออกมา

สำหรับการมาในครั้งนี้ หลี่ซีเยรู้สึกพึงพอใจเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากเขาไม่เพียงทำเรื่องนี้ได้สำเร็จ ยังมีความสำเร็จที่นึกไม่ถึงอีกด้วย นั่นก็คือเรือชีวิตนิรันดร์นั่นเอง

ในที่สุดวันนี้เขาได้บรรลุเกี่ยวกับความหมายของเรื่องชีวิตนิรันดรแล้ว ในอนาคตเขาจะสืบค้นหาความจริงที่มากกว่านั้นบนเส้นทางแห่งความมีชีวิตที่เป็นอมตะต่อไป บนวิถีทางแห่งนี้ เขาจะต้องก้าวเดินไปได้ไกลกว่าใครอื่นใดในอนาคต

กล่าวสำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว ไม่มีผลตอบแทนใดสามารถเทียบเคียงได้กับการที่เขาได้บรรลุเข้าใจถึงความหมายที่ลึกซึ้งของเรื่องชีวิตนิรันดรอีกแล้ว กล่าวสำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว สิ่งนี้จึงเป็นสิ่งล้ำค่าที่ประเมินค่าไม่ได้อย่างแท้จริง

สุดท้าย หลี่ชียเอ่หัวเราะทีหนึ่งแล้วชี้ม้าไม้หันหลังจากไป เมื่อมีไฟตายนี้ในมือ ในอนาคตเขาย่อมมีกำลังแท้จริงในการควบคุมและบัญชาการทุกอย่าง ในอนาคตเขาจะเป็นผู้บงการทุกสิ่ง!

หลี่ชียเอ่ชี้ม้าไม้มุ่งหน้าไปยังทิศทางทิศหนึ่ง สุดท้ายเขาได้มาถึงหน้าผาแห่งหนึ่งของหอศิลาโรย เมื่ออยู่ตรงหน้ากับหน้าผาแห่งนี้ เหมือนว่าสุดเขตของหอศิลาโรยสุดอยู่ที่ตรงนี้ ข้างหน้าเป็นเพียงห้องฟ้าที่กว้างไกลสุดลูกหูลูกตา ไม่มีสิ่งใดอีกต่อไป

ประจักษ์ว่าเมื่อก้าวเดินมาถึงตรงนี้แล้ว ทุกอย่างก็สิ้นสุดลงเท่านี้
ที่สุดของหอศิลาโรยอยู่ตรงนี้ ห้องฟ้าที่สุดลูกหลูกตาไร้ขอบเขต
อยู่ตรงหน้า

หากจะกล่าวว่าบริเวณหน้าผาแห่งนี้มีสิ่งใดที่เป็นจุดสังเกตก็คือ บน
หน้าผามีสะพานไม้ที่ผูกอยู่ท่อนหนึ่ง เสมือนว่าสะพานไม้แห่งนี้
สร้างขึ้นจากการถักทอด้วยหวาย

เหมือนว่าในอดีตอันยาวนานที่ผ่านมา เคยมีผู้ใช้หวายถักทอเป็น
สะพานที่สามารถเชื่อมต่อไปยังฝั่งตรงข้ามที่ไกลสุดลูกหลูกตาได้
ที่ตรงนั้นเหมือนว่ามีสิ่งที่น่าสนใจสำหรับผู้คนอยู่

แต่ว่ากาลเวลาอันยาวนานที่ผ่านมา สะพานไม้แห่งนี้ได้ผูกพังลงจน
เหลือเพียงท่อนเล็กๆ ที่ยังคงค้างคาอยู่บริเวณหน้าผาเท่านั้นเอง

หลี่ชียี้นอนอยู่บนหน้าผา มองดูสะพานไม้ที่ผูกร้อนท่อนนี้แล้วถึงกับ
เพยร่อยยิ้มออกมา พิมพ์ว่า “ได้เวลาที่จะไปยังจุดที่เส้นชีพจรหลัก
บรรจบกันสักที”

สามชีพจรหลักบรรจบกันที่หทัยเยกกล่าวถึงก็คือ จุดที่สามชีพจรหลักของแดนสมุนไพรร่าธาตุบรรจบกัน อันได้แก่ต้นกำเนิดชีพจรโอสถ ชีพจรศิลา และชีพจรรอสุร

สำหรับต้นกำเนิดสามชีพจรหลักของแดนสมุนไพรร่าธาตุนั้น มีคำกล่าวที่เล่าสืบกันมาตลอดว่า ท้ายสุดแล้ว สามชีพจรหลักของแดนสมุนไพรร่าธาตุได้บรรจบกัน แต่พวกมันมีต้นกำเนิดมาจากแหล่งเดียวกัน

แต่ทว่าแหล่งต้นกำเนิดกลับไม่มีใครสามารถเข้าไปได้ หากจะกล่าวว่า ต้องการไต่เรียงจากเส้นชีพจรหลักเส้นใดเส้นหนึ่งเพื่อไปให้ถึงต้นกำเนิดของมัน ไม่ว่าจะคนผู้นั้นจะยอดเยี่ยมปานใด ก็ไม่สามารถไปให้ถึงแหล่งต้นกำเนิดของมันได้

มีตำนานเล่าขานกันว่า เคยมีราชันเซียนที่ไต่ย้อนตามขึ้นไปเพื่อให้ถึงต้นกำเนิดของสามชีพจรหลัก แต่ทว่าสุดท้ายแล้วแม้แต่ราชันเซียนที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกรก็ล้มเหลว ไม่สามารถไปให้ถึงแหล่งต้นกำเนิดได้เลย

หากคิดจะไปให้ถึงต้นกำเนิดของเส้นชีพจรหลักโดยอาศัยวิธีย้อนทวนขึ้นไป เป็นเรื่องที่ไม่สามารถทำได้สำเร็จ เนื่องจากตัวเส้นชีพ

จรรยาหลักเองก็ปฏิเสธการเข้าถึงแหล่งต้นกำเนิดของเส้นชีพจรหลัก
ไม่ว่ากับใครก็ตาม ลองคิดดู พลังของเส้นชีพจรหลักทั้งสามมันน่า
กลัวเพียงใด ยิ่งไปกว่านั้น ในนั้นยังเกี่ยวพันถึงมหาสมุทรแห่งฟ้า
ดิน ความลึกล้ำพิสดารที่อยู่ภายในสุดจะจินตนาการอยู่แล้ว

แต่ว่าใช่ว่าจะไม่มีวิธีอื่นใดที่จะเข้าถึงแหล่งต้นกำเนิดของสามเส้น
ชีพจรหลักเลยเสียทีเดียว ความจริงแล้วยังคงมีวิธีที่จะเข้าถึงต้น
กำเนิดของสามเส้นชีพจรหลักอยู่

ถ้าหากคิดจะเข้าไปยังต้นกำเนิดของเส้นชีพจรหลักทั้งสาม อันดับ
แรกจะต้องออกจากแดนสมุนไพรร่ำธาตุ แต่ก็ยังคงอยู่ในแดน
สมุนไพรร่ำธาตุ จากนั้นต้องหาตำแหน่งที่สามารถเชื่อมต่อไปยัง
ต้นกำเนิดของเส้นชีพจรหลักทั้งสามให้เจอ สุดท้าย ต้องมีบ่อเกิด
แห่งพลังหรือบ่อเกิดแห่งชีวิตที่สามารถเชื่อมไปถึงต้นกำเนิดเส้น
ชีพจรหลักได้อยู่ในครอบครอง!

ดังนั้นในที่นี้ได้เกี่ยวพันถึงการคำนวณที่ลึกล้ำพิสดารที่ยิ่งใหญ่
มาก ในห้วงพันล้านปีที่ผ่านมา เคยมีราชันเซียนจำนวนไม่น้อยที่
เคยคิดคำนวณความลับเกี่ยวกับเรื่องนี้ ทุกคนต่างต้องการทราบถึง
ตำแหน่งที่สามารถเชื่อมต่อไปยังต้นกำเนิดของเส้นชีพจรหลักทั้งสาม!

เนื่องจากความยากลำบากนานัปการเหล่านี้เอง พันล้านปีที่ผ่านมาแทบจะไม่เคยมีใครสามารถเข้าถึงต้นกำเนิดชีพจรหลักทั้งสามเลย แต่ทว่ามีคำเล่าลือในโลกว่าเคยมีคนเข้าไปยังต้นกำเนิดชีพจรหลักทั้งสามได้ ส่วนรายละเอียดที่ว่าเขาคนนั้นคือใคร ชนรุ่นหลังไม่มีใครทราบ

ในขณะนี้ ตำแหน่งที่หลี่ชียเยียนอยู่ก็คือตำแหน่งที่สามารถเชื่อมถึงต้นกำเนิดชีพจรหลักทั้งสามได้ ตำแหน่งลักษณะนี้มีอยู่หลายแห่งในแดนสมุนไพรร่ำธาตุ แต่ทว่าตำแหน่งที่ตั้งที่อยู่ตรงหน้า เป็นตำแหน่งที่หลี่ชียเยเคยทำได้สำเร็จมาแล้ว!

“สมควรเริ่มได้แล้ว” หลี่ชียเยที่ยืนอยู่ตรงจุดนี้กล่าวพึมพำออกมา

ในขณะนี้ หลี่ชียเยนำเอาของสองสิ่งออกมา แล้วยืนอยู่บนสะพานไม้ที่ได้ผูกเรือนไปแล้วนั้น

สิ่งของที่หลี่ชียเยได้นำออกมานั้น หนึ่งในสองสิ่งก็คือสิ่งที่ได้มาจากเจ้าเปิดก่อนหน้านี้ เป็นขวดที่บรรจุน้ำอมฤตฟ้าดินนั่นเอง

สำหรับของอีกอย่างหนึ่งก็คือสิ่งที่คล้ายกับเมล็ดพันธ์ุที่ได้มาจากภายในร่างกายของระกาศาสตร์ไอสถ ซึ่งของที่มีลักษณะคล้ายกับ

เมล็ดพันธุ์อะไรสักอย่าง เกรงว่าผู้คนจำนวนมากไม่สามารถมองเห็นความลับที่ซ่อนอยู่ภายใน

เวลานี้ หลีซีเยได้นำเอาน้ำอมฤตฟ้าดินหยดหนึ่งหยดลงบนสิ่งที่คล้ายเมล็ดพันธุ์อย่างระมัดระวัง น้ำอมฤตฟ้าดินค่อยๆ ซึมหายเข้าไปภายในเมล็ดพันธุ์นี้ ได้ยินเสียง “เปาะ” เปลือกนอกของเมล็ดพันธุ์ปริแตกออก เผยให้เห็นถึงสิ่งที่ซ่อนอยู่ภายใน

ในขณะนี้ ปรากฏเป็นเม็ดถั่วสีเหลืองทองอยู่บนฝ่ามือของหลีซีเย แม้ว่าจะเป็นเพียงเม็ดถั่วที่มีลักษณะสีทองเหลืองอร่ามเม็ดหนึ่งเท่านั้น แลดูไม่เหมือนถั่วเซียนที่อยู่ในตำนานนั้น ทว่าแม้แต่คนที่ไม่รู้จักก็รับรู้ได้ว่าสิ่งนี้ต้องเป็นของที่สุดยอดมาก

“เมล็ดหวายต้นกำเนิดกาลเวลา!” หลีซีเยมองดูเม็ดถั่วสีทองเหลืองอร่ามแล้วเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มเฉยเมย พึมพำออกมาว่า “เป็นเมล็ดหวายต้นกำเนิดกาลเวลาจริงๆ ข้าเดาไม่ผิด”

ผู้คนจำนวนมากล้วนแล้วแต่ไม่เคยได้ยินชื่อของหวายต้นกำเนิดกาลเวลามาก่อน แต่ทว่ามันคือสิ่งล้ำค่าที่ประเมินค่าไม่ได้ เมื่อเมล็ดพันธุ์ของหวายต้นกำเนิดกาลเวลาสุกงอมแล้ว มันจะสร้างเปลือกนอกออกมาหุ้มตัวเพื่ออำพรางตัวเองเอาไว้

ตอนที่ 918 สุดปลายทางในตำนาน

<https://novel-lucky.com>

เมล็ดหวายต้นกำเนิดกาลเวลาต้องผ่านการแช่ด้วยน้ำอมฤตฟ้าดิน
เปลือกนอกที่ลอกตาจึงจะหลุดออก เผยให้เห็นถึงรูปลักษณะที่
แท้จริงออกมา

ไม่ว่าใครก็ตามหากคิดจะเข้าไปยังต้นกำเนิดเส้นชีพจรหลักทั้งสาม
ขาดหวายต้นกำเนิดกาลเวลาและน้ำอมฤตฟ้าดินไม่ได้เลย ต้องมี
สองสิ่งนี้เท่านั้นจึงสามารถนำพาให้เข้าไปยังต้นกำเนิดสามชีพจร
หลักได้

การที่จะเข้าไปยังต้นกำเนิดเส้นชีพจรหลัก สิ่งของสองสิ่งหากว่า
ขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใดก็ไม่ได้ อีกทั้งของสองสิ่งนี้ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่พบ
เห็นได้ยากมาก คิดจะได้พวกมันมาครอบครองยากยิ่งกว่าขึ้นไป
บนสวรรค์ชั้นฟ้าเสียอีก

พูดถึงเรื่องของเมล็ดหวายต้นกำเนิดกาลเวลา พลันที่เมล็ดของมัน
สุกงอมได้ที่ เมล็ดของมันก็จะบินหนีไปในทันที แล้วไปตกอยู่ในมุม
ใดมุมหนึ่งของโลก ทั้งยังไม่สามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขขั้นตอน
เช่นนี้ได้อีกด้วย ต่อให้เป็นราชันเซียนก็ไม่สามารถดักจับเมล็ด
พันธ์ุที่บินหนีเอาไว้ได้

อย่างไรก็ตาม แต่ละครั้งจะมีเมล็ดพันธุ์ดังกล่าวน้อยมากๆ เพียงสามถึงห้าเม็ดเท่านั้น ลองคิดดู หากปล่อยให้เมล็ดพันธุ์เช่นนี้สามถึงห้าเม็ดหลุดเข้าไปอยู่ในโลกอันกว้างใหญ่ไพศาล แล้วต้องการให้ได้เมล็ดพันธุ์นั้นมาสักเม็ด ระดับความยากของมันยากยิ่งกว่ามเข็มใต้ทะเลเสียอีก

ด้วยสาเหตุนี้เอง เพื่อให้ได้มาซึ่งเมล็ดพันธุ์ของหวายต้นกำเนิดกาลเวลา หลี่ซีย่ในฐานะของอิกาทิมิพีเคยเฝ้าติดตามมานานถึงห้ายุค สุดท้าย ความพยายามก็เป็นผล เขาสามารถทำได้สำเร็จได้เมล็ดพันธุ์หวายต้นกำเนิดกาลเวลามาได้เม็ดหนึ่ง

หลี่ซีย่นำเมล็ดวางเอาไว้บนสะพานที่ผูกพังริมหน้าผา จากนั้นรินน้ำอมฤตฟ้าดินลงไปบนเมล็ดพันธุ์นั้น

ภายในระยะเวลาอันสั้น สิ่งมหัศจรรย์ได้เกิดขึ้น เมล็ดพันธุ์นั้นได้แทงรากออกมาแล้ว เพียงชั่วพริบตาเดี๋ยวก็นางรากลงไปบนดินทันใดนั้น บังเกิดเสียงดัง "ซ่าซ่า"

ต้นหวายขนาดยักษ์ได้โผล่ออกมาจากใต้พื้นดิน จากนั้นแตก
กิ่งก้านสาขาออกมา และพันถักทอเข้าด้วยกันเคลื่อนไหวรวดเร็ว
ราวกับงู

และแล้วเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้ก็เกิดขึ้น สะพานไม้อันเกิดจากการ
ถักทอพันกันของหวายต้นกำเนิดกาลเวลาได้เริ่มทอดยาวไปบน
อากาศที่กว้างไกลไร้ขอบเขต ด้วยสะพานไม้เช่นนี้คล้ายสามารถ
เชื่อมไปยังแดนนิพพานอย่างนั้น

หลี่ชีย่ไม่กล้าชักช้า จึงก้าวเดินขึ้นบนสะพานหวายทันที เดินไป
ตามสะพานหวายที่ทอดยาวไปข้างหน้า

สะพานหวายนี้มีความยาวมาก ในขณะที่มันเชื่อมไปยังดินแดน
นิพพานนั้น รอบๆ ทั้งสี่ด้านไม่สามารถมองเห็นสิ่งใดได้เลย มีเพียง
ท้องฟ้าที่กว้างไกลไร้ขอบเขต การก้าวเดินอยู่บนสะพานเช่นนี้
เสมือนหนึ่งเชื่อมไปยังนิรันดร ที่ตรงนี้เวลาได้หยุดลง ช่องว่าง
ระหว่างอากาศได้หายไป

การก้าวเดินอยู่บนสะพานนี้ ทำให้ผู้คนเกิดภาพลวงตาขึ้นมา
เหมือนหนึ่งกำลังก้าวเดินอยู่ ณ จุดเริ่มต้นแห่งกาลเวลา จุดตั้งที่นี้

คือที่ที่แรกเริ่มกำเนิดฟ้าดินอย่างนั้น ที่ตรงนี้ไม่มีสรรพชีวิต แม้แต่
กาลเวลาก็ยังไม่ได้ถือกำเนิดขึ้นมา

หลี่ชี่เย่ก้าวเดินไปตามทางของสะพานหว่ายไปเรื่อยๆ ไม่รู้ก้าวเดิน
ไปนานเท่าไร ในที่สุดก็ถึงยังจุดหมายปลายทาง เมื่อเขาก้าวเท้าลง
มาจากสะพานหว่ายมา พลันที่เของเขาได้แตะพื้นแล้วนั้น ในเวลา
นี้เอง หว่ายต้นกำเนิดกาลเวลาก็เริ่มเหี่ยวเฉาขึ้นมาทันที และอัตรา
ความเร็วในการเหี่ยวเฉานั้นรวดเร็วมาก ภายในระยะเวลาอันสั้น
สะพานหว่ายทั้งสะพานก็เหี่ยวเฉาไปจนสิ้น

ทันทีที่หว่ายต้นกำเนิดกาลเวลาเหี่ยวเฉาลง ทันใดนั้นเหมือน
มองเห็นบนสะพานได้ปรากฏเมล็ดพันธ์ุเกิดขึ้นสามถึงห้าเม็ด โดย
เมล็ดพันธ์ุเหล่านั้นได้เปล่งประกายสีทองออกมา

“ซ้าา” เสียงฉีกขาดดังขึ้นมา เพียงชั่วพริบตาเดียว หว่ายต้น
กำเนิดกาลเวลาก็ได้แห้งเฉาตาย แล้วสะพานหว่ายก็ได้เกิดการ
ขาดออกจากกันเป็นท่อนๆ ร่วงหล่นลงกลางอากาศที่กว้างไกลสุด
ลูกหลูกตาไป

จังหวะที่สะพานหว่ายขาดออกจากกันและห้อยลง เห็นเมล็ดพันธ์ุ
สามถึงห้าเม็ดยังนั้นเหมือนติดปีกอย่างนั้น บินออกไปด้วยความเร็วที่

เหนือความคาดคิด เพียงเสี้ยววินาทีเท่านั้นเมล็ดพันธุ์ทั้งหมดก็บิน
ข้ามมิติหายเข้าไปในฟ้าดิน

เมล็ดพันธุ์ทั้งสามถึงห้าเม็ดนี้ได้บินไปยังโลกอันกว้างใหญ่ไพศาล
ไม่มีใครรู้ว่ามันจะไปหล่นอยู่มุมไหนของโลก ต่อให้มีใครได้ไปก็ไม่
รู้ว่าประโยชน์ที่แท้จริงของมันคืออะไร

ท้ายที่สุดผู้ที่รู้เรื่องเกี่ยวกับเมล็ดพันธุ์หายตัวทันกำเนิดกาลเวลาไม่
เพียงไม่กี่คนเท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้นการจะให้ได้มาซึ่งเมล็ดพันธุ์
เช่นนี้ถือเป็นวาสนาที่สุดยอดมากอย่างหนึ่ง!

มองดูเมล็ดพันธุ์ที่บินลับตาไป หล่ชีเย่ได้แต่ทอดถอนใจออกมา
เบาๆ ใครบ้างจะรู้ว่าในอนาคตจะมีใครเป็นผู้ได้ครอบครองเมล็ด
พันธุ์เช่นนี้ เกรงว่าต่อให้ได้มันมากก็ไม่รู้ถึงคุณค่าของมัน

เมื่อได้สติกลับมา หล่ชีเย่หันหลังกลับมาเห็นเป็นทะเลสาบตรงหน้า
ซึ่งทะเลสาบนี้ไม่ได้มีสิ่งใดสะดุดตาเมื่อพบเห็นครั้งแรก

ความลึกซึ่งที่ซ่อนอยู่ภายในใ้ขวามนุษย์ปุถุชนสามารถมองเห็นได้
แต่จะเห็นข้อแตกต่างหากอาศัยมองด้วยเนตรฟ้า จะได้เห็นภาพ
ความอลังการยิ่งตรงหน้า

รอบๆ ทะเลสาบเต็มไปด้วยลายเต่า ซึ่งเป็นลายเต่าที่ลึกซึ่งพิสดาร
ที่สุดในโลก เหมือนว่าลายเต่าแห่งฟ้าดินล้วนแล้วแต่มีต้นกำเนิด
มาจากที่ตรงนี้ ไม่ว่าใครก็ตาม ไม่ว่ามีพรสวรรค์เช่นใด หากลอง
มองลายเต่าเหล่านี้เป็นเวลานานก็จะบังเกิดอาการเวียนหัวขึ้น หาก
ผู้นั้นมีพรสวรรค์และทักษะอ่อน แม้มองเพียงแวบเดียวก็อาจเป็นลม
หมดสติไปเลย หากรุนแรงก็จะถึงขั้นกระอักเลือดและถึงตายได้

สำหรับน้ำที่อยู่ในทะเลสาบยังไม่ต้องกล่าวถึง หากสามารถดูด้วย
เนตรฟ้าละก็ สามารถเห็นถึงความเป็นน้ำทิพย์เซียนอย่างนั้น เปล่ง
ประกายเซียนที่สว่างงามยิ่งออกมา ทุกหยาดหยดของน้ำใน
ทะเลสาบเสมือนหนึ่งได้หล่อเลี้ยงสรรพชีวิตทั่วโลกอย่างนั้น น้ำ
ทะเลสาบทุกหยาดหยดเหมือนกอปรด้วยกลิ่นอายเซียนที่สว่างงาม
ที่สุดของฟ้าดิน

สิ่งนี้หาใช้น้ำทะเลสาบแต่เป็นน้ำทิพย์เซียนที่อยู่ในตำนาน! แม้ว่า
ไม่มีใครได้เคยเห็นน้ำทิพย์เซียนมาก่อน แต่ว่าพลันที่ได้เห็นน้ำที่
อยู่ในทะเลสาบก็จะเข้าใจทันทีว่า น้ำทิพย์เซียนที่ปรากฏอยู่ในโลก
มนุษย์ก็ไม่เกินเลยไปกว่านี้แล้ว

“บุปผชาติเบิกโลก!” หลีชีเยที่ยืนอยู่ตรงจุดนี้ทอดถอนใจออกมาเบาๆ ถึงแม้เขาไม่เปิดเนตรฟ้าก็รู้ว่าสิ่งนี้คืออะไร!

บุปผชาติเบิกโลก เกรงว่าคงเป็นชื่อที่ผู้คนในโลกไม่เคยได้ยินมาก่อน แต่หากราชันเซียนได้ยินชื่อนี้ล่ะก็ ต้องรู้สึกอย่างได้เป็นอันมาก และต้องใช้ทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มันมาสักกาหนึ่งอย่างแน่นอน

บุปผชาติเบิกโลกนี้มีค่ายิ่งกว่าน้ำทิพย์แรกเริ่มฟ้าดิน หรือสุดยอดแก่นฟ้าดินเสียอีก เจ้าสิ่งนี้นับว่าเป็นสิ่งที่ไม่สามารถประเมินค่าได้ ความล้ำค่าของมันสุดจะจินตนาการ

อีกทั้งที่ยากยิ่งก็คือบุปผชาติเบิกโลกสามารถรองรับได้กับทุกๆ สรรพชีวิต ซึ่งแตกต่างจากน้ำทิพย์ดารามีนสรรพสิ่งที่รุนแรงยากที่ผู้ใดจะเทียบเคียง!

มีคำเล่าลือหนึ่งว่าต้นกำเนิดของเส้นชีพจรหลักทั้งสามนั้นถือกำเนิดขึ้นตั้งแต่แรกเริ่มกำเนิดฟ้าดินในเวลานั้น ฟ้าดินเริ่มถือกำเนิดขึ้นมา จึงมีพลังแก่นไร้สิ้นสุดที่คอยบ่มฟักทั้งเก้าแดนหมื่นอาณาจักร ขณะที่มิ่วตฤสวณน้อยกลับไม่ได้ถูกแปรสภาพ และร่วงหล่นลงโลกมนุษย์ในที่สุด

ขณะที่สามเส้นชีพจรหลักอาจเป็นไปได้เกิดจากวัตถุที่ไม่ได้ถูก
หลอมละลายแปรสภาพไปนั้น สถานที่ตรงนี้เต็มไปด้วยพลังแรกเริ่ม
แก่นฟ้าดิน ซึ่งเพียงพอต่อการหล่อเลี้ยงสรรพชีวิตทั้งโลกได้

แม้ว่าคำเล่าลือนี้อาจไม่มีหลักฐานใดๆ รองรับ แต่ทว่าบุปผชาติฟ้า
ดินที่อยู่ตรงจุดนี้รับรองได้ว่า จะต้องเป็นพลังแก่นที่ดีที่สุดในโลก
อย่างแน่นอน ไม่ว่าจะเป็นผู้ดำรงอยู่ในสถานะใด ก็ต้องแสดงความ
อยากได้อย่างยิ่ง!

ถึงแม้จะปรากฏบุปผชาติฟ้าดินอยู่ตรงหน้า แต่หาลีชียเอกลับไม่ได้ลง
มือหยิบฉวยเอา เนื่องจากเขารู้ดีว่า การที่จะหยิบฉวยเอาบุปผชาติ
ฟ้าดินไปนั้นไม่ง่ายอย่างที่คิด

เนื่องจากลายเต่าที่ปกคลุมอยู่รอบๆ ทะเลสาบเหล่านี้คือลายเต่าที่
ทรงพลังมากที่สุดในโลก หากไม่ได้รับความเห็นชอบจากลายเต่า
เหล่านี้ คิดจะหักหาญเข้าไปนั้นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ต่อให้เป็น
ราชันเซียนก็มีหวังถูกส่งตัวออกไปจากที่นี่โดยพลัน ไม่อาจรั้งอยู่
ที่นี่อีกต่อไป

“แว้งค์” เวลานี้ ลายเต่าที่อยู่รอบๆทะเลสาบล้วนสว่างไสวขึ้นมาพร้อมๆ กัน เห็นลายเต่าแต่ละเส้นถักทอพันเกี่ยวเข้าด้วยกัน จากนั้น บังเกิดเสียงซ่า ซ่าขึ้นมา

ลายเต่าแต่ละสายเสมือนตั้งน้ำไหลค่อยๆ รวมตัวกัน มีการแปรเปลี่ยนรูปร่างของมัน กลับกลายเป็นรูปร่างของคนต่างๆ กันไป จากหนุ่มที่ร่างกายกำยำ กลับกลายเป็นคุณชายในกลียุค กลายเป็นคนลึกลับที่ปกปิดร่างด้วยเสื้อคลุม แล้วกลายเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาๆ คนหนึ่ง...

สุดท้ายลายเต่านี้ได้หยุดการเปลี่ยนแปลงรูปร่างแล้วในที่สุดปรากฏเป็นอิกาทัวหนึ่งอยู่ตรงหน้าหลีชีเย่ ยามที่อิกาทัวนี้กางปีกออกไป สามารถปกคลุมฟ้าดิน ทุกแดนมืดมืดไปทั่ว ระยะเวลาที่เหลือบตามอง สามารถสยบทั้งเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน

“เจ้ายังกล้ามาที่นี่อีกหรือ!” อิกาทัวนี้ได้ปรึปากพูดออกมา พลันที่มันเปล่งเสียงออกมาสะท้อนไปทั่วเก้าชั้นฟ้า เสมือนหนึ่งคือเซียนอ่องที่อยู่สูงเด่น บรรดาจักรพรรดิเทพหมอบกราบอยู่ด้านล่าง

“เจ้าแปลงผิดร่างแล้ว นี่มันเป็นรูปลักษณะในอดีตของข้า ถูกต้องร่างแท้จริงของข้าในอดีตคืออิกาทัวหนึ่ง แต่ร่างที่แท้จริงเวลานี้คือ

คนเป็นๆ คนหนึ่ง ไม่ใช่ภาพลวงตาที่ปรากฏก่อนหน้า” หลีชีเย่ยิ้ม
กล่าวจ้องมองอีกาที่อยู่ตรงหน้า

ที่แท้บุคคลต่างๆ ที่แปลงออกมานั้น ล้วนแล้วแต่เป็นบุคคลที่หลีชีเย่
เคยใช้เมื่อยามอดีต! แนนอนทั้งหมดนั้นเป็นเพียงภาพลวงตา
เท่านั้น หาใช่เป็นตัวจริง

“แว้งค” เวลานี้ อีกาได้หายไป พร้อมกับปรากฏเป็นคนอีกคน
ตรงหน้าหลีชีเย่ ถ้าหากมีผู้มองเห็นคนที่อยู่ตรงหน้ารับรองว่าต้อง
ตกใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะนั่นคือหลีชีเย่อีกคนหนึ่ง เป็นหลีชีเย่ที่ตัว
เป็นๆ ไม่ว่าจะรูปลักษณ์หรือท่วงท่าล้วนเหมือนกันอย่างกับแกะ หาก
ไม่ใช่ผู้ที่คุ้นเคยคงยากที่จะแยกออกกว่าคนไหนจริงคนไหนปลอม

“ทำไมรี คิดจะหลอกคนอีกแล้วหรือ?” ในขณะนี้ หลีชีเย่อีกคนได้
เหลือบมองหลีชีเย่ที่หนึ่ง ด้วยท่าทางที่สบายๆ เอ้อระเหย
เช่นเดียวกับหลีชีเย่

“เออละ เจ้าอย่าได้แปลงเป็นร่างของข้า และไม่ต้องมาคิดอะไรกับ
ข้า เจ้ามันเป็นเพียงหลักกฎเกณฑ์เท่านั้น ปราศจากชีวิต ไร้
ความรู้สึก เจ้าจะมาเลียนเสียงพูดของข้าไปทำไม!” หลีชีเย่หัวเราะ

ออกมาเต็มที่ กล่าวว่า "ตัวตนดั้งเดิมของเจ้าเองนะสำคัญที่สุด เรื่องการละเล่นเล็กน้อยเช่นนี้ มันไร้สาระจริงๆ!"

"แวงค์" หลี่ซียี่เย่ที่อยู่ตรงหน้าหลี่ซียี่เย่ได้หายไป จากนั้นกลับกลายเป็นร่างเงาที่เลื่อนราง เบื้องบนสูงยันสวรรค์ เบื้องล่างปกครองฟ้าดิน ทุกสิ่งล้วนอยู่ภายใต้กำมือของเขา

"เจ้าไม่ต้องแปลงเป็นสวรรค์หรือกนะ เจ้าไม่ใช่สวรรค์ อีกอย่างบอกตามตรงเลยนะ สวรรค์หาใช่แบบนี้" หลี่ซียี่เย่ยิ้มกล่าวกับร่างเงาที่เลื่อนรางร่างนี้

"ข้าอยากทำอะไรมันก็เรื่องของข้า เจ้าไม่ต้องยุ่ง?" ร่างเงาเลื่อนรางนี้บอกกับหลี่ซียี่เย่ด้วยท่าทีดูแคลน

หลี่ซียี่เย่ได้แต่ยิ้มเฉือนๆ บีบจมูกตัวเองกล่าวด้วยความจนด้วยเกล้า "เห็นที่มันคงเป็นความผิดของข้า ครั้งก่อนข้าไม่ควรสอนอะไรผิดๆ ให้เจ้า ทำให้เจ้าได้เรียนรู้ถึงการแปลงอารมณ์เจ็ดความรู้สึกและหกความปรารถนาของมนุษย์ปุถุชน เข้าใจ!"

“ข้าคือหลักกฎเกณฑ์แห่งฟ้าดิน สามารถแปลงได้ทุกอย่าง ใ
ต้องให้เจ้าสอน” ร่างเงาเลื่อนร่างนี้หยิ่งยโสมาก กล่าวด้วยความดู
แคลนออกมา

เมื่อครั้งที่หลี่ชียะยังอยู่ในสถานะของอิกาทมิพีได้เคยมาที่แห่งนี้ครั้ง
หนึ่ง อิกทั้งเขายังได้รั้งอยู่ที่นี้เป็นเวลายาวนานมากๆ ในเวลานั้น
หลักกฎเกณฑ์ฟ้าดินไม่ได้เป็นเช่นนี้ ต่อมาได้ติดนิสัยที่ไม่ดีหลาย
อย่างภายใต้การหยอกล้อของหลี่ชียะ

“ไซ่ ไซ่ ไซ่ ถูกต้อง เจ้ามันคือหลักกฎเกณฑ์ฟ้าดิน สามารถแปลง
ร่างได้ทุกอย่าง”

เวลานี้ ร่างเงาที่เลื่อนร่างได้หายไป พริบตาเดียวเท่านั้น ปราบกฎ
รูปร่างของหญิงสาวผู้หนึ่งตรงหน้าของหลี่ชียะ นางมีรูปโฉมที่
สวยงามสุดบรรยาย

“ช่างงามหรือไม่?” ยามที่หญิงสาวผู้นี้ปรากฏออกมา ไม่ว่าจะเป็
ท่าทีการยิ้ม หรือหน้านิ้วคิ้วขมวดลั่นชวนให้หลงใหลทั้งสิ้น นาง
ยิ้มแต่กล่าวกับหลี่ชียะ

“เซอะ หากเจ้ายังคงแปลงเป็นรูปร่างของนางอีก เชื่อหรือไม่ว่าข้า
จะฉีกเจ้าเป็นชิ้นๆ” หลี่ชียือดที่จะสบถออกไปไม่ได้ “ท่าที่ห้องดงาม
นิมนวลที่เสแสร้งแกล้งทำ ข้าเห็นแล้วแทบอาเจียนออกมา!”

Novel-Lucky

ตอนที่ 919 ถ้ามโลกหล้ามนุษย์เป็นเช่นใด

<https://novel-lucky.com>

“ไม่แปลงก็ไม่แปลงสิ แล้วจะมีอะไรหน้าหน้า” หญิงสาวผู้นี้พลันหมุนตัว กลับกลายเป็นร่างเงาที่เลื่อนรางก่อนหน้าอีกครั้ง เสมือนหนึ่งอยู่เหนือเก้าชั้นฟ้าหมื่นอาณาจักร

หลี่ซีเยรู้สึกถึงการแปลงร่างเช่นนี้ของหลักกฎเกณฑ์ฟ้าดิน เขาถึงกับยิ้มเจื่อนๆ ออกมา เรื่องนี้หากจะว่าไปเขาเองก็รู้สึกผิดบาปอยู่เหมือนกัน เป็นเขาเองที่ครานั้นสอนให้หลักกฎเกณฑ์นี้ต้องเสียคนเช่นนี้

หลักกฎเกณฑ์ที่กระจายอยู่โดยรอบทะเลสาบนี้แปลงมาจากฟ้าดิน นับเป็นหลักกฎเกณฑ์ที่บริสุทธิ์ ปราศจากชีวิต ไม่มีความรู้สึก แต่ว่ามันสามารถแปลงทุกสิ่งทุกอย่างได้ อย่างน้อยมันสามารถแปลงท่าทางการแสดงออกต่างๆ ได้ทุกอย่าง

ครั้งนั้น หลี่ซีเยได้ทุ่มเทพลังกายใจนับไม่ถ้วนกว่าจะมาถึงที่ตรงนี้ เขาได้รั้งอยู่ที่นี้ยาวนานมาก ท่ามกลางวันเวลาอันยาวนานในช่วงนั้น หลักกฎเกณฑ์นี้ได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ จากหลี่ซีเยไปมากมาย สิ่งทีหลี่ซีเยเคยพูดถึงมันสามารถแปลงได้ทั้งหมด

“ถูกแล้ว ผู้หญิงที่เจ้าเคยพูดถึงเป็นอย่างไรบ้างแล้ว?” หลังจากที่หลักกฎเกณฑ์ได้กลับกลายเป็นร่างเงาที่เลื่อนรางแล้วจึงเอ่ยปากถามขึ้นมา

หลี่ซีเยมองร่างเงาเลื่อนรางด้วยหางตา กล่าวว่า “นี่มันเกี่ยวอะไรกับเจ้า เจ้าหาใช่คนเป็นๆ หรือไม่ต้องยุ่งอะไรมากมาย”

ร่างเงาเลื่อนรางกล่าวว่า “เซอะ คงไม่ใช่ว่าอกหักนะสิ ทำไมรี สวเจ้าทอดทิ้งเจ้าไปรี ดูสารรูปของเจ้าสิ คงไม่หนักันไปสักเท่าไร แค่อีกาตัวหนึ่งเท่านั้น ใครจะไปชอบได้ลง”

“เซอะ เจ้าเองไม่ใช่คนเป็นๆ กลับกลายเป็นคนพูดมากตั้งแต่เมื่อไหร่กัน พวกแม่บ้านปากปลาร้ากับเจ้าในเวลานี้เหมือนกันมากเลย ชอบปากมากจริงๆ” หลี่ซีเยกล่าวอย่างเคืองๆ

“ปากปลาร้าบ้านเจ้านะสิ” ร่างเงาเลื่อนรางกล่าวอย่างดูแคลนว่า “ครานั้นใครกันที่ปากมาก? วันทั้งวันพร่ำบ่นข้างหูข้าไม่ได้หยุดไม่ได้หย่อน ประมาณว่าซู่เอ้ออะไร จันเอ้ออะไรทำนองนั้น ฟังจนเอียนอยากจะอ้วก” ร่างเงาเลื่อนรางกล่าวด้วยท่าที่เหยียดหยามออกมา

เมื่อถูกร่างเงาเลื่อนร่างว่าเข้าให้เช่นนี้ หลี่ซิเย่ถึงกับควันออกหู กล่าวว่่า “เซอะ รู้ย่่างนี้คราน้ันคงไม่บอกกล่าวเรื่งราวเหล่านีต่อเจ้า!”

“แหะ แหะ แหะ มารู้สื่กตัวเวลานี้ก็สายไปเสียแล้ว ข้า้ณะรู้ความลับของเจ้าไม่น้อยเลยนะ” ร่างเงาที่เลื่อนร่างกล่าวย่่างล่่าพองใจ

หลี่ซิเย่มองด้วยหางตา กล่าวว่่า “ที่พุดไปคราน้ันมันก็แค่ล่้อเจ้าเล่นเท่านั้นเอง อีกย่่างเป็นไปได้อย่่างไรที่ข้า้จะเอาความลับมาบอกต่อเจ้า”

“เซอะ หยอกล่้อข้า้เล่นอะไร ข้า้ณะคือหลั้กกกฎเกณธ์แห่งฟ้าดินนะ สามารถเปล่งได้ทุกสิ่งย่่าง และมุ่งไปที่เจตนาตั้งเดิมของคนผู้นั้น” ร่างเงาเลื่อนร่างกล่าวว่่า “จะจริงหรือเท็จ มีรีที่ข้า้จะไม่รู้?”

หลี่ซิเย่ต้องอึ้ง เนื่องจกฝ่ายตรงข้ามไม่ใช่คนเป็นๆ และไม่ใช่สิ่งมีชีวิต มันเป็นเพียงหลั้กกกฎเกณธ์เท่านั้น แต่กลับสามารถพุดจาได้ ที่แย่กว่านั้นก็คือลักษณะการพุดการจาของมันในเวลานี้ ซ้กเหมื่อกับบุคลิกลั้กษณะของตนในคราน้ัน ซึ่งทำให้เขาแทบกระอักเลือดออกมา

“นี่ ข้าได้ตั้งชื่อให้กับตัวเอง เจ้าลองฟังดูว่าชื่อไหนเพราะที่สุด”
เวลานี้ ร่างเงาเลื่อนร่างได้เอื่อยขึ้น

“เจ้าจะมีชื่อไปทำอะไร ชื่อของเจ้าก็คือหลักกฎเกณฑ์” หลี่ชียเอ่
กล่าวด้วยความฉะฉาน

“เซอะ ไม่อยากฟังก็ไม่ต้องฟัง ทีหลังก็อย่าได้มาขอร้องอะไรข้า”
ร่างเงาเลื่อนร่างกล่าวน่าเกรงขาม ท่าทียโสและพาลอย่างยิ่ง ซึ่งทำ
ให้หลี่ชียเอ่ถึงกับแทบคลั่ง เพราะท่าทีเหล่านี้คล้ายกับตัวเขาในครา
นั้นเป็นอันมาก

“เอาเถอะ เจ้าลองว่ามาให้ฟังซิ” หลี่ชียเอ่ได้แต่ตามน้ำ กล่าวอย่าง
เอ้อระเหยออกไป

เมื่อเห็นหลี่ชียเอ่ยินดีรับฟังตน ร่างเงาเลื่อนร่างจึงรู้สึก
กระปรี้กระเปร่าขึ้น กล่าวว่า “ข้าได้ตั้งชื่อให้กับตัวเองหลายชื่อ เจ้า
ฟังให้ดีนะ ฆ่าชียเอ่ สยบชียเอ่ ทำลายชียเอ่ เช่นฆ่าชียเอ่ สับชียเอ่... เจ้า
คิดว่าชื่อไหนเพราะกว่ากัน?”

ร่างเงาเลื่อนรางทองออกมารวดเดียวสืบทว่าชื่อ ชื่อเหล่านี้ทำให้หลี่
ชีเย่แทบกระอักเป็นเลือดออกมา

“บิดาเจ้าเออะ! ไม่เพราะเลยแม้แต่ชื่อเดียว” หลี่ชีเย่กล่าวด้วยสี
หน้าดำคล้ำ

“เอาเออะ ข้ายังมีอีกชื่อหนึ่งที่เพราะน่าฟังที่สุด” เมื่อได้ยินหลี่ชีเย่
กล่าวเช่นนี้ ร่างเงาเลื่อนรางจึงเอียงคอครุ่นคิดอย่างจริงจัง กล่าวว่
“ข้าคิดว่าข้าจะชื่ออีกาหมิพน่าจะเพราะอยู่นะ”

“นั่นมันฉายาของข้า!” หลี่ชีเย่กล่าวอย่างเคื่องๆ ว่า “อีกอย่างเจ้ามี
ชื่อว่าหลั๊กกฏเกณฑ์อยู่แล้ว ยังจุ่นจะเอาชื่ออะไรอีก!”

“ถูย ใครว่าข้าไม่ต้องมีชื่อ ข้าคือคนอันดับหนึ่งแห่งฟ้าดิน หนึ่ง
เดียวเป็นนิรันดร์ ย่อมต้องมีชื่อที่โด่งดังเป็นหนึ่งในไม่มีสองอยู่แล้ว!”
ร่างเงาที่เลื่อนรางรีบเร่งกล่าวอย่างยโสโอหังว่า “เซียนอย่างข้าต้อง
แทนที่เจ้า จากนั้นไปข้าจะชื่ออีกาหมิพก็แล้วกัน!”

“เอาล่ะ พูดเรื่องเป็นงานเป็นการหน่อย” หลี่ชีเย่รู้สึกจนด้วยเกล้า
กล่าวอย่างหมดริ้วแรงว่า “หากเจ้าชื่ออีกาหมิพ เท่ากับเป็นการ
เอาคำพูดของคนอื่นมาเป็นคำพูดของตนทั้งหมดเลยรี หากเจ้า

บอกว่าเจ้าเป็นยอดคนอันดับหนึ่งแห่งฟ้าดิน เจ้าไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นการทำให้ตัวเองต้องขายหน้ารี?”

“มันก็ถูกของเจ้านะ” ร่างเงาที่เลื่อนรางเอียงคอตริกตรองนิดหนึ่ง กล่าวว่่า “ข้าคือยอดคนอันดับหนึ่งแห่งฟ้าดิน ทำไมจะต้องใช้ชื่อเดียวกันกับเจ้า เอาเถอะ ันต่อไปนี้ข้าจะใช้ชื่อว่า จ้านเซียน! (ทำศึกสงครามกับเซียน)”

“ทำไมถึงใช้ชื่อว่าจ้านเซียนล่ะ?” หลี่ชียเอ่ได้ยืนต้องยิ้มและเอ่ยถามด้วยความสงสัย

“ก่อนหน้านั้นเจ้าเคยบอกไว้ไม่ใช่รี? ในยุคดึกดำบรรพ์ เซียนจึงเป็นเพียงหนึ่งเดียวของฟ้าดิน อยู่เหนือสิ่งอื่นใดทั้งปวง” ร่างเงาเลื่อนรางกล่าวอย่างยโสว่า “ถ้าเช่นนั้นข้าต้องเอาชณะเซียน สยบและสังหารเซียน ดังนั้นข้าจึงชื่อว่าจ้านเซียน”

“เพราะมาก เป็นชื่อที่เพราะมาก” หลี่ชียเอ่รีบเร่งกล่าวชมเปาะไม่ว่ามันจะจริงหรือเท็จ สรุปก็คือดีกว่าให้มันใช้ชื่ออึกาหมิพกว่ากันเยอะ เพราะว่าหากมันจะตั้งชื่อว่าอึกาหมิพจริงละก็ ชื่อเสียงที่เขาสั่งสมมายาวนานก็ต้องถูกทำลายไป

“ข้ายอมรู้ว่ามันไฟเพราะ ชื่อที่ข้าตั้งมันจะไม่เพราะได้อย่างไร?” ร่างเงาเลื่อนรางส่งเสียงเยาะเย้ย หลงตัวเองยิ่งนัก และโอหังมาก

หลี่ซิเย่หัวเราะแล้วกล่าวว่า “เจ้าสิ่งที่อยู่ในทะเลสาบเป็นอย่างไรบ้างแล้ว?”

“เจ้าคิดแผนชั่วร้ายอะไรอีกแล้วสิ?” พลันที่หลี่ซิเย่ถามถึงเรื่องนี้ ร่างเงาที่เลื่อนรางพลันระว่างตัวขึ้นมาทันที กล่าวน้ำเสียงจริงจังออกมา

เดิมที ตัวมันคือหลักภูเขนซ์แห่งฟ้าดิน ปราศจากอารมณ์ แต่ว่าหลังจากที่หลี่ซิเย่อาศัยอยู่ที่ตรงนี้นานมาก มันถึงกับติดนิสัยไม่ดีบางอย่าง กระทั่งเลียนแบบหลี่ซิเย่

“ไม่มีแผนชั่วแผนร้ายอะไรทั้งนั้น” หลี่ซิเย่ยิ้มแต่กล่าวว่า “บอกตามตรงเลยนะ ล่าสุดข้าได้ค้นพบอะไรใหม่ๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้...”

“มันจะค้นพบใหม่หรือไม่ใหม่ก็ช่าง ข้าไม่มีอารมณ์จะฟัง” ร่างเงาเลื่อนรางรู้สึกไม่มีอารมณ์กล่าวว่า “อีกอย่าง เจ้าก็ไซ้จะเป็นคนดีอะไร คิดแต่จะวางแผนอะไรกับตรงนั้นอยู่รำไป อย่างนี้กระว่าข้าไม่รู้”

“เออละ เออละ ข้าไม่ปฏิเสธ ข้ามีความสนใจต่อสิ่งที่อยู่ด้านในนั้น
จริงๆ ” หลี่ชีย่ยมกล่าวว่า “แต่สิ่งนี้ไซ้ว่าจะเป็นเรื่องที่เปิดเผยไม่ได้
จะว่าไปแล้ว สิ่งที่ข้าทำไปทุกอย่าง ไม่แน่ว่าอาจมีประโยชน์กับเจ้า
ก็ได้”

“ประโยชน์อะไร อย่มาทำเป็นติดสินบนข้า” ร่างเงาเลื่อนร่างกล่าว
ด้วยท่าทีไร้ซึ่งอารมณ์ ดูจะไม่สนใจแม้แต่น้อยนิด

“ถ้าหากเรื่องนี้สำเร็จแล้ว เจ้าเองก็จะได้รับอิสรภาพมิใช่หรือ?” หลี่
ชีย่ยกกล่าวด้วยท่าทียิ้มแต่

ร่างเงาเลื่อนร่างปล้รู้สึกคึกคักขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้
ในขณะนี้ มันเหมือนจ้องมองหลี่ชีย่อยู่ หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่
แล้วกล่าวว่า “ความลับในนั้น เจ้ากับข้าต่างก็รู้อยู่แล้ว สำเร็จ
หรือไม่เป็นเรื่องที่พูดยากมาก! เจ้าอย่มาทำหลอกข้าเลย!”

“ข้อนี้นะ ข้ารับประกันกับเจ้าได้ ชาตินี้จะต้องสำเร็จอย่างแน่นอน”
หลี่ชีย่ยมแต่้กล่าวว่า “แต่จะว่าไปนะ มันยังขาดอะไรบางอย่าง สิ่ง
ขาดไปบังเอิญก็คือสิ่งที่ข้ามีอยู่ในครอบครอง หากข้าทำได้สำเร็จ
เรื่องนี้ก็ต้องสำเร็จเช่นกัน!”

“เหอะ เหอะ อย่ามาหลอกเสียให้ยากเลย” ร่างเงาเลื่อนร่างกล่าว
น้ำเสียงจริงจังว่า “ข้าน่าจะรู้ว่าเจ้าเป็นคนเช่นใด ครั้งก่อนเจ้าน่าจะ
หลอกข้า คราวนี้หากข้ายังคงเชื่อคำพูดบ้างๆ ของเจ้าอีกสักก็เป็น
เรื่องแปลก”

หลี่ชียเอ่ไม่ได้รู้สึกอับอายจนหน้าแดงกับคำพูดของร่างเงาเลื่อนร่าง
นั้น หัวเราะนิดหนึ่ง กล่าวว่า “ถูกต้อง คราวก่อนข้าได้หลอกหลวง
เจ้า กล่าวให้ถูกต้องสักก็ นับตั้งแต่คราวก่อนที่เจ้าแพ้ให้กับข้าแล้ว
โดยหลักการแล้วของที่อยู่ในทะเลสาบได้ตกเป็นของข้าแล้ว เจ้าว่า
อย่างนั้นหรือไม่?”

“เป็นของของเจ้าแล้วอย่างไร?” ร่างเงาเลื่อนร่างเหลือบมองและ
กล่าวดูแคลนหลี่ชียเอ่ว่า “ข้าไม่ให้เจ้าข้ามไปสักอย่าง ต่อให้เป็น
ของเจ้า เจ้าก็ทำอะไรไม่ได้”

“เรื่องนี้จะพูดว่าอย่างไรดีล่ะ แม้ว่าก่อนหน้านี้เจ้าสิ่งนี้ก็ไม่ได้บอก
ว่าเป็นของๆ เจ้า มันคือของที่ไม่มีเจ้าของ แต่ทว่า เจ้าน่าจะอาศัยอยู่ที่
ตรงนี้มาโดยตลอด มันจึงนับเป็นของๆ เจ้า หรือว่าเจ้าไม่ต้องการ
ชนะเพื่อเอากลับคืนมาอย่างนั้นหรือ?” หลี่ชียเอ่กล่าวยุยงต่อมัน

“ไม่มีอารมณ์ เจ้าพูดถูก ข้าไม่ใช่คน และไม่ใช่สิ่งมีชีวิต ไม่ใช่อะไร
ทั้งนั้น ข้าเป็นเพียงหลักกฎเกณฑ์เท่านั้น ของสิ่งนี้ต่อให้เป็นของๆ
ข้า แล้วมันจะมีประโยชน์อะไรเล่า?” ร่างเงาเลื่อนรางกล่าวด้วยท่าที
ไม่สนใจ

ท่าทีไม่สนใจของร่างเงาเลื่อนราง ทำให้หลี่ชียเอารู้สึกต่อกรด้วยยาก
ถ้าหากมันไม่ยอมรับข้อเสนอใดๆ ละก็ แผนการต่างๆ ที่วางเอาไว้ก็
เหลว

“จะต้องทำอย่างไรเจ้าถึงยอมให้ข้าได้ข้ามไป?” หลี่ชียเอ่ยยิ้มแต่กล่าวว่า
“อาศัยความสัมพันธ์ของพวกเราทั้งสอง คงไม่ต้องถึงกับสู้กัน
จนที่นี้ฟ้าถล่มดินทลายกระมัง เจ้าว่าอย่างไร”

“ฟ้าถล่มบ้าอะไรของเจ้า” ร่างเงาเลื่อนรางกล่าวเหยียดหยามว่า
“ถ้าหากข้าต้องการให้เจ้าออกไปจากที่นี่ พลันที่เจ้าลงมือข้าก็
สามารถส่งตัวเจ้าออกไปได้ทันที เจกเช่นที่เจ้าเคยพูดเอาไว้ก่อน
หน้านั้น ต่อให้เป็นราชันเซียนมาด้วยตัวเอง ข้าก็สามารถส่งตัวเขา
ออกไป!”

เมื่อหลี่ชียเอ่ได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้วให้รู้สึกเสียใจอยู่บ้าง รู้แบบนี้แต่
แรกคงไม่บอกกล่าวสิ่งนี้กับมัน

“อีกอย่าง จะว่าไปแล้วข้าไม่ใช่คนเป็นๆ ไม่มีรักโลกโกรธหลง เจ้ากับข้าจะมีความสัมพันธ์อะไรกัน” ร่างเงาเลื่อนรางมองหลี่ชี่เย่ด้วยสายตาหยามเหยียด

ท่าทีของร่างเงาเลื่อนรางทำให้หลี่ชี่เย่รู้สึกจนแค้น เขายกมือขึ้นกล่าวว่า “เอาเถอะ เอาเถอะ ข้ายอมแพ้ เจ้ามีเงื่อนไขอะไรก็ว่ามาได้เลย หากเป็นไปได้ ข้าจะยอมทำตามเงื่อนไขของเจ้าทุกอย่าง”

“นี่เจ้าพูดเองนะ?” ร่างเงาเลื่อนรางจ้องมองหลี่ชี่เย่ทันที หลี่ชี่เย่ถูกจ้องมองในลักษณะนี้จนรู้สึกขนลุก

“เออละ เจ้ามีเงื่อนไขอะไรก็ว่ามาได้เต็มที่”

ท่าทีของร่างเงาเลื่อนรางในเวลานี้เอ้อระเหยลอยชาย เป็นท่าทีที่คล้ายกับหลี่ชี่เย่เป็นอันมาก กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “ความจริงละนะ เงื่อนไขของข้าก็ง่ายมาก เจ้าอยู่เสียที่นี่แหละ อยู่เป็นเพื่อนกับข้าเหมือนเช่นครานั้นที่ผ่านมา ข้าก็จะให้เจ้าข้ามไปได้”

“อย่างนี้ไม่ได้” หลี่ชียเอ่สายหน้ากล่าว “เจ้าเอาเปรียบข้ามากเกินไป อีกอย่างข้าไม่เหมือนเช่นแต่ก่อนอย่างนั้นอีกแล้ว ก่อนหน้านั้นข้าไม่มีวันตาย แต่เวลานี้หากข้ามาเสียเวลาอยู่ตรงนี้จะก็เท่ากับข้าบสึ่ทุกสิ่งทุกอย่าง”

“ไม่ได้ก็ช่าง ข้าไม่เห็นอยากได้ เจ้าก็อย่าหวังจะได้ข้าไป” ร่างเงาเลื่อนรางกล่าวน่าเกรงขามออกมา

หลี่ชียเอ่หัวเราะกล่าวว่า “อย่าได้ปฏิเสธทำเดี๋ยวสิ เอาแบบนี้ก็แล้วกัน เพื่อความยุติธรรม เจ้ากับข้ามาพบนกันสักครั้งดีมัย หากว่าข้าแพ้ข้าก็จะอยู่ที่นี้ แต่หากข้าชนะ เจ้าก็ต้องให้ข้าข้าไป”

ตอนที่ 920 พนันอีกแล้ว

<https://novel-lucky.com>

ร่างเงาเลื่อนร่างกล่าวเหยียดหยามต่อข้อเสนอของหลี่ชียะว่า “เจ้าอย่ามาหลอกข้าอีกเลย คราวก่อนเจ้าก็บอกว่าพนันกัน ฮี สุดท้ายเจ้าก็หลอกข้า”

หลี่ชียะยิ้มกล่าวว่า “ครั้งก่อนก็คือครั้งก่อน ครั้งนี้ก็ครั้งนี้ จะว่าไปแล้วเจ้าก็ไม่เสียหายอะไรมิใช่หรือ? แต่ถ้าหากข้าพ่ายแพ้ ข้าจะเสียหายยับเยินเลยนะ ชาตินี้ข้าไม่สามารถมีชีวิตเป็นอมตะ หากข้าต้องรั้งอยู่ที่นี่ เท่ากับชีวิตนี้ของข้าพังทลายเลยนะ”

“อย่ามาทำขู่ข้า” ร่างเงาเลื่อนร่างกล่าวน้ำเสียงน่าเกรงขามว่า “ต่อให้เจ้าพูดดีอย่างไรข้าก็ไม่หลงกลเจ้าหรอกนะ ใครบ้างไม่รู้ว่าเจ้าเป็นจอมตมตุน ถนัดแต่เรื่องตมตุนหลอกหลวงโดยเฉพาะ”

“เจ้าพูดเช่นนี้เป็นการไม่ให้ความเป็นธรรมกับข้าเลยนะ” หลี่ชียะกล่าวอย่างจนปัญญาว่า “คราวนี้ข้าพกพาเอาความจริงใจมาเลยนะ กล่าวสำหรับข้าแล้ว อิศรภาพเป็นสิ่งประเมินค่าไม่ได้ เจ้าลองคิดดู ของล้ำค่าอะไรต่างๆ กล่าวสำหรับเจ้าแล้วไม่ได้มีค่าทั้งสิ้นสำหรับข้า นั่น หากข้าแพ้ เท่ากับสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง ลองคิดดูสิ

เดิมพันคราวนี้ของข้ามันมากมายขนาดไหน นี่เป็นการพนันที่เดิมพันมากที่สุดนับแต่อดีตเป็นต้นมาเลยนะ”

“อย่ามาไม้นี้อีกเลย สรุปลือข้าจะไม่ยอมหลงกลเจ้าอีกแล้ว” ร่างเงาเลื่อนร่างกล่าวปฏิเสธทันที หลังจากที่มันถูกหลีซีเย่หลอกมาครั้งหนึ่งแล้วจึงรอบคอบขนาดดูทีเดียว

“ในเมื่อเจ้าไม่ยินยอม ข้าก็จนปัญญา” หลีซีเย่กล่าวด้วยความผิดหวัง “ถ้าหากเจ้าไม่ยินยอมจริงๆละก็ ข้าได้แต่ไปจากที่นี่ พุดได้เพียงว่าข้ามาเสียเที่ยวแล้วละ”

“อย่างนั้นรี?” ร่างเงาเลื่อนร่างกล่าวน้ำเสียงจริงจังว่า “เจ้าสู้่อุตสำหรับลงทุนลงแรงไปมากมายก็เพื่อมาที่นี่ เจ้าจะยอมละทิ้งไปง่ายๆ อย่างนั้นรี ใครจะไปเชื่อ”

“ข้ารู้ว่าเจ้าไม่เชื่อข้า” หลีซีเย่สายหัวอย่างจนปัญญาว่า “แต่ข้าก็ไม่สามารถบังคับให้เจ้าต้องเชื่อ หากข้าไม่ไปจากที่นี่แล้วจะสามารถทำอะไรได้? หรือจะให้ข้าถล่มที่นี่อย่างนั้นรี? เจ้าเองก็รู้ว่าข้าไม่สามารถทำลายแนวป้องกันของเจ้าได้หรอกนะ เจ้าว่าใช่หรือไม่”

“คำพูดของเจ้ายากจะให้ใครเขาเชื่อ” ร่างเงาเลื่อนร่างกล่าวท่าที่จริงจังว่า “คนที่ไร้ชื่อไร้แปเช่นเจ้ามีรีจะยอมละทิ้งอะไรง่ายๆ? เจ้าเคยยอมแพ้อะไรตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“ยุคสมัยมันต่างกันแล้ว ก่อนหน้านั้นข้ามีชีวิตเป็นอมตะ มีเวลาที่จะเล่นกับมัน แต่เวลานี้มันไม่ได้ เวลาสำหรับข้าแล้วมีค่ายิ่งนัก หากจะให้ข้ามาขลุกอยู่ที่นี่สักพันปีอะไรทำนองนั้น มีสู้ข้าออกไปข้างนอกทำอะไบบางอย่างที่มีนัยมีความหมายมากกว่านี้จะดีกว่า ทำเช่นนี้กับชีวิตแสนสั้นที่มีอยู่ถึงจะดูตื่นเต้นมากกว่า” หลีชีเย่มกล่าว

“ฮึ แล้วแต่เจ้าจะพูดอย่างไรก็ได้” ร่างเงาเลื่อนร่างหัวเราะเยาะ ไม่ยอมหลงกลหลีชีเย่

หลีชีเย่หัวเราะแล้วกล่าวว่า “ช่างเถอะ พูดมากความก็ไร้ประโยชน์ ขอให้เจ้ารักษาตัวด้วย ในอนาคตเจ้ากับข้าจะมีโอกาสได้พบกันอีกหรือไม่คงพูดยาก ลาก่อนสหาย”

หลังจบคำ หลีชีเย่หันหลังเดินหมายจะไปจากที่นี่ ขณะที่ร่างเงาเลื่อนร่างนิ่งเงียบขึ้นมา

“เจ้าต้องการพนั้นอะไร” หลีซียะเพิ่งออกเดินไปได้ไม่กี่ไกล ร่างเงาที่เลื่อนรางได้ทำลายความเงียบ เอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ

ในเวลาตัวเอง หลีซียะจึงได้หันหลังกลับมา มองดูร่างเงาเลื่อนรางนั้น แล้วกล่าวว่า “หากว่าเจ้าต้องการพนั้นล่ะก็ พวกเรามาพนั้นความ เป็นความตายกันดีหรือไม่? ข้ารู้ว่าเจ้าร้ายกาจมาก หากต้องคำสาปของเจ้าต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย ต่อให้ราชันเซียนหากต้อง คำสาปของเจ้าก็ต้องตายเช่นกัน ดังนั้นข้าจึงยินดีทดสอบดูสักครั้ง ใช้ชะตาแท้ของข้ามารองรับคำสาปของเจ้า”

ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลีซียะหยุดนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “หากชะตาแท้ของข้าต้องคำสาปของเจ้าแล้ว ข้าไม่สามารถฟื้นคืนชีพได้ถือว่าข้าแพ้ แต่หากว่าข้าสามารถฟื้นได้ใหม่เจ้าเป็นฝ่ายแพ้ เจ้าคิดว่า การพนั้นเช่นนี้เป็นอย่างไรบ้าง?”

“เหอะ เหอะ อย่ามาทำเล่นลูกไม้ ข้ารู้แหละว่าเจ้าไม่มีวันตายไม่มีวัน สลาย แม้แต่คำสาปของข้าก็สังหารเจ้าไม่ได้” ร่างเงาเลื่อนราง กล่าวน้ำเสียงจริงจังออกมา

หลีซียะหัวเราะสายหน้ากล่าวว่า “เจ้ายังคงไม่เชื่อข้า เจ้านะคือหลัก กฏเกณฑ์แห่งฟ้าดินที่ลึกล้ำพิสดารที่สุดในโลก หากเจ้าไม่เชื่อ

เจ้าสามารถทดลองดูได้ ชาตินี้ข้าได้แย่งชิงร่างแท้จริงของข้า กลับคืนมาได้แล้ว หลุดจากการควบคุมของถ้าเซียนมารอย่าง เบ็ดเสร็จเด็ดขาด ข้าที่ยืนอยู่ด้านหน้าของเจ้าหาใช่ภาพลวงตา อะไร แต่เป็นร่างของคนเป็นๆ มีเลือดมีเนื้อ ถ้าหากข้ายังคงไม่มีวัน ตายไม่มีวันสลายอยู่ละก็ มีวิธีที่เจ้าจะตรวจสอบไม่พบ?”

“ดี ข้าจะตรวจสอบดู” ร่างเงาเลื่อนร่างส่งเสียงฮีแสดงความไม่ พอใจออกมา จากนั้นเริ่มทำการวิวัฒนาการขึ้น การเปลี่ยนแปลง ทุกครั้ง การวิวัฒนาการทุกครั้งของมันล้วนแล้วแต่ลึกซึ้งพิสดาร ทั้งสิ้น ต่อให้ผู้มีพรสวรรค์ดีเยี่ยมเพียงใดก็ดูไม่ออกถึงความลึกซึ้ง พิสดารนั้น

หลังจากที่มีการวิวัฒนาการครั้งแล้วครั้งเล่า ในที่สุดหลักกฎเกณฑ์ ที่ลึกซึ้งพิสดารได้กลับกลายเป็นร่างที่เลื่อนร่างอีกครั้งหนึ่ง มัน ยังคงมีท่าที่เหมือนอยู่เหนือเก้าชั้นฟ้า หมางเมินหัวหล้า ดุจดั่งมัน คือผู้บงการทุกสิ่งทุกอย่าง

“ดูท่าที่เจ้าพูดมาเป็นความจริง เจ้าเป็นร่างจริงโดยแท้จริง พลังแห่ง ความเป็นอมตะนั้นได้หายไปแล้วจริง” หลังจากที่ว่าร่างเงาเลื่อนร่าง ได้ผ่านการวิวัฒนาการตรวจสอบแล้ว ยอมรับคำพูดของหลี่ซีเย

“ข้า้ไม่มีควมจ้เป็นต้องหลอกลงเจ้า ว่าไปแล้วพวกเราก้คบกันด้วยใจอยู่แล้ว” หลี่ซีย่หัวเราะกล่าว “ข้า้อาศัยอยู่เป็นเพื่อนกับเจ้านานขนาดนี้ พวกเราอยู่ด้วยกันมานาน เจ้าคิดว่าข้า้เคยหลออะไรเจ้าหรือเปล่า”

“อย่าลี้มสิ คร้ก่อนเจ้าเคยหลอกข้า้” ร่างเงาเลื่อนร่างกล่าวจริงจ้ออกมา ชัดเจนมาก ถึงแม้มันจะเป็นเพียงหล้กกฎเกณฑ์เท่านั้นไม่ควรม้รักโลกโกรธหลง แต่ทว่าหลังจากถูกหลี่ซีย่หลอกไปแล้วคร้หนึ่ง มันยังคงฝ้ใจอยู่ ไม่สบอารมณ์กับหลี่ซีย่เป็นอันมาก

หลี่ซีย่สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “คร้ที่แล้วจะว่าไปแล้ว ไม่ถือว่าเป็นการหลอกลงเจ้า เพียงแต่ข้า้เล่นเล่หนีตเดียวเท่านั้น เงื่อนไซ้ในคร้ก่อนพวกเราก้เข้าใจกันเป็นอย่างดี ไม่มีสิ่งใดที่หลอกลงเลย สิ่งที่ข้า้ทำไปนั้นอยู่ภายใต้เงื่อนไซ้ที่อำนาจ เป็นการปรับเปลี่ยนที่ลี้กซ้่งเท่านั้น”

“แล้วครรวนี้ละ ครรวนี้จะใช้วิธีการอะไรอีกละ” ร่างเงาเลื่อนร่างกล่าวจริงจ้ว่า “ข้า้ไม่เชื่อหรือกระว่าเจ้าจะไม่กล้วตาย”

หลี่ซีย่ยิ้มกล่าวว่า “ข้า้ยอมต้องกล้วตายอยู่แล้ว แต่ทว่าข้า้ได้บรรลุถึงสุดยอดหล้กส้จธรรม ข้า้เชื่อว่าสามารถต้านทานกับคำสาปของ

เจ้าได้ ข้ามีความมั่นใจต่อมหาสมุทรของเจ้า ต่อให้เป็นราชัน
เซียนข้าก็สามารถต้านเอาไว้ได้ หากเจ้าไม่เชื่อ สามารถทดสอบ
ได้”

“วามหาศาลมาก!” ร่างเงาเลื่อนร่างปล้นรู้สึกไม่สบอารมณ์ขึ้น
ทันที เพราะคำพูดของหลี่ชีย่เท่ากับเป็นการดูถูกพลังอำนาจของ
เขาอย่างสิ้นเชิง แล้วจะให้เขากลับมาสู้กับคำพูดเช่นนี้ได้อย่างไร

ร่างเงาเลื่อนร่างกล่าวอย่างน่าเกรงขามว่า “ต่อให้เจ้าสืบทอดชะตา
ฟ้าแล้ว ข้าก็สามารถทำให้เจ้าต้องตายอย่างทารุณได้!”

“มาเลย” หลี่ชีย่ยิ้ม กล่าวท้าทายว่า “ต่อให้คำสาปเจ้าไร้ผู้ต่อกร
ข้าก็ไม่กลัว ข้ายังคงยืนหยัดอยู่ได้ คำสาปของเจ้าทำอะไรข้าไม่ได้
อย่างเด็ดขาด”

กล่าวพลาง ภายใต้อเสียงดังตุมตัม ชะตาแท้ของหลี่ชีย่ปรากฏ
ขึ้นมา ชะตาแท้ของหลี่ชีย่ลอยล่องอยู่ตรงนั้น เขายิ้มกล่าวกับร่าง
เงาเลื่อนร่างว่า “มาเลย ให้ข้าได้ลิ้มลองพลังอำนาจคำสาปของเจ้า
เป็นขวัญตา”

“ดี ข้าก็อยากรู้ว่าเจ้าจะแข็งแกร่งไปถึงไหนกัน!” จากการทำ
ห้ายเช่นนี้ของหลี่ชียเอ ทำให้ร่างเงาเลื่อนร่างนั้นโกรธขึ้นมาแล้ว
จริงๆ ทันใดนั้นลายเต๋าตั้งคลื่นที่โหมสาดซัดเข้ามา ชั่ว
พริบตาเดียว ลายเต๋าเหล่านี้ได้กลับกลายเป็นคำสาปที่ลึกซึ้ง
พิสดารไร้ผู้เทียบเทียม พลันที่คำสาปถูกสำแดงออกมา ได้พกพา
เอาพลังที่อธิบายไม่ถูกสายหนึ่ง เสมือนว่ามันคือการดำรงอยู่ในยุค
ดึกดำบรรพ์ หากต้องกับพลังเช่นนี้แล้ว ไม่มีสิ่งใดที่จะช่วยเหลือได้
อีกเลย!

“จืด...” คำสาปนี้พลันประทับลงบนชะตาแท้ของหลี่ชียเอทันที เสียงนี้
ประดุจดังเอาเหล็กร้อนๆ ทาบลงบนร่างกายอย่างนั้น ความรู้สึก
เช่นนี้รับรองได้ว่าจะต้องเจ็บปวดอย่างมากแน่นอน แต่ทว่าหลี่ชียเอ
กลับยังคงอดทนเอาไว้ได้

คำสาปเพียงจะประทับลงบนชะตาแท้ของหลี่ชียเอก็มีการถอนตัวกลับ
ออกมา โดยไม่ได้ทำการประทับลงลึกไปกว่านั้นอีก

คำสาปได้เกิดการแปรเปลี่ยนอีกครั้ง กลับกลายเป็นร่างเงาเลื่อน
ร่างใหม่ มันกล่าวด้วยความโกรธเคืองว่า “เจ้าโง่งเงาเต๋าตุน เจ้า
กำลังหลอกข้า! เจ้าไปได้คัมภีร์มรณะที่อยู่ในตำนานเล่มนั้นมา!”

ตัวมันคือหลักกฎเกณฑ์แห่งฟ้าดิน แม้ว่าตัวมันจะมีความลึกซึ้งพิสดารยิ่งนัก แต่ทว่าตำรามรณะก็บังเกิดขึ้นมาในช่วงแรกเริ่มกำเนิดฟ้าดินเช่นกัน ต่อให้มันทรงพลังเช่นใดก็ไม่อาจวิวัฒนาการและคิดคำนวณถึงคัมภีร์มรณะได้ ดังนั้นยามที่มันประทับลงบนชะตาแท้ของหลี่ซิเย่แล้ว มันจึงรู้ว่าตัวเองหลงกลของหลี่ซิเย่เข้าให้แล้ว!

“ใช่แล้ว ข้าจะได้ฝึกคัมภีร์มรณะมา” หลี่ซิเย่ยิ้มเฉยเมย เมื่อถูกคำสาปเช่นนี้ประทับลงบนชะตาแท้แล้ว ความเจ็บปวดนั้นยากที่คนสามารถรับกับมันได้ หากเป็นคนทั่วๆ ไป เวลานี้คงลงไปนอนดินอยู่บนพื้นแล้ว แต่ว่ากล่าวสำหรับหลี่ซิเย่แล้ว ต่อให้เป็นเรื่องที่เจ็บปวดมากกว่านี้เขาก็ผ่านมาแล้ว เวลานี้เขาจึงยังคงยืนพูดคุยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“เจ้าหลอกข้านี้!” ร่างเงาเลื่อนร่างถึงกับกล่าวด้วยความโกรธ

หลี่ซิเย่หัวเราะ กล่าวว่า “ข้าไม่ได้หลอกเจ้า เขาไม่เคยบอกว่าข้าฝึกคัมภีร์มรณะไม่ได้ ข้าบอกแต่เพียงว่า ข้าสามารถรองรับคำสาปของเจ้าได้เท่านั้น เจ้าว่าใช่หรือไม่”

“ฮึ ถึงแม้ว่าเจ้าจะฝึกคัมภีร์มรณะมาแล้วอย่างไรละ ข้าก็สามารถฆ่าเจ้าให้ตายได้อยู่ดี!” ร่างเงาเลื่อนร่างได้แต่ยอมรับ แต่ยังคงกล่าวอย่างน่าเกรงขามออกมา

หลี่ชียี่มเฉยเมย กล่าวว่่า “ข้าเชื่อ คำสาปของเจ้าสามารถฆ่าข้าได้อย่างแน่นอน แต่ทว่าเจ้าสามารถทบทวนเงื่อนไขการพ่นระหว่างเรา ข้าไม่ได้บอกว่าเจ้าฆ่าข้าให้ตายไม่ได้ แต่ข้าบอกว่าข้าสามารถฟื้นคืนชีพได้ใหม่ ข้าไม่ได้บอกว่าเจ้าฆ่าข้าให้ตายแล้วถือว่าข้าแพ้ แต่ข้าบอกว่าหากข้าไม่สามารถฟื้นคืนชีพกลับมาถือว่าข้าแพ้”

“เจ้าพร่าอะไรที่ไร้สาระมากมายตอนท้าย ที่แท้ต้องการนำพาให้ข้าหลงทาง! เบี่ยงเบนความสนใจของข้า!” นาทีนี้ ร่างเงาเลื่อนร่างเข้าใจแล้วว่าตัวเองได้หลงกระโดดลงไปอยู่ในหลุมที่หลี่ชียี่ได้ขุดรอเอาไว้ได้อย่างแท้จริง

หลี่ชียี่สายหน้าเบาๆ กล่าวว่่า “เจ้าน่ะคือหลักกฎเกณฑ์ เจ้าควรจะทำหน้าที่ที่ถูกต้องแม่นยำที่สุดมาคำนวณวิวัฒนาการ ไม่ควรมีรัก โลภ โกรธ หลง”

“เจ้าโง่งงเอาแต่ตุ่น เจ้าหลอกข้าอีกแล้ว!” ร่างเงาเลื่อนร่างไม่รู้ว่า โกรธเคืองหรือว่าโมโห กล่าวอย่างน่าเกรงขามออกมา

“ข้ารู้ว่าเจ้าโทษข้า หลีชีเย่กล่าวอย่างเชื่องช้าว่า “แต่ไซ้ว่าข้าจะ ไม่ได้ให้โอกาสแก่เจ้า ขอเพียงข้าทดลองได้รับผลสำเร็จ เช่นนั้น แล้วสิ่งที่อยู่ในทะเลสาบเมื่อโอกาสมาถึงแล้ว มันก็จะต้องเหินฟ้า จากไปแน่นอน เมื่อถึงตอนนั้นเจ้าก็ได้รับอิสรภาพ ภารกิจของเจ้า ก็เสร็จสิ้นลง ในฐานะที่เจ้าเป็นหลักกฎเกณฑ์ฟ้าดินที่ไม่เหมือน ใคร คิดจะไปไหนก็ไปได้มิใช่รี?”

“ฮึ พุดวักไปวนมาครึ่งค่อนวัน ยังคงหนีไม่พ้นความจริงคือเจ้า หลอกข้า!” ร่างเงาเลื่อนร่างกล่าวน้ำเสียงจริงจัง

ตอนที่ 921 ความลับที่อยู่ในทะเลสาบ

<https://novel-lucky.com>

หลี่ซียเอ่ไม่ได้ถือโทษที่ร่างเงาเลื่อนร่างรู้สึกโกรธเคืองต่อเขา กล่าว
ว่า “ถ้าเจ้าจะโทษข้า ข้าก็ไม่ถือสา บอกตามตรงเลยนะว่าเป็นข้าที่
ทำให้เจ้าเสียคน เป็นข้าที่ทำให้เจ้าติดเรื่องรักโลกโกรธหลง บอก
กันตรงๆ เรื่องนี้ข้าผิดเอง ตลอดเวลาที่ผ่านมาข้าอยากได้ของที่อยู่ใน
โน้นเป็นความจริง ข้าไม่ปฏิเสธในสิ่งที่ข้าได้กระทำลงไปในครา
นั้น”

“ถ้าหากเจ้าจะโทษข้า รอให้ถึงวันนั้น วันที่เจ้าได้รับอิสรภาพแล้ว
เจ้ามาคิดบัญชีกับข้าได้ทุกเมื่อ เมื่อถึงวันนั้น พวกเราไม่มีการ
พบนัน ไม่มีการให้วางแผนให้ร้ายกัน” หลี่ซียเอ่ทอดถอนใจออกมา
เบาๆ

ร่างเงาเลื่อนร่างนั่งเงยขึ้นมา มันไม่ได้กล่าวสิ่งใดออกมากับ
คำพูดของหลี่ซียเอ่ เหมือนหนึ่งว่ามันได้ยอมรับกลายเป็นกับคำพูดนั้น
แล้ว

หลี่ซียเอ่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ จากนั้นก้าวเดินไปยังทะเลสาบ
อย่างช้าๆ เดินข้ามลายเต้าที่ปกคลุมรอบๆ ทะเลสาบไป

แต่ทว่า ร่างเงาเลื่อนร่างนั้นไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ ขณะที่ลาย
เต่าบนพื้นก็ไม่มี การเปลี่ยนแปลงใดๆ ย่อมไม่ต้องสงสัย มันได้
ยอมรับการเดินข้ามไปของหลี่ซีเย่อย่างเงียบๆ

หากมันไม่ยินยอมละก็ต่อให้ราชันเซียนก็เดินข้ามไปไม่ได้ ขอ
เพียงเหยียบลงบนลายเต่าที่ปกคลุมอยู่เต็มพื้นนั้น ต่อให้ราชัน
เซียนก็ต้องถูกส่งตัวออกไป!

หลังจากเดินข้ามลายเต่าบนพื้นแล้วและยืนอยู่ริมทะเลสาบ มองดู
บุปผชาติเบิกโลกในทะเลสาบ หลี่ซีเย่ไม่ได้ลังเลแม้แต่น้อย พลัน
กระโดดลงไปทะเลสาบนั้น

ร่างของหลี่ซีเย่จมดิ่งลงไปเรื่อยๆ จมไปเรื่อยๆ ทะเลสาบแห่งนี้ลึก
มาก หลังจากที่หลี่ซีเย่จมดิ่งลงไปเป็นเวลานาน ในที่สุดก็ถึงก้น
ทะเลสาบ

ใต้ทะเลสาบเป็นวังน้ำวนสีทอง โดยมีมีการหมุนวนอย่างช้าๆ
จังหวะการหมุนของมันเหมือนดังเป็นจังหวะที่มีเพียงหนึ่งเดียวของ
ฟ้าดินเท่านั้น

วังน้ำวนสีทองมีความลึกสุดหยั่งถึง ดูเหมือนจะมองไม่เห็นพื้นอย่างนั้น ไม่มีใครรู้ว่าวังน้ำวนสีทองนี้เชื่อมต่อไปยังที่ใด

ขณะที่หลี่ชียेलอยอยู่เหนือวังน้ำวนสีทอง หลี่ชีย่ได้บังเกิดความรู้สึกมากมายขึ้นภายในใจเมื่อได้เห็นวังน้ำวนสีทองนี้ เนื่องจากด้านในเกี่ยวพันถึงความลับที่สะท้อนฟ้าอยู่ อีกทั้งวังน้ำวนสีทองที่เห็นอยู่ตรงหน้าก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งของทั้งหมดเท่านั้น

แต่ทว่าในขณะนี้ไม่มีเวลาที่จะให้หลี่ชีย่ได้ไปปลงอนิจจัง ไม่มีเวลาให้เขาไปนึกถึงเรื่องอื่นๆ อีก เขาสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เปิดทะเลแห่งความรู้ออกมา ท่ามกลางเสียงดังดุดมตาม ปราบกฏหลัก กฏเกณฑ์ที่แฝงไว้ซึ่งความลับมากมายได้บินออกมา

“เปิด...” เมื่อหลักกฏเกณฑ์นี้ได้ปักตรึงเข้ากับวังน้ำวนสีทอง หลี่ชีย่คำรามเสียงห้ำมต่ำออกมา พร้อมกับท่องมนคาถา เพื่อวิวัฒนาการท่าฝ่ามือประทับที่ลึกล้ำพิสดารยิ่ง เมื่อฝ่ามือนั้นประทับลงไป “โครม” บนวังน้ำวนสีทองปรากฏเป็นรอยฝ่ามือขึ้น ซึ่งเป็นรอยฝ่ามือสำหรับหลี่ชีย่เอง

ครั้งก่อนที่เขาได้เคยเอาชนะร่างเงาเลื่อนรางนั้น มีโอกาสได้เข้ามา
ที่นี่ครั้งหนึ่ง ดังนั้นเขาได้กระทำการอะไรบางอย่างที่ฝืนลิขิตสวรรค์
ยิ่งเอาไว้ในวังน้ำวนสีทองนี้ แน่แน่นอนที่สุดว่าความลับที่ซ่อนอยู่
ภายในมีเพียงตัวเขาเท่านั้นที่รู้

“ไปเถอะ” ในเวลานี้ หลี่ชีย่ได้นำเอาสิ่งของอีกสิ่งหนึ่งซ่อนอยู่
ภายในรอยฝ่ามือประทับที่อยู่บนวังน้ำวนสีทอง เมื่อของสิ่งนี้ได้
กลืนหายเข้าไปภายในรอยฝ่ามือเรียบร้อยแล้ว เขาจึงได้ทำการปิด
ผนึกให้เรียบร้อย

ในขณะที่เดียวกัน รอยฝ่ามือประทับนั้นก็หายเข้าไปอยู่ภายในวัง
น้ำวนสีทอง ทำให้บุคคลภายนอกไม่น่าจะล่วงรู้ถึงความลับที่ซ่อน
อยู่ภายในได้ตลอดไป

หลังจากที่หลี่ชีย่ได้ทำทุกอย่างเสร็จสิ้นแล้ว ลัคนาทั้งสิบสามดวง
ตามขึ้นมา ทำการวิวัฒนาการเข้าคือสวรรค์ที่แท้จริง ขณะเดียวกัน
เรือแห่งชีวิต เรือสร้างภาพได้เปิดออกพร้อมกัน ลมปราณ และพลัง
ที่ไร้สิ้นสุดได้พุ่งลงมา

“ให้ข้าช่วยเจ้าอีกแรง ชาตินี้ต้องสามารถสำเร็จและถือกำเนิดขึ้นมา!” หลี่ซียเอ่ได้อาศัยลมปราณและพลังชีวิตที่ไร้สิ้นสุดพุ่งเข้าไปยังวังน้ำวนนั้น

ในเวลาเดียวกัน บนกลางหน้าผากของหลี่ซียเอ่ปรากฏประกายสีเงินสายหนึ่ง ซึ่งประกายสีเงินนี้ หลี่ซียเอ่ได้มาจากคราวที่บุกทะลวงเข้าไปยังสวนที่ลึกที่สุดของแดนบรรพชน!

“ตูม...ตูม...ตูม...” ท่ามกลางเสียงดังตูมตาม เหมือนหนึ่งวังน้ำวนสีทองกำลังจะถูกพลิกกลับอย่างนั้น ฟาดินโคลงเคลงสั่นไหว “แว้งค์” จังหวะที่วังน้ำวนสีทองกำลังปั่นป่วนอยู่นั้น ปรากฏประกายสีทองสายหนึ่งพุ่งเข้าไปยังกลางหน้าผากของหลี่ซียเอ่...

ร่างเงาเลื่อนรายยืนอยู่ตรงนั้น มองดูน้ำในทะเลสาบที่พลุ่งพล่านอย่างเย็นชา นาที่นี้เหมือนว่านี่แหละคือความคิดที่แท้จริงของมัน ไร้รักไร้อารมณ์ โดดเดี่ยวจากโลกภายนอก บริสุทธิ์อยู่เหนือปฏิกิริยาธรรมดาทั่วไป

หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก ได้ยินเสียง “ซ่าา...” คลื่นน้ำพุ่งกระเด็นขึ้นมา หลี่ซียเอ่ได้ไพล่ออกมาจากทะเลสาบนั้น

ในเวลานี้ ท่าทางของหลี่ชียเอดูย่ำแย่มาก ร่างของเขาเหมือนจะยืนไม่ติดพื้น เดินโซซัดโซเซ พร้อมจะล้มลงได้ทุกเวลา สีหน้าขาวซีด เหมือนว่าเลือดในกายถูกสูบจนแห้งไปแล้วอย่างนั้น

“เจ้านี่ทนทายาดจริงๆ กระทั่งบัดนี้ยังไม่ตาย” ร่างเงาเลื่อนรางจ้องมองดูหลี่ชียเอด้วยท่าทีเย็นชา เหมือนว่าไม่มีอารมณ์ความรู้สึกใดๆ แลดูช่างเย็นชาอะไรปานนั้น

หลี่ชียเอนั่งก้นจ้ำเข้ากับพื้นตรงนั้น เผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม แต่ทว่ารอยยิ้มในเวลานี้ดูน่าเกลียดมากกว่าเวลาร้องไห้เสียอีก แต่เขายังคงยิ้มด้วยท่าทีสบายๆ กล่าวว่า “ข้ามีความอดทนมาโดยตลอดอยู่แล้ว ต่อให้ต้องตายก็สามารถอดทนจนถึงคนสุดท้าย”

ร่างเงาเลื่อนรางได้แต่มองดูหลี่ชียเอแวบหนึ่งอย่างเยือกเย็น ไม่ได้เอ่ยสิ่งใดออกมา หรือบางทีไม่อยากจะกล่าวสิ่งใดอีก

“ก่อนที่ข้าจะตาย ข้า ข้า ข้าขอร้องอะไรอย่างหนึ่งได้หรือไม่?” หลี่ชียเอหายใจแรงที่หนึ่ง เวลานี้ เขาแทบไม่มีเรี่ยวแรงแม้แต่จะพูดเสมือนหนึ่งพร้อมสิ้นลมได้ทุกเมื่อ แต่ว่าเขายังคงยืนหยัดเอาไว้ กระทั่งเวลานี้ โดยที่ยังไม่ถึงขั้นลมหายใจเหือกสุดท้าย

“ว่ามา...” ร่างเงาเลื่อนร่างเอื่อยอย่างเย็นชา เวลานี้เหมือนว่ามันไม่ต้องการต่อปากต่อคำกับหลี่ชียเอ และไม่ต้องการโมโหกับหลี่ชียเออีกต่อไป

“ข้า ข้า ข้าไม่รู้ว่าบันทึกมรณะจะมอบโซควาสนาใดให้กับข้า แต่ ทว่า เจ้า เจ้า เจ้าในขณะที่ข้าได้หายใจเฮือกสุดท้ายแล้ว เจ้า เจ้า ช่วยส่งข้ากลับไปยังแดนมนุษย์กษัตรา เรื่อง เรื่อง เรื่องแค่นี้สำหรับ เจ้าแล้ว ไม่ ไม่ ไม่ใช่เรื่องยาก...” หลี่ชียเอพูดยังไม่ทันขาดคำ “ตบ” ร่างของเขาทรุดทิ้งตัวลงกับพื้น

แต่ท้ายสุดแล้ว เขายังคงกระดิกตัวได้อีกครั้ง กล่าวว่า “ข้า ข้า ข้า ขอบอกเจ้าว่า พวก พวก พวกเรายังมีโอกาสได้พบกันอีก ถึง ถึง ถึงเวลานั้น เจ้า เจ้า เจ้าค่อยคิดบัญชีกับข้า ก็ยัง ยัง ยังไม่สาย...”

ในที่สุด เมื่อเอื่อยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอพูดไม่ทันจบคำ ขาทั้งสองของเขาเหยียดตรงออกไป และตายในที่สุด!

คำสาปของร่างเงาเลื่อนร่างนับว่าน่ากลัวโดยแท้ แม้ว่าคำสาปของมันไม่ได้ทำลายชะตาแท้ของหลี่ชียเอ เพียงแค่ประทับไปครั้งหนึ่งเท่านั้น หลี่ชียเอก็ถูกลิขิตเอาไว้ว่าจะต้องตาย

แต่ทว่าหลี่ชีย่ นับว่าเป็นผู้ฝืนลิขิตสวรรค์อย่างยิ่ง อาศัยวิธีการ
ที่สุดยอด ใ้ผู้ต่อกรกลับไม่ได้ตายในทันที แต่ยังคงยืนหยัดอดทน
จัดการกับภารกิจต่างๆ จนเสร็จสิ้น กระทั่งถึงเวลานี้ก็ไม่สามารถ
ยืนหยัดได้อีกต่อไป จึงได้ตายไปในที่สุด!

“พูดมากไร้สาระจริงๆ!” ร่างเงาเลื่อนร่างกล่าวน่าเกรงขามออกมา
ขาดคำเห็นประกายที่เคลื่อนไหว ลายเส้นเต้าหมุนเวียน “แว้งค์”
ร่างของหลี่ชีย่หายไปท่ามกลางลายเส้นเต้าของมัน

มันได้ส่งตัวของหลี่ชีย่ออกไปทันที! แม้ว่ามันไม่ได้รับปากตามที่หลี่ชีย่ร้องขอ แต่ทว่ามันยังคงส่งตัวหลี่ชีย่ออกไป

หลังจากที่ส่งตัวหลี่ชีย่ออกไปแล้ว ร่างเงาเลื่อนร่างเหมือนตกอยู่ใน
ภวังค์ มันคือหลักกฎเกณฑ์ ไม่ควรมีความรู้สึกดังมนุษย์ปุถุชน แต่
ว่าในครานั้น หลี่ชีย่ได้รั้งอยู่ที่นี้ยาวนานมาก ได้สอนให้มันรู้จัก
อะไรต่างๆ มากมาย และทำให้มันรู้จักสิ่งต่างๆ มากมายเช่นกัน
ภายใต้ผลกระทบที่ได้รับการซึมซับจากหลี่ชีย่ ทำให้เกิดการ
เปลี่ยนแปลงขึ้นอย่างช้าๆ มันไม่ใช่หลักกฎเกณฑ์ที่บริสุทธิ์อีก
ต่อไป!

ถึงแม้จะรู้ว่าการมาของหลี่ชีย่มีเป้าหมาย และมันก็ถูกหลี่ชีย่
หลอกถึงสองครั้ง แต่ทว่ามันกลับไม่รู้สึกรู้สึในตัวของหลี่ชีย่
เนื่องจากการมีหลี่ชีย่ได้ทำให้มันรับรู้ถึงความตื่นเต้นของโลก
ภายนอก! เนื่องจากการมีหลี่ชีย่แล้วทำให้มันเรียนรู้อะไรต่างๆ
มากมาย ซึ่งเป็นสิ่งที่อยู่นอกเหนือหลักกฎเกณฑ์ เป็นสิ่งที่อยู่
นอกเหนือระเบียบ

สิ่งเหล่านี้หาใช่สิ่งที่มันสามารถทำการวิวัฒนาการได้ และไม่ใช่สิ่ง
ที่มันสามารถแปรเปลี่ยนได้!

“ข้าอยากจะเป็นมนุษย์ เป็นมนุษย์ที่มีอารมณ์ความรู้สึกเยี่ยง
บุคลุชนธรรมดา เป็นคนๆ นั้นที่เขาพูดถึง” “ไม่รู้ว่าเวลาได้ผ่านไป
นานเท่าไรแล้ว ร่างเงาเลื่อนร่างบนพุ่มฟ้าออกมา

หลี่ชีย่ไม่ได้ยินคำพูดคำนี้ มันคือหลักกฎเกณฑ์ ปราศจากชีวิต
ไม่มีอารมณ์ความรู้สึกเยี่ยงมนุษย์บุคลุชนทั่วไป แต่ทว่า มันกลับ
ไฝฝืนถึงโลกภายนอก

“หลี่ชีย่ เจ้าจงจำเอาไว้ให้ดี รอให้ข้าได้รับอิสรภาพแล้วละก็ ข้าจะ
อัดเจ้าให้จมไปเลย! บังอาจหลอกข้า ข้าจะต้องคิดบัญชีกับเจ้า
แน่นอน!” ในที่สุด ร่างเงาเลื่อนร่างยัมนิดหนึ่ง จากนั้นจางหายไป

หลังจากหลี่ชีย่ถูกส่งตัวออกไปแล้ว พลันก้าวข้ามมิติกาลเวลา เข้าไปยังทางผ่านที่เป็นกำแพงกั้นระหว่างแดน หลังจากทีร่างของหลี่ชีย่ถูกส่งข้ามไปยังแดนมนุษย์กษัตราแล้วนั้น ทันใดนั้น เสียง “แว้งค์” ดังขึ้น ร่างกายของหลี่ชีย่สว่างไสวขึ้นมา

ในเวลานี้ กลางหน้าผากของหลี่ชีย่ปรากฏดอกไม้สีขาวขึ้นมา ดอกไม้สีขาวนี้มีกลีบดอกอยู่สิบแปดกลีบ ซึ่งก็คือตราประทับมรณะ อันเป็นหนึ่งในสี่สาระสำคัญของคัมภีร์มรณะนั่นเอง

ดอกไม้สีขาวอันเป็นสัญลักษณ์ของตราประทับมรณะในขณะนี้ มันมีกลีบดอกสามกลีบที่แลดูสว่างไสวเป็นพิเศษ ซึ่งเป็นการบ่งบอก ว่าหลี่ชีย่ได้ตายมาแล้วถึงสามครั้งด้วยกัน

นอกเหนือจากการตายในครั้งนี้อันแล้ว ก่อนหน้านั้นหลี่ชีย่ได้เคยตายมาแล้วสองครั้งด้วยกัน หนึ่งก็คือถูกเจี้ยนอู๋ซวงฆ่าตาย อีกครั้งหนึ่งก็คือตายอยู่ในเส้นชีพจรอสูร

ตามหลักแล้วการปรากฏของตราประทับมรณะ หลี่ชีย่จะต้องฟื้นคืนชีพในทันที แต่ทว่าภายใต้การครอบคลุมของตราประทับมรณะนี้ไม่ได้ให้หลี่ชีย่ฟื้นคืนชีพขึ้นมาในทันที กลับกลายเป็นว่ากลีบ

ดอกทั้งสามนั้นปรากฏเป็นสีสนที่เคลื่อนที่และกลายเป็นวงแหวน
วาสนาขึ้นวงหนึ่ง!

ตราประทับมรณะนอกจากสามารถทำให้หลี่ชีย่สามารถฟื้นคืนชีพ
แล้ว ยังมีดีอยู่อย่างหนึ่งก็คือ เมื่อจำนวนครั้งที่ตายถึงระดับหนึ่งก็จะ
มีโบนัสพิเศษแถมให้

ตายสามครั้งสะสมหนึ่งวาสนา ตายหกครั้งกลับกลายเป็นหนึ่งสิ่ง
ตายเก้าครั้งแลกกับหนึ่งชาติภพ ตายสิบแปดครั้งได้ครอบครอง
สวรรค์!

ตายสามครั้งสะสมหนึ่งวาสนา นั้นหมายความว่าหลี่ชีย่ได้ตาย
มาแล้วสามครั้ง สามารถอาศัยกลิ่นอายมรณะนี้กลับกลายเป็นหนึ่ง
วงแหวนวาสนา ทำให้หลี่ชีย่มีโอกาสได้รับโชคหนึ่งครั้ง

“แวงค์” หลังจากหลี่ชีย่บินเข้าไปยังแดนมนุษย์กษัตราแล้ว ตรา
ประทับมรณะได้หอบเอาหลี่ชีย่บินไปยังแดนชาติทักษิณ ในเสี้ยว
วินาทีนี้เอง ตราประทับมรณะได้นำพาหลี่ชีย่ก้าวข้ามฟ้าดิน ไปยัง
หมื่นอาณาจักร

แดนชาติทักษิณ แห่งแดนมนุษยกษัตรา!แดนชาติทักษิณตั้งอยู่
ทางทิศใต้ของแดนมนุษยกษัตรา ที่ตรงนี้มีอาณาบริเวณที่กว้าง
ใหญ่ไพศาลมาก

ในฐานะที่เป็นหนึ่งในห้าเขตใหญ่ของแดนมนุษยกษัตรา พื้นที่ของ
แดนชาติทักษิณจึงไม่ได้ด้อยไปกว่าร้อยเมืองบูรพา และดินแดน
ภาคกลาง ถึงแม้ว่าแดนชาติทักษิณจะมีชื่อว่าแดนชาติ แต่ทว่ามัน
หาใช่เป็นดินแดนที่แห้งแล้งกันดารไม่

ถ้าหากจินตนาการแดนชาติทักษิณเป็นพื้นที่ที่เป็นเหมือน
ทะเลทรายที่ไม่มีต้นหญ้าแม้แต่ต้นเดียวละก็ นับว่าเป็นความคิดที่
ผิดอย่างมหันต์ทีเดียว เนื่องจากแดนชาติทักษิณเป็นที่ที่มีน้ำท่า
อุดมสมบูรณ์ กระทั่งหลายๆ พื้นที่ได้ชื่อว่าเป็นอู่ข้าวอู่น้ำด้วยซ้ำ!

สวนสาเหตุที่เขตนี้ถูกเรียกว่าเป็นแดนชาติทักษิณนั้น น้อยคนนัก
ที่จะอธิบายได้ชัดเจน ซึ่งมีคำเล่าลืออยู่หลายอย่าง เป็นต้นว่า ใน
ยุคดึกดำบรรพ์ ที่ตรงนี้เคยเกิดศึกสงครามระหว่างเซียนด้วยกัน
เพียงแค่พลิกฝ่ามือเท่านั้น ก็ได้ทำให้พื้นที่แห่งนี้ถูกเผาไหม้จนแห่ง
ครึ่งไปทั่วทั้งอาณาจักร ทำให้พื้นที่แห่งนี้กลายเป็นแดนชาติไป

ต่อมาภายหลังภายใต้ความพยายามของผู้ที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกรรุ่นสู่รุ่น
จึงได้ทำให้พื้นที่แห่งนี้กลับกลายเป็นอู่ข้าวอู่น้ำในที่สุด

Novel-Lucky

ตอนที่ 922 ท้องฟ้ารูปชามคว่ำ

<https://novel-lucky.com>

ยังมีตำนานเล่าขานเกี่ยวกับแดนชาติทักษิณอีกอย่างหนึ่ง ตามตำนานเล่าว่า ในยุคดึกดำบรรพ์เป็นอันมากยุคหนึ่ง ขณะนั้น เผ่าพันธุ์ต่างๆ ยังไม่ได้ผงาดขึ้นมา ที่ตรงนี้ได้มีสิ่งมีชีวิตถือกำเนิดขึ้นมาตบหนึ่ง หลังจากที่สิ่งมีชีวิตตนนี้ถือกำเนิดขึ้น ก็ได้อำพราง ดุดกลืนฟ้าดิน ดุดกลืนเลือดของสรรพชีวิตนับล้านล้านชีวิตไป ขณะเดียวกันก็ได้ดุดกลืนเอาพลังแก่นฟ้าดินทั้งหมดของฟ้าดินแห่งนี้จนแห้ง

หลังจากกาลเวลาผ่านไปยาวนานมาก อายุขัยของสิ่งมีชีวิตตนนี้ก็เดินมาถึงที่สุดของมัน มันได้กลับไปยังถิ่นกำเนิดของมันแล้วล้มลงนอนตายอยู่ ณ ตรงนั้น

หลังจากที่สิ่งมีชีวิตตนนี้ได้ล้มตายลงแล้ว ได้ทำการคืนพลังลมปราณ และพลังแก่นฟ้าดินทั้งหมดกลับคืนให้กับฟ้าดินแห่งนี้ หลังจากผ่านการวิวัฒนาการมาอย่างยาวนาน ในที่สุดพื้นดินแห่งนี้ก็ได้พลังชีวิตกลับคืนมา ทำให้ทุกๆ พื้นที่กลับกลายเป็นอู่ข้าวอู่น้ำไป

ขณะที่สิ่งมีชีวิตตนนี้ ภายหลังจากชานนามว่าบรรพบุรุษโลหิต ถือเป็นปฐมบรรพบุรุษของเผ่าโลหิต!

เกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของเผ่าโลหิตในลักษณะนี้ เผ่าโลหิตที่อยู่ในเก้าแดนมีทั้งที่ยอมรับและปฏิเสธกับประวัติความเป็นมาเช่นนี้ของตน ขณะเดียวกันประวัติความเป็นมาของเผ่าโลหิตก็เป็นปริศนามาโดยตลอด

ตำนานเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตตนนี้ และตำนานเกี่ยวกับแดนชาดทักษิณ แม้ว่าจะไม่มีผู้ใดรู้ว่าเป็นจริงหรือเท็จ แต่ทว่ามีสิ่งหนึ่งที่สามารถยืนยันได้ก็คือ ปฐมบรรพบุรุษเผ่าโลหิตเคยดำรงอยู่จริง และเผ่าพันธุ์นี้ก็สืบทอดกันมาจนถึงปัจจุบัน

บริเวณใต้สุดของแดนชาดทักษิณมีทะเลทรายที่กว้างใหญ่ไพศาล สุดลูกหูลูกตา ที่แห่งนี้เห็นแต่ทรายที่ปลิวว่อน เต็มไปด้วยเนินทรายที่เป็นเหมือนกับดัก หากสามารถก้าวข้ามทะเลทรายแห่งนี้ไปได้ ก็สามารถไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง

สถานที่แห่งนี้มีชื่อว่าดินแดนดั้งเดิมของบรรพบุรุษโลหิต เป็นสถานที่ที่เผ่าโลหิตจำนวนมากในเก้าแดนนิยมมาแสวงบุญกัน

สถานที่แห่งนี้นับว่าเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของเผ่าโลहितจำนวนมาก
ให้ความนับถือ

ตามตำนานเล่าว่าดินแดนดั้งเดิมของบรรพบุรุษโลहितก็คือสถานที่
ที่ปฐมบรรพบุรุษเผ่าโลहितถือกำเนิดขึ้น เล่ากันว่า ในยุคดึกดำ
บรรพ์มากๆ ได้มีเซียนองค์หนึ่งทำเลือดหยดลงมาหยดหนึ่งตรง
บริเวณนี้ จากนั้นหยดเลือดนั้นได้กลับกลายเป็นสิ่งมีชีวิต และสืบ
ทอดต่อกันมาจนกลายเป็นเผ่าโลहित

ตำนานนี้ได้รับการยอมรับจากเผ่าโลहितเป็นจำนวนมากว่าเป็น
ประวัติความเป็นมาที่ดั้งเดิมถูกต้องที่สุดของเผ่าพันธุ์โลहित

แน่นอนเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของเผ่าพันธุ์โลहितมีหลาย
ตำนาน นอกเหนือจากตำนานที่ได้รับการยอมรับว่าดั้งเดิมและ
ถูกต้องที่สุดแล้ว ยังมีอีกสองตำนานที่เป็นที่แพร่หลายอย่าง
กว้างขวางและมีประวัติยาวนานกว่า

ในบรรดาตำนานทั้งสองนี้ หนึ่งในนั้นสื่อกันว่าในสมัยดึกดำบรรพ์
ยุคที่มีมืดมนนั้น บรรดาบรรพบุรุษของเผ่าโลहितคืออสูรร้ายกลุ่มหนึ่ง
ที่แอบซ่อนตัวอยู่ในที่มืด ดำรงชีพด้วยการอาศัยดูดเลือดจาก
สิ่งมีชีวิต

กระทั่งภายหลังต่อมาอสูรร้ายกลุ่มนี้ได้มีระดับราชาตนหนึ่งผูกสัมพันธ์กับหญิงสาวคนหนึ่ง แล้วให้กำเนิดทายาทรุ่นต่อมา และกลายเป็นเผ่าโลหิตสายพันธุ์ใหม่ขึ้นมาสายหนึ่ง

ครั้นเมื่อสายพันธุ์ใหม่ได้มีการแพร่ขยายพันธุ์ขึ้นแล้ว ก็เริ่มเช่นฆ่าเผ่าพันธุ์ดั้งเดิม สุดท้ายส่งผลให้เผ่าโลหิตดั้งเดิมสูญพันธุ์ไป โดยมีเผ่าโลหิตสายพันธุ์ใหม่นี้มาแทนที่

ส่วนอีกตำนานหนึ่งเล่าว่า ปฐมบรรพบุรุษเผ่าพันธุ์โลหิตเป็นปีศาจร้ายตนหนึ่ง ต่อมาปีศาจร้ายตนนี้ได้มีปฏิสัมพันธ์กับศพหญิงสาว สุดท้ายได้ให้กำเนิดเผ่าพันธุ์โลหิตขึ้นมา

กล่าวสำหรับเผ่าโลหิตส่วนใหญ่แล้ว พวกเขายอมรับตำนานที่หนึ่ง พวกเขาเห็นว่าตัวเองนั้นเป็นสายดั้งเดิม ส่วนตำนานที่สองและสามนั้น เผ่าพันธุ์โลหิตส่วนใหญ่ต่างให้การปฏิเสธ เห็นว่าเป็นการเหยียดหยามต่อเผ่าโลหิตของพวกเขา!

สืบเนื่องจากตำนานที่หนึ่งเป็นที่ยอมรับของเผ่าโลหิตส่วนใหญ่ในแดนมนุษย์กษัตราถึงแดนชาติทักษิณ จึงส่งผลให้ดินแดนดั้งเดิม

บรรพบุรุษโลหิตแห่งนี้มีฐานะที่สูงส่งในสายตาของเผ่าโลหิตในแดนมนุษย์กษัตรา

ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตควบคุมโดยคนกลุ่มหนึ่งที่เรียกตนเองว่าเป็นทายาทสายดั้งเดิมของปฐมบรรพบุรุษโลหิต ทำให้ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตมีอิทธิพลที่สูงมากในสายตาของเผ่าโลหิตที่อยู่ในแดนมนุษย์กษัตรา

ช่วงระยะเวลาหนึ่งที่ยาวนานมาก ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตกระทั่งสามารถบงการเผ่าโลหิตในเก้าแดนได้ มาในวันนี้ แม้ว่าดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตจะไม่มีศักยภาพเหมือนเดิมอีกแล้ว แต่กับแดนขาดทักษิณ ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตยังคงมีฐานะที่สูงส่งอยู่ เผ่าโลหิตจำนวนมากในแดนขาดทักษิณ กระทั่งสายสำนักราชันเซียนที่เป็นเผ่าโลหิตต่างก็ให้การยอมรับต่อฐานะความเป็นดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต!

“ปัง...” หลีชีเย่ร่วงหล่นลงพื้น เวลานี้เองตราประทับมรณะส่งประกายเจิดจรัส เสมือนหนึ่งเวลาได้ไหลย้อนกลับอย่างนั้น ทุกสิ่งล้วนกลับสู่จุดเดิม ร่องรอยคำสาปที่ถูกประทับไว้บนชะตาแท้ของหลีชีเย่ก็ได้เลือนหายไป

หลี่ซีเยลื้มตาทั้งสองชั้น ขับเคลื่อนลมปราณ พลันรู้สึกว่ามีดีเอาเสียเลย เสมือนหนึ่งมีพลังที่ไร้รูปทำการปิดกั้นฐานเต๋าของเขาเอาไว้ ทำให้เขาไม่สามารถขับเคลื่อนหลักกฎเกณฑ์ได้

“นี่มันจะโหดเกินไปหรือไม่ มิสู้ให้ข้าตายไปเลยสิ้นเรื่องสิ้นราว ถึงกับชั้นห้วงเพิ่มเข้ามาเสียแน่นหนา นี่มันลงใจทรمانซ้ำ” หลี่ซีเยรับรู้ได้ถึงฐานเต๋าของตนถูกปิดกั้นเอาไว้ ถึงกับหัวเราะอย่างขมขื่น

หลี่ซีเยรู้ว่าร่างเงาเลื่อนรางนั้น โกรธเขาอยู่ ดังนั้นจึงทำการปิดกั้นฐานเต๋าของเขาเอาไว้ ทำให้เขายากที่จะขับเคลื่อนพลังได้หลังจากฟื้นคืนชีพแล้ว กลายเป็นคนที่ไร้ซึ่งเรี่ยวแรง

ถึงแม้ว่าร่างเงาเลื่อนรางจะแพ้นั้น ถูกหลี่ซีเยหลอกอีกครั้ง แต่ทว่ามันก็จงใจทำให้หลี่ซีเยต้องลำบากด้วยการปิดกั้นฐานเต๋าของหลี่ซีเยเอาไว้

คำสาปของร่างเงาเลื่อนรางทรงพลังเหลือเกิน หากอาศัยชะตาแท้ไปรองรับคำสาปของมันล่ะก็ ต่อให้เป็นราชันเซียนก็คงหนีไม่พ้นความตาย ความจริงแล้วมันก็แค่ปิดกั้นฐานเต๋าของหลี่ซีเยเอาไว้เท่านั้นไม่ได้ทำลาย ซึ่งถือว่ามันได้ยั้งมือเอาไว้แล้ว มันไม่ได้

ต้องการทำลายหลี่ซีเย เพียงต้องการสร้างความลำบากให้กับหลี่ซีเยเท่านั้น

หลี่ซีเยปิดร่างกายของเขาทีหนึ่ง ได้ยินเสียงคร่ำกเหมือนเสียงแตกหักของกระดูก หลี่ซีเยจึงเอี้ยวตัวมองดู ปรากฏว่าตัวเองนอนอยู่บนกองกระดูกที่สูงเท่าภูเขา ไม่รู้ว่ามีคนตายอยู่ในนี้เป็นจำนวนเท่าไร

แต่ว่าสิ่งที่น่ากลัวหาใช่สิ่งนี้ บริเวณนี้เต็มไปด้วยกลิ่นอายมรณะที่อบอวลไปทั่ว กลิ่นอายปริมาณมหาศาลไร้สิ้นสุดนี้สามารถกัดกล่อนทุกสิ่งทุกอย่างได้ สิ่งมีชีวิตใดๆ ที่เข้ามาอยู่ในบริเวณแห่งนี้ ล้วนแล้วแต่ต้องตายอนาถอยู่ตรงนี้ภายใต้กลิ่นอายมรณะที่น่ากลัว

แต่ทว่ากลิ่นอายมรณะที่ทำให้ผู้อื่นต้องเสียชีวิตนั้น แต่กับหลี่ซีเยที่ได้ฝึกคัมภีร์มรณะมากลับเป็นอาหารว่างจานหนึ่ง หรือเป็นของบำรุง

ในเวลาตัวเอง หลี่ซีเยเพิ่งจะพอมองเห็นสถานที่ที่ตนเองอยู่ได้ชัดเจน มันเป็นถ้ำหินขนาดใหญ่มาก ภายในถ้ำเต็มไปด้วยกองกระดูกสูงเท่าภูเขาทั้งยังมีกระดูกจำนวนนับไม่ถ้วนที่เกลื่อนพื้นอยู่อีกด้วย

การมาปรากฏตัวยังสถานที่เช่นนี้ หากเป็นคนขวัญอ่อน รับรองว่า
ต้องตระหนกตกใจจนปีศาจจะอุจจาระราดแน่นอน

“ไม่เล่นนัก” หลีชีเย่นอนอยู่บนกองกระดูก เอียงคอมองดูรอบๆ แล้ว
พึมพำออกมา แม้จะต้องนอนอยู่ท่ามกลางกองกระดูกจำนวนมากนับไม่
ถ้วน หลีชีเย่นยังคงเอือระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นเหมือนเดิม

เวลานี้ หลีชีเย่ได้ละสายตากลับมา โดยสายตาของเขาได้ตกไปอยู่
ที่ส่วนโค้งด้านบนสุดของถ้ำหิน ส่วนโค้งด้านบนของถ้ำหินกลับ
ไม่ใช่หิน

ด้านบนส่วนโค้งนั้น ปรากฏประกายสีแดงเคลื่อนไหวเหมือนน้ำไหล
ดุจดังที่ตรงนั้นไม่ใช่ส่วนโค้งแต่เป็นห้องฟ้า ทั้งยังเป็นห้องฟ้าที่มี
เมฆสีเลือดกำลังเคลื่อนที่อยู่!

บนส่วนโค้งนั้น ประกายสีแดงที่คล้ายเมฆหมอก มีการแปรเปลี่ยน
อยู่ตลอดเวลา ยากที่จะคาดเดา เหมือนว่ามันต้องการแปรเปลี่ยน
เป็นบางสิ่งบางอย่างอย่างนั้น

ประกายสีแดงที่แดงดั่งเลือดเช่นนี้ ลักษณะที่คล้ายเมฆเหมือนหมอกเช่นนี้ การแปรเปลี่ยนรูปอยู่ตลอดเวลาเช่นนี้ สร้างความรู้สึกที่น่าหวาดกลัวต่อผู้คน เหมือนวาทะในนั้นได้ซ่อนความลับอะไรบางอย่างเอาไว้

“นี่มัน...” สายตาของหลี่ชียเอ่ถึงกับเพ่งตรงไปข้างหน้า เมื่อมองเห็นประกายที่แปรเปลี่ยนบนด้านบนส่วนโค้ง เมฆที่ดั่งเลือดสดๆ เขาก็ถึงกับเอียงคอพิจารณารอบๆ อีกครั้งอย่างละเอียด

“ห้องฟ้ารูปขามคว่ำ...” ในที่สุด หลี่ชียเอ่ได้ค้นพบความรู้สึกที่คุ้นเคย ก่อนหน้านั้นเขายังไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ที่ใด แต่ทว่า เมื่อได้เห็นส่วนโค้งด้านบนที่หมอกเลือดมีการแปรเปลี่ยน เขาก็รู้แล้วว่าตัวเองอยู่ที่ใดแล้ว

“แว้งค์” เวลาที่นาถีนั่งแหวนวาสนาที่อยู่ภายในบันทึกมรณะได้บินออกมา เพียงชั่วพริบตาเดี๋ยวก็บินหายวับเข้าไปในเมฆสีเลือดที่อยู่ด้านบนส่วนโค้งนั้น

“สมควรให้โชคชะตาเช่นใดกับข้านะ” เดิมหลี่ชียเอ่ไม่เคยใส่ใจกับโชคชะตาเช่นใด แต่เมื่อรู้ว่าสถานที่แห่งนี้คือที่ใดแล้ว เขากลับมีความรู้สึกต้องการรอคอยอย่างนั้น

“ซ้าา” หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ ในที่สุดวงแหวนวาสนาได้บินออกมาจากเมฆสีเลือดที่อยู่ด้านบนส่วนโค้งนั้น มันได้ลากเอาหลักกฎเกณฑ์เป็นสายที่ยาวมากติดมาด้วย หลักกฎเกณฑ์ดังกล่าวส่งประกายที่แสบตามาก ดูลึกล้ำพิสดาร โดยประกายที่เปล่งออกมา นั้นไม่สามารถมองตรงๆ ได้

ปรากฏเสียงดังตุ้มตาม ลึกหนาหลักของหลี่ซีเยเปิดออก พลันได้ดูดเอาหลักกฎเกณฑ์นี้เข้าไปอยู่ภายใน ขณะที่วงแหวนวาสนาได้บินเข้าไปอยู่ในบันทึกมรณะ จากนั้นได้หายไป บันทึกมรณะที่แจกเช่นดอกบัวก็ได้จมหายเข้าไปภายในร่างกายของหลี่ซีเย ท่ามกลางเสียงดังตุ้มตามนั้น

“นี่มันคือ...” หลี่ซีเยได้พิจารณาหลักกฎเกณฑ์ที่อยู่ภายในลึคนาอย่างละเอียดรอบหนึ่ง ถึงกับพึมพำออกมาว่า “หรือว่าคราวนี้ข้าจะโชคดีมหันต์แล้วหรือเนี่ย หากเป็นจริงดังว่า วาสนาในคราวนี้นับว่ายอดเยี่ยมมาก”

ตายสามครั้งสะสมหนึ่งวาสนา หลี่ซีเยได้ตายมาแล้วถึงสามครั้งเวลานี้บันทึกมรณะได้นำพาเขามาอยู่ ณ สถานที่แห่งนี้ อีกทั้งวงแหวนวาสนายังได้นำเอาสิ่งนี้มาให้กับเขา ย่อมต้องมีเหตุผลของ

มัน เป็นการมอบวาสนาที่สุดยอดในหล้าให้กับเขา เป็นการให้ โชคชะตาที่ยิ่งใหญ่กับเขา

“หรือเข้าใจเจ้าสิ่งนี้มาแล้วจริงๆ?” หลี่ชีย่ได้พิจารณาหลัก กฎเกณฑ์ที่อยู่ภายในลัคนาอย่างละเอียด ในเวลานี้ หลี่ชีย่เองก็ไม่ มั่นใจมากนัก

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ หลี่ชีย่ได้ละสายตาคลับมา เพยรอยยิ้ม ที่เฉยเมยออกมาให้เห็น กล่าวว่า “ใช่เรื่องจริงหรือไม่ ออกไปลองดู ก็รู้ไม่ใช่หรือ”

กล่าวจบ หลี่ชีย่มองไปรอบๆ ครั้งหนึ่ง ถึงกับหัวเราะออกมาว่า “ห้องฟ้ารูปขามคว่าเอ๋ย ความลับที่เฝ้าโลหิตต้องการได้มาโดย ตลอด หากเป็นจริงละก็ เรียกว่าเดินค้นหาจนทั่วไม่พบ กลับได้มา แบบไม่เสียแรง!”

เมื่อเอ๋ยถึงห้องฟ้ารูปขามคว่าชื่อนี้ เกรงว่าบุคคลภายนอกน้อยคน นึกที่จะรู้จัก ต่อให้เป็นเฝ้าโลหิต โดยเฉพาะกลุ่มคนรุ่นใหม่ของเฝ้า โลหิต ยิ่งไม่รู้จักว่าอะไรคือห้องฟ้ารูปขามคว่า

แต่ทว่าสำหรับต้นกำเนิดเผ่าพันธุ์โลหิต สำหรับดินแดนบรรพบุรุษ
โลหิตแล้ว ห้องฟ้ารูปขามคว่ามีความหมายที่ไม่ธรรมดาเลย

ความจริงหลี่ชี่เยเองก็รู้ถึงความหมายของห้องฟ้ารูปขามคว่า
เนื่องจากในยุคสมัยที่ยาวนานมาๆ นั้น หลี่ชี่เยได้เคยมายัง
สถานที่แห่งนี้แล้ว อีกทั้งยังไม่ใช่มาเพียงครั้งเดียวอีกด้วย
เนื่องจากเขาเองก็ต้องการจะได้สิ่งที่อยู่ในตำนานห้องฟ้ารูปขาม
คว่านั้น

แต่ทว่าเขาในฐานะของอิกาทมิพ์ แม้ว่าเวลานี้เขาสามารถวางแผน
ยุคแล้วยุคเล่าก็ตาม แต่เขาก็ไม่สามารถได้เจ้าสิ่งที่อยู่ในตำนานนี้
มาได้ เนื่องจากเจ้าสิ่งนี้อยู่เหนือกฎเกณฑ์ใดๆ ทุกอย่างต้องขึ้นอยู่กับ
กั๊ววาสนาเท่านั้น

ความจริงแล้วดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต กระทั่งบรรดาเผ่า
โลหิตทั้งหมดล้วนแล้วแต่ต้องการได้สิ่งนี้เป็นอันมาก เนื่องจาก
เกี่ยวพันถึงต้นกำเนิดเผ่าพันธุ์โลหิตของพวกเขา และเกี่ยวพันถึง
ความลับที่สะท้อนฟ้าบางอย่าง

อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าดินแดนบรรพชนโลหิตหรือบรรดาเผ่าโลหิต
ทั้งหลายจะเพียรพยายามเช่นใดก็ตาม สุดท้ายแล้ว ก็ไม่สามารถ

ได้สิ่งที่อยู่ในตำนานสิ่งนี้ เพื่อสิ่งนี้แล้ว ไม่ว่าจะเป็ดินแดนบรรพชนโลหิตก็ดี หรือบรรดาเผ่าโลหิตทั้งหมดก็ช่าง พวกเขาได้พยายามมายุคแล้วยุคเล่า

แม้ว่าทุกยุคทุกสมัยที่ผ่านมา คนของดินแดนบรรพชนบรรพบุรุษโลหิตล้วนได้มายังสถานที่แห่งนี้ ถึงแม้พวกเขาจะได้รับผลประโยชน์ไปบ้าง แต่ไม่เคยได้สิ่งที่อยู่ในตำนานนั้นเลย!

Novel-Lucky

ตอนที่ 923 สีสาวนภาพรรพบุรุษโลหิต

<https://novel-lucky.com>

สุดท้าย หลี่ชียემองดูถ้ำหินขนาดใหญ่นี้ไปรอบๆ ถึงกับหัวเราะ
พึมพำออกมาว่า "ถึงเวลาทดสอบและล้างกายาของดินแดนดั้งเดิม
บรรพบุรุษโลหิตอีกแล้วสิ เห็นที่เข้ามาได้จังหวะพอดีจริงๆ"

หลี่ชียემองดูอย่างละเอียด สำนวณดูทิศทางให้แน่ชัด จากนั้นก้าว
เท้าเดินลงจากกองกระดูกที่เหมือนดังภูเขามุ่งหน้าเดินไปทิศทาง
นั้น

หลี่ชีย่เดินไปได้ไม่กี่ไกลนัก ก็มองเห็นกระดูกที่ยังดูใหม่หลายโครง
อยู่บนกองกระดูกที่สุมกันดังภูเขา โดยที่กลิ่นอายมรณะยังไม่ทันได้
กั้ดกร่อนเนื้อหนังของผู้ตายให้เน่าเปื่อยจนหมด ดูออกได้ว่าคุณ
เหล่านี้เพิ่งตายได้ไม่นานนัก

หลี่ชีย่ก้าวเดินต่อไปข้างหน้า เห็นโครงกระดูกที่แลดูยังใหม่อยู่
เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ โครงกระดูกที่เพิ่งตายใหม่ๆ พวกนี้มากพอที่จะ
นำมาปูเป็นถนนได้สายหนึ่ง แม้ว่ากลิ่นอายมรณะที่รุนแรงได้กั้ด
กล่อนพวกมันจนเน่าเปื่อยเหลือเพียงโครงกระดูกเท่านั้น แต่ก็
สามารถมองออกว่าพวกมันล้วนแล้วแต่ตายมาได้ไม่นานเท่าไร

ยิ่งเดินกลับออกไปข้างนอก ก็จะได้เจอกับโครงกระดูกมากขึ้น
ย่อมหมายความว่า ผู้ที่มีทักษะยุทธอ่อนมากเท่าไร เมื่อเข้ามายัง
สถานที่แห่งนี้ก็จะตายได้เร็วขึ้น ผู้ที่สามารถก้าวเดินลึกไปถึงข้าง
ในได้ต้องเป็นผู้มีทักษะยุทธกล้าแข็งเท่านั้น

“ผ่านไปนานเท่าไรแล้วละ ศิษย์ของเผ่าโลहितยังคงหนุนเนื่องต่อกัน
ไปเรื่อยๆ ล้วนคาดหวังว่าจะได้รับพระราชทานจากห้องฟ้ารูปชาม
คว่ำที่อยู่ภายใน และผ่านการล้างกายจากสระโลहितได้” หลี่ชียะ
ยิ้มและสายหน้าเบาๆ เมื่อได้เห็นโครงกระดูกใหม่ๆ แต่ละโครงที่กอง
สะสมอยู่บนกองกระดูกเดิมนั้น

สถานที่ที่หลี่ชียะยืนอยู่ในเวลานี้มีชื่อว่า ห้องฟ้ารูปชามคว่ำ เป็น
สถานที่ที่ผู้บำเพ็ญตนเผ่าโลहितจำนวนนับไม่ถ้วนฝึกฝนถึง และ
เป็นสถานที่ที่อันตรายอย่างยิ่งแห่งหนึ่ง

กล่าวสำหรับบรรดาศิษย์ของเผ่าโลहितแล้ว หากว่าสามารถเข้าไป
ภายในห้องฟ้ารูปชามคว่ำแล้ว และได้รับพระราชทานจากปฐม
บรรพบุรุษละก็ นั่นหมายถึงโชคความใหญ่ หากสามารถผ่านพิธี
ล้างกายจากสระโลहितได้อีก นั่นหมายถึงจะได้ตั้งตำแหน่งฐานะ
ในทันที!

มีตำนานเกี่ยวกับห้องฟ้ารูปขามคว่าของเผ่าโลहितเล่าสืบกันว่า
ปฐมบรรพบุรุษของเผ่าโลहितหลังจากตายแล้ว ได้ทิ้งกะโหลกศีรษะ
เอาไว้ที่นั่น กลับกลายเป็นห้องฟ้ารูปขามคว่า

ด้วยสาเหตุที่ห้องฟ้ารูปขามคว่าเป็นกะโหลกศีรษะของปฐมบรรพ
บุรุษของเผ่าโลहित จึงมีกลิ่นอายมรณะที่รุนแรงน่ากลัว สามารถกั
กร่อนสรรพชีวิตทุกอย่าง

แม้ว่าห้องฟ้ารูปขามคว่าจะเป็นสถานที่ที่อันตรายมาก แต่ทว่า
พันล้านปีที่ผ่านมาศิษย์ของเผ่าโลहितยังคงหนุนเนื่องกันเข้าไป
ภายในห้องฟ้ารูปขามคว่าอย่างไม่ขาด

เนื่องจากภายในห้องฟ้ารูปขามคว่าได้ซ่อนความลับของเผ่าโลहित
เอาไว้ อีกทั้งภายในห้องฟ้ารูปขามคว่ายังซ่อนवासनाยิ่งใหญ่เอาไว้
มากมาย

กล่าวสำหรับศิษย์เผ่าโลहितหากเข้าไปภายในห้องฟ้ารูปขามคว่า
แล้ว สามารถมีชีวิตและได้รับสิ่งพระราชทานกลับออกมา นั้น
หมายถึงคนผู้นั้นได้รับโชคवासनाชิ้นใหญ่เลยทีเดียว

เมื่อได้รับวาสนาขึ้นใหญ่เช่นนี้แล้ว หากสามารถผ่านพิธีการล้าง
กายาจากสระโลहितละก็ นั่นเท่ากับได้ทั้งตำแหน่งและฐานะในทันที
ค่าตัวพุ่งสูงนับร้อยเท่าภายในค่าคืนเดียว!

ห้องฟาร์รูปขามคว่าและสระโลहितล้วนแล้วแต่อยู่ภายใต้การ
ปกครองของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลहित เว้นช่วงระยะเวลาหนึ่ง
ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลहितก็จะจัดให้มีพิธีล้างกายาขึ้นครั้งหนึ่ง
ในฐานะที่ได้ชื่อว่าเป็นสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดของต้นกำเนิดเผ่า
โลहित ทุกครั้งที่มีการจัดพิธีล้างกายาขึ้นก็จะอนุญาตให้ศิษย์ทุก
คนที่เป็นเผ่าพันธมิตรโลहितเข้าร่วมพิธีนี้ได้ ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะสังกัด
สำนักใดก็ตาม ขอเพียงเป็นศิษย์เผ่าโลहितก็สามารถเข้าร่วมได้

ศิษย์เผ่าโลहितที่เข้าร่วมพิธีนี้จะต้องเข้าไปยังห้องฟาร์รูปขามคว่า
ส่วนหลังจากเข้าไปแล้วจะเป็นหรือตาย ย่อมขึ้นอยู่กับ
ความสามารถของแต่ละคน เข้าไปแล้วจะได้รับพระราชทานจาก
ปฐุมบรรพบุรุษหรือไม่ ขึ้นอยู่กับวาสนาของแต่ละคน

หลังจากได้รับพระราชทานจากปฐุมบรรพบุรุษแล้ว ขอเพียงมีชีวิต
รอดกลับออกมา เช่นนั้นแล้วก็สามารถไปผ่านพิธีล้างกายาที่สระ
โลहित ขอเพียงผ่านการล้างกายาได้แล้ว ทุกอย่างก็จะไม่
เหมือนเดิมอีกต่อไป

ในที่สุดหีชีเย่ก็ได้ก้าวเดินออกมาจากห้องฟ้ารูปขามคว่า โดย
คลานออกมาจากถ้ำที่อยู่ตีนเขาของภูเขาสูงลูกหนึ่ง

ปากถ้ำแห่งนี้คือปากถ้ำเพียงหนึ่งเดียวที่สามารถเข้าไปยังห้องฟ้า
รูปขามคว่าได้ เวลานี้ด้านนอกถ้ำถูกล้อมรอบด้วยกองกำลังสี่
ขบวน คนของทั้งสี่ขบวนต่างสงบเงียบไร้ซุ่มเสียงใดๆ พวกเขาต้อง
จ้องเป็นตาเดียวไปยังปากถ้ำนั้น

กองกำลังสี่ขบวนนำโดยหญิงสาวสี่คน หญิงสาวทั้งสี่คนมีรูปร่าง
ลักษณะท่าทางแตกต่างกันไป สิ่งที่สามารถดูรู้ก็คือ พวกนางอายุ
ยังน้อยมาก ทั้งยังมีรูปร่างที่ดีมากอีกด้วย

หญิงสาวทั้งสี่สวมชุดเสื้อคลุมยาว ถึงแม้จะเป็นเสื้อคลุมยาวที่กว้าง
และหลวมยังคงไม่สามารถปิดบังซ่อนเร้นรูปร่างสูงเพรียวอวบอ้วน
ของพวกนางได้ ภายใต้ชุดคลุมยาวที่กว้างและหลวมสามารถ
มองเห็นอกที่ชูชันและร่องอกต่างๆ

ทั้งสี่สาวล้วนสวมหน้ากากปิดบังใบหน้าเอาไว้ จึงไม่สามารถ
มองเห็นใบหน้าพวกนางได้ชัดเจน หน้ากากที่พวกนางสวมอยู่จะ
เป็นสีเดียวกันกับชุดที่พวกนางสวมใส่

หญิงสาวผู้หนึ่งสวมหน้ากากสีทอง สวมชุดเสื้อคลุมยาวสีเหลืองทอง อีกคนสวมหน้ากากสีแดง สวมชุดเสื้อคลุมยาวสีแดง หญิงสาวอีกคนสวมหน้ากากสีน้ำเงิน ชุดเสื้อคลุมยาวสีน้ำเงิน ยังมีหญิงสาวอีกคนสวมหน้ากากสีขาว และชุดเสื้อคลุมยาวเป็นสีขาว

ด้านหลังของหญิงสาวทั้งสี่ติดตามด้วยยอดฝีมือจำนวนหลายสิบคน พวกเขาต่างสวมเสื้อผ้าสีเดียวกัน สามารถมองออกว่า กองกำลังทั้งสี่ชบวนมาจากคนละสาย

กองกำลังทั้งสี่สายล้วนมาจากดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต แม้ว่าดินแดนดั้งเดิมจะได้ชื่อว่าเป็นสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดของบรรพบุรุษโลหิต แต่ทว่าพวกเขาเองได้แบ่งออกเป็นสี่สายใหญ่

หญิงสาวที่สวมหน้ากากตรงหน้าก็คือสี่สาวนภาของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต เลือดที่ไหลรินอยู่ในกายของพวกนางมีสายเลือดที่แตกต่างกัน ขณะเดียวกัน พวกนางถือเป็นตัวแทนสี่สายใหญ่ของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต

สี่สาวนภาดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตมีสายเลือดที่แตกต่างกัน ทั้งยังปลีกตัวออกจากโลกภายนอก กล่าวได้ว่าชื่อของพวกนางไม่

เป็นที่ปรากฏทั้งทั้งแดนมนุษย์กษัตรา กระทั่งโลกของผู้บำเพ็ญตน แต่ทว่าพวกนางมีฐานะที่สูงส่งในจิตใจของบรรดาศิษย์เฝ้าโลหิต ทั้งหลาย กระทั่งกล่าวได้ว่าพวกนางมีอิทธิพลต่อเฝ้าโลหิตทั้งหมด

ในขณะที่ ทั้งสี่สาวนภาดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตได้นำพายอดฝีมือทั้งสี่สายเฝ้าอยู่ด้านหน้าบริเวณทางออกจากถ้ำของห้องฟ้ารูปชามคว่ำ ผ่านไปแล้วหลายวัน กลับไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ เกิดขึ้น

การจัดให้มีพิธีล้างกายาและทดสอบของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตในครั้งนี้ มีศิษย์ของเฝ้าโลหิตจำนวนไม่น้อยที่เข้าไปยังห้องฟ้ารูปชามคว่ำ แต่ทว่าหลายวันผ่านไปกลับไม่มีศิษย์คนใดของเฝ้าโลหิตมีชีวิตรอดกลับมา

ในเวลานี้ เมื่อหลี่ชียะคลานออกมาจากด้านใน จึงทำให้สายตาทุกคู่ต่างรวมศูนย์ไปอยู่บนตัวของหลี่ชียะทันที

ในขณะที่ ไม่ว่าจะป็นสี่สาวนภาของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต หรือยอดฝีมือทั้งสี่สาย ทุกคู่สายตาล้วนจับจ้องอยู่บนตัวของหลี่ชียะ ในช่วงหลายวันที่ผ่านมา หลี่ชียะคือหนึ่งเดียวที่มีชีวิตรอดกลับมา ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็คือ หลี่ชียะไม่ใช่เฝ้า

เมื่อหลี่ชียเอ่ได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้ว มองหน้าสี่สาวนภาของ
ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต พร้อมกับเผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม
ออกมา พิมพ์ว่า "สี่สาวนภาของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตที่
อยู่ในตำนาน ไม่เลว ไม่เลว ยุคสมัยนี้มันเป็นอะไรไปแล้วเนี่ย แม้แต่
สาวนภาที่ออกมาปรากฏโฉมให้ได้เห็นกันแล้ว"

"บังอาจ..." สาวนภาสันต์ผู้กล่าวคำก่อนหน้านั้นนั้นตวาดเสียง
แหลม พร้อมกับเสียง "เปี้ยะ" แล่ยาวดั่งมังกรพลันตัวดเข้าหาหลี่ชีย
เอ่ "เปี้ยะ" แล่นั้นได้หวดลงบนตัวของหลี่ชียเอ่ พร้อมกับพันตัวหลี่
ชียเอ่เอาไว้

"นั่งหนู ให้มันเบาๆ มือหน่อย ข้าณะคือหนึ่งเดียวที่มีชีวิตรอด
ออกมาจากห้องฟ้ารูปขามคว่านะ เช่นนั้นแล้ว หากเข้าได้เป็นบรรพ
บุรุษโลหิตของพวกเจ้า ข้าจะให้เจ้าไปล้างถังส้วม" ถึงแม้หลี่ชียเอ่จะ
ถูกพันตัวด้วยแล้ แต่ยังคงเอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เอ๋ย
ขึ้นมาอย่างช้าๆ

พลันที่หลี่ชียเอ่กล่าวคำเช่นนี้ออกไป สาวนภาอีกสามคนพลันรู้สึก
ประหวัหใจ สาวนภาสารทพลันลงมือ นางสะบัดแขนออกไป แขน
เสือดั่งกรงที่พุ่งเข้าไปดิ่งตัวหลี่ชียเอ่ กล่าวว่า "พี่วสันต์ พี่จะอุบ
เอาไว้คนเดียวไม่ได้นะ"

สาวนภาสนต์สะบัดแสยาวในมือ “เปี้ยะ” เสมือนดั่งมังกรที่พุ่งเข้า
ม้วนรัดแขนเสื้อของสาวนภาสารท

“ในเมื่อเป็นผู้ที่เหลืรอดอยู่เพียงคนเดียวเท่านั้น มันก็ควรเป็นของ
ข้า” สาวนภาเหมันต์เอื้อมมือเข้าไปคว้าตัวหลี่ชียเอ

“น้องเหมันต์ เรื่องนี้ใจร้อนไม่ได้ การเปลี่ยนแปลงของห้องฟ้ารูป
ขามคว่าไม่เหมือนกับทุกครั้ง เขาคือผู้ที่มีชีวิตรอดกลับออกมา
เพียงคนเดียวเท่านั้น ในนั้นต้องมีบางสิ่งที่ไม่ธรรมดาแน่ แล้วเจ้าจะ
คว้าเอาไว้แต่เพียงผู้เดียวได้อย่างไรกัน” สาวนภาคิมหันต์หัวเราะ
อย่างน่ารักและลงมือเข้าขวางสาวนภาเหมันต์

ในขณะนี้ สาวนภาดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตทั้งสี่ถึงกับปะมือ
กันเพื่อแย่งชิงตัวหลี่ชียเอ แม้ว่าทั้งสี่ไม่ได้ลงมือด้วยลักษณะของการ
โกรธเคืองจริงๆ แต่ทุกกระบวนท่าที่สำแดงออกมาไม่มีใครยอมใคร

หลี่ชียเอมองดูสี่สาวนภาดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตที่สู้กันจนชัก
จะเลยเถิดกันไปใหญ่ เขาสายหัวเบาๆ เดินเอ้อระเหยเข้าไปยืน
รวมกลุ่มอยู่กับยอดฝีมือของทั้งสี่สาย มือขวาแตะอยู่บนป่าของ

ยอดฝีมือคนหนึ่ง ยิ้มแต่กล่าวว่า “สาวนภาของพวกเจ้าคือสาวนภาารุ่นที่อยู่ในตำนานหรือว่าเป็นรุ่นใหม่เพิ่งกำเนิดขึ้นมาใหม่?”

เวลานี้ยอดฝีมือทั้งสี่สายที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างจ้องมองหลี่ชีย่ด้วยความรู้สึกมีนงง เจ้าหนูนี้มันออกจะเกินไปแล้วกรรมัง เข้าไปในห้องฟ้ารูปชามคว่ำของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตยังไม่พอเวลานี้ยังทำท่าเฉยเมยเช่นนี้ พวกเขาไม่รู้ว่าเจ้าหนูนี้ประสาทหรือเปล่า หรือสมองมีปัญหา

ถึงแม้จะเป็นยอดฝีมือทั้งสี่สายของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตก็ไม่กล้ากล่าววิจารณ์สาวนภาดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตทั้งสี่ ยอดฝีมือผู้นี้ย่อมไม่ยอมตอบคำถามของหลี่ชีย่อยู่แล้ว

“เฮ้อ ภาชิตว่าสาวนภาของพวกเจ้ามีสายเลือดในกายที่แตกต่างกัน หากพวกนางคือสาวนภาารุ่นใหม่ทั้งหมด การกระทำเช่นนี้นับว่าเด็ดๆ เหลือเกิน อารมณ์แบบเด็ดๆ เหมือนกำลังแย่งชิงขนมอย่างนั้น” หลี่ชีย่อิงอยู่กับไหล่ของยอดฝีมือผู้นี้สายหัวกล่าวว่า “แต่หากว่า พวกนางคือสาวนภาารุ่นที่อยู่ในตำนานล่ะก็ เฮ้อ น่ากลัวเหลือเกิน เจ้าเคยได้ยินหรือไม่ มนุษย์ปุถุชนธรรมดาเคยกล่าวเอาไว้ว่า ในโลกนี้มีสิ่งใดที่น่ากลัวที่สุด? เจ้ารู้ไหม...”

สำหรับหัวข้อสนทนาเช่นนี้ของหลี่ซีเย มีรีที่ยอดฝีมือผู้นั้นกล่าวพูดต่อ ลีสาวนภาคินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตเวลาน้อยอยู่ตรงหน้าของพวกเขา พวกเขาจะไปวิจารณ์ได้อย่างไร

เมื่อเห็นยอดฝีมือผู้นี้ไม่ยอมกล่าวตอบ หลี่ซีเยยิ้มและสายหน้ากล่าวว่า “เคยมีมนุษย์ปุถุชนคนหนึ่งพูดกับข้าว่า ในโลกนี้สิ่งที่น่ากลัวที่สุด ไม่ใช่สวรรค์โจร และก็ไม่ใช่เกิดแก่เจ็บตาย ที่น่ากลัวที่สุดก็คือผู้หญิงแก่! ผู้หญิงแก่คนหนึ่งก็น่ากลัวแล้ว ถ้าเช่นนั้นผู้หญิงแก่กลุ่มหนึ่งยิ่งน่ากลัวไปใหญ่”

การที่หลี่ซีเยกล่าววิจารณ์ออกมาเช่นนี้ พลันทำให้ยอดฝีมือทั้งสี่สายต้องอึ้ง ถึงกับควั่นอกหู พวกเขาอดดูหลี่ซีเยเหมือนดั่งจ้องมองคนบ้าเสียสติคนหนึ่ง

อย่าว่าแต่ศิษย์ของเผ่าโลหิตเลย กระทั่งระดับบรรพบุรุษของเผ่าโลหิตพวกเขาก็ไม่กล้ากล่าววิจารณ์สาวนภาคินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตทั้งสี่เช่นนี้ เอาละสิ เวลานี้เจ้าหนูผู้นี้ที่เป็นเผ่าพันธมิตรมนุษย์ถึงกับกล่าววิจารณ์สาวนภาคินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตทั้งสี่ของพวกเขาได้ หากเจ้าหนูผู้นี้ไม่เสียสติก็เป็นคนโง่

เป็นไปตามคาด พลันหลี่ชีย่กล่าวขาดคำ เดิมสี่สาวนภาดินแดน
ตั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตที่กำลังปะมือกันพลันหยุดลง สายตาแต่ละ
สายจ้องมองไปยังตัวของหลี่ชีย่ทันที

ถ้าหากสายตานี้สามารถฆ่าคนได้ละก็ รับรองได้ว่าหลี่ชีย่คงได้
ตายไปแล้วหลายหนแน่

Novel-Lucky

ตอนที่ 924 กำเนิดเผ่าโลหิต

<https://novel-lucky.com>

ยามที่สายตาทิแหลมคมยั้งนักของสี่สาวนภาดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตจ้องมองมานั้น ยอดฝีมือที่ल्लीชีเย่ไปยืนอยู่ข้างๆ ถึงกับบ่นอุบในใจ นี่ข้ามันโซคร้ายแท้ๆ ถึงกับต้องมายืนอยู่ด้วยกันกับดาวมฤตยูเช่นนี้!

“เปี้ยะ...” ในเสี้ยววินาทีนี้เอง สี่สาวนภาดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตพลันลงมือพร้อมกัน แล่ยาว แขนสั้น เชือกพิเศษลั่นหวาดเข้าไปल्लीชีเย่อย่างแรงพร้อมกัน และพันตัวल्लीชีเย่เอาไว้

“ฟาวว” สาวนภาดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตทั้งสี่ได้จุดल्लीชีเย่จนตัวลอย และถูกชิงเอาไว้กลางอากาศ โดยที่สาวนภาดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตทั้งสี่ต่างยืนกันคนละมุม เหมือนหนึ่งต้องการจับल्लीชีเย่มาลงโทษด้วยห้ำหั่นแยกราบอย่างนั้น

เวลานี้สี่สาวนภาดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตมองหน้ากันและกัน ทุกคนไม่มีทีท่าที่จะหยุด หากยังคงดึงกันไปมาอย่างนี้ เกรงว่าल्लीชีเย่อาจจะต้องถูกแยกอออกเป็นสี่ชิ้น

“นี่ นังหนูทั้งสี่ ข้าว่านะนะ พวกเจ้าอายุเท่าไรกันแล้วเนีย? หากว่าพวกเจ้าเป็นเพียงหนูน้อยเท่านั้น ถ้าเช่นนั้นล่ะก็ ตาเตมาดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตกลุ่มนั้นทำงานออกจะใช้ไม่ได้เลยนะ ถึงกับใช้หนูน้อยเช่นพวกเจ้าที่ใช้แต่อารมณ์มาทำงานเช่นนี้...”

“... แต่ถ้าหากว่าพวกเจ้าคือกลุ่มสาวแก่ในครั้งครานั้นล่ะก็ มันออกจะนั้นไปหน่อยแล้วกรรมัง ต่างก็อายุปุนนี้แล้ว ยังทะเลาะกันอยู่ได้ ข้าว่าละนะ พวกเจ้าเนียหยุดชั่วคราว หยุดลงชั่วคราวเถอะ เวลาของข้ามีค่ามากนะ สมควรต้องเข้าพิธีชำระกายาก็ทำเสีย เดินไปตามหลักการให้มันครบถ้วน ทุกคนต่างยินดีด้วยกันทั้งหมด”

หลี่ซียเอ่ที่ถูกชิงเอาไว้กลางอากาศ มองดูสาวนภาดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตทั้งสี่แล้ว กล่าวอย่างเฉยเมยออกมา

ยอดฝีมือทั้งสี่สายที่อยู่ในเหตุการณ์พลันรู้สึกอึ้ง เจ้าหนูนี้มันสติไม่ดีซัดๆ คำพูดเช่นนี้ก็หาญกล้าพูดออกมา ช่างสามารถทำให้ผู้คนต้องอึ้งถึงขีดสุดเลยทีเดียวนะ

สาวนภาดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตทั้งสี่พลันส่งประกายตาที่น่ากลัวออกมา ท่าทีเหมือนต้องการจับหลี่ซียเอ่แยกร่างให้ได้ เมื่อสายตาแสดงออกถึงความดุตัน ย่อมส่งพลังมือที่ดึงแรงขึ้น ทำ

ให้แสร้งและเชือกวิเศษต่างๆ ที่พันกายหลี่ชียะส่งเสียงดังจืดจืดออกมา เหมือนต้องการรัดหลี่ชียะให้ตายแล้วจับแยกรา่งเสียอย่างนั้น

หลี่ชียะถูกพวกนางตั้งรัดแน่นจนรู้สึกเจ็บไปหมด มองหน้าสี่สาว นภาตินแดนตั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต กล่าวว่า “ไว้ย นังหนูทั้งสี่นี้ ถึงกับคิดจับข้ายแยกรา่งอย่างนั้นรี รอให้เข้าได้เป็นบรรพบุรุษโลหิต เมื่อไหร่ จะเนรเทศพวกเจ้าไปใช้แรงงาน ห้ามเกี่ยวให้เข้า!”

คำพูดเช่นนี้ของหลี่ชียะปล้นทำให้ยอดฝีมือสี่สายใหญ่รู้สึกแทบ คลั่ง เจ้าหนูนี้มันเป็นคนสติไม่ดีที่โผล่มาจากที่ไหนกัน ถึงกับไม่ รู้จักกาลเทศะ ไม่รู้จักคำว่าตาย หากเปลี่ยนเป็นคนอื่น เกรงว่าคง ซ็อกตายไปนานแล้ว

“บังอาจ...” สาวนภาตินแดนตั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตทั้งสองออก อาการบ้าคลั่งขึ้น เมื่อถูกหลี่ชียะกล่าววาจาทะโลมเช่นนี้ โดยเฉพาะสาวนภาวสันต์ที่มีอารมณ์ร้อนกว่าใครเพื่อนต้องการสั่ง สอนหลี่ชียะให้เซ็ดหลาบ

“เออละ พวกหนูน้อยทั้งหลาย อย่ามัวแต่ใส่อารมณ์อยู่ตรงนี้เลย” หลี่ชียะตัดบทสาวนภาวสันต์ที่กำลังจะบ้าคลั่งว่า “หรือพวกเจ้าคิด จะฉีกขาออกเป็นชิ้นๆ อย่างนั้นรี ข้านะคือคนเพียงคนเดียวที่มีชีวิต

กลับออกมาจากห้องฟ้ารูปชามคว่านะ ทั้งยังได้รับพระราชทานมา อีกด้วย ขอกล่าวคำยโสศักดิ์ คำ ข้าก็คือว่าที่บรรพบุรุษโลหิตใน อนาคตของพวกเขาเจ้า รีบนำเข้าไปยังสระโลหิต อย่ามัวโง่โง่อยู่เลย”

“วาจาสามหวานัก!” คำพูดของหลี่ซีเยพลันทำให้สาวนภาเหมันต์ ที่มีอุปนิสัยเยือกเย็นกล่าวจริงจั่งออกมาว่า “หมื่นยุคที่ผ่านมา ผู้ที่ ได้รับพระราชทานไซ้จะมีเจ้าเพียงคนเดียวเท่านั้น!”

“เรื่องนี้หรือ ข้ายอมรู้ดี” หลี่ซีเยกล่าวเอ้อระเหยว่า “แต่ทว่าหมื่น ยุคที่ผ่านมา ผู้ที่สามารถกลายเป็นบรรพบุรุษโลหิตของพวกเขาเจ้าคง มีเพียงข้าเท่านั้น”

“ไหนเจ้าลองว่ามาซิ เจ้าไปได้รับพระราชทานอะไรมา” ในบรรดาสี่ สาวนภาบรรพบุรุษโลหิตที่มีนิสัยร่าเริงอย่างสาวนภาคิมหันต์เอ๋ย ถ้ามั่นมา

“เรื่องนี้หรือ พูดไปแล้วพวกเขาก็ไม่รู้หรอกนะ ไม่ว่าพวกเขาจะเป็น สี่สาวนภาบรรพบุรุษโลหิตรุ่นที่อยู่ในตำนาน หรือว่าเป็นรุ่นใหม่ พวกเขาแล้วแต่ไม่รู้หรอกว่าต้องได้รับพระราชทานเช่นใดจึงจะ ได้เป็นบรรพบุรุษโลหิต ต่อให้บรรดาตาเต๋มากลุ่มนั้นที่อยู่ใน ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตก็ยังไม่รู้หรอกว่าต้องได้รับ

พระราชทานมาเช่นใดจึงจะได้เป็นบรรพบุรุษโลหิต...” หลี่ชียเอ
กล่าวท่าทีเฉยเมย

“... แต่ว่าพวกเจ้านั่งหนูน้อยทั้งสี่ควรจะเตรียมตัวเตรียมใจเอาไว้
ข้าณะคือบรรพบุรุษโลหิตของพวกเจ้า คนอย่างข้าเป็นคนจิตใจคับ
แคบ พวกเจ้าลวงเกินต่อข้า รอให้ข้าได้เป็นบรรพบุรุษโลหิตแล้วละ
ก็ จะจับพวกเจ้าเนรเทศไปใช้แรงงาน!” ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่
ชียเอยิ้มอย่างได้แก้มคน กล่าวว่ “โดยส่วนตัวแล้ว ข้าอยากให้
พวกเจ้าคือสี่สาวนภาบรพบุรุษโลหิตรุ่นที่อยู่ในตำนานนั้น อืม ให้
พวกเจ้าเป็นคนห้ามเกี่ยวให้กับข้า นับเป็นเรื่องที่ไม่เลวเลย
ทีเดียว!”

คำพูดของหลี่ชียเอทำให้บรรดายอดฝีมือทั้งสี่สายต่างจ้องมองหลี่
ชียเอเสมือนกำลังมองดูคนสติไม่ดีอย่างนั้น ทุกคนต่างรู้สึกว่หลี่ชียเอ
หากไม่ใช่พวกสติไม่ดี ก็คือพวกคนโง่

“อย่าได้พรวดเพื่อเจ้อไร้สาระ!” ในบรรดาสี่สาวนภาบรพบุรุษโลหิต
ที่มีนิสัยค่อนข้างสุภาพและสงบเสงี่ยมอย่างสาวนภาสารทเอ่ยอย่าง
เชื่องช้าว่ “อาศัยเจ้าที่เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ ต่อให้ได้รับ
พระราชทานมาก็ไม่อาจเป็นบรรพบุรุษโลหิตได้!”

สิ่งที่สาวนภาสารทพูดมาก็คือเหตุผล พันล้านปีที่ผ่านมา มีศิษย์เผ่า
โลหิตจำนวนเท่าไรที่ได้เข้าไปยังห้องฟ้ารูปขามคว่ำ แต่ทว่าล้วน
แล้วแต่ไม่มีใครได้รับพระราชทานที่ว่าในตำนาน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงห
ลี่ชียะที่เป็นเพียงเผ่าพันธมิตรมนุษย์คนหนึ่งเท่านั้น ในสายตาของเผ่า
โลหิตมองว่า ในฐานะที่เป็นเผ่าพันธมิตร ต่อให้ได้รับพระราช
ทานมา ก็ไม่น่าเป็นไปได้ที่จะได้รับพระราชทานในตำนานที่ว่า!

กล่าวสำหรับเผ่าโลหิต โดยเฉพาะคนของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษ
โลหิตแล้ว ไม่น่าเป็นไปได้ที่ปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาจะเลือกคน
นอกมาเป็นบรรพบุรุษโลหิตของพวกเขา!

“ใช่หรือไม่ใช่ หลังจากผ่านพิธีล้างกายที่สระโลหิตแล้วก็จะรู้อเอง”
หลี่ชียะกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมย “กล่าวสำหรับเผ่าโลหิตของพวกเจ้า
โดยเฉพาะกับดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตแล้ว ตำแหน่งบรรพ
บุรุษโลหิตเป็นเรื่องใหญ่ หากบรรพบุรุษโลหิตได้ถือกำเนิดขึ้น ก็จ
สามารถบัญชาเผ่าโลหิต...”

“... ข้าที่อยู่ในฐานะบรรพบุรุษโลหิตของพวกเจ้า ต้องเป็นกังวล
กับนั่งหนูน้อยเช่นพวกเจ้า การทำงานไม่มีประสิทธิภาพสักนิด
พวกเจ้ามัวแต่ทะเลาะกันไปทะเลาะกันมาเช่นนี้ เกิดพลาดพลั้งทำ
ร้ายบรรพบุรุษโลหิตที่รักของพวกเจ้าเข้าล่ะก็ พวกเจ้าก็คือคนบาป
ของเผ่าโลหิตแล้วละ ต่อให้บรรพบุรุษโลหิตอย่างข้าคนนี้จะละเว้น

โทษของพวกเจ้า เกรงว่าคงทำให้สายเลือดของพวกเจ้าต้องแปด
เปื้อน!”

คำกล่าวเช่นนี้ของหลี่ชีย่ทำให้สี่สาวบรรพบุรุษโลหิตแทบคลั่งไป
ตามๆ กัน พวกนางต่างถูกยั่วโมโหจนแทบกระอักเลือดออกมา

“ดูท่าเจ้านี้รู้เรื่องราวไม่น้อยเลยนะ” สาวนภาเหม็นตึกกล่าวน่าเกรง
ขามออกมา

หลี่ชีย่หัวเราะแล้วกล่าวว่า “เฮ้อ นี่แหละความไร้เดียงสาของเจ้า
ในฐานะที่เป็นผู้บำเพ็ญตนวันๆ อย่าเอาแต่ก้มหน้าก้มตาฝึกฝน
พยายามอ่านตำราให้มาก เข้าใจหรือไม่ เรื่องราวเกี่ยวกับบรรพ
บุรุษโลหิตไซ้ว่าจะเป็นสุดยอดความลับอะไรในเผ่าโลหิตของพวก
เจ้า เวลายาวนานที่ผ่านไป ย่อมต้องมีคนจดบันทึกเอาไว้อยู่แล้ว
ท่องอ่านตำราให้มาก ก็ย่อมรู้เรื่องราวต่างๆ ได้มาก เหตุผลง่าย ๆ
แค่นี้ยังไม่รู้อีกหรือ?”

สี่สาวนภาบรรพบุรุษโลหิตถูกคำพูดของหลี่ชีย่ทำให้ต้องโมโหจน
ร่างสั่นเทา พวกนางมีฐานะที่สูงส่งมากในเผ่าพันธุ์โลหิตทั้งหมด
เวลานี้หลี่ชีย่บังอาจกล่าวถ้อยวาจาจะฉานไม่สะทกสะท้านต่อหน้า
พวกนาง นี่มันคือเจ้าหนูเสียดิที่โผล่มาจากไหนนะ!

“เออละ ไม่ว่าพวกเจ้าจะเป็นสี่สาวบรรพบุรุษโลหิตรุ่นที่อยู่ในตำนาน หรือจะเป็นสี่สาวบรรพบุรุษโลหิตรุ่นใหม่เอี่ยม งานใช้แรงงานหนักเช่นนี้ก็ยิ่งถึงคิวให้พวกเจ้าต้องลงมือทำเอง ย่อมหมายความว่าคราวนี้แตกต่างกับที่ผ่านมา เมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเราก็อยมัวจุกจิกจู้จี้กันอีกเลย อย่าได้เสียเวลาของกันและกัน ไปที่สระโลหิตกันเดี๋ยวนี้เลย” หลี่ชียู่กล่าวอย่างเอ้อระเหยออกมา

“ฮึ ที่ตรงนี้เจ้ายังไม่มีสิทธิ์มาออกคำสั่ง!” สาวนภาสันต์กล่าวน่าเกรงขามออกมา

หลี่ชียู่หัวเราะทีหนึ่ง กล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหยว่า “ข้านะหวังดีต่อพวกเจ้าเลยนะ ลองคิดดูสิ ถ้าหากพวกเจ้าคือสาวนภาบรรพบุรุษโลหิตรุ่นที่อยู่ในตำนานรุ่นนั้นล่ะก็ เฮ้อ พวกเจ้ามีชีวิตอยู่มาอย่างยาวนานมันไม่ง่ายเลยนะ จำต้องพินิจร่างเอาไว้ในหินเลือดกาลเวลา ทุกครั้งที่กลับสู่โลกปัจจุบัน กาลเวลาของพวกเจ้าก็ต้องผ่านไปเหมือนสายน้ำครั้งหนึ่ง...”

“... ยิ่งพวกเจ้าออกมานาน มันจะไม่เป็นการเสียเวลาของพวกเจ้าไปรี หึงสาวคนไหนบ้างล่ะที่ไม่กลัวเรื่องแก่ เมื่อรูปร่างหน้าตาผ่านไปกลับกลายเป็นยายเฒ่าคนหนึ่งคงไม่เป็นการดีนัก คนอย่าง

ข้าละนะ เป็นคนที่ทะนุถนอมปกป้องสตรีเสมอมา ให้ข้าพวกเจ้า ต้องกลายเป็นยายเฒ่ามองดูตาปริบๆ ข้ารู้สึกละอายแก่ใจจริงๆ!”

ยอดฝีมือทั้งสี่สายต้องยอมแพ้อย่างสิ้นเชิง เมื่อเห็นหลี่ชีย่กล่าว ถ้อยวาจาจะฉานไม่สะทกสะท้านต่อหน้าสาวนภาบรพบุรุษโลหิต ทั้งสี่ การที่ต้องเจอะเจอกับคนเสียสติเช่นนี้ ไม่ว่าใครก็ตามต้อง ตายเพราะถูกยั่วโมโหแน่นอน

“เจ้าพูดเรื่องไร้สาระให้มันน้อยๆ น้อยก็เท่ากับเป็นการ ประหยัดเวลาแล้ว!” สาวนภามี้นต์กล่าวน่าเกรงขามออกมา

“ฮ่า ฮ่า ข้ารู้แล้วละ” หลี่ชีย่หัวเราะออกมา กล่าวท่าที่เอ้อระเหยว่า “ข้าไม่จำเป็นต้องเปิดหน้ากากของพวกเจ้าก็สามารถรู้ถึงฐานะที่ แท้จริงของพวกเจ้า ที่แท้พวกเจ้าคือสาวนภาบรพบุรุษโลหิตรุ่นที่ อยู่ในตำนาน เอ้อ ยอดเยี่ยมมาก ยอดเยี่ยมมาก กาลเวลาได้ผ่านไปอย่างยาวนาน พวกเจ้ากลับดูสาวขึ้นเรื่อยๆ เห็นท่าสายเลือดใน ภายที่ไม่เหมือนคนอื่นมันก็สุดยอดเช่นนี้ละนะ พวกเจ้าได้ทะลวง พันธนาการสายเลือดได้แล้วสินะ!”

“เฮ้อ ผู้หญิงที่ยังอยู่ไปยังอ่อนวัยลง ข้าก็จำไม่ได้แล้วละ” เมื่อเอ่ย ถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่ทำท่าสายหัวไปมา

คำพูดของหลี่ชีย่ทำเอาสาวนภาพรรพบุรุษโลหิตแทบกระอักเลือด แต่สาวนภาพาสาทที่สุภาพและสงบเสงี่ยมเวลานี้จดจ้องไปที่หลี่ชีย่ กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “เห็นทีการวางแผนในใจของเจ้าช่างลึกล้ำ เหลือเกิน พูตรี่สาระวากนไปครึ่งค่อนวัน ที่แท้ก็คือการตรวจสอบ ประวัติความเป็นมาของพวกเรา!”

“มึกล้ำ มึกล้ำ!” หลี่ชีย่กล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหยว่า “ช้าเพียงแต่ อยากรู้่อยากเห็นว่าสายเลือดของพวกเจ้าได้มีการสืบทอดต่อกัน ไปถึงระดับไหนแล้วเท่านั้นเอง แม้ว่าพวกเจ้าล้วนแล้วแต่มีชีวิตอยู่ มาจนกลายเป็นยายเฒ่ากันแล้ว แต่ทว่านิสัยยังคงเหมือนนังหนู น้อยกลุ่มหนึ่ง ยังคงดื้อรั้นและพาลเหมือนเดิม เอ้อ เวลานี้ นะ ผู้หญิงยังอยู่ไปยังอ่อนลง อีกทั้งนิสัยก็ป่าเถื่อนมากยิ่งขึ้น จน ปัญญาจริงๆ นะ”

บรรดา ยอดฝีมือทั้งสี่สายที่อยู่ในเหตุการณ์ถึงกับควบคุมการ กระอักเลือดไม่อยู่ เจ้าหนูเสียดิตคนนี้จะบอกว่าเขาเป็นคนเสียดิตก็ ไม่ใช่ แค่วาบเดียวก็สามารถล่วงรู้ถึงประวัติความเป็นมาของสี่สาว นภาพรรพบุรุษโลหิตได้แล้ว แต่หากบอกว่าเขาไม่ใช่คนเสียดิต การปริปากแต่ละครั้งของเขาก็คือเรื่องไร้สาระ

“พาตัวเขาไป!” สุดท้าย ทั้งสี่สาวนภาพรรพบุรุษโลหิตล้วนแล้วแต่ ถูกหลี่ชี่เย่พูดจายั่วโมโหจนต้องยอมแพ้ พวกนางรู้ว่าหลี่ชี่เย่นั้นหา ไซ่คนเสียสติอยู่แล้ว และก็ไม่ได้เป็นคนโง่ เขาสามารถสืบรู้ประวัติ ความเป็นมาของพวกนางภายในเวลาเพียงแวบเดียว ย่อมบ่งบอก ถึงความร้ายกาจของเจ้าหนูสติไม่ดีคนนี้!

ยอดฝีมือของสี่สายใหญ่จึงรุดเข้าควบคุมตัวหลี่ชี่เย่และหามเอาไว้ หันหลังออกเดินทันที

หลี่ชี่เย่ไม่สนว่าตัวเองจะถูกจับแบกหามอย่างไร ยังคงมีท่าทีเฉย เมยเหมือนเดิม เขานอนนิ่งอยู่อย่างนั้น มองดูสี่สาวนภาพรรพบุรุษ โลहितแล้วกล่าววาจาแหะโลมต่อไปว่า “นั่งหนูทั้งสี่ เวลานี้พวกเจ้า ทำคุณไถ่โทษยังทันนะ เวลานี้หามเกี่ยวให้ช้า ช้าก็จะให้อภัยยก โโทษให้กับพวกเจ้า เอ้อ หาไม่แล้ว ต่อให้ช้าเป็นคนที่ทะนุถนอม หญิงสาวเพียงใดก็ตาม ก็ต้องเนรเทศพวกเจ้าไปใช้แรงงาน!”

สี่สาวนภาพรรพบุรุษโลหิตยอมไม่สนใจอยู่แล้ว หากไม่เป็นเพราะหลี่ชี่เย่ได้รับพระราชทานมา พวกเขาจะต้องจับไว้คนระยำอย่างหลี่ชี่เย่มาลงโทษด้วยห้ำหั่นแยกราบแรน

“เฮ้อ เห็นท่าพวกเจ้าคงไม่เชื่อสินะว่าข้าจะได้เป็นบรรพบุรุษโลหิต”
หลี่ชียะกล่าวเอ้อระเหยว่า “ข้าจะบอกต่อพวกเจ้าก็ได้นะ หากว่าข้า
ได้เป็นบรรพบุรุษโลหิตล่ะก็ ข้าจะใช้สิ่งที่อยู่ในสระโลหิตนั้นพาด
ก้นพวกเจ้า”

Novel-Lucky

ตอนที่ 925 ความลับของเผ่าโลหิต

<https://novel-lucky.com>

สี่สาวนภาพรรพบุรุษโลหิตรู้สึกโกรธเคืองอย่างยิ่งเมื่อถูกหลี่ชีย่
พูดจาเหาะโลมอย่างโจ่งแจ้งเช่นนี้ ทั้งหมดจ้องมองหลี่ชีย่ด้วย
สายตาที่แค้นเคืองยิ่งนัก มีท่าทีต้องการจับหลี่ชีย่มานักปากลอย่าง
นั้น

สุดท้าย สี่สาวนภาพรรพบุรุษโลหิตต้องอดกลั้นความแค้นใจนี้
เอาไว้ สาวนภาสารทกล่าวจริงจังว่า "อาศัยเจ้านะหรือ? คิดอยาก
ได้สิ่งนั้นไป นับแต่อดีตมายังไม่เคยมีผู้ใดได้มันไป! อย่าฝัน
กลางวันไปเลย!"

"อืมม ได้ยินเจ้าพูดเช่นนี้แล้วข้าก็วางใจได้จริงๆ แล้วละ" หลี่ชีย่ก
กล่าวท่าทีเอ้อระเหยว่า "เช่นนั้นแล้ว แสดงว่ากระบี่เล่มนั้นยังคงอยู่ ดี
มาก กระบี่เล่มนี้ข้าต้องเอาไว้ให้ได้"

สี่สาวนภาพรรพบุรุษโลหิตพลันรู้สึกอึ้ง เหมือนหนึ่งถูกไข่ไถ่ยัดใส่
ปากอย่างนั้น ไม่รู้ว่าควรจะโกรธหรือคลั่งดี มันเป็นการขุด
หลุมพรางให้พวกนางกระโดดลงไปชัดๆ เป็นการหลอกถามพวก
นาง

สี่สาวนภาบรพบุรุษโลหิตสงเสียงแสดงความไม่พอใจออกมา ไม่สนใจต่อหลี่ชียเอ้ออีกเลย สำหรับยอดฝีมือทั้งสี่สายยังไม่เปิดปากพูดอะไรออกมาอยู่แล้ว เจ้าหนูผู้นี้ท่าทางดูเหมือนบ้าๆ บอๆ แต่เปลอเมื่อไรเป็นต้องถูกเขาหลอกเอาเรื่องราวไป

“เฮ้อ สมัยก่อนตอนข้ารำเรียน เคยอ่านเกี่ยวกับตำนานอยู่เรื่องหนึ่ง ตำนานนี้เห็นว่าพวกเจ้าที่เป็นดินแดนดั้งเดิมบรพบุรุษโลหิตหาใช้สายของปฐมบรพบุรุษโลหิตไม่ ตำนานนี้เห็นว่ามันเป็นการช่วงชิงอำนาจการปกครองเผ่าโลหิตของพวกเจ้า...” แม้ว่าแขนขาทั้งสี่ของหลี่ชียเอ้อจะถูกยอดฝีมือห้ามเอาไว้ ต่อให้เป็นการจับแขนขาทั้งสี่ของเขาสูงขึ้นของยอดฝีมือสี่สายใหญ่ เขาก็ไม่สนใจแม้แต่น้อย ยังคงสบายๆ สบายใจยิ่ง พลังพิจารณาสาวนภาบรพบุรุษโลหิตทั้งสี่ พลังกล่าวอย่างเอ้อระเหยออกมา

ในเวลานี้ ท่าทีของหลี่ชียเอ้อไม่ว่าใครได้พบเห็นแล้วก็ต้องบอกว่ามันน่ากระหึบเสียนี้กระไร ท่าทีบ่งบอกชัดเจนว่าเป็นกิริยาที่ทะเยอทะยานสาวนภาบรพบุรุษโลหิตทั้งสี่อย่างนั้น

สี่สาวนภาพรรพบุรุษโลหิตหันหน้าไปอีกข้างหนึ่งไม่ไปมองเขา พวกนางรู้แล้วว่าหลี่ชียเอ๋งใจชุดหลุมพรางให้พวกนางต้องกระโดดลงไป

ถึงแม้จะไม่มีใครให้ความสนใจ แต่ทว่าหลี่ชียเอ๋งยังคงพูดเองเออเองต่อไป กล่าวหาที่เอ้อระเหยว่า “ข้าเคยอ่านเจอจากตำราโบราณเล่มหนึ่ง มีตำนานที่ว่าโลหิตเซียนกลับกลายเป็นปีศาจ กลายเป็นบรรพบุรุษโลหิตเป็นการแต่งเรื่องขึ้นมาเองของพวกเจ้า มีตำนานหนึ่งเห็นว่าปฐมบรรพบุรุษเผ่าโลหิตที่แท้จริงคือมารร้ายตนหนึ่งไปมีปฏิสัมพันธ์กับศพหญิงสาวดีกดำบรรพ์ ท้ายสุดจึงได้ให้กำเนิดเผ่าโลหิตของพวกเจ้า...”

“พูดจาเหลวไหล ระวังลิ้นของเจ้า!” สาวนภาพรรพบุรุษโลหิตพลันกล่าวนำเกรงขามออกมา

หลี่ชียเอ๋งไม่ให้ความสนใจกับคำขู่เช่นนี้แม้แต่น้อย เขากล่าวเอ้อระเหยว่า “ข้าไม่ได้เป็นคนพูดนะ เรื่องนี้มีหลักฐานอยู่นะ ในเมื่อพวกเจ้าคือสาวนภาพรรพบุรุษโลหิตที่อยู่ในตำนาน พวกเจ้าย่อมรู้เรื่องราวในครานั้น นอกจากแดนมนุษย์กษัตราแล้วก็เคยมีเผ่าโลหิตที่เชื่อและให้การนับถือคำกล่าวเช่นนี้ เรื่องนี้ต่อให้เจ้าตัดสินของข้าก็ไม่สามารถปิดปากผู้คนไ้ห้ล่าได้ เรื่องนี้หาใช่เป็นความลับแต่อย่างใด ครานั้นเจ้าคนกลุ่มนั้นก็เคยแย่งชิงสิ่งจัดตั้ง

เพื่อการสืบทอดของปฐมบรรพบุรุษโลหิต เรื่องนี้บานปลายจนรู้จักกันไปทั่วทั้งเก้าแดน!”

“ฮิ...” สาวนภาสารทสงเสียงแสดงความไม่พอใจออกมา ถึงแม้จะไม่ต้องการยอมรับ แต่ทว่ามันก็เป็นความจริงที่เรื่องนี้ได้บานปลายจนเดือดพล่าน

“โลหิตเซียนกลับกลายเป็นปีศาจ” หลี่ชีย่ทำท่าไตร่ตรองนิดหนึ่ง กล่าวว่ “คำกล่าวเช่นนี้ จะพูดอย่างไรดีละ ความจริงแล้วดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตพวกเจ้าต้องการยืนยันสายเลือดของตนมันก็ใช่เป็นเรื่องยาก ก่อนอื่นบนโลกนี้จะต้องมีเซียนก่อน ถ้าหากไม่มีเซียนทุกอย่างก็เสียเปล่า ถ้าหากไม่มีเซียนอยู่ในโลก คำกล่าวของสำนักเจ้าก็ไม่น่าเชื่อถือนัก พวกเจ้าว่าอย่างนั้นไหม”

“บนโลกนี้ย่อมต้องมีเซียน!” สาวนภาสันท่มองดูหลี่ชีย่แล้วกล่าวจริงจังว่ “ฟ้าดินอันกว้างใหญ่ ใ้ว่าผู้เยาว์คนหนึ่งเช่นเจ้าจะสามารถจินตนาการได้ ไ้ห้ล้าที่กว้างใหญ่มันเกินกว่าจินตนาการของเจ้า ผู้เยาว์เช่นเจ้า สายตาก็จำกัดอยู่เพียงแค่เก้าแดนเท่านั้นเอง!”

“พูดแบบนี้ แสดงว่านอกจากเก้าแดนแล้วยังมีที่อื่นๆ อีกนะสิ” หลีซียเอามือลูบคางที่หนึ่ง กล่าวว่า “ข้าอ่านตำราหมาหมื่นพัน ในใจมีตำราอยู่จำนวนนับร้อยล้านเล่ม ทำไมข้าจึงไม่รู้ว่ามีที่นอกจากเก้าแดนแล้วยังมีสถานที่อื่นๆ อีก”

“การที่เจ้าไม่รู้ ไม่ได้หมายความว่าต้องไม่มี!” สาวนภาคิมหันต์ที่มีความร่าเริง กล่าวว่า “สถานที่บางแห่งเชื่อว่าจะมีบันทึกอยู่ในตำรา แม้แต่ทุกยุคสมัยที่ผ่านมา สถานที่บางแห่งก็ไม่มีใครสามารถล่วงรู้ได้ เขียนก็จะอาศัยอยู่ในสถานที่ที่ผู้คนไม่รู้จัก”

“อย่างนั้นหรือ? ข้าอ่านตำรามามากมาย พวกเจ้าอย่าหลอกข้านะ” หลีซียเอ่ส่ายหัวกล่าวว่า “พูดปากเปล่าไม่มีหลักฐานยืนยัน ในเมื่อพวกเจ้าเองก็ยังไม่รู้เลยว่ามีสถานที่แห่งนั้นจริงหรือไม่ก็คิดกันไปเอง คิดว่าบนโลกนี้ต้องมีสถานที่เช่นนี้ พูดกันไปเรื่อย พูดไปพูดมามากมาย ก็แค่ต้องการยืนยันว่าตัวเองมีสายเลือดมาจากเซียนที่อยู่ใต้นานเท่านั้น”

“แล้วเจ้ารู้ได้อย่างไรว่าพวกเราไม่รู้!” สาวนภาสารทถึงกับหัวเราะเยาะออกมา

“ถ้าเช่นนั้นแสดงว่าดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตเคยสำรวจ
สถานที่แห่งนั้นมาแล้ว” หลี่ซีเย่ยิ้มและหัวเราะออกมา กล่าวทำที่
เอ้อระเหยว่า “เห็นที่ตำราโบราณบันทึกเอาไว้ไม่ผิด ครั้งนั้นราชัน
เซียนเผ่าโลหิตหลายองค์ได้เคยให้คำแนะนำเอาไว้กับดินแดน
ดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต ข้าอยากรู้มากกว่าราชันเซียนเผ่าโลหิตหลาย
องค์ได้ทั้งคำแนะนำเช่นใดเอาไว้? มีทั้งทางหนีที่ไล่เอาไว้หรือไม่?”

สาวนภาพบรรพบุรุษโลหิตแทบกระอักเลือดออกมา พุดวกวนไปครึ่ง
ก่อนวัน สุดท้ายแล้วยังคงถูกหลี่ซีเย่ขุดหลุมพรางล่อเอาไว้ให้พวก
นางกระโดดลงไปจนได้ ถูกหลี่ซีเย่ล้างเอาความลับไปได้อีกครั้ง
หนึ่ง

สำหรับยอดฝีมือจากทั้งสี่สายยังไม่ต้องการเอ่ยสิ่งใดออกมา เจ้า
หนูคนนี้นั้นชั่วร้ายผิดปกติเหลือเกิน หากไม่ทันระวังตัวก็ต้องตกลง
ไปในหลุมพรางที่เขาขุดเอาไว้

“ความจริงนะ ข้ากำลังจะได้เป็นบรรพบุรุษโลหิตของพวกเขาเจ้าอยู่
แล้ว พวกเจ้าก็บอกกับข้าบ้างก็ได้” หลี่ซีเย่กล่าวอย่างเอ้อระเหย
ว่า “ไม่แน่ว่าพวกเขาอาจมีเรื่องที่ต้องร้องขอต่อข้าก็ได้”

สี่สาวนภาพรรพบุรุษโลหิตไม่ต้องการยุ่งกับหลี่ชียเอ เจ้าหนูคนนี้มีมัน
โง่งเงาเต่าตุ่นเหลือเกิน ชอบขุดหลุมพรางให้พวกนางกระโดดลงไป
อยู่เรื่อยเชียว ซีนพูดคุยกับเจ้าหนูบ้านนี้ต่อไป ไม่แน่มันอาจถูกเขา
ล้วงเอาความลับไปจนหมดสิ้น

"รู้สึกว่าคุณจะรู้เรื่องมากเลยนะ!" สุดท้ายสาวนภาพรรพบุรุษท้วงมองหลี่
ชียเอและกล่าวนำเกรงขามออกมา

หลี่ชียเอยิ้มด้วยท่าที่สบายๆ สายและหม่นศีรษะว่า "การอ่านตำรา
หมิ่นเล่ม ท่องไปพันลี้ ภายในใจข้ามีตำราเก็บซ่อนอยู่ล้านล้านเล่ม
เบื้องบนยังรู้ท้องฟ้า เบื้องล่างล่วงรู้ถึงอเวจี ไม่มีสิ่งใดที่ข้าไม่รู้ ไม่
มีสิ่งใดที่ข้าไม่ทราบ ถึงแม้ว่าคนอย่างข้าจะมีทักษะอ่อนด้อย
รูปลักษณะก็ไม่งาม แต่ทว่าตัวข้านี้มีค่าควรเมือง หากคนอย่างข้า
ได้เป็นบรรพบุรุษโลหิตของพวกเจ้า นับเป็นเกียรติยศเฝ้าโลหิต
ของพวกเจ้า"

"อย่างนั้นรึ?" สาวนภาพรรพบุรุษที่สุขุมเยือกเย็นยิ้มเยาะกล่าวว่า "งั้นดี
ล่ะ ข้าจะทดสอบเจ้า หากเจ้าสามารถตอบได้ถูกต้อง แสดงว่าเจ้า
พอมีฝีมือจริงอยู่บ้าง ต่อให้เจ้าไม่สามารถเป็นบรรพบุรุษโลหิต ข้า
ก็จะละเว้นโทษการลบลูกของเจ้า!"

“ไม่ ไม่ ไม่ เจ้าพูดผิดแล้ว ข้าได้เป็นบรรพบุรุษโลหิตมันเป็นความจริงที่แน่นอนอยู่แล้ว ไม่ใช่เป็นเจ้าที่ให้อภัยโทษแก่ข้า แต่เป็นข้าต่างหากที่จะละเว้นโทษฐานไม่เคารพของพวกเจ้าหรือไม่ ยังต้องคิดดูก่อน” หลีซีย่สายหน้าเบาๆ และหัวเราะออกมา

คำพูดที่ขี้เสื่อของหลีซีย่ปล้นทำให้สี่สาวนภาบรพบุรุษโมโหจนแทบกระอักเลือดออกมา พวกนางต่างจ้องมองหลีซีย่อย่างเหยียดหยัน

แต่ทว่าหลีซีย่ไม่ได้ใส่ใจแม้แต่น้อย กล่าวอย่างเอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น “แต่ว่าในเมื่อพวกเจ้าตั้งใจจะทดสอบข้า เอาเถอะ งั้นก็ให้พวกเจ้าได้รับรู้ถึงความรู้ที่กว้างขวางของบรรพบุรุษโลหิตของพวกเจ้า ให้พวกเจ้าได้สยบภายใต้บุคลิกอันสง่างามของบรรพบุรุษโลหิตพวกเจ้า...”

“...เฮ้อ คนอย่างข้าละนะ เห็นสาวงามเป็นไม่ได้เลย ถ้าหากพวกเจ้าเป็นสี่สาวนภาบรพบุรุษโลหิตยุคใหม่ล่ะก็ช่างมันเหอะ แต่ทว่าในเมื่อคือสี่สาวนภาบรพบุรุษโลหิตรุ่นที่อยู่ในตำนาน ช่วยไม่ได้ ในเมื่อเป็นสาวงามขนาดนี้ข้าจะปฏิเสธได้อย่างไรกัน!” ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว หลีซีย่ทำขยับตาแก่งไปทีหนึ่ง

“เจ้าผู้เยาว์ที่คุยเรื่อยเปื่อย!” สวานภาวสันต์ตวาดใส่ทีหนึ่ง กล่าวว่า
“ในโลกไม่เคยมีผู้ใดเคยเห็นหน้าตาที่แท้จริงของพวกเขา!”

“มันก็ไม่แนหรือคะ” หลี่ซียะกล่าวท่าที่เอ้อระเหยว่า “บนโลกนี้ไม่
มีความลับที่เด็ดขาดเช่นนั้น ไม่แน่ว่าอาจเคยมีคนที่เห็นหน้าตาที่
แท้จริงของพวกเขาเจ้ามาก่อน แล้ววาดออกมา หรือบางที ข้าบังเอิญ
ได้อ่านตำราโบราณเล่มนั้นมาพอดี...”

“พูดจาเหลวไหล!” ในเวลานี้ สีสวานภาวบรรพบุรุษโลหิตพลันมีสี
หน้าที่เคร่งเครียดขึ้น แม้แต่สวานภาวคิมหันต์ยังร้องกล่าวออกมา
ด้วยเสียงอันดัง “ซินพูดจาเหลวไหลอีก จะดึงเอาลิ้นของเจ้า
ออกมา!”

“เหะ เหะ ไม่ต้องตื่นเต้นขนาดนั้นก็ได้อ่า ข้าก็แค่ล้อเล่นเท่านั้นเอง
หลอกเอาคำพูดของพวกเขาเจ้า เห็นทีพวกเขาคงเป็นสุดยอดสาวงาม
ไร้ผู้เทียบเทียมเลยจริงๆแล้วละ” หลี่ซียะยิ้มแต่กล่าวว่า “หลังจากที่
ข้าได้เป็นบรรพบุรุษโลหิตของพวกเขาเจ้าแล้ว จะต้องถอดหน้ากาก
ของพวกเขาเจ้าออกมา ดูซิว่าหน้าตาที่แท้จริงพวกเขาเจ้าเป็นเช่นใด”

สีสวานภาวบรรพบุรุษโลหิตได้แต่มองหน้าหลี่ซียะอย่างน่าเกรงขาม
แม้ว่าบรรดายอดฝีมือทั้งสี่สายไม่กล้าพูดอะไรออกมา แต่ในความ

เป็นจริงแล้ว พวกเขา ก็อยากรู้ อยากเห็นว่า สีสาวนภาพรรพบุรุษ โลहित มีหน้าตาเช่นใด เนื่องจากน้อยคนนักในดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษ โลहित ที่เคยเห็น โฉมหน้าที่แท้จริงของพวกนาง! เกรงว่า แม้แต่ระดับบรรพบุรุษก็ไม่เคยเห็น

“เอาเถอะ ในเมื่อพวกเจ้าไม่พอใจข้าถึงเพียงนี้ หากข้าไม่แสดงความรู้ความสามารถของข้าบ้าง พวกเจ้าก็จะคิดว่าข้าได้แต่คุยโตโอ้อวด” หลีชีเย่กล่าวท่าทีเอ้อระเหยว่า “พวกเจ้ามีปัญหาอะไรก็ว่ามาได้เลย ข้าจะให้พวกเจ้าได้รับรู้ถึงความรู้ความสามารถที่เป็นหนึ่งไม่มีสองของบรรพบุรุษ โลहितอย่างข้า”

บรรดา สีสาวนภาพรรพบุรุษ โลहित ต่างรู้สึกไม่สบอารมณ์กับการหลงตัวเองของ หลีชีเย่ แต่ทว่าพวกนางไม่อาจปฏิเสธได้ว่า เจ้าหนู สติไม่ตีนี้ ไม่ธรรมดาทีเดียว รู้อะไรต่อมิอะไรมากมาย

สีสาวนภาพรรพบุรุษ โลहित จ้องมองตากันและกัน สุดท้าย สิวานภาพรรพบุรุษ ได้พูดขึ้นมาว่า “ดีละ เจ้าบอกว่าเคยอ่านตำราโบราณที่เป็นอีกตำนานเกี่ยวกับเผ่า โลहित งั้นข้าก็จะทดสอบเจ้า ในเมื่อตำนานดังกล่าวได้สร้างความปั่นป่วนจนระอุ มันก็ไม่ใช่ความลับอะไร ฮีมารร้าย? โลกนี้มีมารร้ายที่แท้จริงอย่างนั้นหรือ? เรื่องมารร้ายมันก็แค่มีการกระพือข่าวลือที่ลือกันอยู่ให้มันขยายวงกว้างออกไปเท่านั้น!”

“เฮ้อ นังหนูน้อยเอ๊ย นี่เจ้ากำลังหลอกลวงข้านะเนี่ย แต่ว่าข้าไม่สน
หรือกนะ บอกได้แต่เพียงว่ามาตรฐานนังหนูเจ้าน่ะต่ำไปนิด อ่าน
ตำราไม่มาก” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวอย่างเอ้อระเหย

คำกล่าวของหลี่ชีย่พลันทำให้สาวนภาสารทล้องมองอย่างโกรธ
แค้น ขณะที่หลี่ชีย่ยิ้มให้นิดหนึ่งกล่าวว่า “นังหนู เจ้าน่ะรู้ถึง
ความลับเกี่ยวกับเรื่องนี้มาบ้าง แต่ทว่าไม่ค่อยจะมั่นใจเท่าตัวเอง
ความจริงแล้วดินแดนดั้งเดิมบรรพชนโลหิตพวกเจ้าก็ไม่มั่นใจนัก
ครั้งนั้นในมือของเผ่าโลหิตที่ให้การสนับสนุนคำกล่าวเกี่ยวกับต้น
กำเนิดอีกแบบหนึ่งมีหลักฐานอยู่ไม่น้อยทีเดียว รายละเอียดซ้ำจะ
ไม่ขอกล่าวถึงให้มากความ...”

“ตามบันทึกในตำราโบราณ...” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้ หลี่ชีย่ไถ่กระ
เอมทีหนึ่ง กล่าวว่า “ในยุคดึกดำบรรพ์มากๆ เคยมีศพคงอยู่ศพ
หนึ่ง เป็นศพที่เต็มไปด้วยหลักฐานแน่นหนาศพหนึ่ง...”

“เจ้า...” เมื่อหลี่ชีย่ได้กล่าวคำๆ นี้ออกไป พลันทำให้สีหน้าของสี่
สาวนภาบรพบุรุษโลหิตต้องแปรเปลี่ยนอย่างมาก

หลี่ชียเอหัวเราะเฉยเมยออกมา กล่าวว่า “พวกเจ้าไม่ต้องตื่นเต้น
ตื่นเต้นทำไมกันล่ะ เพราะว่าพวกเจ้าเองก็ไม่เคยเห็น กระทั่งบรรดา
เผ่าโลหิตใต้หล้าก็ไม่เคยได้เห็น ทุกคนรู้อยู่เพียงว่ามีศพที่ว่างอยู่
เท่านั้นเอง สำหรับที่ว่างศพนี้สามารถยืนยันในเรื่องอะไรได้บ้าง พวก
เจ้าไม่รู้ คนอื่นๆ ก็ไม่รู้เช่นกัน!”

Novel-Lucky

ตอนที่ 926 สระโลหิต

<https://novel-lucky.com>

คำพูดของหลี่ชียะพลันทำให้สาวนภาบรพบุรุษโลหิตมีสีหน้าที่ดูไม่เป็นมิตรขึ้นมา เนื่องจากความลับเรื่องนี้มีคนรู้น้อยมากๆ เวลาที่หลี่ชียะกลับพูดออกมาได้หน้าตาเฉย

ในเวลานี้ สาวนภาบรพบุรุษโลหิตต่างทำการวิเคราะห์พิจารณาหลี่ชียะ พวกนางต้องการสำรวจตัวของหลี่ชียะอีกครั้งหนึ่ง

ในเวลานี้สาวนภาบรพบุรุษโลหิตทั้งสี่ไม่กล้าดูแคลนต่อหลี่ชียะอีกแล้ว สิ่งที่เขาหนุนี้รู้มามันช่างมากมายเหลือเกิน มากจนไม่อาจจินตนาการได้ เป็นเรื่องที่ปาฏิหาริย์จริงๆ

“เกี่ยวกับเรื่องนี้ละ ความจริงพวกเจ้าอาจจะต้องพูดว่า ดินแดนดั้งเดิมบรพบุรุษโลหิตควรขอร้องต่อข้า เมื่อข้าได้เป็นบรพบุรุษโลหิตแล้ว ข้ายอมยินดีที่จะช่วยเหลือพวกเจ้า” หลี่ชียะกล่าวเอ้อระเหยว่า “แน่นอน คนอย่างข้าแม้จะเป็นผู้โง่เขลา แต่ต่อให้เป็นครอบครัวเดียวกันข้าก็ไม่สามารถช่วยเหลือโดยเปล่า ข้าต้องคิดค่าจ้างนะ มิเช่นนั้นแล้ว หากข้าช่วยคนอื่นโดยเปล่า ข้ามีต้องวิ่งจนขาขวิดอย่างนั้นหรือ”

สาวนภาพรรพบุรุษโลหิตทั้งสองต้องเจียบขริมขึ้นอีกครั้ง เวลานี้พวกเขาต่างไม่ต้องการออกปากเพื่อทดสอบल्लीชีเย่อีกแล้ว เนื่องจากข้างในนั้นเกี่ยวพันกับความลับบางอย่างที่ไม่สามารถเปิดเผยง่าย ๆ ได้

สาวนภาพรรพบุรุษโลหิตทั้งสองนำพายอดฝีมือทั้งสองสายหามल्लीชีเย่มุ่งหน้าไปยังสระโลหิต เนื่องจากวันนี้สำหรับดินแดนดั้งเดิมบรรพชนโลหิตแล้วเป็นวันที่ไม่ธรรมดา ดังนั้นวันนี้จะไม่สามารถพบเห็นคนนอกเลย เป็นวันที่ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตปิดสำนัก งดเว้นพิธีกรรมกราบไหว้ของบรรดาศิษย์เผ่าโลหิต

สระโลหิตนับเป็นสถานที่สำคัญอีกแห่งหนึ่งของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต ตามตำนานเล่าสืบกันว่าห้องฟ้ารูปขามคว่ำคือกะโหลกศีรษะของปฐมบรรพบุรุษโลหิต ขณะที่สระโลหิตก็คือทะเลโลหิตที่ปฐมบรรพบุรุษโลหิตทิ้งเอาไว้ให้ ซึ่งมีการซ่อนความลับเอาไว้ในนั้นมากมาย

ความจริงแล้วพันล้านปีที่ผ่านมา เผ่าโลหิตโดยเฉพาะดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตต้องการได้สิ่งที่อยู่ในสระโลหิตมาโดยตลอด น่าเสียดายแม้ว่าจะมีศิษย์ของเผ่าโลหิตจำนวนมากที่มา

ผ่านการล้างกายา และพวกเขาก็ได้สิ่งของไปไม่น้อย แต่ กลับไม่ได้ของสิ่งที่อยู่ในตำนานนั้น

สำหรับเผ่าโลหิตนั้น ทุกครั้งที่ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตได้จัดให้มีพิธีล้างกายาพระราชทาน ศิษย์ของเผ่าโลหิตจำนวนมากล้วนแล้วแต่ยินดีเข้าร่วมพิธี โดยเฉพาะผู้บำเพ็ญตนเผ่าโลหิตที่มีชาติกำเนิดค่อนข้างต่ำ ยิ่งยินดีที่จะเข้าร่วมอย่างยิ่ง

กล่าวสำหรับบรรดาผู้บำเพ็ญตนเผ่าโลหิตที่มีฐานะต่ำแล้ว หากสามารถได้รับพระราชทานจากห้องฟ้ารูปขามคว่ำ แล้วยังผ่านพิธีล้างกายาได้อีกละก็ ต้องเรียกว่าสุดยอดมาก เพราะว่าศิษย์ที่ผ่านการรับพระราชทานและผ่านพิธีล้างกายา สามารถเลือกที่จะรังอยู่ที่ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตหรือเข้าสังกัดเป็นศิษย์ในสายสำนักราชันเซียนของเผ่าโลหิตก็ได้

บรรดาสายสำนักราชันเซียนเผ่าโลหิตขนาดใหญ่ก็ยินดีรับศิษย์เผ่าโลหิตเช่นนี้เสมอ! เนื่องจากศิษย์เช่นนี้จะมีอนาคตที่ไร้ข้อจำกัด

สำหรับผู้บำเพ็ญตนเผ่าโลหิตที่มีฐานะต่ำแล้ว การรับพระราชทาน และพิธีล้างกายนับเป็นโอกาสอันดีของพวกเขา หากมันทำได้ สำเร็จ ก็จะได้ทั้งตำแหน่งและลาภยศต่างๆ!

แน่นอนदारूंบางคนที่เคยผ่านการรับพระราชทานและพิธีล้างกายมาก่อน เนื่องจากพวกเขาต้องการพิสูจน์ตัวเอง หลังจากผ่าน พิธีพระราชทานและพิธีล้างกายแล้ว ไม่เพียงแต่ได้รับของขวัญที่ดีที่สุดยอด ได้รับโชควาสนาที่สะท้อนฟ้า ขณะเดียวกันก็เป็นการ บ่งชี้ว่าพวกเขาคือลูกรักของสวรรค์ จึงสามารถได้รับการยอมรับ จากปฐมบรรพบุรุษโลหิต

กล่าวสำหรับเผ่าโลหิตแล้ว สามารถได้รับการยอมรับด้าน สายเลือดจากห้องฟ้ารูปขามคว่ำ นับว่าเป็นเรื่องที่ดีที่สุดยอดมาก เป็นการบ่งบอกว่าสายเลือดของคนผู้นี้มีความสูงส่งอย่างยิ่ง!

สถานที่ตั้งของสระโลหิตนั้นมืดมิด มันคือพระราชวังโบราณในอดีต อีกทั้งเป็นที่ที่หะมิมทิมทิบ บุคคลภายนอกยากที่จะเข้าถึง สถานที่แห่งนี้ได้

“เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์รึ?” เมื่อหลี่ชียเอ่ถูกห้ามเข้าไปภายในพระราชวังแล้ว ปราบกฏเสียงที่แห่ห้อมดังออกมาจากที่มีด ดูเหมือนเรื่องนี้อยู่เหนือความคาดคิดของเขาเป็นอันมาก

ทุกครั้งที่มีพิธีล้างกายา ก็จะต้องมีระดับบรรพบุรุษของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตแอบสังเกตการณ์อยู่ เนื่องจากพวกเขาต้องการรู้ว่าศิษย์ที่ผ่านการล้างกายาจะมีคุณสมบัติเช่นใด สามารถได้รับโชควาสนาอย่างไร หากว่าเป็นศิษย์ที่ดี ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตก็จะเก็บศิษย์เช่นนี้เอาไว้บ่มฝึกเอง!

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ผู้ที่สามารถผ่านห้องฟ้ารูปขามคว้ามามีเพียงเผ่าโลหิตเท่านั้น ยังไม่ต้องพูดถึงพิธีล้างกายาที่สระโลหิตเลย กล่าวสำหรับดินแดนดั้งเดิมบรรพชนโลหิต กระทั่งเผ่าโลหิตแล้ว พิธีล้างกายาอันเป็นพิธีสำคัญเช่นนี้ ควรจะเป็นศิษย์ของเผ่าโลหิตเท่านั้น

เวลานี้กลับมีเผ่าพันธุ์มนุษย์ไหลขึ้นมาอย่างกะทันหัน แล้วจะไม่ให้บรรดาเหล่าบรรพบุรุษที่ทำหน้าที่อำนวยการพิธีล้างกายาต้องรู้สึกเหนือความคาดคิดได้อย่างไร

“เผ่าพันธุ์มนุษย์นี่นะ มันจะใช้ได้หรือ?” เสียงที่แก่งอมอีกเสียงหนึ่งดังขึ้น เขาอดรู้สึกสงสัยกับเรื่องที่เกิดขึ้นไม่ได้

โซวาตินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตและสำนักของเผ่าโลหิตจะมีเผ่าพันธุ์มนุษย์ไม่ได้ ความจริงแล้ว สำนักต่างๆ มากมายของเผ่าโลหิต กระทั่งสายสำนักราชันเซียนก็มีศิษย์ที่เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์อยู่ กระทั่งมีเผ่าพันธุ์มนุษย์เป็นผู้กุมอำนาจในสำนักบางแห่งอีกด้วย

แต่ทว่าเรื่องของห้องฟ้ารูปชามคว่ำและสระโลหิตเป็นเรื่องที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง มันคือกิจการภายในของเผ่าโลหิต การปรากฏตัวของเผ่าพันธุ์มนุษย์รู้สึกเป็นการเหนือความคาดคิดจนเกินไป

“เขาคือผู้มีชีวิตรอดออกมาจากห้องฟ้ารูปชามคว่ำแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น เขาบอกว่าได้รับพระราชทานจากปฐมบรรพบุรุษ” สาวนภาคิมหันต์ที่เป็นหนึ่งในสี่สาวนภาบรรพบุรุษโลหิตกล่าว

“เรื่องนี้พูดแต่ปากไร้หลักฐาน” เสียงของบรรพบุรุษอีกคนที่อยู่ในความมืดไทร่ตรงนิตหนึ่งแล้วกล่าวออกมา

หลี่ซีเยมองดูความมืดมืดที่อยู่รอบๆ ยึดมั่นหนึ่งกล่าวว่า “เห็นที่
คราวนี้ไม่เหมือนทั่วๆ ไปจริงๆ นะเนี่ย ดินแดนดั้งเดิมบรรพชน
โลหิตของพวกเจ้าถึงกับมีตาเฒ่าโพล่อกมามากมายเช่นนี้”

“ผู้เยาว์ ห้ามทำกำเร็บเสิบसान” เสียงอีกเสียงหนึ่งดังออกมาจากที่
มืด

หลี่ซีเยมองดูความมืดมืดนั้น กล่าวว่า “ข้าไม่ได้กำเร็บเสิบसान ข้า
เพียงแต่รู้สึกแปลกใจว่าคราวนี้มันมีอะไรแตกต่างจากที่เคยรี ให้สี่
สาวนภาพบรรพบุรุษโลหิตควบคุมด้วยตนเอง เวลานี้ยังมีตาเฒ่า
มากมายมาอำนวยความสะดวกพิธี่ร่างกายด้วยตนเอง เห็นท่าสละโลหิต
ของพวกเจ้าคงมีอะไรเปลี่ยนแปลง” กล่าวพลางเดินตรงไปยังสระ
โลหิต

สระโลหิตตั้งอยู่บริเวณกึ่งกลางของพระราชวังโบราณ มันมีขนาด
ไม่ใหญ่ เป็นสระโบราณสระหนึ่ง ท่ามกลางพระราชวังที่มีมืดมืด
เวลานี้สระโลหิตได้เปล่งประกายออกมาเป็นระยะๆ

ภายในสระโลหิตมีสิ่งที่คล้ายของเหลวรินไหลอยู่ แต่ทว่าเมื่อมองดู
อย่างละเอียดแล้วมันไม่เหมือนเป็นของเหลว ดูไปแล้วมันคล้ายเป็น
ไฟที่กำลังไหลรินมากกว่า เป็นไฟที่คุุโซนที่เหมือนกับโลหิต

ความรู้สึกเช่นนี้พูดออกมายากที่จะมีคนเชื่อ ไฟที่คุุโซนจะเป็นเหมือนของเหลวที่ไหลรินได้อย่างไร ยิ่งไม่ต้องพูดถึงไฟคุุโซนที่เหมือนเลือดสดๆ นั้น

สิ่งที่เหมือนไฟคล้ายเลือดที่ไหลรินอยู่ในสระโลหิตนั้น เป็นสิ่งที่ให้ความรู้สึกที่บอกไม่ถูก เหมือนว่ามันพวยพุ่งออกมาจากส่วนที่ลึกที่สุดของใต้พื้นดินอย่างนั้น หากจะกล่าวว่าพื้นปฐพีมีโลหิตเช่นนั้นแล้ว สิ่งที่ไหลรินอยู่ภายในสระโลหิตที่อยู่ตรงหน้าก็คือโลหิตแห่งปฐพี

ที่แตกต่างกันก็คือ ไฟโลหิตที่ไหลรินอยู่ภายในสระโลหิตเหมือนว่าเป็นการไหลรินแบบทวนมิติ ยามที่ไฟโลหิตเช่นนี้ไหลรินอยู่นั้น ทันใดนั้นมันก็กลับกลายเป็นเหมือนกระจกบานหนึ่ง หรือจะกล่าวให้ถูกต้องก็คือ มันเหมือนเป็นประตูที่สามารถเชื่อมต่อไปยังโลกอีกโลกหนึ่งมากกว่า ให้ความรู้สึกที่เป็นมายาว่ามันสามารถส่งผ่านไปยังโลกอีกโลกหนึ่งอย่างนั้น

“ที่แท้ก็เป็นอย่างนี้เอง มิน่าล่ะพวกเจ้าถึงได้ให้ความสำคัญขนาดนี้” เมื่อหลี่ชี่เย่ได้เห็นสระโลหิตนี้แล้วจึงพิมพ์ออกมาว่า “ไฟโลหิต

ตั้งคั่นช่อง มันคือนิมิตที่แตกต่างกัน ลือกันว่าเรื่องราวลักษณะ
เช่นนี้เคยเกิดขึ้นเพียงครั้งเดียวในอดีตเท่านั้น!”

บรรดาบรรพบุรุษที่อยู่ในความมืดพลันรู้สึกอึ้ง เจ้าหนูคนนี้ได้เหมือน
ไม่มีสัมมาคารวะเอาเสียเลย ในเผ่าโลหิตแล้วไม่ว่าศิษย์ผู้นั้นจะเป็น
เช่นใด กระทั่งเป็นดาวรุ่งที่พาลเกร เมื่อมาอยู่เบื้องหน้าสระโลหิต
อยู่ต่อหน้าเหล่าบรรพบุรุษ ล้วนแล้วแต่ให้ความเคารพอย่างยิ่ง แต่
ทว่าเจ้าหนูคนนี้ก็กลับไม่เห็นว่าเป็นสิ่งที่ควรกระทำ

“ผู้เยาว์ อย่านำได้พูดพล่อยๆ...” เสียงหุ้มดำของบรรพบุรุษดังออกมา
จากที่มืด เป็นเสียงที่แข็งแรงแและทรงพลังยิ่ง เป็นการกล่าวเตือนห
ลี่ชียะ

หลี่ชียะโบกมือเบาๆ กล่าวว่ “เอาละ อย่มาหลอกข้าเลย ข้าณะ
เป็นคนที่เคยอ่านตำรามา แม้แต่สี่สาวนภาบรพบุรุษโลหิตยัง
หลอกข้าไม่ได้เลย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงคนอื่น ข้าจำได้ว่ามีตำรา
โบราณเคยบันทึกเอาไว้ว่า สระโลหิตเคยเกิดการเปลี่ยนแปลง
ขึ้นมาครั้งหนึ่ง ไฟโลหิตเป็นเหมือนดังคั่นช่อง!”

ครั้งกล่าวถึงตรงนี้แล้ว สายตาของหลี่ชียะมองไปที่ตัวของสี่สาว
นภาบรพบุรุษโลหิต กล่าวอย่างเนิบนาบว่า “ในตำราโบราณได้มี

“เจ้าหนูคนนี่คือใคร!” ในเวลานี้ ระดับบรรพบุรุษที่อยู่ในความมืด
เอ่ยถามเสียงทุ้มต่ำออกมา

ความจริงแล้ว ไม่มีใครสามารถตอบปัญหาข้อนี้ได้ สีสาวนภา
บรรพบุรุษโลหิตได้แต่นิ่งเงียบ เนื่องจากไม่มีใครรู้เลยว่า หลี่ชียเอ
เข้าไปในห้องฟ้ารูปชามคว่ำได้อย่างไร

หลี่ชียเอสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ข้าจะเป็นใครนั้นไม่สำคัญ ทุกคน
ว่าอย่างนั้นหรือไม่ เวลานี้สิ่งที่สำคัญก็คือข้าควรได้รับการชำระกา
ยาไขหรือไม่ว่าง”

“เจ้าหนู เจ้ารู้หรือไม่ว่านี่คือสระโลหิต ขณะที่เจ้า เจ้าคือเผ่าพันธุ์
มนุษย์” บรรพบุรุษอีกคนที่อยู่ในความมืดกล่าวเตือนสติออกมา

ฝ่ายตรงข้ามเองนั้นว่าไม่ได้ประสงคร้ายแต่อย่างใด และเป็นการ
เตือนว่าความคิดของหลี่ชียเอไม่ถูกต้อง

หลี่ชียเอหัวเราะออกมา กล่าวว่า “ถ้าหากข้าจำไม่ผิดล่ะก็ ดินแดน
ดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตของพวกเจ้าไม่ได้มีคำสอนของบรรพชนที่
ห้ามไม่ให้เผ่าพันธุ์มนุษย์เข้าพิธีล้างกายกรรมงั้น!”

คำพูดของหลี่ชียเอ่ได้ทำให้บรรดาบรรพบุรุษที่อยู่ในความมืดตั่งหนึ่ง
เงียบไปพักหนึ่ง แต่หลังจากนั้นได้มีเสียงห่มต่ำของบรรพบุรุษดั่ง
ขึ้น "ถึงแม้ว่าจะไม่มีคำสอนบรรพบุรุษเช่นนี้ แต่ว่าหลักเกณฑ์ใน
การล้างกายาพวกเราดินแดนดั่งเดิมบรรพบุรุษโลหิตเป็นผู้กำหนด
ขึ้น!"

"ข้ารู้" หลี่ชียเอ่กล่าวว่า "แต่ทว่า พวกเจ้าเคยนึกถึงความน่าจะเป็น
อย่างหนึ่งหรือไม่? เพราะเหตุใดดินแดนดั่งเดิมบรรพชนโลหิตของ
พวกเจ้าที่ผ่านมาแล้วเป็นพันล้านปี ผ่านการพระราชทานมาครั้ง
แล้วครั้งเล่า ผ่านพิธีล้างกายามาครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ทว่ากลับไม่
เคยปรากฏบรรพบุรุษโลหิตเลยสักครั้ง ปฐมบรรพบุรุษของพวกเจ้า
ไม่ได้ถ่ายทอดสายเลือดของเขาให้กับศิษย์เผ่าโลหิตของพวกเจ้า
หรือบางที่อาจเป็นเพราะผลจากการที่ดินแดนดั่งเดิมบรรพบุรุษ
โลหิตของพวกเจ้าไม่ยอมรับเผ่าพันธุ์อื่นๆ เลยทำให้เป็นเช่นนี้"

"อย่าได้พูดจาบ้าๆ!" บรรพบุรุษที่อยู่ในความมืดตาดเสียงดั่ง
ออกมา เมื่อได้ยินคำกล่าวของหลี่ชียเอ่

หลี่ชียเหว้เราะและสายหน้าเบาๆ “พวกเจ้าไม่เคยได้ทดลอง แล้วจะ
รู้ได้อย่างไรว่าเป็นเช่นนี้จริงหรือไม่ มีเพียงให้ผ่านพิธีล้างกายาไป
แล้ว จึงสามารถรู้ว่าที่ข้าพุดมานั้นเป็นความจริงหรือไม่”

“พุดเช่นนี้ แสดงว่าเจ้ามั่นใจว่าตัวเองสามารถกลายเป็นบรรพบุรุษ
โลหิตอย่างนั้นสิ” เสียงน่าเกรงขามออกมาจากบรรพบุรุษที่อยู่ใน
ความมืด

จากการที่มีเผ่าพันธมิตรมนุษย์โพล่ขึ้นมาอย่างกะทันหัน เป็นการสร้าง
ความสับสนให้กับความคิดที่ได้คาดหวังเอาไว้ล่วงหน้า พวกเขา
เข้าใจว่าคราวนี้ห้องฟ้ารูปขามจะต้องให้กำเนิดศิษย์เผ่าโลหิต
ที่ไม่เหมือนกับที่แล้มา และจะต้องเป็นผู้ที่ได้รับพระราชทานที่เป็น
หนึ่งไม่มีสองลงมา

ตอนที่ 927 ตำนานปฐมบรรพบุรุษเผ่าโลหิต

<https://novel-lucky.com>

เวลานี้กลับกลายเป็นว่ามีเผ่าพันธุ์มนุษย์โผล่ขึ้นมาอย่างจับต้นชนปลายไม่ถูก ทั้งยังเป็นเจ้าหนูเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ยโสจนไร้ขอบเขตอีกด้วย สร้างความงุนงงให้กับบรรดาบรรพบุรุษของดินแดนดั้งเดิม บรรพบุรุษโลหิต กับเผ่าพันธุ์มนุษย์คนหนึ่งที่ได้รับพระราชทานมาเป็นเรื่องที่อยู่เหนือความคาดคิดของพวกเขา

ตามหลักการแล้ว เผ่าพันธุ์มนุษย์ไม่สมควรได้รับพระราชทานจึงจะถูก แต่เวลานี้กลับเป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์คนหนึ่งที่โผล่ออกมาในลักษณะเช่นนี้

หลี่ชีย่หัวเราะกับคำกล่าวของบรรพบุรุษ และกล่าวว่า "ถ้าเป็นเช่นนั้น หากเข้าได้เป็นบรรพบุรุษโลหิตละก็พวกเจ้าได้เตรียมรับเผ่าพันธุ์มนุษย์คนหนึ่งขึ้นเป็นบรรพบุรุษโลหิตเอาไว้แล้วหรือยัง? "

คำพูดอันแหลมคมของหลี่ชีย่ปล้นทำให้บรรดาเหล่าบรรพบุรุษที่อยู่ในเหตุการณ์ถึงกับนิ่งเงียบขึ้นทันที เพราะคำพูดของหลี่ชีย่ได้ทิ่มเข้าหาพวกเขาโดยตรง และเป็นปัญหาที่คงอยู่ในเวลานี้

พวกเขาได้มีการเตรียมความพร้อมแล้วหรือยัง ถ้าหาก
เผ่าพันธมิตรมนุษย์ได้ขึ้นเป็นบรรพบุรุษโลหิตจริง ๆ พวกเขาจะ
เผชิญหน้ากับเผ่าโลหิตทั้งหมดได้อย่างไร ปัญหาข้อนี้ กระทั่งผู้ที่
ผ่านเหตุการณ์มามากมายเฉกเช่นระดับบรรพบุรุษอย่างพวกเขาก็
ต้องนั่งเงียบขรึมในทันที

เนื่องจากพวกเขา กระทั่งเผ่าโลหิตทั้งหมด ไม่เคยคิดว่าจะให้
เผ่าพันธมิตรมนุษย์คนหนึ่งได้ขึ้นเป็นบรรพบุรุษโลหิตมาก่อน

“นี่มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้” เสียงห่มต่ำของบรรพบุรุษในความ
มืดดังออกมา “สายเลือดของปฐมบรรพบุรุษจะถ่ายทอดให้กับ
เผ่าพันธมิตรมนุษย์คนหนึ่งได้อย่างไรกัน! มันเป็นเรื่องที่ไม่สามารถเกิด
ขึ้นมาอย่างแน่นอน”

หลี่ชียี่มเฉยเมย กล่าว “อย่างนั้นรี? พวกเจ้าไม่รู้สึกรว่า
ความคิดของตัวเองที่คิดว่าต้องเป็นเช่นนั้นมันมากเกินไปหรือ
เปล่า? พวกเจ้าล้วนแล้วแต่เป็นตาเต๋ามีชีวิตอยู่มายาวนานมาก
ไหนพวกเจ้าลองถามตัวเองซิว่า เผ่าโลหิตกำเนิดมาจากที่ใด?”

“นี่มันคำกล่าวไร้สาระ เผ่าโลหิตของพวกเรากำเนิดมาจากที่ใด
เป็นที่รู้กันทั่วหล้า” เสียงห่มต่ำบรรพบุรุษดังออกมา

“งั้นดี พวกเราก็มาวากัน” หลี่ชีย่กล่าววว่า “เอาเป็นว่าตามที่พวก
เจ้าพูดเอาไว้ไว้อย่างนั้น ปฐมบรรพบุรุษของพวกเจ้ากำเนิดมาจาก
เลือดหยดหนึ่งของเซียน สดท้ายได้ขยายพันธุ์เป็นเผ่าโลหิต
ทั้งหมด เอาละ ปัญหาได้เกิดขึ้นมาแล้ว! ใครเป็นคนคลอดพวกเจ้า
ออกมากันละ?”

“เอ่อ...” คำถามของหลี่ชีย่พลันทำให้บรรดาบรรพบุรุษที่อยู่ใน
ความมืดถึงกับมองหน้ากันเล็กน้อย ตำนานเกี่ยวกับปฐมบรรพบุรุษ
ของพวกเขาคอนต่างก็รู้ดี แต่ว่าใครเป็นผู้ให้กำเนิดพวกเขากัน
ละ? ดูเหมือนว่าปัญหาข้อนี้ไม่เคยมีการมีการสืบค้น หรือมีศึกษา
อย่างลึกซึ้งมาก่อน

หลี่ชีย่หัวเราะแล้วกล่าวว่า “อาศัยกำเนิดเผ่าโลหิตจำนวนหลาย
ฉบับที่ได้กล่าวเอาไว้ สามารถดูออกว่าปฐมบรรพบุรุษของพวกเจ้า
น่าจะต้องเป็นบุรุษเพศ ในเมื่อปฐมบรรพบุรุษของพวกเจ้าเป็นบุรุษ
เพศเช่นนี้ ก็ควรจะมึสตรีเพศคนหนึ่งมาให้กำเนิดเผ่าโลหิตของ
พวกเจ้ากรรมง คงไม่อาจกล่าวว่าเป็นเพราะปฐมบรรพบุรุษของ
พวกเจ้าเป็นผู้ให้กำเนิดเผ่าพันธุ์โลหิตออกมาเอง”

คำพูดเช่นนี้ ทำให้บรรดาบรรพบุรุษที่อยู่ในความมืดถึงกับตกอยู่ในภาวะเงียบงัน ความจริงแล้วปัญหาข้อนี้ไม่ว่าจะเป็นเผ่าโลหิตเองหรือว่าหมื่นเผ่าพันธุ์ในเก้าแดนก็ไม่ได้มีการบันทึกเป็นรายละเอียดเอาไว้ และไม่เคยมีใครถกกันถึงปัญหาข้อนี้มาก่อน!

หลี่ซิเย่กล่าวว่า “หากพวกเราถอยไปอีกก้าว สมมุติว่าปฐุมบรรพบุรุษของพวกเจ้าเป็นผู้หญิง ถ้าเช่นนั้นแล้วใครละคือบรรพบุรุษฝ่ายบิดาของพวกเจ้า?”

คำถามข้อนี้ อย่าว่่าแต่บรรดาบรรพบุรุษของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตเลย เกรงว่ากระทั่งเผ่าโลหิตทั้งหมดก็คงไม่สามารถตอบปัญหาข้อนี้ของหลี่ซิเย่ได้

ท่ามกลางการนิ่งเงียบของเหล่าบรรพบุรุษ หลี่ซิเย่กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “ไม่ว่าปฐุมบรรพบุรุษเผ่าโลหิตจะเป็นบุรุษหรือสตรี สรุปก็คือปฐุมบรรพบุรุษเผ่าโลหิตของพวกเจ้าจำเป็นต้องอาศัยอีกครึ่งหนึ่งถึงจะให้กำเนิดเผ่าโลหิตทั้งหมดของพวกเจ้า อย่างไรก็ตามเผ่าโลหิตของพวกเจ้ากลับไม่เคยนึกถึงว่าสายเลือดของพวกเจ้ายังคงมีสายเลือดอื่นอยู่อีกครึ่งหนึ่ง!”

“เจ้าพูดเช่นนี้เหมือนว่าเจ้ารู้อย่างนั้น!” เวลานี้ สาวนภาสารทจ้องมองและกล่าวต่อหลี่ซีเย

หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่า “คำถามข้อนี้เจ้าถามถูกคนแล้วละ ข้าเคยอ่านตำราโบราณมาเล่มหนึ่ง ในนั้นได้กล่าวถึงตำนานเรื่องหนึ่งว่า ช่างฝายมารดาของเผ่าโลहितพวกเจ้าเป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ หรือจะกล่าวว่าเป็นหญิงสาวเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ขยายพันธุ์เผ่าโลहितของพวกเจ้า”

“พูดจาเหลวไหล! เผ่าพันธุ์มนุษย์ไหนเลยจะถือกำเนิดก่อนเผ่าโลहितได้” บรรพบุรุษเผ่าโลहितคนหนึ่งกล่าวปฏิเสธคำกล่าวของหลี่ซีเยทันที

หลี่ซีเยส่ายหน้ากล่าวว่า “พูดไปพูดมา ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลहितของพวกเจ้ายังคงไม่ต้องการยอมรับกับความจริงเช่นนี้! พวกเจ้าคิดว่าตัวเองได้ครอบครองความเป็นสายเลือดที่สูงส่งและบริสุทธิ์ที่สุดของปฐมบรรพบุรุษ แต่กลับไม่ยอมรับบรรพบุรุษที่เป็นฝายมารดาของตน นับว่าเป็นเรื่องเหลวไหลและน่าขันจริงๆ!”

“มันก็แค่เรื่องจินตนาการเท่านั้น เชื่อถือได้อย่างไร!” มีบรรพบุรุษผู้หนึ่งที่อยู่ท่ามกลางความมืดกล่าวพร้อมกับส่ายหน้าเบาๆ

“จะเป็นเรื่องจริงก็ดีหรือจะเป็นเรื่องจินตนาการก็ช่าง ท้ายสุดแล้ว พวกเจ้าก็ยังคงเลี้ยงที่จะตอบปัญหาข้อนี้ได้ดี ยังคงไม่ยอมรับความจริง สายเลือดของพวกเจ้าไม่ใช่สายเลือดที่บริสุทธิ์แท้จริง” หลี่ชียเอ่กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “หากจะถือเอาตำนานฉบับที่มีการแพร่หลายกันอย่างกว้างขวางเกี่ยวกับต้นกำเนิดเผ่าโลหิตจำนวนสามฉบับ ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตของพวกเจ้ายึดถือฉบับที่มีความเป็นดั้งเดิมมากที่สุด”

“งั้นเรามาพูดถึงตำนานอีกสองฉบับก็แล้วกัน” หลี่ชียเอ่ไม่ได้จ้องมองไปยังบรรพบุรุษที่อยู่ในความมืดนั้น แต่จ้องมองไปที่สี่สาวนภาบรรพบุรุษโลหิตแล้วกล่าวว่า “ตำนานทั้งสองต่างมีจุดเหมือนอยู่ข้อหนึ่ง นั่นก็คืออีกหนึ่งหนึ่งของปฐมบรรพบุรุษของพวกเจ้า หรือก็คือปฐมบรรพบุรุษฝ่ายที่เป็นมารดาของพวกเจ้า...”

“... ตำนานหนึ่งเห็นว่า ปฐมบรรพบุรุษเผ่าโลหิตที่เป็นอ่องได้แต่งงานกับหญิงสาวผู้หนึ่ง ในที่สุดได้แทนที่เผ่าพันธุ์ดั้งเดิมที่มีอยู่ ขณะที่อีกตำนานหนึ่งเห็นว่าปฐมบรรพบุรุษของพวกเจ้าได้มีปฏิสัมพันธ์กับศพสาว แล้วจึงถือกำเนิดเป็นเผ่าโลหิตของพวกเจ้าขึ้นมา! มีเพียงตำนานฉบับของพวกเจ้าที่เลี้ยงไม่ยอมกล่าวถึงปฐมบรรพบุรุษที่เป็นฝ่ายมารดา พวกเจ้าไม่รู้สึว่ามันน่าคิดหรือ?”

“แล้วอย่างไรต่อ!” สาวนภาเหม็นตักกล่าวน่าเกรงขามออกมา

หลี่ชียเอหัวเราะที่หนึ่ง กล่าวว่า “มันทำให้ข้ามีแนวคิดขึ้นมาว่า
บรรพบุรุษเผ่าโลहितรุ่นดึกดำบรรพ์กว่านี้รู้เรื่องชาติกำเนิดของปฐุม
บรรพบุรุษฝ่ายมารดา ดังนั้นจึงเลี้ยงที่จะเอ่ยถึง แม้ว่าพวกเจ้าใน
ฐานะชนรุ่นหลังจะไม่รู้ แต่ว่าบรรพบุรุษรุ่นดึกดำบรรพ์กว่าพวกเจ้า
มีความเป็นไปได้ที่จะล่วงรู้ความลับในเรื่องนี้!”

“ถึงแม้ว่าตำราโบราณจะได้เคยบันทึกเอาไว้ว่าการเปลี่ยนแปลง
ของสระโลหิตมีส่วนเกี่ยวพันกับพวกเจ้า ครานั้นได้เกิดเรื่องอะไร
ขึ้น ผู้เยาว์เผ่าพันธุ์มนุษย์อย่างข้าคงไม่อาจล่วงรู้ได้” หลี่ชียเอยิ้ม
กล่าวว่า “แต่ทว่าสิ่งหนึ่งที่มั่นใจได้ก็คือ พวกเจ้าได้ล่วงรู้ความลับที่
เกี่ยวกับสายเลือดของตัวเองบางประการ หรือจะกล่าวว่าพวกเจ้า
ได้ล่วงรู้บางสิ่งบางอย่างและทำให้มีการคาดเดาบางสิ่งขึ้นมา
มิฉะนั้นก็ไม่น่าเป็นไปได้ที่พวกเจ้าจะสามารถก้าวข้ามพันธุนาการ
ด้านสายเลือดของตนเองไปได้!”

“ข้อนี้ น่าคิดละนะ ในใจของพวกเจ้าไม่กล้าปฏิเสธว่าเลือดในกาย
ของพวกเจ้ามีสายเลือดอื่นอีกครั้งหนึ่งที่ไหลเวียนอยู่ใช่หรือไม่
หรือก็คืออาจเป็นไปได้นั่นคือสายเลือดของเผ่าพันธุ์มนุษย์ และนี่ก็
เป็นเหตุผลอย่างหนึ่งของปรากฏการณ์ประหลาดของสระโลหิต ที่
ให้พวกเจ้าเป็นผู้คุมเผ่าพันธุ์มนุษย์เช่นข้ามาด้วยตนเอง หรือบางที

อาจตรงกับที่พวกเจ้าคาดการณ์เอาไว้ แต่พวกเจ้าไม่ต้องการไป
ยอมรับมันเท่านั้นเอง”

“ความคิดจินตนาการไม่เลวเลยนี่ คนหนุ่ม!” ในเวลานี้ มีระดับ
บรรพบุรุษที่อยู่ในความมืดกล่าวตัดบทหลีซีเย กล่าวอย่างจริงจังว่า
“เรื่องนี้เป็นเพียงเรื่องที่เจ้าเห็นด้วยฝ่ายเดียวเท่านั้น! เป็นความคิด
ที่เพื่อเจ้าไร้ขอบเขตเท่านั้น!”

“เออละ พวกเราจะไม่พูดกันถึงเรื่องนี้แล้ว” หลีซีเยก็ไม่ได้ถือสา
กล่าวว่า “ถ้าเช่นนั้น พวกเรามากลับเข้าสู่จุดเดิมดีกว่า! ทุกคนอยู่
กันพร้อมหน้าที่นี่ พวกเรามาเปิดอกพูดกัน เวลานี้สมควรเป็นเวลา
ที่ข้าจะได้เข้าพิธีล้างกายหรือไม่!”

บรรดาบรรพบุรุษต้องเข้าสู่ภาวะเงียบขรึมอีกครั้ง มันยังไม่เคยมี
การปรากฏว่าให้เผ่าพันธุ์มนุษย์คนหนึ่งเข้าพิธีล้างกายมาก่อน
ซึ่งไม่มีความเหมาะสมด้วยประการทั้งปวงต่อดินแดนดั้งเดิมบรรพ
บุรุษโลหิต กระทั่งเผ่าโลหิตทั้งหมด

“คนอย่างข้าชอบที่จะพูดคำพูดที่ไม่น่าฟังเอาไว้ก่อน ถ้าหากพวก
เจ้ายินดีให้ข้าเข้าพิธีล้างกาย ย่อมเป็นการดีต่อทุกฝ่าย แต่หาก
ว่าพวกเจ้าไม่ยอมรับ เสียใจด้วย อย่างไรก็ตามเสียข้าก็ต้องเข้าล้างกาย

แน่นอน” หลี่ซีเยหัวเราะที่หนึ่งกล่าวว่า “สุดท้ายแล้ว ก็คือพวกเจ้าที่ไม่ยอมรับบรรพบุรุษโลหิตเช่นข้าที่เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์! แน่นอน ข้าได้เตรียมพร้อมแล้วทุกอย่างที่จะเป็นไปได้ในอันที่จะแตกหักกับพวกเจ้า พวกเจ้าได้เตรียมพร้อมหรือยัง เตรียมพร้อมที่จะยอมรับบรรพบุรุษโลหิตหรือยัง!”

มาคราวนี้ หลี่ซีเยไม่ได้มีท่าทีล้อเล่น แต่มีท่าทีที่ยกตนข่มท่าน กล่าวสำหรับเขาแล้ว ไม่เหลือช่องว่างพอที่จะให้เจรจากันได้!

“วจาสามหาวมาก...” บรรพบุรุษบางคนถึงกับส่งสายตาดูที่น่าเกรงขามออกมา เสมือนหนึ่งเป็นตะเกียงศักดิ์สิทธิ์ท่ามกลางความมืด

“นี่หาใช่วจาสามหาว!” หลี่ซีเยกล่าวตัดบทของเขา กล่าววจาที่น่าเกรงขามออกมา “ข้าเพียงแต่เล่าความจริงให้ฟังเรื่องหนึ่งเท่านั้น! เพื่อให้พวกเจ้าได้เตรียมใจเอาไว้ หากข้าได้เป็นบรรพบุรุษโลหิตสักก็ เจ้าควรจะเข้าใจ สิ่งนี้คือการไม่ให้ความเคารพ! หรือหากจะกล่าวให้มันไม่น่าฟังสักนิด เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว ไม่ใช่ข้าที่ต้องการดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตของพวกเจ้า แต่เป็นดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตที่ต้องการตัวข้า!”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่กวาดตามองไปยังบรรดาบรรพบุรุษที่อยู่ในความมืด กล่าวว่่า “หากปราศจากบรรพบุรุษโลหิต พวกเจ้าคิดว่าดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตของพวกเจ้าจะยังคงได้ชื่อว่า เป็นดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตได้หรือไม่? ขอเพียงข้าตะเวน ด้านนอกสักรอบหนึ่ง ข้าเชื่อว่าท่ามกลางเผ่าโลหิตต้องมีสำนัก จำนวนมากยินดียกย่องข้าให้เป็นบรรพบุรุษโลหิต!”

“ถ้าหากข้าได้เป็นบรรพบุรุษโลหิตของสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดอื่น พวกเจ้าคิดว่าดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตของพวกเจ้าจะยังคง รักษาฐานะที่อยู่เหนือบรรดาเผ่าโลหิตได้อีกหรือไม่! หากพวกเจ้า ต้องการบัญชาเผ่าโลหิต พวกเจ้าจะต้องมีบรรพบุรุษโลหิตอย่าง ข้า!” เวลานี้ หลี่ชีย่ไม่ได้หารือกับพวกเขาแล้ว

“เจ้าคิดว่าเจ้าสามารถเป็นบรรพบุรุษโลหิตได้อย่างนั้นหรือ?” ท่ามกลางความมืด บรรพบุรุษผู้หนึ่งปล้นลุกขึ้นยืน ทันใดนั้น ท่าที ที่น่ากลัวพลุ่งพล่าน เสมือนหนึ่งอองเทพผู้หนึ่งได้ตื่นขึ้นมาอย่าง นั้น

“คิดจะเล่นไม้แข็งอย่างนั้นรึ?” หลี่ชีย่หรีตาสองข้างลงที่หนึ่ง กล่าว อย่างเนิบนาบว่า “ข้าไม่สนหากจะมาไม้แข็ง แม้ว่าข้าจะไม่มี เรี่ยวแรงอะไร แต่ทว่าในฐานะที่เป็นบรรพบุรุษโลหิตของพวกเจ้า การจะทำลายพวกเจ้าหาใช่เป็นเรื่องยาก!”

“ไม่...” เวลาที่ สาวนภาสารทที่เป็นหนึ่งในสี่สาวนภาบรพบุรุษ โลहितสายหัวเบาๆ กล่าวว่า “เหล่าบรรพบุรุษทั้งหลาย ให้เขาได้เข้า พิธีล้างกายา!”

“มันจะเหมาะสมรี?” เมื่อบรรพบุรุษได้ยินคำกล่าวจากสาวนภาสารทแล้วรู้สึกงงขึ้นมา จะอย่างไรก็ตามกล่าวสำหรับดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลहितแล้ว การให้เผ่าพันธุ์มนุษย์คนหนึ่งเข้าพิธีล้างกายาเป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน!

“ให้เขาได้ล้างกายา!” ในเวลานี้ แม้แต่สาวนภาเหม็นตาก็กล่าวอย่างจริงจังว่า “เขาไม่แนเสมอไปว่าจะต้องได้เป็นบรรพบุรุษโลहित! ในเมื่อเขาได้รับพระราชทาน ก็นับว่ามีวาสนา!”

“ข้าก็เห็นด้วย” สาวนภาวสันต์ก็พยักหน้ากล่าวว่า “ให้เขาได้ล้างกายาจะเป็นไรไป พวกเราก็ไม่ได้เสียหายอะไรมากมาย!”

“ในเมื่อเผ่าพันธุ์มนุษย์คนหนึ่งได้รับพระราชทานจากปฐมบรรพบุรุษ เช่นนั้นแล้วก็ให้พวกเราได้เห็นว่ามันเป็นสิ่งพระราชทานเช่นใด” สาวนภาคิมหันต์จ้องมองดูหลีชีเย่ สายตาของนางสอให้เห็นถึงความอยากรู้อยากเห็น

บรรดาระดับบรรพบุรุษที่อยู่ในเหตุการณ์ได้มีการแลกเปลี่ยน
ความเห็นกันอย่างลับๆ ในที่สุด บรรพบุรุษผู้หนึ่งได้ออกปากว่า
“ตกลง ผู้เยาว์ เจ้าก็เข้าล้างกายก็แล้วกัน ในเมื่อเจ้าได้รับ
พระราชทานมาถือเป็นโชควาสนาเหมือนกัน ส่วนจะได้โชควาสนา
เช่นใดนั้น ต้องขึ้นอยู่กับชะตาเจ้า!”

ในเมื่อแม้แต่สี่สาวนภาบรพบุรุษโลหิตก็เห็นด้วยที่จะให้หลี่ชียเอ่ได้
เข้าพิธีล้างกาย บรรดาบรรพบุรุษทั้งหลายจึงไม่มีเหตุผลที่จะ
คัดค้าน ยิ่งไปกว่านั้นพวกเขาเองก็ต้องการรู้ว่าบุคคลภายนอก
อย่างหลี่ชียเอ่จะสามารถได้รับพระราชทานเช่นใดกันแน่

ในเวลานี้ สาวนภาบรพบุรุษโลหิตทั้งสี่จ้องมองไปที่หลี่ชียเอ่
เนื่องจากพวกนางรู้อะไรมากกว่าบรรดาบรรพบุรุษเสียอีก ซึ่ง
เป็นไปตามที่หลี่ชียเอ่ได้กล่าวเอาไว้ ในใจของพวกนางได้คาดเดา
อะไรบางอย่างอยู่!

ตอนที่ 928 กระป๋องสวรรค์

<https://novel-lucky.com>

สี่สาวนภาพรรพบุรุษโลหิตจ้องมองหลี่ชียเอ่ สุดท้ายสาวนภาพาสันต์ กล่าวเสียงทุ้มต่ำว่า “เริ่มได้เลย หากเจ้าไม่สามารถกลายเป็นบรรพบุรุษโลหิตได้ละก็ น่าดู!”

ก่อนหน้านี้หลี่ชียเอ่ได้พูดจาแทะโลมพวกนางทั้งสี่ครั้งแล้วครั้งเล่า ทั้งยังได้หลอกพวกนางทั้งสี่อีกด้วย พวกนางตั้งใจเอาไว้แต่แรกแล้วว่า จะต้องสั่งสอนหลี่ชียเอ่ให้เข็ดหลาบ

“วางใจเถอะนางหนูน้อย พวกเจ้าไม่มีโอกาสเช่นนั้นหรอกนะ” หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าว “แต่ทว่าพวกเจ้าต้องเตรียมตัวเตรียมใจเอาไว้ให้ดี ข้าเป็นคนใจแคบ พวกเจ้าทั้งสี่ได้ล่วงเกินต่อบรรพบุรุษโลหิตอย่างซ้ำ ซ้ำจะลงโทษพวกเจ้าไปใช้แรงงาน ให้พวกเจ้าทั้งสี่เป็นคนหามเกี่ยว ให้กับข้า!”

คำพูดของหลี่ชียเอ่ทำให้สีหน้าของสี่สาวนภาพรรพบุรุษโลหิตดูปั่นป่วน สุดท้ายพวกนางยังคงอดกลั้นเอาไว้ ได้แต่ส่งเสียงฮือออกมา อย่างน่าเกรงขาม

หลี่ซิเยมองดูสระโลหิต หัวเราะกล่าวว่า “พันล้านปีมาแล้ว ผู้คน
จำนวนเท่าไรที่ไฝ่ค้นหา! เป็นที่ของข้าแล้วละ” หัวเราะที่หนึ่ง กล่าว
พลางก้าวเท้าเดินเข้าไปภายในสระโลหิต

“ตุม...” เสียงหนึ่งดังขึ้น ขณะที่หลี่ซิเยก้าวลงไปภายในสระโลหิต
ปรากฏสระโลหิตเสมือนดังเป็นภูเขาไฟที่ปะทุขึ้นมา ทันใดนั้นเอง
ไฟโลหิตที่ไร้สิ้นสุดพวยพุ่งขึ้นมา ท่วมร่างของหลี่ซิเยจนมิด
ในทันที!

“มันเกิดเรื่องอะไรขึ้น...” การที่สระโลหิตเกิดระเบิดขึ้นมากะทันหัน
ไม่เพียงทำให้สาวนภาบรพบุรุษโลหิตทั้งสิ้นต้องตกใจ แม้แต่บรรพ
บุรุษจำนวนมากที่อยู่ในความมืดก็ต้องตกใจอย่างยิ่ง!

“เปิด...” เมื่อต้องเผชิญหน้ากับการปะทุของสระโลหิต หลี่ซิเย
คำรามเสียงดัง ทันใดนั้นเองกลางหน้าผากของหลี่ซิเยได้เปิดออก
ปรากฏหลักกฎเกณฑ์สายหนึ่งได้พุ่งออกมา

มันคือหลักกฎเกณฑ์ที่หลี่ซิเยได้มาจากห้องฟ้ารูปชามคว้านั่นเอง
ยามเมื่อหลักกฎเกณฑ์สายนี้พุ่งออกมานั้น ได้อาศัยความเร็วที่ไม่
น่าเชื่อแยกตัวออก ทันใดนั้นเมื่อหลักกฎเกณฑ์มีการแยกตัวออก

เห็นเป็นลายเต่าที่เป็นเส้นๆ ซึ่งแต่ละเส้นมีขนาดเล็กกว่าเส้นผมเสียอีก

เมื่อลายเต่าที่เล็กตั้งโยใหม่แยกตัวออกมาแล้ว พลันได้แหงนทูลุไฟโลहितทั้งหมดที่ปะทุขึ้นมาจากสระโลहित เหมือนลายเต่าแต่ละเส้นได้ปักเป็นลายลงไปอยู่ในไฟโลहितอย่างนั้น

ถ้าหากนำไฟโลहितที่พวยพุ่งออกมาจากสระโลहितทั้งหมดเปรียบเป็นผ้าผืนแต่ละผืนละก็ ลายเต่าที่ที่แยกตัวออกมาจากหลักกฏเกณฑ์ซึ่งมีขนาดเล็กเท่าเส้นผมก็เปรียบเป็นเข็มกับด้าย

เข็มกับด้ายนี้เมื่ออยู่ภายใต้ช่างฝีมือเย็บปักถักร้อยที่เป็นหนึ่งไม่มีสองแล้ว จับพลันก็ได้ทำการปักรวดลายลงบนผ้าผืนให้ปรากฏเป็นลวดลายแต่ละลายขึ้นมา โดยที่ขั้นตอนนี้เป็นไปด้วยความรวดเร็วมาก ลายแต่ละลายได้ถูกปักเสร็จสิ้นเรียบร้อยในช่วงพริบตาเดียว

“แวงค์...” เมื่อลายเต่าได้ทำการปักลงบนไฟโลहितที่พวยพุ่งออกมาทั้งหมดแล้ว ในขณะนี้ลายเต่าแต่ละเส้นเริ่มทำการเคลื่อนย้ายบางสิ่งออกจากไฟโลहित ในขณะที่ทำการเคลื่อนย้ายก็ได้จับบทคัมภีร์ที่มีขนาดใหญ่มากเอาไว้ ต้องการเคลื่อนย้ายบทคัมภีร์นี้ออกมาจากไฟโลहित

มองดูจากภาพนี้แล้ว เหมือนหนึ่งภายในไฟโลहितที่พวยพุ่งขึ้นมา อย่างรุนแรงนั้นได้ซ่อนตาข่ายขนาดยักษ์อยู่ภายใน ขณะที่ลายเต่า แต่ละเส้นที่แทงทะลุเข้าไปภายในไฟโลहितก็เพื่อกันช่องตาข่ายแต่ละช่องเอาไว้ จากนั้นทำการเคลื่อนย้ายมันออกมาจากการซ่อนตัว อยู่ภายในไฟโลहितนั้น

จากการที่ลายเต่าแต่ละเส้นที่ได้ทำการเคลื่อนย้ายบทคัมภีร์นั้น เมื่อบทคัมภีร์บางส่วนที่ซ่อนอยู่ภายในไฟโลहितถูกแยกออกไป ทำให้ไฟโลहितส่วนนั้นพลุ่งพล่านไม่หยุดนิ่ง และโหมเข้าหาร่างของห ลีชีเย่อย่างรุนแรง หวังจะฉีกร่างของหลีชีเย่ออกเป็นชิ้น

“รวบเก็บเอาไว้...” หลีชีเย่คำรามเสียงดัง ลัคนาเปิดออก เต่าแห่ง ชีวิตกระโดดออกมา ท่ามกลางเสียงดังตุมตัม เต่าแห่งชีวิตได้ดูด เอาไฟโลहितเข้าไปอย่างรุนแรง โดยที่เต่าแห่งชีวิตคล้ายตั้งเป็น หลุมดำที่ไร้ขอบเขต ต้องการดูดเอาไฟโลहितที่อยู่ภายในสระโลहित เข้าไปทั้งหมดอย่างนั้น

“นี่ นี่มันเป็นไปได้อย่างไร!” ไม่ว่าจะ เป็นบรรพบุรุษที่อยู่ในความมืด หรือจะเป็นสาวนภาบรพบุรุษ โลहितทั้งสิ้น ต่างรู้สึกใจหายใจคว่ำเมื่อ

ได้เห็นภาพนี้ จ้องมองดูภาพที่อยู่ตรงหน้าอย่างไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้

พันล้านปีที่ผ่านมา ทุกยุคทุกสมัยล้วนแล้วแต่มีศิษย์เฝ้าโลหิตที่ผ่านพิธีชำระกายาจากสระโลหิต แต่ทว่าการชำระล้างกายาของพวกเขาจะเป็นไปในลักษณะค่อยๆ ชัดเกลา ตลอดขั้นตอนเป็นไปอย่างอ่อนโยนเหมือนเป็นการเลียรระโนอย่างนั้น

ประภทรรุนแรงเหมือนดั่งที่เป็นอยู่เป็นสิ่งที่ไม่เคยพบเจอมาก่อน ที่อัศจรรย์มากกว่านั้นก็คือพวกเขาไม่เคยรู้มาก่อนว่า ภายในไฟโลหิตถึงกับได้ซ่อนบทคัมภีร์เช่นนี้เอาไว้

“ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม...” จากการเคลื่อนย้ายคัมภีร์ของหลี่ชียเอ ทำให้สระโลหิตเริ่มสั่นคลอน โคลงเคลงไปมา กระทั่งทั่วทั้งพระราชวังก็รู้สึกโคลงเคลงขึ้นมา

เสมือนว่าบทคัมภีร์ที่ซ่อนอยู่ภายในไฟโลหิตนี้มีความยิ่งใหญ่มาก คล้ายดั่งเป็นแหขนาดใหญ่ที่ทอดลงไปในมหาสมุทรที่กว้างใหญ่ไพศาล ขณะที่ลายเต๋าแต่ละเส้นพยายามเคลื่อนย้ายบทคัมภีร์นั้นออกมา เหมือนว่าหากไม่ทำการเคลื่อนย้ายคัมภีร์นี้ให้แยกออกมาจากสระโลหิตอย่างสมบูรณ์แล้วจะไม่ยอมเลิกราเด็ดขาด

ลายเส้นเต่าได้ทำการเคลื่อนย้ายบทความที่นั้นออกมาอย่างรุนแรง ขณะที่เต่าแห่งชีวิตของหลี่ชีย่ก็ทำการดูดกลืนไฟโลหิตนั้นอย่างรุนแรงเช่นกัน ภายในระยะเวลาอันสั้น สาระโลหิตถึงกับถูกเต่าแห่งชีวิตของหลี่ชีย่ดูดจนแห้ง

แต่ทว่าเรื่องราวใช้ว่าจะจบสิ้นลงเพียงเท่านั้น เนื่องจากบทความที่ซ่อนอยู่ในไฟโลหิตนั้นมีขนาดใหญ่โตมโหฬารมาก แม้ว่าหลี่ชีย่จะได้ทำการเคลื่อนย้ายออกมาได้มากแล้ว แต่ยังคงเหลืออีกครึ่งหนึ่งที่ยังคงฝังอยู่ภายใต้สาระโลหิตนั้น

ในเวลาที่ไม่ว่าลายเส้นเต่าแต่ละเส้นจะทำการเคลื่อนย้ายมันอย่างไรก็ไม่สามารถดึงเอาส่วนที่ยังคงเหลืออยู่อีกครึ่งหนึ่งซึ่งยังคงฝังอยู่ใต้สาระโลหิตให้ออกมาได้

“เปิด!...” หลี่ชีย่คำรามเสียงดังออกมา ปรากฏว่าลัคนาของเขาได้ทยอยกันเรียงแถวกระโดดออกมา ภายใต้เสียงดังตุมตาม สิบสามลัคนาได้ปรากฏออกมาทั้งหมด ทันใดนั้นมันได้เรียงแถวเป็นขบวนชั่วคราวเดียว ปรากฏทุกอย่างดูเลื่อนรางไปทั่ว ร่างของหลี่ชีย่หายไป สาระโลหิตก็หายไปเช่นกัน

“นี่ นี่ นี่เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้!” ในขณะที่ บรรดาบรรพบุรุษที่อยู่
ในความมืดต่างตื่นตระหนกอย่างยิ่งเมื่อได้เห็นสิบลักษณะที่
กระโดดออกมา แม้แต่สี่สาวนภาพบรรพบุรุษโลหิตก็รู้สึกตื่นตระหนก
ยิ่ง ถึงกับก้าวถอยหลังตึงตึงตึงไปหลายก้าว

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนทั่วหล้าแล้ว สิบลักษณะก็เป็นสิ่งที่
นิรันดร์ยากที่จะได้พบ สำหรับสิบลักษณะคือสิ่งที่ไม่อาจ
จินตนาการได้ แต่แล้ววันนี้สิบลักษณะได้ปรากฏอยู่ตรงหน้าของ
พวกเขา ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน จึงสร้างความตระหนก
ตกใจให้กับพวกเขาจนหน้าถอดสี

ในที่สุดท่ามกลางความเลือนรางได้ปรากฏคนผู้หนึ่งออกมา หลีชี
เย! หากจะกล่าวให้ถูกต้อง นั่นไม่ใช่ร่างจริงของหลีชีเย แต่เป็นข้า
คือสวรรค์ที่แท้จริง ซึ่งหลีชีเยในระดับนี้จะมีความน่ากลัวและ
แข็งแกร่งมากกว่าเดิมเสียอีก

“แวงค์...” ข้าคือสวรรค์ที่แท้จริงของหลีชีเยได้ลงมือแล้ว ฟาดินถูก
สยบ บรรดาบรรพบุรุษทั้งหลาย และสาวนภาพบรรพบุรุษโลหิตทั้งสิ้น
ล้วนแล้วแต่มีความรู้สึกต้องการกราบไหว้ ภายใต้ข้าคือสวรรค์ที่
แท้จริง สรรพชีวิตล้วนแล้วแต่ต้องสั่นเทา และกราบไหว้กับสิ่งนี้

นาทีนี่หลี่ซิเย่ก็เหมือนดังเป็นสวรรค์ เขาคือผู้บงการทุกสิ่ง เป็นผู้ควบคุมฟ้าดิน ฟ้าดินแลหมื่นแดนมีเพียงตัวเขาเป็นใหญ่แต่เพียงผู้เดียว!

ในเสี้ยววินาทีนั่นเอง "ตูม" เสียงดังสนั่นเกิดขึ้น จากการลงมือของข้าคือสวรรค์ที่แท้จริง ได้จัดการเคลื่อนย้ายบทคัมภีร์อีกครั้งหนึ่งที่ยังคงฝังอยู่ใต้สระโลหิตนั้นออกมาได้

"ตูม...ตูม...ตูม..." จังหวะที่บทคัมภีร์อีกครั้งหนึ่งถูกเคลื่อนย้ายดึงออกมาจากใต้สระโลหิตแล้ว ปรากฤษสระโลหิตได้เกิดระเบิดตูมขึ้นมา จากเดิมเป็นสระโลหิตที่แห้งกรัง พลันมีไฟโลหิตที่ไร้สิ้นสุด พวยพุ่งออกมา ย่อมไม่ต้องสงสัยว่า ภายใต้อ่างสระโลหิตยังคงมีไฟโลหิตถูกเก็บซ่อนเอาไว้อยู่เป็นจำนวนมาก

เตาแห่งชีวิตของหลี่ซิเย่เวลานี้ได้ทำการดูดกลืนเอาไฟโลหิตที่พวยพุ่งออกมาเข้าไปอย่างบ้าคลั่ง ภายใต้อ่างการดูดกลืนดังปลาวาฬกินเหยื่อของเตาแห่งชีวิต ในที่สุดไฟโลหิตที่พวยพุ่งออกมาก็ค่อยๆ อ่อนกำลังและแห้งกรังลง ไฟโลหิตทั้งหมดล้วนแล้วแต่ถูกเตาแห่งชีวิตของหลี่ซิเย่ดูดจนหมดสิ้น

ขณะที่บทคมกิริที่ได้ทำการเคลื่อนย้ายตั้งออกมา ก็กลับกลายเป็นฉบับสมบูรณ์แล้วในเวลานี้ ซึ่งบทคมกิริบทนี้มีความลึกซึ้งพิสดารสุดจะหยั่งถึง ไม่สามารถเข้าใจได้ เหมือนหนึ่งมันคือต้นกำเนิดแห่งจักรกรรมฟ้าดิน!

“นี่มัน...” ครั้นบรรดาบรรพบุรุษที่อยู่ในความมืดได้เห็นบทคมกิริที่สมบูรณ์เช่นนี้แล้ว อดที่จะลุกขึ้นยืนในทันที และรู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง!

สุดท้ายได้ยินเสียง “แว้งค์” บทคมกิริที่สมบูรณ์นี้ได้ประทับลงไป ในเตาแห่งชีวิตของหลี่ซีเย เสมือนเป็นการสลักอักขระยันต์ที่ไม่สามารถลบเลือนไปตลอดชั่วนิรันดร์กาล

“เป็นความรู้สึกที่สุขสุดยอดมาก” หลี่ซีเยถึงกับทอดถอนใจออกมา หลังจากที่ได้กลิ่นกินไฟโลหิตทั้งหมด และสลักบทคมกิริลงไปในเตาแห่งชีวิตแล้ว เป็นความรู้สึกที่สุขสบายยิ่งนักอย่างหนึ่ง เสมือนว่าเขาได้ควบคุมจักรกรรมแห่งฟ้าดินเอาไว้ได้ทั้งหมด!

“แกร่ง แกร็ง แกร็ง...” นาที่นี้เอง ปรากฏหลักกฎเกณฑ์ขนาดใหญ่ แต่ละเส้นมุดออกมาจากใต้สระโลหิต หลังจากมุดออกมาแล้วก็ได้เคลื่อนไหวกว้างไกลคล้ายกับงูตัวหนึ่ง

หลี่ชียเอ่ย์ยื่นมือออกไป บทคมกิริที่สลักเอาไว้ภายในเตาแห่งชีวิตถูกจุดให้สว่างไสวขึ้นมา จากนั้นหลักกฎเกณฑ์แต่ละเส้นที่คล้ายดั่งงูเลื้อยไปเข้ามือของหลี่ชียเอ่ย์ และพวกมันค่อยๆ พันเข้าด้วยกัน

“ติง...” ในที่สุด หลักกฎเกณฑ์ทุกเส้นได้พันเข้าด้วยกันแล้วกลับกลายเป็นกระบี่ยาวเล่มหนึ่ง ยามเมื่อกระบี่ยาวอยู่ในมือ ตัวกระบี่นั้นดำสนิทไร้เงา แต่ดูเหมือนว่ามันเกิดจากการถักทอขึ้นมาของลายเส้นเต๋าที่มากมายและยุ่งเหยิงที่สุดในโลก!

หลี่ชียเอ่ย์ต้องทอดถอนใจออกมาเมื่อกระบี่อยู่ในมือ นาที่นี้เสมือนว่าหลักสัจธรรมทั่วทั้งฟ้าดินล้วนอยู่ในมือของเขา เสมือนหนึ่งได้ทำการสยบหลักสัจธรรมทั้งหมดที่มีอยู่ในโลกเอาไว้!

“กระบี่สัจธรรม เป็นดังในตำนานจริง” หลี่ชียเอ่ย์ยื่นกระบี่ออกไปข้างหน้า และกล่าวอย่างทอดถอนใจ หนึ่งกระบี่ในมือ เสมือนดังไรผู้ต่อกรช้วนิรันดร!

“นี่ นี่ นี่...” เหล่าบรรพบุรุษที่อยู่ในความมืดรู้สึกตระหนกจนไม่อาจกล่าวสิ่งใดออกมา สุดท้ายจึงค่อยกล่าวอย่างเชื่องช้าว่า “ในตำนาน ในตำนานเป็นเรื่องจริง!”

นาทีนี้ ไม่ว่าจะเป็นบรรดาบรรพบุรุษ หรือว่าสาวนภาบรรพบุรุษ
โลหิต ล้วนแล้วแต่ถูกทำให้ต้องหวั่นไหว เนื่องจากหลีชีเย่ได้ดูด
สระโลหิตจนแห้ง นับจากนี้เป็นต้นไป สระโลหิตจะเป็นเพียงสระน้ำ
ที่แห่งกรังเท่านั้น!

หลีชีเย่ไม่เพียงแต่ได้ไฟโลหิตไปทั้งสระ ยังได้รับของวิเศษที่อยู่ใน
ตำนานอีกด้วย!

ภายในดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตเคยมีความลับเรื่องหนึ่งทีเล่า
ลือกันอยู่ว่าภายในสระโลหิตได้ซ่อนบทคัมภีร์อันเป็นต้นกำเนิดเผ่า
โลหิตทีลึกล้ำพิสดารทีสุดเกี่ยวพันถึงต้นกำเนิดเผ่าโลหิตของพวก
เขา!

บรรดาบรรพบุรุษของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตต่างก็รู้ดีว่าผู้ที่
สามารถได้บทคัมภีร์นี้ไป ก็คือผู้ที่ได้รับการยอมรับจากปฐมบรรพ
บุรุษของพวกเข่า และเข่าคนนั้นก็จะได้สืบทอดจากปฐมบรรพบุรุษ
โดยแท้จริง กลายเป็นบรรพบุรุษโลหิต

อย่างไรก็ตาม มาวันนี้หลีชีเย่ไม่เพียงได้รับบทคัมภีร์ดังกล่าว ยัง
ได้รับของวิเศษทีอยู่ในตำนานอีกด้วย! ตลอดเวลาทีผ่านมา

ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตของพวกเขาต้องการได้ของวิเศษ
ชิ้นนี้เป็นอันมาก แต่ทว่าไม่เคยทำได้สำเร็จ มาวันนี้หลี่ชีย่กลับทำ
ได้สำเร็จแล้ว!

“ตั้ง” กระบี่สังฆกรรมได้กลายเป็นหลักกฎเกณฑ์แต่ละสาย จากนั้น
หายวับเข้าไปอยู่ในร่างของหลี่ชีย่!

นัยน์ตาของหลี่ชีย่ค่อยๆ มองผ่านไปบนตัวของสาวนภาพบรรพบุรุษ
โลหิต จากนั้นก็กวาดไปยังมุมมืดนั้น ท่าที่เอ้อระเหย กล่าวว่า
“เวลานี้ พวกเจ้าคิดว่าข้ามีคุณสมบัติเพียงพอที่จะเป็นบรรพบุรุษ
โลหิตของพวกเจ้าได้หรือยัง?”

ในขณะนี้ ทว่าทั้งพระราชวังเจียบสังกัดขึ้นมา แม้แต่สี่สาวนภาพบรรพ
บุรุษโลหิตก็พูดอะไรไม่ออก หากจะกล่าวว่าหลี่ชีย่ในเวลานี้ไม่มี
คุณสมบัติพอที่จะเป็นบรรพบุรุษโลหิตสักก็ ในโลกนี้คงไม่มีใครมี
คุณสมบัติเช่นนี้อีก เขามีทุกสิ่งทุกอย่างของเผ่าโลหิตไว้ใน
ครอบครอง บทคัมภีร์ต้นกำเนิดดั้งเดิมที่สุด ของวิเศษในตำนาน
ล้วนแล้วแต่ถูกหลี่ชีย่ได้ไปทั้งหมด!

“แต่เจ้าคือเผ่าพันธุ์มนุษย์!” ในที่สุดบรรพบุรุษผู้หนึ่งได้พูดออกมา
หลังจากเจียบขริมนาน

ในเวลานี้ ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตได้ตกอยู่ในภาวะกลืนไม่
เข้าคายไม่ออก การที่จะให้เผ่าพันธมิตรมนุษย์คนหนึ่งมาเป็นบรรพ
บุรุษโลหิต จะอย่างไรเสียก็ดูไม่ค่อยจะเหมาะสมสักเท่าไร

Novel-Lucky

ตอนที่ 929 ทะเลทรายมรณะ

<https://novel-lucky.com>

สำหรับคำพูดของบรรพบุรุษที่อยู่ในความมืด หลี่ซีย่หัวเราะแล้ว กล่าวว่่า “ถูกต้อง ข้าคือเผ่าพันธุ์มนุษย์ ข้อนี้ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ และข้าก็ไม่มีควมจำเป็นต้องเปลี่ยน พวกเจ้าเวลานี้ ไม่นับถือว่่าข้าเป็นบรรพบุรุษโลหิต ไม่ก็หลีกเลี่ยงให้กับข้า พวกเราต่างไม่ติดค้ำงซึ่งกันและกัน อย่าคิดนะว่่าการที่พวกเจ้าแอบอยู่ในที่มืดและคิดจะลงมือแล้วข้าไม่รู้!”

“เจ้าใช้คำให้มันสุภาพหน่อย” ท่ามกลางความมืดนั้น มีระดับบรรพบุรุษของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตรู้สึกไม่ค่อยจะพอใจ

“สุภาพรี?” หลี่ซีย่ถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวว่่า “ควรเป็นพวกเจ้าที่สุภาพกับข้าหน่อย หากข้าอารมณ์ดี อาจพิจารณารับเป็นบรรพบุรุษโลหิตให้พวกเจ้า อารมณ์ไม่ดีล่ะก็ จะตัดหัวพวกเจ้าให้กลิ้งเหมือนลูกแตงโม!เวลานี้แม้ว่่าข้าจะไร้เรี่ยวแรง แต่มีกระบี่สัจธรรมอยู่ในมือ ก็สามารถฟันหัวพวกเจ้าได้ทั้งหมด พวกเจ้าเชื่อหรือไม่!”

คำกล่าวที่พาลและรุนแรงเช่นนี้ ทำให้บรรดาบรรพบุรุษที่อยู่ในความมืดต้องเงียบขรึมขึ้น ต่างหันมามองหน้ากันและกัน

“ปล่อยให้เขาไป!” ในเวลานี้ สีสาวนภาพรรพบุรุษโลหิตได้บรรลุ
ความเห็นร่วมกัน สาวนภาสารถได้เอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ

บรรดาบรรพบุรุษที่อยู่ในความมืดนั่งเงิบไปพักหนึ่ง ในที่สุดบรรพ
บุรุษผู้หนึ่งได้กล่าวกับหลี่ชียเอ่ว่า “หากท่านคิดจะรั้งอยู่ที่นี้ ดินแดน
ดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตของพวกเรายินดีต้อนรับอย่างยิ่ง ท่าน
ต้องการพักอยู่นานแค่ไหนก็ได้ สำหรับเรื่องที่ท่านจะดำรงตำแหน่ง
บรรพบุรุษโลหิตนั้น พวกเรายังต้องมีการปรึกษาหารือกัน พวกเรา
หวังว่าจะมีวิธีที่สมบูรณ์แบบที่สุด”

ในเวลานี้ บรรดาบรรพบุรุษของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต
แสดงความสุภาพกับหลี่ชียเอ่เป็นอันมาก ไม่กล้าอวดดีอีกต่อไป

“ก็ดี งั้นพวกเจ้าก็ลองปรึกษากับตาเต๋าเทพมารว่วโลหิตให้ดีก็แล้ว
กัน ดูท่าตาเต๋าเช่นพวกเจ้าคงตัดสินใจอะไรไม่ได้แล้ว” หลี่ชียเอ่ยิ้ม
กล่าวเฉยเมย

“นี่ท่าน...” คำกล่าวของหลี่ชียเอ่พลันทำให้บรรดาบรรพบุรุษของ
ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตตกใจอย่างมาก เนื่องจากการดำรง
อยู่ของเทพมารว่วโลหิตมีรู้จักกันเพียงระดับบรรพบุรุษเท่านั้น แม้แต่

บรรดาศิษย์ของพวกเขาก็ไม่รู้ แต่หลี่ชียเอกลับสามารถพูดออกมาได้ทันที แล้วจะไม่ให้พวกเขาารู้สึกตกใจได้อย่างไร

“กล่าวสำหรับข้าแล้ว ในโลกนี้ไม่ค่อยมีความลับสักเท่าไร” หลี่ชียเอพูดตัดบทบรรพบุรุษผู้นี้ “สำหรับเรื่องร้องอยู่ที่นั่นนั้น คงไม่ต้องแล้วละ เวลาของข้ามีค่า ไม่มีเวลามาอยู่เป็นเพื่อนกับตาเฒ่าเช่นพวกเจ้า หากว่าพวกเจ้าตัดสินใจเรียบร้อยแล้วค่อยมาหาข้าก็ยังไม่สาย”

“หากท่านยินดี พวกเราสามารถส่งยอดฝีมือไปคุ้มครองท่านไปยังสถานที่ทุกแห่งที่ท่านต้องการจะไป” บรรดาบรรพบุรุษที่อยู่ในความมืดหยุดไตร่ตรองนิดหนึ่ง สุดท้ายได้กล่าวออกมา

กล่าวสำหรับหลี่ชียเอในขณะนี้ นับว่าเป็นทรัพย์สินอันมีค่ายิ่งของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต พวกเขาจึงไม่ต้องการให้หลี่ชียเอต้องเกิดพลาดพลั้งอะไรขึ้น

“ไม่จำเป็นแล้ว ข้าเองก็ต้องการมีชีวิตอยู่ ผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะสามารถสังหารข้าได้นั้นหาได้ยากมาก” หลี่ชียเอปฏิเสธทันควันกับข้อเสนอของบรรพบุรุษจากดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต กล่าวว่ “พวกเจ้าตัดสินใจให้เรียบร้อยก่อนแล้วค่อยมาหาข้า แต่หากตัดสินใจไม่ได้ก็แล้วกันไปเถอะ ข้ามีข้อเรียกร้องเพียงข้อเดียว

เท่านั้น ก็กับการเป็นบรรพบุรุษโลหิตของพวกเขาเจ้า ให้ดินแดนดั้งเดิม บรรพบุรุษโลหิตพวกเขาเจ้าสวามีภักดีต่อข้า สำหรับข้านะหรือ ข้า สามารถทำให้ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตพวกเขาเจ้าก้าวเดินไปสู่เกียรติยศที่สุดเปรียบเปรย ให้ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตพวกเขาเจ้าได้ควบคุมเผ่าโลหิต สิ่งที่ข้าสามารถให้กับพวกเขาได้นั้น จะ เกินจากสิ่งที่พวกเขาจินตนาการไปตลอดกาล!”

แม้แต่บรรดาระดับบรรพบุรุษก็ต้องนั่งเงียบกับคำพูดที่ฮึกเหิมของหลี่ชีย่ คำพูดเช่นนี้ของหลี่ชีย่ คนที่ไม่รู้เรื่องราวมาก่อนบางที่อาจ เข้าใจว่าหลี่ชีย่นั่นกล่าววาจาอวดดี แต่ทว่าเหล่าบรรพบุรุษรู้อยู่แก่ใจดีว่าหลี่ชีย่มีคุณสมบัติเพียงพอที่จะกล่าวเช่นนั้น การมีสิบสาม ลัคนาถือว่าแทนได้ทุกอย่าง ยิ่งไปกว่านั้น เวลานี้หลี่ชีย่ยังได้บท คัมภีร์ดั้งเดิมที่สุดเผ่าโลหิตไป ที่น่ากลัวยิ่งกว่าก็คือหลี่ชีย่ได้ ครอบครองกระบี่สวรรค์ ไม่ว่าใครก็ต้องเกรงกลัวในเรื่องนี้!

“ถ้าเช่นนั้นขอให้ท่านเดินทางปลอดภัย” สุดท้ายบรรดาบรรพบุรุษ ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตได้แต่พูดเช่นนี้ ต่อให้พวกเขา ต้องการรั้งตัวหลี่ชีย่เอาไว้ภายในดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตก็ ตาม แต่พวกเขาก็ไม่กล้าลงมือ หาไม่แล้ว ก็เป็นเหมือนดังที่หลี่ชีย่ ได้พูดเอาไว้ สามารถตัดหัวของพวกเขาเหมือนกับสับแตงโมอย่าง นั้น!

“ดีมาก ข้าจะรอฟังข่าวดีจากพวกเจ้า หวังว่าพวกเจ้าจะมีสติในการเลือก” หลี่ชีย่หัวเราะแล้วก้าวเดินออกจากสระโลหิต มุ่งหน้าไปยังประตูทางออก

ในเวลานี้ สระโลหิตได้เหือดแห้งอย่างสิ้นเชิง มันได้สูญเสียมูลค่าของตัวเองไปแล้ว กลายเป็นเพียงสระร้างเท่านั้น

“เออ ไช้ นิ่งหนูทั้งสี่คนเนี่ย หากข้าได้เป็นบรรพบุรุษโลหิตของพวกเจ้า ข้าต้องลงโทษพวกเจ้าให้ใช้แรงงาน ห้ามเกี่ยวให้กับข้าก็แล้วกัน” หลี่ชีย่ได้หยุดเดินตรงหน้าประตู หันหลังกลับมายิ้มกล่าวกับสี่สาวนภาพรรพบุรุษโลหิต

สาวนภาพรรพบุรุษโลหิตทั้งสี่ถูกยั่วโมโหจนแทบกระอักเลือด แต่ว่าสุดท้ายแล้วยากนักที่พวกนางไม่ได้แสดงอาการโกรธออกมา พวกนางเลือกที่จะนิ่งเงียบ

หลี่ชีย่เดินทางออกจากดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต ขณะที่ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตก็ไม่ได้ขัดขวาง ขณะเดียวกันก็ไม่มี การส่ง ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตได้เลือกวิธีการที่เจ็บที่สุดให้หลี่ชีย่ได้จากไป เนื่องจากพวกเขาไม่ต้องการให้ความลับที่ว่า

ลี้ซียเยเป็นผู้ได้รับบทคัมภีร์ต้นกำเนิดและกระบี่สัจธรรมของพวกเขา
ต้องรู้ว่าไหลออกไป

เมื่อลี้ซียเยได้ก้าวเดินออกจากดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตแล้ว
เขาสุดลมหายใจเข้าลึกๆ จ้องมองฟ้าดินในระยะไกล พึมพำออกมา
ว่า “แดนชาดทักซิณ ในที่สุดข้าก็กลับมาอีกแล้ว!”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้ ลี้ซียเยถึงกับทอดถอนใจออกมาด้วยความสลด
วันเวลาอันยาวนานที่ผ่านมา ได้เกิดเรื่องราวขึ้นมากมายในแดน
ชาดทักซิณ โดยเฉพาะศึกเทพที่ผู้คนยุคหลังเรียกขานนั้น เรียกได้
ว่าสร้างความตื่นตระหนกยิ่งมายุคแล้วยุคเล่า

กล่าวสำหรับยุคหลังนี้ ศึกเทพแต่ละสมรภูมिरบในครานั้นคือสุด
ยอดเกียรติยศ แต่ว่า สำหรับเขาแล้วมันคือความโหดร้ายอย่าง
หนึ่ง!

ขุนพลที่อยู่ข้างกายได้ตายในสมรภูมรบคนแล้วคนเล่า จักรพรรดิ
เทพแต่ละคนที่เสียสละชีวิตเพื่อเขา หากไม่มีการเสียสละเลือดเนื้อ
และชีวิตของพวกเขา ก็จะไม่มีการรุ่งอรุณของเก้าแดน!

“ศึกเทพ...” หลี่ชียะทอดถอนใจยาว พิมพ์ว่า “ช่างโหดร้ายเสียเหลือเกิน!”

ในที่สุด หลี่ชียะเลือกที่จะก้าวเดินต่อไปข้างหน้าอย่างไม่ลังเล เขาชินชากับมหาวิถีสันยาวไกล ชินชากับความทรमान ไม่ว่าหนทางอนาคตเป็นเช่นใด เขายังคงสามารถยิ้มสู้อย่างทรนง!

ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตตั้งอยู่บริเวณใต้สุดของแดนชาติทักษิณ และตัวของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตถูกกั้นขวางด้วยทะเลทรายที่กว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา ดังนั้นหากคิดจะออกจากดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตจำเป็นต้องก้าวข้ามทะเลทรายมรณะที่แห้งแล้งและกว้างใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูกตา

ทะเลทรายมรณะเป็นทะเลทรายที่กว้างขวางสุดลูกหูลูกตาขวางกั้นระหว่างพื้นที่ตอนกลางของแดนชาติทักษิณกับดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต สถานที่แห่งนี้อันตรายมาก เต็มไปด้วยหลุมมรณะใต้ผืนทราย ถึงแม้ผู้บำเพ็ญตนเองก็ไม่ยอมก้าวเดินอยู่บนทะเลทรายมรณะที่กว้างขวางสุดลูกหูลูกตาแห่งนี้

แน่นอนที่สุด สำหรับยอดฝีมือหากคิดจะก้าวข้ามทะเลทรายมรณะก็ไม่ได้ยากเย็นนัก สามารถบินข้ามไปได้โดยตรง

แต่หลี่ชียเอ่ไม่ได้เลือกใช้วิธีบินข้ามไป กล่าวสำหรับหลี่ชียเอ่แล้วหาก เขาคิดจะข้ามทะเลทรายแห่งนี้ไปมันง่ายมาก แต่ว่าเขาเลือกที่จะ ก้าวข้ามไป

หลี่ชียเอ่ก้าวเดินไปในทะเลทรายมรณะ ขณะที่เขาก้าวเดินเข้าไปใน ทะเลทราย ปราณกลิ่นความร้อนที่วูบเข้ามาตรงหน้า พื้นทรายที่ อยู่ใต้เท้าก็ร้อนจนแทบจะทนไม่ไหว

สิ่งที่หลี่ชียเอ่ทำลงไปนั้นไม่เพียงแต่การก้าวเดินเท่านั้น เขายังได้ เก็บพลังลมปราณทั้งหมด ไม่แสดงพลังอำนาจที่มี ทำตัวเป็นมนุษย์ ปุถุชนธรรมดาๆ คนหนึ่งที่ก้าวเดินบนทะเลทรายมรณะไปทีละก้าวๆ

ที่หลี่ชียเอ่ทำไปเช่นนี้ใช่เพราะวางเกินไปไม่มีอะไรทำ แต่เขา ต้องการอาศัยเวลามาขัดเกลาตัวเอง เนื่องจากจ้านเซียนได้ทำการ ปิดกั้นฐานเต๋าของเขาเอาไว้ จึงทำให้หลี่ชียเอ่จำเป็นต้องปลดสิ่งนี้ ออกไป!

หลี่ชียเอ่รู้ว่ามีหลายวิธีที่จะปลดสิ่งนี้ได้ แต่หาวิธีที่ดีที่สุดก็คือการ ขัดเกลาตัวเอง ให้กายเนื้อและจิตแห่งเต๋ารับการขัดเกลาครั้งแล้ว

ครึ่งเล่า ให้ตัวเองได้รับความทรمان สุดท้ายแล้ว สามารถทะลวงข้อจำกัดได้เมื่อไร ก็จะสามารถปลดปล่อยได้สำเร็จ

หลี่ชีย่รู้ว่าที่จ้านเซียนจงใจแกล้งเขาก็เพื่อต้องการให้เขาได้รับความลำบาก แน่นอนว่าหลี่ชีย่ก็ไม่ถือสา กล่าวสำหรับเขาแล้ว ความเจ็บปวดของกายเนื้อเช่นนี้เล็กน้อยสำหรับเขา ที่เจ็บปวดมากกว่านี้เขาก็สามารถรับกันมันมาแล้ว สำหรับความทรمانด้านจิตแห่งเต๋า ยิ่งไม่มีความหมายสำหรับหลี่ชีย่ ความทรمانในลักษณะนี้มันก็คือของเล็กน้อยเท่านั้นเอง

การก้าวเดินอยู่บนทะเลทรายมรณะ ยังไม่ต้องพูดถึงต้องเผชิญกับอันตรายต่างๆ มากมาย แค่เรื่องความร้อนระอุของแสงตะวัน และทรายก็ยากที่จะทานทน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงความกระหายที่ทำให้คนแทบคลั่ง

หากว่าเจ้าคือผู้บำเพ็ญตนคนหนึ่งที่กำลังก้าวเดินอยู่บนทะเลทราย ถ้าเป็นเช่นนั้นย่อมไม่นับเป็นอะไร แต่ทว่าหลี่ชีย่กลับเก็บพลังลมปราณและไม่แสดงพลังอำนาจใดๆ ออกมา อาศัยลักษณะของมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งกำลังก้าวเดินอยู่บนทะเลทรายที่กว้างขวางสุดลูกหูลูกตาแห่งนี้ ลองนึกภาพดู ช่างเป็นเรื่องที่ยากจะทนทานเช่นใด

หลี่ชีย่เดินมุ่งไปข้างหน้าวันแล้ววันเล่า แสงอาทิตย์ที่ร้อนเผ่าได้แผดเผาจนร่างของเขาแห้ง ขาดแคลนแหล่งน้ำ กระจายน้ำจนมริมฝิปากแตก โดยเฉพาะหลี่ชีย่เดินเท้าเปล่า ความร้อนของทรายทำให้เท้าทั้งสองของเขากลายเป็นแผลพุพองและตุ่มน้ำใสๆ...

หากเปลี่ยนเป็นผู้บำเพ็ญตนคนอื่นต้องมารองรับความทรมาณที่ยาวนานเช่นนี้ เกรงว่าคงเลือกที่จะบินไปในอากาศนานแล้ว ขณะที่หลี่ชีย่กลับไม่สนใจ ยังคงก้าวเดินไปบนทะเลทรายตั้งเดินเล่นในสวนหลังบ้านตนอย่างนั้น โดยที่ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อกำที่ของเขา ไม่ส่งผลกระทบแม้แต่ชนิดเดียวกับจิตแห่งเต้าของเขา

แม้ว่าหลี่ชีย่ในขณะนี้จะดูโหดเหมือนอย่างกับขอทาน แต่ท่าทีของเขา ยังคงเอ้อระเหยลอยชาย ถึงแม้จะกระจายและขาดน้ำจนมริมฝิปากแตก ยังคงยิ้มออกมาได้ ยังคงมีท่าทีสบายๆ อย่างนั้น ในความรู้สึกของเขา คือการก้าวเดินอยู่ในสวนดอกไม้ หาใช่ก้าวเดินอยู่บนทะเลทราย

วันแล้ววันเล่ากับการก้าวเดินบนทะเลทรายที่กว้างขวางสุดลูกหูลูกตาของหลี่ชีย่ วิธีนี้นับว่าได้ผลเป็นอย่างยิ่ง จากการขัดเกลา จากการทรมาณของเขา ทำให้สิ่งปิดกั้นฐานเต้าของเขาเริ่มคลายขึ้น

แน่นอน หากคิดจะปลดเปลื้องออกมาให้ได้ จำเป็นต้องผ่าน
ช่วงเวลาการทรมานที่ค่อนข้างยาวนาน การที่ฉันทัดเขียนทำเช่นนี้
ก็เพื่อต้องการให้หลี่ชียเอ่ได้รับความลำบากเต็มที่เมื่อฟื้นคืนชีพ
ขึ้นมาใหม่ ใครใช้ให้หลี่ชียเอ่หลอกลวงมัน!

ยามค่าคืนของทะเลทรายดูสว่างไสวเป็นพิเศษ หอดสายตามอง
ออกไป บนท้องฟ้าเต็มไปด้วยดวงดาว ได้เฉพาะการได้แหงนมอง
ท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาวท่ามกลางทะเลทรายที่เงียบสงัดแล้ว
คนเรารู้สึกสบายอกสบายใจ

หลี่ชียเอ่ได้แอบเข้าไปอยู่ในหลุมทราย ในขณะนั้นบนตัวของเขาได้
เปล่งประกายเป็นวงๆ ออกมา จังหวะที่ประกายมีการสับเปลี่ยนกัน
ได้ปรากฏเป็นอาณาจักรที่สมบูรณ์ เป็นปรากฏการณ์ที่ไม่ว่าผู้
บำเพ็ญตนคนใดพบเห็นแล้ว ก็ไม่อาจเข้าใจได้

อาณาจักรกายเขียน! สิ่งนี้เป็นความลับที่ยิ่งใหญ่ เก่งกว่าผู้คนใน
โลกที่รับรู้ถึงการดำรงอยู่ของอาณาจักรกายเขียนคงมีอยู่ไม่กี่คน!
สามารถฝึกจนสำเร็จอาณาจักรกายเขียนได้ เก่งกว่าคงมีอยู่
จำนวนน้อย ขนาดสามารถนับได้ด้วยนิ้วสามนิ้วเท่านั้น

อาณาจักรกายเซียนนับเป็นความลับที่สะท้อนโลก และมันก็เป็นความลับอีกอย่างที่แอบซ่อนอยู่ในตำรกาย! เมื่อสองกายเซียนสามารถฝึกฝนจนก้าวไปถึงระดับกายเซียนชั้นกลางแล้ว ก็จะสามารถปรากฏเป็นอาณาจักรสมบูรณ์กายเซียนขึ้นมา!

แน่นอนกล่าวสำหรับหลี่ชี่เย่แล้ว ไม่มีกายเซียนชั้นกลางที่ว่า เนื่องจากกายเซียนที่เขาฝึกนั้น เป็นเคล็ดกายที่สมบูรณ์แบบที่สุดในโลก จะไม่มีวันปรากฏเหตุการณ์ที่ไม่สามารถสำแดงพลังแฝงของกายเซียนได้หากไม่ได้ผ่านขั้นตอนของกายเซียนชั้นกลางอย่างแน่นอน

สำหรับหลี่ชี่เย่แล้ว คำกล่าวเกี่ยวกับกายเซียนชั้นกลางนี้ใช้ไม่ได้ผลกับตัวเขา! หรือจะพูดใหม่ก็คือขอเพียงได้ฝึกเคล็ดกายจากตำรกายแล้ว ข้อจำกัดเรื่องกายเซียนชั้นกลางจะไม่มีผล!

ตอนที่ 930 บทสังฆกรรมสวรรค์แรกเริ่ม

<https://novel-lucky.com>

หลังจากได้ฝึกเคล็ดกายเขียนสองเคล็ดวิชาแล้ว หากสามารถก้าวข้ามสูญวิมานะได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นก็สามารถฝึกอาณาจักรกายเขียนได้! เนื่องจากหากก้าวข้ามสูญวิมานะได้ แสดงว่ามีพลังลมปราณที่แข็งแกร่งเพียงพอ มีเลือดวิมานะที่แข็งแกร่งมากพอที่จะมาสนับสนุนการฝึกอาณาจักรกายเขียนได้

นับแต่อดีตกาลที่ผ่านมา ผู้คนในโลกต่างเข้าใจว่าผู้บำเพ็ญตนคนหนึ่งจะฝึกกายเขียนมากกว่าหนึ่งไม่ได้ ความจริงแล้วสามารถกระทำได้! แน่หนอนว่ามีเพียงผู้ดำรงอยู่เฉกเช่นหลี่ชียู่เท่านั้น ที่สามารถทุ่มเทพลังกายใจนับไม่ถ้วน และวันเวลานับไม่ถ้วน คิดค้นเคล็ดวิชาที่ฝืนลิขิตสวรรค์ "หมื่นกายาเอกจิต" ขึ้นมาได้!

ในเวลานี้ บริเวณหน้าอกของหลี่ชียู่ปรากฏประกายเจิดจ้า กายและจิตทั้งสองลอยล่องขึ้นมา ได้แก่กายเหาะสยบอเวจี กายเขียนเห็นกายพิสุทธิ กายชวานหลายฟ้า พวกมันจะจับคู่กันเป็นสองคู่

ยามเมื่อกายและจิตทั้งสองที่จับเข้าคู่ด้วยกันแล้ว ก็จะบังเกิดอาณาจักรที่สมบูรณ์ขึ้นมา โดยอาณาจักรที่สมบูรณ์เช่นนี้มีชื่อว่าอาณาจักรกายเขียน!

หลี่ซีเย่ให้กายเหวะสยบอเวจีจับคู่กับกายเซียนเหิน ผลก็คือบังเกิด "อาณัจกรหนักอึด" ขึ้นมา ให้กายพิสุทธิ์จับคู่กับกายชวานหลาย ฟ้า ทำให้บังเกิดเป็น "อาณัจกรพังสลาย" ขึ้น!

นับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา เกรงว่าผู้ที่ได้ฝึกอาณัจกรกายเซียนคง มีไม่เกินสามคน หนึ่งในจำนวนนั้นก็คือราชามังกรดำนั่นเอง แน่นอน ครั้นล่วงเลยจนถึงยุคสุดท้าย ผู้ที่สำเร็จกายเซียนคู่ชั้น สมบูรณ์คงมีแต่ราชามังกรดำผู้เดียวเท่านั้น!

อาณัจกรหนักอึด และอาณัจกรพังสลายได้มีการฝึกหมუნวน สับเปลี่ยนกันไปครั้งแล้วครั้งเล่า ในที่สุดหลี่ซีเย่สามารถควบคุมให้ เป็นไปตามใจปรารถนาได้แล้ว จึงเรียกกายและจิตกลับคืน อาณัจกรกายเซียนพลันหายไปด้วย

จากนั้นหลี่ซีเย่ได้เปิดลัคนาขึ้นมา เส้าแห่งชีวิตและเต้าแห่งชีวิต ลอยล่องออกมา หลี่ซีเย่เริ่มต้นสำแดงการพิเคราะห์พิจารณาขึ้น จากการทำช้วนกันไปมา ในที่สุดท่ามกลางฟ้าแลบ เส้าแห่งชีวิต ได้ปรากฏดวงตราโบราณขึ้น ดวงตราโบราณได้ทำการ วิวัฒนาการขึ้นใหม่จนมีความลึกล้ำสุดจะหยั่งถึง ภายในดวงตรา โบราณเสมือนหนึ่งได้แฝงไว้ซึ่งทะเลฟ้าผ่าที่ผู้คนไม่อาจ

จินตนาการเอาไว้ภายใน ฟ้าแลบที่ปรากฏอยู่ภายในนั้นเหมือนดังทะเลที่กว้างใหญ่ไร้ขอบเขตอย่างนั้น!

ในขณะที่เดียวกัน บทคัมภีร์ที่ได้สลักเอาไว้ในเตาแห่งชีวิตก็ถูกกางออกมา ภายใต้การวิวัฒนาการของल्लीชีเย่ หลักกฎเกณฑ์ภายในบทคัมภีร์ได้มีการแก้ไข และเปลี่ยนแปลงครั้งแล้วครั้งเล่า ในที่สุดปรากฏโครงสร้างที่สมบูรณ์ขึ้นมา ภายในนั้นเหมือนหนึ่งได้ครอบครองหมื่นสวรรค์ฟ้าดินเอาไว้ ไม่ว่าจะเป็นดาวรุ่งเช่นใด ก็ไม่สามารถบรรลุได้ทั้งหมด!

ครั้นทั้งสองฝ่ายต่างก็ได้ผ่านการวิวัฒนาการจนเสร็จสิ้นกระบวนการแล้ว ในที่สุดดวงตราโบราณและบทคัมภีร์สามารถตอบสนองกันและกันได้แล้ว ทั้งสองมีการสัมพันธ์กันขึ้นมา เสมือนว่ามีพลังอะไรบางอย่างที่เชื่อมถึงกัน แต่ทว่าก็เหมือนขาดอะไรบางอย่าง ทำให้ไม่สามารถจุดชนวนให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นอย่างแท้จริง!

ल्लीชีเย่รู้สึกโล่งอกด้วยการถอนหายใจเฮือกออกมา เมื่อมองเห็นการวิวัฒนาการได้เสร็จสิ้นลง โดยที่ทั้งสองฝ่ายสามารถตอบสนองกันและกันได้ พึมพำออกมาว่า “เป็นเช่นนี้จริงๆ เป็นไปตามที่กล่าวไว้ในตำนาน”

ดวงตราโบราณได้มาจากประตูทะเลมิตติ และนำมาซ่อนเอาไว้ในเสา
แห่งชีวิต ขณะที่บทคัมภีร์ได้มาจากสระโลหิต และสลักเอาไว้ในเตา
แห่งชีวิต!

ก่อนที่จะได้รับบทคัมภีร์จากสระโลหิตมา หลี่ชีย่ได้มีการคำนวณ
และวิวัฒนาการดวงตราโบราณมาโดยตลอด แต่ทว่าเขาขาดสิ่งที่จะ
นำมาศึกษาเปรียบเทียบและปฏิบัติ แม้ว่าเขาจะล่วงรู้ถึงตำนาน
ดึกดำบรรพ์ที่ซ่อนอยู่หลังไม่ทราบ เป็นความลับที่เกี่ยวพันถึงหมื่น
สังฆกรรมแห่งฟ้าดิน

แต่ทว่าไม่ว่าหลี่ชีย่จะคำนวณอย่างไร และวิวัฒนาการเช่นใด แต่
เนื่องจากขาดสิ่งที่จะนำมาศึกษาเปรียบเทียบและปฏิบัติ ทำให้เขา
ไม่สามารถทำให้ดวงตราโบราณกลับกลายเป็นสมบูรณ์แบบได้
หลังจากที่ได้บทคัมภีร์มาแล้ว เขาจึงได้มองเห็นความลึกซึ้งพิสดาร
ที่แท้จริงภายในได้ และส่งผลให้เขาสามารถคำนวณและ
วิวัฒนาการได้เป็นผลสำเร็จ!

“ดวงตรามิติโบราณ บทสังฆกรรมสวรรค์แรกเริ่ม” หลี่ชีย่พิมพ์
ออกมาว่า “ข้ายังขาดบางส่วนไป ต้องการส่วนที่ขาดหายไปนะ”

ดวงตารามิติโบราณ หมายถึงดวงตราโบราณที่ได้มาจากประตูละ
มิตี บทสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่ม หมายถึงบทคัมภีร์ที่ได้มาจากสระ
โลหิต

ความจริงแล้วบทคัมภีร์ที่ปฐมบรรพบุรุษโลหิตเหลือไว้ให้ นั้น หาใช่
บทคัมภีร์เกี่ยวกับต้นกำเนิดเผ่าโลหิตอะไรนั้น อันที่จริงก่อนหน้า
ปฐมบรรพบุรุษโลหิตนั้น บทสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่มไม่ได้มีส่วน
เกี่ยวข้องอะไรกับเผ่าโลหิต เพียงแต่ภายหลังปฐมบรรพบุรุษโลหิต
ได้บทสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่มมาไว้ในครองครองเท่านั้น

แต่ทว่าชนรุ่นหลังของเผ่าโลหิตไม่รู้ถึงความลับที่เกี่ยวข้อง เข้าใจ
ว่าสิ่งนี้คือบทคัมภีร์ที่เกี่ยวกับต้นกำเนิดเผ่าโลหิต เป็นโครงสร้าง
การฝึกฝนทุกอย่างของเผ่าโลหิต โดยที่เบื้องหลังความลับเรื่องนี้
พวกเขาไม่รู้เลยแม้แต่หน่อย!

หากจะแบ่งตามภูมิศาสตร์แล้ว ทะเลทรายมรณะน่าจะเป็นส่วนหนึ่ง
ของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต เพียงแต่ ดินแดนดั้งเดิมบรรพ
บุรุษโลหิตมีความพิเศษอยู่ ในหลายยุคสมัยที่ผ่านมา พวกเขาไม่
ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องทางโลก พวกเขาให้ความสำคัญเฉพาะแต่เรื่องของการ
สืบทอดสายเลือด ไม่แย่งชิงความเป็นใหญ่กับใคร

ด้วยเหตุนี้เอง ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตจึงไม่ได้คิดว่า ทะเลทรายมรณะเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรของตนเอง ขณะที่ใต้ พื้นทรายของทะเลทรายมรณะกลับอุดมสมบูรณ์ไปด้วยแร่ธาตุ ต่างๆ

เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงทำให้มียอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยมา ชูดหาแร่ธาตุต่างๆ กันที่ทะเลทรายมรณะแห่งนี้ กระทั่งมีสำนัก และ แคว้นต่างๆ จำนวนไม่น้อยที่มาตั้งเป็นค่ายเพื่อทำการชูดหาแร่ธาตุ อย่างจริงจัง

ถึงแม้ว่าจำนวนผู้บำเพ็ญตนและสำนักต่างๆ จำนวนไม่น้อยได้พากันมาชูดหาแร่ธาตุต่างๆ ในทะเลทรายมรณะ แต่โดยปกติแล้ว น้อยครั้งที่มีการขัดแย้งกันอันสืบเนื่องจากการแย่งชูดหาแร่ธาตุ เหตุผลนั้นง่ายมาก การมาชูดหาแร่ธาตุยังทะเลทรายมรณะของ พวกเขา ล้วนแล้วแต่เป็นการฉกฉวยโอกาสและเอาเปรียบ ดังนั้น ไม่ว่าผู้ใดก็ตามล้วนแล้วแต่ไม่ต้องการไปปลุกให้ดินแดนดั้งเดิม บรรพบุรุษโลหิตที่กำลังหลับอยู่ให้ตื่นขึ้นมา ไม่มีใครต้องการไป รบกวนดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต

หลี่ชีย่เดินไปฝึกไป เขาเดินบุกป่าฝ่าดงเป็นระยะทางที่ยาวไกล เหนื่อยหยิบย่ำพื้นทราย แสงอาทิตย์แผดเผาอยู่เหนือศีรษะ ก้าวเดิน ไปข้างหน้าทีละก้าวๆ ภายใต้การขัดเกลาด้วยความทุกข์ยาก

ลำเค็ญที่ร้อนระอุและหิวกระหาย ตัวปิดกั้นฐานเต้าของเขาจะ
คลายออกขึ้นเรื่อยๆ

หลี่ชีย่ทำตัวเยี่ยงมนุษย์ปุกุชนธรรมดาคนหนึ่ง เดินอยู่ใน
ทะเลทรายมรณะ ชัดเกลาร่างกายของตนเอง เป็นการท้าทายขีด
ความสามารถสูงสุดของร่างกายตนในลักษณะของมนุษย์ปุกุชน
ธรรมดา เรียกได้ว่ากายใต้ลักษณะธรรมดา และกายใต้เงื่อนไซที่
โหดร้ายในทะเลทรายมรณะ ย่อมเป็นสภาพแวดล้อมที่ท้าทายมาก
ที่สุด ที่มีโอกาสทะลุขีดความสามารถสูงสุดได้อย่างแน่นอน

หลี่ชีย่เดินอยู่ท่ามกลางพายุทรายที่ฟุ้งไล่หลังกันมา ตลอดทางที่
ผ่านไปได้พบเจอผู้บ่าเพ็ญตนจำนวนไม่น้อย มีทั้งเห็นฟ้า มี
ประเทท้าวเดินกันด้วยความรวดเร็ว และมีประเทท้าวของวิเศษ
บินมา...

บรรดาผู้บ่าเพ็ญตนที่ปรากฏตัวในทะเลทรายมรณะนั้น มีทั้งมา
เดี่ยว และก็มีประเทท้าวเป็นกลุ่มในลักษณะศิษย์ของสำนักหรือพรรค
หนึ่งพรรคใด ไม่ว่าผู้บ่าเพ็ญตนเหล่านี้จะมีทักษะกล้าแข็งหรืออ่อน
พวกเขาล้วนแล้วแต่ผ่านไปมาอย่างเร่งรีบ ไม่มีใครสนใจหลี่ชีย่
แม้แต่น้อย

สภาพของหลี่ชีย่ในเวลาี่ สวมเสื้อผ้าขาวบ้านธรรมดา เดินเท้าเปล่า ทำทางดูย่าแย โดยเฉพาะลมปราณของเขาบางที่ก็มีบางที่ก็ไม่มีปรากฏ ไม่ได้บอวลไปด้วยอำนาจศักดิ์สิทธิ์ มองดูก็รู้ว่าเป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาเท่านั้น

ในสายตาของผู้บำเพ็ญตน มนุษย์ปุถุชนธรรมดาเช่นนี้เป็นดั่งมดปลวกเท่านั้น ไม่มีใครอยากจะไปมองมดปลวกเช่นนี้สักแ้วหนึ่ง ยิ่งไม่ต้องพูดถึงให้เสียเวลากับมดปลวกเช่นนี้

หลี่ชีย่ที่เดินอยู่ท่ามกลางทะเลทราย ผู้บำเพ็ญตนที่เดินสวนกันไปมาไม่มีใครต้องการมองดูหลี่ชีย่แม้เพียงแ้วหนึ่ง แต่ว่า ก็ไ้จะไม่มีคนดีเสียทีเดียว ในบรรดาผู้บำเพ็ญตนที่สวนกันไปมาก็ต้องมีคนดีบ้างละนะ

วันนี้หลี่ชีย่ได้ก้าวเดินไปข้างหน้าต่อไปเหมือนเช่นทุกวันที่ผ่านมา ภายใต้แสงแดดที่ร้อนระอุ ปรากฏพรมมารที่ลอยหยุดอยู่เหนือท้องฟ้าตรงหลี่ชีย่ พรมมารผืนนี้ใหญ่มาก บนนั้นมีผู้บำเพ็ญตนนั่งอยู่สิบกกว่าคน ผู้ที่เป็นหัวหน้าเป็นผู้เฒ่าคนหนึ่ง ผู้เฒ่าผู้นี้ได้พกพาลมปราณที่ชุ่มชื้นมาด้วย หน้าตามีความอ่อนโยน ดวงตาคู่มือทำที่กระฉับกระเฉง แม้ว่าจะมีอายุมากแล้ว แต่พลังลมปราณยังทรงพลังเป็นอันมาก มองดูก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นยอดฝีมือคนหนึ่ง

“เจ้าหนูน้อย เจ้าหลงทางรี?” พรหมमारหยุดอยู่บนห้องฟ้าด้านบน
ตรงल्लीชिए ผู้เฒ่าที่นั่งอยู่ตำแหน่งหน้าสุดได้เอ่ยถามल्लीชिए

ल्लीชिएหยุดเดิน มองดูบรรดาผู้คนที่อยู่บนพรหมमार ยกเว้นผู้เฒ่า
แล้วยังมีชายหญิงกลุ่มคนรุ่นใหม่อีกสิบกกว่าคน ชายหญิงทั้งสิบ
กว่าคนมีลักษณะท่าทางแตกต่างกันออกไป หนึ่งในนั้นมีหญิงสาว
ผู้หนึ่งดูสะดุดตายิ่งนัก บนตัวของหญิงสาวผู้นี้มีกลิ่นอายที่พรั่ง
พร้อมด้วยไหวพริบสติปัญญา มีความโดดเด่น บางครั้งนางก็จะ
เม้มปากอมยิ้ม

ल्लीชिएมองดูผู้เฒ่าผู้ นั้น สายหน้าเบาๆ ยิ้มกล่าวว่า “ท่านผู้เฒ่า
ท่านเข้าใจผิดแล้วละ ข้าเพียงแต่เดินเล่นอยู่ในทะเลทรายเท่านั้น
ข้าจำทางได้”

“ทะเลทรายกว้างใหญ่มีอะไรน่าเดิน ใช่เป็นสถานที่ท่องเที่ยวมี
ทิวทัศน์งดงาม” หญิงสาวที่แฝงกลิ่นอายไหวพริบมีสติปัญญาเม้ม
ปากอมยิ้มเอ่ยขึ้น

หลี่ชียेमองดูหญิงสาวที่เม้มปากอมยิ้มแล้วยิ้มกล่าวว่า “แม่สาวน้อยเจ้า! ไม่รู้อะไร ทิวทัศน์นี้ไม่ได้มองดูด้วยตา มีแต่มองดูด้วยใจถึงจะสวยงาม”

“วาจาอวดดีไม่เบาเลยนะ ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ!” ชายหนุ่มที่อยู่ข้างกายหญิงสาวผู้นี้ส่งเสียงแสดงความไม่พอใจออกมา ชายหนุ่มผู้นี้มีหน้าตาดี มองดูหลี่ชีย่ด้วยสายตาน่าเกรงขาม

ในสายตาของชายหนุ่มผู้นี้ หลี่ชีย่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาเท่านั้น ถึงกับหาญกล้าเรียกศิษย์น้องของเขาเป็นสาวน้อย แล้วจะไม่ให้เขารู้สึกโกรธได้อย่างไรกันเล่า? ในสายตาของเขา มนุษย์ปุถุชนธรรมดาเช่นหลี่ชีย่คือผู้ที่ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ

“อาเป่า...” ผู้เฒ่าโบกมือเบาๆ ห้ามปรามชายหนุ่มผู้นี้ สายหน้าเบาๆ ว่า “ที่หนุ่มน้อยผู้นี้กล่าวมาไขว่จะไม่มีเหตุผล บางอย่างต้องอาศัยจิตใจไปรับรู้มันจริงๆ”

กัณฑ์ของ ผู้เฒ่าผู้นี้ หลี่ชีย่หัวเราะแล้วกล่าวว่า “พวกท่านมาขุดหาแร่หรือ?”

“ถือว่าใช่ละนะ” ผู้เฒ่านี้เข้ากับคนได้ง่าย กล่าวว่า “แคว้นซูห่งของพวกเรามีเหมืองแร่ในทะเลทรายมรณะอยู่แห่งหนึ่ง ข้ากำลังจะพาคนหนุ่มมาเที่ยวเล่น เพิ่มพูนประสบการณ์พอดี”

หลี่ชียะพยักหน้า กล่าวว่า “อืม ก็ไม่ได้มีผลเสียอะไร แม้ว่าทะเลทรายมรณะจะอันตราย แต่ก็ไม่ถึงกับทำให้ต้องเสียชีวิต เป็นสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับขีดเกลา”

ผู้เฒ่าผู้นี้ก็คือกษัตริย์ของแคว้นซูห่ง นามว่าอีชาน เมื่ออีชานได้ยินคำพูดของหลี่ชียะแล้ว ถึงกับจ้องมองดูหลี่ชียะอย่างละเอียด แม้ว่าหลี่ชียะในเวลานี้จะดูย่าแย่ กระทั่งมองดูเหมือนยาก แต่ทว่าท่าทีของเขามั่นชางเอ้อระเหย ดุมีความเป็นอิสระ ต่อให้ผมเผ้ารุงรังหน้าตามอมเมมก็ไม่ส่งผลกระทบต่อตัวเขาแม้แต่น้อย!

อีชานเหมือนเกิดเป็นภาพลวงตาขึ้น เหมือนว่าชายหนุ่มผู้นี้ไม่ได้ก้าวเดินในทะเลทราย แต่กำลังก้าวเดินอยู่ในสวนหลังบ้านอย่างนั้น

“มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งจะไปรู้ว่าอะไรคือการขีดเกลา!” ชายหนุ่มที่มีชื่อว่าอาเป่ากล่าวอย่างน่าเกรงขามและส่งเสียงแสดงความไม่พอใจออกมา ด้วยคำพูดของหลี่ชียะทำให้เขารู้สึกไม่สบาย ใน

สายตาของเขาแล้ว หลีซีเยช่วงอวดดีเหลือเกิน แค่มนุษย์ปุถุชน
ธรรมดาเท่านั้น พุดเหมือนกับว่าตัวเองเป็นยอดฝีมืออย่างนั้น

การที่อาเป่ามีท่าทีเช่นนี้ก็ไม่นับเป็นเรื่องแปลก ต่อหน้ามนุษย์
ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งแล้วไม่มองว่าเขาเป็นมดปลวกตัวหนึ่ง
นับว่าไม่เลวแล้วละ!

หลีซีเยไม่ได้ถือสาเกี่ยวกับคำพูดของเขา หัวเราะเบาๆ ทีหนึ่ง ขณะที่อิ
ชวณกลับรู้สึกประหลาดใจ จึงยิ้มกล่าวว่า "ถ้าเช่นนั้น เจ้าหนุ่มน้อย
ก็เป็นพวกเดียวกันนะสิ? ไม่ทราบว่าเป็นศิษย์ของสำนักใด?"

"เรื่องนี้ท่านเข้าใจผิดแล้วละ" หลีซีเยยิ้มกล่าวว่า "คงไม่อาจบอก
ได้ว่าเป็นพวกเดียวกัน ข้าก็แค่ฝึกยุทธ์ไปอย่างนั้น แคหาเคล็ด
วิชาอะไรสักอย่างแล้วฝึกไปอย่างนั้นเอง"

"เห็นพุดเป็นเหตุเป็นผลเสียดิบดี นึกว่าเป็นศิษย์ของสำนักใด ที่แท้
ก็คู้โตโ้วอวด วางกลยุทธ์บนกระดานเท่านั้น" อาเป่าส่งเสียงฮึ
ออกมา เขาไม่ได้คิดเป็นศัตรูกับหลีซีเย แต่ไม่พอใจที่หลีซีเยโ้ว
อวดถึงเพียงนี้

“อาเป่า อย่าได้เสียมารยาท” อีชวนปรัมชายหนุ่มผู้นั้น สายหน้า
เบาๆ มองดูหลี่ซียเอ่ กล่าวว่ “เซ่นนั้นแล้ว การมาทะเลทรายมรณะ
ของเจ้าหนุ่มน้อยก็เพื่อฝึกการขัดเกลาสินะ”

Novel-Lucky